

Giới thiệu Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính

Bạn đang thưởng thức tác phẩm Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính - một trong những truyện tiên hiệp hay đến từ tác giả Thịnh Trang Vũ Bộ. Gần đây Kiều Mạt có chút truyện gì đó buồn bực. Quy tướng cùng với mẫu hậu có nói việc song tu là phương pháp nhanh nhất và cũng đỡ hao tổn sức lực nhất cơ mà tại sao mỗi lần mình tu luyện xong là nội lực không vào mà còn lui ra, đã thế lưng eo còn mỏi như từ, không xuống giường nổi... Hồng lẽ... Tu thế sai hà ta? Gần đây Kim Trần có chút câu kinh. Lúc mần ăn thì hài hòa mỹ mãn lắm, khi xong việc người dưới thân lại thất vọng ràn ràn ra mặt là sao... Chẳng lẽ... Chưa đủ mạnh? **Các cấp bậc trong tu chân: trúc cơ, toàn chiếu, dung hợp, tâm động, linh tịch, nguyên anh, xuất khiếu, phân thân, hợp thể, độ kiếp, đại thừa. Nhân vật chính trong truyện ngôn tình hoàn: Kiều Mạt, Kim Trần

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gv Của Long Cung Bị Cua Đồng Rồi

Long Cửu ngồi trên bãi cát, nhòm cơ thể mình mà ngó ra, áo somi đỏ ướt sũng dán sát lên người, phác họa thân hình gầy yếu mảnh khảnh, chiếc quần bó sát màu trắng đã sẫm ướt đầm, gần như trong suốt, bao chặt lấy đôi chân dài. Mười ngón tay thon dài mà trắng ngần, tay áo somi xắn lên có chút xóc xếch, lộ ra cổ tay và nửa cánh tay cùng màu.

Long Cửu phanh áo somi trước ngực, sờ sờ ngực, phẳng. Tầm mắt hạ xuống, dừng tại đũng quần, phòng.

Trông mắt Long Cửu vụt lóe chút mờ mịt, nam? Cơ thể này là nam sao? Chẳng lẽ Quy tướng nhầm rồi? Long Cửu nhìn đại dương mênh mang vô bờ trước mặt, ngần ngại chẳng biết có nên nhảy xuống hỏi thử hay không.

Cậu tập trung thăm dò đan điền tại bụng dưới, chân khí vẫn còn, nhưng so với lúc ở Long cung hiển nhiên giảm đi nhiều. Long Cửu hoạt động cơ thể, thích nghi với thân xác loài người. Từ lúc tỉnh lại trong nước ban nãy, rồi bơi lên đảo đá ngầm này, cậu đã phát hiện thân thể con người không tiện tạo nào.

Không có đuôi, bơi chậm rì ờ thôi cho qua, quan trọng nhất là không thể hô hấp dưới nước, tuy dựa vào chân khí có thể kiên trì dưới nước chừng vài tiếng không thành vấn đề, song với thể lực hiện tại mà muốn bơi về Long cung cách đây cực xa, thì tuyệt đối đừng mơ.

Long Cửu thở dài, cuối cùng bỏ cuộc, quần áo ướt rượt dán lên da thật khó chịu, cậu dứt khoát lột phẳng hết, mặc mỗi quần sịp ngồi khoanh chân, dẫn đường cho chân khí đi động khắp ngõ ngách, thử dung hợp huyết khí, đã thông kinh mạch toàn cơ thể.

Mặt biển xanh thăm bao la bát ngát, một hòn đảo lẻ loi, một chàng trai mặt mày đẹp đẽ ngồi ngay ngắn trên bãi cát với thân mình trần trụi, nét mặt an tường mà bình yên, quanh thân mơ hồ tỏa ra vàng sáng lam nhạt, như thể muốn hòa một màu với trời và biển. Làn gió mát phất qua, lọn tóc chàng trai khẽ vênh lên, sóng biển dưới thân ập tới, chậm rãi cọ rửa đôi chân trắng ngọc ngà.

Cảnh tượng cảm dỗ mà... quý dị ghê.

Long Cửu là Cửu hoàng tử của Long cung, con trai út của Long vương. Sau khi thành niên, các long tử đều phải đi rèn luyện, Độ Kiếp xong mới có thể mọc kim lân, triệt để hóa thành hình rồng, Long Cửu vừa chớm nghênh đón giai đoạn trọng yếu này trong long sinh của cậu thôi.

Vợ chồng Long vương và Long mẫu thương nhất cậu con út ngay từ khi cậu còn nhỏ, nguyên nhân chỉ một chữ: ngoan.

So với tám thằng con chỉ biết ra ngoài phá phách gây sự cả ngày, Long Cửu ngoan đến mức khiến người ta ấm lòng. Cho nên lúc Long Cửu trưởng thành, Long mẫu dẫn cậu tới chỗ Quy thừa tướng, trình trọng nghiêm túc mà rằng: Mau tìm cho tiểu Cửu tìm một phương pháp vừa có thể nhanh chóng gia tăng tu vi, lại không quá vất vả cực nhọc.

Long chỉ vừa hạ, Quy tướng tức tốc đi thăm dò tất phương thức tu luyện khắp tam giới, sau mấy ngày đêm ngâm cứu không ngơi không nghỉ, ông rốt cuộc tìm ra phương pháp phù hợp yêu cầu của Long mẫu: song tu.

**long chỉ: kiểu như thánh chỉ của vua*

Nhắc tới song tu thì phải kiểm kê đỉnh xứng đôi, nhân gian với số lượng nhân khẩu chiếm quá nửa nhân số tam giới hiển nhiên trở thành địa điểm rèn luyện của Long Cửu. Long mẫu nghe Quy tướng nước miếng tung bay mà báo cáo kết quả điều tra nghiên cứu xong, thì gật đầu đồng ý. Tuy tiên căn của đại đa số nhân loại đều xoàng xĩnh, đỉnh tốt khó cầu, nhưng như vậy cũng chưa hẳn là chuyện xấu. Với tu vi hiện thời của Long Cửu, đi mấy nơi khác của Tiên giới hay Ma giới, e rằng chỉ có nước bị ăn hiếp.

Long mẫu lên tiếng: “Bảo với Cửu nhi đi, đi rồi nhớ chịu khó thử xem, không được thì đổi, đến khi Cửu nhi tìm được người (đỉnh) xài tốt mới thôi. Bây giờ lão Nhị vẫn còn trà trộn tại thế gian, đưa Cửu nhi đến thành thị cách nó không xa, có chuyện thì tùy thời triệu hồi.”

Quy thừa tướng lĩnh chỉ, sau đó khai triển một loạt huấn luyện trước khi tu với Long Cửu.

“Cửu hoàng tử, ngũ hành trong cơ thể ngài thuộc thủy, thuộc tính tương sinh với ngài là kim mộc, kim là tốt nhất, hỏa thổ là tương khắc, không thể động vào. Chiều theo kết quả thống kê, người trần thế mang thuộc tính kim mộc đa phần là đàn ông, nên khả năng định của Cửu hoàng tử là nam tương đối lớn. Đến lúc ấy, lão thần sẽ tìm kiếm một cơ thể người chết thích hợp, vậy không cần lo thân phận phàm trần của ngài nữa.”

“Đến thế gian, tu vi trên thân tiên thể sẽ bị gắn kèm cấm chế, pháp lực càng cao, tỷ lệ cấm chế càng lớn, là vì phòng ngừa tiên lực bị lạm dụng gây nhiễu loạn thế gian, nhưng ngài... Chắc tạm thời chưa cần đâu, tu vi hiện tại của ngài đến thế gian cũng chẳng khơi dậy nổi sóng gió gì. Song một khi đột phá kỳ Nguyên Anh, cấm chế sẽ tự động sinh ra, 80% tu vi sẽ bị phong ấn, nhớ đừng cố gắng nghịch thiên phá cấm, nhẹ thì pháp lực giảm phân nửa, nặng thì nguyên thần tan biến.” Giọng Quy tướng nghiêm túc hơn thấy rõ.

“Nhưng bản thân ngài là huyết mạch Long tộc, xuống phàm trần vẫn sẽ có điểm hơn người, đại khái có thể dùng khi tu luyện và tự vệ, tùy thời mở thiên nhãn xem xét kinh lạc mệnh môn của người phàm, cũng như che giấu tu vi. Mặc dù tu vi của ngài ở Tiên giới bị xem là thấp, nhưng tại thế gian cũng tương đương với người đã tu luyện nửa đời, nên tính mạng hẳn không đáng lo, Cửu hoàng tử chỉ cần nhớ kỹ nếu gặp kẻ nào thuộc Ma giới thì hóa tốc tránh xa thôi.”

Long Cửu gật gật đầu.

Nhìn đôi mắt to trong sáng đến gần như khờ khạo của Long Cửu, gương mặt già nua của Quy tướng thoáng đỏ lên, ông khẽ ho, nói tiếp: “Tiếp theo cho ngài biết một chút thế nào là song tu, khụ khụ, đây là công việc đòi hỏi kỹ thuật, tư thế tốt có thể khiến song tu làm chơi ăn thật.”

Quy tướng thả rèm che, kéo cửa nước, ấn ngọc trai bên cạnh, trên đá san hô đối diện phản chiếu một hình ảnh, hai thân thể một nam một nữ đang quấn lấy nhau mà nhún nhún.

Quy tướng hạ thấp giọng, bảo Long Cửu: “Hồi trước có tiên gia phạm pháp mượn danh nghĩa song tu để hạ phạm dụ dỗ phụ nữ nhà lãnh, Thiên đế biết chuyện thì nổi trận lôi đình, hạ chỉ quét sạch, phái Thiên quân của đồng đi tra xét nghiêm ngặt toàn giới, thành thử bây giờ là thời kỳ cấm quét tệt nạn, phim ảnh dạy học dạng 3D chất lượng cao đều bị coi là vật phẩm dâm uế mà tịch thu hết, hiện chỉ sót vài cái đã censored, Cửu hoàng tử xem đỡ nha, chuyện này cứ tới lúc là vô sự tự thông thôi.”

Long Cửu lơ ngơ gật đầu, nhìn chằm chằm hai người trong hình chiếu, ghi tạc các động tác của họ vào đầu, về phần huyền cơ núp dưới chỗ bị censored thì Long Cửu hoàn toàn không chú ý.

“Nhị hoàng tử đã ở Bắc Kinh vài năm, rất quen thuộc hoàn cảnh nơi đó, lão thần sẽ sắp xếp ngài vào cùng hệ thống với ngài ấy. Nhị hoàng tử có một đường dây nóng nối liền tam giới, là mười tám số 2, nếu ngài gặp chuyện thì hãy tìm ngài ấy. Đúng rồi, lần trước ngài ấy gọi điện báo đã có tài khoản weibo VIP, tên là Nhị thái tử thiết phong cách, ngài gặp chuyện cũng có thể @ ngài ấy.” Quy tướng tiếp tục lái nhai dong dài.

“Còn nữa, thẳng cháu họ xa Huyền Huyền Huyền Quy của lão thần cũng ở nhân gian, lão thần sẽ bố trí nó đến cạnh người. Nếu Cửu hoàng tử không quen hoàn cảnh nhân gian thì cứ hỏi nó.” Quy tướng đang định nói tiếp, lại đột nhiên biến sắc.

“Tiêu rồi, thời gian đến sớm hơn.” Dứt lời, ông kéo Long Cửu bơi về hướng tịnh trì bên ngoài Long cung, vừa bơi vừa thở hồng hộc: “Cái lão Diêm vương chết bầm này, vậy mà dám trái hẹn. Với thể chất đặc thù của Cửu hoàng tử mà muốn tìm một người chết có tướng mạo tương tự người thật chẳng dễ, phải đến kịp trước khi hồn phách của hắn bị câu, nhập vào lúc thân xác còn ấm, bằng không huyết khí trong cơ thể chết rồi, về sau sẽ cản trở quá trình di động của chân khí. Cửu hoàng tử, lão thần đưa người tới đây thôi, người phải nhớ kỹ một việc, song tu là tu thân cũng là tu tâm, lúc giao hợp với lô đỉnh, vô luận tư thế nào cũng phải giữ vững bản tâm, tâm không được mất không được loạn, bằng không rất dễ tẩu hỏa nhập ma, chân khí nghịch hành phản phê.”

**tịnh trì: ao tịnh khiết*

Nói xong câu cuối, Quy tướng vung tay ném thân mình Long Cửu vào tịnh trì, một quang sáng lam nhạt lọt xuống ao.

Quy tướng thở phì phò, trong mắt hiện lộ mừng rỡ: “Rốt cuộc cũng vượt qua, Cửu hoàng tử, đi đường thuận lợi.” Bốn tiếng sau, Long Cửu mở to mắt trên bãi cát, hai mắt sáng ngời mà trong veo, khí luân chuyển một vòng đại chu thiên, kinh mạch trong cơ thể đã thông hết, Long Cửu cảm thấy cơ thể bây giờ nhẹ nhàng hơn nhiều, không mệt mỏi, nặng nề như ban nãy nữa.

**đại chu thiên, tiểu chu thiên: vòng tiểu chu thiên là dẫn khí lưu chuyển từ đỉnh đầu, chạy dọc sống lưng vòng xuống hậu môn, ngược lên ngực. Còn vòng đại chu thiên thì phức tạp hơn nhiều vì không chỉ đi trong phần thân mà còn dẫn ra khắp tay chân, nói chung là đi hết cơ thể*

Mà cảnh tượng trước đó tại Long cung cũng tái hiện trong đầu cậu lần nữa, hồi tưởng từng câu từng chữ Quy tướng nói. Ồm, Long Cửu xác định mình không nhớ lộn, đỉnh mục tiêu của cậu hẳn là nam tính, mà cặp đôi giao hợp trong phim dạy học là một nam một nữ, nên Long Cửu cho rằng cơ thể mình phải là nữ mới hợp lý. Đương nhiên, cậu nào biết còn có một loại phim nam nam song tu, cũng bị Thiên quân của đồng xem là GV mà răn nhắc rồi.

Bắt đầu sai ở đâu ta? Cái bộ này thì song tu kiểu gì, coi mời phải tìm đỉnh giống cái thuộc tính kim rồi. Long Cửu hơi nản, theo cậu biết, sinh vật giống cái thuộc tính kim tại Long cung chỉ có nữ đầu bếp bạch tước ở nhà bếp, thiết nghĩ ở thế gian chắc cũng hiếm giống loài này lắm.

Rèn luyện quả nhiên khó nhằn mà, Long Cửu thâm cảm thán, đoạn đứng lên nhặt quần áo dưới đất, quần áo phơi nắng mấy tiếng cũng gần khô rồi. Tuy rằng Long Cửu không thích mặc đồ lấm, song cậu cảm thấy thân thể này vẫn quá yếu, gió biển thổi qua phát là trên cánh tay nổi từng mảng da gà, đầu chân khí có thể làm ấm người, nhưng vẫn nên tiết kiệm. Để bảo hộ thân thể không dễ có này, Long Cửu vẫn tròng quần áo vào.

Túi của cái quần trắng bó sát hơi phình lên, Long Cửu sờ sờ, đoạn kéo khóa túi, lấy ra một ví tiền.

Ngoại trừ hai tờ 100 sừng nước, trong ví chỉ còn một chứng minh thư, một thẻ ngân hàng và một tấm danh thiếp. Bởi Long Nhị thái tử và Lục hoàng tử quanh năm đi đi về về giữa Long cung và trần gian, đôi khi mang về ít quà cho Long Cửu, nên cậu cũng biết một vài vật phẩm thường dùng tại nơi đây.

Cậu móc chứng minh thư ra, chỉ thấy ảnh chụp của người trên đó quả nhiên giống diện mạo nguyên bản của mình tại Long Cung bảy tám phần, chẳng qua trông trưởng thành hơn, phong tình toát ra từ mặt mày khiến người này càng giống phụ nữ, mái tóc quần nhìn cũng hơi mất tự nhiên, Long Cửu sờ sờ dừng quần, xác định mình đích thị là được rửa.

Tiếp theo, cậu nhìn cái tên trên chứng minh thư: Kiều Mạt. Lại xem ngày sinh, theo cách tính của thế gian thì hai mươi ba tuổi.

Long Cửu lẳng lặng ghi nhớ toàn bộ thông tin, cất chứng minh thư đi, cầm ra tấm danh thiếp, phía trên đề tên Đỗ Thanh Học, nghề nghiệp là người đại diện, bên dưới viết hai số di động.

Long Cửu quan sát bốn phía một chút, đảo san hô không lớn, chắc thân thể này gặp tai nạn rơi xuống biển nên chết đuối. Sau khi tỉnh lại, Long Cửu dựa vào trực giác mà bơi về hướng Tây hơn nửa giờ, rồi đến đảo nhỏ này. Biết rời khỏi nơi đây kiểu gì đây? Long Cửu trầm tư, chẳng biết đất liền ở đâu nữa, mù quáng bơi về cũng không phải cách hay. Ngộ nhớ giữa chừng thể lực chống chọi hết nổi, hoàng tử Long cung chết đuối trong nước, truyền ra ngoài thì quá mất mặt Long cung, mà tu vi của mình chưa tới kỳ Nguyên Anh, không thể ngự không phi hành.

Đương lúc Long Cửu do dự, mặt biển xa xa bỗng truyền đến một hồi còi, một thuyền tuần tra hiển nhiên đã phát hiện ra cậu, và đang chậm rãi tiếp cận đảo nhỏ. Long Cửu thấy thế, bèn im lặng đứng đợi tại chỗ.

Thuyền vừa cập bến, một thanh niên trẻ đứng đầu thuyền nhảy xuống với gương mặt nôn nóng, hấp tấp chạy đến chỗ Long Cửu, hỏi: “Kiều Mạt, cậu không sao chứ?”

Long Cửu gật đầu, đáp: “Không sao.”

Thanh niên thở phào, lập tức lấy di động ra gọi, giọng nói hàm chứa chút nịnh hót: “Tổng tiên sinh ạ, ơ kia, tôi là Đỗ Thanh Học đây, tìm được Kiều Mạt rồi, cậu ấy không việc gì, anh cứ yên tâm, yên tâm đi ạ.”

Giọng nam truyền ra từ loa có vẻ hơi bất mãn, thanh niên tức khắc mở miệng: “Vâng, phải phải, lần này là lỗi của Kiều Mạt, Tổng tiên sinh chớ trách móc, Kiều Mạt mới debut không bao lâu thôi mà, lần đầu ra ngoài chơi, làm gì từng gặp dịp lớn cỡ này, huống hồ lại hơi quá chén nữa. Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ dạy dỗ cậu ta, lần sau có cơ hội sẽ bồi tội với anh.”

“Ồi chào, phải, đúng vậy, anh yên tâm yên tâm. Vâng, đa tạ Tổng tiên sinh quan tâm, mọi người tiếp tục chơi đi, cứ vui vẻ tiếp nhé, tôi dẫn Kiều Mạt về trước, có dịp lần sau gặp lại.” Đỗ Thanh Học nhận lỗi với cảm ơn một tràng xong, rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, cúp điện thoại.

Sau đó, anh ta quay sang nhìn Kiều Mạt, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, nói: “Kiều Mạt, cậu có biết tốt xấu không hả? Tổng tiên sinh là loại người nào chứ, bối cảnh anh ta lớn lắm đấy, mời cậu đi chơi là vừa mắt cậu, không phải chỉ là chuyện ấy thôi sao? Cậu có hiểu quy tắc không hả, lên du thuyền của người ta, nhận tiền, lại không cho người ta động vào. Muốn làm bộ trình tiết liệt phu thì ban đầu sao còn đi?”

“Lại còn nhảy xuống biển? Cậu nghĩ mạng cậu đáng giá bao nhiêu hả? Nếu không nhờ tôi gọi người đi tìm cậu, cậu chết đói ở đây cũng chả ma nào thèm quan tâm đâu, người ta vẫn chơi cực sung trên thuyền kia kìa. Những hạng tiểu minh tinh chưa thành xu hướng giống cậu muốn bò lên giường Tổng tiên sinh còn cả đồng, khó lắm người ta mới coi trọng cậu rồi cho cơ hội, giờ hay rồi, bị cậu phá tan tành hết.” Đỗ Thanh Học cau mày ra mặt.

Trong lúc nói chuyện, Long Cửu vừa nghiêm túc nghe Đỗ Thanh Học nói, vừa tập trung ánh mắt, mở thiên nhãn xem xét thân thể hắn, chỉ thấy đan điền của Đỗ Thanh Học ẩn hiện một luồng sáng đỏ. Long Cửu không khỏi hơi thất vọng: thuộc tính hỏa, hơn nữa chân khí cực yếu, không thích hợp.

Nhìn gương mặt có chút mất mát của Kiều Mạt, Đỗ Thanh Học đối diện chột im miệng. Kiều Mạt mặt mày tái nhợt, chân trần đứng trên bãi cát nom hơi đáng thương. Đỗ Thanh Học thở dài thườn thượt, ngữ khí dịu hơn:

“Kiều Mạt, tuy tôi mới làm người đại diện của cậu không lâu, chưa đầy một tháng nữa, nhưng ít nhiều cũng hiểu tính tình của cậu, biết cậu không muốn. Song cậu nhầm lại đi, nếu muốn lẫn lộn trong giới này, không bối cảnh không thực lực, cậu phải dựa vào gì đây? Cậu cũng hai mươi ba rồi, trong showbiz đã thuộc diện cứng tuổi, người trẻ trung tươi non hơn cậu còn nhiều lắm, cậu phải tóm lấy cơ hội, chỉ cần Tổng tiên sinh hài lòng, anh ta tùy tiện nói vài câu cũng bớt được mười năm lẫn lộn chịu khổ cho cậu đấy.”

Long Cửu nghe xong, nhìn Đỗ Thanh Học, lơ đãng gật đầu, giờ cậu chỉ muốn rời khỏi chỗ này lẹ lẹ thôi, đến chỗ nào đồng người đang tìm lô đỉnh.

Đỗ Thanh Học thấy Kiều Mạt gật đầu dứt khoát, cũng không tiếp tục răn dạy nữa, đưa cậu cái khăn lông để khoác, đoạn hai người nối đuôi nhau lên thuyền cứu hộ.

Mấy người trên thuyền cứu hộ đều được Long Cửu nhanh chóng lướt qua một lần, kết quả rất đáng thất vọng, không ngờ tu vi của phạm nhân lại thấp như thế. Nếu ai cũng giống đám người trước mắt, chỉ e mình phải tăng lên một cấp, tìm ít nhất mấy trăm lô đỉnh thuộc tính thích hợp.

Ngồi tại đầu thuyền, nhìn nước biển xanh thẳm bên dưới, trong lòng Long Cửu dâng trào chút phiền muộn: Chẳng lẽ hàm nghĩa thâm sâu của lần rèn luyện khó nhai này không phải là tu luyện thể nào, mà là tìm người ư? Bảo sao anh hai nán lại trần gian lâu đến vậy mà vẫn chưa Độ Kiếp.

Long Cửu chợt nhớ tới trò chơi trên ipad mà anh sáu mang về cho mình vài bữa trước — Tìm Em Gái Mi. Mấy hôm trước mình mới thắng cấp thành thanh niên 2B vô địch, đáng lẽ nên tu luyện thành cao phú soái vô địch rồi hăng hạ phạm.

Long Cửu xoa xoa thái dương, muốn tìm đỉnh tốt thật khó quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cánh Cửa Thế Giới Mới Mở Ra

Thuyền cập bờ, Kiều Mạt và Đỗ Thanh Học lên một chiếc xe hơi, lần đầu đi xe nên hoàng tử nhỏ thấy khá mới mẻ, cậu ngồi trên ghế pho lá nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ không dời mắt, tập trung tinh thần cần quét người đi đường bên ngoài.

Đỗ Thanh Học lên xe không lâu thì nhận một cuộc gọi, hàn huyên một hồi và tắt máy xong, sắc mặt anh ta sáng sủa hơn nhiều, bảo với Kiều Mạt rằng:

“Coi như thằng nhóc cậu hên, trợ lý của Tổng tiên sinh gọi tới nhắn tôi nay có độ ở Kim Điện, Tổng tiên sinh bố trí đón gió cho hai người bạn, mời rất đông người đến góp vui, gọi dặn cậu cũng đến luôn.”

Kiều Mạt nghe vậy thì quay đầu dòm Đỗ Thanh Học, nghiêm túc hỏi: “Đông người lắm sao?”

Đỗ Thanh Học gật đầu: “Hai người bạn này lai lịch không nhỏ, mấy người khá có tiếng trong giới cũng tham gia.” Nói đến đây, sắc mặt Đỗ Thanh Học khẽ biến đổi, quay mặt sang Kiều Mạt, nói:

“Thằng nhóc nhà cậu sẽ không bỏ cuộc giữa chừng nữa đấy chứ? Đừng nói lại không muốn đi nha?”

Kiều Mạt lắc đầu, trong mắt không hề có sợ hãi, ngược lại toát ra chút chờ mong: “Tôi đi.”

Nhìn ánh mắt Kiều Mạt, Đỗ Thanh Học ra chiều nghi ngại, cứ cảm thấy ngôn hành cử chỉ của Kiều Mạt quái quái chỗ nào, song lại không thể nói là sai ở đâu. Anh ta nhún mày, tiếp tục dặn dò:

“Kiều Mạt, nghe tôi nói đây, hôm nay trên du thuyền Tổng tiên sinh cũng chọn người khác rồi, vẫn đang nóng hằm hập đấy, ban này kêu người gọi điện rủ cậu cùng lắm là nê tình cậu lột biển nên cho bậc thang bước xuống thôi. Phía Tổng tiên sinh cậu đừng mơ nữa, chuyện cậu làm hôm nay không triệt để đắc tội người ta là may rồi, tối nay đông người, những người có thể tham gia chẳng một ai cậu đắc tội nổi đâu, nhất thiết đừng gây rắc rối gì nữa, bằng không chẳng những cậu, ngay cả tôi cũng cuốn gói về nhà luôn.”

Kiều Mạt nghiêm túc nhìn Đỗ Thanh Học, trịnh trọng hỏi: “Tôi phải làm gì?”

Đỗ Thanh Học có chút bất đắc dĩ, đáp: “Tổ tông ơi, cậu khỏi cần làm gì sất, ngoan ngoãn ngồi yên giùm tôi là được, tôi cũng chẳng mong cậu có thể chủ động tiếp cận ai hết. Tối nay có cả năm sáu ngôi sao hạng nhất hạng hai, hạng diễn viên quen chưa thành xu hướng như cậu có khi người ta cũng chú ý, làm nền là được rồi. Giả như Tổng tiên sinh nhắc tới chuyện bữa nay, bảo cậu làm gì thì cậu làm nấy, nhớ trưng gương mặt tươi cười, chịu khó nhẫn nại một chút. Trước mặt nhiều người như vậy, Tổng tiên sinh không thực sự làm khó cậu đâu, chuyện qua rồi thì thôi.”

Kiều Mạt gật gù đầu, trong mắt hàm chứa vài phần nhộn nhạo, nghe giọng điệu Đỗ Thanh Học thì người tối nay coi bộ ngon lành lắm đây, không chừng sẽ có lô đỉnh thích hợp. Hình thức “tìm em gái nữ” trong đầu hoàng tử nhỏ cấp tốc chuẩn bị khởi động.

Đỗ Thanh Học lái xe đến một tiểu khu, vị trí hơi xa xôi, nhưng hoàn cảnh xung quanh khá tốt. Xuống xe xong, Kiều Mạt và Đỗ Thanh Học đi một mạch tới thang máy, lên tầng mười hai, đến trước cửa một căn hộ.

Kiều Mạt đứng trước cửa, nhìn số 12B trên cửa, lòng thầm nghi hoặc, 2B? Chẳng lẽ trần gian có trào lưu dán danh hiệu này trước cửa sao? Nhớ lá cờ của Tề Thiên Đại Thánh tại Hoa Quả Sơn năm xưa, Kiều Mạt chợt tỉnh ngộ.

**2B: ngu ngốc, hành động khác người, không đáng tin*

Thấy Kiều Mạt đứng ngây ra tại cửa, Đỗ Thanh Học có chút mất kiên nhẫn: “Nhìn cái gì mà nhìn? Mở cửa ẹ lên.”

Kiều Mạt nghe vậy, đưa tay lục túi quần cả buổi, móc ra một xâu chìa khóa. Đỗ Thanh Học thấy động tác lè mè của cậu thì bực bội tưởng chết, bèn giật lấy chìa khóa, mở cửa.

Theo Đỗ Thanh Học vào rồi, Kiều Mạt mới phát hiện đây là một căn hộ hai phòng, phòng ốc bày trí khá đơn giản, vật dụng không nhiều lắm, xếp đặt gọn ghẽ ngăn nắp, chẳng qua tính tổng diện tích còn chưa rộng bằng một nửa bể bơi trong phòng ngủ của mình tại Long cung.

Quy tướng từng nói, an phận với phòng ốc sơ sài, tu thân dưỡng tính, cũng là một phần của rèn luyện. Kiều Mạt thông thả làm quen, chỉ nghĩ nếu mình thực sự tu luyện đến Độ Kiếp, có thể hóa rồng, e rằng phải muốn suy xét việc đổi chỗ khác rộng hơn, cậu cũng không muốn mới vung đuôi một phát đã xuyên qua phòng kẻ bên đầu. . .

Đỗ Thanh Học ngồi xuống salon, nằm dang tay dang chân trên ghế, nói với Kiều Mạt bằng ngữ khí hơi mệt mỏi: “Tí nữa tôi còn phải đến công ty một chuyến, tối bây giờ lại đây đón cậu đi Kim Điện, cậu nghỉ ngơi đi, tắm thay bộ đồ khác, ở nhà chờ tôi.”

Kiều Mạt gật đầu, tiếp tục hiệu kỳ đánh giá vật phẩm trong nhà.

Đỗ Thanh Học nhìn Kiều Mạt, trầm tư chốc lát, hỏi: “Kiều Mạt, cậu không sao thiệt chứ?”

Kiều Mạt quay lại, đối diện ánh mắt thoáng vẻ nghi hoặc và nghiên cứu của Đỗ Thanh Học, cậu nghĩ nghĩ, đoạn gật đầu:

“Có, tôi thấy hơi đói bụng.”

Đỗ Thanh Học cạn lời, tuy hồi trước Kiều Mạt cũng kiệm lời, khó làm người ta thích, nhưng người trước mắt lại tạo cho anh ta cảm giác khang khác xưa kia. Lúc trước Kiều Mạt nhát gan hơn, cũng éo lá hơn. Mà ánh mắt của người hiện tại thì thông dong hơn, đơn thuần hơn, cũng càng... dần hơn.

“Đừng nói là té hư đầu óc rồi nghen?” Đỗ Thanh Học khẽ lầm bầm.

Nhĩ lực Kiều Mạt cực tốt, cậu không bỏ sót chữ nào, cảm thấy có lẽ ngôn hành cử chỉ của mình hơi bất đồng với tiền nhiệm của thân thể này, nên mới khiến Đỗ Thanh Học hoài nghi. Song hoàng tử nhỏ không để tâm lắm, chỉ quay đầu bảo Đỗ Thanh Học: “Đầu óc không té hư, nhưng bụng sắp đói hư rồi.”

Đỗ Thanh Học trợn mắt, khẽ há môi dưới, cuối cùng từ bỏ giấy giữa, lấy ra điện thoại gọi hai phần ăn ngoài. Vốn dĩ anh ta chẳng hiểu Kiều Mạt lắm, cũng không muốn tìm hiểu tính tình phân liệt của cậu đến cùng, sự việc hôm nay đã khiến anh ta sút đầu mẻ trán rồi, chỉ cần Kiều Mạt đừng gây phiền toái cho anh ta nữa, thì dù cậu biến thành tên ngốc hần cũng chẳng muốn hỏi.

Kiều Mạt không hài lòng với mùi vị thức ăn lắm, cậu vừa chậm rãi nhai vừa tự hỏi, lẽ nào thể chất tồi và tu vi thấp của nhân loại là do thức ăn quá kém ư? Tuy nói để thân xác chịu đói cũng là một quá trình rèn luyện, song hoàng tử nhỏ – người luôn vô cùng soi mói với thức ăn – vẫn cảm thấy có chút khó khăn, nếu cứ phải chịu đựng ba cái thứ khó nuốt này, cậu nghĩ mình mai một ngay cả sức mờ thiên nhân cũng chả có. Ừm, phải đặc biệt chú ý vấn đề thức ăn. Kiều Mạt nâng hạng mục kiểm ăn lên ngang hàng với tìm lô đỉnh.

Ăn cơm xong, điện thoại của Đỗ Thanh Học lại vang liên hồi, anh ta vội vàng dặn Kiều Mạt vài câu lần nữa, xong tức khắc đứng dậy rồi đi.

Kiều Mạt thì xem xét một vòng quanh nhà, tập sử dụng thiết bị điện. Khuyết điểm lớn nhất của căn nhà hai phòng này chính là phòng tắm quá chật, bên trong không có bồn tắm, hoàng tử nhỏ đã quen ngâm mình ngủ trong nước rất không thích ứng, cậu nghĩ hay là mua cái hồ cá bự đặt trong phòng khách... Danh sách công việc ưu tiên cần làm trong đầu lại tăng thêm một mục.

Qua lại một hồi, tắm rửa sạch sẽ rồi, Kiều Mạt chọn một bộ thường phục màu kem rộng rãi từ tủ quần áo mặc vào, cái quần bó sát và áo somi thất eo lúc trước siết chặt đến khó chịu, cậu chẳng hiểu nổi tại sao nhân loại lại nghiên cứu ra phục sức không thoải mái đến vậy, nhất là cái quần kia, hết sức bất lợi với sự phát dục của long căn. Kiều Mạt ngồi trên giường hoài niệm áo khoác dài rộng rãi dễ chịu của Long cung.

**long căn: trym nhỏ của bé rồng*

7h đúng, chuông cửa vang lên, Đỗ Thanh Học đến.

Mở cửa, thấy cách ăn bận của Kiều Mạt, Đỗ Thanh Học nhíu mày, bộ quần áo này hiển nhiên không phù hợp với phong cách bánh chèo của Kiều Mạt. Song lần đầu thấy cậu mặc trang phục nhạt màu, Đỗ Thanh Học cảm thấy hiệu quả tổng thể không tới nỗi tệ, hơn nữa dịp hôm nay cũng không nên ăn diện quá nổi bật. Anh ta gật đầu, không nói gì thêm. Hai người cùng xuống lầu lên xe.

Dọc đường đi, thần kinh của Đỗ Thanh Học luôn vậy trong trạng thái lo âu cường độ thấp, luôn mồm lái nhai dặn dò Kiều Mạt, chủ yếu là muốn cậu đi rồi đừng gây phiền phức thế nọ lọ chai.

Kiều Mạt kiên nhẫn lắng nghe, không nói năng bao nhiêu. Đỗ Thanh Học càng căng thẳng, đáy lòng Kiều Mạt càng chờ mong, hai mắt cậu sáng rỡ, trên mặt thoáng hiện nét hưng phấn.

Đến nơi, Kiều Mạt xuống xe, phát hiện cái gọi là Kim Điện thực chất là một làng du lịch xây theo phong cách hoàng cung, trước cổng đã đậu đủ loại xe. Kiều Mạt theo Đỗ Thanh Học tới đại sảnh của tòa nhà trung tâm, chỉ thấy có vài người đang ngồi trên ghế chờ tại đại sảnh, một người diện âu phục trắng trông thấy Đỗ Thanh Học, liền tiến lên đón:

“Ồ, đây không phải Tiểu Đỗ sao? Sao cậu cũng đến đây?”

Đỗ Thanh Học nghe vậy bèn dừng chân, quay đầu nhìn gã đàn ông mặc âu phục trắng, nét mặt thoáng tối đi, sau đó cũng cười đáp: “Chào anh Lữ, chà là Tổng tiên sinh gọi Kiều Mạt cùng tới đây ày mà.”

Gã đàn ông nọ nâng mắt nhìn thoáng qua Kiều Mạt bên cạnh, trên mặt nở nụ cười giả tạo, hỏi: “Nghe nói sáng nay trên du thuyền Tổng tiên sinh đông vui lắm ha?”

Đỗ Thanh Học dĩ nhiên không muốn nhiều lời với gã, cười lắc đầu: “Để anh Lữ chê cười rồi.”

Ý bốn cột trong mắt gã đàn ông nọ càng rõ rệt, đang tính mở miệng tiếp thì thấy một người đi ra từ trong đại sảnh, nói với tất cả mọi người: “Gần tới giờ

rồi, Tổng tiên sinh mời mọi người cùng vào.”

Người trong đại sảnh tức tức đứng dậy, bu quanh người kia, Kiều Mạt quan sát một hồi, có khoảng hơn mười nam nữ, năm sáu người trong đó trông khá nhỏ tuổi, ăn mặc hết sức gây chú ý, hiển nhiên đã tận lực làm đom. Kiều Mạt mở thiên nhãn, quét qua cơ thể mọi người, tiếp theo chỉ thấy thất vọng.

Kế bên, Đỗ Thanh Học ghé tai cậu nói nhỏ: “Ba em kia là người mẫu mới ra mắt, giờ tiếng tăm chưa lớn, nhưng toàn là đối tượng công ty đang lăng xê. Còn mấy tên nhóc đằng đó, xem quần áo thì cũng đến vì Tổng tiên sinh rồi.”

Kiều Mạt nhìn nhóm thanh niên trẻ, một loạt quần bó sát màu trắng...

“Mấy ngôi sao hạng nhất hạng hai chắc vô cả rồi.” Đỗ Thanh Học nói tiếp.

Kiều Mạt nghe thế liền hỏi: “Sao anh biết?”

Đỗ Thanh Học lia mắt ra ngoài cửa, đáp: “Xe đậu bên ngoài, người lại chẳng thấy đâu, bọn họ mới là nhân vật chính Tổng tiên sinh mời đến, đòi nào chờ bên ngoài giống mấy người này. Được rồi, đừng nhiều lời nữa, hồi nữa nhớ kỹ nói ít thôi.”

Nghे nhân vật mẫu chốt đã ở bên trong, tinh thần Kiều Mạt phấn chấn hơn chút, đoàn người theo người dẫn đường đi vào căn phòng phía sau, vách tường hai bên hành lang ốp đầy gương màu sắc rực rỡ, đá cẩm thạch vàng kim dưới chân sáng tới độ có thể phản chiếu bóng người. Mọi người đi một mạch băng qua hành lang, đến cuối đường thì bất gặp một cửa lớn nguy nga lộng lẫy cao hơn ba mét, người dẫn đường mở cửa, ngỏ ý bảo mọi người tiến vào.

Kiều Mạt đứng tại cửa, nhìn cảnh tượng trong phòng mà có chút ngạc nhiên, thời khắc cửa phòng mở ra, âm nhạc tiết tấu sôi nổi trút xuống từ dàn loa, ánh đèn mờ ảo cũng tỏa xuống từ trần nhà, làm nổi bật từng cái đèn kéo quân xung quanh, quang ảnh loang lổ đan xen khắp sàn. Trong phòng hơi ngột ngạt, không khí cuồng dã mà ấm muội, trên ghế salon màu vàng bằng da thật ở giữa có vài tốp năm ba người.

Ánh mắt Kiều Mạt dừng tại hai bóng dáng tại góc hẻo lánh tối mờ mờ, một thanh niên cường tráng quần áo bất chỉnh đang nằm bên dưới một cậu trai để trần thân trên và ra sức xông lên. Tư thế lẫn động tác hoàn toàn ăn khớp với hình ảnh cậu từng xem, mắt Kiều Mạt thoáng cái tỏa sáng, nhìn chằm chằm hai người đang quần quýt, đến nỗi quên bồng mở thiên nhãn xem thuộc tính và tu vi của người trong phòng.

Tuy rằng trong phòng sương khói mịt mù, ánh sáng u ám, song Kiều Mạt có thể khẳng định rằng hai người kia quả thực đều là đàn ông.

Té ra hai người đàn ông cũng có thể song tu!

Cõi lòng hoàng tử nhỏ nhảy nhót tung tăng, đêm nay quả nhiên tới đúng chỗ rồi. Khoảnh khắc cánh cửa nguy nga lộng lẫy mở ra trước mặt, cánh cửa thế giới nam nam cũng rộng mở trong lòng cậu.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Đỉnh Xịn “Hàng Ngon Bao Xài” Xuất Hiện Rồi

**hàng ngon bao xài: nguyên văn là “đại khí hoạt hảo”, ý là từ-rym to màn ăn tốt*

Mọi người bước vào phòng, một gã đàn ông hơn ba mươi đang ngồi chính giữa sofa, trên người mặc áo somi màu rượu vang, một tay cầm ly rượu đỏ, tay kia ôm một cậu trai thanh tú. Hắn cười cười đút rượu cho thanh niên trong lòng, sắc mặt thanh niên đỏ ửng, hiển nhiên đã nốc không ít, ánh mắt hơi lơ đãng, nhìn gã đàn ông bằng vẻ mặt đáng thương.

Kiều Mạt theo Đỗ Thanh Học vô phòng, ánh mắt vẫn tập trung trên hai người đang quần quýt trong góc, mãi đến khi Đỗ Thanh Học nhéo tay cậu một cái thật mạnh, Kiều Mạt mới bừng tỉnh, xoay mặt dòm mấy người khác. Từ lời nói của mọi người, Kiều Mạt biết gã đàn ông mặc áo somi đỏ ngồi chính giữa chính là Tổng tiên sinh trên du thuyền sáng nay, Tổng Từ Dương.

Đỗ Thanh Học thì thầm bên tai Kiều Mạt: “Tổng tiên sinh đang vui, hồi nữa cậu tìm góc nào ngồi xuống là được.”

Đỗ Thanh Học nói đúng ý Kiều Mạt, cậu không muốn bỏ lỡ cơ hội học tập này đâu, liền gật đầu, lần nữa lia mắt về phía “góc”, định bụng lát nữa tìm thời cơ quan sát gần.

Thấy mọi người vô cả rồi, Tổng Từ Dương ngẩng đầu, phát tay với bên cạnh, nhạc trong phòng tức khắc ngưng bật, tiếng người huyền não cũng nhỏ dần. Chỉ còn từng tiếng thờ đốc nặng nề và âm thanh rên rỉ nức nở thì thoảng truyền tới từ góc phòng.

Tổng Từ Dương chẳng may may để ý màn phối âm nóng bỏng gần đó, ngẩng đầu nhìn đám người đối diện, nói với người đàn ông mặc âu phục trắng:

“Lữ Lâm, mấy người đến?”

Người mặc âu phục trắng tức khắc chạy vội tới gần hần, nở nụ cười sắc mùi nịnh nọt: “Bây ạ, ba nữ bốn nam.” Dứt lời, nhanh chóng vây nhóm người trước cửa.

Ba cô nàng và đội quần bó lập tức lại gần.

“Tổng tiên sinh, họ đều là người mới debut gần đây thôi, ngưỡng mộ anh đã lâu ạ.” Lữ Lâm cất giọng nịnh hót, ngụ ý khỏi nói cũng biết, thể xác và tinh thần khỏe mạnh, tư tưởng cởi mở, chỉ cần ngồi đây vừa lòng, nhóm kiều hoa mặc ngài bút hải.

Tổng Tử Dương lia mắt đánh giá đám người một vòng, đoạn gật đầu:

“Hôm nay đón gió cho hai anh em người bạn thân nên gọi mấy người bạn đến họp mặt, phòng bên cạnh còn vài người quen đây, tí nữa sang đây chơi chung luôn, mọi người không cần câu nệ, cứ thả lỏng mà chơi cho thỏa thuê.”

Nói đoạn, Tổng Tử Dương đưa tay chỉ hai người bên cạnh, cười bảo:

“Mấy cung nhớ hàn huyên đằng hoàng với vị Hoắc tiên sinh này đây, chờ bấm máy, không chừng anh ta sẽ thành ông chủ của mấy cung đó, cơ hội hiếm có nha.”

Lữ Lâm vừa nghe hai chữ đã vỡ lẽ ngay tắp lự, gần đây sớm đã nghe công ty giải trí mới mở “Xán Tinh” đang vùng dậy với tốc độ chóng mặt, nghe đồn thể lực sau lưng tương đối hùng hậu, không ít người trong giới nghe tin liền bắt tay hành động, ngấm ngầm tìm hiểu tin tức về Xán Tinh. chính là bộ phim đang được Xán Tinh dốc toàn lực đầu tư, nghe đâu nội việc chọn cảnh giai đoạn đầu thôi đã tốn mấy trăm vạn. Nghe Tổng Tử Dương nói, Lữ Lâm lập tức đoán được người trước mắt e rằng có quan hệ không nhỏ với Xán Tinh, bèn cười hỏi: “Chẳng hay Hoắc tiên sinh thích loại hình nào...”

Tổng Tử Dương cười ha ha, quay sang bảo người bên cạnh: “Hoắc Ly, bữa nay có muốn nếm thức ăn tươi không?” Vừa nói, vừa xoa nắn eo người trong lòng.

Hoắc Ly lắc đầu cười, châm một điếu thuốc, đáp: “Để lại cho cậu với Tường tử đi.”

Tổng Tử Dương lại nhìn thoáng qua chàng trai cao to kề bên Hoắc Ly, neho mắt, chưa kịp lên tiếng, Hoắc Ly đã phun ra một vòng khói, nói tiếp:

“Nhà lão Kim còn chờ cậu ta nói đôi tông đường đây.”

Tổng Tử Dương sáng tỏ, xoay lại, cười bảo ba cô em: “Qua hầu Hoắc tiên sinh với Kim thiếu vui vẻ đi, hai hôm nữa Hoắc tiên sinh sẽ tham gia casting cho , nếu chơi hài lòng, có khi đêm nay sẽ chọn được hai vai cũng nên.”

Ba cô em nghe vậy, thoáng cái mừng hóm ra mặt, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn, loáng cái đã lao tới gần hai người.

Hoắc Ly và Tổng Tử Dương xấp xỉ tuổi nhau, đều hơn ba mươi, nhưng khí chất hoàn toàn trái ngược. Khác với Tổng Tử Dương phóng đảng tùy tiện, Hoắc Ly chín chắn mà kín đáo hơn, trên mặt luôn mang theo nụ cười như có như không, khiến người ta nhìn không thấu suy nghĩ của hần.

Mà thanh niên kề bên lại càng nằm ngoài dự đoán, tuổi hần không lớn, thoạt trông mới hơn hai mươi, tuy ngồi trên sofa, vẫn không khó nhìn ra thân hình hần vô cùng cao hớn, quần jean xanh và áo thun đen mờ hồ phác họa đường nét cơ bắp rắn chắc. Ngồi quan đẹp dễ mà sắc sảo, lạnh lùng và cứng rắn như dùng dao khắc ra, gương mặt xuất chúng phối với mái tóc húi cua ngắn ngủn, chàng trai sở hữu sức quyến rũ khiến đa số phái đẹp nhìn thấy chỉ muốn nhào lên.

Mà nguyên nhân ba cô em vẫn đứng bất động tại chỗ là do thanh niên đang trưng sắc mặt không hề hợp với độ tuổi, trong lạnh lùng xen lẫn vài phần mắt kiên nhẫn. Từ khi vào phòng, thanh niên đã ngồi im lìm trên sofa. Nghe Tổng Tử Dương nói xong, hần ngẩng đầu, lia mắt nhìn đám người đối diện, không nói gì, cũng chẳng tỏ vẻ gì, chỉ ánh mắt lạnh băng là đóng đinh trên bước chân nóng lòng muốn thử của các cô em.

Các cô em thấy ánh mắt rét lạnh của thanh niên bắn về phía mình thì rối rắm, cuối cùng không hện mà cùng đi về phía Hoắc Ly, anh đẹp trai hấp dẫn thiệt, nhưng so ra vẫn kém tiền đồ của mình.

Huống chi anh đẹp giai cứ giữ mãi bản mặt muốn giết người... Mạng quan trọng hơn!

Cùng lúc ấy, Tổng Tử Dương cũng chú ý thấy bầu không khí quỷ dị, bèn vỗ vai Hoắc Ly:

“Coi bộ hôm nay Kim thiếu không hài lòng lắm hả?”

Hoắc Ly cười khẽ, lia mắt qua Diêm La mặt lạnh kề bên, đáp: “Kim Trần lúc nào chả thế, cậu ta không hay đến mấy chỗ này, chưa quen thôi.”

Tổng Tử Dương cười, nói với thanh niên: “Kim thiếu, nghe Hoắc Ly kể cậu mới từ Mỹ về không lâu hả? Mai mốt có dịp nhớ ra ngoài chơi nhiều vào. Thích chơi cái gì cứ ới anh Tổng một tiếng, anh thu xếp cho cậu.”

Kim Trần nhìn Tổng Tử Dương, gật đầu mấy cái khó thấy, xem như đáp lại.

Tổng Tử Dương cười hì hì, xán tới gần Hoắc Ly, hỏi nhỏ: “Hoắc Ly, đừng nói cậu ta vẫn là gà giò nha?”

Hoắc Ly ung dung cầm lấy ly rượu trước mặt, nhấp một ngụm rượu vang, chậm rãi đáp: “Nếu phá được, tôi tìm nhà đầu tư cho phần hai của bộ phim giúp cậu luôn.”

Tổng Tử Dương nghe vậy, đầu tiên là sững sốt, sau lại cười ha ha: “Hóa ra hôm nay cậu dẫn cậu ta đến là vì mục đích này, cậu làm anh họ cũng xứng phết đấy nhỉ.”

Hoắc Ly khẽ nhếch môi, choàng tay ôm cô em kế bên, nói: “Tiếc quá, xem ra mục đích không đạt thành rồi.”

Nhìn ba cô nàng vây quanh Hoắc Ly, Tổng Tử Dương thoáng nhướng mày, nghĩ hay là sang phòng cách vách gọi mấy nữ ngôi sao qua đây.

Nhưng đúng lúc này, bên người Kim Trăn bỗng xuất hiện một bóng người nhàn nhạt đặt mông ngồi ngay cạnh hắn.

Không chỉ Tổng Tử Dương và Hoắc Ly hơi kinh ngạc, ngay cả Kim Trăn cũng có chút ngạc nhiên mà quay đầu nhìn người bên cạnh.

Ánh mắt ai nấy nhất thời chĩa vào một chỗ.

Đỗ Thanh Học thì nháy mắt thấy lưng phát lạnh, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, anh ta nhìn nhìn kế bên, trống trơn. Minh mới xoay người một phát thôi mà, tổ tông kia qua đó lúc nào vậy...

Kiều Mạt lại hoàn toàn chẳng hay biết mình đã thành tâm điểm chú ý, cậu ngồi nghiêng bên cạnh Kim Trăn, đầu gối gần như ghế lên đùi hắn, hai tay chống trên đùi mình, thoáng khom eo, cúi đầu, duỗi cổ, nhìn chăm chăm... bụng dưới của Kim Trăn.

Biểu cảm trên mặt đầu tiên là kinh ngạc, sau chuyển thành sợ hãi xen lẫn vui mừng...

Kim mộc song hành cách?!

Không ngờ thể chất của người này lại là kim mộc song hành, Kiêu Mạt nhìn hai luồng chân khí sáng người trong bụng dưới của Kim Trăn, cảm giác mừng như điên trào dâng cuộn cuộn trong lòng.

Thậm chí ở Tiên giới cũng cực khó gặp được người đồng thời có hai hành cách trong cơ thể, huống chi hai hành này khéo sao còn là hành cách thích hợp để mình tu luyện, đây quả đúng là linh kiện đo ni đóng giày cho mình rồi!

Người đối diện sở hữu thể chất cực tốt, trong đan điền tại bụng dưới, hai luồng chân khí một vàng một lục sáng rực mà chói mắt. Thông qua thiên nhãn, Kiêu Mạt thấy rõ trong chân khí bao hàm hai viên nội đan.

Đại đa số người thường không có nội đan, mặc dù có, kích thước cũng nhỏ vô cùng, thiên nhãn cơ hồ không nhìn được, chỉ thấy một cụm chân khí dạng sương khói loáng thoáng hiện ra màu sắc để xác định hành cách thôi. Nội đan đã thành hình, hơn nữa có thể thấy rõ giống vậy thường chia thành hai trường hợp, một là tu vi ít nhất đã đột phá kỳ Nguyên Anh, còn lại là trời sinh, từ nhỏ đã mang theo nội đan thành hình.

Kiều Mạt nhìn kinh mạch thể tướng toàn thân người đối diện, phát hiện ngoại trừ đan điền, những chỗ khác không có chân khí lưu động. Điều này chứng tỏ người này chắc thuộc trường hợp sau, thể chất thiên phú dị bẩm, còn là song hành cách mới ghê!

Giờ khắc này, trong lòng Kiêu Mạt tức khắc bùng lên cảm giác nhân gian thiệt tốt...

Cảm tạ Tim Em Gái Mì, giúp mình tìm được lô đỉnh xịn ngay ngày đầu tiên tới trần gian.

Vì thế, hoàng tử nhỏ hồn nhiên quên mình mà đắm chìm trong thế giới của riêng cậu, kèm theo đó là ánh mắt chất chứa đủ loại cảm xúc mừng rỡ, kinh ngạc, khát khao, si mê... cứ mãi nhìn chòng chọc vào bụng dưới của người ta, đầu cúi thấp đến độ chóp mũi sắp dán xuống khóa kéo quần jean của Kim Trăn...

Trong phòng bao bỗng yên tĩnh đến quỷ dị, thậm chí hợp âm ở góc hẻo lánh cũng ngừng lại.

Tổng Tử Dương khẽ nhướng mày, nhìn sùn mặt trần trụi cảm xúc của người mới đến.

Hoắc Ly nén cười, quan sát sắc mặt ngày càng đen của Kim Trăn.

Ba cô em tròn tròn mắt, nhìn nơi Kiêu Mạt hướng chóp mũi, liền ra chiều sùng bái, vẫn là đàn ông bạo gan hơn.

Đỗ Thanh Học nhắm mắt lại, tựa hồ trông thấy tiền thưởng của mình đang vỗ cánh bay xa...

...

Sau một lúc, người thứ nhất lên tiếng chẳng ngờ lại là Lữ Lâm đứng một bên:

“Ồ, đây không phải Kiêu Mạt à? Nghe nói sáng nay bị lạnh mà, giờ không sao nữa rồi hở?”

Giọng Lữ Lâm không lớn, trong giọng nói chứa vài phần chế nhạo, tại thời khắc tĩnh lặng cực độ thế này, chút xú âm thanh cũng trở nên phá lệ rõ ràng.

“Kiều Mạt?” Tổng Từ Dương nghe vậy, bây giờ mới cẩn thận đánh giá bóng người bên cạnh Kim Trăn, quả nhiên là tên nhát gan khóc lóc nhảy xuống biển trên du thuyền sáng nay. Tâm trạng Tổng Từ Dương nhất thời khá phức tạp, cũng không ngẩng cao như ban nãy nữa.

Vốn cảm thấy diện mạo Kiều Mạt không tệ, thân hình lẫn màu da vừa lúc là loại hình mình thích nhất, nên nảy sinh ý định nuôi bên người. Ai dè tiếp xúc rồi mới phát hiện tính tình Kiều Mạt thật quá khó ưa, nhát cáy lại ẻo lả.

Lúc ở trên du thuyền, Tổng Từ Dương đã có chút không kiên nhẫn, giữ hạng người này bên cạnh sớm muộn gì cũng chán ngấy. Nhưng cứ thế từ bỏ lại uổng phí tâm huyết trước đó của mình, thành thử Tổng Từ Dương muốn nhanh chóng lên giường nã một pháo rồi tổng cổ đi, không ngờ còn chưa chạm tới cơ thể Kiều Mạt, người trước mắt đã khóc la thảm thiết rồi nhảy xuống biển. Tổng Từ Dương trợn mắt há mồm, đồng thời cũng giật điện, rốt cuộc gặp phải tên quái gở nào thế này, giăng co một hồi đến tay cũng chưa đụng tới, còn rước lấy một bụng bực tức. May bên cạnh vẫn còn người mẫu ngoan ngoan nghe lời nghehnh đốn, lăn lộn trên giường ba tiếng, tâm trạng Tổng Từ Dương mới dần dần khôi phục.

Thấy tới nay Kiều Mạt lại xuất hiện ở đây, Tổng Từ Dương ngăn ra, hồi tưởng cả buổi mới nhớ hình như trợ lý có hỏi mình muốn gọi Kiều Mạt đến không, khi ấy mình đang dính chặt với người mới, thuận miệng bảo cứ sắp xếp tùy ý.

Nom tư thế của Kiều Mạt, trong lòng Tổng Từ Dương bỗng nảy sinh cảm giác kỳ dị, sáng nay còn tam trình cửu liệt thà chết chứ không khuất phục, sao đến tối đã quay ngoắt rồi? Rành rành một bộ muốn nhào lên quỳ liếm mà.

Tuy Kim Trăn rất đẹp trai, nhưng mình cũng đâu kém, thái độ trước sau của Kiều Mạt đối lập rõ ràng như thế khiến lòng tự trọng của Tổng Từ Dương bị đá kích nặng nề.

“Kiều Mạt!” Nụ cười của Tổng Từ Dương lạnh dần, giọng điệu thoáng chút lạnh lẽo.

Mà lúc này, trong đầu hoàng tử nhỏ rất những chữ “đỉnh” ngay ngay ngắn ngắn, cộng thêm chưa kịp quen với tên mới của mình, nên hoàn toàn lơ lơi Tổng Từ Dương, chỉ toàn tâm toàn ý ngắm đồ vật yêu dấu trước mắt.

Đỗ Thanh Học ngồi một bên, thấy sắc mặt Tổng Từ Dương ngày càng lạnh thì nhắm mắt lần nữa, lúc này đây, tựa hồ anh ta thấy công việc cũng vô cánh bay xa mãi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thiệt Muốn Nhào Lên Ăn Sống Nuốt Tươi

Đỗ Thanh Học nghiêng chặt răng, hít một hơi thật sâu, dứt khoát gạt bỏ tạp niệm trong đầu, vượt lên vết thương nơi ngực, bước nhanh đến gần Kiều Mạt, vừa nhanh chóng vẽ ra nụ cười mặt nạ hóa, vừa vươn tay nắm cổ áo Kiều Mạt kéo cậu lên.

“Kiều Mạt, Tổng tiên sinh gọi cậu đấy, có phải đầu còn đau không, sao lơ ngơ thế hả?”

Đỗ Thanh Học cười híp mắt lôi Kiều Mạt tới cạnh mình, tinh bơ thay cậu giảng hòa. Chỉ là giọng nói thấp thoáng âm thanh nghiêng răng tiết lộ cõi lòng anh ta đang có hàng vạn con thảo nê mã chạy rầm rập.

Còn Kiều Mạt hơi mù mịt, bị Đỗ Thanh Học kéo mạnh thì sợ hết hồn, cậu mở to hai mắt, vẫn nhìn chằm chằm bụng dưới của Kim Trăn không tha. Thấy khoảng cách của hai người bị kéo gần, trên mặt Kiều Mạt thoáng hiện nét tủi thân, trong đôi mắt to đen trắng rõ ràng hàm chứa chút khát khao. Tựa như một thú con ngây thơ, ánh mắt nghiêm túc mà cổ chấp kia dịch lên, dừng trên mặt Kim Trăn, chẳng hề che giấu, cứ thế bắn ra ước vọng nóng bỏng.

Bây giờ, tất cả mọi người trong phòng đã hiểu ý Kiều Mạt, rành rành là ánh mắt điều ti cứng bái nam thần nha.

**điều ti: chỉ những người thất bại về mọi mặt -> đen tiền, đen tình, đen sự nghiệp...*

Mà Tổng Từ Dương bất gặp ánh mắt mang theo vài phần ngây ngô khờ khạo của Kiều Mạt, khi không lại thấy bụng dưới nóng lên, tên trước mắt có thật là thằng ẻo lả không hiểu phong tình sáng nay không vậy? Đôi mắt lơ đãng kia nào có vẻ làm bộ làm tịch, mà trong vẫn vắt như nước suối, gãi tim Tổng Từ Dương ngứa ngứa không thôi, sao hồi trước không phát hiện tên nhóc này dụ người đến vậy chứ?

Kim Trăn – người nãy giờ vẫn im lìm – cũng giương mắt nhìn thẳng vào người trước mặt, từ nhỏ đến giờ hần gặp không ít kẻ có hứng thú với mình, nhất là ba năm ở nước ngoài, xung quanh luôn có người theo đuổi với đủ mọi độ tuổi, đủ loại màu da, đủ kiểu tính cách. Cho nên, Kiều Mạt vừa nhắc đầu, Kim Trăn lập tức vỡ lẽ hàm ý mà ánh mắt cậu truyền đạt.

Trên mặt thanh niên mang theo sự ngây thơ rõ ràng không hợp tuổi, cảm xúc ái mộ toát ra từ ánh mắt phá lệ nóng cháy. Hai đường nhìn nóng hầm hập tựa hồ muốn xuyên thấu mình.

Kim Trần không khỏi hơi ra chiều mỉa mai, thông thường kẻ có hứng thú với hân nết không coi trọng bề ngoài, thì cũng nhìn trộm bối cảnh gia thế của hân, tóm lại không vì dục vọng cũng vì lợi ích. Đứng trước loại người theo đuổi này, ngay cả chán ghét Kim Trần cũng lười thể hiện, trực tiếp lờ đi không nhìn.

Vì vậy, cảnh tượng bây giờ đã quá quen thuộc với Kim Trần, hân lạnh lùng nhìn mặt đối phương. Tương phản với ánh mắt nồng nhiệt của Kiều Mạt, ý lạnh trong mắt Kim Trần phảng phất đâm vào da những người xung quanh khiến họ phát đau.

Cơ mà, sự lạnh đậm của Kim Trần chẳng mấy may ảnh hưởng đến dục vọng muốn dán mặt nóng của Kiều Mạt, cậu vẫn cố chấp, khát khao, xem trọng nồng nhiệt, thềm nhỏ dài... mà nhìn mặt Kim Trần.

**mặt nóng: mặt nóng dán lên mông lạnh, ý là người ta lạnh lùng mà mình vẫn cứ lao vào*

Hai người dòm nhau nửa phút, Kim Trần rút cuộc phát hiện điểm bất thường, người đối diện hình như tên Kiều Mạt thì phải, ánh mắt nhìn mình quả thực khang khác những kẻ ái mộ trước đây, trong ánh mắt này tựa hồ có thêm điều gì đó. Trong lòng Kim Trần chợt dâng lên một ảo giác rất chi vi diệu, thay vì nói đối phương đang nhìn người mình thích, bảo là đang nhìn chòng chọc miếng thịt mình mê tít thì đúng hơn...

Một loại ánh mắt đầy dối khát, “dối khát” đúng nghĩa đen, cảm giác của nửa người trên ý. Ảo giác dần gia tăng, Kim Trần dường như thấy khoe môi khe cong của Kiều Mạt đã ứa ra nước miếng trong suốt...

Lập tức, hân cảm thấy nếu lúc này trong phòng chỉ có hai người, thể nào Kiều Mạt cũng sẽ nhào lên người mình mà chẳng buồn do dự, nghĩ đến đây, vẻ mặt vốn chỉ có chút khinh thường nhanh chóng pha trộn thêm ít căm ghét và bài xích.

Chứng kiến biểu cảm của Kim Trần, Tống Tử Dương ngầm hiểu vị thiếu gia này không hề có ý định với kẻ đáng lên tận cửa trước mắt. Hân ngầm nghĩ giây lát, khẽ nhếch miệng, vỗ chỗ trống còn lại bên cạnh mình, gọi:

“Kiều Mạt, tới đây ngồi.”

Đỗ Thanh Học phải néo thiết mạnh lên cánh tay Kiều Mạt, cậu mới xem như triệt để thoát khỏi trạng thái “cồi trên”, nhìn nhìn Tống Tử Dương, rồi lại dòm Đỗ Thanh Học đang cười như muốn ăn thịt người, cuối cùng lưu luyến nhìn thoáng qua Kim Trần, sau đó đến ngồi cạnh Tống Tử Dương.

Tống Tử Dương híp mắt, đánh giá người kẻ bên từ đầu tới chân, ôn hòa nói: “Kiều Mạt này, sáng nay hai ta ầm ĩ không vui vẻ lắm trên du thuyền, nhưng tối nay cùng lại tới nữa, có phải chứng tỏ hai ta vẫn có thể tiếp tục không?”

Tống Tử Dương vừa dứt lời, Đỗ Thanh Học và thanh niên trong lòng Tống Tử Dương chẳng hẹn mà cùng đen mặt.

Kiều Mạt thì hoàn toàn chẳng hiểu tiếp tục trong miệng Tống Tử Dương là ý gì, giờ trong đầu cậu chỉ tràn ngập ý nghĩ làm thế nào vứt cái gã vương bận này đi để lao đến với lò đỉnh yêu dấu, nên cậu chả nghĩ ngợi gì mà lắc đầu luôn.

Thấy cách thức từ chối đơn giản mà lỗ mãng của Kiều Mạt, sắc mặt Đỗ Thanh Học đã từ đen chuyển xanh, anh ta cảm thấy mình 80% đừng mong ngắm thái dương ngày mai nữa. Chỉ trong vài phút, anh ta đã thấy tim mình đập sớm hoặc ngừng đập mấy lần...

Quả nhiên, Tống Tử Dương tức khắc lạnh mặt, toan mở miệng xả giận, thì Hoắc Ly ngồi một bên bỗng cười khê, nói:

“Tử Dương, dưa hấu xanh không ngọt.” Giọng điệu của Hoắc Ly hàm chứa ý cười, khiến Tống Tử Dương nghe mà càng phần uất.

Hân vuốt ve sống lưng của thanh niên trong lòng, quay sang bảo Hoắc Ly: “Sao, cậu muốn ném thử xem dưa ngọt hay không à?”

Hoắc Ly lắc đầu cười, nhìn lướt qua Kim Trần kẻ bên. Tống Tử Dương thấy thế, cũng nhìn về phía Kim Trần, trong mắt có ý hỏi dò.

Kim Trần chẳng nói gì, lạnh lùng và khinh thường hiển lộ rõ ràng trong ánh mắt.

Biết Hoắc Ly và Kim Trần đều không muốn dính dáng, Tống Tử Dương cười khẩy, quay đầu nói với Kiều Mạt: “Kiều Mạt, sáng một lần, tối một lần, mỗi lần gặp cùng đều mất hứng một lần, cùng bảo nên tính sao đây?”

Kiều Mạt tròn mắt, định đáp là “vậy ta đây xin cáo từ”, song chưa kịp mở miệng, Đỗ Thanh Học đã tiếp lời:

“Tống tiên sinh, đại nhân anh không nên chấp tiểu nhân nha, đừng chấp nhặt với Kiều Mạt thiếu đầu óc này làm chi, hôm nay mọi người đều chơi vui vẻ, vì tí việc vớ vẩn mà quét mất hứng thú của anh thì quá là không đáng, hay anh xem như vậy được không? Để Kiều Mạt tự phạt hai ly, nói lời xin lỗi, rồi anh giờ cao đánh khẽ một lần được không à?”

Đỗ Thanh Học nói đến là chừng mực, thái độ hạ mình lấy lòng, trông như đang nâng bi Tống Tử Dương lên rõ cao, kỳ thực đang ám chỉ nếu hân so đo việc nhỏ thì sẽ đánh mất thân phận. Đổi lại người khác, có lẽ sẽ mượn bậc thang này mà đổi giọng rồi, tiếc rằng Tống Tử Dương là loại người nào chứ, hơn ba mươi tuổi đã lèo lái công ty giải trí lớn nhất nước – Thịnh Dương, bản về gian xảo xảo trá và không biết xấu hổ, hân mà xưng hạng nhất, ai dám nhận hạng hai nào... Đúng vậy, nhất rồi đến nhì, không hề ngược, chính là tiết tấu trông về bóng lưng mà mình thúc ngựa cũng nhìn không tới ấy.

**thường thì người ta hay nói là “nó dám xưng hạng nhì thì không ai dám xưng hạng nhất”, nên ở đây tác giả mới nói là không ngược*

Tổng Tử Dương nghe xong liền nhìn Đỗ Thanh Học, híp mắt, thế mà gật đầu thật: “Cũng được, đã vậy thì phạt hai ly đi.”

Đỗ Thanh Học thấy thế thì thầm thở phào một hơi, vội tiến lên trước cầm lấy một ly bia cỡ lớn, rót đầy ly, đang định đưa tới trước mặt Kiều Mạt thì Tổng Tử Dương đưa tay ngăn lại. Đỗ Thanh Học sững sốt, trong lúc ấy, Tổng Tử Dương lấy một ly rượu nhỏ gần đó, chọn một chai tequila có độ cồn cao nhất trên bàn, rót đầy, thả vào ly bia.

**tequila: rượu chưng cất có độ cồn cao của Mexico, thường thì có độ cồn từ 38–40%, song cá biệt có loại có độ cồn lên tới 43–46%*

Đỗ Thanh Học nhìn chằm chằm vào ly bia, trầm mặc giây lát, mặt hiện lên nụ cười khổ: “Tổng tiên sinh, thân mình Kiều Mạt chắc không chịu nổi kích thích cỡ này đâu, anh xem...”

Giọng Tổng Tử Dương lập tức lạnh xuống: “Không uống cũng được, hôm nay ra khỏi căn phòng này rồi, Kiều Mạt đừng mơ lẫn lộn trong giới giải trí nữa.”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, ánh mắt ai nấy đều tập trung trên người Kiều Mạt.

Kiều Mạt nhú mày, nhìn Tổng Tử Dương bằng ánh mắt hơi khó hiểu, hỏi: “Tổng tiên sinh, tôi uống là được đúng không?”

Tổng Tử Dương gật đầu, mỉm cười: “Hai ly, uống hết hai ly thì bỏ qua chuyện hôm nay.”

Nghe vậy, Kiều Mạt liền vươn tay cầm ly bia trên bàn, uống ực một hơi cạn sạch.

Hoàng tử nhỏ chưa từng uống rượu ở Long cung, ngay cả lúc tham dự thọ yến của Long vương cũng uống quỳnh tương ngọc dịch có số độ cực thấp, mùi vị không khác bia trái cây của trần gian lắm.

**quỳnh tương ngọc dịch: đơn giản là rượu ngon*

Cho nên, khi loại rượu pha trộn vàng trắng này vừa vào miệng, Kiều Mạt đã cau mày, đã đắng còn cay xè, mấy thứ của trần gian thật khó uống. Dù thế, Kiều Mạt vẫn gắng chịu đựng mùi vị khó ở mà uống cho xong.

Đặt ly rượu xuống rồi, Kiều Mạt chỉ thấy cổ họng nóng rát đến đau đớn, một luồng âm áp từ dạ dày dâng thẳng lên đỉnh đầu, hai gò má hơi nóng lên, cơ thể lâng lâng...

Quả là một thể nghiệm diệu kỳ, rượu này tuy uống vào miệng chẳng ra làm sao, nhưng cảm giác khi uống xong lại là điều hoàng tử nhỏ chưa từng nếm trải. Kiều Mạt dán mắt vào cánh tay dần ửng đỏ của mình, mắt sáng rực, té ra uống thứ này có thể đỏ lên nóng lên, xài tốt hơn cả chân khí nữa.

Hoàng tử nhỏ nhìn cái ly trong tay, khởi động hình thức hiếu học ham tìm tòi, đặt ly cái bộp trước mặt Đỗ Thanh Học, nói: “Ly nữa đi.”

Đỗ Thanh Học trợn mắt há hốc dòm Kiều Mạt, nghĩ bụng đây là bắt đầu say xin giờ trò ha...

Mà đám người Tổng Tử Dương và Hoắc Ly lại cười cười chẳng nói gì, ba cô em bên cạnh Hoắc Ly có chút lo lắng ra mặt, cái loại bom nổ dưới nước này mới uống xong thì trông có vẻ ổn đấy, song tác dụng chậm chạp nhỏ đâu. Nhìn cái điệu nốc ừng ực của Kiều Mạt là biết cậu chưa từng uống chắc luôn, còn cái vụ thêm ly nữa, ba cô em xem như mình nghe nhầm.

Đỗ Thanh Học cũng đâu biết từ lượng Kiều Mạt ra sao, anh ta một mực ngoảnh mặt Kiều Mạt, lường lự không biết có nên rót ly thứ hai cho cậu hay không. Đúng lúc này, Tổng Tử Dương giơ tay gọi nhân viên phục vụ gần đó, ghé tai cậu ta nói vài câu, trên mặt nhân viên thoáng hiện vẻ quái dị, đoạn ra khỏi phòng.

Tổng Tử Dương nhìn làn da đã đỏ đến tận mang tai của Kiều Mạt, cười khê: “Kiều Mạt, không tòi nha.”

Kiều Mạt nghe vậy thì giương mắt nhìn Tổng Tử Dương, sau lại quay đầu nhìn Kim Trăn phía sau, đối phương vẫn giữ nguyên bản mặt vô cảm. Kiều Mạt chỉ cảm thấy hai má ngày càng nóng, tầm mắt cũng hơi mơ hồ. Giờ phút này, ánh đèn u ám trong phòng hắt lên mặt Kim Trăn, tôn lên sùnn mặt sắc nét hoàn mỹ của hắn, khiến Kiều Mạt càng yêu thích không thôi, rất một bộ ngắm mỹ nhân dưới ánh đèn, càng ngắm càng mê đắm. Trong đầu Kiều Mạt vụt lóe một suy nghĩ mơ màng: Đỉnh này đẹp quá xá, đẹp hơn anh hai luôn.

Nghĩ một hồi, cậu vô thức nở nụ cười toe toét với Kim Trăn. Mi mắt cong cong, răng trắng tinh, phối với gương mặt bị rượu nhuộm đỏ, Kiều Mạt cười như đứa trẻ không rành sự đời.

Sắc mặt Kim Trăn càng đen hơn, gân xanh trên thái dương khê nẩy lên. Đầu óc người nọ có vấn đề đúng không, ban này cười như thằng háu trai, giờ cười như thằng ngốc...

Nhìn hai người trao đổi ánh mắt kỳ dị, Tổng Tử Dương không nóng máu như hồi nãy nữa, so với sắc tâm dành cho Kiều Mạt, hắn càng muốn khai quật biểu cảm của Kim Trăn hơn. Nên biết, chuyện có thể khiến diêm vương mặt lạnh Kim nhị thiếu biến sắc mặt không nhiều đâu. Từ năm Kim Trăn tám tuổi, Tổng Tử Dương không hề thấy cơ mặt hắn kéo giãn trên diện rộng nữa.

Hôm nay chẳng dễ gì có cơ hội chứng kiến Kim Trăn phá nát hình tượng gầy dựng trước giờ, Tổng Tử Dương đòi nào bỏ qua dễ dàng, hắn châm điếu thuốc, hút một hơi, hào hứng hỏi: “Kiều Mạt, sao, để ý Kim thiếu nhà bọn anh à?”

Giờ đây, Kiều Mạt cảm giác thân thể càng lúc càng nhẹ bẫng, cậu ngó Tổng Tử Dương, mãi sau mới ý thức được Kim thiếu trong lời hấn chính là lò đỉnh ngon giai mình chọn trứng, lập tức gật đầu.

Tổng Tử Dương mỉm cười, trong mắt chột lóe tia giáo hoạt, bấy giờ nhân viên phục vụ cũng đẩy cửa vào, trên khay đặt một chai rượu đế. Nhân viên nhanh nhẹn mở nắp, để chai rượu lên bàn.

Mọi người không hện mà cùng nhìn nhãn tên thô sơ dán trên chai: thiêu đao tử, 75 độ.

Tay Đỗ Thanh Học khẽ run rẩy, thầm rửa xả trong lòng: Đâu mọe, Kim Điện không hổ là câu lạc bộ siêu cấp hàng đầu Bắc Kinh, hơn nửa đêm nửa hôm đào đâu ra đặc sản Đông Bắc này vậy...

Tổng Tử Dương ung dung cầm chai tequila vừa rồi, chậm rãi rót vào ly bia, hết chai mà ly vẫn chưa đầy, hấn gạt gù, rồi cũng pha chế đúng y như ly đầu tiên, chẳng qua ly rượu nhỏ thả vào lần này là thiêu đao tử 75 độ.

Theo một tiếng “tôm”, ly rượu nhỏ chìm xuống, trong phòng ngập ngụa hương rượu nồng nặc.

Sắc mặt Đỗ Thanh Học cũng từ xanh chuyển trắng, chỉ nhìn cái ly trước mắt mà anh ta đã thấy cổ họng bắt đầu ran rát, tiếp tục lan xuống phía dưới, đến gan, đến dạ dày, đến ruột, đến trứng...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chất Lỏng Hạnh Phúc Chảy Ra

Môi Đỗ Thanh Học run cầm cập, anh ta cố nặn ra gương mặt tươi cười: “Tổng tiên sinh, anh đừng giỡn mà, cái này đâu phải uống rượu, khứ trùng cũng chẳng mạnh cỡ này ấy chứ, uống xong ly này, dự là Kiều Mạt trực tiếp đi rửa ruột luôn.”

Tổng Tử Dương phun ra một vòng khói, trong mắt ánh vẻ xảo trá và bồn chột, lười biếng dựa lên thanh niên bên cạnh, nói:

“Tốt thôi, anh đây cho cung cơ hội khác.”

Hắn đến gần má Kiều Mạt, ghé tai cậu phun một ngụm khói, cất giọng khá ám muội:

“Không uống cũng được, tí nữa tàn cuộc theo anh về.”

Kiều Mạt bị khói làm sặc đến ho khan mấy tiếng, sau đó cậu quay đầu, cố gắng kéo dòng suy nghĩ đang dần phát tán về, chăm chú nhìn Tổng Tử Dương trước mắt, phỏng đoán ý tứ trong lời hấn, lát sau mới nghiêm nghị nói:

“Tôi không có hứng thú với anh.”

Đoạn chỉ tay ra Kim Trần phía sau, cất giọng kiên định mà vang dội: “Tôi muốn anh ta.”

Trong phòng lại lâm vào tĩnh lặng quý dị, tàn của điều thuốc kẹp giữa ngón tay Tổng Tử Dương rơi xuống thảm, tức khắc tạo thành một cái lỗ. Hai người trong góc phòng đã kết thúc vận động hài hòa, bấy giờ cũng ngồi xuống gần Tổng Tử Dương. Tất thấy người trong phòng bị câu nói hào khí ngút trời của Kiều Mạt hấp dẫn. Ánh mắt mà ba cô em ngồi cạnh Hoắc Ly trao Kiều Mạt đã gần như dại ra.

Hai tay Kim Trần đã hơi nắm thành nắm, hấn cố nén xúc động muốn vung quyền, lạnh lùng nhìn Kiều Mạt chòng chọc.

Mãi sau trong phòng mới ồ lên tràng cười, Tổng Tử Dương ngạc nhiên xong thì cười ngặt nghẽo, mấy người kẻ bên cũng cười nhìn Kim Trần. Tổng Tử Dương ngẩng đầu bảo Kiều Mạt:

“Chuyện này ấy à, Kim thiếu cũng không phải do anh quẫn, hay là cung uống rượu đi rồi anh hỏi giá giữm cho?”

Nghe vậy, hai mắt Kiều Mạt lập tức sáng rõ, kèm theo vài phản nhộn nhạo: “Thiệt sao?”

Mọi người trong phòng nhìn Kiều Mạt bằng ánh mắt đánh giá quái vật, ra chiều như gặp quý, cậu ta là nóc nhiều quá hay ngu thiệt vậy...

Tổng Tử Dương lại nói với Lữ Lâm kẻ bên:

“Lữ Lâm, nhìn thấy chưa, lo mà học hỏi đi, phải như Kiều Mạt mới gọi là quyết đoán, bị ngầm có là cái gì, người ta muốn ngầm người khác cơ, còn trực tiếp chọn ngay Kim thiếu.”

Lữ Lâm nghe ra ý mỉa mai trong lời Tổng Tử Dương, bèn trưng bản mặt tươi cười, phụ họa: “Tổng tiên sinh nói đúng lắm ạ.”

Sau đó, đảo mắt nhìn sang Đỗ Thanh Học, nói tiếp: “Tiểu Đổ này, dũng khí bữa nay của Kiều Mạt đúng là đáng khen nha, nhìn không ra cậu ta lại hào phóng dữ vậy, hồi trước anh Lữ nhìn nhầm thiệt rồi, sớm biết thế thì lúc cậu ta đến Thịnh Dương đáng lẽ nên giữ lại, không chừng Thịnh Dương bọn anh lại có thêm một hồng bài cũng nên.”

Lữ Lâm đặc biệt nhấn mạnh hai từ “hồng bài”, giọng điệu châm biếm thấy rõ.

Đỗ Thanh Học tái mét cả mặt, với tình cảnh hiện tại, dù hấn có thập bát ban võ nghệ cũng không biết nên thu dọn kiểu gì.

**thập bát ban võ nghệ: 18 môn tập luyện quyền thuật và binh khí có những kỹ thuật khác nhau của võ cổ truyền TQ; ngoài ra còn chỉ những người sở hữu nhiều kỹ năng, giàu năng lực*

Tổng Từ Dương đẩy ly tới trước mặt Kiều Mạt, áp sát tai cậu thì thầm: “Uống hết ly này, đêm nay anh đưa cung lên giường Kim thiếu.”

Giọng Tổng Từ Dương không lớn, nhưng vài người gần đó đều nghe rõ từng chữ.

Kiều Mạt sáng rỡ hai mắt, trên mặt ngập tràn chờ mong.

Kim Trần nhủ mày, tức giận nho nhỏ trong mắt từ từ chuyển thành lạnh như băng, hấn ngược nhìn Tổng Từ Dương.

Nghe thế, người vẫn ngồi một bên mỉm cười nãy giờ là Hoắc Ly cũng thoáng đẹp bót ý cười, nhìn sắc mặt Kim Trần, im lặng không nói gì.

Kiều Mạt quay lại dòm thoáng qua Kim Trần, đôi mắt mờ sương quả quyết ném một ánh nhìn cho hấn: Chờ tôi nha.

Sau đó bê rượu đến bên môi.

Rượu vừa dính môi, hai mắt Kiều Mạt đã lập tức trợn to, ly này khác hấn ly hồi nãy, chất lỏng mới vào miệng, toàn bộ khoang miệng thoát cái chìm trong cảm giác đau rát như bị kim châm. Bỗng, Kiều Mạt thấy lưỡi mình đau tới độ sắp chết lặng.

Thiệt khó chịu, Kiều Mạt miễn cưỡng nuốt xuống, cả cổ họng lẫn thực quản đều như bị hỏa thiêu, đau đến khó chịu đựng. Cậu khẽ chau mày, nhìn nhìn chất lỏng trong ly, khước mắt lại nhìn lướt qua Kim Trần bên cạnh. Cuối cùng vẫn cắn chặt răng, nâng ly lên, nhắm mắt tiếp tục rót vào miệng.

Chất lỏng nóng bỏng tuôn ào ạt vào miệng Kiều Mạt, cậu chỉ thấy cảm giác đau đốn trong miệng, trong ngực và trong bụng đang không ngừng bành trướng, cả ngực lẫn đầu đều nóng muốn nổ tung.

Ý thức trong đầu cũng ngày càng mơ hồ, vất vả quá, té ra muốn tìm đỉnh thích hợp lại khó khăn nhường này, khó chịu hơn tu luyện tại Long cung nhiều. Còn bảo song tu là phương thức đỡ tốn sức nhất, Quy tướng với mẫu hậu gât người. . .

Cánh tay Kiều Mạt run run, rượu trong ly đã rót vào một nửa, người chung quanh im lặng quan sát Kiều Mạt, không lên tiếng. Nhìn cậu cố nén khó chịu, cau mày gồng nuốt chất lỏng kích thích kia, tất cả mọi người hơi kinh ngạc.

Đỗ Thanh Học vẫn luôn nhìn chăm chăm mặt Kiều Mạt, bấy giờ mới phát hiện mặt cậu dần nảy sinh biến hóa, màu da vốn ửng đỏ từ từ biến nhạt, sắc đỏ rút đi, khôi phục màu sắc nguyên bản, tiếp theo lại lộ vẻ tái nhợt. Trong lòng Đỗ Thanh Học dâng trào chút bất an, anh ta nhận thấy tình trạng của Kiều Mạt tựa hồ không đúng lắm, nhưng lại chẳng biết vấn đề nằm ở đâu, chỉ loáng thoáng cảm thấy nếu Kiều Mạt thực sự uống cạn ly này, có lẽ rửa ruột cũng không thể giải quyết.

Tổng Từ Dương kể bên vẫn hí hóp mắt nhìn Kiều Mạt, trong mắt không hề có độ ẩm, không có ý dừng lại. Nội tâm Đỗ Thanh Học run rẩy, đột nhiên nghĩ nếu đêm nay Kiều Mạt cứ vậy toi đời, e rằng cũng chẳng gây ra động tĩnh gì, với năng lực của Tổng Từ Dương, có gây án mạng cũng áp chế dễ dàng, huống chi tình cảnh bây giờ còn là Kiều Mạt tự nguyện uống, người xung quanh cùng lắm là hóng hớt chuyện vui thôi.

Thái độ mới rồi của Tổng Từ Dương rất rõ ràng, nếu mình tiến lên ngăn cản thì tức là muốn triệt để trở mặt với Thịnh Dương, đến lúc ấy chớ nói Kiều Mạt không cách nào lăn lộn trong giới nữa, chỉ sợ ngay cả mình cũng chẳng thể dừng chân. Đỗ Thanh Học với Kiều Mạt biết nhau không lâu lắm, Kiều Mạt chưa kiếm được x cho anh ta, ngược lại rước tới một đống phiền phức. Nhưng dù thế, Đỗ Thanh Học cũng không thể trơ mắt dòm Kiều Mạt ngòm ngay trước mắt mình.

Anh ta xoắn xuýt vài giây, cắn chặt răng, đứng dậy muốn ngăn cản Kiều Mạt. Song, có người còn lẹ hơn anh ta một bước, Đỗ Thanh Học vừa đứng lên tức thì, ly rượu trong tay Kiều Mạt đã bị giật mất.

Thân mình Kiều Mạt vốn đã lung lay, ngay khắc ly rượu bị cướp đi, trọng tâm cũng mất cân bằng, cậu thoáng lao đảo, ngã sang một bên. Đỗ Thanh Học đúng lúc vươn tay đỡ được Kiều Mạt.

Kiều Mạt tựa lên tay Đỗ Thanh Học, mơ màng ngẩng đầu, nhìn người cướp rượu của mình.

Thân hình cao lớn của Kim Trần che phủ trước mặt Kiều Mạt, vốn từ lúc ngồi trên salon đã nhìn ra Kim Trần cao to, giờ hấn đứng lên, uy áp lại càng hiển lộ rõ rệt, thân cao hơn mét chín hệt như một núi nhỏ đối diện cậu.

Sắc mặt Kim Trần sa sầm, hấn đặt ly rượu xuống trước mặt Tổng Từ Dương đánh cộp, trầm giọng hỏi:

“Người trên giường tôi từ lúc nào đến lượt người khác sắp xếp?”

Trong mắt Kim Trăn không chứa tí ti cảm xúc nào, quanh thân tỏa ra hơi thở tàn bạo như hàn băng vạn năm, ánh mắt lạnh lùng mang theo chút ác liệt chĩa thẳng vào Tống Tử Dương, nhiệt độ trong phòng như đột ngột hạ thấp.

Tống Tử Dương nhìn nét mặt Kim Trăn, không khỏi hơi kinh ngạc, hắn nhận ra Kim Trăn đang nổi giận, bình thường mấy thằng bạn trong giới không ít lần đùa giỡn kiểu vậy, đừng nói là đưa người lên giường, ngay cả NP cũng từng chơi, loại chuyện như tặng tình nhân cho nhau quả thực rất tầm thường.

Tuy rằng không giao du nhiều với Kim Trăn, nhưng Kim gia cũng là một trong những gia tộc lớn bọn họ thường liên hệ, Tống Tử Dương chưa từng thấy Kim Trăn vì một câu nói mà trở mặt, nhiều trường hợp còn thái quá hơn thế này nhiều, Kim Trăn cũng chỉ nhấc mí mắt, tỏ vẻ không đếm xỉa thôi.

Tống Tử Dương nhìn lướt qua Kiều Mạt, trong lòng tựa hồ hơi hiểu ra, lập tức đeo lên gương mặt tươi cười, bảo:

“Ha ha, Kim thiếu đồ oan cho anh rồi, anh nào dám sắp xếp người cho cậu, chẳng qua là thuận miệng giỡn một câu thôi, ai ngờ thằng nhóc lại tưởng thật, còn định uống hết rượu nữa chứ. Nếu Kim thiếu không ra tay, anh cũng đâu tính để cậu ta uống thật, hôm nay vốn là đón gió cho hai cậu, gây ra tai nạn chết người không hay lắm, đừng không Hoắc Ly?”

Dứt lời, Tống Tử Dương tức khắc huých cùi chỏ vào Hoắc Ly ngồi bên.

Nụ cười trên mặt Hoắc Ly đã tắt, hắn ngẩng đầu nói với Kim Trăn: “Kim Trăn, đừng bắt bẻ ý tốt của Tử Dương, không thích thì thôi.”

Kim Trăn lạnh lùng nhìn Tống Tử Dương, không mở miệng.

Lúc này, cửa phòng bao mở ra, Lữ Lâm sáng mắt, hóa tốc đi qua, lớn tiếng nói:

“Ô, anh Sinh tới rồi, cả chị Thanh nữa, mau mau đến đây, Tống tiên sinh mới nhắc hai người tức thì đó, bọn em đang tính sang phòng kế bên mời đây.”

Chỉ thấy một nhóm người bước vào, một nam một nữ đi đầu đúng là hai ngôi sao hạng nhất đang hot hiện nay, minh tinh Mạc Vũ Sinh và ảnh hậu Tạ Thanh Thần, không khí trong phòng thoáng chốc sôi nổi hẳn lên. Nhờ sự giới thiệu xoay vần của Lữ Lâm, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng dời lên hai người họ.

Sau một hồi hàn huyên, Tạ Thanh Thần dừng mắt trên người Kim Trăn. Với gương mặt và thân hình của Kim Trăn, muốn không khiến người ta chú ý tuyệt đối đừng mơ. Người đẹp Tạ cười dịu dàng, mở miệng hỏi Tống Tử Dương:

“Tống tiên sinh, không giới thiệu hai chàng đẹp trai này à? Chẳng lẽ Thịnh Dương chúng ta mới ký với người mới?”

Tống Tử Dương đưa tay khoác vai Hoắc Ly, cười đáp: “Thanh Thần, anh cũng muốn ký lắm chứ, khổ nỗi ký không nổi. Đây là ông chủ Hoắc, Hoắc Ly, chàng lạnh lùng kia là Kim thiếu, nào nào... Vũ Sinh nữa, hai người cùng lên luôn, mau uống vài ly với ông chủ Hoắc.”

Không khí trong phòng tức khắc náo nhiệt trở lại, đề tài cũng dời lên công ty giải trí Xán Tinh và , giống như nhạc đệm nhỏ giữa Kim Trăn và Tống Tử Dương chưa từng tồn tại. Mà Đỗ Thanh Học thấy Mạc Vũ Sinh vào cửa cũng thờ ra một hơi, tiếp đó lặng lẽ lôi Kiều Mạt rụt vào góc phòng.

Bây giờ, còn trong bụng Kiều Mạt đã bắt đầu phát huy tác dụng, thân thể ngày càng mềm, ánh mắt mỗi lúc một mơ hồ, vẫn cứ nhìn thẳng vào Kim Trăn, trên mặt đeo nụ cười ngu ngơ.

Đỗ Thanh Học kéo Kiều Mạt, lặng thầm dịch đến gần cửa, thầm tính toán tìm cơ hội dẫn cậu chuồn mất.

Ánh nhìn của Tạ Thanh Thần vẫn đáp trên mặt Kim Trăn, mấy lần chủ động lên tiếng tiếp cận, Kim Trăn vẫn chẳng hề có ý đáp lại, nhiều nhất là khẽ ừ một tiếng, lấy lệ thấy rõ. Mà người đẹp Tạ – ảnh hậu luôn luôn rụt rè – lại có vẻ bất thường, trầm luân bẽ cũng chẳng cong chẳng giận chẳng hờn, vẫn tiếp tục trò chuyện — đơn phương cùng Kim Trăn.

Kim Trăn rút cuộc bị cô ta quấy nhiễu đến hết nhin nổi, lạnh mặt đứng dậy đi về phía ngoài cửa. Hắn vừa đến gần cửa, Kiều Mạt vốn đang xụi lơ trên người Đỗ Thanh Học đột nhiên nhảy dựng lên, hai tay quấn chặt cổ Kim Trăn, cả người bám trước ngực hắn như gấu koala.

Mọi người trong phòng nhất thời im bất, Tạ Thanh Thần và Mạc Vũ Sinh ngạc nhiên đến tròn mắt, nhìn cảnh tượng quái dị đối diện.

Chỉ thấy Kiều Mạt ngửa đầu, gương mặt trắng nhợt vẽ ra nụ cười, nhìn mặt Kim Trăn chăm chú, ầm ồ nói:

“Một... Một cái... Một cái... Đỉnh... Bự... Bự, bự ghê.”

Nói xong, Kiều Mạt nghiêng đầu, rúc vào cổ Kim Trăn, nhẹ nhàng cọ cọ như thú con đang làm nũng, râm rì thoải mái, mái tóc nâu xoăn mềm mại rũ xuống. Sau đó, trong ánh nhìn chòng chọc của bản dân thiên hạ, hoàng tử nhỏ bầu chắt trên người Kim Trăn, nhắm mắt lại — ngủ.

Ánh đèn u ám rọi lên khuôn mặt còn u ám hơn của Kim Trăn, phút này, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, hắn có thể chắc mẫm rằng ban nãy khỏe miệng Kiều Mạt quả thực chảy ra chất lỏng trong suốt, không phải ảo giác nữa...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Tác Dụng Kỳ Diệu Của Thiêu Dao Tử

Lần đầu tiên hoàng tử nhỏ nhào lên thân người khác là khoảng năm ba tuổi, hồi ấy cậu mới học đi, đuôi vẫy chưa vững, vì muốn một viên ngọc trai mà lao vào lòng Long nẫu, Long mầu mỉm cười, trực tiếp tặng cậu một viên dạ minh châu to hơn.

Lần thứ hai là năm mười tuổi, thời điểm bắt đầu lựa chọn pháp khí, hoàng tử nhỏ nhìn trúng pháp khí thượng đẳng là một thanh Bích Thủy Nhân Tinh Kiếm, liền nhào vào lòng Long vương, Long vương mừng quýnh, trực tiếp tặng bảo vật trấn cung cho con trai út — thần khí Long Ngâm.

Về sau hoàng tử nhỏ dần trưởng thành, biết lễ phép và dè dặt là gì, rất ít làm hành động ấu trĩ ấy trước mặt người khác. Lần nhào gần đây nhất chính là lúc Nhị thái tử hồi cung thăm cậu, anh hai mang về cho cậu một máy chơi game đang thịnh hành ở nhân gian — alpah.

Cho nên, trong tiềm thức của hoàng tử nhỏ, đành rằng số lần không nhiều lắm, nhưng hễ xuất chiêu này là có thể thu được báo đáp cao hơn mong đợi.

Vì thế, dưới tác dụng của cò, quyết đoán trong tiềm thức hóa thành năng lực hành động, mục tiêu là lô đỉnh đẹp trai mà mình mê tít chẳng nữa rồi. Ngay khoảnh khắc nhào lên người Kim Trần, hoàng tử nhỏ dễ chịu khôn tả, hương vị trên người Kim Trần khô mát mà ấm áp, cơ ngực rắn rồi mà đàn hồi, cậu vừa lòng vô cùng, cò vài cái rồi thiếp đi luôn.

Nhưng lần này, hoàng tử nhỏ không nhận được hồi báo lý tưởng. Bán manh quá nhiều, rồi cũng đến ngày bán ngu một lần.

Vài giây sau, Kim Trần nắm áo Kiều Mạt, gỡ cậu xuống khỏi người mình như xách gà con, đoạn ném cho Đỗ Thanh Học.

Đỗ Thanh Học đón được Kiều Mạt, ngẩng đầu nhìn Kim Trần, chỉ thấy sắc mặt hắn đã đen tới độ sắp hòa một màu với áo thun trên người.

Kim Trần cổ nén gân xanh đang nảy trên thái dương, cất giọng như rít từ kẽ răng:

“Đừng cho thẳng ngu này xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Nói xong, Kim Trần mở cửa, sai bước rồi đi, bỏ lại một phòng tràn ngập ánh mắt kinh ngạc đủ hình đủ dạng.

Đỗ Thanh Học thấy thế, tức tốc kéo Kiều Mạt nổi gót Kim Trần ra khỏi phòng, giờ phút này anh ta chỉ muốn rước họa tinh này đi càng lẹ càng tốt, nếu còn cho Kiều Mạt ở lại đó, chỉ sợ chính mình cũng muốn tìm một chai thiêu dao tử mà nốc.

Đỗ Thanh Học dẫn Kiều Mạt rời khỏi Kim Điện, gió đêm lạnh lẽo thổi lên mặt anh ta, giúp đầu óc tỉnh táo hơn nhiều. Nhìn Kiều Mạt lơ đãng buồn ngủ bên cạnh, Đỗ Thanh Học thật có xúc động muốn quăng cậu xuống biển lần nữa.

Anh ta lấy lại bình tĩnh, kéo lê Kiều Mạt lên xe, đẩy vào ghế sau, lái xe đưa cậu về nhà.

Trên đường đi, Kiều Mạt đằng sau thỉnh thoảng phát ra âm thanh rầm rì khó chịu, Đỗ Thanh Học biết cậu nhất định đang khó chịu lắm, ly thiêu dao tử lúc sau tuy rằng chưa uống hết, nhưng một phần nuốt vào vẫn gây tổn thương đáng kể cho cơ thể Kiều Mạt, huống chi còn ly trước đó nữa.

“Coi bộ biết khó chịu rồi hả? Tối nay cậu bị gì vậy, không phải đã dặn cậu đừng gây chú ý, đứng ngoài nhìn là được sao? Cậu đi chọc Kim nhị thiếu gia làm gì?” Đỗ Thanh Học vừa lái xe, vừa quát tháo răn dạy Kiều Mạt.

Đáp lại anh ta chỉ có tiếng rên rì và nôn khan thì thoảng vang lên. Lúc xuống xe, thần trí Kiều Mạt đã hoàn toàn mơ hồ, Đỗ Thanh Học hết lời lại kéo, cuối cùng cũng đưa được cậu lên lầu.

Một tay đỡ Kiều Mạt, một tay lấy chìa khóa trong túi cậu, đang tính mở cửa thì Kiều Mạt rụt người lại, cánh tay đụng trúng tay Đỗ Thanh Học, chìa khóa rơi cách xuống đất.

Đỗ Thanh Học cúi đầu chửi một tiếng, chặt vật công Kiều Mạt lên, ngồi xổm xuống nhặt chìa khóa, đúng lúc này, cánh cửa trước mặt chợt mở ra.

Đỗ Thanh Học thoáng sững sốt, ngẩng đầu, chỉ thấy cửa phòng mở rộng, một người thanh niên trẻ đứng bên trong, thấy hai người ngồi xổm thì thoáng tròn mắt ngạc nhiên.

Phản ứng đầu tiên của Đỗ Thanh Học là đi lộn tăng, bèn ngược mắt ngo bâng số nhà.

12B, đúng rồi mà, đây là nhà Kiều Mạt. Ánh mắt hắn lập tức tràn ngập nghi hoặc và cảnh giác, nhìn chăm chăm người đối diện. Người nọ mang dép lê, xem ra không giống ăn trộm đột nhập.

Đối phương cũng đang sẫm soi Đỗ Thanh Học, nhưng chỉ mấy giây chớp nhoáng, ánh mắt thanh niên đã dừng trên mặt Kiều Mạt đang ngả xiêu vẹo một bên, bèn vươn tay giúp cậu đứng lên.

“Chào anh, tôi là anh họ của Kiều Mạt, hôm nay mới đến Bắc Kinh. Kiều Mạt nói đi đón tôi mà cuối cùng chẳng thấy đâu, nên tôi tự tới đây chờ nó luôn.” Thanh niên ra chiều bình thản, mỉm cười nói với Đỗ Thanh Học.

Đỗ Thanh Học thoáng thờ phào, song vẫn bán tín bán nghi, nhìn đối phương bằng vẻ mặt ngờ vực, hỏi: “Sao anh vào được?”

Người nọ móc một chiếc chìa khóa trong túi áo ra lắc lắc, đáp: “Kiều Mạt cho tôi, hồi trước tôi cũng từng đến đây rồi, mỗi lần tới Bắc Kinh đều ở nhờ nhà nó.”

Dù Đỗ Thanh Học vẫn thấy là lạ, nhưng nom nét mặt tinh rụi tự nhiên của người nọ, thì vẫn ngầm tin tưởng lời đối phương, dầu sao anh ta với Kiều Mạt mới quen không lâu, chưa biết tình huống nhà cậu.

Thanh niên nhanh nhẹn đặt Kiều Mạt lên giường, nhìn Kiều Mạt khó chịu co người lại, không ngừng lặn qua lộn lại, bèn quay đầu hỏi Đỗ Thanh Học:

“Kiều Mạt bị sao thế?”

Đỗ Thanh Học ần ần thái dương: “Uống xin quá, ới được thì kêu cậu ta ới đi, chắc niêm mạc dạ dày cũng bị tổn thương rồi. Nếu đêm nay gặp chuyện gì thì nhớ đưa cậu ta đến thẳng bệnh viện.”

Kiều Mạt càng quần quai dữ hơn, liên tục lăn lộn trên giường, miệng thốt ra tiếng rên rĩ vô thức. Thanh niên nhắc chân đắp cho Kiều Mạt, đoạn quay lại bảo Đỗ Thanh Học:

“Cám ơn anh, giờ không còn sớm nữa, anh về trước đi, mai nó tỉnh tôi nhắc nó gọi cho anh, anh là...”

Đỗ Thanh Học lắc đầu: “Kêu cậu ta nghỉ ngơi đằng hoàng đi, tôi đoán từ mai cậu ta sẽ nhàn rồi khá lâu đấy, tôi người đại diện của cậu ta.” Nhớ tới chuyện tối nay, Đỗ Thanh Học cảm thấy số lượng thông cáo vốn đã ít thấy thương của Kiều Mạt có khả năng sẽ lao thẳng về 0. Bất kể thế nào thì hôm nay cũng đã đắc tội Tổng Từ Dương, nếu may mắn, chờ anh ta quên đi chuyện này là xong, còn nếu xui xẻo, trực tiếp bị phong sát cũng có khả năng.

Mặc kệ là kiểu nào, Đỗ Thanh Học vẫn có thể khẳng định gần như chắc chắn rằng, một tháng tới đây Kiều Mạt sẽ chẳng có việc gì làm “Dặn cậu ta nghỉ ngơi cho tốt, bồi dưỡng sức khỏe, có việc tôi báo cậu ta sau.” Đỗ Thanh Học dặn dò thanh niên, sau đó đứng dậy rời nhà Kiều Mạt.

Khi xuống dưới lầu, Đỗ Thanh Học mới sực nhớ hình như quên hỏi tên ông anh họ này là gì, nhưng suy nghĩ lướt qua rất nhanh, một người râu ria ấy mà, lần sau hỏi cũng được.

Lần sau, hi vọng Kiều Mạt còn có cơ hội lần sau. Đỗ Thanh Học lo ngay ngáy.

Trong phòng, Đỗ Thanh Học vừa đi tức thì, thanh niên khóa cửa ngay tắp lự, vào phòng tắm, đưa tay sờ soạng vách tường. Thoáng cái, sàn và tường phòng tắm đã nhanh chóng đội lên, bành trướng ra ngoài, nổi thành một dải. Phút sau, một bồn tắm lớn xuất hiện, người nọ mở vòi hoa sen xả nước lạnh vào bồn.

Sau đó hần đến trước giường Kiều Mạt, xóc chấn trên người cậu lên, chỉ thấy quanh thân Kiều Mạt tỏa ra ánh sáng lam mờ mờ, làn da dần biến trắng, lấp lăm lấp lăm sáng bạc lấp lóe. Kiều Mạt khó chịu túm chăn trên giường, các đốt ngón tay đã trở nên thô to hơn nhiều, ngón tay dài ra, móng tay nhọn mà sắc bén, ra giường dưới thân bị cào đến rách bươm.

Mà phía sau cậu, một đuôi rồng dài gần hai mét đã chọc thủng quần, mạnh mẽ bật ra, vung qua vung lại đồm độp trên giường, cuối cùng rú xuống, vẩy đuôi quét sàn nhà.

Người nọ nhìn cánh tay Kiều Mạt từ từ mọc ra vẩy màu bạc, bèn cười khỏ, thờ dài nói:

“Cửu hoàng tử điện hạ, mới tới nhân gian ngày đầu tiên sao ngài đã hiện nguyên hình rồi.”

Dứt lời, hần bẻ Kiều Mạt lên, ôm vô phòng tắm, đặt vào bồn tắm tràn ngập nước lạnh.

Tiếp xúc với nước, thân thể Kiều Mạt nháy mắt thư thái hơn nhiều, toàn thân cậu chìm chìm trong nước, cuộn người lại như đứa trẻ mới sinh, rúc hần trong bồn. Mãi sau, vẩy trên người Kiều Mạt rút cuộc dần biến mất. Mà nước trong bồn tựa hồ hút bớt một nửa, người nọ liền mở vòi, tiếp tục xả nước lạnh vào bồn, tưới lên người Kiều Mạt.

Giờ phút này, Kiều Mạt không ngừng hấp thu nước trong bồn như một miếng bọt biển, vòi nước phải mở hết công suất mới miễn cưỡng theo kịp tốc độ của cậu, nước vẫn luôn giữ ở mức 2/3, không tràn ra giọt nào.

Thanh niên thì lẳng lặng ngồi bên cạnh, trán lều lều ứa ra một giọt mồ hôi.

Hai tiếng sau, Kiều Mạt trong bồn tắm cuối cùng cũng thông thả mở mắt, đuôi rồng phía sau cũng dần thu nhỏ rồi biến mất, mãi tới khi mắt hần. Kiều Mạt ngồi dậy trong nước, đưa mắt mơ màng dòm xung quanh, đường nhìn dừng trên mặt thanh niên đối diện.

Người nọ thấy Kiều Mạt tỉnh lại thì đứng lên, đoạn quỳ một gối xuống, tay phải đặt trên ngực, cúi đầu, cung kính thưa:

“Cửu hoàng tử điện hạ, thuộc hạ Ô Mãn, là huyền huyền huyền tôn của Quý thừa tướng, tổ tổ tổ gia gia gọi tôi đến Bắc Kinh bảo vệ điện hạ.”

Kiều Mạt nhìn nhìn Ô Mãn, nhớ trước khi đến đây đúng là Quy tướng có nhắc việc này, bèn gật đầu, đáp:

“Ô Mãn, ở nhân gian không cần đa lễ như vậy, đứng lên đi.”

Ô Mãn gật đầu, đứng sang một bên.

Kiều Mạt nhòm bồn tắm lớn, cất giọng có chút kinh ngạc: “Ngươi mua bồn tắm lớn hả?”

Ô Mãn lắc đầu: “Tình huống ban nãy của điện hạ quá nguy cấp, tôi tạm thời hóa phép ra một cái, nhưng tu vi có hạn nên không giữ được lâu, lát nữa sẽ biến mất.”

Kiều Mạt gật gật đầu, trong mắt hàm chứa vài phần hâm mộ: “Ngươi là hành cách hệ thổ đúng không? Tiện ghê.”

Ô Mãn nhìn ánh mắt ngây thơ của Kiêu Mạt, thầm nghĩ: Hình như giờ đây phải lúc thảo luận bồn tắm lớn, lẽ ra nên hỏi tại sao mình hiện nguyên hình mới phải chứ?

Hắn suy tư chốc lát, nói: “Điện hạ, quần áo trên người ngài phải đổi, thuộc hạ hầu hạ ngài thay đồ nhé.”

Kiều Mạt cúi xuống mới phát hiện quần áo đã rách toạc, sau quần còn có thêm một cái lỗ. Cậu gật đầu, đứng lên khỏi bồn tắm.

Ô Mãn vô phòng ngủ, cảm ra một bộ đồ ngủ cho Kiêu Mạt, do dự một chốc, đoạn đưa cho cậu rồi lui ra ngoài.

Kiều Mạt thay đồ xong, nhác ra khỏi phòng tắm đã nghe “bịch” một cái, bồn tắm lớn biến mất tăm. Coi mò tu vi của Ô Mãn quả nhiên không cao, kiên trì hai tiếng đã là cực hạn của hắn.

“Ô Mãn, hóa ra ngươi vẫn luôn ở Bắc Kinh sao? Vậy ở đâu bán bồn tắm lớn? Giống cái ngươi vừa biến ra ấy, ta đang định mua một cái đây.”

Kiều Mạt thấy phòng cách chẳng có ai, bèn vừa nói chuyện vừa vào phòng ngủ, đẩy cửa ra, bên trong vắng tanh, thế là sang phòng cho khách, phòng bếp, ban công... Tìm một vòng vẫn không phát hiện bóng dáng Ô Mãn.

“Ô Mãn?” Kiêu Mạt thấy hơi kỳ quái, sao chớp mắt đã lặn mất tăm rồi. Cậu đi về hướng cửa, tính xem Ô Mãn có ở ngoài không, dợm đi hai bước thì bất gặp vài món quần áo rơi rụng trên sàn phòng khách, màu sắc đúng là bộ Ô Mãn mặc trên người hồi nãy.

Trong quần dường như có gì đang mập mạp, Kiêu Mạt ngồi xổm xuống gạt quần áo ra, một con rùa kim tiền lớn cỡ bàn tay chậm rãi bò ra, duỗi cổ về phía Kiêu Mạt, trong đôi mắt hạt đậu ướt sũng mang theo chút ít mỉa mai và bất đắc dĩ.

Kiều Mạt: “Ô Mãn?”

Rùa kim tiền chớp mắt, thông thả gật đầu.

Kiều Mạt: ...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cuộc Sống Của Rùa Nhỏ Chẳng Hề Dễ Chịu

Ô Mãn biến về hình người lần hai đã là chuyện ba ngày sau. Chú rùa kim tiền mặc quần áo tử tế, ra chiều xấu hổ mà nói với Kiêu Mạt rằng:

“Điện hạ, tu vi của thuộc hạ thực sự có hạn.”

Kiều Mạt phát áo tay, bảo: “Không sao.”

Sau đó cảm ra một tờ giấy đưa cho Ô Mãn: “Ngươi xem mấy việc trong này rồi tranh thủ làm đi.”

Ô Mãn cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên giấy viết mấy dòng:

1. Tìm một nhà hàng dựa theo khẩu vị của đầu bếp Long cung.
2. Lắp một bồn tắm lớn trong phòng tắm.
3. Đặt một bể cá bự trong phòng khách.

4. Vứt hết mớ quần bó trong tủ đi, thay bằng mấy cái rộng rộng.

5. Đi tìm Kim Trăn, dẫn anh ta lại đây song tu với ta. ★★

Bốn điều đầu tiên đều bình thường, lúc đọc tới điều thứ năm, lòng mảy Ô Mãn bắt gặp giật một cái, nhìn đến ba ký hiệu đánh dấu trọng điểm thì sắc mặt càng cứng đờ. Hắn trầm mặc giây lát, rụt rè hỏi:

“Điện hạ, Kim Trăn là?”

“Một người đàn ông gặp ở Kim Điện hôm bữa, Ô Mãn, ngươi biết không? Anh ta vậy mà là kim mộc song hành cách đó.” Nói đến đây, ánh mắt Kiều Mạt lấp lánh hưng phấn. “Anh ta vậy mà có hai nội đan thành hình lặn, trần gian vậy mà có người tư chất xịn đến thế.”

Xài liền ba cái “vậy mà”, vốn từ hình dung của hoàng tử nhỏ quá mức nghèo nàn, chỉ biết dùng biện pháp tu từ đơn giản để diễn tả vui sướng trong lòng.

Ô Mãn hỏi tiếp: “Người này là đệ tử của môn phái nào dưới trần gian?”

Kiều Mạt lắc đầu: “Kinh mạch trong cơ thể anh ta chưa thông, chắc chưa học thuật tu luyện công pháp bao giờ đâu.”

Ô Mãn gật đầu, lại nói: “Ý điện hạ là muốn thuộc hạ cưỡng chế bắt anh ta về đây hay là?”

Kiều Mạt thoáng trợn mắt ngạc nhiên, ra chiều khó hiểu: “Vi sao phải cưỡng chế? Song tu là chuyện có lợi cho cả đôi bên, anh ta không muốn ư?”

Ô Mãn khẽ ho, giải thích: “Điện hạ, nếu anh ta là người tu luyện thì chắc sẽ đồng ý, còn nếu chưa bao giờ tiếp xúc với công pháp tu luyện, chỉ e sẽ không đồng ý đâu.”

“Tại sao?” Kiều Mạt tròn mắt nhìn Ô Mãn.

“Ừm, vậy này...” Nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng của Kiều Mạt, Ô Mãn có chút lúng túng, ngẫm nghĩ rồi giải thích:

“Điện hạ, trong mắt người phàm, thuật song tu của tiên gia là chuyện chỉ xảy ra giữa hai người cực kỳ thân mật, thường chỉ những đôi tình nhân tâm ý tương thông, tình đầu ý hợp mới làm, hơn nữa đa phần đều là khác phái. Theo như ngài nói, Kim Trăn là một người đàn ông, cộng thêm mới gặp ngài lần đầu, có lẽ anh ta không chấp nhận yêu cầu của ngài đâu.”

Kiều Mạt nghe vậy thì trầm tư, bảo: “Vậy nếu bắt anh ta tới đây...”

Ô Mãn: “Với tu vi của thuộc hạ thì chỉ có thể đánh ngất xỉu rồi mang về thôi.”

Kiều Mạt nhớ tới hình ảnh song tu xem tại Long cung, hai người trong phim đều tỉnh táo, có vài động tác không thể hoàn thành một mình, coi mọi biện pháp này không ổn lắm.

Kiều Mạt nghĩ một hồi, nói với Ô Mãn: “Thôi thì làm anh ta trở thành người yêu của ta đi, vậy chắc anh ta đồng ý rồi nhỉ.”

Nghe ngữ khí vui tươi hơn hờ của Kiều Mạt, cõi lòng Ô Mãn tràn ngập thế lương: Điện hạ ơi là điện hạ, nhiệm vụ này của ngài còn không đáng tin hơn cả đánh ngất xỉu rồi mang về nữa...

“Điện hạ, nghĩa là ngài muốn yêu đương với anh ta à?” Lời phun trào chỉ có thể chôn giấu dưới đáy lòng, lời thốt ra vẫn bình tĩnh như cũ.

“Yêu đương?” Lần đầu tiên hoàng tử nhỏ nghe thấy cụm từ mới mẻ này, song kết hợp nguyên câu văn và nghĩa trên mặt chữ, cậu đại để hiểu được hàm nghĩa. Lý giải trong đầu giờ phút này chính là: yêu đương giống như nhiệm vụ đầu trong trò chơi, chỉ cần hoàn thành là có thể mở nhiệm vụ song tu tiếp theo, giải khóa đủ loại tư thế, công lược các kiểu play.

Nhận thức được điều ấy, hai mắt Kiều Mạt tức khắc tỏa sáng, gật đầu bảo Ô Mãn:

“Ừ, đúng vậy, Ô Mãn, ngươi mau dạy ta cách yêu đương đi.”

Ô Mãn khẽ ngẩng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, trên không trung hiện ra năm chữ: Chuyện gì đây hờ giời...

Một tuần sau đó, Ô Mãn tắt bật lo liệu nấy việc đầu tiên trên tờ giấy của hoàng tử nhỏ, trong vòng 24h sẽ có người mang bốn tấm lòn và bể cá tới lắp đặt, quần áo thì càng đơn giản, thậm chí taobao vạn năng còn biến ra hẳn một bộ long bào tơ tằm cho Kiều Mạt. Duy chỉ có thức ăn là hơi xuong. Ô Mãn dựa theo khẩu vị của hoàng tử nhỏ mà lần lượt tìm đến hết nhà hàng này tới nhà khác được quần chúng đề cử, sau một tuần, cuối cùng cũng mò được một nơi vừa lòng. Tuy rằng vẫn chưa đủ hoàn hảo, nhưng rốt cuộc cũng no bụng.

Mà trong một tuần ấy, Kiều Mạt chỉ làm mỗi một việc, đó là ngồi trên salon xem TV.

Đúng vậy, xem TV, Ô Mãn mở gói phim truyền hình full cho Kiều Mạt, chọn mục “tình cảm thiên địa” để Kiều Mạt lần lượt xem từng bộ trong đó.

Kiều Mạt rất nghe lời, nghiêm túc học hỏi đủ kỹ xảo yêu đương trong phim, gặp chỗ không hiểu còn khiêm tốn, thành thật thỉnh giáo thầy Ô.

“Ô Mãn, tại sao phần một A Tử đang yêu đương với Sơn Thái, sang phần hai lại đến với Tuyết Cao?”

“Vì A Tử mất trí nhớ, quên mất chuyện ngày trước.”

**phim Sao Băng của Đài Loan, tên đúng phải là Đạo Minh Tự, Sơn Thái với Diệp Sa (xuất hiện trong phần 2)*

“Ô Mãn, tại sao bang chủ yêu Tiểu Chu mà vẫn giết chết cô?”

“Bởi bang chủ là người chứ không phải thần, không nhìn thấu mặt nạ dịch dung trên mặt Tiểu Chu.”

**phim Thiên Long Bát Bộ*

“Ô Mãn, sao tập nào cô này cũng khóc sụt sướt thế?”

“Tại di Quỳnh tối ngày bảo Mã giáo chủ gặm thét với cô.”

**di Quỳnh: Quỳnh Dao; Mã giáo chủ: Mã Cảnh Đào -> phim nào đó của bà tổ máu chó Quỳnh Dao*

“Sao phi tử của ông vua này sinh non suốt thế? Mẫu hậu đẻ chín anh em bọn ta thuận lợi lắm nha.”

“Người phạm sao có thể so sánh với chất lượng long tinh của Long vương bệ hạ, quan trọng hơn hết là Long cung chỉ có một Hoàng hậu thôi.” ♦

“Sao ai cũng mắng Hứa Tam Thiếu ngốc vậy, rõ ràng anh ta có thể thuộc lầu trôn bộ tài liệu xe tăng ngon ơ nha.”

“Bởi vì... Có đúng là điện hạ đang xem thể loại phim tình cảm không vậy?”

“Ồ? Rốt cuộc Cường đầu trọc thích Gấu Anh hay Gấu Em?”

“...”

Ô Mãn yên lặng gọi điện phản nản công ty dịch vụ truyền hình: “Mẹ kiếp, trong phim tình cảm tự dựng lời đâu cái Binh lính đột cơ* thì cũng thôi đi, ít nhất coi như tình cảm thuần khiết, nhét thêm Gấu qua lại** làm quái gì? 3P nhân thú hả!!!”

**Hứa Tam Thiếu: nhân vật Hứa Tam Đa trong “Binh lính đột kích”, tác giả xào thành “đột cơ” (cơ trong cơ hữu, hay còn gọi là bạn gay), phim này nói về chiến tranh và không có tình yêu nam nữ*

Một tuần sau, Kiều Mạt rốt cuộc có chút nhận thức nông cạn về yêu đương, nhưng vì nội dung trong mục tình cảm thiên địa quá mức hỗn tạp, hoàng tử nhỏ cảm thấy nắm không rõ trọng điểm lắm, nên sai Ô Mãn đi sửa soạn một bộ công lược tình yêu.

Ô Mãn mở đủ loại công cụ tìm kiếm + từ khóa yêu đương, sau khi tra cứu đến nội thương, chợt cảm thấy những ngày biến thành rùa nhỏ hạnh phúc xiết bao.

Kiều Mạt cầm bảo điển tình yêu trong tay, đọc câu đầu tiên:

Muốn theo đuổi một người, trước hết phải khiến người ấy... quen biết mình.

Tiếp theo, Ô Mãn xung phong đi điều tra tung tích Kim Trăn, muốn tìm một người giữa thủ đô mệnh mông cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng so với làm cỏ vắn tình yêu và biên soạn công lược cho Kiều Mạt, Ô Mãn thả tốn thời gian đi tìm người.

Kiều Mạt nghĩ rồi đồng ý, Ô Mãn thờ phào, thảm mừng hùm.

Ngất nổi niềm vui của hắn chỉ kéo dài đến sáng hôm sau. Sáng hôm sau, tin tức đầu đề của kênh tài chính-kinh tế lẫn kênh giải trí chẳng hèn mà cùng giống nhau:

Tập đoàn giải trí Xán Tinh chính thức thành lập. Hoắc Ly đảm nhiệm chức chủ tịch, ba người khác là thành viên ban giám đốc.

Kiều Mạt chỉ vào thân hình cao lớn bất mắt của Kim Trăn trên TV, cười bảo Ô Mãn:

“Khỏi tìm nữa, anh ta kia.”

Ô Mãn thấy Kim Trăn trong TV mà hơi kinh ngạc, thật không ngờ Kim Trăn lại trẻ thế, thoát nhìn hơn hai mươi là cùng. Song nhìn vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng của đối phương, Ô Mãn mơ hồ dự cảm được con đường tình ái của Kiều Mạt sẽ khá rắc rối.

Nhìn một đồng nữ minh tinh sáng chói lộng lẫy vây quanh Hoắc Ly và Kim Trăn, lại dòm Kiều Mạt nằm úp sấp trên salon, để chân trần lác tới lác lui, mặt mày đơ đũa mà hưng phấn. Ô Mãn càng cho rằng đây là nhiệm vụ bất khả thi.

Khoan bàn đến khí thế cool ngầu cuồng bạo có thể đông chết người trong phạm vi mười mét trên người Kim Trần, nội xu hướng tình dục thôi đã là vấn đề, nếu người ta là giai thăng thì gãy chứ không cong, thì Kiều Mạt thua ngay từ lúc chưa chui ra khỏi bụng mẹ rồi, vậy phải làm sao đây?

Mà hoàng tử nhỏ trên ghế salon hoàn toàn không ý thức được những khó khăn ấy, cậu nhẩy phắt đến trước TV, chăm chú nghe tin tức:

“Theo nguồn tin cho biết, lần này tập đoàn giải trí Xán Tinh thành lập, với tư cách đối thủ cạnh tranh chủ yếu, hai công ty giải trí lớn nhất trong nước hiện nay là Thịnh Dương và Hạo Nguyệt lại tỏ thái độ hoàn toàn đối lập. So với Hạo Nguyệt im lặng và bài xích, tổng giám đốc Tổng Từ Dương của Thịnh Dương lại tham dự cuộc họp báo của Xán Tinh, thậm chí còn mang đến một tin tức trọng đại, ngôi sao đang hot Mạc Vũ Sinh và ảnh hậu Tạ Thanh Thần dưới trướng Thịnh Dương hủy hợp đồng với công ty ngay hôm đó, chuyển sang đầu quân cho Xán Tinh. Hành động của Tổng Từ Dương dấy lên đủ loại suy đoán và nghi ngờ từ bên ngoài, tuy rằng truyền thông vẫn chưa rõ Thịnh Dương làm vậy có mục đích gì, song có thể khẳng định rằng bối cảnh của Hoắc Ly – chủ tịch tập đoàn Xán Tinh – vô cùng hùng hậu. Sau khi tập đoàn Xán Tinh thành lập, bộ phim đầu tiên được ra sức nâng đỡ chính là tác phẩm cô trang có kinh phí đầu tư năm tỷ – , phim sẽ tổ chức casting công khai vào cuối tuần, theo báo cáo thì một thành viên ban giám đốc của Xán Tinh – ngài Kim Trần sẽ góp mặt trong toàn bộ tiến trình quay ...”

Nghe thế, Ô Mẫn nhớ tới anh bạn tự xưng là người đại diện đưa Kiều Mạt về tối hôm ấy, nói cách khác, Kiều Mạt hẳn cũng là người trong giới giải trí. Hẳn lập tức hỏi:

“Điện hạ, ngài là nghệ sĩ dưới trướng công ty nào?”

Kiều Mạt ngần ra, lắc đầu: “Ta không biết.” Đoạn cười nói: “Không sao đâu, hồi nữa ta liên lạc với Đỗ Thanh Học, ta muốn gia nhập Xán Tinh.”

Ô Mẫn há mồm toan nói chuyện, lại đột nhiên biến sắc, sắc mặt chuyển thành trắng bệch.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ bỗng truyền đến tiếng kêu sắc nhọn đến chói tai, tựa như một thanh kiếm sắc chém rách bầu trời, trong không khí đột ngột vang lên âm thanh sóng xung kích dao động ong ong.

Kiều Mạt chỉ thấy hai tai nổ vang, đầu óc mê muội, thân mình lung lay mấy cái, ngay tiếp theo liền tập trung điều hòa, ổn định tâm mạch.

Mà Ô Mẫn gần đó lại trực tiếp bị âm thanh chói tai chấn về nguyên hình, chú rùa kim tiền nhỏ nhỏ lật ngửa trên sàn, tứ chi và đầu rụt hẳn vào mai, song vẫn khẽ run rẩy vì khó chịu.

Kiều Mạt thấy vậy, bèn ném chú rùa kim tiền vào bể cá, vớt ra một cảm chế, gắn vào bốn mặt bể cá, ngăn cách nước trong bể với ngoại giới.

Hồi lâu sau, chú rùa kim tiền rốt cuộc dần khôi phục, chậm rãi lộ đầu ra.

Kiều Mạt đứng trước cửa sổ nhìn chăm chăm lên không trung, tiếng kêu cao vút vẫn truyền đến ngắt quãng, chẳng qua lực trùng kích của sóng âm mỗi lúc một yếu, có vẻ thứ phát ra âm thanh đang dần đi xa.

Kiều Mạt cũng chẳng biết đó thứ gì, nhưng ngay khoảnh khắc sóng âm xuyên não, cậu cảm nhận được một luồng ma khí khổng lồ, nhớ Quy thừa tướng từng dặn mình rằng: nếu gặp người Ma giới thì phải cấp tốc tránh xa.

Hóa ra nhân gian quả thực có ma vật tồn tại.

Kiều Mạt thoáng nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sét Đánh Xong Chỉ Còn Nước Nhặt Mặn

Lúc nhận được điện thoại của Kiều Mạt, trong lòng Đỗ Thanh Học có chút ngạc nhiên, từ khi làm người đại diện của Kiều Mạt người tới nay, vẫn luôn là anh ta gọi cho Kiều Mạt, đây là lần đầu tiên cậu chủ động liên lạc.

Sự kiện Kim Điện lần trước đã qua hơn một tuần rồi, Đỗ Thanh Học tạm gác Kiều Mạt sang một bên, tập trung quan tâm hai nghệ sĩ khác, theo anh ta nghĩ, sau cái đêm giãy vò ấy, sắp tới Kiều Mạt sẽ chẳng có việc gì làm. Quả nhiên, hơn mười ngày mà không có lấy một thông báo nào, một MV đã bàn xong xuôi từ mấy hôm trước cũng bị đối phương gọi đến bảo tạm hoãn.

Đỗ Thanh Học là một người đại diện đủ tư cách, chăm chỉ, thông minh, biết nhìn sắc mặt người khác. Trước khi gặp gỡ Kiều Mạt, anh ta từng lắng xê thành công hai nghệ sĩ, chẳng qua lòng người dễ đổi, vừa hot một phát lập tức quay đầu đi ăn mánh lớn, cả hai đều đi Thịnh Dương. Đó cũng là nguyên nhân Đỗ Thanh Học gai mắt Lữ Lâm, người mình vất vả bồi dưỡng, chớp mắt đã cho Lữ Lâm ăn sắn, đổi lại ai cũng uất nghẹn thôi.

Nhưng buồn bực thì buồn bực, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, phía đông tắt thì phía tây sáng, Đỗ Thanh Học không thể vì hai người đã bỏ đi mà chặt đứt công việc của mình, tương tự, anh ta cũng không có khả năng treo cổ trên một ngọn cây Kiều Mạt. Cũng may trên tay anh ta còn hai người khác khá

hăng hái, một người vừa được mời tham gia show tạp kỹ nổi tiếng, người còn lại sẽ đảm nhiệm vai nam thứ ba trong một bộ phim truyền hình. Thế nên, mấy nay Đỗ Thanh Học vội đến mức liên tục gọi Kiều Mạt ra sau đầu.

Một tiếng sau khi nhận điện thoại, Đỗ Thanh Học tới nhà Kiều Mạt, lúc vào cửa thì bị dọa nhẹ, Kiều Mạt để chân trần, mặc áo choàng màu xanh nhạt, mái tóc nhuộm nâu hơi ướt đang rũ trước trán.

Đỗ Thanh Học nhìn áo choàng trên người Kiều Mạt bằng ánh mắt quái dị, sao hồi trước không phát hiện Kiều Mạt có đam mê mặc váy chứ. Tuy cái áo choàng này nom cũng không giống váy lắm, song nhìn một tên đực rựa mặc trang phục không có đường quần, Đỗ Thanh Học vẫn thấy quái quái. Áo choàng không dài, rộng thùng thình, chỉ phủ vừa qua đầu gối Kiều Mạt, bắp chân và mắt cá chân trắng trẻo lộ bên ngoài, thậm chí trông có vài phần... quyến rũ.

Kiều Mạt hoàn toàn ngơ lơ ánh mắt kỳ lạ của Đỗ Thanh Học, cậu mở cửa mời Đỗ Thanh Học vào nhà, ngồi xuống ghế salon rồi nói thẳng: “Anh Đỗ, tôi muốn tham gia casting.”

Mông Đỗ Thanh Học còn chưa chạm đến salon đã nghe Kiều Mạt nói vậy, thân thể tức khắc tạm dừng tại tư thế ngồi bồng cầu giấy lát, sau đó đứng phắt dậy, quát Kiều Mạt:

“Cậu còn chưa tỉnh rượu hay bị gì vậy hả? Nam chính đã quyết định nội bộ từ khước rồi, chính là Mạc Vũ Sinh, bộ cậu không xem tin tức à? Tổng Từ Dương tặng Mạc Vũ Sinh với Tạ Thanh Thần cho Xán Tinh cũng là vì bộ phim này. Cậu còn đi hóng hớt làm gì? Ngại đêm đó uống chưa đủ sao?”

Kiều Mạt chớp chớp mắt: “Tin tức nói ngoại trừ nam chính thì mọi vai khác đều chờ được chọn.”

Đỗ Thanh Học cười khẩy một tiếng: “Cậu nghĩ đêm đó mấy tiểu minh tinh đi Kim Điện làm gì? Các vai diễn đã sớm được quyết định gần hết rồi, tên người mẫu cặp với Tổng tiền sinh mới đi trình diễn nội y vài lần, đến cái quảng cáo cũng chưa có, vậy mà mới hâu anh ta mấy tối đã thành nam thứ ba rồi kia kia.”

Đỗ Thanh Học hít một hơi thật sâu, ngồi xuống ghế, trừng Kiều Mạt rồi nói tiếp: “Vốn dĩ cơ hội là của cậu, ai bảo cậu chấp tay dâng cho người ta, giờ hối hận rồi chứ gì? Vậy sao trước không lo làm đi.”

Từ đêm hôm ấy Đỗ Thanh Học đã ghen cả bụng lửa giận, rốt cuộc cũng có cơ hội xả, anh ta sắp xếp ngôn ngữ trong đầu thật nhanh, nghĩ xem nên răn dạy Kiều Mạt thế nào.

Có điều chưa kịp mở miệng đã thấy Kiều Mạt đối diện đang trưng vẻ mặt thất vọng mà khổ sở nhìn mình, ánh mắt kia oan ức như một chú nai con, đôi mắt to đen trắng rõ ràng mờ sương, miệng hơi mếu.

Đỗ Thanh Học bỗng cảm thấy mình biến thành một tên ác bá bắt nạt trẻ con, lời nói áp úp đã lâu kẹt ngay cổ họng, chỉ biết ngẩn ngơ dòm người trước mắt.

Kiều Mạt lặng thinh hồi lâu, mãi sau mới khẽ nói: “Anh Đỗ, thực sự không còn cách nào ư? Tôi muốn gia nhập đoàn phim, không cần biết là vai gì, gì cũng được hết.” Nói đoạn, cậu ngước mắt lên, ra chiều chờ mong nhìn Đỗ Thanh Học.

Ánh mắt Kiều Mạt thay đổi, Đỗ Thanh Học thấy mình lại hóa thân thành ông già Noel gánh vác sứ mệnh hoàn thành giấc mơ của trẻ con, cái kiểu chuyển hoá nhân vật chớp nhoáng này khiến anh ta đau trứng muốn chết.

“Cậu, cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Đỗ Thanh Học thờ dãi, cuối cùng cũng bại trận, ngữ khí dịu đi rất nhiều.

Kiều Mạt nhìn Đỗ Thanh Học, trên mặt thoáng hiện vẻ do dự, tự hỏi có nên cho Đỗ Thanh Học biết chuyện mình muốn yêu đương với Kim Trần không, xét phản ứng của Đỗ Thanh Học đêm đó, khả năng anh ta chúc phúc mình không cao lắm.

Đỗ Thanh Học nom biểu cảm kỳ quặc của Kiều Mạt, đầu óc chợt sáng lên, nhớ tới một ít lời đồn từng nghe nói về Kiều Mạt, bật thốt:

“Chẳng lẽ cậu vì Hoa Dung?”

Kiều Mạt nghe vậy lại sững sốt, cũng bật thốt: “Hoa Dung là ai?”

Đỗ Thanh Học thấy phản ứng của Kiều Mạt hoàn toàn không giống giả vờ, sắc mặt dần nghiêm túc lên, nhận ra có điều bất thường.

“Cậu không biết Hoa Dung?” Giọng Đỗ Thanh Học mang theo chút nghi hoặc.

Kiều Mạt thấy Đỗ Thanh Học như vậy, biết mình hôm nay đừng mong lấp liếm cho qua, liền suy nghĩ rồi nghiêm túc đáp: “Anh Đỗ, tôi không muốn giấu anh nữa, kỳ thực hôm ấy khi rơi xuống biển, hình như tôi bị đụng vào đầu lúc tỉnh lại quên mất rất nhiều chuyện, không nhớ rõ phần lớn người và sự việc trước kia.”

Đỗ Thanh Học nghe thế thì nghi ngờ nhìn Kiều Mạt, tuy anh ta cũng nhận ra Kiều Mạt hành động hơi kỳ cục, song vẫn cứ thấy cái màn mắt trí nhớ này màu chó sao sao đó. Nhưng ngẫm lại, đây quả thật là cách giải thích hợp lý, hành động của Kiều Mạt đúng là bắt đầu khác thường từ hôm ấy.

“Cậu, không nhớ rõ thiệt hả?” Đỗ Thanh Học bán tín bán nghi.

Kiều Mạt gật gù đầu, ra chiều đáng thương nhìn Đỗ Thanh Học.

Đỗ Thanh Học nghĩ nhất định là tại hồi Tết mình không mặc quần sịp đồ, thế nên mới lỡ tay ký với Kiều Mạt. Anh ta bóp sống mũi, cố gắng bình định cảm xúc, hồi lâu sau mới mở miệng:

“Kiều Mạt, không cần biết cậu có nhớ chuyện hồi trước hay không, bất kể thế nào cũng không thể dây vào Tống Tử Dương nữa, cũng quên vụ casting đi. Giờ cậu cứ an tâm nghỉ ngơi, né cho qua trận sóng gió này, tôi nghe nói sáu tháng cuối năm bên Hạo Nguyệt sắp quay một bộ phim truyền hình, người ký tên đầu tiên chính là ảnh đế Ngao Tứ, đến lúc đó nhất định sẽ có ảnh hưởng rất lớn, tôi sẽ cố gắng tranh thủ cho cậu, nhìn xem có cơ hội kiếm được vai nào không.”

Đỗ Thanh Học chưa nói xong, Kiều Mạt đã lắc đầu: “Tôi không đi Hạo Nguyệt, muốn đến Xán Tinh cơ.”

Đỗ Thanh Học nghe vậy lại cau kinh, vừa toan mở miệng mắng thì lời kế tiếp của Kiều Mạt lần nữa làm anh ta ghen hòng.

“Tôi muốn tham gia casting cũng không phải vì thích diễn, mà vì muốn yêu đương với Kim Trăn.”

Kiều Mạt nghiêm nghiêm túc trình bày sự thật, nhìn Đỗ Thanh Học tròn mắt ra chiều không tin nổi, cậu nghĩ mình nên giải thích ý tưởng cho anh ta biết, thế là nỗ lực nhớ lại những điều tâm đắc học được sau nhiều ngày xem phim tình cảm, khụ nhẹ một tiếng, cất giọng oang oang:

“Chỉ vì giữa đám đông lơ nhìn ảnh nhiều hơn chút, mà rốt cuộc không thể nào quên đi gương mặt ấy nữa, ngày đêm khắc khoải muốn tình cò gặp lại, để rồi từ đó bắt đầu nhớ trong đơn côi!” Trích dẫn 1

Mắt Đỗ Thanh Học đã dại ra, miệng há to đến nỗi dư sức nhét vừa quả trứng gà, Kiều Mạt thấy thế liền thâm tình nói tiếp:

“Phật dạy: năm trăm lần ngoảnh đầu kiếp trước mới đổi lấy một thoáng qua gặp gỡ kiếp này. Tôi sẽ dùng một vạn lần ngoảnh đầu để đổi lấy một lần gặp ảnh, rồi lẳng lặng nhớ nhung người ấy tại chốn xa xôi nào đó với trái tim tựa đóa sen.” Trích dẫn 2

Sắc mặt Đỗ Thanh Học xanh mét, anh ta bắt đầu cảm thấy khó thở.

Kiều Mạt gật đầu, nhìn Đỗ Thanh Học bằng ánh mắt kiên định, đứng đắn nghiêm túc mà rằng:

“Ước nguyện nói ra chỉ sợ bị người chê cười, nhưng cũng có giá trị thực hiện. Dù cho vấp ngã thì tư thế cũng phải bắt khuất!” Trích dẫn 3

Cậu vừa nói xong, Đỗ Thanh Học cũng tê liệt ngã xuống ghế salon, ồm, tư thế cũng bắt khuất lắm...

Tương tự Đỗ Thanh Học, trong bể cá phía sau cũng có một chú rùa kim tiền đã bắt khuất lật mình, và đang dùng đôi mắt to cỡ hạt đậu xanh nhìn Đỗ Thanh Học đầy đồng cảm, điệu bộ sắc mui thương thay phận nhau.

Lúc đầu óc của Đỗ Thanh Học khôi phục tỉnh táo, anh ta đã triệt để tin lời Kiều Mạt, quả nhiên bị đụng hù đầu rồi, tư duy của người trước mắt hoàn toàn bất đồng với hồi mới quen, mà cha nhà nó, rốt cuộc là chỗ chết bầm nào bị thương mới thành ra quái gở như vậy.

Đỗ Thanh Học hút một hơi ba điều thuốc, cuối cùng cũng tìm về được dòng suy nghĩ rồi rạc, cất giọng có chút cam chịu:

“Kiều Mạt, tôi đồng ý sắp xếp cho cậu đi tham gia casting, nhưng tiếp theo thì tôi bất lực, thành công hay không phải xem vận may của cậu.”

Kiều Mạt nghe vậy thì mừng rỡ ra mặt: “Cám ơn anh Đỗ.”

Sâu trong nội tâm hoảng tử nhỏ: Tình cảm thiên địa có ích gì, coi bộ mai mốt phải học thêm nhiều nhiều mới được...

Đỗ Thanh Học xua tay, nói tiếp: “Kiều Mạt, nếu cậu đã nói không nhớ chuyện trước kia, vậy tôi cũng nhắc nhở cậu vài câu, Hoa Dung rất có hứng thú với vai nam thứ của, giai đoạn trước đã lo lót hối lộ cho cả đồng người từ trên xuống dưới, vai diễn gần như đã quyết định giao cho cậu ta rồi. Hoa Dung có quan hệ khá đặc biệt với cậu, hồi trước giữa hai người từng xảy ra một chuyện, tôi không rõ tình huống cụ thể, khi ấy tôi vẫn chưa là người đại diện của cậu. Tôi chỉ biết hai người vốn là bạn bè, thuộc cùng một nhóm, về sau Hoa Dung vào Thịnh Dương nên mặc cậu xoay sở một mình, từ đó hai người trở mặt. Lần này cậu đi casting nhớ cố gắng tránh mặt cậu ta, đừng để báo chí tóm được rồi lẳng xê, giờ Hoa Dung đang hot, nếu hai người phát sinh xung đột, chịu thiệt nhất định là cậu.”

Kiều Mạt nghe vậy liền hiểu ý Đỗ Thanh Học, bèn gật đầu thật lẹ, trong lòng lại chả để tâm lắm, mục tiêu của cậu chỉ có một —— Kim Trăn.

Còn những người khác hả, ờ, coi như NPC di động đi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Phong Ấn Thượng Cổ Rục Rịch

Buổi casting sẽ diễn ra vào thứ hai bốn ngày sau, Đỗ Thanh Học dặn Kiều Mạt mấy ngày nay nhớ chuẩn bị, sáng thứ hai sẽ tới đây đón cậu. Trước khi ra ngoài, Đỗ Thanh Học đứng ngẩn ngừ tại cửa chốc lát, ngẩng đầu bảo Kiều Mạt:

“Kiều Mạt, hay cậu bớt thì giờ đi bệnh viện kiểm tra thử xem.” Anh ta chìa đầu mình để ám chỉ.

Tuy trên mặt Đỗ Thanh Học có chút không kiên nhẫn lắm, song Kiều Mạt vẫn thấy sự quan tâm toát ra từ mắt anh ta, hoàng tử nhỏ lập tức thấy hơi cảm động. Dầu mới đến nhân gian chưa lâu, ấy mà dưới trướng cậu đã có hai người, Ô Mãn trung thành là nằm trong dự liệu, nhưng không ngờ Đỗ Thanh Học lại để ý mình đến thế.

Coi bộ mình cũng hấp dẫn ra phết, vô hình trung đã thu phục hai người, dù dưới tình huống hơi nào tàn chút đỉnh. Hai mắt hoàng tử nhỏ nhất thời sáng lên, lòng tự tin bùng nổ, càng tin rằng mình có thể chinh phục Kim Trăn. Đôi mắt sáng lấp lánh như thể đã nhìn thấy tương lai tốt đẹp của mình, song tu mỹ mãn, lên đỉnh kỳ Đại Thừa, nhậm chức hoàng thái tử, cưới Kim phú soái về nhà, bước lên đỉnh cao long sinh.

Nếu Đỗ Thanh Học biết một câu của mình lại khơi dậy hết ảo tưởng này đến ảo tưởng khác của Kiều Mạt, anh ta nhất định chỉ hận không thể cắn lưỡi. Thiết tình anh ta chỉ không muốn trải qua tình cảnh y hệt bị sét đánh giống hôm nay nữa thôi, so với Kiều Mạt hết đọc thơ tình cho mình nghe lại gieo rắc tai họa khắp chốn, anh ta càng hoài niệm tên ẻo lả ít nói ngày xưa, chỉ ít đỡ lo hơn, lại không khiến người ta ngã nhào một cách bất khuất.

Nom ánh mắt đong đầy cảm động của Kiều Mạt, Đỗ Thanh Học khẽ biến sắc mặt, nhằm ngăn Kiều Mạt lại thốt ra câu giật gân nào nữa, anh ta cuống cuống dời đề tài:

“Đừng rồi, anh họ cậu đâu? Sao không thấy nữa, về rồi à?”

Kiều Mạt ngơ ra vài giây mới ý thức được anh ta đang nói Ô Mãn, bèn quay lại dòm bề cá trong trong phòng khách, chú rùa kim tiền đang chơi đến hăng say giữa mớ rong bèo.

“A, anh ấy đang bơi.”

Ô Mãn nhìn đồng hồ, sáu rưỡi, đúng giờ ăn tối, không khỏi trầm ngâm trước thời gian làm việc và nghỉ ngơi của ông anh họ kia, nhưng không nói gì mà quay lưng đi luôn.

Đỗ Thanh Học đi rồi, Kiều Mạt mò chú rùa kim tiền dưới bể cá lên, cười hi hi bảo:

“Ô Mãn, nào, cùng xem TV với ta đi.”

Hai ngày sau, Ô Mãn thiết tình hơi hối hận vì đã xúi Kiều Mạt xem phim truyền hình, chế độ khiêm tốn hiếu học của hoàng tử nhỏ được khai hỏa toàn bộ, giờ mấy lời thoại trong phim cứ lớn vồn trong đầu Ô Mãn: em yêu anh anh yêu em không ôi tại sao anh không yêu em tại sao lại không yêu em chứ nếu anh không yêu em thì chết cho anh coi à không em muốn kéo anh cùng chết luôn...

Đến khi khôi phục hình người, thoát trông Ô Mãn còn yếu ớt còn lúc làm rùa nhỏ, lực công kích của lời thoại trong chuyên mục tình cảm thiên địa tuyệt đối ngang tài ngang sức với sóng âm xuyên não của ma vật.

Ô Mãn mặc quần áo hoàng ngồi trên ghế salon, có chút uể oải mà nói với Kiều Mạt rằng:

“Điện hạ, trước khi tới đây, tổ tổ tổ gia gia còn nhắc tôi một việc, dặn chúng ta khoảng thời gian này phải chú ý hay không qua lại với ma vật, sắp tới sẽ liên tiếp xuất hiện dị tượng, e là trần gian chuẩn bị có biến cố. Ngặt nỗi thuộc hạ chưa kịp nói gì thì đã gặp ma vật rồi.”

Kiều Mạt nghe vậy, ánh sáng trong mắt yếu đi, gật đầu nói: “Tu vi của vật trên không trung hôm nọ ít nhất đã trên xuất khiếu, nếu không nhờ long đan hộ thể, chỉ sợ hồn phách ta đã bị tiếng hét đó chấn ra ngoài rồi.”

Kiều Mạt ngẩng đầu nhìn Ô Mãn, mở thiên nhãn, quan sát kinh mạch trong cơ thể hắn, may mà ngày ấy cậu thiết hạ cấm chế cho Ô Mãn kịp thời, nếu không với tu vi cấp Tâm Động của Ô Mãn hiện nay, rất có khả năng bị tổn hại nguyên thần triệt để.

**các cấp bậc trong tu chân: trúc cơ, toàn chiếu, dung hợp, tâm động, linh tịch, nguyên anh, xuất khiếu, phân thần, hợp thể, độ kiếp, đại thừa*

Ô Mãn cũng biết tình huống hôm ấy hung hiểm cỡ nào, hắn gật đầu đáp với sắc mặt tái nhợt: “Đa tạ ơn cứu mạng của điện hạ.”

Kiều Mạt phát tay áo, không để ý lắm: “Người là người của ta, ta đương nhiên phải bảo vệ người, nhưng tại sao ma vật có tu vi cao của Ma giới lại xuất hiện tại nhân gian. Quy tương có từng tiết lộ nguyên do không?”

Ô Mãn trầm giọng thưa: “Giữa tam giới vốn có lối đi không gian đặc biệt, sau trận đại chiến người ma vạn năm trước, lối thông giữa Nhân giới và Ma giới đã bị phong ấn, tuy thỉnh thoảng có tiểu ma vật xuyên qua khe hở không gian để trà trộn vào nhân gian, nhưng đều không đủ gây sợ hãi. Có điều gần trăm năm qua, Tiên đế nhận được báo cáo từ nhân gian, hình như khe hở không gian nọ càng lúc càng lớn, phong ấn khóa lối đi cũng bắt đầu không ổn định.”

Kiều Mạt nhú mày: “Lâu quá không tu sửa à?”

Ô Mãn lắc đầu: “Phong ấn kia được năm vị đại thần thượng cổ liên thủ chế tạo từ trận pháp ngũ hành, dưới tình huống bình thường, không ai có khả năng phá. Lúc mới nhận được tin tức từ nhân gian, Tiên giới cũng chẳng lưu tâm, song gần trăm năm trôi qua, tình huống mỗi lúc một nghiêm trọng mới khiến Tiên đế chú ý, người canh giữ phong ấn lại báo xung quanh vẫn chưa phát hiện dấu vết bị phá hoại. Có điều bản thân phong ấn tựa hồ hơi dị thường, thường xuyên xuất hiện dao động năng lượng khó hiểu, lúc dao động thì lực áp chế sẽ giảm mạnh, đồng thời sẽ có ma vật trong lối đi thừa cơ len vào nhân gian.”

Ô Mãn trầm mặc chốc lát, đoạn nói tiếp: “Về phần tại sao phong ấn tĩnh lặng suốt vạn năm lại đột nhiên nảy sinh dị thường, bây giờ vẫn chưa thể biết được, tổ tổ tổ gia gia dặn tôi việc này là muốn tôi nhắc nhở điện hạ phải thật chú ý, ông ấy cứ tưởng nhân gian là chốn tu luyện an toàn nhất, nhưng giờ coi bộ chưa chắc đâu.”

Kiều Mạt gật đầu: “Đúng rồi, Quy tướng bảo anh hai cũng ở nhân gian, ảnh chừng chân cũng mười mấy năm rồi, chắc biết nhiều chuyện hơn chúng ta, vấn đề ma vật chờ chuẩn bị xong lô đỉnh thì tìm anh hai hỏi thử.”

Ô Mãn hơi đen mặt: “Điện hạ, vấn đề ma vật liên quan đến an nguy của bản thân điện hạ, thuộc hạ nghĩ nên đi tìm Nhị điện hạ trước mới thỏa đáng. Nếu chờ tới khi điện hạ và Kim tiên sinh... yêu đương thành công, chỉ e...”

Phải chờ tới lúc núi mòn, đất trời hợp nhất sao? Bạn đang

Câu phun trào hiện lên trong đầu Ô Mãn, chợt hần hễ run lên, cái suy nghĩ đột xuất sắc mùi tình cảm thiên địa này là sao, chả lẽ mình cũng bắt đầu thuộc lời thoại rồi?

Ô Mãn tròn tròn mắt, ngẫm lại chỉ thấy khủng bố cực điểm

Kiều Mạt tính sẵn cả rồi, nên cậu lắc đầu bảo: “Ta muốn dẫn Kim Trần cùng đi gặp anh hai.” Nói xong, trên mặt Kiêu Mạt thoáng ửng sắc hồng kiêu ngạo: “Anh hai chắc chắn không ngờ nhân gian sẽ có người thiên phú tốt như Kim Trần đâu, bảo đảm sẽ thích Kim Trần lắm.”

Ô Mãn giật khóe miệng, cái cảm giác na ná dẫn vợ đi gặp phụ huynh này là sao hả.

Vì thế, giữa đi tìm anh hai và yêu đương, hoàng tử nhỏ quyết đoán chọn cái sau.

Nhạc nền trong đầu Ô Mãn dần cất lên: nhân gian tất có tình si, không liên quan đến gió hay trăng.

Sau đó sợ run người, vội về với tư duy bình thường, yên lặng rơi lệ: Điện hạ ngài vì muốn tán giai mà trút hết vốn gốc sao. Ngài có long đơn hộ thể nên không sợ, còn tiểu nhân phải sống lây lất thêm ngày nào nữa chắc bị đuổi thẳng về trướng luôn đó.

Nguyên ngày kế tiếp, hoàng tử nhỏ vui vẻ chuẩn bị tham gia casting, hăng hái thảo luận phương thức tỏ tình khi gặp Kim Trần với Ô Mãn.

“Ô Mãn, người nói ta nên nắm bàn tay ngọc trắng nõn trước, hay trực tiếp hôn lên bờ môi đỏ mọng đây?”

Ô Mãn im lặng bấm remote một cái: “Điện hạ, ngài xem lộn kênh rồi, bộ phim tình yêu thuần khiết này là bản cũ, không thích hợp nữa.”

Một phút sau.

“Đến đây đi hồi võ sĩ dũng cảm, người có cảm nhận được mạch đập lẫn tình cảm mãnh liệt tựa lửa của ta không? Hoa tươi, nhiệt huyết, chinh phục, hát ca, hãy để đôi ta cùng tiến vào thiên đường tình ái cháy bỏng, đại đạo của ta đã khát khao đến khó nhịn!”

Ô Mãn: ...

Ngài ma vật ơi, ngài đi đâu mất rồi, làm ơn tổng tôi về thẳng trướng rùa đi.

Hôm sau, khi Đỗ Thanh Học đón Kiêu Mạt đi rồi, chuyện đầu tiên Ô Mãn làm là nhỏ dây cắm TV, giờ cái TV LCD 42 inch kia đã thành món đồ chủ rùa kim tiền ghét nhất, ghét không gì bằng.

Kiều Mạt ngồi trên xe Đỗ Thanh Học, tâm trạng hơi hơi kích động, từ bé đến giờ hoàng tử nhỏ rất ít khi khấn trương, hôm nay là một trong số những lần hiếm hoi ấy.

Lần trước lúc ở Kim Điện, về cuối Kiêu Mạt hoàn toàn bị vây trong trạng thái mất ý thức, không hề có ấn tượng với việc mình nhào lên người Kim Trần, sau này nghe tình huống cụ thể từ miệng Đỗ Thanh Học, lại xem thái độ của Kim Trần tới đó, suy ra anh ta có vẻ không thích tiếp xúc cơ thể trực tiếp lắm. Kiêu Mạt phân tích thật lâu, vẫn quyết định chọn hình thức tuần tự tiến dần, bắt đầu giao lưu từ tinh thần.

Linh hồn và xác thịt. Ừm, mở màn từ linh, chấm dứt bằng thịt.

Có phương án và mục tiêu chi tiết rồi, lòng Kiêu Mạt kiên định hơn hẳn, sung sướng theo Đỗ Thanh Học đến địa điểm casting. Hôm nay Kiêu Mạt mặc quần thường màu trắng, áo thun cổ V màu xanh nhạt, rộng rãi mà thoải mái, cổ áo hơi rộng để lộ cằm cổ trắng trẻo và xương quai xanh tinh tế, toàn thân nom nhẹ nhàng, khoan khoái lại sáng sủa.

Đỗ Thanh Học đã quen với phong cách ăn mặc thay đổi liên tục của Kiều Mạt, anh ta vốn không ôm nhiều hi vọng với lần casting này, song thấy dáng vẻ của Kiều Mạt lại chợt cảm thấy màu sắc bộ đồ rất hợp với cậu, sạch sẽ, đơn thuần, cộng thêm gương mặt không rãnh thế sự, người trước mắt như một nhánh cỏ non mới nhú, nhựa sống tràn đầy, phong thái dồi dào.

“Kiều Mạt, màu này hợp với cậu lắm, sao hồi trước không thấy cậu mặc màu xanh lá chứ. Coi bộ trí nhớ kém đi, ánh mắt thâm mỹ lại tiến bộ vượt bậc đấy.” Đỗ Thanh Học vừa lái xe vừa cười nói.

“Hơ?” Kiều Mạt nghe vậy bèn cúi đầu dòm quần áo mình, cười bảo: “Vây à? Đây là Ô Mãn chọn cho tôi, xem ra Ô Mãn quả nhiên có kinh nghiệm”

Trong lòng Kiều Mạt lại thích Ô Mãn thêm vài phần, tìm được đồ ăn, mua được bồn tắm lớn, viết được báo điện, phối được quần áo... Anh họ này xài tốt ghê nòi. Kiều Mạt thậm chí quyết định, chờ tu luyện xong trở lại Long cung, nhất định phải tăng lương cho Quy tướng...

Cùng lúc ấy, chú rùa kim tiền đang nằm soài trên bệ cửa sổ phơi nắng, lặn qua lặn lại rất chi thỏa mãn, móng vuốt nhỏ khẩy khẩy cây tiên nhân chường bên cạnh, rồi lại chọc chọc mấy quả cây nung núc thịt.

Xanh lá gì đó quả là màu sắc đẹp nhất trần đời mà.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ghê Cũ Éo Gì, Ghét Nhất Luôn

Buổi casting sẽ tổ chức tại tòa nhà chính của Xán Tinh, hai phòng hội nghị với sức chứa ngàn người được mở làm khu tiếp đãi. Lúc Đỗ Thanh Học và Kiều Mạt tới nơi, ngoài tòa nhà đã tụ tập rất đông người, đa số là truyền thông và các fan nghe tin nên kéo đến, đám người bu kín mít trước cổng chính, đưa mắt kiếm tìm biển số xe và gương mặt quen thuộc.

Lần đầu tiên Kiều Mạt chứng kiến cục diện như vậy, không khỏi hơi ngạc nhiên, liên tục lia mắt ra ngoài dòm lung tung. Nom điệu bộ của Kiều Mạt, đáy lòng Đỗ Thanh Học có chút ngừ vị tạp trần.

Kiều Mạt vốn là tiểu minh tinh hạng ba không mấy tiếng tăm, năm ấy nhờ chuyện hủy hợp đồng với Hoa Dung nên tên Kiều Mạt xem như được lên trang nhất một lần. Tuy rằng chỉ được nhắc tới một lần trong bài báo cả ngàn chữ: cùng ngày, Hoa Dung tuyên bố tách nhóm với Kiều Mạt đã hợp tác ba năm, chính thức ký hợp đồng với Thịnh Dương.

Sau đó, Hoa Dung không ngừng tiến bước mạnh mẽ, liên tục nhận quảng cáo cho hai nhãn hiệu nổi danh quốc tế, lại diễn vai nam thứ trong bộ phim điện ảnh của đạo diễn nổi tiếng, thanh danh dần lên cao, lời mời ủa đến không ngớt. Trái ngược với hấn, Kiều Mạt quả thực người cũng như tên, dần dà tan biến trong đại dương mệnh mông của giới giải trí như bọt biển.

Đỗ Thanh Học đã lặn lộn trong giới một thời gian kha khá, mấy năm trước cũng từng gặp Kiều Mạt khi ấy mới debut không lâu, tuy cậu và Hoa Dung còn mang theo vài phần non nớt, nhưng hai thanh niên đẹp trai đứng cùng nhau cũng vô cùng hút mắt và đậm chất ngôi sao, hấp dẫn hàng loạt thiếu nữ thanh xuân. Ai ngờ chỉ vài năm ngắn ngủi đã cảnh còn người mất, đôi bạn thân ngày xưa lại cách biệt tít tắp như thế.

Đỗ Thanh Học tiếp nhận Kiều Mạt đúng thời điểm cậu ngheo túng nhất, gầy như da bọc xương, làn da nhợt nhạt, đôi mắt to như muốn lòi hẳn ra ngoài. Mới đầu Đỗ Thanh Học sợ hết hồn, suy nghĩ đầu tiên trong não chính là: Đừng nói tên này nghiện thuốc nha?

Về sau điều tra thêm mới biết không phải thế, từ khi chia đôi ngã với Hoa Dung, Kiều Mạt không cách nào gượng dậy nổi, bất tri bất giác bỏ phí một năm, người đại diện tiền nhiệm cũng xuôi theo chiều gió, quay ngoắt sang Thịnh Dương. Kể từ đó, Kiều Mạt lại càng không có cơ hội. Xem xét tư liệu của Kiều Mạt xong, Đỗ Thanh Học biết cậu không có người thân, họ hàng nuôi lớn cậu cũng gần như cắt liên lạc với Kiều Mạt sau khi cậu lên đại học. Tính tình Kiều Mạt hướng nội lại hơi quái gở, xung quanh cơ hồ không có bạn bè. Một người tính cách như vậy lại có thể sống tốt trong showbiz mấy năm, Đỗ Thanh Học khá ngạc nhiên.

Song tiếp xúc với Kiều Mạt vài lần, Đỗ Thanh Học liền biết cậu là trai con, hơn nữa còn thích Hoa Dung, hai người là bạn đại học, cùng lập nhóm từ hồi còn ngồi trên giảng đường. Kiều Mạt làm hết thấy đều vì Hoa Dung, nghĩa vô phần cố theo Hoa Dung phấn đấu, mãi tới khi Hoa Dung nghĩa vô phần cố đá cậu đi.

**nghĩa vô phần cố: làm việc nghĩa không được chìm bước*

Từ miệng Kiều Mạt, Đỗ Thanh Học biết cậu từ nhỏ đã nhát gan tự ti, phát hiện mình thích đàn ông lại càng nâng không nổi đầu. Cậu vẫn luôn yêu thầm Hoa Dung, về sau dần biết có rất nhiều đồng tính luyến ái lén lút vụng trộm trong giới, áp lực tâm lý mới giảm bớt đôi chút. Mãi đến một năm trước, cậu rốt cuộc cố lấy dũng khí thổ lộ với Hoa Dung, phản ứng của Hoa Dung hôm ấy hơi nằm ngoài dự đoán của cậu, vô cùng bình tĩnh, nhưng cũng chẳng tỏ thái độ. Kiều Mạt thấp thỏm chờ mong một tuần, kết quả lại là rã nhóm.

Chuyện kể tiếp khỏi nói cũng biết, vì tình yêu mà không gượng dậy nổi, cuộc sống hàng ngày trôi qua trong gian nan, rồi diện mạo tiêu tụy gì gì đó, nội

dung máu chó sánh ngang tình cảm thiên địa.

Công ty chủ quản của Đỗ Thanh Học là một công ty nhỏ chỉ có mười mấy nhân viên, sếp lớn dựa hơi tập đoàn Hạo Nguyệt, bảo Đỗ Thanh Học ký với Kiều Mạt cũng do thấy Hoa Dung đầu quân cho Thịnh Dương xong thì danh tiếng ngày càng hot nên muốn đả kích, lại nghĩ Kiều Mạt có thể mượn danh nghĩa nhóm cũ để làm bàn đạp lẫn xê, bạn tốt ngày xưa giờ thành tử địch cũng là chiêu trò giới truyền thông thích hóng hớt nhất.

Đỗ Thanh Học hiểu ý công ty, tiếp xúc một thời gian thì chính thức ký với Kiều Mạt, một mặt dẫn cậu điều dưỡng thân thể, mặt khác lại nghĩ cách tìm cơ hội để Kiều Mạt tái xuất. Thấy Kiều Mạt cả ngày mặt ủ mày chau, Đỗ Thanh Học thực tình không tài nào ưa nổi cái người này, song anh ta dù sao cũng là người đại diện chuyên nghiệp, có gai mắt Kiều Mạt đến mấy vẫn lập kế hoạch thay đổi hình tượng cho cậu, định cho Kiều Mạt chạy theo con đường yêu nam, tiếp đó nhận giúp cậu một quảng cáo áo somi.

**yêu nam: nam yêu tình, ngược với yêu nữ/nữ yêu tình*

Bản thân Kiều Mạt vốn không tồi, vừa ăn diện phát là khiến mọi người lác mắt ngay, thân hình thon gầy, mặt trang điểm đậm, mang theo chút nữ cảm chán chường, rất phù hợp với thẩm mỹ trung tính đang thịnh hành hiện nay, hiệu quả cực tốt.

Cũng chính quảng cáo ấy khiến Tống Tử Dương chú ý tới Kiều Mạt. Lúc đầu Kiều Mạt sống chết không đồng ý, Đỗ Thanh Học cũng chẳng ép cậu, kết quả không lâu sau, Kiều Mạt vác đôi mắt đỏ bừng đến tìm anh ta, bảo là nghĩ thông rồi. Đỗ Thanh Học bèn liên hệ với Tống Tử Dương, sắp xếp gặp mặt trên du thuyền, anh ta cứ tưởng nếu Tống Tử Dương hứng thú với Kiều Mạt thì có thể thừa dịp này giúp cậu đổi hình tượng hoàn toàn luôn.

Ngất nổi người tính không bằng trời tính, sự tình mấy ngày nay đã vượt khỏi tầm kiểm soát của Đỗ Thanh Học, anh ta chỉ có thể chịu cảnh bị sét đánh thôi. Mà Kiều Mạt bây giờ cũng xem như chuyển hình tượng triệt để, chẳng qua chuyển hơi lệch...

Đỗ Thanh Học chỉ nghĩ Kiều Mạt nhảy xuống biển nên bị đụng hư đầu, nào biết thực chất đã đổi ruột hoàn toàn rồi.

Đỗ Thanh Học đậu xe dưới ga ra ngầm, xuống xe cùng Kiều Mạt, thang máy vừa lên tới đại sảnh lầu hai đã nhìn thấy một đồng người bu quanh ai đó trong phòng giữa, đèn flash chớp nháy liên hồi.

Kiều Mạt tập trung quan sát, đối tượng bị phóng viên bao vây là một người đàn ông nom quen quen, nhưng nghĩ mãi chẳng ra đã gặp ở đâu. Dòm lướt qua, các fan xung quanh đang giơ đủ loại bảng, phía trên vẽ trái tim hường phấn bự chẳng cùng ba chữ “Mạc Vũ Sinh” ngay chính giữa.

“Mạc Vũ Sinh?” Kiều Mạt nghiêm túc suy ngẫm, đoạn quay sang hỏi: “Anh Đỗ, tôi quen người này à?”

Mặt Đỗ Thanh Học chẳng có cảm xúc gì: “Cậu không biết anh ta, nhưng chắc anh ta nhớ cậu đấy.” Cú nhào tiều hồn trong Kim Điện kia, bất cứ ai cũng khó mà quên được.

“Ồ.” Kiều Mạt nghe xong thì xoay người theo Đỗ Thanh Học bước sang một bên.

Nhưng đúng lúc này, Mạc Vũ Sinh đang bị phóng viên bao vây vừa ngẩng đầu đã bắt gặp bóng dáng Kiều Mạt, liền cất tiếng gọi:

“Kiều Mạt?”

Kiều Mạt nghe vậy thì dừng bước, Đỗ Thanh Học cũng thoáng sững sốt, anh ta không ngờ Mạc Vũ Sinh lại có thể kêu tên Kiều Mạt, coi bộ sau đêm đó, độ nổi tiếng của Kiều Mạt tăng cao đáng kể...

Trong thời gian hai người dừng bước, Mạc Vũ Sinh đã ôn hòa tránh khỏi vòng vây phóng viên, đến bên cạnh Kiều Mạt. “Kiều Mạt, đúng là cậu rồi, tôi suýt nữa không nhận ra đấy, sao? Hôm nay cậu cũng tới tham gia casting hả?” Mạc Vũ Sinh mỉm cười hòa nhã với Kiều Mạt, giọng điệu thân thiết cứ như hai người là bạn bè lâu năm.

Kiều Mạt dòm người trước mắt, vẫn nhớ không nổi từng gặp ở đâu, nhưng trông cũng không khó ưa, thế là gật đầu, lịch sự đáp:

“Đúng vậy, Mạc tiên sinh.”

Mạc Vũ Sinh nghe thấy xưng hô này, ý cười trên mặt càng rõ nét, anh tự nhiên khoác tay lên vai Kiều Mạt, cười bảo:

“Khéo ghê, tôi cũng thế, đi thôi, chúng ta cùng vào.”

Nói xong, hai người sóng vai tiến vào phòng hội nghị số 1.

Các phóng viên phía sau hét bấm tách tách thật nhanh, lại viết xoẹt xoẹt lên sổ: Mạc Vũ Sinh vs Kiều Mạt (ai ta?).

Cơ mà ngay lúc này, thang máy sau lưng cũng kêu leng keng, một tiếng thét kinh hãi vang lên: “Hoa Dung, Hoa Dung đến.”

Thoáng cái, các phóng viên lại cất bước chỉnh tề cùng chạy ra đằng sau, hướng về phía thang máy.

Chỉ thấy một người đàn ông diện áo somi xanh lá bước ra khỏi thang máy, diện mạo không tề, bôi keo vuốt tóc sáng bóng, đeo kính râm, mỉm cười gật đầu lia lịa với các phóng viên trước thang máy, hàm răng trắng lóa đến độ người ta mở mắt không nổi.

“Xin hỏi mục tiêu lần này của anh Hoa Dung là vai nam thứ của đúng không?”

“Xem ra mục tiêu của tôi đã là tâm tư Tư Mã Chiêu rồi, ha ha, đúng vậy, tôi rất thích nhân vật Lộc Dương.”

“Có tin đồn đoàn phim đã sớm quyết định nam chính và nam thứ rồi, chính là Mạc Vũ Sinh và anh, xin hỏi có đúng như vậy không?”

“Sao có thể chứ, nếu thật thì tốt quá rồi.”

“Tháng trước có người chụp được ảnh anh xuất hiện tại sông bạc, đánh ba tiếng thua mất năm trăm vạn, xin hỏi người trong ảnh có đúng là anh không?”

“Tôi cũng thấy tấm ảnh đó rồi, chỉ có thể nói là trình độ photoshop rất khá, hi vọng lần sau sẽ có ảnh chính được chính diện của tôi, vậy mới càng có sức thuyết phục.”

“Gần đây nổi lên tin đồn anh với ảnh hậu Tạ Thanh Thần qua lại thân thiết, hai người có định yêu nhau không?”

“Vụ này... Ha ha, hiện Thanh Thần với tôi là bạn thân.”

“Xin hỏi anh Hoa Dung, bạn cùng nhóm trước kia của anh là Kiều Mạt cũng đến tham dự buổi casting hôm nay, hơn nữa cả hai đều mặc màu xanh, phải chăng đã bàn trước với nhau?” Nguồn:

...

Với mấy vấn đề trước của phóng viên, Hoa Dung luôn mỉm cười trả lời từng câu một, hoặc trực tiếp hoặc khôi hài, tóm lại rất lễ phép và khéo léo, chuyện trò vui vẻ. Chẳng qua câu cuối hiển nhiên hơi nằm ngoài dự đoán của hắn, sắc mặt hắn khẽ cứng lại, quay đầu nhìn phóng viên đặt câu hỏi, là phóng viên của một website tin tức chủ lưu. Hoa Dung có ấn tượng với trang web này, hồi ấy chính họ là người đầu tiên tung ra tin tức hắn có ý định về dưới trường Thịnh Dương.

Thảo nào đã qua một năm mà phóng viên web này vẫn là người đầu tiên nhớ rõ quan hệ giữa Kiều Mạt và Hoa Dung.

Hoa Dung ngây ra vài giây, sau đó nụ cười chiều bài lập tức trở lại trên mặt, nói:

“Thật sao? Hôm nay Kiều Mạt cũng tới à? Vậy đúng là trùng hợp, trước đó tôi cũng không biết cậu ấy sẽ đến, vì một năm qua cậu ấy tương đối yên lặng mà. Là anh em tốt cùng nhau ra mắt, tôi vẫn luôn hi vọng sự nghiệp của cậu ấy tiến triển tích cực hơn, nếu lần này có cơ hội quay phim chung thì hay quá rồi. Về phần màu sắc trang phục, có lẽ do chúng tôi đều là fan hâm mộ của đội Lục Thành chăng?”

Phóng viên xung quanh cười vang, hai vệ sĩ sau lưng Hoa Dung tức thời nhân cơ hội che chở hắn đi vào hội trường.

Ý cười trên mặt Hoa Dung vẫn giữ nguyên, có điều đôi mắt ẩn dưới kính râm đã nhuốm vài phần sắc lạnh, hắn vừa đi vừa nói nhỏ với trợ lý bên cạnh: “Đi xem Kiều Mạt ở đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Muốn Vai Diễn Thì Lột Đồ Trước Đi

Kiều Mạt bị Mạc Vũ Sinh kéo vào phòng hội nghị, trước cửa phòng có một máy quét thẻ, Đỗ Thanh Học phía sau lấy ra hai thẻ đăng ký quét lên.

Kiều Mạt tò mò nhìn Mạc Vũ Sinh, hỏi: “Mạc tiên sinh, anh không cần quét thẻ hả?”

Trợ lý đi theo Mạc Vũ Sinh nghe vậy liền phì cười: “Mạc tiên sinh không cần quét thẻ, quét mặt là đủ rồi.”

Đỗ Thanh Học nghe Kiều Mạt nói xong, chỉ hận không thể cốc đầu cậu.

Nhưng nhìn hai người đang trước, trong mắt Đỗ Thanh Học lại hiện lên chút ngờ vực.

Mạc Vũ Sinh có thân phận gì chứ? Tuyệt đối là nam chính hàng đầu trong phim truyền hình hai năm gần đây, mặc dù tên tuổi trên đấu trường quốc tế vẫn chưa sánh bằng ảnh đế Ngao Tứ, nhưng Mạc Vũ Sinh thắng ở lực tương tác. So với Ngao Tứ xa rời quần chúng và nắng mưa thất thường, truyền thông với khán giả thích Mạc Vũ Sinh mộc mạc gần gũi hơn. Hơn nữa, kinh nghiệm từng trải của Mạc Vũ Sinh là cả một quá trình phấn đấu, khởi đầu bằng vai quần chúng, rồi từng bước đi tới vị trí nam chính hôm nay, từ khi debut luôn giữ mình trong sạch, chưa bao giờ truyền ra scandal gì, có thể nói là tấm gương trong giới.

Nếu nhất định phải nêu ra điểm đáng tiếc, thì chính là phòng vé của hai tác phẩm điện ảnh trước của Mạc Vũ Sinh đều không được chú ý. Cho nên, lần này là cơ hội tuyệt hảo với Mạc Vũ Sinh.

Buổi casting hôm nay là tuyển chọn lại, từ một tháng trước đoàn phim đã bắt đầu kêu gọi đăng ký trên mạng, sau đó sắp xếp sơ tuyển tại mấy thành phố lớn trên toàn quốc. Hiện tại có mặt tại đây ngoại trừ những người mới đã thông qua sơ tuyển, thì toàn diễn viên hạng hai hạng ba khá có danh tiếng. Chiều theo lẽ thường, với địa vị ngôi sao của Mạc Vũ Sinh, hôm nay anh hoàn toàn không cần tham gia casting. Đỗ Thanh Học biết Mạc Vũ Sinh đến nhất định là do đoàn phim cố ý sắp đặt, muốn nhân cơ hội quảng bá lăng xê.

Chỉ lắc lắc lư lư làm màu làm mè thế thôi, Xán Tinh cũng chẳng đời nào cấp thẻ báo danh gì đó cho Mạc Vũ Sinh. Nhưng nói thì nói thế, Đỗ Thanh Học vẫn có chút kinh ngạc, Mạc Vũ Sinh không đến phòng nghỉ đoàn phim xếp riêng cho mình, ngược lại còn rủ Kiều Mạt cùng vào hội trường là sao. Vụ này dòm sao cũng thấy quái lạ, người ngoài ắt hẳn sẽ nghĩ hai người có quan hệ cá nhân nên mới thế, song Đỗ Thanh Học biết rõ hơn ai hết, cả hai có khi còn chưa gặp mặt bao giờ ấy chứ.

Rốt cuộc mục đích đằng sau hành động sắc mùi mờ ám này của Mạc Vũ Sinh là gì? Ngắm mình trong giới nhiều năm, đã chứng kiến đủ loại giao dịch tiền sắc bản thù, Đỗ Thanh Học biết trên đời không có chuyện bánh nhân thịt tự rụng rớt xuống từ trên trời. Anh ta hí hóp mắt, chú ý quan sát hành động của Mạc Vũ Sinh, không hề rảnh lời nào.

Nhân viên công tác trong hội trường ngăn toàn bộ phóng viên và nhân viên không phận sự bên ngoài, hiện tại có mặt trong hội trường đều là nhân viên tham gia tuyển chọn và người đại diện, trợ lý liên quan.

Mặc dù vậy, Mạc Vũ Sinh vừa vào cửa vẫn thu hút đông đảo ánh nhìn, trong mắt rất nhiều người mới tỏa ra ánh sáng sùng bái và kích động. Tiếp theo, lập tức có một đám người xúm lại đây, xin ký tên, xin chụp ảnh chung, tư thế còn hung mãnh hơn cánh truyền thông ngoài kia.

Mạc Vũ Sinh lại vẫn mỉm cười hiền hòa, thỏa mãn nguyện vọng của họ. Đỗ Thanh Học thấy thế, liền thừa dịp lời Kiều Mạt tránh khỏi Mạc Vũ Sinh, tìm góc nào ngồi xuống, đưa cho cậu hai tờ giấy, bảo: “Đây là nhân vật chủ chốt trong kịch bản hiện tại của , tôi cho cậu xem một chút. Với tình huống bây giờ của cậu thì mấy vai này khá thích hợp, tôi dùng bút đỏ khoanh tròn rồi, cậu đọc phân tích tính cách nhân vật rồi chọn một vai đi, hồi nữa khi miêu tả tình cảm nhớ cố gắng bám sát bài phân tích.”

Kiều Mạt cúi đầu nhìn nội dung trên giấy, ngẩng đầu nhìn Đỗ Thanh Học, hỏi với vẻ mặt chờ mong:

“Anh Đỗ, Kim Trần thích dạng gì?”

Đỗ Thanh Học rót cuộc nhện hết nỗi phải vỗ gáy Kiều Mạt, cau kinh nói: “Cậu đúng là không có tiền đồ.”

Kiều Mạt hơi tủi thân: “Mấy cái này tôi xem chả hiểu gì sất, tôi vốn tới vì Kim Trần mà.”

Đỗ Thanh Học tức giận cái tên không biết đấu tranh này mấy phút, xong vẫn quay lại đề tài: “Chủ tịch Xán Tinh là Hoắc Ly, chính là người đàn ông gặp trong Kim Điện hôm bữa đó, anh ta là anh họ của Kim Trần, tập đoàn Xán Tinh là sản nghiệp của nhà họ Hoắc. Tôi cũng điều tra sơ sơ về cái cậu Kim Trần này rồi, năm mười bảy tuổi cậu ta gặp chuyện, nghe nói làm bị thương một người nên gia đình đưa cậu ta đi nước ngoài ba năm, hai tháng trước mới về nước. Không điều tra được nguyên nhân cụ thể, tin tức báo chí về chuyện năm ấy bị phong tỏa vô cùng kín kẽ, nhưng có lời đồn là nhị thiếu gia nhà họ Kim tính tình quái gở, hình như tinh thần có vấn đề, năm xưa cho cậu ta xuất ngoại một là vì tránh né tai tiếng, hai là vì chữa bệnh.”

Kiều Mạt nghe xong lại thấy hơi lạ, bèn hỏi: “Cái gì gọi là tinh thần có vấn đề?”

Đỗ Thanh Học trả lời: “Tức là đầu óc có bệnh.”

Kiều Mạt bùng tình đại ngộ, hai mắt cười híp thành hình trăng non: “Đầu óc tôi cũng bị đụng hư rồi, coi bộ bọn tôi xứng đôi à nha.”

Đỗ Thanh Học liếc Kiều Mạt một cái, cứ sao lời này thốt ra từ miệng cậu ta nghe kiểu gì cũng thấy có mùi tự hào kỳ cục.

Đỗ Thanh Học khề thờ dài: “Kiều Mạt, đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, dù Kim Trần còn khá trẻ, nhưng danh tiếng trong giới nhệ thế tổ không được tốt cho lắm. Lần này về nước, bên ngoài lan truyền tin tức cậu ta với Hoắc Ly sắp đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong Xán Tinh, ngay lập tức có hàng đông người ngấm ngầm muốn nịnh bợ cả hai, đưa tiền tặng người kiểu gì cũng có. Hoắc Ly ai đến cũng không từ chối, nên nhận thì nhận hết, nghe bảo hai tháng từ khi trở về đến nay, gái phục vụ trên giường chưa bao giờ lặp lại. Nhưng Kim Trần trái ngược hoàn toàn, tặng kiểu gì cũng bị tổng cổ bằng sạch, mấy bữa trước có một cô người mẫu cời sạch chờ cậu ta trên giường khách sạn, kết quả lúc về, cậu ta trực tiếp quẳng luôn cô em lả lợ ra đại sảnh khách sạn.”

Nghe thế, trong mắt Kiều Mạt lại ánh lên niềm vui sướng, kích động nói: “Tối đó anh không ném tôi xuống nghĩa là có cảm tình với tôi đúng không?”

Đỗ Thanh Học bị ghen suýt nữa thở không nổi, trọng điểm chú ý của tên ngốc này rốt cuộc nằm ở đâu, với cả cậu ta làm sao tính ra kết luận “có cảm tình” từ nguyên đoạn trên vậy.

“Tóm lại, Kim Trần không dễ đối phó, Kiều Mạt, nếu cậu nhìn trúng Hoắc Ly thì không chừng còn có hi vọng, Kim Trần thì tôi khuyên cậu vẫn nên bỏ cuộc đi...” Đỗ Thanh Học tận tình khuyên nhủ, muốn bóp chết ý tưởng manh nha không đáng tin này từ trong trứng.

“Cám ơn anh Đỗ, yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ thành công, cám ơn anh đã cổ vũ.” Kiều Mạt tràn trề lòng tin.

Đỗ Thanh Học: ...

Lỗ tai nào của cậu nghe thấy tôi cổ vũ cậu hả hả!

Trong lúc hai người cúi đầu thì thầm, buổi casting đã bắt đầu.

Kiều Mạt cúi xuống nghiên cứu tính cách nhân vật một cách nghiêm túc. Đỗ Thanh Học ngẩng đầu quan sát xung quanh, Mạc Vũ Sinh đã biến mất tăm, các thí sinh lần lượt bước ra từ cửa hông phòng hội nghị và sang phòng cách vách phòng vẫn.

Đa số người đều ở trong đó rất ngắn, nhanh nhất chưa đầy một phút đã ra, thỉnh thoảng có vài người lâu hơn chút, nhưng về mặt khi đi ra lại không dễ nhìn lắm.

Vài cậu học sinh ăn diện đom đóm tụ một chỗ nghị luận khe khẽ:

“Đây mà là casting cái gì, mới vô đã bắt lột đồ.”

“Đàn ông đàn ông như mày già mồm cái gì, ban nãy tao vô còn thấy cô người mẫu trước mặt cời sạch trơn chưa mỗi quần sịp kia.”

“Đừng á, tuyển người đẹp còn có phần thi bikini mà, người ta muốn xem thân hình thể nào không phải quá bình thường sao?”

“Gi? Tụi mày cời hết hả? Sao nãy tao vô không thấy ai kêu cời quần áo?”

“Nhưng cời xong lại bảo tao đi đi, chẳng buồn hỏi câu nào, không biết là casting hay mua thịt nữa.” Bạn đang

“Vây hi vọng của mày hơi bị mong manh nha, đạo diễn Lục kia còn hỏi tao mấy câu...”

...

Nghe đám người xì xầm, đáy lòng Đỗ Thanh Học trầm xuống, anh ta lập tức hiểu buổi casting này chỉ là đi lướt qua sân khấu thôi, vốn còn tương vị trí nam chính của Mạc Vũ Sinh không thể lay chuyển, nhưng bên ngoài đều đua nhau đồn vai nam thứ đã quyết định giao cho Hoa Dung, Kiều Mạt không chừng vẫn tranh thủ được chút gì.

Song dựa vào tình hình hiện giờ, đoàn phim căn bản không định tốn tâm tư với lần casting này, mấy lời mửa giật sấm rền chỉ là thủ đoạn quảng bá thôi.

Đỗ Thanh Học ngẩng đầu nhìn Kiều Mạt đang nghiêm túc thu thập cảm xúc, chợt thấy hơi phiền muộn. Đúng lúc này, nhân viên công tác đứng bên cửa gọi tên Kiều Mạt.

Kiều Mạt nghe vậy liền ném giấy cho Đỗ Thanh Học, nhếch miệng cười: “Anh Đỗ, tôi đi đây.”

Dứt lời, cậu đứng dậy theo nhân viên công tác vô phòng kế bên.

Nghĩ tới việc sắp nhìn thấy Kim Trăn, trong lòng Kiều Mạt tức khắc dâng trào cảm giác nhộn nhạo và vui sướng, bước chân cũng nhẹ hơn hẳn.

Vào phòng, Kiều Mạt thấy bốn người ngồi đối diện, người ngồi chính giữa rõ ràng là Kim Trăn.

Kiều Mạt mở to mắt, cười toe toét nhìn Kim Trăn chằm chằm.

Mấy ngày không gặp hình như lại bô trai hơn rồi, thiệt không hồ là người mình xem trọng, hoàng tử nhỏ hài lòng ghê.

Sau khi cậu vào cửa, người đàn ông đầu trọc ngồi ngoài cùng nói mà chẳng ngẩng đầu lên: “Tên Kiều Mạt đúng không? Cởi quần áo đi.”

Nghe vậy, Kim Trăn ngồi chính giữa và một người đàn ông khác ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Kiều Mạt.

Kim Trăn vẫn là bản mặt trước kia, trong mắt người đàn ông còn lại thì thoáng hiện vẻ kinh ngạc, hỏi:

“Ồ? Cậu là tên nhóc hôm bữa mà?”

Kiều Mạt nghe xong liền nhìn hẳn một cái, nghiêng đầu hồi lâu mới nhớ người kia là ai, chính là cái người đề một thiếu niên ra song tu trong góc phòng hôm nọ đây mà. Nghĩ mai mốt không chừng còn phải học tập hẳn, Kiều Mạt cảm thấy nên lo lót quan hệ, thế là gật đầu lễ phép: “Chào anh.”

Sau đó thu hồi ánh mắt ngay tắp lự, tiếp tục hướng ánh mắt mong mỏi về phía Kim Trăn.

“Tuồng tử, cậu quen cậu này à?” Người đầu trọc bên cạnh thấy vậy liền mở miệng hỏi.

“À, không tính là quen, nhưng ấn tượng rất sâu sắc.” Người nọ cười cười liếc thoáng qua Kim Trăn, đáp qua quýt.

Người đầu trọc thấy thế, biết Kiều Mạt không bối cảnh gì, đang tính hỏi cậu cởi quần áo thì Kim Trăn bên cạnh chợt lên tiếng:

“Kế tiếp.”

Lời Kim Trăn vừa thốt ra, ba người kế bên thoáng sững sờ, ngay cả người phụ nữ vẫn luôn cúi đầu nãy giờ cũng ngẩng đầu ngó Kim Trăn một cái, sau

đó chuyển sang nhìn Kiều Mạt trước mặt.

Người đầu trục nhìn Kim Trăn, lại do dự nhìn Lục Tường kế bên. Nên biết, từ sáng sớm nay, số thí sinh vào đây không một trăm cũng tám mươi người, mà toàn Lục Tường với anh ta bắt chuyện, còn mấy nữ biên kịch gặp được người vừa ý mới hỏi đôi ba câu. Về phần thiếu gia nhà họ Kim, ngay từ đầu đã y xì đúc lảo tăng ngồi thiền, ngồi ngay vị trí trung tâm, hơn ba tiếng không nói câu nào, có khi còn chẳng buồn nâng mí mắt trong suốt quá trình thí sinh tiến vào rồi bước ra.

Ai ngờ bây giờ lại phá lệ phun ra ba chữ, nhìn nét mặt đăm đúi của Kiều Mạt, trực giác mách bảo đầu trục rằng cậu này và Kim Trăn nhất định có quan hệ, nếu không với tính tình cao ngạo của Kim nhị thiếu, chẳng đời nào mở miệng đúi cậu ta ra ngoài đâu.

Làm sao đây, đầu trục mù tịt tình huống, đành phải dúi mắt sang đạo diễn Lục bên cạnh, ra chiều mời ngài định đoạt.

Lục Tường trầm mặc, nhú mày nói: “Kim thiếu, Kiều Mạt vẫn chưa được xem xét mà, sao chưa chỉ đã mời người kế tiếp rồi?”

Kim Trăn đưa tay lật tài liệu trên bàn, lạnh lùng nói: “Cậu ta không thích hợp.”

Lục Tường cầm kịch bản lên, xem một chút rồi bảo: “Hình tượng cậu ta không tồi, khá hợp với nhân vật Thanh Vu.”

Nghe vậy, nữ biên kịch liền xen mồm: “Chẳng phải Tổng tiên sinh đã quyết định vai Thanh Vu rồi sao?”

Lục Tường nhìn cô, cười đáp: “Người mẫu kia á? Đến đi đường mà còn có thể ngoáy từ mông đến tận bụng? Cô nghĩ có thích hợp không?”

Nữ biên kịch nín thinh, mặt thoáng ra chiều tê ngắt: “Đương nhiên không thích hợp, nhưng Tổng tiên sinh đã quyết định rồi, nên tôi đang nghĩ chẳng biết có nên sửa vai Thanh Vu thành người bị tật ở chân không, nếu không đi đường thì chắc miễn cưỡng coi được.”

“Khỏi quan tâm, có người thích hợp thì đổi, để tôi nói chuyện với lão Tổng, đây là đóng phim chứ không phải chỗ để cậu ta đổ dành tình nhân.” Lục Tường phát phát tay, quyết đoán nói.

Ánh mắt nữ biên kịch tức khắc sáng rõ, quay đầu quan sát Kiều Mạt một cách nghiêm túc. Đoạn mở miệng nói:

“Thí sinh này, làm ơn cởi quần áo ra được không?”

Kiều Mạt hơi nghi hoặc, tại sao mình vẫn không thoát được kiếp thoát ý, nhưng hoàng tử nhỏ cũng chẳng nghĩ nhiều, gơ tay cởi phăng cái áo thun xanh nhạt ngay và luôn, lộ ra thân trên trắng trẻo bóng mịn. Tiếp theo, cậu tiến lên trước vài bước, đứng tại nơi cách Kim Trăn chưa đầy một mét, hai tay đặt trên thắt lưng, nhìn Kim Trăn bằng vẻ mặt ái mộ và sung sướng, chăm chú hỏi:

“Quần có cần cởi không?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hoàng Tử Nhỏ Làm Tra Nam Ngâm Họng

Dáng vóc Kiều Mạt rất đẹp, cao 1m78, chân dài eo nhỏ, thân thể trải qua mấy tháng điều dưỡng đã khỏe mạnh hơn thời điểm uế oải bơ phờ của chính chủ tiền nhiệm rất nhiều, tuy vẫn khá gầy, nhưng trên bụng đã thoáng hiện đường nét cơ bắp. Sau khi linh hồn Long Cửu tiến vào cơ thể Kiều Mạt, đêm nào cậu cũng dành ra bốn tiếng luân chuyển một vòng đại chu thiên, điều tức tu luyện, tầm bổ hành cách hệ thủy của bản thân, làn da Kiều Mạt cũng ngày càng đẹp, qua mấy ngày dần có xu hướng thay da đổi thịt.

Ngon đèn rọi lên vai Kiều Mạt, màu da trắng bóc nhìn từ xa vậy mà hơi có cảm giác sáng trong long lanh, hoàng tử nhỏ không hề thẹn thùng miếng nào, thoải mái triển lãm cơ thể đầy khêu gợi của mình.

Khác này, thiếu niên đứng duyên dáng dưới ánh đèn, đôi mắt ngập tràn trông mong, nở nụ cười khéo léo mà bình thản.

Ngay giây phút Kiều Mạt cởi quần áo, Lục Tường đã cảm thấy trước mắt sáng ngời, làn da này quá đỗi tuyệt vời. Lục Tường thoáng cái hăng hái hẳn lên, tập trung tinh thần đánh giá cơ thể Kiều Mạt, đương nhiên là từ góc độ của đạo diễn chứ không hề hàm chứa tình dục.

Mà nữ biên kịch bên cạnh lại ngấm đến ngáy người, ánh mắt cô dừng trên hông Kiều Mạt, trong mắt lộ rõ sự hưng phấn và kích động.

Gầy, trắng, không lông, còn có tuyến nhân ngư... Chuẩn khỏi chính.

Kiều Mạt lại hoàn toàn phớt lờ ánh mắt của mọi người, trong mắt cậu chỉ có Kim Trăn. Ngón tay thon dài đặt trên thắt lưng, hai mắt sáng lấp lánh nhìn mặt Kim Trăn, chờ Kim Trăn trả lời.

Đối diện ánh nhìn nóng bỏng của Kiều Mạt, sắc mặt Kim Trần hơi đen đi, rõ ràng người thoát y là Kiều Mạt, song ánh mắt đánh giá hắn vẫn hết như ngày ấy, cứ như muốn nuốt sống mình vậy.

Hiện tại giữa hai người, thí sinh casting là Kiều Mạt, nhưng sao cứ cảm thấy kẻ bị người ta sẫm soi là mình?

Nhận thức này khiến Kim nhị thiếu khó chịu vô cùng, thấy Lục Tường và biên kịch dầm chìm chấp eo Kiều Mạt với vẻ mặt kinh diễm, cảm giác khó chịu trong ngực Kim Trần chẳng hiểu sao lại lạnh lẽo khếch tán rộng hơn.

Kim Trần sầm mặt nói: “Không cần, cậu ra ngoài đi, gọi người kế tiếp.”

Kiều Mạt nghe vậy, trên mặt thoát cái hiện lên vẻ thất vọng, sau đó mặc lại áo. Nhưng cậu không lập tức ra ngoài mà buông thông tay đứng một bên, chăm chú nhìn Kim Trần bằng ánh mắt mong mỏi.

Nom vẻ mặt đáng thương mà dễ cưng của Kiều Mạt, nữ biên kịch bên cạnh bỗng hăm hở vỗ bàn một cái, quay sang gào với Lục Tường: “Cái đệt! Chính là cậu ta, Thanh Vu chính là thể này, cực kỳ có cảm giác.”

Dứt lời, mỹ nữ biên kịch đeo kính lên, vùi đầu sửa chữa kịch bản, không ngừng lăm bà lăm bầm với trợ lý sau lưng:

“Ồ đây phải đổi, cho Thanh Vu thêm một cảnh.”

“Góc quay chỗ này cần điều chỉnh, phải chú trọng phần lưng.”

“Nơi này đổi sang mặt bên, hình dáng mặt bên chuẩn hơn...”

...

Mấy người trong phòng không hẹn mà cùng chứng kiến quá trình chuyển vai nhuần nhuyễn giữa nữ thần và nữ thần kinh.

Lục Tường giật khóe miệng, thì thầm với Kim Trần:

“Kim thiếu, thấy sao? Ngoại hình Kiều Mạt thực tình khá hợp với nhân vật kia, tuy hôm ấy cậu ta đắc tội cậu, nhưng cũng đâu phải chuyện to tát gì, hay là cho cậu ta một cơ hội nhé? Chứ giờ mà đổi nhân vật thành người tàn tật thì không hay lắm, đúng không?”

“Hơn nữa...” Lục Tường liếc nhìn nữ biên kịch đang múa bút thành văn, nói nhỏ: “Tốt nhất đừng chọc nữ hán tử đang rơi vào trạng thái điên cuồng.”

Sau đó, người đầu trục kẻ bên như nhớ tới điều gì khủng bố lắm, vô thức rét run cả người, hai vựa mỡ cup A trước ngực cũng run run.

Kim Trần làm như không thấy nữ biên kịch, hắn nhìn chòng chọc Kiều Mạt hồi lâu, trầm tư một thoáng, cuối cùng khẽ nhủ mảy, nói:

“Cũng được, nhưng lúc quay phim đừng cho cậu ta đến làm phiền tôi.”

Lục Tường gật đầu ngay, cười nói: “Không thành vấn đề, cảnh quay của Thanh Vu không nhiều lắm, có thể gom lại quay, đến lúc ấy tôi nhất định sắp xếp chu toàn.”

Vì thế, nhân vật Thanh Vu cứ vậy được quyết định trong tiếng gầm hổ báo của nữ biên kịch.

Kiều Mạt ra khỏi phòng, trở lại hội trường chờ đợi, Đỗ Thanh Học thấy mặt cậu ỉu xiu thì bước qua vỗ vỗ vai cậu, an ủi:

“Không sao, về tôi liên hệ bộ phim nửa cuối năm nay của Hạo Nguyệt cho cậu, không kém phim này đâu.”

Kiều Mạt nhủ mảy: “Anh Đỗ, sao trông Kim Trần có vẻ không ưa tôi xúu nào vậy?”

Đỗ Thanh Học cười nhạo: “Không phải cậu ta không ưa cậu, mà là chẳng ưa một ai, biết bao nhiêu người đang tìm cách chiếm cảm tình của cậu ta, nhưng vẫn chưa ai bắt được mạch hết.”

“Cơ mà hôm qua tôi chuẩn bị nhiều oí là nhiều lời thổ lộ với anh, ngặt nỗi chưa kịp nói đã bị đuổi ra rồi.” Kiều Mạt hơi tủi thân.

“Thôi, mấy lời ấy đừng nên nói thì hơn, nói xong coi chừng cậu ta trực tiếp quăng cậu ra khỏi tòa nhà luôn đó.” Đỗ Thanh Học vừa khẽ than thở, vừa chuẩn bị kéo Kiều Mạt ra ngoài, bỗng một nhân viên công tác tới hỏi:

“Anh là người đại diện của cậu Kiều Mạt đúng không?”

Đỗ Thanh Học gật gù đầu, người nọ nói tiếp:

“Mời anh đi theo tôi, chúng ta bàn cụ thể về hợp đồng của cậu Kiều Mạt.”

Đỗ Thanh Học nghe vậy thì tròn mắt, ngạc nhiên hỏi: “Hợp đồng gì cơ?”

“Thì hợp đồng đó, vừa mới quyết định cho cậu Kiều Mạt đảm nhiệm một vai rồi.”

Đỗ Thanh Học hóa đá vài giây, kinh ngạc nhìn Kiều Mạt kể bên, nhưng cậu vẫn lặn ngụp trong niềm bi thương nào nề rằng #vì có gì lộ sạch trơn rồi mà Kim Trần vẫn đuổi mình ra ngoài rõ ràng cảnh kế tiếp trong phim truyền hình là ảnh hóa thân sói đối nhào lên mà rốt cuộc là tư thế còi đồ nào không đúng#.

Thấy nhân viên công tác bắt đầu mất kiên nhẫn, Đỗ Thanh Học liền dẫn Kiều Mạt ở đây chờ mình, đoạn theo nhân viên rời hội trường.

Kiều Mạt lại đi vòng vòng tại cửa như du hồn, mãi đến khi bị ai đó túm cánh tay lôi vào cầu thang.

Kim Trần thấy khá bức bối, ngồi từ sáng đến trưa đã là cực hạn của hắn, thật chẳng hiểu sao mình lại nhất thời xúc động mà nghe lời Hoắc Ly đi làm nhà sản xuất của bộ phim này. Kim Trần không thích nghề này, nhưng trong ba năm ở nước ngoài, Hoắc Ly chiều cố hắn khá nhiều, tuy hắn không giỏi giao tiếp, song vẫn hiểu đạo lý đối nhân xử thế cơ bản. Nhà họ Hoắc không thiếu tiền, chỉ thiếu núi dựa, muốn đứng vững trong giới giải trí không thể dựa dẫm mỗi tiền, Hoắc Ly khôn khéo nhìn trũng điểm ấy nên mới cố gắng mượn hơi mình để gia nhập Xán Tinh.

Nể tình Hoắc Ly là họ hàng nhà mình, cộng thêm Hoắc Ly đối với mình không tệ, cuối cùng Kim Trần vẫn gật đầu đồng ý, ông cụ nhà họ Kim cũng chẳng phản đối. Có điều Kim Trần không ngờ chuyện này sẽ phiền phức đến thế, từ lúc về nước, Hoắc Ly dẫn hắn đi tham gia vô số buổi xã giao, nhìn đám trai gái nỗ lực dán lên người mình, đẩy lòng hắn sinh ra chán ghét.

Lần Kiều Mạt nhào lên người Kim Trần tại Kim Điện rốt cuộc khiêu chiến cực hạn nhẫn nại của hắn, đêm đó hắn bỏ lại một phòng đầy người rồi về khách sạn trước. Ai ngờ trong phòng lại có một cô em trụi lủi nằm trên giường, Kim Trần triệt để nổi sùng, ném luôn em người mẫu nọ ra đại sảnh khách sạn, đến cái chần cũng không cho, hôm sau ảnh chụp liền leo lên đầu đề tin tức với từng mảng từng mảng được xen-sốt...

Kể từ lần ấy, tình huống cuối cùng cũng đỡ hơn, chẳng ma nào dám bén mảng đến nơi có Kim nhị thiếu nữa, mọi người thấy ánh mắt hắn cũng khá e sợ. Nhưng lúc Kim Trần cho rằng thế giới rất cuộc an tĩnh, thì hôm nay lại gặp Kiều Mạt.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Kiều Mạt ở trần và nhìn mình chằm chằm, Kim Trần cúi kính kéo cả vạt trên cổ, bảo với Lục Tường ngồi bên: “Các anh chọn tiếp đi, tôi đi hít thở không khí một lát.”

Tiếp theo liền đứng dậy rời phòng, đến khoảng giữa hai tầng lầu thì quẹo vào chỗ có cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Kim Trần khẽ nhả một vòng khói, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu óc vẫn vương vấn cảnh tượng ban nãy. Hắn xem tư liệu về Kiều Mạt rồi, 23 tuổi, đã debut khá nhiều năm. Chẳng qua khi lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt to đen trắng rõ ràng của Kiều Mạt tại Kim Điện đêm đó, Kim Trần hơi kinh ngạc, ánh mắt kia tuy rằng nồng nhiệt và đông đầy khát vọng, song lại thuần khiết đơn thuần như một đứa trẻ.

Đẩy lòng Kim Trần thoáng xúc động, hơi ngạc nhiên vì trong giới giải trí y hệt chảo nhuộm này vẫn còn người như vậy. Hôm nay gặp lại vẫn là cảm giác ấy, nhìn cơ thể sạch sẽ trắng nõn của Kiều Mạt, Kim Trần không muốn thừa nhận rằng trong một thoáng, ánh mắt hắn quả thực cũng bị hấp dẫn.

Đơn thuần ư? Hóa ra mình thích loại hình này? Kim nhị thiếu ngậm thuốc, nghiền ngẫm nguyên nhân Kiều Mạt chọt trúng mạnh điểm của mình.

**manh điểm: một điều gì đó dễ thương thu hút mình*

Hiềm nỗi chưa kịp động não xong, một điếu thuốc chưa hút hết, thì trên cửa cầu thang đã truyền đến tiếng người. Kim Trần nghe vậy thì nhướng mày, đang định bỏ đi, chợt nghe thấy một giọng nói khá quen tai, không khỏi dừng bước nghe vài câu.

“Tôi bảo rồi, không quan tâm trước kia thế nào, về sau tôi với anh không có quan hệ gì hết, mong anh đừng tới tìm tôi nữa.”

Kim Trần nhận ra là giọng Kiều Mạt, nhưng ngữ khí khác xa hai lần trước nói chuyện với mình, trong lạnh lùng mang theo chút cao ngạo.

“Kiều Mạt, cậu tính quậy cái gì hả? Chuyện hồi trước là tôi sai, tôi không nên đồng ý để cậu lên du thuyền của Tổng Tử Dương, nhưng cậu phải biết là tôi thực sự hết cách rồi mới đi tìm cậu, tôi nhất định sẽ trả lại 100 vạn cho cậu. Hơn nữa tôi nghe bảo Tổng Tử Dương cũng đầu làm gì cậu, cậu nhảy xuống biển đúng không? Không việc gì chứ?”

“Ồ, nhảy xuống biển, xong chết đuối luôn rồi, người trước mặt anh không còn là Kiều Mạt trước đây nữa, nên mong anh, tên anh là Hoa Dung đúng không? Mong Hoa tiên sinh từ nay đừng làm phiền tôi nữa.” Giọng Kiều Mạt vẫn lạnh te.

“Được rồi, Kiều Mạt, đừng giận mà, là tôi sai, tôi không đúng. À phải, hồi nãy tôi thấy cậu đi cùng Mạc Vũ Sinh đúng không? Cậu quen anh ta từ lúc nào?”

Kim Trần nghe thấy tên Hoa Dung, trong đầu có chút ấn tượng, hình như là nam thứ đã quyết định nội bộ thì phải? Song mặt mũi thế nào thì hắn không tài nào nhớ nổi.

“Hoa Dung, tôi nói với anh một lần nữa, về sau đừng đến phiền nhiễu tôi, tiền cũng không cần anh trả.” Nói xong, trên lầu vang lên âm thanh mở cửa. Sau đó là một tiếng rầm, tựa hồ cửa bị ai đó sập mạnh.

Hoa Dung cất giọng âm u: “Sao, tiếp cận được Mạc Vũ Sinh nên trở mặt chứ gì? Coi bộ Mạc Vũ Sinh ra tay hào phóng phết nhỉ, vung bao nhiêu tiền bao nhiêu rồi? Kiều Mạt, mày quên ngày trước từng quỳ gối van xin tao à? Mày nói gì tao? Nói mày yêu tao, nói tao đừng đi tìm Tổng Tử Dương, chửi tao dơ bẩn. Giờ thì sao, mày cũng dẻo hơn gì tao, có tư cách gì nói tao, chẳng phải cũng vì một vai diễn mà bỏ lên giường Mạc Vũ Sinh sao?”

Hoa Dung vẫn tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi rửa xà, Kiều Mạt cất giọng lạnh băng: “Anh phiền quá đấy.”

Vừa dứt lời, giọng Hoa Dung cũng im bật. Sau đó tiếng cửa lại vang lên, âm thanh bước chân xa dần, cầu thang rơi vào tĩnh lặng.

Kim Trăn hút thêm hai điều thuốc nữa, môi khẽ nhếch lên, độ cong mang theo vài phần mỉa mai: “Đơn thuần sao? Ha ha.”

Đoạn hán dụi tắt điều thuốc, xoay người lên lầu, khu vực cửa cầu thang không còn bóng người, chẳng qua trong góc có một con cóc xanh sẫm đang nằm sấp, nó tròn đôi mắt to ngây dại, dờ dẩn nhìn về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phương Thức Thổ Lộ Chạy Lệnh Quá Lệnh Rồi

Lúc Kiều Mạt trở lại phòng hội nghị thì đã gần trưa, nhưng trong phòng không hề ít người mà vẫn đông, nhân vật chủ yếu quyết định xong đã thông báo người đại diện đi ký hợp đồng, còn vài vai quần chúng thì tạm thời chưa xác định, một ít người mới vẫn ôm hi vọng mong manh, hi vọng sẽ có cơ hội lộ mặt.

Tâm trạng Kiều Mạt có chút náo nê, vốn dĩ không có cơ hội nói chuyện với Kim Trăn đã khiến cậu uể oải lắm rồi, có tình ban nãy lại gặp tên mù Hoa Dung kia. Sau khi đến nhân gian, pháp lực quả thực bị kiểm chế rất nhiều, nhưng giúp tai mình yên tĩnh vẫn không thành vấn đề.

Lát sau, Đỗ Thanh Học quay lại, trên tay còn bê hai hộp com, mặt mày hưng phấn chạy vội tới cạnh Kiều Mạt, đưa cho cậu một hộp, bảo: “Đoàn phim phát, ăn đi. Hồi nữa đến chiều còn phải xác định thời gian quay phim và nhiều chi tiết cụ thể nữa.”

“Kiều Mạt, khá lắm, không ngờ cậu lại tóm được vai Thanh Vũ, ban nãy nghe nói nữ biên kịch tăng thêm cảnh cho nhân vật này, thời lượng lên hình xem xem nam thứ Hoa Dung đây, có điều lời thoại không nhiều bằng thôi. Cơ hội này không tồi, nhớ nắm chắc vào.” Đỗ Thanh Học vừa nói vừa lừa com.

Kiều Mạt vừa gắp một miếng trứng gà vào miệng, nghe thấy tên “Hoa Dung” thì lập tức mất sạch khẩu vị, thức ăn nhai trong miệng tựa hồ cũng đổi vị, bèn thả hộp com xuống, cau mày nói với Đỗ Thanh Học:

“Anh Đỗ, vừa rồi Hoa Dung đến tìm tôi, anh ta đáng ghét quá.”

Đỗ Thanh Học tròn mắt liếc Kiều Mạt một cái: “Giờ cậu mới biết thằng đó đáng ghét hả? Biết vậy để cậu đựng đầu som sóm chút cho rồi, hồi trước cậu chơi ngu vì nó không ít đâu. Nói chớ, thằng đó vì bản thân mà đá đít cậu để vào Thịnh Dương, chính mình lên vù vù lại chẳng đoái hoài gì cậu, khoan kể khi ấy cậu còn ôm tâm tư như vậy, ngay cả anh em bạn bè bình thường cũng không vô tình bằng nó. Đạo trước tự dung tự lành chạy đến tìm cậu cũng vì mượn tiền. Cậu tưởng tôi không biết hả? Cậu đồng ý lên du thuyền của Tống Tử Dương tiếp khách cũng vì nó đúng không? Tiền Tống Tử Dương cho cậu bị nó cầm đi trả nợ cờ bạc hết xừ rồi chứ gì? Má nó, muốn gọt sạch cậu đây mà.”

Kiều Mạt mở to mắt nhìn Đỗ Thanh Học, cất giọng hơi kinh ngạc: “Ra là vậy hả? Hèn chi anh ta bảo nợ tiền mà tôi chả nhớ gì.”

Đỗ Thanh Học mém nữa bị sặc com, nói: “Tiểu tử tông ơi, quên cái gì cũng được nhưng làm ơn đừng quên cái này, một trăm vạn lận, không phải con số nhỏ đâu, hơn nữa nhớ ngày nào đó Tống Tử Dương nhớ tới lại đi đòi cậu thì sao, người ta chịu trả là hên đấy. Nhớ tìm thời gian đi đòi.”

Kiều Mạt do dự không biết có nên khai với anh ta là mình đã bảo Hoa Dung khỏi cần trả một cách rất ư cool ngầu khí phách không, song hoàng tử nhỏ cũng chả lo lắng lắm, kinh tế không phải vấn đề, thực sự túng quá thì sai Ô Mãn về Long cung xin Quý tướng đảm viên trân châu bán là xong, không được nữa vẫn còn anh hai mà, tuy không biết anh hai mang thân phận gì tại nhân gian, nhưng chắc chắn không thiếu tiền.

Lúc này, Kiều Mạt thấy Hoa Dung dẫn trợ lý đi từ ngoài vào, trên mặt Hoa Dung hơi mờ mịt, mày khẽ chau. Hai người vội vàng băng qua hội trường, hình như định vào phòng hội nghị đối diện.

Kiều Mạt ngó đồng hồ, nửa tiếng, ngắn hơn thời gian mong muốn, coi mò độ trời buộc pháp lực tại nhân gian đang từ từ tăng lên.

Đỗ Thanh Học loáng cái đã xử xong hộp com, chùi miệng, nhìn nhìn cái hộp hầu như chưa bị động vào của Kiều Mạt, mừng rỡ vỗ vai cậu: “Ăn ít cũng được, vai Thanh Vũ không thể mập.”

Nói đoạn, Đỗ Thanh Học lại tắt tả bỏ đi.

Hầu hết người trong phòng hội nghị cũng đã ăn xong, tốp năm tốp ba tụ lại nghỉ ngơi tán gẫu, trong phòng tràn ngập mùi hẹ và trứng gà.

Kiều Mạt nhú mày, bước nhanh ra ngoài, đến đại sảnh hít thở không khí trong lành. Thức ăn khó nuốt ờ thôi cho qua, vì sao cả mùi cũng khó ngửi dữ vậy. Ba cái cọng xanh xanh kia nghe mùi là hết hứng hạ miệng rồi...

Trong đại sảnh rất vắng người, phóng viên truyền thông và nhân viên công tác cũng đi ăn trưa cả rồi. Hiện tại, nguyên gian phòng rộng lớn chỉ còn mình Kiều Mạt. Nhưng đúng lúc này, Kiều Mạt chợt nhận thấy xung quanh bị bao trùm bởi cảm giác quái dị, tựa thể không khí đã ngừng lưu động. Trong lòng Kiều Mạt khẽ động, lập tức phát giác điều không đúng, cậu nhìn về hướng truyền đến khác thường, cũng chính là cửa thông tới một phòng hội nghị khác. Kiều Mạt mở thiên nhãn, trông thấy một vầng sáng màu vàng xin chắn trước cửa.

Là cấm chế, có người hạ cấm chế trước cửa.

Kiều Mạt thăm rùng mình, tức tốc đến trước cửa phòng hội nghị, phóng thần thức kiểm tra cấm chế. Cấm chế hệ thổ, không cảm nhận được ma lực, hẳn là người phạm hạ.

Đầu tiên Kiều Mạt thoáng thờ phào, sau lại thấy kỳ kỳ, ai hạ cấm chế ở đây chứ, chả lẽ trong số thí sinh tham gia casting hôm nay có cả dân tu luyện? Độ phủ sóng của nghề này hơi bị rộng nhỏ.

Kiều Mạt đang ngẩn người thì vầng sáng vàng trước cửa nhoáng cái biến mất, cấm chế bị huỷ bỏ.

Kiều Mạt hơi lưỡng lự, đoạn nhấc chân vào phòng hội nghị, phòng này nhỏ hơn phòng đối diện nhiều. Cậu quan sát kỹ lưỡng chốc lát, trong phòng cũng không đông lắm, trợ lý của Hoa Dung ngồi trong góc hàng ghế trên, hình như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ngoài ra còn vài nữ minh tinh tụ thành từng tốp nói chuyện phiếm.

Tuy Kiều Mạt không biết họ, song đại khái cũng biết toàn bộ diễn viên trong phòng này ắt hẳn nổi tiếng hơn đám người mới phòng đối diện.

Nhưng vẫn có một điểm giống y chang, phòng này cũng chìm trong mùi hẹ và trứng gà...

Coi bộ vụ này đoàn phim đối xử bình đẳng ghê ha.

Kiều Mạt nhú mày, đang tính ra ngoài, bỗng khóc mắt liếc thấy một bóng người bước qua cửa hông.

Kim Trần, là Kim Trần.

Kiều Mạt thoát cái hăng hái hẳn lên, đây là cơ hội tốt, Kiều Mạt vội vã ra đại sảnh bằng cửa hông, theo Kim Trần tới đầu kia của hành lang.

Kim Trần vào nhà vệ sinh, Kiều Mạt đứng trước cửa ổn định cảm xúc, rồi cũng đẩy cửa vào.

Kim Trần đang cúi đầu rửa tay trước bồn rửa, Kiều Mạt đến gần hẳn, ngẩng đầu ngắm hình ảnh Kim Trần trong gương, nụ cười trên mặt hơi ngu.

Thấy người bên cạnh vẫn không nhúc nhích, Kim Trần cảm lòng chẳng đâu phải nghiêng đầu xem thử, Kiều Mạt quay sang tặng nguyên khuôn mặt tươi cười.

Kim Trần: ...

Tại sao đi đến đâu cũng gặp cái đồ âm hồn bất tán này.

Kim Trần lạnh mặt, quay lại rửa tay tiếp, phòng vệ sinh to ngần này mà chỉ vang lên tiếng nước ào ào từ vòi nước.

Rửa xong, Kim Trần xoay lưng muốn đi ra ngoài.

Kiều Mạt lập tức vươn tay kéo tay áo Kim Trần, ngẩng đầu nhìn Kim Trần bằng vẻ mặt tươi tắn rực rỡ.

Kim Trần thấy thế thì dừng chân, quay người tựa lên tường, khoanh tay, đánh giá Kiều Mạt, sau đó mở miệng:

“Cậu quần tôi rồi cuộc có mục đích gì?”

Kiều Mạt nhìn ánh mắt sâu thẳm của Kim Trần, bỗng thấy mặt hơi đỏ, dù loại lời thoại vốn ghi tạc trong đầu cũng tự dung biến mất tầm mắt tích như mắc kẹt.

“Tôi... Tôi...” Hoàng tử nhỏ lắp bắp hồi lâu mà vẫn không tài nào rặn ra câu từ, khẩn trương đến độ mặt đỏ bừng.

Tại sao lại vậy? Quê chết mất thôi, uy nghiêm Long tộc đâu, hình tượng đâu? Rõ là bề mặt đến tận nhà mà. Hoàng tử nhỏ im lặng răn dạy mình.

Nom dáng vẻ của Kiều Mạt, Kim Trần đột nhiên cười khẩy, hất vò tay xốc eo cậu lên, đặt cậu ngồi xuống bồn rửa, tách hai chân ra, còn mình thì đứng trước mặt cậu, một tay ôm hông cậu, tay kia nắm cằm cậu lên, bắt cậu ngẩng đầu nhìn mình.

Trên mặt Kim Trần treo nụ cười lạnh, trong mắt chẳng hề có độ ấm, hất cúi đầu thì thăm bên tai Kiều Mạt:

“Muốn lên giường với tôi à?”

Tư thế hiện giờ của hai người khiến Kiều Mạt có chút kinh ngạc, ký ức trong đầu nháy mắt mờ toang, tư thế này... Có trong đoạn phim dạy học nè, chẳng lẽ muốn bắt đầu song tu ngay bây giờ luôn hở? Tiết tấu có phải hơi lạ quá không?

Song cảm giác đau truyền đến từ cảm cho cậu biết rằng Kim Trăn hiện không vui lắm, hoàng tử nhỏ thành thực tạm thời vứt bỏ tạp niệm trong đầu để trả lời cụ thể vấn đề này, thế là gật gật đầu, liếm môi nói:

“Phải, tôi cảm thấy anh rất hợp với tôi, nếu anh chưa quen thì chúng ta có thể yêu đương trước, được không?”

Sắc mặt Kim Trăn lại đen thêm, lời này của Kiều Mạt nghe như mình mới là người bị cậu ta bao vây. Kim Trăn híp mắt, quyết định cho người trước mắt biết ai mới là trùm.

Hắn thò một tay vào áo Kiều Mạt, lần theo thắt lưng sờ lên trên, tay còn lại buông cầm cậu ra và chuyển sang ôm má, ngón cái khẽ vuốt môi Kiều Mạt, thể hiện rõ ý khiêu khích.

Kiều Mạt chỉ thấy như có hai luồng điện từ tay Kim Trăn truyền vào cơ thể, thân hình bỗng chốc căng thẳng, ngồi đơ trên bàn không nhúc nhích.

Nhận thấy biến hóa cơ thể của người trong vòng tay, ánh mắt Kim Trăn có thêm hứng thú, phản ứng trực giác diễn y như thật vậy. Kim Trăn vừa nghĩ, vừa tăng cường hoạt động hai tay.

Mới đầu Kiều Mạt chỉ đỏ mặt thôi, phút này lại là toàn thân ửng hồng, hai má nóng như phát sốt, hồng từ tai xuống tận cổ.

Thử nghiệm xa lạ khiến hoàng tử nhỏ cảm thấy mới mẻ mà sợ hãi, cậu ngơ ngác dòm Kim Trăn, thân mình khấn trương đến khẽ run.

Kim Trăn vốn ôm tâm lý giễu cợt mới vươn tay sờ soạng Kiều Mạt, nhưng không ngờ vuốt vuốt một hồi lại đâm ra hơi nghiện. Làn da Kiều Mạt trơn mềm, môi mềm mại mà ướt át, giờ phút này cậu đắm chìm ngồi đó, trông như con thú nhỏ đang đợi làm thịt mặc người xâm lược, ngon miệng lại cảm dỗ, ánh mắt Kim Trăn tối đi vài phần.

Hồi lâu sau, Kiều Mạt bị sờ đến hôn bay tận phương xa rốt cuộc tìm về chút lý trí, áp ứng hỏi:

“Chúng ta, chúng ta như vậy là đang yêu đương sao?”

Kim Trăn nghe vậy, khóe miệng nhếch lên, đáp:

“Sao, cậu thấy không đúng à?”

“Không.” Kiều Mạt lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Kim Trăn: “Tôi tưởng yêu đương là dùng miệng nói, không nghĩ tới là dùng tay...”

Nụ cười lạnh trên mặt Kim Trăn càng rõ nét hơn, hắn nâng cằm Kiều Mạt lên: “Không ngờ thủ đoạn dụ dỗ của cậu còn vô cùng cao siêu.”

“Hử?” Kiều Mạt hoàn toàn không hiểu ý Kim Trăn, liền mở to đôi mắt ngây thơ.

Vừa nhắc đầu đã bị Kim Trăn cúi xuống chặn môi.

Kim Trăn nâng gáy Kiều Mạt, mút môi cậu, lưỡi thò vào miệng cậu, chạy theo đùa giỡn cái lưỡi lúng ta lúng túng của cậu.

Kiều Mạt chỉ thấy đầu óc như muốn nổ tung, một luồng máu nóng xộc thẳng lên đầu. Đôi môi thoảng mùi thuốc lá của Kim Trăn xâm chiếm mình một cách bá đạo, một khoái cảm dị thường xen lẫn tê dại khiến hoàng tử nhỏ trở tay không kịp.

Rốt cuộc là làm sao vậy? Kiều Mạt nhận thấy hơi thở trong cơ thể hơi hỗn loạn, đan điền thoảng xôn xao, kinh mạch quanh thân đồng thời tỏa nhiệt và bành trướng. Ngay lúc Kiều Mạt chuẩn bị niệm đại bi thanh tâm chú để điều tức áp chế tình khí cuộn cuộn trong người, thì Kim Trăn chợt buông cậu ra.

Nhìn Kiều Mạt mặt đỏ tai hồng khẽ thở hổn hển, Kim Trăn hừ lạnh:

“Kiều Mạt, cậu diễn xuất đúng là không tồi, trông phản ứng này cứ như là lần đầu tiên thật vậy.”

Kiều Mạt còn đắm chìm trong cảm giác lạ lẫm vừa rồi nên không nói gì, thờ dốc khe khẽ, cố gắng ngưng tâm tĩnh khí.

“Nói, cậu rốt cuộc có yêu cầu gì.” Kim Trăn nhìn chằm chằm Kiều Mạt mà mở miệng.

Kiều Mạt không hiểu lắm, bèn ngẩng đầu nhìn Kim Trăn. Kim Trăn thấy thế thì trên mặt thoáng hiện vẻ mất kiên nhẫn, nói tiếp:

“Cậu với Hoa Dung debut theo nhóm, lên du thuyền của Tổng Tử Dương là vì muốn một trăm vạn, nịnh bợ Mạc Vũ Sinh là vì vai diễn. Vậy cậu dụ dỗ tôi hết lần này tới lần khác là vì cái gì? Muốn ký hợp đồng với Xán Tinh ư?”

“Tôi, tôi thích anh...” Kiều Mạt ngơ ra một giây, cuối cùng cũng tìm được phương thức thổ lộ chính xác.

Có điều Kim Trăn nghe xong, trên mặt lại hiện tia khinh thường.

Kiều Mạt có chút sốt ruột, đầu óc rối nùi, nỗ lực tìm vài câu thoại tình tứ hoặc lời bài hát để diễn tả tâm tình của mình. Nhưng thấy ý lạnh trên mặt Kim Trăn, tìm Kiều Mạt cũng nguội đi, ngọn lửa kích động dần lụi tàn, Kiều Mạt bình tĩnh trở lại, cậu muốn mở miệng hỏi Kim Trăn rằng, có sao lại không

thích tôi.

Song đúng lúc này, đại não khôi phục thần trí lại bắt đầu vận chuyển, lời thoại bị kẹt thành linh tuôn cái ào, thế là hoàng tử nhỏ mà xui quẻ khiến phun một câu:

“Anh là trái táo nhỏ của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Gộp Đủ Một Bàn Mạt Chược Trong Wc Rồi

Anh là trái táo nhỏ của tôi.

Trái táo nhỏ của tôi.

Trái táo nhỏ.

Trái.

...

Thần khúc rung động tâm linh lập đi lập lại trong đầu Kim Trăn phút chốc, hần cổ gắng kiềm nén xúc động muốn nhét Kiều Mạt vô vôi nước.

**thần khúc: những bài hát cực hot có giai điệu dễ hát hoặc khó hát, phía trên là bài “Trái táo nhỏ (Little Apple)”, ở TQ trái táo tượng trưng cho tình yêu. Link nghe thử: <https://youtu.be/wbzB-HeEAhY>*

Nhưng khiến hần không ngờ chính là hết thấy vẫn chưa chấm dứt, trái táo nhỏ chỉ đó chỉ là khởi đầu, sự cố chấp của Kiều Mạt dành cho hần quả thực chứng minh câu nói “Yêu anh bao nhiêu cũng không đủ...”

Chỉ thấy Kiều Mạt hít một hơi thật sâu, sắc mặt vẫn ửng đỏ, nhưng tư duy rõ ràng đã bình thường trở lại —— hoặc nói là “mất dây” trở lại.

Cậu hắng giọng, ngồi thẳng lên, đặt hai tay lên vai Kim Trăn một cách thâm tình chân thành mà vẫn nghiêm trang, ánh mắt thành kính mà quyết đoán, ngẩng đầu đọc đầy diễn cảm:

“Nụ hồng khoe sắc vào tháng chín, trong tim em chỉ có bóng hình anh, tha thiết muốn sánh bước bên anh, nguyện trao người con tim chân thật!” Trích đoạn 1

Hai mắt Kim Trăn dần biến sắc, đồng tử tựa hồ cũng thu nhỏ một vòng...

“Em đã hóa thành biển cả cuồng si, anh lại là ánh trăng lạnh lùng! Anh rõ ràng nằm trong tim em, thế mà vẫn cao chót vót, em không ngừng vươn tay nắm lấy, nhưng chỉ có âm vang trống rỗng đây bi ai dội lại.” Trích đoạn 2

Ấn đường Kim Trăn từ từ hóa đen, gân xanh trên thái dương khê co giật...

“Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số. Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, thả trần tích triệu triệu mộ mộ.”

**gió vàng sương ngọc một khi gặp nhau, bao lần gặp gỡ chốn đường trần nào sánh bằng, nếu hai mối tình đã thực sự bền lâu, hãy quý trọng phút bên nhau chiều chiều sớm sớm -> Trích thơ “Thước Kiều Tiên” của Tàn Quan, nhưng “hựu khởi tại (cần chi bên nhau)” bị em xào thành “thả trần tích”*

Kim Trăn cảm thấy não cũng bắt đầu đau lâm râm...

Nhưng dù thế vẫn chưa kết thúc, chỉ thấy Kiều Mạt đột nhiên đổi phong cách, ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm khê hát lên, trong mắt hiện lên ánh sáng kích động, giọng bỗng cao vút:

“Gió đang rít, ngựa đang kêu.

Lòng ta đang thét gào, lòng ta đang thét gào.

Hà Tây riêng mình người cao vạn trượng, Hà Đông Hà Bắc tương tư đậm sâu.

Lòng yêu người không hề ít giữa muôn ngàn dãy núi,

Anh hùng hiển lộ khí phách trong ruộng đồng biếc xanh.

Nhắc lên trường thương ngành thương,

Huy động đại đao trường mâu.

Bảo vệ quê hương, bảo vệ cây củ cải;

Bảo vệ ái tình, bảo vệ vợ ta!”

...

...

...

Âm thanh giòn vang của Kiều Mạt quanh quẩn trong nhà vệ sinh, ngôn ngữ cơ thể của Kim Trần đã biến mất, hắn giữ nguyên tư thế cứng ngắc, nhìn chăm chăm người đối diện.

Giờ khắc này, tất thấy biểu cảm đều có vẻ yếu ớt và vô lực khôn xiết, mọi cảm thụ trong lòng Kim Trần dung hợp thành bốn chữ to:

“Đệt... Con... Mẹ... Cậu!”

Đương lúc hai người 面面相觑 bốn mắt nhìn nhau, trong căn buồng kế bên chợt vang lên tiếng “rầm”, ngay tiếp theo là âm thanh vật nặng rơi xuống.

Lúc này, hai người bên bồn rửa mới giật mình ý thức được, hóa ra trong WC không chỉ có mình họ.

Hiển nhiên cuộc đối thoại ban nãy cũng được người ta dự thính rồi.

Lại hiển nhiên, người nghe lên cũng bị lời nói hùng hồn của Kiều Mạt giật ngã lẫn quay.

Kiều Mạt ngơ ngác nhìn dây buồng bên trong, có chút luống cuống.

Kim Trần lại đen mặt, cất giọng lạnh thấu xương: “Ra đây.”

Ánh mắt cả hai đồng thời chĩa về phía căn buồng, song chẳng ai nhúc nhích, Kim Trần là bị kích thích đến xơ cứng cả cơ bắp, quên luôn cử động. Kiều Mạt lại cảm thấy chả có gì bất ổn, cậu không muốn buông tha cơ hội tiếp cận Kim Trần sát rạt thế này. Hơn nữa, hai người cùng có một điểm giống nhau vi diệu: họ không phải loại người để ý ánh mắt người khác.

Cho nên, khi căn buồng ngoài cùng mở ra, cả Kiều Mạt lẫn Kim Trần vẫn giữ nguyên tư thế mờ ám.

Nhắc thấy người bước ra mặc áo somi xanh lá, Kiều Mạt không khỏi khẽ cau mày, sớm biết vậy thì hồi nãy ở cầu thang nên xuống tay tàn nhẫn hơn, biến hắn ta thành cóc nửa ngày luôn.

Hoa Dung vội vàng ra khỏi buồng, mặt mày lúng ta lúng túng, dúi quần hơi thấm nước, màu thâm đi thấy rõ, kết hợp với tiếng động vừa rồi thì chắc là bất cẩn trượt xuống bồn cầu, ngồi bệt xuống sàn.

Về mặt Hoa Dung khá phức tạp, ánh mắt nhìn Kiều Mạt mang theo vài phần ghen ghét và khinh thường, nhưng với Kim Trần thì rõ ràng là sợ hãi và lấy lòng. Hắn lia ánh mắt kỳ quái giữa hai người chốc lát, sau đó nhìn Kiều Mạt, ngửi khí hơi lập lòe nước đò, lạnh giọng bảo: “Ngại quá, quấy rầy hai người rồi.”

Nói xong, hắn tức tốc xoay người, vội vàng rời khỏi WC.

Kim Trần quay mặt lại, mở miệng hỏi Kiều Mạt: “Đó là ai?”

Kiều Mạt chớp chớp mắt: “Hoa Dung.”

Kim Trần nhớ tới cuộc trò chuyện trên cầu thang, lông mày khẽ nhướng: “Mối tình đầu của cậu à?”

Kiều Mạt lại trịnh trọng lắc đầu: “Tôi không thích hắn ta.”

Kim Trần hừ lạnh một tiếng, không tỏ ý kiến, giọng điệu lộ rõ sự khinh thường.

“Thiệt mà.” Kiều Mạt ngẩng đầu nhìn Kim Trần, nghiêm túc giải thích: “Hồi trước chắc tôi với hắn có chút quan hệ, nhưng không quan trọng nữa rồi, giờ ngay cả hắn là ai tôi cũng không nhớ, tôi chỉ thích...”

Kiều Mạt chưa nói xong, âm thanh trong buồng vệ sinh lại vang lên, lần này là tiếng xả bồn cầu.

Kim Trăn lần thứ hai chuyển mắt về phía căn buồng gần đó...

Đĩ nhiên, đối tượng nghe lén không chỉ mình Hoa Dung.

Cửa buồng bị đẩy ra, lần này người đi ra càng nằm ngoài dự liệu của họ, không ngờ là Mạc Vũ Sinh. Khác với điệu bộ chột dạ và chật vật của Hoa Dung, Mạc Vũ Sinh bước ra đây tự nhiên phóng khoáng, không hề làm bộ làm tịch mà thông dong cất bước đến cạnh Kim Trăn.

Ngó lơ ánh mắt lạnh băng của Kim Trăn, Mạc Vũ Sinh đưa tay xuống dưới vòi nước, vừa rửa tay, vừa cười nhìn Kiều Mạt đang ngồi trên bồn rửa, trong mắt đọng đầy dịu dàng:

“Khá lắm, tình cảm ban nãy quả là mãnh liệt, tí nữa tôi tìm cơ hội nói chuyện với đạo diễn Lục, tranh thủ thêm lời thoại cho nhân vật Thanh Vu, nhớ biểu hiện thật tốt.”

Kiều Mạt ngỡ ngác dòm Mạc Vũ Sinh, đầu óc có vẻ vẫn chưa xoay chuyển được, chẳng lẽ hồi nãy lúc hôn môi với Kim Trăn, công lực của mình bắt giắc tiến bộ thần tốc? Vô hình trung luyện thành thuật đại triệu hoán cấp một của Tiên giới? Nếu không, vì sao mấy người mới nhắc tên ban nãy đều lần lượt bước ra vậy...

WC nam công cộng của nhân gian đúng là một nơi thần kỳ.

Mạc Vũ Sinh rửa tay xong, ngược mắt nhìn nhìn Kim Trăn, khoe miệng khê nhếch, trong mắt thấp thoáng thâm ý. Kế đó lại nhìn về phía Kiều Mạt, nói một câu không rõ nghĩa lắm: “Kiều Mạt, cố lên.”

Dứt lời liền xoay người đẩy phóng khoáng, bước nhanh ra khỏi WC.

Trầm mặc phút chốc, đoạn Kim Trăn cúi đầu quan sát Kiều Mạt, hỏi: “Mạc Vũ Sinh là bồ hiện tại của cậu?”

Lúc này Kiều Mạt mắt đét tai ngơ trước mọi lời của Kim Trăn, nghiêng người lên trước, mặt gần như dựa lên ngực Kim Trăn, hai mắt tràn ngập tò mò, nhìn đắm đắm căn buồng tuốt bên trong.

Trong đầu hoàng tử nhỏ chỉ có một suy nghĩ: Nếu đúng là thuật đại triệu hoán, vậy bên trong có khi nào còn Tổng Từ Dương hông ta?

Kiều Mạt hưng phấn gọi to với bên trong: “Ồ trông còn ai không?”

Kim Trăn: ...

Nhà vệ sinh yên tĩnh một khắc, Kiều Mạt thở dài có chút thất vọng, đang tính quay lại thì nghe một giọng nói yếu ớt ỉu xiu truyền đến:

“... Có.”

Kiều Mạt:!!

Kim Trăn:

Quả nhiên là có! Vì thế, kỳ thực lúc hai người vào WC, cả ba căn buồng đều có người, chẳng qua hai người bên bồn rửa quá tập trung vào chuyên môn, một người tập trung ném lòi, một người tập trung quét mìn, thành thử hoàn toàn không chú ý có lắm người hóng hớt đến vậy.

Thiệt sự có thể cân nhắc mở một bàn mạt chược đó.

Buồng cuối cùng rốt cuộc bị đẩy ra, Kiều Mạt dòm chòng chọc cửa buồng bằng ánh mắt sáng rỡ, thầm niệm: Tổng Từ Dương Tổng Từ Dương Tổng Từ Dương...

Ngất nổi, cuối cùng đành khiến cậu thất vọng rồi, người ra chẳng phải Tổng Từ Dương, mà là Đỗ Thanh Học.

Thân mình Đỗ Thanh Học hơi nhũn ra, sắc mặt tái mét, hai chân khê run, tình trạng rõ ràng kém hơn hai vị hàng xóm ngồi cầu bước đi như bay trước đó.

Là người cuối cùng lộ mặt, tuy rằng giờ đây thể lực Đỗ Thanh Học có hạn, nhưng trí nhớ vẫn đủ xài. Đỗ Thanh Học vây xem toàn bộ quá trình, biết mình phải nói gì đó, bởi rất có khả năng anh ta còn phải gánh vác trọng trách giải thích giùm hai vị trước mắt. Cho nên, anh ta bước lên hai bước, đứng thẳng người bên cạnh tường, nhìn Kim Trăn và Kiều Mạt bằng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Kiều Mạt thất vọng ra mặt, hỏi: “Anh Đỗ, sao lại là anh?”

Đỗ Thanh Học cười khổ: “Tôi cũng có muốn đâu, không phải cậu gọi tôi ra sao, tôi định trốn đến khi hai người đi rồi mới ra ấy chứ.”

“Anh Đỗ, sao anh có mặt trong nhà vệ sinh này?”

“Vì tôi bị rượt.”

“CƠ mà? Anh Đỗ, ở đây quá chừng nhà vệ sinh, sao cả ba người rủ nhau tới đây?”

“Vì chỗ này gần phòng đàm phán nhất, đoàn phim triệu tập diễn viên chủ chốt và người đại diện mở cuộc họp.”

“Nhưng? Anh Đỗ, sao cả ba người lại đi nhà cầu cùng lúc?”

“Vì trưa nay bọn tôi đều ăn cơm có hẹ với trứng gà...”

Thôi xong, ảo tưởng về thuật đại triệu hoá tan biến thiệt rồi. Dầu hơi thất vọng, song hoàng tử nhỏ rút cuộc gạt đầu hài lòng, té ra là hẹ với trứng gà gây họa, sắc mặt Kim Trần cũng khá hơn chút.

“Được rồi, anh Đỗ, một vấn đề cuối cùng, sao hai người họ trông có vẻ không sao hết, còn anh nghiêm trọng thế?”

Nghe vậy, vẻ mặt Đỗ Thanh Học tức khắc xấu đi: “Còn chẳng phải tại đạo diễn Lục sao, lúc tôi đến, anh ta bảo trong hội đồng nhận xét còn một người chưa ăn cơm nên dư ra một hộp, không muốn lãng phí nên kêu tôi ăn hết. Thiệt không biết ai thất đức dữ vậy, đưa cho hộp cơm bày đặt không ăn, hại ông đây rặn muốn trĩ luôn...”

Kiều Mạt ra chiều thương hại nhìn Đỗ Thanh Học, lòng càng sầu lo vấn đề an toàn thực phẩm của nhân gian.

Kim Trần lại lạnh mặt nhìn Đỗ Thanh Học, phun ra hai chữ: “Là tôi.”

“Gi cơ?” Đầu óc Đỗ Thanh Học có chút lơ mơ, dựa người lên tường, ngẩng đầu dòm Kim Trần.

“Người trong hội đồng chưa ăn cơm, là tôi.” Kim Trần cất giọng bình tĩnh.

...

Lát sau, Đỗ Thanh Học vịn tường, từ từ lê lét ra ngoài.

Trong đầu liên tục lặp đi lặp lại một câu: Nể tình tôi thay ngài chịu cảnh tào tháo rượt, Kim nhị thiếu làm ơn đừng so đo câu chữ thất đức vừa rồi của tôi nha... nha... nha...

Nhìn người cuối cùng rời WC, Kiêu Mạt và Kim Trần rút cuộc đối mặt với thể giới hai người chân chính, hoàng tử nhỏ cười dịu dàng, ngẩng đầu nhìn Kim Trần:

“Anh cũng không thích ăn cọng hẹ xanh xanh kia đúng không? Tôi đã bảo hai ta xứng đôi lắm mà. Từ nay trở đi, chúng ta chính thức yêu đương đi, cứ quyết định dứt khoát vậy nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Huyết Khí Trong Người Kim Trần Bốc Lên

Kim Trần cúi xuống nhìn nụ cười ngây thơ của Kiêu Mạt, trong lòng dâng trào cảm giác quái dị.

Từ nhỏ đến giờ, hắn gặp quá nhiều trai gái chủ động dán lên giống Kiêu Mạt, lại chẳng một ai càng bại càng đánh, càng chặn càng hăng như Kiêu Mạt, cái động lực tinh thần không biết sợ này rốt cuộc xuất phát từ đâu? Kim Trần nghi hoặc.

Kim Trần từ bé đã chẳng có mấy bạn bè, thân phận và tính cách đã định sẵn xung quanh rất ít người hắn có thể thổ lộ tâm tình. Trong đám con cháu nhà giàu cùng thế hệ, Kim Trần không hề hòa hợp, kẻ muốn nịnh bợ hắn chịu cảnh mặt nóng áp mông lạnh mấy lần rồi cũng chán. Về sau truyền ra tin đồn trạng thái tinh thần của nhị thiếu gia nhà họ Kim không ổn định, nghi có khuynh hướng bạo lực, ánh mắt người ngoài nhìn Kim Trần càng thêm đề phòng và kiêng dè.

Vì thế, cái danh cao ngạo của Kim nhị thiếu chính thức đứng vững. Thành thoả có mấy người bị bề ngoài của Kim Trần làm lóa mắt nên chạy theo, tiếp xúc đám ba bận rồi cũng biết khó mà lui.

Cho nên, Kim nhị thiếu xem như lần đầu gặp dạng bám riết không buông như Kiêu Mạt, tuy số lần gặp Kiêu Mạt đếm trên đầu ngón tay, nhưng Kim Trần vẫn thấy rõ sự cố chấp dành cho mình trong mắt đối phương.

Sống trong gia đình quyền quý, đã quá quen với đủ kiểu tính kế và lợi dụng của người chung quanh, tuổi tâm lý của Kim Trần chín chắn hơn tuổi thật nhiều. Cộng thêm cảm xúc đôi khi mất ổn định mang đến ảnh hưởng tiêu cực, ngay từ thuở bé Kim Trần đã khép chặt lòng mình, không phải hắn không muốn kết bạn, mà bên cạnh quả thực chẳng có ai đáng tin.

Năm mươi mấy tuổi, hắn cũng từng muốn thử kết bạn, nhưng lại đổi lấy đoạn hồi ức rõ mồn một ba năm trước đây.

Cúi đầu nhìn đôi mắt to đen trắng rõ ràng của Kiều Mạt, đáy lòng Kim Trần khẽ nhói đau, bốn năm trước cũng chính sự “đơn thuần” trong mắt đối phương khiến mình buông bỏ nỗi do dự trong tâm, thử mở lòng, nhưng kết quả cuối cùng mà hiện thực mang tới cho mình lại là thất vọng và phần nộ.

Nghĩ đến đây, Kim Trần không khỏi hồi tưởng tình cảnh gặp Kiều Mạt tại Kim Điện mấy ngày trước, từ cái nhìn đầu tiên trông thấy cậu cũng từng bị niềm hạnh phúc trong trẻo trong đôi mắt ấy làm xúc động một thoáng. Có lẽ cũng chính bởi cảm xúc chớp nhoáng đó, nên hắn mới ma xui quỷ khiến đi lo chuyện bao đồng, giết mất ly rượu trong tay Kiều Mạt.

Nhưng nhớ đến cảnh trong phòng casting và đoạn đối thoại nghe trên cầu thang, lập tức trong lòng Kim Trần chỉ còn mĩa mai và khinh thường, lại thêm một thăng giã nai.

Mặt Kim Trần lần nữa lạnh đi, mở miệng bảo Kiều Mạt: “Tôi không có hứng thú với hạng người như cậu, từ nay đừng đến làm phiền tôi.”

Kiều Mạt hơi kinh ngạc, nhìn Kim Trần bằng ánh mắt tràn ngập khó hiểu.

Nom vẻ mặt ngơ ngác của Kiều Mạt, bụng dưới của Kim Trần thoáng nóng lên, sắc mặt tức khắc càng đen, có chút thô lỗ tóm Kiều Mạt xuống khỏi bồn rửa. Lạnh giọng nói:

“Nếu cậu còn muốn ở lại đoàn phim thì về sau cách tôi xa một chút, bằng không đừng trách tôi không nể tình.”

Nói xong, Kim Trần quay lưng, sai bước khỏi WC.

Kiều Mạt lại vẫn ngây ngốc dựa vào bồn rửa hồi lâu, sau đó quay đầu ngắm mình trong gương, sờ sờ mặt, nghiêng đầu hỏi bản thân trong gương: “Minh là hạng người nào? Hạng nào nhỉ? Ảnh thích hạng người nào mới được?”

Hoàng tử nhỏ nghiêm túc tự hỏi, có nên về Long cung nhờ Quy thừa tướng đổi sang hạng người khác rồi mặc lại hông ta...

**ý ẻm là đổi sang thân xác khác đó*

Sau khi ra khỏi WC, Kim Trần không trở lại phòng casting mà lái xe về thẳng khách sạn, mới rời tòa nhà không xa đã bắt đầu kẹt xe. Hắn cảm vô lăng, lắc đầu có chút cáu kỉnh, miếng ngọc thạch xanh biếc treo trên cổ khẽ phát ra ánh sáng xanh, một luồng lạnh lẽo chạy dọc theo ngực Kim Trần rồi ngấm vào cơ thể.

Kim Trần cảm nhận được hơi lạnh trong ngực, bèn cúi xuống nhìn ngày tháng trên đồng hồ, hôm nay lại là 15 Âm lịch. Hắn hít một hơi thật sâu, ổn định cảm xúc nóng nảy nơi đáy lòng, kiên nhẫn chờ đèn đỏ tại ngã tư đăng trước.

Về đến khách sạn đã hơn ba giờ chiều, vào phòng rồi, việc đầu tiên Kim Trần làm là vào phòng tắm tắm rửa, tiếp theo nằm lên giường, nhắm mắt dưỡng thần, bình tâm tĩnh khí.

Từ năm sáu tuổi, cứ mỗi lần đến 15 Âm lịch, Kim Trần luôn cảm thấy trong cơ thể có một luồng năng lượng âm trào ra. Năng lượng này khiến hắn chìm trong cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc, sau đó đáy lòng sẽ dâng lên nỗi nóng nảy và bất an khó hiểu. Tuổi càng lớn, ảnh hưởng của năng lượng âm với hắn càng nghiêm trọng, mãi tới ba năm trước bùng nổ một lần.

Sau vụ ấy, cha của Kim Trần liền sắp xếp cho hắn ra nước ngoài học tập. Đến nước ngoài rồi, có lẽ vì trắng nước ngoài không tròn bằng trong nước? Hoặc vì duyên cớ gì khác, tật xấu dễ nổi cáu vào đêm trăng tròn của Kim Trần quả thực khá hơn nhiều. Năm cuối cùng, hắn căn bản đã khôi phục bình thường, về nước hơn hai tháng cũng chưa thấy phát tác lần hai.

Chẳng qua trưa hôm nay, Kim Trần lại cảm nhận được dao động cảm xúc đã lâu không gặp. Từ hồi còn ở nước ngoài, hắn đã biết luồng năng lượng trong cơ thể chưa biến mất mà chỉ tạm lắng xuống. Hôm nay vừa nhìn thấy Kiều Mạt tại phòng casting, Kim Trần đã mơ hồ phát giác tia khác thường, kể tiếp lúc ở WC, hắn quả nhiên cảm nhận được huyết khí trong bụng dưới bắt đầu khởi động. Cảm giác rất kỳ quái, hình như không giống năng lượng dao động hồi trước lắm. Song bất kể thế nào, Kim Trần vẫn có thể xác định rằng, luồng năng lượng ngủ đông ba năm trong cơ thể mình đang chậm rãi thức tỉnh.

Lúc này, di động để trên đầu giường đồ chuông, Kim Trần mở mắt lấy điện thoại xuống, chỉ thấy màn hình hiển thị tên người gọi là Hoắc Ly.

Hắn chạm vào nút trả lời, giọng nói lười biếng của Hoắc Ly truyền tới:

“Kim Trần, đừng quên tối nay về nhà ăn cơm.”

Kim Trần nghe vậy, lông mày khẽ nhú một cái, âm thanh lại vẫn lạnh lùng:

“Ừ, biết rồi.” “Cậu về cũng gần ba tháng còn gì, nhưng về nhà đã được ba lần chưa? Tối nay dưỡng khó lắm mới được ở nhà, anh với ba mẹ cũng sẽ qua, ban này cô gọi điện dặn anh kêu cậu nhất định phải về.” Hoắc Ly nói.

“Biết rồi, đúng sáu giờ tôi đến.” Ngữ khí của Kim Trần thoáng chút mất kiên nhẫn.

Hoắc Ly đương nhiên biết quan hệ giữa Kim Trần và người nhà, lập tức lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, nghe bảo sáng nay cậu có điểm ngộ hả? Tiểu

minh tinh ở Kim Điện dạo trước còn nhớ nhưng cậu? Lại còn trình diễn một màn ý ái tiệm khoan chung bắt hỏi cho cậu xem đúng không?”

**điểm ngợ: cuộc gặp với người đẹp*

**ý ái tiệm khoan chung bắt hỏi: vạt áo lỏng dần vì tiểu tụy nhưng không hề hối hận*

Động tới mấy chuyện bà tám gió trăng, giọng điệu Hoắc Ly hăng hái hẳn lên.

“Sao anh biết?” Giọng Kim Trần hơi lạnh.

“Ồi dào, ba cái chuyện này đương nhiên lan nhanh như gió cuốn, huống chi đối tượng còn là cậu, Từ Dương nói cậu ta bắt đầu ngạc nhiên với tên nhóc Kiều Mạt rồi đấy, lúc ở trên thuyền sao không nhìn ra gan cậu ta lớn dữ vậy chứ.” Hoắc Ly cất giọng hồ hởi.

Nghe Hoắc Ly nói xong, Kim Trần nhớ tới chuyện thốt ra từ miệng Hoa Dung, buột miệng hỏi: “Cậu ta với Tổng Từ Dương có quan hệ thế nào?”

Đầu kia, Hoắc Ly vừa nghe, khóe miệng lập tức nhếch lên, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Hồi xưa nhóc minh tinh này cũng vụt sáng một thời gian rồi lại tắt ngóm, trước đây không lâu tự dung chụp một quảng cáo, Từ Dương thấy quảng cáo đó nên nhìn trúng cậu ta, gọi đi mấy lần, còn báo cả giá tiền, ngờ ý muốn bao cậu ta. Ai dè thằng nhóc sống chết không chịu, Từ Dương cũng chẳng ép, bất ngờ là mới dăm ba bữa sau, cậu ta lại đổi tính, chấp nhận yêu cầu của Từ Dương, nhưng với điều kiện phải đưa cậu ta một trăm vạn trước. Từ Dương tất nhiên đồng ý cái rụp, gửi luôn một trăm vạn ngay tối đó, hôm sau tổ chức tiệc trên du thuyền, vốn định chơi cho đã, kết quả thằng nhóc dung không trở mặt, tay còn chưa cho Từ Dương sờ cái nào đã nhảy xuống biển.”

Hoắc Ly dừng một lát, nói tiếp: “Chuyện tiếp theo cậu biết rồi đó, bữa ấy Kiều Mạt vốn đi nhận lỗi với Từ Dương, cuối cùng chả biết là uống lộn thuốc hay sao mà tự dung tự lành quay qua nhắm cậu. Cũng tại vụ đó mà Từ Dương than thở với anh quá trời, nói sức hấp dẫn của cậu lớn quá là lớn, chẳng ừ hử tiếng nào đã cướp người của cậu ta, hại cậu ta chịu đã kích nặng nề.”

Kim Trần hồ hững đáp: “Lục Tường và biên kịch đều nghĩ Kiều Mạt thích hợp với vai Thanh Vu, tạm quyết định giao cho cậu ta rồi.”

Hoắc Ly cười nói: “Anh nghe bảo ban đầu vai Thanh Vu định giao cho em ghê mới của Từ Dương, hồi trưa Lục Tường gọi tới bảo đổi người, tình nhân nhỏ còn làm mình làm mẩy một trận với Từ Dương, giờ còn chưa dỗ xong đâu.”

“Chỉ tạm thời quyết định thôi, nếu không thích hợp vẫn có thể đổi bất cứ lúc nào.” Nghe ra ý trên tức trong giọng Hoắc Ly, Kim Trần lạnh lùng nói.

“Được rồi, cậu là nhà sản xuất của bộ phim, tất cả do cậu định đoạt, cậu muốn người này hay không cũng là cậu quyết định.” Giọng Hoắc Ly sắc mùi ám chi.

“Thôi, Vi Vi còn chờ anh dưới lầu đấy, nhớ về nhà đúng giờ nha, tối gặp.” Hoắc Ly thấy đủ liền rút quần, chẳng đợi Kim Trần đáp đã quả quyết tắt máy.

Nhìn di động phát ra tiếng tút tút trong tay, lông mày Kim Trần khẽ nhướng, hình như từ hồi đi nước ngoài về, ông anh họ này ngày càng bà tám, trước kia ở nước ngoài có thấy anh ta nhiệt tình giới thiệu bạn giưong cho mình như bây giờ đâu.

Chẳng lẽ đúng là trắng trong nước tròn hơn sao?

Kim nhị thiếu nào biết rằng, Hoắc Ly vừa cúp điện thoại xong liền gọi cho Tổng Từ Dương, cười có chút gian xảo: “Từ Dương, tôi muốn tặng tiền cược, lần này tuyệt đối có hi vọng.”

Nếu Kim nhị thiếu biết vấn đề cá nhân của mình đã bị lù bạn đều cáng dùng làm chip đánh cược, về mặt bảo đảm sẽ đặc sắc lắm đây. Mà thân là một con chip khác, về mặt Kiều Mạt cũng đang rất ư đặc sắc.

Hoàng tử nhỏ hết như con gà chọi bị lên dây cót, cậu nắm Ô Mãn đã biến thân thành rùa lăn vòng vòng khắp sân.

“Sao anh lại bảo không có hứng thú với hạng người như ta, rõ ràng hôn cũng hôn rồi còn không chịu yêu đương? Làm người ai làm thế hả?”

“Trên giáo trình có viết vậy đâu, rành rành là yêu đương xong mới chơi xếp hình, hồi trưa bọn ta tiến thẳng đến xếp hình luôn đó.” Bạn đang 💎

“Lúc hôn ta ảnh nhiệt tình thấy rõ luôn mà, găm nút liếm suốt mấy phút liền, lưỡi ta cũng bị ảnh hút đến sưng lên...”

“Ô Mãn, Ô Mãn, rốt cuộc là sao? Tôi nay chúng ta tiếp tục xem tình cảm thiên địa đi.”

...

Bị lắc đến choáng đầu ong não, Ô Mãn cuộn mình trong mai rùa thâm roi lệ, trút hết oán niệm trong lòng lên đầu Kim Trần:

“Đã ăn đến miệng còn đểch thừa nhận, khẩu thị tâm phi gì chứ, ghét nhất luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gia Đình Chồng Lô Diện

Sáu giờ tối, Land Rover của Kim Trần y hèn chạy vào cổng lớn biệt thự nhà họ Kim tại ngoại ô phía Tây. Giá trị căn biệt thự này so với những khu nhà cao cấp giả trên trời mà giới kinh doanh đất đai tung ra mấy năm gần đây quả thực thấp hơn nhiều, chủ yếu là do vị trí khá xa, về cơ bản đã tiếp giáp với khu vùng núi phía Tây, lái xe mất gần hai tiếng mới đến, ngày thường lão gia nhà họ Kim bận bịu nhiều việc, một tuần chỉ về ba lần là cùng.

Ngoại trừ hai cánh vệ đứng thẳng tắp ngoài cổng, biệt thự trông cũng chẳng khác gì những căn khác trong tiểu khu, cánh vệ nhận ra xe Kim Trần liền mở cổng.

Kim Trần thấy trong gara đã có vài chiếc xe, thăm biết hôm nay mình lại là người đến cuối cùng. Quả nhiên, vừa vào cửa, giọng nói châm chọc khiêu khích của một phụ nữ đã truyền ra:

“Ây da, cậu hai rốt cuộc tới rồi, muốn gặp Kim nhị thiếu gia nhà chúng ta đúng là khó quá nha.”

Người lên tiếng là chị dâu Thẩm Nhu của Kim Trần, Kim Trần phớt lờ cô ta, bước vào phòng khách, chỉ thấy người đã ngồi đầy phòng. Hắn lập tức đến gần bộ sofa đặt tại trung tâm, thưa với cặp vợ chồng trung niên ngồi ở giữa: “Ba, mẹ, con về rồi.”

Người đàn ông trung niên tên là Kim Bác Cương, chính là cha của Kim Trần, người phụ nữ tên Hoắc Lan, là mẹ của Kim Trần, đồng thời là cô ruột của Hoắc Ly. Kim Bác Cương ra chiều nghiêm túc, nhìn không ra biểu cảm, nếu chỉ bàn về vấn đề mặt than, Kim Trần đúng là thừa hưởng gen tốt từ cha hắn.

Kim Bác Cương liếc thoáng qua thằng con thứ, không nói gì mà chỉ gật đầu, tỏ ý đáp lại. Hoắc Lan bên cạnh lại cười rạng rỡ, kéo tay Kim Trần để hắn ngồi xuống kế mình.

“Tiểu Trần, sao lâu thế không về hả con, nếu về nước rồi thì dọn về nhà ở đi, giờ Viện Viện trọ ở trường, ba với anh con thì đi vắng cả ngày, trong nhà chỉ còn mẹ và chị dâu con thôi, vắng vẻ lắm.” Hoắc Lan nắm tay con trai thứ hai của mình, giọng điệu có chút tủi thân.

“Mẹ, gần đây con với Hoắc Ly bận chuyện công ty, nhà lại quá xa, không tiện.” Khi nói chuyện với mẹ mình, thái độ Kim Trần rõ ràng ôn hòa hơn nhiều.

“Tiểu Trần, mẹ nghe nói công ty các con đang lên kế hoạch quay một bộ phim à? Diễn viên chính còn là Mạc Vũ Sinh đúng không?” Trong mắt Hoắc Lan tức khắc ánh lên tia sáng.

Hoắc Ly bên cạnh tiếp lời: “Kim Trần, hồi nãy cô nghe bảo Mạc Vũ Sinh ký hợp đồng với Xán Tinh thì phấn khởi mãi, cứ nhao nhao đòi tìm cơ hội chụp ảnh lưu niệm với cậu ta thôi.”

Kim Trần nhướn mày nhìn mẹ mình, nghi hoặc hỏi: “Mẹ biết anh ta hả?”

Hoắc Lan cười đáp: “Đương nhiên, mẹ không bỏ lỡ một tập phim truyền hình nào của cậu ta hết, chẳng riêng gì mẹ, cả mấy bà cùng chơi mạt chược với mẹ cũng là fan bự của cậu ta đấy. Họ mà biết mẹ được chụp ảnh chung với Mạc Vũ Sinh, bảo đảm hâm mộ chết luôn.”

Lúc này, Thẩm Nhu cười bảo: “Mẹ, mẹ đừng nên nói vậy, lại còn khen người đàn ông khác trước mặt ba nữa chứ.”

Hoắc Lan khề hừ một tiếng: “Ba con chu đáo bằng một nửa cậu ta thì tốt rồi, cả ngày đến nhà cũng chẳng thèm về.”

Trước oán trách của vợ, vẻ sắc lạnh trong mắt Kim Bác Cương hoàn toàn biến mất, mặt già còn hơi đỏ lên, hiện ra chút áy náy. Ngồi một bên, con cả Kim Đình khẽ kéo cô vợ nhà mình, lạnh lùng nói: “Tiểu Nhu, đừng nói lung tung.”

Sau đó, Kim Đình cung kính thưa với mẹ mình: “Mẹ, dạo này ba thực sự quá bận rộn, con nghe bảo lãnh đạo phái mấy đoàn kiểm tra xuống, vài dự án bất động sản lớn tại Bắc Kinh đều tạm ngừng, có phải sắp ra chính sách mới không ạ?”

Trong lúc nói chuyện, Kim Đình nhìn lướt qua cha mình bên cạnh, mang theo vài phần thăm dò.

Kim Bác Cương nhìn về phía thằng con cả, ánh mắt khá lạnh lùng, nói:

“Lo làm tốt chuyện của mày đi, đừng tới ngày lang bang với cái đám khai thác kinh doanh đất đai nữa, nếu để ba biết mày lén lút có liên hệ bản thù gì với chúng nó, mày đừng hòng bước vào cổng nhà họ Kim nữa.”

Kim Đình nghe vậy, thân mình lập tức run lên khe khẽ, sắc mặt hơi tái.

Không khí trong phòng thoáng cái lạnh đi, mọi người có chút lúng túng nhìn cha con Kim Bác Cương, ai nấy đều im bặt.

“Ba, Kim Đình không...” Thẩm Nhu ngồi kế bên muốn mở miệng biện minh cho chồng, Kim Đình liền nhéo cô ta một cái thật mạnh, ý bảo cô ta im đi.

Một lát sau, người phá vỡ cục diện bế tắc chính là Hoắc Lan, bà lườm thẳng con cả một cái, uể oải nói:

“Tiểu Đình, lâu méo rồi, rõ ràng đang nói về Mạc Vũ Sinh, tự dưng tự lành kéo sang chuyện đất đai là sao, con đó, bị ba con chửi là đáng lắm.”

**lâu méo: nguyên văn là “oai lâu”, tức là lạc đề*

Kim Đình thấy thế liền cười bảo: “Mẹ nói phải lắm ạ, đúng là lỗi của con.”

Bấy giờ, cha của Hoắc Ly cũng lên tiếng: “Anh rể, Tiểu Đình vậy là giỏi lắm rồi, nó ở trong hoàn cảnh ấy khó tránh phải giao tiếp với đủ dạng người, em tin Tiểu Đình tự biết đúng mực, anh đừng nghiêm khắc với nó quá. Con trai nhà họ Kim chẳng biết giỏi hơn thằng Hoắc Ly nhà bọn em gấp mấy lần đâu.”

Nghe vậy, Hoắc Ly lập tức bày ra bản mặt khóc lóc thảm thiết: “Ba, con ba đúng là vua nằm không cũng trúng đạn siêu cấp mà, đi đâu cũng thành nhân vật phản diện hết, cô ơi, con thực sự không phải bị nhặt về sao?” Hoắc Lan nghe xong liền cười híp mắt, nhéo mặt thẳng cháu mình: “Sắp xếp cho cô gặp Mạc Vũ Sinh đi rồi cô cho mày biết mày là con ruột hay hàng tặng kèm, được không?”

Hoắc Ly gật đầu ngay tắp lự: “Dạ, không thành vấn đề, cô cứ yên tâm, lần này không cho ai làm méo lâu nữa, giờ con đi gọi điện sắp xếp liền đây.”

Trong phòng dần vang lên tiếng cười, không khí dịu đi rất nhiều.

“Được rồi, vú Ngô bảo thức ăn nấu xong rồi, chúng ta chuẩn bị ăn cơm thôi, cả gia đình hiếm lắm mới có dịp ngồi cùng bàn ăn đây.” Hoắc Lan đứng lên, bông chọc chọc lộ phong phạm nữ chủ nhân, quay sang liếc xéo chồng mình một cái, rồi sánh bước cùng mẹ của Hoắc Ly đến phòng ăn, nhóm con cháu cũng đứng dậy đi theo.

Kim Bác Cương là người cuối cùng đứng lên, thấy con cháu ra khỏi phòng khách hết rồi mới gọi cha của Hoắc Ly lại: “Kiến Khôn, chú đợi tí đã.”

Hoắc Kiến Khôn dừng bước, nhìn Kim Bác Cương, hỏi: “Sao vậy anh rể?”

Kim Bác Cương có chút xấu hổ, ho khan, đoạn hỏi nhỏ: “Kiến Khôn, lâu méo là gì?”

Hoắc Kiến Khôn thoáng ngẩn ra, sau đó đáp như thật: “Chắc kiểu như nhà bị mục ấy mà.”

Trong mắt Kim Bác Cương ánh lên chút ngờ vực, suy nghĩ câu ban nãy của Hoắc Lan, vừa đi vừa thờ dãi:

“Giờ ngày nào chị chú cũng lên mạng xem phim bộ, tôi thấy mình sắp cách biệt thế hệ với bà ấy rồi.”

“Tính chị vốn trẻ trung mà, em còn mong Lạc Chi học tập chị nhiều nhiều ấy chứ.” Hoắc Kiến Khôn cười bảo.

“Có gì mà học, cả đồng tuổi còn học đòi người ta chạy theo minh tinh, lại không nhìn xem mình mang thân phận gì, tôi phát ngượng thay bà ấy, nếu không nể mặt bọn trẻ...” Giọng nói bức tức của Kim Bác Cương ngưng bật.

Hoắc Kiến Khôn ngẩng đầu, phát hiện chị mình đã quay người dựa lên tường tự lúc nào chẳng hay, ánh mắt như cười như không dừng trên mặt Kim Bác Cương.

Hoắc Kiến Khôn nhin cười, thâm than, chức quan to hơn nữa thì sao nào, về nhà vĩnh viễn chỉ là sếp phó thôi.

Bữa ăn xem như hài hòa, Kim Đình có giáo huấn lúc trước nên cũng chả dám lăm mồm nhắc tới chuyện thừa thãi, mà Kim Trần lại luôn trầm mặc ít nói, những người khác thì tán gẫu vui vẻ vô cùng.

Đương lúc mọi người cho rằng bữa cơm sắp chấm dứt thuận lợi, Kim Bác Cương đặt đĩa xuống, nói với con trai thứ:

“Tháng sau là đại thọ bảy mươi của ông nội, Kim Đình nhớ đến trường đón Viện Viện về nhà. Đến hôm ấy chú hai của các con cũng sẽ xuống núi chúc thọ ông. Hai anh em nhớ chuẩn bị lễ vật biếu ông.”

Kim Bác Cương vừa dứt lời, sắc mặt Kim Trần nháy mắt biến đổi. Ánh mắt mọi người cũng không hện mà cùng chĩa vào Kim Trần.

Kim Bác Cương nhìn thẳng con thứ, trầm giọng nói: “Kim Trần, chuyện kia đã qua ba năm rồi, con cũng nên gặp chú hai đi, chuyện năm ấy có lẽ chú con sai trước, nhưng cũng vì tốt cho con thôi.”

Kim Trần nghe vậy thì cười khẩy: “Ý tốt này con nhận không nổi.”

“Láo lếu!” Kim Bác Cương vỗ bàn cái bốp, lớn tiếng quát: “Nếu không có chú hai thì mày đi đời từ ba năm trước rồi, đúng là đồ vong ân phụ nghĩa.”

“Hừm? Hừn có ơn gì con? Con nên cảm ơn hừn cái gì? Cảm ơn hừn sai một gã người dung lừa gạt con, hay cảm ơn hừn đeo cái thứ vớ vẩn này lên người con?” Kim Trần cất giọng lạnh như băng.

“Mày...” Kim Bác Cương giận đến run cả môi, lửa giận chọt bùng lên, ông đứng bật dậy, vơ tách trà gần đó ném về phía Kim Trần. Kim Trần lại không né không tránh, nặc kệ cái tách đập trúng trán mình.

Thấy tia máu chảy xuống từ trán Kim Trăn, Hoắc Lan thoát cái đen mặt, bà đứng lên, bước đến cạnh con trai thứ, sai vú Ngô đi lấy hộp thuốc, sau đó quay sang bảo mọi người trên bàn: “Hôm nay tới đây thôi, tôi nghĩ chắc cả nhà cũng ăn no rồi, giờ không còn sớm nữa, mọi người về đi.”

Ba thành viên nhà họ Hoắc nghe vậy, tức khắc đứng dậy cáo từ. Kim Đình cũng lôi vợ mình dậy, lấy có bạn việc rồi hỏa tốc bỏ đi. Tiếp theo, Hoắc Lan gọi lão Ngô tài xế đến đây, dặn dò: “Đưa lão gia ra ngoài.”

Lão Ngô nhìn nhìn Kim Bác Cương bằng ánh mắt hơi kinh ngạc, lại dòm dòm Hoắc Lan, dè dặt hỏi:

“Đi đâu cơ ạ?”

Hoắc Lan kéo Kim Trăn rồi quay lưng lên lầu, đáp mà không buồn ngoảnh đầu lại: “Bình thường đi đâu thì đi chỗ đó, đánh con tôi còn muốn tôi giữ lão ấy ở lại ăn Tết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mới Tỉnh Dậy Đã Lên Đầu Đề

Sắc mặt Kim Bác Cương xanh mét, nhưng ánh mắt nhìn vợ mình lại chẳng tài nào kiên quyết nổi, cuối cùng đành vút lại một câu:

“Bà cứ nuông chiều chúng nó đi, sớm muộn gì cũng chiều đến sinh chuyện.”

Sau đó liền hùng hổ quay lưng đi về hướng cửa, lão Ngô tài xế lập tức sai bước đuổi theo, nghiêm túc tuân theo ý chỉ của Hoắc Lan, đưa Kim Bác Cương ra ngoài.

Lên xe, lão Ngô mở miệng hỏi: “Lão gia, chúng ta đi đâu ăn Tết? À nhầm, đi đâu qua đêm?”

Kim Bác Cương vẫn chưa nguôi giận, nghiêng răng bảo: “Tìm đại khách sạn nào ở vài bữa rồi tính tiếp, lần này bà ấy mà không đến mời thì còn lâu tôi mới về.”

Lão Ngô vờ như không nghe thấy tuyên bố hùng hồn của lão gia, giẫm chân ga, chiếc xe màu đen hòa mình vào màn đêm.

Trước cửa sổ tầng hai, Hoắc Lan nhìn xe Kim Bác Cương đi xa, khẽ thở dài, quay lại bảo Kim Trăn: “Tiểu Trăn, tuổi ba con cũng cao rồi, con không thể nhường ông một chút sao? Mỗi lần hai ba con gặp mặt là y như rằng cãi cọ đến đánh nhau, hôm nay lại còn đổ máu, hai người muốn lật tung cả trời mới chịu hả?”

Kim Trăn mím chặt môi, không nói gì, ngọc thạch trên ngực lại lóe lên từng đợt sáng xanh. Hắn cố nén cơn nóng nảy trong cơ thể, nỗ lực điều chỉnh cảm xúc.

Hoắc Lan quay lại nhìn mặt Kim Trăn chăm chú, khẽ cau mày:

“Sao thế? Bây giờ còn khó chịu à? Mẹ nghe Hoắc Ly nói vài năm con ở Mỹ đã gần như khỏi hẳn rồi mà.”

Kim Trăn đáp: “Không sao đâu ạ, mẹ yên tâm đi, chắc hôm nay con hơi mệt thôi.”

Hoắc Lan trầm tư chốc lát, cất giọng do dự: “Tiểu Trăn, thực ra ba con nói không sai, con đúng là có chút hiểu lầm chú hai, hồi ấy con xuất ngoại gấp quá nên ba mẹ chưa kịp cho con biết vài việc, năm đó chú hai làm vậy cũng là vì cứu con thôi.”

Kim Trăn bực bội phát tay áo: “Mẹ đừng nói nữa, hôm nay con không muốn bàn chuyện này, tí nữa mẹ nhớ nhấn lại với ba, sinh nhật ông nội con sẽ về đúng hẹn. Không còn sớm nữa, mẹ nghỉ ngơi đi, con còn có việc nên xin phép về trước.”

Nói xong, Kim Trăn đứng lên.

Hoắc Lan nhìn con mình, trong mắt thoáng hiện chút lo âu, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ gật đầu.

Kim Trăn ra ngoài, lái xe rời đi.

Chín giờ, đêm tối vừa đủ, ba cha con nhà họ Kim lái xe trên những con đường bất động.

Lúc này, so với Kim Bác Cương đang giận dữ và Kim Trăn cau kỉnh, con cả Kim gia là Kim Đình lại ôm tâm trạng khá phức tạp, gãi cằm vô lăng, trong mắt không còn vẻ ôn hòa và nhát gan biểu hiện trước mặt Kim Bác Cương ban nãy nữa, thay vào đó sự rét lạnh và khôn khéo giống hệt cha mình.

Thẩm Nhu bên cạnh lên tiếng: “Tối nay ông già bị gì vậy? Xoi trúng thuốc nổ hả? Đang tính ăn xong lại hỏi tiếp xem moi ra được gì không, giờ vui rồi, bị tổng thẳng cổ.”

Kim Đình cười khê: “Ông già cố ý đấy, em nhìn không ra à? Ông thà chọc mẹ tức giận cũng phải phá nát bữa cơm này.”

Thẩm Nhu sững sốt: “Tại sao?”

Kim Đình: “Hồi trước anh cũng từng hỏi vụ chính sách, tuy ông già cũng lạnh mặt, nhưng không trực tiếp mở miệng răn đe như hôm nay, muốn lấy anh làm bia ngắm để người khác nhìn đó mà.”

Thẩm Nhu tròn mắt: “Ý anh là hôm nay ba người nhà họ Hoắc cũng ôm mục đích mới đến?”

Kim Đình gật đầu: “Anh nghe nói gần đây công ty của cậu quay vòng vốn không tốt lắm, cũng tại đập hết tiền vào một hạng mục đầu cơ đất.”

Thẩm Nhu bình tĩnh: “Ồ, hèn chi em cứ thấy kỳ kỳ, ai chả biết thằng hai không thích chú hai, ba không nên nói ra mới phải, vậy chẳng phải là khiêu khích thằng hai sao. Hôn nữa con giận của ba cũng tới độ ngột quá, làm em giận cả mình.”

Sắc mặt Kim Đình tối đi, nói: “Nhưng xem thái độ thì ông già càng muốn anh biết rõ vụ đoàn kiểm tra lần này nhất định không nhỏ, coi bộ phải cẩn thận làm việc, sớm hạ quyết định thôi.”

Thẩm Nhu nghe vậy liền cất giọng oán trách: “Rốt cuộc ông già nghĩ gì vậy, sắp xếp cho anh một chức vụ chẳng đến nơi đến chốn như thế, đã vậy còn bỏ mặc mấy năm liền. Nếu không phải tính thần thằng hai bất thường, em còn nghi ông muốn lớt qua anh để nâng nó lên đó.”

Kim Đình trầm giọng nói: “Chuyện ấy em không cần quan tâm, Kim gia bọn anh có quy củ của Kim gia, vô luận có ông già hay không, anh cũng sẽ lên nắm quyền, giờ anh chỉ cần suy nghĩ xem nên trải đường thế nào thôi. Ông già phải cái quá bướng bỉnh, nhiều năm qua chẳng biết dặt tội bao nhiêu người rồi, nếu không vì thế, sao ông cứ đứng lì tại đây mãi chứ? Anh không phải ông già, nên cần cân nhắc nhiều vấn đề hơn.”

Thẩm Nhu quay sang nhìn sườn mặt chồng mình, trong lòng đông đầy ngờ vực, cô không hiểu tại sao Kim Đình lại chắc cú tiền đồ của gã sẽ tốt đẹp, bởi lẽ dựa vào chức vụ hiện tại, con đường dẫn tới mục tiêu trong miệng gã thực sự quá xa xôi.

Cơ mà, cô cũng lười nghĩ nhiều, Kim Đình từng bảo: “Đàn bà thì cứ làm tròn bổn phận của đàn bà, đừng đoán mò mấy chuyện vô nghĩa, đôi khi giả ngu đúng lúc cũng có chỗ tốt.”

Ừm, ở Kim gia, quả tình cũng có lúc cô giả ngu xuẩn nai tơ, nhưng đại đa số thời điểm lại không phải giả ...

Kim Trần về tới khách sạn thì đã mười hai giờ khuya, trở lại phòng, hần cảm thấy luồng năng lượng trong cơ thể càng trở nên mãnh liệt, cơn nóng nảy đã lâu không gặp lại trào dâng trong lòng, giống như nham thạch tích tụ nhiều năm muốn tuôn ào ạt ra ngoài, ngực bụng, tay chân và các đốt ngón tay, chỗ nào cũng bị lực lượng kia làm đau âm ỉ.

Hần nằm trên giường, so với đau đớn trên thân thể, khiến Kim Trần khó chịu hơn chính là cảm xúc dao động. Hần siết chặt hai tay, cố gắng dẹp yên cảm xúc nôn nóng. Nhắm mắt, thanh lọc suy nghĩ, tận lực xem nhẹ những đoạn ký ức hỗn loạn trong đầu, không để mình bị ảnh hưởng.

Nhiệt độ điều hòa trong phòng rất thấp, nhưng chưa đầy một chốc, lưng Kim Trần đã ướt rượt mồ hôi, ra giường dưới thân cũng bị thấm ướt một mảng. Cứ thế, hần lẳng lặng nằm trên giường, thỉnh thoảng trở mình, cơ bắp toàn thân đều căng cứng, trông chẳng khác nào con thú hoang bị thương.

Một đêm thức trắng, hôm sau khi mặt trời mọc, Kim Trần rút cuộc cảm thấy xao động trong cơ thể dần rút đi, khắp người đầm đìa mồ hôi, mỗi một tọt độ như mới chạy một cuộc đua marathon.

Bạn đang

Nhưng đúng lúc này, di động của hần đổ chuông, Hoắc Ly đầu kia lại báo cho hần một tin tức khiến hần càng thêm uể oải:

“Kim Trần, mau xem tin tức đi, cậu lên đầu đề rồi!”

Kim Trần cảm remote bật TV, đang phát:

“Theo nguồn tin cho biết, hôm qua trong trụ sở chính của tập đoàn Xán Tinh đã trình diễn một màn khóa môi đầy nóng bỏng và mãnh liệt. Sở dĩ cảnh hôn nồng nhiệt này trở thành tiêu điểm chú ý của công chúng, chủ yếu là bởi thời gian, địa điểm và đương sự đều mang ý nghĩ sâu xa. Theo lời người tiết lộ, vụ việc phát sinh đúng ngay thời điểm nhạy cảm đoàn phim xác định diễn viên; mà địa điểm càng làm người ta kinh ngạc hơn, ngay trong toilet nam của cao ốc tập đoàn Xán Tinh; rõ ràng, hai nhân vật chính trong cảnh hôn nóng bỏng sắc mùi quy tắc ngầm này đều là nam. Thông qua quần áo của hai đối tượng, một người trong đó bị hiềm nghi nằm trong danh sách diễn viên chủ chốt mà đoàn phim công bố hôm qua. Về phần người kia, tuy ảnh chỉ chụp được phần lưng, nhưng không khó đoán ra người này ắt hẳn có liên quan đến hội đồng nhận xét. Lúc tung ra ảnh chụp, tuy người tiết lộ đã làm mờ mặt cả hai, song căn cứ vào tư thế bóng mắt và động tác thân mật thì dễ dàng nhận ra hai người đang hôn môi...”

Kim Trần nhìn chằm chằm màn hình TV, trên đó rõ ràng là cảnh hần và Kiều Mạt hôn môi trong toilet hôm qua, ảnh hơi nghiêng, nhưng xét thấy góc chụp hướng từ dưới lên thì chắc chắn chụp bằng di động, hơn nữa độ phân giải khá tốt.

Dù mặt hai người lần nơi tiếp xúc đều bị làm mờ, nhưng vẫn có thể thấy rõ hơn nửa sườn mặt của Kiều Mạt, còn Kim Trần lại chỉ lộ lưng chứ không lộ mặt.

Hôm qua khi hai người khóa môi, một tay của Kim Trần thò vào áo Kiều Mạt, trong lúc xoa nắn lơ đãng, áo Kiều Mạt bị vén lên một khúc. Tấm ảnh phô bày cực rõ làn da trắng bóc và đường nét cơ bắp bên hông Kiều Mạt, nhất là từ góc độ này, lại càng làm nổi bật đường cong sườn thắt lưng của cậu, đường cong hoàn mỹ kéo thẳng xuống dưới, men theo dáng người vẽ nên mặt bên của bờ mông hơi vênh.

Kim Trần nhìn TV, khẽ nhủ mày, trong lòng dâng lên tia khó chịu, nhưng lại không rõ bản thân khó chịu cái gì.

Hắn không thích chuyện riêng của mình bị người ta gióng trống khua chiêng vạch trần trên TV, cũng không thích cách nói quy tắc ngầm đầy mập mờ trong miệng bình luận viên truyền thông, song đó tựa hồ không phải nguyên nhân chủ yếu làm hắn khó chịu. Dẫu sao cũng vào giới giải trí rồi, Kim Trần biết mai sau loại chuyện này khẳng định còn tái diễn, nếu nhân vật chính trong scandal đổi thành hắn và người khác, e rằng ngay cả tin tức hắn cũng lười nghe thêm một giây.

Nhưng đúng lúc này, tâm trạng bức bối hàm chứa chút hờn giận lại đang bành trướng, mà còn như đã từng quen biết.

Cuối cùng, ánh mắt Kim Trần tập trung tại mặt hông bị lộ của Kiều Mạt trong ảnh, kết hợp với cảm xúc khi chứng kiến Kiều Mạt cởi quần áo trong phòng casting hôm qua, hồi lâu sau, Kim Trần rút cuộc xác định được nguyên nhân đâm trúng chỗ đau của mình.

Hắn biết mình không thích Kiều Mạt, thậm chí còn khá ghét sự dối trá và quán người của cậu. Nhưng dù thế, Kim Trần vẫn có thể khẳng định rằng, hắn càng không thích cơ thể Kiều Mạt bị người khác dòm ngó, tuyệt đối không...

Kim Trần lặng thinh giây lát, tắt TV, lấy điện thoại gọi cho Lục Tường.

“A lô? Kim Trần hả, nghe nói bữa nay cậu...” Giọng nói hùng hực nhiệt tình buồn đưa của Lục Tường vừa vang lên đã bị câu kể tiếp của Kim Trần chặn ngang.

“Tổ chức thêm một buổi casting phạm vi nhỏ, đôi nam thứ.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bắt Đầu Xin Trợ Giúp Từ Bên Ngoài Rồi

Tương tự Kim Trần, Đỗ Thanh Học cũng thức trắng nguyên đêm, nhưng khác với Kim Trần là anh ta bị hai hộp rau hẹ trứng gà tra tấn cả đêm, nửa đêm có thức dậy chạy nhà xí vài lần nữa, cuối cùng cũng bài trừ gần hết dư độc trong cơ thể.

Hừng đông, toàn thân Đỗ Thanh Học như muốn hư thoát, bụng dạ rối cuộc không vãn và nữa, anh ta im lặng phát thề: đời này không bao giờ động vò hẹ nữa. Sau đó mơ mơ màng màng thiếp đi.

Bây giờ, TV treo trên tường đúng hẹn bật lên, bắt đầu phát.

Thân là người đại diện đủ tư cách, xem TV đúng giờ cũng là công việc chủ yếu của Đỗ Thanh Học. Bình thường vào giờ này, anh ta cũng vừa mới dậy, rồi vệ sinh cá nhân, ăn sáng kèm nghe tin tức luôn, nhưng bữa nay thiết tình chả còn sức đứng lên, chỉ đành nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng nghe tiếng TV.

Hai phút sau, Đỗ Thanh Học sống dậy, lét thân thể yếu đuối đến trước TV, trợn mắt nhìn chòng chọc tấm ảnh ôm hôn nóng bỏng kia.

Tiếp theo, anh ta cấp tốc mặc quần áo, cầm chìa khóa xe, tông cửa xông ra. Khi tinh thần chịu kích thích quá mãnh liệt, hao tổn trên cơ thể chẳng còn gì đáng ngại nữa.

Lúc Đỗ Thanh Học gõ cửa nhà Kiều Mạt, hoàng tử nhỏ vẫn chìm đắm trong giấc mộng tươi đẹp, người ra mở cửa là Ô Mãn, vì thiết sự chịu không thấu tiếng gõ như muốn phá cửa nên bắt đắc dĩ phải ra khỏi bể cá.

Bị Kiều Mạt lôi kéo xem TV đến nửa đêm, Ô Mãn lúc này đang ngàn ngạt oán niệm, sau khi hóa thành hình người, mái tóc vẫn nhỏ nước tong tong, trên người khoác áo tắm và dòm chăm chăm Đỗ Thanh Học ngoài cửa.

Đỗ Thanh Học ngẩn ra chốc lát mới sực nhớ người đối diện là anh họ gì đó của Kiều Mạt. Nôm mái tóc ướt sũng và ánh mắt u oán của Ô Mãn, Đỗ Thanh Học bỗng nảy sinh ảo giác không tốt lắm, đừng nói là mình phá rồi chuyện gì nha?

Nhưng giờ anh ta mặc xác hết, trực tiếp vọt vào phòng Kiều Mạt, lôi cái tên đang ngủ mơ dậy.

Hiện tại, vài kênh giải trí khác cũng đang sôi nổi đưa tin về vụ kia. Sắc mặt Đỗ Thanh Học tái xanh, ngồi im lìm trên ghế salon. Mà Kiều Mạt lại tròn tròn mắt, dán mắt vào tấm ảnh trong bản tin.

Hồi lâu sau, Đỗ Thanh Học mới mở miệng: “Căn cứ vào góc chụp, đây nhất định là tác phẩm của Hoa Dung, nó dùng điện thoại chụp từ khe hở dưới cửa buồng vệ sinh, má thẳng hèn.”

Đỗ Thanh Học nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi chỉ biết chuyện này sớm muộn gì cũng bị tuồn ra, nhưng không ngờ nó còn dám chụp ảnh, xem ra khó giải quyết rồi. Nếu những người tham gia casting hôm qua chịu khó để ý, thì nhất định có thể nhận ra người trong ảnh là cậu. Hồi nữa tôi về công ty một chuyến, xem xem có cách gì phong tỏa tin tức không.”

Kiều Mạt chớp mắt, chỉ vào tấm ảnh rồi nhìn Đỗ Thanh Học bằng ánh mắt khó hiểu: “Sao họ lại xóa mặt tôi?”

Đỗ Thanh Học hừ lạnh: “Xóa hay không xóa có gì khác nhau, chẳng qua nó vẫn muốn chừa đường lui cho mình thôi.”

Trong mắt Kiều Mạt hiện tia tiếu nuối, nói: “Không xóa thì hay quá, nếu ai cũng biết, thì chẳng phải sẽ thành gạo nấu thành com trong truyền thuyết rồi sao?”

Đỗ Thanh Học: ...

Kiều Mạt nghiêm trang nói tiếp: “Chúng ta đều là người trong giới giải trí, phải biết cách lợi dụng hết thảy tài nguyên truyền thông xung quanh để đạt tới mục đích, đồng thời phải nghĩ mọi biện pháp nâng cao sự nổi tiếng của mình. Điều thứ nhất đã được chứng minh là có hiệu quả, anh Đỗ, đừng nói ngay cả thường thức nghề nghiệp cơ bản ấy anh cũng không hiểu ư?”

Đỗ Thanh Học: ...

Nhìn Kiều Mạt ra vẻ ông cụ non hướng dẫn mình từng bước, Đỗ Thanh Học chợt thấy đầu óc cũng bắt đầu mất nước rồi, bèn nói:

“Trước tiên tôi muốn hỏi một câu, tấm ảnh này không phải cậu sai Hoa Dung chụp đấy chứ?”

“Đương nhiên không.” Biểu cảm trên mặt Kiều Mạt nháy mắt sụp đổ, chuyển thành kinh ngạc và ghét bỏ.

Đỗ Thanh Học thờ phào, sau đó quay đầu dòm Ô Mãn đang rúc trên ghế ngủ gà ngủ gật, hỏi:

“Tôi qua cậu ta lại xem cái gì?”

Ô Mãn cô nâng mí mắt, đáp: “Bách gia giảng đàn.”

**Bách gia giảng đàn: một chương trình chuyên giảng về lịch sử*

Đỗ Thanh Học: “Hồi trước nghe bảo toàn xem tình cảm thiên địa mà?”

Mặt Ô Mãn bỗng dâng trào bi phẫn: “Đổi tuyến đường rồi, muốn yêu đương từ độ cao triết học.”

Phút này lệ đang tuôn thành dòng trong lòng rùa nhỏ: Đậu mé, suốt bốn tiếng ngồi ngó bản mặt già khú đầy khe rãnh ngang dọc, thà cho tui xem mấy phim diễn tình nã tàn còn hơn.

Đỗ Thanh Học cố ngăn cơn mặt giật giật, bảo: “Được rồi, thưa Kiều đại học giả, ngài làm ơn dùng phép biện chứng phân tích tình huống hiện tại cho bọn tôi nghe đi.”

Kiều Mạt nghe vậy, lập tức nhảy xuống ghế salon, khoanh chân ngồi trên thảm, hai lòng bàn tay ngửa lên đặt tại đầu gối, mắt nhìn mũi, mũi dòm tim, trầm giọng đáp: “Trong phúc có họa, trong họa có phúc. Tái Ông... Tái Ông... Tái Ông mất chó? Họa phúc khó lường.”

**đúng phải là “Tái Ông mất ngựa, họa phúc khó lường”: ông già mất ngựa ở vùng biên cương, không rõ là họa hay phúc -> đọc thêm ở đây*

Đỗ Thanh Học phì cười thành tiếng, nói tiếp: “Tái Ông có mất chó hay không thì không biết, tôi chỉ biết cậu sắp mất vai diễn rồi.”

Nghe thế, Kiều Mạt tức khắc tròn mắt nhìn Đỗ Thanh Học, hỏi: “Gi... Khụ khụ, sao lại nói vậy?”

Đỗ Thanh Học: “Bò lên bằng quy tắc ngầm, hay là giao dịch đồng tính đây, đúng là dồi dào âm khí mà, còn là bộ phim đầu tiên Xán Tinh đầu tư mạnh nữa chứ, chưa bấm máy đã lộ ra vụ bê bối ngút trời này, cậu nghĩ đoàn phim còn cần cậu chắc? Kim Trần thuộc ban lãnh đạo Xán Tinh, hơn nữa nhà họ Kim có bối cảnh, chuyện này ảnh hưởng không lớn đến cậu ta. Nhưng cậu thì khác, nếu chuyện này bị làm lớn, thì dễ tránh hiềm nghi, đối người là chuyện gần như chắc chắn. Cho nên, Kiều đại học giả của tôi ơi, bây giờ cậu vẫn có thể ngồi yên đó mà lấy on báo oán sao?”

Kiều Mạt siết chặt nắm tay, nghiêng răng bảo: “Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng tôi không thể đánh mất Kim Kim được. Không phục đến chiến!”

Đỗ Thanh Học rút cuộc hết nhịn nổi, vỗ một phát lên gáy Kiều Mạt, quát:

“Nói tiếng người!”

Thân dưới của Kiều Mạt thoáng cái tê rần, bèn nhanh tay nhanh mắt bấu đùi Đỗ Thanh Học, ngẩng đầu cất giọng tội nghiệp: “Anh Đỗ, tôi muốn diễn vai Thanh Vu, vậy mới có cơ hội yêu đương với Kim Kim.” Hoàng tử nhỏ tạm dừng, xong lại bồi thêm một câu: “Đừng từ độ cao triết học.”

Đỗ Thanh Học lườm Kiều Mạt một cái, đáp: “Lát tôi đến công ty một chuyến xem thử nên xử lý thế nào, muốn đối phó tình huống này thường có hai con đường, một là nhờ quan hệ phong tỏa tin tức của truyền thông thiệt lẹ, hai là trực tiếp đáp trả, chết không thừa nhận, khẳng khái bảo ảnh chụp là giả, sau đó tung mấy bằng chứng uy tín ra chứng minh, photoshop vài tấm ‘ảnh gốc’, rồi thuê thủy quân xào đi xào lại trên mạng. Hiện giờ tôi có khuynh hướng nghiêng về cách thứ nhất hơn. Vì cách thứ hai khá mạo hiểm, xào vài bữa thì dù cậu có trong sạch thật cũng rước lấy cả đồng phốt thôi, hơn nữa trong tay Hoa Dung còn ảnh chưa làm mờ, nhờ nó tung ra thì càng phiền toái. Giờ còn sớm, lúc mới đến tôi có xem rồi, báo chí truyền thông vẫn chưa đăng tin, chỉ có trên TV với internet thôi, nếu giải quyết nhanh thì ảnh hưởng chắc chắn đến nỗi nào đâu. Nhưng nghe đồn hậu trường của tương đối cứng, nếu mặt mũi quan hệ không đủ lớn, có khi khó mà giải quyết êm xuôi. Vụ thiên hậu lái xe say rượu lần trước cũng do họ tiết lộ chứ đâu, thiên hậu đập vô hơn trăm vạn còn giữ không nổi thanh danh mà.”

**thiên hậu: ca sĩ/diễn viên nữ cực nổi tiếng*

Đỗ Thanh Học thờ dãi: “Việc cấp bách trước mắt là phải tìm được người có tiếng nói.”

Kiều Mạt nghe mà ù ù cạc cạc, ngồi đần mặt dưới sàn nhìn Đỗ Thanh Học.

Lúc này, Ô Mãn bên cạnh rút cuộc tỉnh táo hơn, hấn dụi dụi mắt, bảo Kiều Mạt:

“Điện... Em giai này, anh... anh họ kia của cậu không chừng giúp được đó.”

Ô Mãn nói xong, Kiều Mạt lại ngơ ngác dòm hán, Đỗ Thanh Học ngồi bên nghi hoặc hỏi:

“Ừa chứ anh họ cậu ta không phải cậu à?”

“À, thì cũng giống vậy, là một ông anh khác, anh... anh họ hai.” Ô Mãn lắp bắp.

Đỗ Thanh Học hoài nghi nhìn Ô Mãn, đoạn quay sang hỏi Kiều Mạt:

“Sao hồi trước chưa nghe cậu nói bao giờ, rốt cuộc cậu có bao nhiêu ông anh họ hả?”

Kiều Mạt: “Tám.”

Ô Mãn: “Hai.”

Đỗ Thanh Học: ...

Anh ta nhìn Kiều Mạt và Ô Mãn đối mắt với nhau, lại nhớ tới vẻ mặt nghi là dục cầu bất mãn của Ô Mãn lúc mở cửa, trong đầu chợt sáng lên, bật thốt:

“Chẳng lẽ hai người là...”

“Không phải.” Ô Mãn tái cả mặt, tức khắc cắt ngang suy đoán của Đỗ Thanh Học.

Đỗ Thanh Học nghĩ đến sự cố chấp của Kiều Mạt dành cho Kim Trăn, cũng hiểu khả năng cậu và Ô Mãn có gian tình không lớn lắm, song cách nói không đồng nhất của hai người thật khiến anh ta vô cùng nghi ngờ.

“Hai người ở Bắc Kinh, sáu người kia ở quê.” Ô Mãn thuận miệng bịa chuyện, cũng mặc kệ Đỗ Thanh Học có tin hay không, hòa tốc lãng sang chuyện khác: “Kiều Mạt, anh họ hai của cậu cũng làm việc này mà, quên rồi hả? Không chừng anh ấy giúp được đấy?”

Kiều Mạt nghe vậy thì mắt sáng rỡ ngay tắp lự: “Ồ ha, có thể nhờ anh hai mà, ảnh nhất định có cách.”

Dứt lời, cậu cười tùm tùm nhìn Đỗ Thanh Học: “Đến lúc cần trợ giúp từ bên ngoài rồi, tôi đi gọi điện cái đã.”

Nhìn Kiều Mạt nhảy tung tăng vô phòng tìm di động gọi điện, Đỗ Thanh Học không ôm hi vọng gì, nếu Kiều Mạt thực sự có hậu trường khủng thì đã chẳng đến mức rơi vào tình cảnh này. Anh ta đứng dậy chuẩn bị đi, vừa đi về phía cửa vừa thuận miệng hỏi:

“Anh họ hai của cậu ta là ai?”

Ô Mãn đáp: “Ngao Tứ.”

Thân mình Đỗ Thanh Học nhất thời hóa đá, nửa phút sau mới hoàn hồn, chậm rãi quay lại nhìn Ô Mãn, hỏi:

“Ngao Tứ? Ảnh đế Ngao Tứ?!”

Trong phòng, Kiều Mạt tìm được di động, hào hứng ấn mười tám số hai, sau một tràng “Nguyên Phương Nguyên Phương, em thấy sao...” đầy du

duong, giọng Nhị hoàng tử cũng truyền đến, nghe có vẻ sức cùng lực kiệt:

“A lô? Ai vậy?”

Hoàng tử nhỏ cất giọng hào hứng: “Anh hai, em nè.”

“Tiểu Cửu?” Nhị hoàng tử thoáng ngừng lại, sau đó háng hái hẳn lên, vui vẻ hỏi: “Em lên bờ mấy ngày rồi? Sao giờ mới gọi cho anh?”

“Anh hai, em tìm được đỉnh rồi.” Kiều Mạt báo tin vui trước, xong báo tin dữ: “Cơ mà giờ hơi rắc rối.”

“Ừ, đợi anh về giải quyết cho.” Nhị hoàng tử nói.

“Ồ? Giờ anh hai không ở Bắc Kinh hả? Vậy ở đâu?” Kiều Mạt hỏi.

“Nam Mỹ.” Nhị hoàng tử uể oải đáp.

“Anh tới đó làm chi?” Kiều Mạt khó hiểu.

Cảm xúc hiện tại của Nhị hoàng tử đã xuống thấp cực điểm, giọng nói cũng hàm chứa chút căm phẫn:

“Xem World Cup, vậy mà 7-1 rồi, móa, anh mày sắp bị ngược chết đến nơi...”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bảo Vệ Được Vai Nam Thứ Rồi

Kiều Mạt không biết World Cup là chén gì, nhưng có thể khiến anh hai không ngại đường xá xa xôi chạy tới xem, thì chắc mâm phải xa xỉ lắm. Song cậu vẫn không rõ 7-1 ngược chỗ nào, nên dứt khoát nói sang chuyện khác, đi thẳng vào trọng tâm:

“Anh hai, chừng nào anh về? Hôm nay em lên đầu đề rồi.”

**World Cup là “thế giới bơi”, “bơi” có nghĩa là chén*

“Đầu đề?” Lăn lộn trong giới giải trí nhân gian nhiều năm, Nhị hoàng tử lập tức vỡ lẽ thằng em mình đang gặp rắc rối chắc luôn, Quy tướng đã báo trước với hần thân phận lần này của Kiều Mạt là một ngôi sao hạng ba, mới đến mấy ngày đã lên đầu đề ngôi, nhất định không phải chuyện hay ho.

“Ha ha, Tiểu Cửu, khá nha, em làm gì? Ăn thịt người hả?” Ngao Tứ cười chọc em trai.

“Hong có.” Hoàng tử nhỏ nghiêm túc lắc đầu, đáp: “Là bị người ta ăn.”

Sau đó kể lại vụ việc một lần.

“... Cho nên, anh Đỗ nói phải nhanh chóng tìm người phong tỏa tin tức, nếu không em có nguy cơ sẽ đánh mất vai diễn kia.” Giọng Kiều Mạt hơi chán nản.

“Bản tin giải trí sáng phải không? Ừm, anh biết rồi, anh đi gọi điện liền đây, cứ ngồi chờ tin anh.” Ngao Tứ cười nói.

Hoàng tử nhỏ nghe vậy liền hồ hởi đáp một tiếng, đoạn ngắt máy.

Mới về tới phòng khách đã thấy Đỗ Thanh Học đang nhìn mình chằm chằm như dòm quái vật.

“Anh Đỗ, anh hai bảo tôi chờ tin của anh.” Kiều Mạt thấy Đỗ Thanh Học vẫn giữ nguyên vẻ mặt cứng đờ đầy kỳ quái, bèn cất giọng lo lắng: “Anh Đỗ, đừng nói anh lại ăn rau hẹ nha? Toilet đắng kia kìa.”

Vừa nghe hai chữ rau hẹ, sắc mặt Đỗ Thanh Học hết tái lại xanh, anh ta phục hồi tinh thần, nói:

“Kiều Mạt, Ngao Tứ là anh họ cậu, sao cậu không cho tôi biết?”

“Hử? À, anh nói anh hai ấy hả, tôi nghe Ô Mẫn nhắc nhở mới sức nhớ anh cũng thuộc giới giải trí đó chứ.” Kiều Mạt đáp.

“Nhưng bữa trước tôi từng nói muốn đề cử cậu đến Hạo Nguyệt, còn bảo diễn viên chính trong phim là Ngao Tứ, khi ấy cậu cũng đâu nói Ngao Tứ là anh họ cậu.” Trên mặt Đỗ Thanh Học tràn ngập ngờ vực.

“Lúc đó tôi cũng đâu biết Ngao Tứ là anh hai tôi.” Kiều Mạt chớp chớp mắt, nhìn Đỗ Thanh Học bằng bản mặt vô tội.

“Ngao Tứ là tên thật của anh ta, không phải nghệ danh, chả lẽ ngay cả anh họ mình tên gì cậu cũng không biết?” Đỗ Thanh Học lườm Kiều Mạt.

“Anh trai cả đồng cả đám như vậy, tên lại còn giống nhau, ai mà nhớ được hết chứ...” Hoàng tử nhỏ tủi thân.

Đỗ Thanh Học: ...

Đỗ Thanh Học chỉ biết rằng không thể dùng tư duy của người thường để trông mong gì Kiều Mạt, mấy đáp án đúng lý hợp tình của cậu luôn có thể đổi mới giới hạn nhận thức của anh ta hết lần này đến lần khác.

Mười phút sau, di động Kiều Mạt đổ chuông, cậu bắt máy ngay lập tức.

“Tiểu Cửu, đừng lo, tin tức bị xóa hết rồi. Chỉ mới phát trên vài kênh giải trí theo yêu cầu ban nãy thôi, sau này sẽ không phát lại nữa.” Giọng Ngao Tứ truyền tới.

“Cám ơn anh hai.” Kiều Mạt cười bảo.

“Khỏi cảm ơn anh, chuyện này không phải anh làm, vừa rồi anh gọi cho tổng giám đốc của Bản tin giải trí sáng, nghe bảo hai mươi phút trước có người tìm anh ta rồi. Không chỉ bọn họ, mà cả mấy kênh tin tức chính, tạp chí, tòa soạn báo đều nhận được thông báo, tin tức đã bị phong tỏa toàn diện. Truyền thông không dám nhắc lại nữa đâu, anh kiểm tra rồi, mọi tin tức liên quan trên mạng cũng bị xóa sạch. Tiểu Cửu, coi bộ đĩnh em nhìn trúng có lai lịch không nhỏ nha.” Ngao Tứ cười sâu xa.

“Đương nhiên, ảnh tuyệt vời lắm đó, anh hai, một anh về em dẫn ảnh đi gặp anh nha.” Kiều Mạt nói rất chi tự hào.

“Thôi, em nghĩ cách tán đổ người ta đi rồi hẵng tính.” Ngao Tứ nói tiếp: “Chuyện bên em giải quyết xong rồi, vậy anh không vội về nữa, hôm qua mẫu hậu gọi điện dặn anh tiện đường ghé Long cung ở Đại Tây Dương một chuyến, hình như chỗ chú tư xảy ra chuyện.”

“Chuyện gì cơ?” Nghe thế, Kiều Mạt liền hỏi.

“Có ma vật xâm nhập Long cung, làm bị thương hai long thái tử, cướp đi hai pháp khí.” Ngao Tứ cất giọng khá trầm.

Kiều Mạt nhớ ngay đến tiếng kêu của ma vật nghe được mấy ngày trước, toan mở miệng lại thấy Đỗ Thanh Học ngồi bên, đành do dự, nói qua quýt: “Anh hai, vậy anh nhớ bảo trọng nhen, chừng nào về em đi tìm anh, bên này cũng xuất hiện tình huống tương tự đó.”

Ngao Tứ nghe vậy, giọng thoáng cái nghiêm túc hẳn lên: “Tiểu Cửu, em gặp phải ma vật à?”

“Dạ.” Kiều Mạt trả lời.

“Tiểu Cửu, nhớ kỹ, nhất thiết đừng thể hiện gì hết, gặp ma vật phải bỏ đi thật nhanh. Hiện giờ nhân gian không yên ổn lắm, cấp bậc của ma vật xuất hiện gần đây đều cực cao, em nhớ chú ý che giấu khí tức, bảo vệ mình cho tốt, hiểu chưa?” Giọng điệu Ngao Tứ hoàn toàn không còn ý vui đùa tùy tiện nữa, mà hiện lộ vài phần uy nghiêm.

“Dạ, em biết rồi, anh hai yên tâm đi.” Kiều Mạt thấy lòng ấm áp, đồng thời cũng bị một tầng bóng ma bao phủ, xem ra hôm ấy Ô Mãn nói không sai, phong ấn của lối đi thông giữa hai giới nhân ma quả nhiên gặp vấn đề.

Cúp điện thoại xong, Kiều Mạt báo tin cho Đỗ Thanh Học, Đỗ Thanh Học lên mạng tra cứu, quả nhiên, tất tật tin tức dính dáng đến Kim Trần đã bị xóa sổ không còn mảnh vụn nào. Đỗ Thanh Học thở phào yên tâm, đồng thời lại thấy sợ, từ lúc tin tức phát sóng đến giờ vẫn chưa thấy một tiếng, thế mà mỗi phương tiện truyền thông đều nhận được lệnh dán miệng, tốc độ và năng lực xử lý của Kim nhĩ thiếu vượt xa dự đoán của Đỗ Thanh Học. Kiều Mạt gặp trúng người như vậy thực sự ổn sao? Kim Trần tuyệt đối nguy hiểm hơn Tống Tử Dương.

Đỗ Thanh Học khẽ cau mày nhìn màn hình máy tính mà suy tư, trong lòng hơi lo cho Kiều Mạt. Lúc này, Kiều Mạt bu đầu lại gần, ánh mắt vẫn hàm chứa sầu lo: “Anh Đỗ, anh chắc chắn không việc gì nữa chứ?”

Đỗ Thanh Học gật đầu: “Tin tức bị xóa hết rồi, xem ra là bên Kim Trần phong tỏa tin tức, không thành vấn đề nữa đâu.”

Kiều Mạt chớp mắt: “Anh Đỗ, tôi đang hỏi bụng anh mà, từ lúc vào cửa đã trưng bản mặt táo bón rồi, hồng lè tối qua uống nhiều thuốc quá?”

Đỗ Thanh Học im lặng khép máy tính lại, thầm chửi mình: tiện chi có một chữ, vậy mà một ngày phạm mấy lần.

Hai giờ chiều, đoàn phim tổ chức hội nghị toàn thể lần thứ nhất, diễn viên chủ chốt đã ký xong hợp đồng từ hôm qua, Lục Tường thông báo các diễn viên và người đại diện đến dự họp.

Lục Tường là một trong những đạo diễn nổi tiếng nhất nước hiện nay, hơn ba mươi tuổi đã ẵm vô số giải thưởng, cộng thêm diện mạo đẹp trai và xu hướng tình dục công khai, hẳn luôn là đối tượng săn đón chủ yếu của cánh báo chí.

Cho nên, từ chuyện nhà Lục Tường có bao nhiêu thành viên, bao nhiêu con chó, tới chuyện mấy ngày đổi một bạn trai, thích loại hình nào, toàn bộ đều

được đăng báo, thậm chí có người còn tuân ra vài vấn đề riêng tư tào bạo như hấn một đêm mấy lần, thường dùng tư thế nào, thích bạn trai mặc quần sịp chữ T.

Lục Tường chẳng hề lưu tâm những tin tức ấy, vấn đề của phóng viên truyền thông có bên nhon cay nghiệt cỡ nào chẳng nữa, hấn cũng chuyện trò vui vẻ, thoải mái đối mặt, dựa trên tinh thần mình vui người vui để chọc cười khán giả. Song một khi nhắc đến nội dung liên quan tới điện ảnh, Lục Tường giống như biến thành người khác. Nói theo lời hấn thì chính là: “Anh có thể lấy tôi ra tiêu khiển, nhưng không được tiêu khiển bằng tác phẩm của tôi.”

Các minh tinh điện ảnh từng hợp tác với hấn càng hiểu rõ hơn ai hết, Lục Tường trên trường quay là bạo long phun lửa hàng thật giá thật. Yêu cầu cao với mỗi chi tiết đến độ làm người ta tức lộn ruột, sau khi mỗi bộ phim của hấn đóng máy, nữ chính trong phim luôn nước mắt lưng tròng nói với phóng viên rằng:

“Đây là bộ phim khó quên (gian nan) nhất mà tôi từng đóng, đạo diễn Lục vô cùng nghiêm cẩn (so đo từng tí), yêu cầu với chi tiết gần như hoàn mỹ (biến thái). Trong thời gian quay phim, đạo diễn Lục dạy (chửi) tôi rất nhiều, tôi thật lòng cảm ơn (muốn cào xé) anh ấy. Đạo diễn Lục giúp tôi trưởng thành (mặt dày) hơn nhiều, nếu sau này còn cơ hội, thực tình hi vọng có thể hợp tác (tuyệt giao) với đạo diễn Lục.”

Nói thì nói thế, nhưng đến lúc phim công chiếu và doanh thu phòng vé bay lên thẳng tắp, các diễn viên lập tức cảm thấy tất thấy lời mắng chửi từng nghe, mọi uất ức từng chịu đựng đều đáng giá. Vì vậy, khi Lục đại đạo diễn muốn quay phim, bọn họ vẫn nói gót nhau xông lên chiếm một chỗ trong danh sách chịu ngược đãi.

Một giờ rưỡi, Đỗ Thanh Học dẫn Kiều Mạt tới phòng họp được chỉ định. Đúng giờ là nguyên tắc đầu tiên của diễn viên, Kiều Mạt lại chả phải ngôi sao lớn gì, cộng thêm sáng nay mới chiếm nửa đầu đề, Đỗ Thanh Học cẩn thận từng chút một, quyết định tới sớm nửa tiếng.

Các diễn viên khác hiển nhiên cũng biết tính đạo diễn Lục, ai nấy nhao nhao đến sớm. Hai giờ đúng, diễn viên chủ chốt hầu như có mặt đầy đủ. Đỗ Thanh Học lia mắt một vòng, phát hiện so với thời điểm ký hợp đồng chiều qua thì chỉ thiếu một người — Hoa Dung.

Còn Kiều Mạt thì vừa vô phòng đã bắt đầu nhìn chăm chăm cửa ra vào, cứ một người tiến vào là lại thất vọng thêm một chút. Mãi đến cuối cùng, Đầu Trọc bước vào và đóng cửa lại, nói: “Người đến đủ rồi, đạo diễn Lục, chúng ta có thể bắt đầu.”

Kiều Mạt mới biết Kim Trăn không tham gia cuộc họp hôm nay, toàn thân cậu tức khắc ỉu xiu, nom y hết chú gà trống chán đời, lông rũ xuống hết, uể oải nằm gục trên bàn.

Bấy giờ, Tạ Thanh Thần bên cạnh chọt lên tiếng: “Chưa đủ người mà? Hoa Dung chưa tới.”

Lục Tường đáp mà không ngẩng đầu lên: “Vai Lộc Dương còn có thay đổi, hiện vẫn chưa xác định lần cuối, Kim tổng đang xử lý chuyện này, có khả năng sẽ đổi người khác.”

Nghe vậy, không chỉ Tạ Thanh Thần, tất cả mọi người ở đây đều thoáng dờ ra, bọn họ cũng có mặt tại buổi ký hợp đồng chiều qua, biết Hoa Dung đã ký kết xong xuôi với đoàn phim, sao mới một đêm đã muốn đổi người.

Mạc Vũ Sinh nâng mắt lên, ánh mắt khẽ lướt qua Kiều Mạt, không nói gì. Những người khác lại ra chiều kinh ngạc, hai mắt nhìn nhau.

“Nhân vật Lộc Dương, tôi nhớ chiều qua đã giao cho Hoa Dung rồi mà, sao lại thay đổi chứ?” Tạ Thanh Thần không đổi sắc mặt, giọng điệu lại tỏ vẻ nghi ngờ.

“À, chắc lịch trình của Hoa Dung gặp vấn đề nên bây giờ vẫn chưa xác định, tạm thời bỏ qua chuyện này, chúng ta họp trước.” Lục Tường đáp hồi hột cho qua vụ Hoa Dung, nhưng trong lòng đang đề nén cơn thịnh nộ tương đương vạn con ngựa đang phi hành.

Sáng ngày ra Kim Trăn đã gọi tới nằng nặc đòi thay Hoa Dung, Lục Tường không biết Hoa Dung sao lại chọc phải ngài đây, nhưng kiên quyết không chịu đổi người. Nguyên nhân rất đơn giản, nhân vật Lộc Dương của Hoa Dung là vai phản diện, hấn từng xem bộ phim trước đây của Hoa Dung, cảm thấy khí chất của Hoa Dung rất hợp đồng kiểu nhân vật phản diện trong ngoài bất nhất này, sau khi gặp mặt lại càng khẳng định ý tưởng ấy. Lục Tường từng duyệt qua vô số đàn ông, liếc phát là nhìn thấu bản chất của Hoa Dung, nên hấn cho rằng Hoa Dung diễn nhân vật kia là thể hiện đúng tính cách thật, không ai thích hợp hơn nữa.

Lục Tường tuyển diễn viên luôn yêu cầu độ phù hợp với nhân vật, hết thấy lấy hiệu quả điện ảnh làm tiền đề. Về phần tác phong lẫn nhân phẩm thâm kín của đám diễn viên, thì hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo nghĩ của hấn, bởi chính bản thân hấn còn chả có tiết tháo nữa là. Cho nên, khó khăn lắm mới định xong vai nam thứ, hấn đòi nào chịu thay đổi dễ dàng.

Giăng co với Kim Trăn cả buổi, Lục Tường diễn tiết quảng luôn điện thoại, mấy phút sau lại nhặt lên, hên sao còn xài được, rồi lần lượt gọi cho Hoắc Ly và Tống Tử Dương.

“Hoắc Ly, mau quần thẳng em họ nhà cậu đi, bộ cậu ta xem mình là thẳng thần kinh thật hả? Tự dung phát điên cái gì? Hôm qua mới quyết định xong nhân vật, hôm nay đã đòi đổi. Nói cho cậu ta biết, không đổi.”

“Tống Tử Dương, Kim nhị thiếu muốn thay Hoa Dung, giờ trong phim chỉ còn Hoa Dung là đến từ Thịnh Dương các cậu, nếu thay cậu ta, mai mốt Thịnh Dương cũng chẳng còn liên quan gì sất.”

...

Hoắc Ly thì không hề gì, song cuộc gọi của Lục Tường lại khiến Tống Tử Dương triệt để phát khùng, hắn cầm điện thoại quát tháo với Hoắc Ly:

“Hoắc Ly, Kim nhị thiếu nhà các cậu rốt cuộc muốn gì? Bộ có thù với tôi hả? Cậu ta về nước, tôi mời cậu ta ăn ngon uống ngon chơi bời xả láng, Xán Tinh các cậu mới vừa thành lập, tôi lập tức đưa Mạc Vũ Sinh với Tạ Thanh Thần qua gánh team, cậu ta còn đòi thế nào nữa? Đầu tiên là chuyển vai nam thứ ba đã bàn trước, hừ, sang cho tên nhóc Kiều Mạt kia, tôi cũng đành chấp nhận, ai biểu hai đứa nó thông đồng với nhau. Nhưng giờ là chuyện chó đẻ gì đây? Ngay cả Hoa Dung cũng muốn thay? Hoắc Ly, cậu đừng quên tôi cũng đầu tư tiền cho , con mẹ nó chứ, ông đây hết xì tiền lại xì người, cuối cùng lại đập vào mặt kết quả này? Trên đời có thằng anh em giống cậu hả?”

Hoắc Ly đã hiểu rõ ngọn nguồn sự việc từ Kim Trăn, hắn đau đầu bóp trán, bảo:

“Tư Dương, sáng nay cậu không xem tin tức à? Việc này quả thực không trách được Kim Trăn, là Hoa Dung nhà các cậu tự tìm đường chết, cậu ta chụp ảnh Kiều Mạt với Kim Trăn tuồn cho phóng viên nên mới chọc giận Kim Trăn. Giờ tin tức đã bị phong tỏa, nhưng Hoa Dung cũng triệt để đắc tội Kim Trăn rồi.”

Tống Tử Dương đực mặt, không ngờ sự việc còn có nội tình này, nhưng ngữ khí vẫn cứng rắn như cũ:

“Dù thật vậy thì sao, cũng đâu tới nỗi phải thay người, và lại chỉ là ảnh chụp thôi mà, loại chuyện này không phải quá bình thường sao? Đừng nói là thật, mấy bộ phim khác người ta còn cố ý bịa ra scandal ấy chứ, gọi là lăng xê theo thông lệ trước khi bấm máy.”

Hoắc Ly trầm giọng nói: “Tư Dương, chắc cậu cũng biết Kim Trăn là bị tôi kiên quyết lôi vào Xán Tinh, tuy dựng không phản đối, nhưng cũng chẳng đồng ý. Cậu ít nhiều gì cũng biết tình huống nhà họ Kim mà, thân phận Kim Trăn không thích hợp lấy ra lăng xê.”

Tống Tử Dương trầm rùng mình, giọng điệu lại có chút cáu kỉnh: “Thôi, tôi biết rồi, là lỗi của Hoa Dung, tí nữa tôi sẽ cảnh cáo cậu ta, nhưng nhân vật này tuyệt đối không thể đổi.”

Hoắc Ly nghĩ rồi đáp: “Được rồi, để tôi tìm Kim Trăn thương lượng thử xem còn đường sống quay lại không.”

Cuối cùng, sau một ngày bị Hoắc Ly quần quýt khuyên bảo tận tình, Kim Trăn rốt cuộc hết kiên nhẫn, đồng ý cho Hoa Dung tiếp tục sắm vai nam thứ, đổi lại, Hoắc Ly bị ép ký kết một loạt hiệp ước bất bình đẳng.

Một, xóa sổ toàn bộ ảnh chụp trong tay Hoa Dung.

Hai, cắt giảm cảnh diễn của Hoa Dung trên diện rộng.

Ba, sau khi bộ phim kết thúc, Xán Tinh sẽ không hợp tác gì với Hoa Dung nữa.

Bốn, với hàng loạt buổi xã giao sau này của Xán Tinh, Kim Trăn có tham dự hay không hoàn toàn dựa trên tình thần tự nguyện.

Nguồn:

Năm, đại thọ một tháng sau của ông nội Kim yêu cầu chuẩn bị lễ vật, phần của Kim Trăn do Hoắc Ly bao thầu.

Sáu, về nhân vật của Kiều Mạt, Kim Trăn có quyền sửa chữa kịch bản bất cứ lúc nào.

Hoắc Ly đồng ý luôn mồm, tiếp theo thờ phào nhẹ nhõm. Trên đường đi tìm Tống Tử Dương, Hoắc Ly mới ngẫm kỹ lại các yêu cầu của Kim Trăn, mấy cái đầu tiên đều hợp tình hợp lý, có giải quyết việc chung, cũng có lấy việc công làm việc tư.

Nhưng cái cuối cùng trông kiểu gì cũng thấy sai sai. Sao bảo không thích, không quan tâm hả?

Khóe miệng Hoắc Ly nhếch lên, trên mặt nở nụ cười. Người người đang chờ mong và sẫm soi chỗ để nịnh nọt Kim nhị thiếu, coi bộ chỗ ấy sắp lộ diện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chế Độ Liệt Nam Triền Lang Khởi Động Rồi

**liệt nam triền lang: trai nghiêm chỉnh soi mặt dày*

Tuy nói Hoa Dung cuối cùng cũng miễn cưỡng bảo vệ được vai Lộc Dương, nhưng vẫn không bắt kịp hội nghị buổi chiều.

Lục Tường mở cuộc họp với vẻ mặt áp suất thấp, ngoại trừ Kiều Mạt, những người khác đều tập trung tinh thần nghe hắn nói. Lục Tường giới thiệu quy định của đoàn phim, thời gian và địa điểm quay, cùng vài điểm cần lưu ý khác. Sau đó phát kịch bản lần một cho các diễn viên có mặt.

“Kịch bản đã có người xem trước rồi, bản hiện tại là tối hôm qua mới sửa lại, về sau có khả năng còn thay đổi, trước tiên mọi người dựa theo bản này làm quen với nhân vật của mình, xem các cảnh diễn chủ chốt.” Nói xong, Lục Tường ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tạ Thanh Thần và một nữ diễn viên khác:

“Có hai cảnh đánh nhau trong nước, cần lộ mặt trên màn ảnh rất nhiều nên không thể dùng diễn viên đóng thế, hai người đọc kịch bản xem có vấn đề gì không.”

Tạ Thanh Thần gật đầu, không nói gì, nữ diễn viên kia thì khẽ cau mày, cuối cùng cũng chẳng hé răng.

Kiều Mạt lật kịch bản ra xem thử, đại khái nắm được nội dung chính của , bấy giờ cậu mới biết vì sao lúc casting lại yêu cầu diễn viên lộ đồ.

là bộ phim cổ trang huyền ảo, nam chính Mộc Lê là tọa hạ nhị đệ tử của Vụ Linh sơn thần, sơn thần có rất đông đệ tử, với mỗi đệ tử thu được, sơn thần đều xăm một ấn ký đặc biệt lên người họ. Từ đại sư huynh Lộc Dương đến tiểu sư đệ Thanh Vu, trừ nam chính Mộc Lê ra thì ai ai cũng có.

Kiều Mạt sắm vai Thanh Vu, hoa văn hình xăm trên người là một dây hoa thanh la uốn lượn từ gốc đùi trong bên trái lên trên, bò dọc theo xương hông và cơ bắp thắt lưng lên tận xương sườn dưới.

Trong kịch bản có hai cảnh quay tập trung vào hình xăm của Thanh Vu, thành thử yêu cầu cực cao với màu da và đường nét cơ bắp mặt bên thắt lưng của diễn viên. Đây là lý do Lục Tường và nữ biên kịch lại lộ ra ánh mắt y hệt sói đói khi nhìn thấy Kiêu Mạt trắng trẻo, không lông, cơ bắp cân xứng.

Lễ bấm máy được quyết định tổ chức vào thứ hai, Lục Tường dẫn mọi người về nghiên ngắm nhân vật thật kỹ, đến hôm đó sẽ có phóng viên tới phỏng vấn. Đỗ Thanh Học hiểu, đối với những diễn viên đẳng cấp cỡ Mạc Vũ Sinh và Tạ Thanh Thần, lời này của Lục Tường chỉ tổ dư thừa, Mạc Vũ Sinh không cần xem kịch bản cũng dư sức trả lời trôi chảy mọi câu hỏi của phóng viên, Tạ Thanh Thần lại càng khéo léo. Mà cảnh quay của các diễn viên khác lại không nhiều, câu hỏi của phóng viên sẽ chẳng rơi trúng đầu họ. Cho nên, Lục Tường nói thế hẳn là nhằm vào Kiêu Mạt và nữ thứ Đào Di ngồi cạnh Tạ Thanh Thần.

Khổ nỗi cả hai đều không biết cảm kích, Kiêu Mạt nâng cằm, rũ mắt, hình như đang buồn ngủ. Mà Đào Di thì đặt toàn bộ lực chú ý lên kịch bản trong tay, mày càng lúc càng nhăn chặt, sắc mặt không tốt.

Sau khi cuộc họp chấm dứt, Kiêu Mạt dụi dụi mắt, ngáp một cái, đứng dậy muốn đi. Lúc này, Mạc Vũ Sinh đến cạnh Kiêu Mạt, nhìn cậu rồi cười bảo: “Sao thế? Tối qua thức khuya xem World Cup à?”

Kiều Mạt lắc lắc đầu: “Đâu có, xem Bách gia giảng đàn.”

Mạc Vũ Sinh ngó ra, sau đó tiếp tục cười nói: “Phim này quay ngoại cảnh ở Cửu Trại và Trương Gia Giới, sau này sẽ vất vả lắm, mấy ngày này nhớ chú ý nghỉ ngơi.”

Kiều Mạt gật đầu, nghĩ một hồi lại hỏi: “Anh Mạc, anh thích coi World Cup hả? Anh hai em cũng thích lắm đó.”

Mạc Vũ Sinh cười đáp: “Rất nhiều người thích xem.”

Lúc này, Đỗ Thanh Học bên cạnh như chợt nhớ tới gì đó, bèn vỗ vai Kiêu Mạt, bảo:

“Đừng rồi, tí nữa tôi còn muốn đến công ty, có công chuyện phải làm, giờ chúng ta đi luôn thôi.”

Đoạn, Đỗ Thanh Học gật đầu tạm biệt Mạc Vũ Sinh, kéo Kiêu Mạt ra bãi đậu xe. Vừa đi vừa dặn Kiêu Mạt:

“Kiêu Mạt, tôi mới nhớ ra Mạc Vũ Sinh với Ngao Tứ luôn luôn bất hòa, hai người họ một người là ảnh đế của Hạo Nguyệt, một người là át chủ bài của Thịnh Dương, tư thái sắc mùi vua không gặp vua. Trước nay hai người chưa bao giờ cùng xuất hiện trước mặt truyền thông, đối thoại trên internet cũng chẳng thân thiện gì, không ngày nào là các fan không khẩu chiến với nhau. Cho nên, lần này quay cậu phải chú ý một chút, cố gắng tránh nhắc tới quan hệ với Ngao Tứ trước mặt người khác.”

Đỗ Thanh Học im lặng chốc lát, nói tiếp: “Tuy Mạc Vũ Sinh luôn hiền hoà, nhưng thái độ hiện tại của anh ta với cậu hơi ân cần quá.”

Kiều Mạt lại chả thèm để ý: “Tôi thấy anh Mạc tốt lắm, tốt hơn gã Hoa Dung kia không biết bao nhiêu lần đâu, cái thứ giết tiền lại cướp sắc.” Kiêu Mạt cất giọng tràn ngập căm phẫn.

Đỗ Thanh Học: ...

Lúc trước là cậu mặt dày mày dạn, nước mắt nước mũi tèm lem đòi yêu Hoa Dung, yêu đến ruột gan đứt từng khúc mà nhĩ? Ban đầu cũng là cậu chủ động đồng ý bán thân để nợ tiền cho nó trả nợ bài bạc đúng không? Sao quay qua quay lại đã biến thành nó giết tiền cướp sắc rồi?

Dù Hoa Dung hơi cặn bã, song cũng đâu thể chụp mũ lung tung, vậy là không hay đâu.

Giờ phút này, tâm tư Kiêu Mạt hoàn toàn không đặt trên Mạc Vũ Sinh và Hoa Dung, cậu buồn bã nói với Đỗ Thanh Học:

“Anh Đỗ, còn một tuần mới đến lễ bấm máy, tức là phải một tuần nữa tôi mới được gặp lại Kim Trần sao?”

Đỗ Thanh Học trầm mặc một hồi, đáp: “Khoảng cách sinh ra cái đẹp.”

Kiều Mạt lắc lắc đầu: “Ảnh đủ đẹp rồi, đẹp tự nhiên chẳng cần trang sức, không cần bên ngoài đắp thêm đâu.”

Đỗ Thanh Học giật giật khoe miệng, quyết định ngâm mồm. Trên đường đi, anh ta lảng lảng lắng nghe phiền não của thiếu niên Kiều Mạt, chẳng ừ hử lấy một câu.

Về đến nơi, hiếm có lần không thấy Ô Mãn ở nhà, cũng không ở trong bể cá.

Kiều Mạt không tìm thấy Ô Mãn, lập tức lòi ra bản công lược tình yêu mà Ô Mãn soạn thảo lúc trước, tìm phần “Yêu đương nơi đất khách”:

Ver điều ti: tán gái trên đất khách có ba vật quý, tin nhắn tặng hoa và taobao.

Ver văn nghệ: yêu đương trên đất khách cần nhớ kỹ, van xin thư tình tài ăn nói tốt.

Ver phú soái: theo đuổi gái trên đất khách có hai chiêu, tài khoản ngân hàng vé máy bay.

Kiều Mạt chớp mắt, nhanh chóng định vị bản thân là ver thứ nhất, đoạn cong môi mỉm cười.

Mấy hôm nay Kim Trần bận tới mất, ban đầu hấn đáp ứng Hoắc Ly vào Xán Tinh cũng chỉ ôm tâm lý làm chơi, nhưng sau khi chính thức nhậm chức, bản chất nghiêm cẩn và nghiêm túc của người nhà họ Kim lại vô thức lộ ra, hấn không thích giao tiếp xã giao, song am hiểu việc quản lý công ty.

Xán Tinh mới thành lập, nhân viên còn đang trong giai đoạn cọ xát, quy định điều lệ cũng chưa mấy hoàn thiện. Trọng tâm công việc của Hoắc Ly dồn hết lên giao tiếp đối ngoại và quan hệ xã hội, Kim Trần và một vị lãnh đạo khác hiển nhiên phải gánh vác các công việc quản lý bên trong công ty.

Hơn nữa sắp bấm máy, thân là nhà sản xuất, Kim Trần càng làm mãi không hết việc. Hoắc Ly mời một nhà sản xuất dày dặn kinh nghiệm đến làm trợ lý cho Kim Trần, mà Kim Trần thì thích tự thân vận động trong mọi việc, một là không quen giao việc của mình cho người khác, hai là lần đầu tiên tiếp xúc với chức vị nhà sản xuất, điều cần học còn rất nhiều. Tóm lại, công tác chuẩn bị trước khi bấm máy đang được xúc tiến mạnh mẽ, bận rộn mà vẫn gọn gàng ngăn nắp

Về phần phong ba trong toilet với Kiều Mạt lại như đất đá rơi xuống biển, đến bọt nước cũng chẳng thấy bắn lên. Đương lúc Kim Trần bận rộn tới độ gần quên bống Kiều Mạt, thì di động của hấn nhận được tin nhắn từ một số lạ:

“Kim Kim yêu dấu...” Nhìn thấy xưng hô này, cánh tay Kim Trần thoát cái nổi lên một tầng da gà, có vẻ hấn đã đoán được người gửi tin nhắn là ai, bèn kéo xuống dưới:

“Người xưa nói: một ngày không gặp như cách ba thu, trong hai ngàn ngày đêm đôi mình xa nhau, liệu rằng có giây phút nào người nhớ đến Kiều Mạt Mạt bên bồn rửa tay hay không? o(*////▽////*)q” Nguồn:

Kim Trần: ...

Hấn run run ngón tay, yên lặng xóa tin nhắn. Nhưng trong mấy tiếng kế tiếp, đầu óc Kim Trần cứ luẩn quẩn mãi cái chuỗi ký hiệu /// vớ vẩn kia, rốt cuộc là cái vẹo gì thế...

Hôm sau, Kim Trần triệu tập cuộc họp cấp cao trong công tay. Lúc họp gần xong, Kim Trần phải phát biểu tổng kết theo thường lệ, hấn đang tính mở miệng thì di động trên bàn sáng lên, rung rung mấy cái. Kim Trần theo bản năng chọn mở tin nhắn, không ngờ lại là tin nhắn âm thanh, bèn để điện thoại xuống, định lát nữa nghe, dè đâu ngón tay lại bất cẩn chạm phải nút phát tin. Thế là di động truyền ra giọng nói giòn vang mà tui thân của Kiều Mạt:

“Kim Kim, anh yên tâm, em sẽ chịu trách nhiệm với anh.”

...

Giọng Kiều Mạt không lớn, nhưng tại thời khắc tất cả mọi người đang chờ đợi Kim Trần lên tiếng này, từng chữ truyền ra từ di động trở nên vang dội mà rõ ràng hết biết.

Mọi người trong phòng họp nhất tề ngừng thở, ai nấy đều cúi đầu vì lúng túng mà kinh ngạc, dùng khoe mắt liếc trộm bản mặt đã đen đến không thể đen hơn của Kim Trần.

Kim Trần nắm di động, phun ra hai chữ từ kẽ răng: “Tan họp.”

Sau đó đứng dậy, sai bước rời phòng họp. Bỏ lại một phòng đầy người với nội tâm đang điên cuồng thổ tào:

Chịu trách nhiệm? Còn là giọng đực rựa? Ôi cái đệt, lượng tin tức quá tải rồi...

Kim tổng là cong? Kim tổng làm ai?

Í, không đúng, là ai làm Kim tổng?

Hà! Bo đi Kim tổng thế kia mà là nằm dưới, là thụ á! Thụ? Đờ mờ, khẩu vị quá nặng rồi biết không (gào hét-ing)...

Ngược bà nó CP của tui rồi!

...

Trở lại văn phòng, chuyện đầu tiên Kim Trần làm là kéo sổ của Kiều Mạt vào sổ đen. Ngất nổi, thế giới chỉ an tĩnh nửa ngày, chưa đến hai giờ chiều, Kim Trần đang xem xét bản sơ thảo về quy trình lễ bầm máy trong phòng họp, thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, hần đáp mà không ngẩng đầu lên: “Vào đi”.

Người đẩy cửa vào là thư ký Tiểu Ngô của Kim Trần, sắc mặt cô nàng có chút kỳ quái, nói:

“Kim tổng, có người gửi ít đồ cho anh, anh có muốn đưa vào không ạ?”

Kim Trần không để ý lắm, vẫn cúi đầu xem tài liệu trong tay, bảo: “Đồ gì? Đem vào đây.”

Thư ký Tiểu Ngô ra cửa vẫy vẫy tay, chỉ thấy hai người trông có vẻ là nhân viên chuyển phát nhanh bê một bó hoa hồng to đùng vào.

“Anh Kim Trần, tổng cộng là 1111 đóa, mời anh ký nhận, còn đây là thiệp.” Nhân viên đặt một tấm thiệp hình trái tim hường phấn lên bàn Kim Trần, xong rồi khỏi phòng. Thư ký Tiểu Ngô nhòm lút qua sắc mặt Kim Trần, rồi cũng rút lui ra ngoài.

Kim Trần nhìn dòng chữ trên thiệp: “Trọn đời trọn kiếp, một lòng một dạ.” Mặt sau lại vẽ một ký hiệu $O(*///\nabla///*)q$.

Năm phút sau, thư ký Tiểu Ngô nhận được điện thoại của Kim Trần, bảo cô vào dọn sạch mớ hoa, còn nói nếu sau này lại có người tặng hoa đến đây thì trả về hết.

Trong hai ngày kế tiếp, Kim Trần không bị Kiều Mạt quấy rối nữa. Địa điểm diễn ra lễ bầm máy xảy ra ít vắn đề, liên tục mấy ngày, ngày nào Kim Trần cũng bận việc ở công ty đến khuya. Cứ thế, mãi tới tối chủ nhật, hết thảy rốt cuộc sắp xếp xong.

Kim Trần xem đồng hồ đeo tay, đã mười giờ tối, hần ấn thái dương, chuẩn bị dọn đồ về khách sạn. Đúng lúc này, thư ký Tiểu Ngô gõ cửa tiến vào, cô cầm một thùng giấy nhỏ trong tay, do dự nói với Kim Trần rằng:

“Kim tổng, chiều nay nhận được một chuyển phát nhanh gửi cho anh, tôi thấy không phải hoa nên ký nhận, lại thấy anh bận việc liên tục nên không đem vào.”

Kim Trần nhìn thùng giấy nhỏ kia, trong lòng lại trào dâng linh cảm bất an, thư ký Tiểu Ngô bỏ thùng giấy xuống rồi tan tằm về nhà.

Kim Trần ngồi trong phòng làm việc nhìn chằm chằm thùng giấy mười phút, rốt cuộc vẫn mở nó ra, chỉ thấy bên trong có một cái ly và một cái gối dựa. Ly màu trắng trắng men rất đơn giản, trên thân ly vẽ một cái đầu dạng chibi, Kim Trần liếc sơ là biết vẽ theo mặt Kiều Mạt, nguyên khuôn mặt cười toe toét, kể bên còn có bàn tay giơ hình chữ V, phía dưới in một hàng chữ:

“Âu yếm nâng em trong lòng bàn tay ~ ♥”, phía sau vẽ một hình trái tim nho nhỏ.

Kim Trần sầm mặt bất đắc dĩ, để cái ly lên bàn, lại thò tay lôi gối dựa ra, phía trên vẫn là hình đầu Kiều Mạt, chỉ dòng chữ bên dưới là thay đổi:

“Biết ám giở, cầu bao nuôi ~”

Sắc mặt Kim Trần càng đen tợn, hần rốt cuộc nhìn hết nổi, quyết định gọi điện nói rõ ràng với Kiều Mạt. Hần cầm lấy di động, kéo sổ Kiều Mạt ra khỏi sổ đen, đang tính gọi thì đột nhiên nhận được một tin nhắn do Kiều Mạt gửi. Kim Trần mở tin nhắn, chỉ thấy trong đó viết:

“Kim Kim, ngày mai là được gặp anh rồi, tuyệt quá đi, em vui lắm, ngủ ngon nha. $O(*///\nabla///*)q$ ”

Kim Trần cảm di động im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn không gọi đi, dường như trông thấy khuôn mặt tươi cười khờ khạo trần ngập chờ mong ở đầu kia điện thoại.

Hần ném di động lên bàn, nhìn cái ly và cái gối, đáy lòng bỗng nảy sinh cảm xúc khó tả. Từ nhỏ đến giờ, đây hình như là lần đầu tiên hần nhận được món quà mang ý nghĩa thực sự là “tặng Kim Trần”, còn là hai món cùng lúc.

So với những chiếc xé xịn và đồng hồ đắt tiền trước kia, Kim Trần chợt cảm thấy hai món đồ tầm thường trước mắt tựa hồ mang đến cho hần cảm xúc sâu hơn, hần không biết Kiều Mạt mua hai món này với mục đích gì, nhưng đáy lòng không hiểu sao vẫn thấy âm ỉ.

Kim Trần cầm lấy gối, nhìn mặt cười dạng chibi của Kiều Mạt trên đó.

Lúc này, tờ giấy dán phía sau gối bay xuống đất, Kim Trần thấy thế bèn cúi đầu nhặt lên, chỉ thấy trên giấy viết rằng:

“Khuyến mãi nhân dịp kỷ niệm ngày thành lập, 9.9 tệ, hai món bao ship nha, thân ái! o((≥▽≤o))”

Kim Trăn: ...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Làn Thổ Lộ Thứ Hai Rớt Cuộc Có Tiến Triển

Sáng sớm hôm sau, buổi lễ bấm máy của đúng giờ diễn ra tại hội trường thứ hai của đài truyền hình Bắc Kinh, trung tâm hội trường treo poster tuyên truyền khổ lớn của diễn viên, máy chiếu đang phát đi phát lại đoạn video quảng bá đã được cắt nối biên tập từ trước, poster của bốn diễn viên chính được treo lần lượt hai bên:

Mạc Vũ Sinh áo trắng cầm kiếm, phóng khoáng nhẹ nhàng;

Tạ Thanh Thần phong thái yếu điệu, thanh linh xuất trần;

Đào Di xinh xắn hoạt bát, lạnh lợi mùi phẫn;

Hoa Dung... bóng lưng Hoa Dung hiu quạnh thâm trầm, ý vị sâu xa.

Vốn dĩ poster ban đầu có mặt Hoa Dung, một khuôn mặt tươi cười tà mị điên cuồng quyến rũ, bộc lộ sức hấp dẫn đặc biệt của nhân vật phản diện. Nhưng khi nhiếp ảnh gia nhận được thông báo đang chờ quyết định nam thứ, mà việc in ấn poster lại không chờ người, chẳng biết làm sao, thế là lạnh trí nghĩ ra cách này, dứt khoát khỏi lộ mặt đi, thêm vào quan tâm cuối cùng đối thành ai, gáy nào chả giống nhau, cứ hàng thông dụng mà tới.

Hoa Dung bước vào hội trường, trông thấy poster bóng lưng của mình thì sắc mặt hơi khó coi, phải biết rằng, ngay cả bóng lưng cũng chả phải của hần, mà là một diễn viên đóng thế khác. Lần trước tung ra ảnh hôn hít của Kim Trăn và Kiều Mạt xong, Hoa Dung đâu ngờ sẽ rước lấy ảnh hưởng lớn đến thế, chẳng những suýt vượt mất vai diễn chật vật lắm mới kiếm được, còn mém bị phong sát triệt để.

Hôm sau Tống Tử Dương lôi hần ra mắng chửi một trận ra trò, Hoa Dung biết mình đụng trúng người khó xoi, tuy thâm tâm ghen ăn tức ở đủ đường với Kiều Mạt, song vẫn lặng lẽ nuốt con giận vào bụng. Tống Tử Dương khuyên hần đừng đi trêu chọc Kim Trăn nữa, trong quá trình quay phim cố gắng khiêm tốn một chút, nếu còn làm trò ngu, chẳng ai bảo vệ được hần lần sau đâu.

Lễ bấm máy mời đến rất nhiều khách quý, là một buổi lễ có quy mô lớn, Kim Trăn và Hoắc Ly diện âu phục đen đứng sóng vai bên nhau, Lục Tường và nữ biên kịch kẻ bên lại mặc nguyên cây trắng.

Từ lúc vào cửa, ánh mắt Kiều Mạt đã chẳng hề rời khỏi Kim Trăn, Đỗ Thanh Học dường như trông thấy đỉnh đầu cậu thực sự bốc ra tìm hồng phôi phôi. Đứng dưới nhìn chăm chăm ờ thôi cho qua, nhưng ngay cả lúc các diễn viên cùng lên sân khấu, Kiều Mạt đứng tại vị trí ngoài cùng bên trái, cả bốn người Mạc Vũ Sinh, Hoa Dung, biên kịch lẫn Đầu Trọc đều không tài nào ngăn chặn ánh mắt dạt dào ý xuân của cậu, cổ quay thành góc chín mươi độ, giữ nguyên suốt quá trình lãnh đạo phát biểu và ký giả đặt câu hỏi.

Mãi đến khi một phóng viên dưới sân khấu rớt cuộc nhìn hết nỗi phải hỏi: “Xin hỏi cậu Kiều Mạt, ngay từ lúc bắt đầu cậu đã quay mặt nhìn chăm chăm sang bên kia mãi, không biết người đẹp nào hấp dẫn ánh mắt cậu vậy?”

Kiều Mạt thoáng ngẩn ra, không ngờ sẽ có phóng viên hỏi mình. Thấy tất cả mọi người trên dưới sân khấu đều chĩa ánh mắt vào mặt mình, Kiều Mạt chớp chớp mắt, lại phát hiện Kim Trăn khẽ nhú mày, biết hần chắc chắn không thích mình ăn ngay nói thật.

“À, việc này...” Kiều Mạt suy nghĩ nên tìm cái lý do gì trả lời lấy lệ cho qua, song hoàng tử nhỏ đó giờ luôn thành thật, tình cảm thiên địa và bách gia giảng đàn đều không dạy cậu cách ba xạo nhanh chóng quyết đoán, nên Kiều Mạt kệt mảy.

Đúng lúc này, Mạc Vũ Sinh bên cạnh khẽ cười nói: “Nhắc tới chuyện này phải trách tôi rồi, tại ban nãy tôi bảo với Kiều Mạt là má phải của cậu ấy rất bánh, nên cậu ấy mới giữ mãi tư thế này, hi vọng các vị phóng viên có thể chụp lại hình ảnh đẹp của cậu ấy. Nể tình Kiều Mạt nghiêm túc cực khổ như vậy, mọi người nhất định phải chụp nhiều nhiều ảnh cho cậu ấy nha.”

Phóng viên bên dưới nghe vậy liền nở nụ cười, tiếp đó là ánh đèn flash loang loáng liên hồi.

Một câu đùa vui băng quơ của Mạc Vũ Sinh đã dễ dàng hóa giải lúng túng thay Kiều Mạt, các phóng viên loáng cái đã chuyển lực chú ý sang những người khác.

Kiều Mạt thờ phào nhẹ nhõm, đoạn nhoen cười cảm ơn Mạc Vũ Sinh, Mạc Vũ Sinh ôn hòa nhìn cậu một cái, trong mắt hàm chứa ý cười.

Dưới sân khấu, Đỗ Thanh Học đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, anh ta không biết tới qua Kiều Mạt xem phim gì, nên chẳng tài nào đoán được phong cách nói năng của cậu. May sao có Mạc Vũ Sinh giải vây, bằng không thiệt chẳng biết Kiều Mạt sẽ thốt ra lời lẽ kinh thiên động địa cỡ nào. Tuy scandal

giữa cậu và Kim Trăn đã bị áp chế, nhưng giờ ở đây toàn dân truyền thông, rất nhiều người ngầm biết tông về tin tức kia. Vào thời khắc quan trọng nhường này, nếu lại xuất hiện tình huống gì, vai diễn của Kiều Mạt... Chỉ e đến bóng lưng cũng chưa chắc có.

Dù Đỗ Thanh Học nghi ngờ trăm bề về động cơ của Mạc Vũ Sinh, song giờ phút này, anh ta vẫn cảm thấy Mạc Vũ Sinh chính là nam thần trong lòng mình.

Hết thấy kế tiếp đều diễn ra suôn sẻ, sau khi nghi thức cắt băng chấm dứt, Lục Tường và biên kịch chia nhau giới thiệu về một vài điểm sáng trong nội dung và thiết lập nhân vật. Buổi lễ bấm máy kết thúc thuận lợi trong bầu không khí tốt đẹp và sôi nổi.

Mọi người trong hội trường bước vào giai đoạn giao lưu tự do. Lúc này, Đỗ Thanh Học thấy Kim Trăn bước đến bên cạnh Kiều Mạt, ghé tai cậu nói gì đó, mắt Kiều Mạt bỗng chốc sáng rõ, toàn thân hào hứng sáng láng hẳn lên. Tiếp theo, cậu quay sang dòm Đỗ Thanh Học bên dưới, giờ tay chữ Y với anh ta, miệng thì tạo khẩu hình “Ye!”, đoạn hôn hờ đi theo Kim Trăn ra khỏi hội trường.

Đỗ Thanh Học nom về mặt nghiêm nghị của Kim Trăn, chỉ biết chắc mẩm chẳng phải chuyện hay ho, lại nhìn bóng lưng Kiều Mạt, thờ dài nói:

“Cậu còn ở đó ra dấu ngó ngàng gì chứ, tôi thấy cậu đúng là bị ngờ thiệt rồi... Ye!”

Kim Trăn dẫn Kiều Mạt rời khỏi hội trường, đi vào một phòng nghỉ dành cho khách VIP sát bên. Hai người vào rồi, Kim Trăn liền quay lại khóa cửa.

Trên đường đi, tim Kiều Mạt cứ nhảy nhót loạn xạ, cậu biết Kim Trăn có chuyện muốn nói với mình chắc luôn, chẳng lẽ thế công bằng tin nhắn tặng hoa và taobao có hiệu quả?

Thấy Kim Trăn khóa cửa, cảm xúc nhộn nhạo trong Kiều Mạt càng mãnh liệt, lẽ nào? Đến giai đoạn thứ ba rồi? Cậu quay lại dòm dòm, trong phòng không có giường, nhưng có một sofa dài, ồm, đủ rộng, có thể đẩy ngã...

**ba giai đoạn trong yêu đương: 1 là nắm tay, 2 là hôn môi, 3 là xếp hình*

Kim Trăn xoay lưng đến sofa ngồi xuống, sau đó tháo cà vạt trên cổ ném sang một bên, ánh mắt Kiều Mạt càng sáng hơn...

Kim Trăn thả lỏng dựa lên sofa, bắt chéo hai chân, đoạn nói với Kiều Mạt: “Kiều Mạt, cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Kiều Mạt cười tươi: “Em không muốn làm gì hết, anh muốn làm gì cũng được.” Nói xong, cậu tới ngồi cạnh Kim Trăn, ngửa đầu nhìn hân.

Ánh mắt Kim Trăn lạnh băng: “Lần trước tôi đã cảnh cáo cậu rồi, nếu muốn tiếp tục quay phim thì cách tôi xa một chút.”

Kiều Mạt: “Em đóng bộ phim này cũng vì muốn cách anh gần hơn mà.”

Nhìn ánh mắt thẳng thắn của Kiều Mạt, đáy lòng Kim Trăn bỗng nảy sinh chút cú kình. Mấy hôm trước, hân đã sai người kiểm toàn bộ tư liệu về Kiều Mạt, xác định giữa Kiều Mạt, Hoa Dung và Tống Tử Dương quả thực từng có quan hệ mờ ám, mà hành động giải vây hộ cậu của Mạc Vũ Sinh trong lễ bấm máy hôm nay cũng chứng minh lời đồn về hai người không hẳn là vô căn cứ.

Giờ phút này, nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng của Kiều Mạt, Kim Trăn càng thấy gai mắt. Hân không nghĩ mình mắc chứng sạch sẽ trên phương diện tình cảm, Kiều Mạt với hân lại chẳng tính là người quen nữa là. Nhưng không hiểu sao, khi biết Kiều Mạt từng có lịch sử đen tối, trong lòng Kim Trăn cứ thấy khó chịu, hắt mĩ mà cái cảm giác bị lừa gạt vẫn rề rề chẳng chịu đi, phải chăng nguyên nhân phần nọ là vì cho rằng bản thân lại nhìn nhầm người.

Cảm giác khó chịu ấy bị đủ loại hành động mập mờ của Kiều Mạt mấy hôm trước kích thích nên càng lan rộng, Kim Trăn cũng ghen cả bụng lừa gạt. Hân cười khẩy, bảo:

“Kiều Mạt, đừng vờ vờ vịt vịt trước mặt tôi, tôi biết hết chuyện trước đây của cậu rồi, tôi không phải Tống Tử Dương nên không có hứng thú với cậu.”

Cái dạng thành ngữ cao thâm như vờ vờ vịt vịt hơi khó hiểu với hoàng tử nhỏ, cậu chớp chớp mắt, không hiểu ý Kim Trăn lắm, chỉ đành ấp úng nói:

“Em có ngồi cái gì bệ đâu, em thật lòng thích anh.”

**vờ vờ vịt vịt: nguyên văn là “tình tình tác thái (xīngxīngzuòtài)”, em Mạt không hiểu nên tưởng là “tọa thai (zuòtài)”*

Trong mắt Kim Trăn nhuộm màu mỉa mai: “Cậu đúng là bác ái.” Đoạn nói tiếp: “Cậu thăm mền Hoa Dung ba năm, vì anh ta mà suýt nữa cả sự nghiệp lẫn mạng sống đều không cần, về sau thông đồng với Tống Tử Dương cũng vì Hoa Dung đúng không? Giờ thì sao? Lại thêm một Mạc Vũ Sinh?”

Ánh mắt Kiều Mạt vẫn sáng ngời, nghe Kim Trăn nói xong thì thờ dài bất đắc dĩ, ngầm nghĩ chốc lát, rồi nghiêm túc nhìn Kim Trăn:

“Kim Kim, ở nhà em đứng hàng thứ chín, người nhà hay gọi em là Tiểu Cửu, xưng hô này chỉ người thân thiết nhất với em mới biết, từ nay anh gọi em là Tiểu Cửu được không?”

Kim Trăn nhìn Kiều Mạt, không rõ lời này của cậu và đề tài ban nãy thì dính dáng gì với nhau, chỉ khề cau mày, không đáp.

Kiều Mạt nói tiếp: “Chuyện từng phát sinh trên người Kiều Mạt trước kia em không thay đổi được, nhưng em có thể cam đoan với anh rằng, anh là người duy nhất Tiểu Cửu từng thích, trước đây Tiểu Cửu chưa bao giờ có cảm giác này với bất kỳ ai, về sau cũng sẽ không có ai khác.”

Kiều Mạt đặt tay trước ngực, trịnh trọng nhìn Kim Trăn, trong mắt không hề có ý vui đùa, kiên định mà cố chấp.

Kim Trăn thấy ánh mắt Kiêu Mạt như thế, đáy lòng lần nữa gợn sóng lăn tăn một cách không tiền đồ. Hồi lâu sau, hấn cất giọng hơi cứng nhắc:

“Nhưng tôi không thích cậu.”

Kiều Mạt nghiêng đầu, mắt thoáng hiện nghi hoặc: “Tại sao? Diện mạo em không ưa nhìn ư? Hay dáng người không đẹp?”

Kim Trăn nghe vậy, trong mắt lại bốc lên ý lạnh, nói: “Đó là tiêu chuẩn tìm bạn giường, hóa ra cái gọi là thích của cậu chính là thích thể này à? Cậu nói thích tôi là thích kiểu này sao?”

Kiều Mạt buột miệng: “Thích cơ thể của anh.”

Vừa dứt lời, Kiêu Mạt liền thấy sắc mặt Kim Trăn càng thêm u ám, hấn lạnh giọng nói:

“Nhưng tôi không thích cơ thể cậu, nên từ nay đừng đến phiền tôi nữa.”

Kiều Mạt nhìn ánh mắt lạnh lùng lại mắt tự nhiên của Kim Trăn, liên tưởng đến lời hồi nãy của hấn, thỉnh linh phúc chí tâm linh, bèn hỏi:

“Hong lẽ anh mắc chứng cuồng xử nam?”

**phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng dạ cũng sáng ra*

Kim Trăn trợn mắt, kinh ngạc nhìn Kiêu Mạt, biểu cảm trên mặt sắp vụn vẹo tới nơi.

Kiều Mạt thấy thế, lập tức cho rằng mình đoán chuẩn rồi, bèn cười bảo Kim Trăn:

“Kim Kim, anh yên tâm, tuy Kiêu... Ừm, tuy hồi trước đúng là em có quan hệ mập mờ với Hoa Dung và Tống Tử Dương, nhưng em xin bảo đảm với anh, cơ thể em là xử nam hàng thật giá thật.”

Nói xong, cậu phớt lờ sắc mặt ngày càng đen của Kim Trăn, khẽ liếm môi một cái, ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào mắt Kim Trăn, mặt hơi ửng đỏ, hỏi:

“Anh... Muốn, muốn kiểm tra không?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Trước Khi Thông Đồng Nhớ Lột Đồ

Sắc mặt Kim Trăn lạnh và cứng như sắt, nhìn chằm chằm Kiêu Mạt đối diện.

Lúc này, màu da trắng trẻo của Kiêu Mạt càng sáng trong bóng mượt hơn, còn hơi ửng hồng, nom chẳng khác nào trái đào mật quyến rũ. Đôi mắt ngày thơ đượm chút ngượng ngùng và khát vọng đang dè dặt nhìn hấn.

Tích tắc, thứ “cứng như sắt” không chỉ là sắc mặt của Kim nhị thiếu nữa...

Kim Trăn híp mắt lại, ánh mắt nhìn Kiêu Mạt dần trở nên nguy hiểm mà sâu hun hút.

Mà kẻ gây họa trước mắt thì hoàn toàn không biết mình đã vô thức phạm trọng tội “dụ dỗ”, vẫn ngửa khuôn mặt ngây thơ đơn thuần lên, ánh mắt ướt át đến độ có thể nhấn chìm người.

Kim Trăn chỉ thấy một ngọn lửa quái ác bùng bùng lên nơi bụng dưới, toàn thân thoát cái nóng ran. Hồi tưởng lại tình cảnh ôm Kiêu Mạt vào lòng ngày ấy, nếu bỏ qua những nhân tố khác, cảm giác trên môi lẫn trên tay đều khiến Kim Trăn hài lòng. Giờ phút này, đối mặt với lời mời thẳng thắn vô tư của Kiêu Mạt, đáy lòng hấn quả thực nảy sinh dục vọng âm i muốn đẩy ngã người trước mặt.

Kim Trăn chưa từng có xúc động mãnh liệt với ai đến vậy, trước kia không hề ít trai gái tìm cách cám dỗ hấn, gương mặt lẫn thân hình cực phẩm cỡ nào cũng từng xem qua, hấn không phải người theo chủ nghĩa cấm dục, chẳng qua khi nhìn mấy cơ thể lồ lộ áp ủ mục đích, thì cảm giác khinh thường cũng lẫn ít tính dục.

Những lời Kiêu Mạt nói ban nãy, Kim Trăn cũng không hoàn toàn tin tưởng, song không thể phủ nhận là khi nghe câu “anh là người duy nhất Tiểu Cửu từng thích” thốt ra từ miệng Kiêu Mạt, tâm trạng hấn thoải mái hơn chút. Dù đề tài “cuồng xử nam” sau đó khiến hấn có chút ghen lời, nhưng nom đáng

điều hiện tại của người trước mắt, Kim Trăn cân nhắc không biết có nên nhân cơ hội này “kiểm tra thử” không.

Kiều Mạt thấy Kim Trăn cứ dòm mình chăm chăm mà chẳng nhúc nhích gì, cậu lưỡng lự chốc lát, đoạn thò tay kéo tay áo Kim Trăn, thấy người ta không phản ứng thì lá gan phình to hơn, bèn nhắc mũi, giơ chân, dang chân ngồi trên đùi Kim Trăn.

Kim Trăn nhủ mảy, vẫn không lên tiếng, nom động tác ve vãn lóng ngóng của Kiều Mạt, đáy lòng dâng lên cảm giác tò mò, muốn xem Kiều Mạt rốt cuộc tính làm gì.

Kiều Mạt thấy Kim Trăn không phản đối, trong mắt hiện vẻ mừng rỡ, thân thể sát lên trước, cậu từng thấy tư thế bây giờ của hai người trong phim dạy học ở Long cung, nhớ rõ tên nó là tư thế cười ngửa. Hoàng tử nhỏ thâm kích động, coi mỗi bữa nay có cơ hội thử song tu rồi, cậu cố gắng nhớ lại cảnh trong phim, cẩn thận bắt chước, thân mình nhún nhún trên đùi Kim Trăn.

Kim Trăn cố làm bộ trấn định, nhìn động tác của Kiều Mạt bằng vẻ mặt hắc tuyến.

Không có cảm giác, Kiều Mạt cau mày, ánh mắt hoang mang thấy rõ, đan điền chả khác gì lúc bình thường, hoàn toàn không thấy dị thường chi hết, chẳng lẽ tư thế không đúng?

Kiều Mạt ngẫm nghĩ, lại vươn tay ôm vai Kim Trăn, xoay eo nhắc mũi, gia tăng cường độ rung ruồi bên dưới.

Dưới sự ma sát của Kiều Mạt, thể hang sung huyết của Kim Trăn đã cấp tốc dựng đứng, mà ánh mắt nhìn Kiều Mạt lại kinh ngạc nhiều hơn dục vọng, như thể đang nhìn một chú khỉ, còn là loài khỉ lông vàng quý hiếm.

**thể hang: là một bộ phận của “gây”, nói chung là “lên” hay “xìu” đều liên quan trực tiếp đến thể hang. Vào ĐÂY để biết thêm về thể hang*

Kiều Mạt vận động nửa ngày chả thấy gì, bèn ngừng lại, hít một hơi thật sâu, thăm dò đan điền, phát hiện vẫn không có tí ti dị thường nào, tức khắc ra chiều thất vọng, nghĩ nghĩ rồi ngẩng đầu hỏi Kim Trăn:

“Kim Kim, anh có cảm giác không?”

Kim Trăn nhìn lều trại cứng ngắc đội lên bên dưới, trầm giọng bảo: “Cậu nói xem?”

Đáng tiếc cảm giác này không phải cảm giác kia, hai người hoàn toàn trong chế độ ông nói gà, bà nói vịt. Kiều Mạt buồn bực sờ sờ cằm, lăm lăm:

“Rốt cuộc là sai chỗ nào chứ?”

Khi nói chuyện, một tay cậu rủ xuống, vừa khéo cọ trúng đỉnh lều của Kim Trăn, đầu nắm vốn đã nhạy cảm đến phát đau bị kích thích liền sinh phản ứng dây chuyền. Thân mình Kim Trăn khẽ run lên, không khỏi rên một tiếng.

Nghe giọng Kim Trăn, Kiều Mạt bừng tỉnh đại ngộ, thoáng cái nhớ ra mình sai ở đâu.

Lời thoại, đúng vậy, trong phim có cả lời thoại mà.

Vì thế, hoàng tử nhỏ lấy lại tinh thần ngay tức khắc, cậu hắng giọng, một tay túm lấy cổ áo Kim Trăn, rồi lại nhanh chóng uốn éo, vừa cử động vừa liếc mắt đưa tình với hân, đồng thời hạ giọng hô đến là động lòng người:

“Anh giỏi quá, em còn muốn!”

“Come on, baby!”

“Cố lên cưng!”

...

Mười phút sau, Kim Trăn đen mặt rời phòng nghỉ VIP, thư ký Tiểu Ngô đứng canh trước cửa thấy Kim Trăn thì sợ hết hồn. Chả là cô có tài liệu khẩn muốn trình Kim Trăn ký tên, nghe nhân viên nói là thấy Kim Trăn vô phòng nghỉ, bèn đến cửa phòng, đang tính gõ thì nghe bên trong truyền ra tiếng rên rĩ. Do vậy, cô lúng túng đứng trước cửa, chẳng biết có nên gọi điện cho Kim Trăn trước để tránh trường hợp xấu hổ không.

Nhưng ai ngờ, tiếng kêu bên trong mới mấy phút đã ngừng, Kim Trăn lại mở cửa ngay sau đó, thư ký Tiểu Ngô tròn mắt dòm áo quần chỉnh tề trên người hân, thâm nghi hoặc:

Tính cả thời gian mặc đồ cũng chưa đầy mười phút, Kim tổng cũng quá...

Thấy Kim Trăn âm trầm nhìn mình, thư ký Tiểu Ngô rùng mình một cái, tức tốc dọn sạch tạp niệm trong đầu, đưa tài liệu trên tay qua.

Mấy phút trước, lần thực hành song tu đầu tiên của Kiều Mạt chấm dứt bằng thất bại triệt để. Trước màn biểu diễn tứ chi khoa trương của Kiều Mạt, Kim Trăn rốt cuộc chịu hết xiết phải... xìu.

Ý nghĩ muốn đẩy ngã cũng chuyển thành xúc động muốn đập cậu ta một trận. Kim Trăn xách Kiều Mạt xuống khỏi đùi mình, lạnh mặt vút lại một câu:

“Lần sau muốn dụ dỗ ai nhớ phải lột đồ trước.”

Kiều Mạt nghe vậy mới tỉnh mộng, nhớ ra hai người trong phim đúng là trần trụi, song cậu nhớ đêm đó tại Kim Điện, lúc Lục Tường với thiếu niên nọ chơi nhún trong góc, cả hai vẫn mặc quần áo mà, bởi vậy Kiều Mạt mới tưởng mặc đồ vẫn miễn ăn được đó chứ. Phút này, cồi lòng hoàng tử nhỏ tràn ngập oán niệm với Lục Tường: đạo diễn Lục, anh dạy dỗ học sinh tệ lậu kiểu đó, làm sao đào tạo được mấy người trong đoàn phim vậy!

Sau buổi lễ bấm máy, kế hoạch ghi hình chi tiết của đoàn phim cũng ra lò, trạm đầu tiên sẽ quay ở phim trường. Tối, Đỗ Thanh Học cầm kịch bản đã sửa chữa lần hai và lịch trình đến nhà Kiều Mạt.

“Ô Mân đâu?” Đỗ Thanh Học vào nhà ngó nghiêng, không thấy bóng dáng anh họ đâu. Từ lần trước nghe nói Ngao Tứ cũng là anh họ Kiều Mạt xong, Đỗ Thanh Học mới nhớ hỏi tên Ô Mân.

Kiều Mạt quay đầu nhòm lướt qua chú rùa kim tiền đang lật qua lật lại trong bể cá, đáp: “Đang lộn nhào.”

Đỗ Thanh Học cạn lời, thâm nghĩ sở thích vận động của ông anh họ này cũng độc đáo ghê. Nhưng anh ta không hỏi nhiều, chỉ lấy kịch bản đưa Kiều Mạt, nói: “Đây là kịch bản mới sửa, tôi xem rồi, cảnh của Hoa Dung bị cắt mất một phần ba, lời thoại cũng giảm rất nhiều. Coi bộ lần này nó đặc tội Kim nhị thiếu nhà các cậu thiệt rồi.”

Nghe mấy chữ “Kim nhị thiếu nhà các cậu” từ miệng Đỗ Thanh Học, Kiều Mạt cười đến hai mắt cong thành hình trăng non. Đỗ Thanh Học khinh bỉ liếc cậu một cái, nói tiếp:

“Hoa Dung bị cắt cảnh, nên cậu với Mạc Vũ Sinh có thêm hai cảnh diễn chung, một cảnh là cậu bị Hoa Dung đá thương rồi rơi xuống hồ, Mạc Vũ Sinh xuống cứu cậu, sẽ có đoạn quay cậu chìm xuống nước, quay từ trên xuống dưới, vết máu chậm rãi loang ra trong nước, nên chắc phải quay liên tục mấy phút lặn, cậu biết bơi không?”

Vừa hỏi xong, Đỗ Thanh Học cũng nhớ tới vụ Kiều Mạt nhảy xuống biển xong tự mình bơi lên đảo, coi mòì hỏi thừa rồi. Quả nhiên, Kiều Mạt đáp đầy tự tin:

“Yên tâm đi anh Đỗ, kỹ năng bơi của tôi đây bảo đảm siêu quần.”

Đỗ Thanh Học gật đầu: “Cảnh này quay tại Cừ Trại, vì theo đuổi hiệu quả hoàn mỹ nên chọn địa điểm quay là một hồ nước sâu, nghe nói nhiệt độ nước hàng năm rất thấp, vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Kiều Mạt gật đầu, không để tâm lời Đỗ Thanh Học, cái khác còn được, chứ hoàng tử Long cung mà không biết bơi chỉ tổ chọc cả tam giới cười rưng rưng. Thân thể hiện nay của Kiều Mạt không giống hồi mới đến nhân gian nữa, trải qua mấy ngày tu luyện chuyển hoá, thân thể đã lột xác triệt để, chuyển thành thân thể của chính cậu.

Tuy chân khí trong người vẫn không thể thu phóng tự nhiên như lúc ở hình rồng, song cậu đã bắt đầu thích nghi với sinh hoạt bị áp chế chân khí này. Giờ đây, cậu chỉ chú ý duy nhất một điều, đó là chừng nào mới mở cánh cửa song tu cùng Kim Trăn được.

Nghĩ đến quãng thời gian quay phim sau này có thể gặp Kim Trăn mỗi ngày, hoàng tử nhỏ không kiềm nổi cơn kích động trong lòng.

Đỗ Thanh Học bên cạnh tiếp tục nói: “Phải rồi, lần quay phim này tôi không đi cùng cậu được, cậu nên dẫn theo trợ lý, cậu muốn công ty cử cho một người hay cậu tự kiếm?”

Kiều Mạt tròn tròn hai mắt, hỏi: “Trợ lý? Tôi dẫn Ô Mân đi được không?”

Đỗ Thanh Học gật đầu: “Được, cậu nhắn với anh ta đi, ngày mốt khởi hành.”

Trong bể cá, chú rùa kim tiền hí hóp, khoan khoái lặn qua lộn lại.

Kiều Mạt nghĩ một hồi lại hỏi: “Nhưng trợ lý thường làm gì? Ô Mân chưa làm bao giờ, chẳng biết có làm được không?”

Đỗ Thanh Học nhớ tới một câu lưu truyền trong giới, buột miệng bảo: “Có việc trợ lý làm, không có việc thì làm trợ lý”

**nguyên câu là: có việc trợ lý làm, không có việc thì làm trợ lý*

Anh ta ngẫm nghĩ, dựa theo chỉ số thông minh của Kiều Mạt hiện giờ, chuyện cười này có khi lại thành nhạt nhẽo. Để cứu vãn danh dự, anh ta quyết định đổi đề tài:

“Không có việc thì tự tìm việc mà làm”

Kiều Mạt chớp chớp mắt, gật đầu.

Trong bể cá phía sau, chú rùa kim tiền chẳng hiểu sao lại thấy gió lạnh thổi từng đợt trong mai, phần đuôi căng thẳng...

Đỗ Thanh Học đang lái nhái dặn Kiều Mạt các công việc cần lưu ý trong lúc quay phim như mẹ già, thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Kiều Mạt bật thốt: “Ô Mãn, ra mở cửa.”

Đỗ Thanh Học đứng dậy cốc đầu Kiều Mạt, cười nói: “Ô Mãn làm gì có nhà, chắc anh ta về đây.”

Đỗ Thanh Học nghĩ theo lý thường, cảm thấy người gõ cửa hẳn là ông anh họ, bởi bình thường ngoại trừ anh ta, cơ hồ không ai đến nhà Kiều Mạt.

Lúc Đỗ Thanh Học đứng dậy ra mở cửa, Kiều Mạt và Ô Mãn – đang nằm sấp bên mép hồ và suýt nữa biến thân theo thói quen – đối mắt với nhau.

Ngoài cửa là ai ta?

Nguồn:

Chẳng đợi Kiều Mạt nghĩ ra đáp án, giọng Đỗ Thanh Học đã truyền tới:

“Mày đến đây làm gì?” Khẩu khí của Đỗ Thanh Học lạnh lùng mà không thêm nề nang, hoàn toàn trái ngược với giọng điệu ôn hòa khi nói chuyện với Kiều Mạt.

Kiều Mạt quay lại, thấy người đứng ngoài cửa —— Hoa Dung.

Hoàng tử nhỏ tự nhiên thấy đầu nhưng nhức, cậu dòm bể cá mà chú rùa kim tiền đang nằm sấp bên trong, chợt thấy hình như... hơi rộng thì phải? Vì thế, cậu nghiêm túc suy xét không biết có nên định hình vĩnh cửu cho Hoa Dung, biến thành rùa cái chi chi đó, để Ô Mãn có người bầu bạn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tra Nam Tung Đòn Sát Thủ Ngọt Ngào Rồi

Đỗ Thanh Học đứng tại cửa, không hề có ý cho Hoa Dung vào nhà, trên tay Hoa Dung xách cái túi bụi chẳng, trông có vẻ nặng trĩu, cất giọng có chút lúng túng với Đỗ Thanh Học:

“Anh Đỗ, có thể cho tôi vào không?”

“Phil!” Đỗ Thanh Học nhin không được phải hừ mũi, cất giọng mỉa mai: “Đây chả dám nhận tiếng ‘anh’ này đâu, có việc thì đứng tại chỗ nói, giờ Kiều Mạt ăn vận không chỉnh tề, lỡ sáng mai lại lên đầu đề gì đó thì hai người khỏi cần quay phim nữa.”

Sắc mặt Hoa Dung chuyển thành hơi khó coi, song ngữ khí vẫn dè dặt: “Anh Đỗ, tôi, tôi có ý đến đây nhận lỗi với Kiều Mạt mà.”

“Gi? Mặt trời mọc đằng Tây hả? Bộ không thấy lời xin lỗi tới hơi chậm sao? Chắc mới lượn quanh Trái Đất hai vòng về phát hiện Kiều Mạt có giá trị lợi dụng rồi chứ gì? Nói đi, mục tiêu của mày là Kim Trần hay Mạc Vũ Sinh.” Đỗ Thanh Học ăn nói sắc bén, không thêm nề mặt, Kiều Mạt té ngư rồi, nhưng anh ta không ngu.

Mặt Hoa Dung căng cứng đến đỏ bừng, thấy Đỗ Thanh Học không hề muốn cho mình vào, đành gọi với vào phòng:

“Kiều Mạt, tôi mua bánh donut cậu thích ăn nhất nè.”

“Không cần, Kiều Mạt đang giảm béo...” Đỗ Thanh Học chưa dứt lời, Kiều Mạt đã lộ đầu ra từ sau lưng anh ta, dòm chòng chọc túi bụi trong tay Hoa Dung, hai mắt sáng rỡ, hỏi:

“Đó là cái gì, nghe có vẻ ngon phết nhờ...”

Đỗ Thanh Học: ...

Vì thế, một hộp donut cứ thế gõ mở cửa nhà hoàng tử nhỏ.

Kiều Mạt ngồi trên ghế salon, xoi từng miếng từng miếng, vừa ăn vừa lọng ngọng nói:

“Hoa Dung, cái này mua ở đâu vậy, ăn ngon ghê...”

Nhìn bộ dạng thiếu tiền đồ của Kiều Mạt, Đỗ Thanh Học chỉ hận không thể vươn tay bóp chết cậu.

Tiết tháo đâu, hạn cuối đâu? Ân oán sống chết năm xưa đâu?

Quảng cho vài cái bánh ngọt đã vô trùng rồi, người ta sai khiến chó cũng không dễ như bốn vậy đâu...

Hoa Dung mỉm cười, đáp: “Tôi nhớ hồi đi học cậu mê món này nhất, cậu còn nhớ lần tại mình đội mưa lên ra khỏi trường, chạy vài dặm đường chỉ để mua bánh cho cậu ăn không? Số bánh này mua trong cửa tiệm cậu thích nhất đó.”

Kiều Mạt lắc đầu: “Không nhớ, nhưng bánh ngon lắm. Nể tình nó, tôi không so đo vụ ảnh chụp với anh nữa.”

Đỗ Thanh Học: ...

Thế giới của mấy tên hấu ăn thiệt khó hiểu.

Hoa Dung rên sát khi còn nóng, mặt thoáng ra chiều xấu hổ, bảo: “Thật xin lỗi, Kiều Mạt, bữa đó tôi rõ là bị ma quỷ ám ảnh mà, cứ tưởng hồi trước cậu khinh thường tôi nịnh bợ Tống Tử Dương, kết quả cậu lại... Nên nhất thời ầm đầu làm ra chuyện ngu xuẩn.”

Kiều Mạt nhìn Hoa Dung, gật đầu: “Ừ, đúng là ngu thiệt.”

Hoa Dung: ...

Mắng chửi người theo kiểu trần thuật nghiêm túc và thành thực thể này đúng là có lực sát thương cực mạnh.

Hoa Dung nhìn vào mắt Kiều Mạt, thâm khảng định người đối diện không giống lúc trước nữa, Kiều Mạt ăn nói lạnh lùng tại cầu thang ngày ấy cũng là lần đầu tiên hắn chứng kiến. Hoa Dung quen biết Kiều Mạt sáu năm, thời đại học hai người ở chung một ký túc xá. Trong trí nhớ của Hoa Dung, Kiều Mạt luôn nói năng hiền lành nhỏ nhẹ trước mặt hắn, chưa từng thốt ra một câu cứng rắn nào. Ngay cả lúc Hoa Dung nói muốn giải tán nhóm, Kiều Mạt cũng chỉ trợn mắt kinh ngạc nhìn hắn, lệ tuôn tong tong.

Cũng vì đã sớm nhìn thấu tính cách nhát gan của Kiều Mạt, nên trong lòng Hoa Dung kỳ thực hơi xem thường Kiều Mạt. Hoa Dung xưa nay luôn nói một không nói hai trước mặt Kiều Mạt, sau vài năm cũng đã quen với sự nghe lời của cậu.

Tâm tư Kiều Mạt dành cho mình, Hoa Dung cũng phát hiện phần nào, chẳng qua vẫn không muốn chọc thủng tầng cửa sổ ấy. Hồi cả hai mới lập nhóm, bởi ngoại hình của Kiều Mạt càng chọc trúng mạnh điểm của đại chúng hơn, nên danh tiếng luôn cao hơn hắn. Do vậy, khi còn chưa sẵn sàng tung cánh bay đi, Hoa Dung vẫn muốn lợi dụng sự nổi tiếng của Kiều Mạt để giữ vững hình tượng đẹp.

Nhưng ai ngờ, Kiều Mạt cuối cùng vẫn kiêu lòng chẳng đậu mà thổ lộ, vừa vặn khi đó Tống Tử Dương tìm người liên lạc với hắn, nói bóng nói gió rằng còn một vai nam thứ trong một bộ phim. Hoa Dung khôn khéo hiểu ý Tống Tử Dương ngay, biết cơ hội mình hi vọng từ lâu đã tới, bèn quyết đoán giải tán nhóm, ký hợp đồng với Thịnh Dương.

Hoa Dung theo Tống Tử Dương ba tháng, lấy được nhân vật nam thứ kia, từ đó một bước thành sao. Về sau Kiều Mạt cũng đến tìm hắn hai lần, hết đau khổ chỉ trích hắn không nên dựa vào quy tắc ngầm để trèo lên, lại khóc sụt sùi van xin được ở bên hắn. Kiều Mạt càng như thế, Hoa Dung càng khinh, trong lòng mỗi lúc một phiền chán, dứt khoát đoạn tuyệt qua lại với cậu.

Im ắng được một năm, Hoa Dung nghe nói Kiều Mạt đổi người đại diện, quay lại sự nghiệp bằng một quảng cáo. Vốn cũng không muốn có liên hệ gì với cậu, song ai ngờ thiếu nợ bài bạc quá nhiều nên bị chủ nợ tìm tới cửa, hắn lại không có bạn bè thực sự trong giới, cộng thêm phải ế nhiệm vụ bê bối này, muốn mượn tiền cũng chả có chỗ để mượn. Dưới tình thế cấp bách, Hoa Dung lại nhớ đến Kiều Mạt, tuy tính tình Kiều Mạt khó ưa, song tình cảm dành cho mình lại không hề giả.

Do vậy, Hoa Dung mua một đồng donut tới tìm Kiều Mạt, Kiều Mạt khóc lóc một trận xong, đồng ý giúp hắn xoay tiền, hôm sau liền gửi một trăm vạn cho hắn. Hoa Dung mừng như điên, vội đi giải quyết việc khẩn cấp, tiếp theo mới nghe người ta kể Kiều Mạt gặp chuyện trên du thuyền của Tống Tử Dương.

Đương lúc hắn do dự chẳng biết có nên bỏ chút thời gian đi thăm Kiều Mạt không, thì lại gặp cậu tại địa điểm casting. Cuộc trò chuyện trên cầu thang lần ấy khiến Hoa Dung hết sức bất ngờ, cả khí chất cao ngạo lẫn giọng điệu hờ hững của Kiều Mạt đều là thứ hắn chưa từng thấy, nhưng trông lại không giống giả bộ. Trước sau bất quá vài ngày, rốt cuộc là cái gì khiến Kiều Mạt thay đổi chóng mặt như vậy. Sau lại chứng kiến màn kia trong WC, Hoa Dung bừng tỉnh đại ngộ, té ra là bầu được cảnh cao.

Hắn chẳng ưa gì Kiều Mạt, song nhìn kẻ trước đây từng toàn tâm toàn ý với mình thoát cái dính lấy người khác, tâm hư vinh của Hoa Dung bị đá kích trầm trọng. Hắn ngần ngừ mãi mới quyết định hạ mình, muốn phục hồi quan hệ với Kiều Mạt, đầu sao hiện tại cả Kim Trần và Mạc Vũ Sinh thoát trông đều dính líu không ít với cậu.

Vì thế, hắn lại tung đòn sát thủ donut, quả nhiên, chiều này lần nào cũng trúng.

“Kiều Mạt, ngày mốt là xuất phát đến phim trường rồi, đồ đặc chuẩn bị xong hết chưa? Nắng ở đó gắt lắm, quay phim rất cực, tôi mua kem chống nắng dành cho da nhạy cảm tặng cậu nè.” Hoa Dung vừa nói, vừa lấy một cái chai trong túi đưa cho Kiều Mạt. Kiều Mạt đến dóm cũng chả buồn dóm: “Khỏi, tôi băng cơ ngọc cốt, tự thanh lương vô hân.”

**băng cơ ngọc cốt, tự thanh lương vô hân: hai câu thơ trích trong bài Động tiên ca (Tô Thức), dịch nghĩa là “Xương ngọc da băng, không mờ hôi mát rượi” (người dịch: Nguyễn Xuân Tào)*

Hoa Dung: ...

Kế bên, khóe miệng Đỗ Thanh Học bắt đầu nhếch lên.

Hoa Dung móc ra một cái gối màu xám bạc trong túi, bảo: “Tôi từng ở khách sạn chỗ phim trường ấy rồi, chắc cậu nằm không quen gối trong đó đâu, nên tôi đặt mua hai cái gối loại mới nhất từ Đức, mang cho cậu một cái này.”

Kiều Mạt chớp mắt: “Không cần đâu, tôi vừa mua rồi, đẹp hơn cái của anh nhiều.” Nói xong, lấy ra một cái gối đỏ thẫm từ sau lưng, phía trên thêu một đôi uyên ương.

Nhìn vải vóc thô ráp và đường may xiên xẹo, cùng hoa văn rất chi gàn gù quần chúng kia, sắc mặt Hoa Dung hơi vắn vẹo: “Cái này là?”

“Mua hai tặng một, khuyến mãi hẳn 50%, đáng mừng hơn cái của anh nhiều.” Kiều Mạt nhìn “tơ tằm xám bạc cao cấp nhập khẩu từ Đức” trong tay Hoa Dung bằng vẻ mặt ghét bỏ.

Chỉ thấy Hoa Dung thuôn mặt cả buổi, xong lại nói tiếp: “Tôi nhớ cậu từng bảo cậu thích ví LV đúng không, trùng hợp lần trước đi Macao thấy có bán nên mua một cái cho cậu đây.” Nói đoạn, lại lấy ra một cái ví da màu nâu trong túi. Nguồn:

Kiều Mạt nhét đến phồng cả miệng, ăn như chú hamster, nói: “Anh muốn trả tiền cho tôi à?”

Hoa Dung hơi lúng túng: “Tạm thời vẫn chưa thể...”

“VẬY ĐƯA VÍ CHO TÔI CÓ ÍCH GÌ? ĐỂ BỎ ẢNH CHỤP LÊN CỦA ANH SAO?” Kiều Mạt chớp chớp mắt, cầm cái bánh donut cuối cùng lên gặm.

Sắc mặt Hoa Dung ngày càng xấu, hất cái ví đi, lại móc ra một tấm thẻ màu vàng trong túi, tiếp tục nói mà không hề ngại phiền:

“Kiều Mạt, vận may hơn năm nay của cậu không mấy tốt, nên tôi đến chỗ cao nhân xin cho cậu một cái thẻ đổi vận, cậu mang theo bên người...”

Chưa dứt lời, Kiều Mạt đã liếc hình Quan Thế Âm trên thẻ một cái, rồi bảo:

“Đồ giả, Quan Thế Âm là nam, không có ngực, hơn nữa chỉ phù hộ bình an thôi. Tiên giới giao nhiệm vụ quản lý đối vận cho thánh quân tứ phúc trấn trạch — Thần Chung Quý, lần sau bái thần nhớ kiểm tra trước, tìm đúng nơi phù hợp, thần rất phiền mấy kẻ chẳng thèm nhìn chức vụ đã cầu nguyện vớ vẩn như anh.”

Môi Hoa Dung khê giật giật, gân xanh trên trán sắp bùng nổ, cuối cùng hất nghiêng chặt răng, vẫn nói bằng giọng lấy lòng: “Tôi còn mua cho cậu một tá quần lót vải bông, đúng màu cậu thích nhất đó.”

Kiều Mạt ngẩng đầu nhìn Hoa Dung, trên mặt hiện vẻ kỳ quái:

“Giờ tôi không mặc quần lót nữa, anh giữ lại xài đi.”

Giờ phút này, Đỗ Thanh Học đã cười ngả cười nghiêng rồi, ngó bản mặt kinh ngạc của Hoa Dung, thiệt khó mà miêu tả cái cảm giác sượng tê tái trong lòng mà.

Tự mình quăng mìn, chẳng bằng quần chúng cùng quăng...

Bấy giờ Kiều Mạt cũng đã chùi miệng, bước đến trước mặt Hoa Dung, hào hứng dòm túi bụi trong tay hắn, giương ánh mắt trông mong, hỏi:

“Còn gì ăn không?”

Bàn tay nắm túi của Hoa Dung run nhè nhẹ, gằn từng chữ từ kẽ răng: “Hết rồi.”

Kiều Mạt lập tức thất vọng ra mặt, mở miệng bảo Hoa Dung:

“Mang lăm thứ vô dụng như vậy làm chi, từ nay không có đồ ăn thì đừng đến phiền tôi, lần sau mua donut nhớ mua nhiều nhiều vị sữa. Xong, giờ anh đi được rồi.”

Hoa Dung ngồi cứng ngắc trên salon hồi lâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Kiều Mạt, cậu...”

Kiều Mạt quay mặt qua, nhìn Hoa Dung hỏi: “Sao, anh còn việc gì à?”

Hoa Dung cố nén lửa giận trong lòng, dịu giọng đáp: “Cũng không có việc lớn gì, tôi chỉ muốn hỏi cậu sáng ngày mốt có cần tôi đến đón không, chúng ta cùng ra sân bay, tôi biết cậu không biết lái xe mà.”

Kiều Mạt liếc mắt tới bề cá: “Thôi khỏi, tôi có một...” Cậu muốn khoe khoang năng lực siêu phàm của Ô Mãn, nhất thời lại nghĩ chẳng ra từ thích hợp, ngần ngừ mãi mới sực nhớ đến câu Đỗ Thanh Học mới nói, bèn bảo:

“Tôi có một trợ lý không gì không làm được.”

Hoa Dung: ...

Đỗ Thanh Học đã cười tới độ gục hẳn xuống salon, đầu đuôi sắp dính với nhau luôn rồi. Chú rùa kim tiền trong bể cá thì rụt cả đầu, đuôi lẫn chân vào mai ngay tắp lự.

Làm được mọi việc chi chi đó, thiết hưng tàn quá sức.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hoàng Tử Nhỏ Lần Đầu Tiên Đi Máy Bay

Hoa Dung muốn nịnh hót mà thành ra tự rước vô đầu, đánh ảo não rồi nhà Kiều Mạt. Nhưng trước khi đi, Đỗ Thanh Học vẫn cho Hoa Dung một bậc thang, giữ lại cái gối tơ tằm màu xám bạc có độ đàn hồi cao nhập khẩu từ Đức kia.

Nguyên nhân cực đơn giản, Đỗ Thanh Học chỉ không muốn cái hoa văn uyên ương sắc mùi hương đồng gió nội xuất hiện trong ảnh hậu trường của đoàn phim thôi. Buổi tối, tiễn chân Đỗ Thanh Học xong, chú rùa kim tiền trong bể cá lập tức nhảy ra, quây khăn tắm, chạy vội tới trước mặt Kiều Mạt, hỏi:

“Điện hạ, người xác định muốn rời khỏi Bắc Kinh sao? Chúng ta không ở lại chờ Nhị điện hạ quay về rồi tính tiếp à?”

Kiều Mạt mờ mắt tròn xoe: “Anh hai ghé chỗ chú tư rồi, tạm thời chưa về đâu, ngày mốt chúng ta phải đến phim trường rồi, chờ về hẵng đi tìm ảnh.”

Ô Mãn ra chiều băn khoăn: “Điện hạ, người nên biết phim trường cách Bắc Kinh rất xa, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, thuộc hạ lo Nhị điện hạ không đến kịp.”

Kiều Mạt cười nói: “Ô Mãn, khỏi lo đi, giờ ta đã bước vào hậu kỳ Linh Tịch rồi, chả mấy chốc sẽ đột phá Nguyên Anh thôi, đến lúc ấy công lực sẽ tăng vọt. Quy tướng cũng từng nói rằng dù tu vi của ta bị kiềm chế rất nhiều tại trần gian, nhưng cũng tương đương với người trần đã tu luyện nửa đời, người bình thường không gây tổn thương cho ta được.”

Ô Mãn vẫn lo ngay ngáy: “Lỡ gặp ma vật cấp bậc giống hôm bữa thì sao...”

Kiều Mạt vỗ vỗ ngực, cam đoan: “Thì ta bảo vệ người, nếu gặp ma vật, người cứ rút thẳng vào mai là được rồi.”

Ô Mãn: ...

Đây không phải trọng điểm được hông? Bản quy thêm vào làm con rùa rụt đầu ham sống sợ chết!

Thấy nét mặt Ô Mãn vẫn do dự, Kiều Mạt vươn tay chọc chọc ngực Ô Mãn:

“Bể cá nên thay nước rồi, trên người người sắp mọc rêu xanh luôn rồi kia, đi tắm lẹ lên còn làm việc.”

Nghe thấy hai chữ làm việc, Ô Mãn thít chặt cơ mông theo phản xạ có điều kiện, nuốt nước miếng hỏi: “Làm, làm gì cơ?”

Kiều Mạt kinh ngạc: “Dọn đồ chứ gì, ờ đúng rồi, còn nữa.”

Kiều Mạt nhặt hộp bánh donut Hoa Dung mang đến trên bàn đưa cho Ô Mãn: “Mai tới tiệm này mua cho ta một trăm cái vị sữa, mang đi đường ăn.”

Vì thế, sáng sớm ngày xuất phát, khi Đỗ Thanh Học lái xe đến rước Kiều Mạt, liền thấy Ô Mãn kéo hai vai li bự chẳng, phía trên còn chất nguyên đồng hộp donut cao cỡ nửa người.

Sau khi đến sân bay, Ô Mãn vội vàng đi gửi vận chuyển hành lý, Kiều Mạt lại liếc mắt thấy ngay Kim Trần đứng giữa đám đông, tâm trạng loáng cái tốt hơn nhiều. Kim Trần diện thường phục màu đen, đeo kính râm, thân hình cao to đẹp trai khiến người xung quanh ríu rít ghé mắt.

Chứng kiến cảnh ấy, tâm trạng hoàng tử nhỏ đột nhiên bớt vui, trong đầu nảy sinh một ý nghĩ: Phải hạ cấm chế lên người Kim Trần mới được, khiến những người khác không nhìn thấy ảnh, bảo bối bị dòm ngó nhiều quá lờ lờ thì sao? Bị người nhớ thương thì biết làm sao...

Đang lưỡng lự thì phía sau có người vỗ vai cậu, Kiều Mạt quay lại, là Mạc Vũ Sinh.

Mạc Vũ Sinh cười hỏi Kiều Mạt: “Kiều Mạt, thấy sao nào, đây là lần đầu cậu đóng phim đúng không?”

Kiều Mạt gật đầu: “Cũng là lần đầu đi máy bay luôn.” Ảnh mặt hoàng tử nhỏ có chút nhộn nhạo, trong tưởng tượng của cậu, ngồi máy bay chắc cũng na

ná ngự không phi hành, giờ tu vì cậu chưa đạt đủ cấp bậc nên chưa từng thể nghiệm cảm giác đằng vân giá vũ, thành ra vô cùng mong chờ.

Trong mắt Mạc Vũ Sinh thoáng hiện tia kinh ngạc, nói: “Nếu lần đầu tiên đi máy bay, vậy lúc cất cánh và hạ cánh có lẽ sẽ không quen, có mang đồ gì ăn không?”

“Có.” Hoàng tử nhỏ vươn tay chỉ chõng hộp mà Ô Mãn đang bê.

Mạc Vũ Sinh: “... Đâu cần nhiều vậy.”

Lát sau, Hoa Dung, Tạ Thanh Thần và những diễn viên khác cũng lục tục đến, Đầu Trọc thông báo mọi người tập hợp, kiểm tra lại nhân số, sau đó đoàn người qua cửa an ninh, vào phòng VIP chờ.

Hoàng tử nhỏ hết sức hứng thú với thiết bị kiểm tra an ninh, bởi trên người không có đồ vật kim loại nên khi qua cửa không phát ra âm thanh, cậu đi qua đi lại ba lượt.

Chờ Ô Mãn đến gần, Kiều Mạt nhìn không được phải hỏi: “Hình như cửa này hư rồi hay sao á?”

Ô Mãn nhìn cười, gật đầu đáp khẽ: “Chắc điện hạ ngài khí phách ngời ngời quá nên nó không dám kêu.”

Hoàng tử nhỏ tức khắc tỉnh ngộ, cảm giác ưu việt của hoàng tộc Ngao thị bùng nổ tung tóe.

Trong phòng chờ, các diễn viên tùm năm tùm ba với nhau, Hoa Dung một mực lượn lờ bên cạnh Tạ Thanh Thần, hai người cười nói vui vẻ, chẳng mấy may bận tâm ánh mắt bàn dân thiên hạ. Mạc Vũ Sinh cúi đầu xem kịch bản, Đào Di thì lập nhóm tán dóc với hai nữ diễn viên khác.

Kiều Mạt ngồi trong góc ngắm Kim Trần từ xa, nhưng đúng lúc này, một cô nàng chạy tới ngồi kế Kiều Mạt, cất giọng có chút rụt rè: “Kiều Mạt?”

Kiều Mạt quay sang, thấy là một nữ diễn viên còn trẻ, thoạt trông quen quen, song lại chẳng nhớ là gặp ở đâu. Hoàng tử nhỏ là dạng mù mặt điển hình, sau khi lên bờ, ngoại trừ Kim Trần thì những người khác trong mắt cậu chỉ chia làm bốn loại: nam xấu xí, nữ xấu xí, nam dễ nhìn, nữ dễ nhìn.

Cô diễn viên trước mắt chắc thuộc phạm vi “nữ dễ nhìn”, nhưng nữ diễn viên trong căn bản đều từng trải qua casting hoặc được chọn trên giường, ai chẳng dễ nhìn, thành thử mấy nhân vật nữ tính trong phòng giờ phút này nom không có gì khác nhau trong mắt Kiều Mạt.

Cậu dòm đôi phượng, mắt thoáng hiện nghi hoặc, “Cô là?”

Cô nàng cười đáp: “Tôi tên Vi Vi, mình gặp nhau một lần rồi, tối bữa hôm ở Kim Điện đó.”

Kiều Mạt cố gắng hồi tưởng, đại khái cũng nhớ chút chút, hình như cô này là một trong ba người ngồi kế Hoắc Ly.

“À, đúng rồi, bữa đó các cô có ba người đứng không?” Kiều Mạt nói.

Vi Vi gật đầu, chỉ hai diễn viên khác bên cạnh Đào Di, bảo: “Hai đứa nó ở đằng kia kìa, Tô Tô với Tịnh Tịnh. Hoắc tổng bảo quay xong phim này sẽ cho ba người bọn tôi lập nhóm.”

Kiều Mạt nhủ mấy phiên não, tên gì khó nhớ quá chừng, trong đầu chợt lóe sáng, nhớ tới phương pháp học thuộc chữ cái trong — WSJ, phòng vệ sinh, ba chữ cái, đơn giản quá trời, nhớ rồi.

**Vi-Tô-Tịnh (wēi sū jìng) và phòng vệ sinh (wèi shēng jiān) đều có ba chữ cái đầu là WSJ (móa, quá đáng =))*

Nếu hoàng tử nhỏ biết WSJ không những chỉ phòng vệ sinh, mà còn viết tắt cho một thứ khác, cậu chắc hẳn sẽ không muốn dùng đâu...

**WSJ còn viết tắt cho băng vệ sinh (wèi shēng jīn)*

Cậu cười, ngẩng đầu hỏi Vi Vi: “Tìm tôi có gì không?” Nét mặt Vi Vi hơi khàn trương, mắt liếc về phía Kim Trần đằng xa, đáp:

“Kiều Mạt, tui, tui muốn đôi ghế với cậu, được không?”

“Hờ?” Kiều Mạt không hiểu lắm, Ô Mãn phía sau vội đưa vé máy bay cho Kiều Mạt.

Vi Vi cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ, nói khẽ với Kiều Mạt: “Hoắc tổng rất chiều cô tui, lần này đặt vé máy bay, dù vị trí trong khoang hạng nhất không có bao nhiêu nhưng anh vẫn kêu người đặt cho tui một vé. Hồi nãy tui coi thử rồi, Tô Tô với Tịnh Tịnh đều ngồi khoang phổ thông, trong số diễn viên chỉ có Mạc Vũ Sinh, Hoa Dung và Tạ Thanh Thần là khoang hạng nhất, ngay cả Đào Di cũng không có chỗ. Hơn nữa tui còn phát hiện ghế của mình nằm ngay bên cạnh Kim tổng.”

Vi Vi nuốt nước miếng, trong mắt có chút sợ hãi, ánh mắt nhìn Kiều Mạt cũng mang theo vài phần nài nỉ.

“Tôi dựa dẫm Hoắc tổng mới giành được vai kia, vốn dĩ Đào Di đã hơi gai mắt với tui rồi, tui thiệt tình không muốn còn chưa bắt đầu quay phim đã đắc tội toàn bộ người đầu. Với cả tui cũng chẳng dám ngồi cạnh Kim tổng.”

Vì Vi chưa dứt lời, hai mắt Kiều Mạt đã sáng rỡ như sao trên trời, cảm xúc hạnh phúc vui sướng chiếm trọn khuôn mặt. Cậu kích động đến luống cuống tay chân, ngó nghiêng xung quanh một chút, vội lấy hai hộp donut từ tay Ô Mẫn nhét cho Vì Vì, nói: “Cô đúng là người tốt, cho cô cái này ăn nè.”

Vì Vi bị vẻ mặt gần như vui muốn khóc của Kiều Mạt dọa đơ người chốc lát, vươn tay đẩy hộp về, bảo:

“Không, không cần đâu, cảm ơn nha, tui đang giảm béo, không được ăn món giàu calorie.”

“Ồ, tiếc ghê há.” Kiều Mạt ra chiều tiếc nuối, lại hòa tốc nhét cái hộp về tay Ô Mẫn.

Vì Vì: ...

Chẳng lẽ không nên khách sáo một tí sao? Donut gì gì đó, ăn một hai cái cũng đâu chết ai...

Kiều Mạt nhanh chóng nhớ số ghế của Vì Vì, tiếp theo dẫn Ô Mẫn trên đường đi nhớ quan tâm Vì Vì. Vì Vì thở phào như trút được gánh nặng, lúc đứng dậy đi thì sực nhớ tới cái gì đó, trong mắt thấp thoáng ý cười, bèn cúi xuống thì thầm bên tai Kiều Mạt:

“Kiều Mạt, tui thấy ảnh chụp trong bản tin sáng rồi, cổ lên nghe, tui ủng hộ cậu.”

Nói xong, Vì Vì nháy mắt nghịch ngợm với Kiều Mạt, quay lưng đi.

Kiều Mạt nhìn theo Vì Vì rời đi, cõi lòng cuộn sóng, chốc sau lại nói với Ô Mẫn:

“Cô đúng là người tốt, ban này có phải ta nên hôn môi cô để tỏ lòng cảm tạ không?”

Ô Mẫn nén cười, gật đầu: “Đúng vậy, nãy điện hạ sơ sót rồi.”

Hoàng tử nhỏ nghiêm túc gật đầu: “Được rồi, nhiệm vụ này giao cho người, xú nữa lên máy bay nhớ thay ta biểu đạt lòng biết ơn.”

Ô Mẫn: ...

Điện hạ, tôi thực sự không có ý trêu chọc ngài đâu mà.

Đăng ký xong, Kim Trăn nhìn Kiều Mạt đang cười toe toét như hoa bên cạnh, bỗng loáng thoáng có cảm giác vô lực, nghĩ đến sau này còn nguyên quãng thời gian dài đáng đặc phải gặp Kiều Mạt mỗi ngày, tâm tình hẳn hết sức phức tạp.

Kiều Mạt thò tay cầm một cái donut đưa đến trước mặt Kim Trăn: “Kim Kim, cho anh nè, anh Mạc nói lên máy bay phải ăn gì đó.”

Phía sau, Mạc Vũ Sinh đeo tai nghe điện thoại lên, bịt tai làm ngơ. Trong khoang hạng nhất toàn người đoàn phim, mọi người chẳng hện mà cùng cười không nói, đeo tai nghe lên...

Hoa Dung nhìn lướt qua Kiều Mạt, vẻ mặt hơi phức tạp, không nói gì, vẫn trò chuyện với Tạ Thanh Thần bên cạnh. Song hai người chỉ kiên trì được chưa đầy năm phút, âm thanh lời nhải luận quần bên tai rốt cuộc khiến cả hai chịu hết xiết phải gia nhập đại quân tai nghe.

“Kim Kim, tui mình phải bay bao lâu nha?”

“Kim Kim, dây an toàn này phải đeo thế nào?”

“Ồ? Cửa sổ kia kéo xuống được hở?”

“Kim Kim, anh không ăn thiệt hả? Anh Mạc nói...”

“Cậu ngậm miệng đi.”

“Anh Mạc nói lúc cất cánh không được ngậm miệng, đau tai đó.”

“Kim Kim, sắp bay lên rồi, mau há miệng.”

“Anh ăn cái donut này đi...”

“Hay tui mình lại hun nhau nha, đằng nào cũng đang há miệng.”

“Ah!! Bay lên, bay lên rồi, a ~~~ a ~~~~~ um, um...”

Tiếng la hét của Kiều Mạt im bật.

Kim Trăn rốt cuộc không nhịn được phải chặn môi cậu lại.

Trong nháy hoàng tử nhỏ ánh lên tia xảo trá, vừa đáp lại nụ hôn của Kim Trăn, vừa mừng thầm trong lòng, tặng mình một like.

Có thể rơi vào mắt anh, không chỉ mình phong cảnh, còn có người;

Có thể lay động trái tim anh, không chỉ mình tiền bạc, còn có hồn.

Có thể chặn miệng anh, không chỉ mình thức ăn, còn có môi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Có Kẻ Nhớ Thương Đỉnh Của Ta Thiệt Rồi

Lúc xuống máy bay, Kiều Mạt đã xoi hết ráo ba hộp donut, cùng với hai nụ hôn của Kim Trăn —— cất cánh một lần, hạ cánh một lần.

Tuy rằng những người khác trong khoang không nhìn thấy hình ảnh cảm thiếu nhi, nhưng chỉ cần nghe tiếng hít thở và tiếng mút cũng lảng máng đoán được gần hết. Cộng thêm khi rời khoang, trên mặt Kiều Mạt thoáng hiện sắc hồng khả nghi, ánh nhìn hướng về Kim Trăn lại long lanh ạng nước như vùng nước trong vắt, thành thử ánh mắt mọi người nhìn cả hai đều tăng thêm phần ám muội.

Ngầm thông suốt, trong lòng hiểu rõ, hiểu rõ nhưng không nói ra.

Xe đưa đón của đoàn phim đã chờ tại sân bay, hai tiếng sau, mọi người đến khách sạn nằm ngay cạnh phim trường. Vừa xuống máy bay, Kiều Mạt đã cảm nhận được sự chênh lệch nhiệt độ giữa Nam và Bắc, hai giờ chiều, đúng ngay thời điểm nóng nhất trong ngày, từng luồng sóng nhiệt ập vô mặt.

Tới cổng khách sạn, mọi người mới xuống xe đã nhận thấy nhiệt độ cao hơn.

“Sao nóng dữ vậy trời?” Người hô lên đầu tiên là Đào Di, ông nội của Đào Di chính là trùm đất đai nổi tiếng toàn Bắc Kinh, dù tính tình cô nàng khá tốt, nhưng dù sao cũng được nuông chiều từ bé, đời nào chịu được khổ như vậy.

Phía sau, Lục Tường nghe vậy liền cười bảo: “Mới thế này đã chịu không nổi à? Đến khi quay phim mới gọi là nóng, nhiệt độ lên tới hơn 40, mà cô còn phải mặc áo dài với đội nón rộng vành, không được đồ mồ hôi.”

“Hà!” Đào Di kêu than một tiếng. Đám người đằng sau cũng nhao nhao phụ họa...

Đầu Trọc loáng cái đã làm xong thủ tục nhận phòng cho đoàn phim, phát thẻ phòng cho từng người. Lục Tường thông báo với tất cả:

“Hôm nay mọi người mệt rồi, về nghỉ ngơi cho tốt đi, tám rưỡi sáng mai tập họp tại đại sảnh.”

Mọi người nghe vậy, lần lượt xách hành lý về thẳng phòng mình.

Kiều Mạt và Ô Mãn ở một phòng, sau khi vào phòng, Ô Mãn không khỏi nhíu mày, dù đã sớm nghe nói khách sạn xung quanh phim trường điều kiện không tốt, nhưng ai ngờ lại nhỏ vậy đâu, hên sao trong phòng vệ sinh còn có bồn tắm lớn.

Kiều Mạt lại chẳng để ý phòng lớn hay nhỏ, giờ phút này trong đầu cậu chỉ toàn ý nghĩ làm sao mò được vào phòng Kim Trăn.

“Ô Mãn, hôm nay trên máy bay Kim Trăn lại hôn ta, còn hôn tận hai lần. Người nói xem, bọn ta đã hôn ba lần rồi, coi như chính thức xác lập gian tình rồi đúng không?” Kiều Mạt sung sướng hỏi.

Ô Mãn: “... Điện hạ, từ gian tình không xài như vậy được.”

Nghe thế, hoàng tử nhỏ gật đầu: “Ừm, đúng là chưa gian thành công.”

Ô Mãn: ...

Tiểu quy quyết định phải tìm cơ hội thử hỏi tổ tổ gia gia xem thầy dạy văn hóa cho Cửu hoàng tử điện hạ rốt cuộc là ai.

“Hay đêm nay ta đi gian thử?” Kiều Mạt kích động nhìn Ô Mãn, mắt lóe lên tia nóng lòng muốn thử.

Ô Mãn: ...

Được rồi, thầy dạy tư tưởng phẩm đức cũng rất quan trọng.

Ý tưởng của hoàng tử nhỏ cuối cùng cũng không có cơ hội thực hành, sau bữa tối, ai nấy lục tục về phòng nghỉ ngơi, mà Lục Tường và Đầu Trọc lại chui vào phòng Kim Trăn để bàn bạc kế hoạch quay phim ngày mai.

Thấy Kiều Mạt rót cuộc ôm hộp donut ngủ thiếp đi, Ô Mẫn thở phào một hơi, nỡ nần bước vào bồn tắm lớn, chuẩn bị đi ngủ.

Đúng lúc này, việc ngoài ý muốn xảy ra, trong không khí lặng lẽ dâng lên một làn sóng dao động, tuy không rõ ràng, nhưng Ô Mẫn nhận ra ngay tức khắc, cảm thấy, có người hạ cảm chế trong khách sạn.

Ô Mẫn cực kỳ sợ hãi, lập tức khôi phục hình người, chạy vội vào phòng, chỉ thấy Kiều Mạt đã mở to mắt ngồi dậy, hiển nhiên cậu cũng nhận ra tình huống bất thường.

“Điện hạ.” Sắc mặt Ô Mẫn hơi tái, trong lúc bối rối chỉ kịp quần cái khăn tắm bên hông. “Có khi nào là ma cảm hôm nọ không...”

**ma cảm: chìm ma*

Kiều Mạt lắc đầu, ý bảo Ô Mẫn an tâm chờ nóng, tiếp theo ngưng thần tĩnh khí, cảm nhận linh lực dao động trong không khí. Luồng linh lực này khiến cậu thấy quen quen, song có thể khẳng định không phải ma cảm ngày ấy, vì cấp bậc linh áp kém hơn nhiều.

Kiều Mạt bước đến cửa, mở cửa phòng, ngó ra ngoài, hành lang hoàn toàn yên tĩnh, tựa hồ tất thấy người tầng này ngủ cả rồi. Chỉ thấy cửa cầu thang cuối hành lang mờ mờ tỏa ra ánh sáng vàng, đúng là nơi đặt cảm chế, Kiều Mạt nhướng mày, nhớ ra nguồn gốc của cảm giác quen thuộc, cảm chế này cùng loại với cảm chế trước cửa phòng hội nghị tại tòa nhà Xán Tinh bữa đó, chắc chắn do một người hạ.

Kiều Mạt mở thiên nhãn, nhìn linh khí cảm chế trông như luồng sương vàng kia từ từ di chuyển trong không khí. Lại thấy một linh ti lớn cỡ ngón cái chậm chậm tách ra từ linh vụ, thông thả bò dọc theo hành lang rồi uốn éo duỗi dài về phía trước.

Khi duỗi đến trước cửa một căn phòng, linh ti ngừng lại, rẽ qua, chui vào khe hở dưới cửa phòng. Kiều Mạt vẫy vẫy tay, gọi Ô Mẫn phía sau, chỉ phòng kia rồi hỏi khẽ:

“Phòng đó của ai?”

Ô Mẫn liếc thoáng qua bảng số phòng, trên mặt hiện tia kỳ quái, nhẹ giọng đáp:

“Kim Trần.”

Kiều Mạt nghe vậy thì tròn mắt, tức tốc vươn tay, một luồng sáng lam bắn ra từ đầu ngón tay cậu, đâm thẳng vào linh ti nọ như một lưỡi đao sắc bén. Nháy mắt, cả linh ti lẫn sương vàng đồng thời biến mất.

Cả không gian như vụt cái khối phục nguyên trạng, dãy phòng hai bên truyền ra tiếng TV và âm thanh trò chuyện. Kiều Mạt chạy thật thanh đến trước cửa phòng Kim Trần, gõ cửa rầm rầm.

Mới gõ vài tiếng, cửa phòng đã mở ra, Kiều Mạt bật thốt: “Kim Kim, anh không sao chứ...”

Chưa dứt lời, Kiều Mạt đã bị một luồng sáng làm lóa mắt, tập trung nhìn kỹ mới nhận ra là Đầu Trọc.

Đầu Trọc thấy là Kiều Mạt, trên mặt liền xuất hiện nụ cười mờ ám, bèn gọi người đằng sau:

“Kim tổng, có người tìm.”

Sau đó nghiêng người qua cho Kiều Mạt vào, Kiều Mạt sải bước vô phòng, dùng linh thức quét khắp phòng, không phát hiện gì dị thường nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu hướng ánh mắt về phía Kim Trần, chỉ thấy Kim Trần và Lục Tường đang cầm kịch bản thảo luận, hai người chẳng hện mà cùng thả đồ trong tay xuống, nhìn cậu chằm chằm.

Kiều Mạt cúi đầu dòm, thấy mình đang mặc áo ngủ xì trum, đi gấp quá đến dép cũng chưa kịp xỏ, cứ thế chạy chân trần ra ngoài.

Lục Tường tròn mắt, mãi sau mới lên tiếng: “Kiều Mạt, sao cậu lại thích mặc... vậy?”

Kiều Mạt chớp mắt, liếc Kim Trần một cái, đáp: “Mát mẻ, tiện lợi.”

Lục Tường và Đầu Trọc đưa mắt ngó nhau, tiếp theo không hện mà cùng chuyển mắt về phía Kim Trần.

“Tiện lợi?” Lục Tường nhin cười, đứng dậy vỗ vỗ vai Kim Trần, bảo: “Hôm nay cũng trễ rồi, dừng ở đây thôi, còn lại mai bàn tiếp.”

Đoạn nói với Đầu Trọc: “Đi thôi, chúng ta ở đây không tiện.”

Đầu Trọc quăng ánh mắt khen ngợi cho Kiều Mạt, theo Lục Tường ra khỏi phòng, trước khi đi còn cẩn thận treo bảng “Xin chờ quý rày”.

Sắc mặt Kim Trần đã được Kiều Mạt rèn luyện tới độ gặp biến chẳng sợ rồi, hần nhìn Kiều Mạt, hỏi:

“Cậu đến làm gì?”

Nguồn:

Dẫu bộ dạng Kiều Mạt quả thực mang theo hàm ý muốn bò lên giường, song Kim Trần chú ý thấy lúc vào đây, ánh mắt cậu không giống bình thường lắm, bớt đi chút vui sướng, nhiều thêm chút lo lắng.

“Em, em đến thăm anh một lát.” Kiều Mạt đã khôi phục nụ cười thường ngày, dòm Kim Trần bằng vẻ mặt thèm khát lộ liễu. “Trể thế này sao anh còn chưa ngủ? Đang đợi em sao?”

Kiều Mạt đặt mông ngồi xuống cạnh Kim Trần, bấy giờ mới phát hiện áo choàng bất tiện chỗ nào, không thể cười ngửa.

Kim Trần ần ần thái dương, tự nhủ vừa rồi nhất định là ảo giác, hần hít một hơi thật sâu, nghiêm túc bảo Kiều Mạt:

“Kiều Mạt, ngày mai chính thức bước vào giai đoạn quay phim rồi, nếu hôm nay cậu đã đến đây, vậy chúng ta nói chuyện đàng hoàng đi.”

Kiều Mạt ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Kim Trần.

Kim Trần nhìn cậu chốc lát, mở miệng: “Tôi thừa nhận mình có ít cảm giác với cậu, nhưng tôi nghĩ bất kỳ ai cũng sẽ có phản ứng đó thôi. Hiện tại tôi không có hứng thú với chuyện này, hơn nữa cũng không thích có người bám theo mình om sòm cả ngày. Tôi hi vọng bắt đầu từ ngày mai, cậu có thể giữ khoảng cách với tôi, quan hệ giữa chúng ta chính là nhà sản xuất và diễn viên, tôi muốn bộ phim thuận lợi quay xong một cách nhanh chóng.”

Kiều Mạt chớp chớp mắt, hỏi: “Vậy chờ quay phim xong là hai mình có thể quen nhau đúng hông?”

Kim Trần im lặng một hồi, đáp: “Quay xong rồi tính.”

Trong mắt Kiều Mạt thoáng hiện vẻ thất vọng, cậu cúi đầu, cũng trầm mặc giây lát, cuối cùng gật đầu:

“Được, em nghe lời anh.”

Nom dáng điệu buồn bã của Kiều Mạt, Kim Trần thế mà cảm thấy tim khẽ đau nhói, song hần vẫn nói tiếp:

“Giờ không còn sớm nữa, cậu về nhanh đi, từ nay không có việc gì thì đừng đến phòng tôi.”

Kiều Mạt đứng lên, đi hai bước, nghĩ sao lại quay về, trong tay có thêm miếng hình tròn màu trắng trông như vậy, cậu đưa nó Kim Trần rồi bảo: “Kim Kim, thật ra tôi nay em đến tìm anh vì muốn tặng anh cái này, em mang theo nó bên người được không?”

Kim Trần nhủ mày, lưỡng lự một hồi, vẫn đưa tay nhận miếng gì đó to cỡ nắp chai bia, màu trắng bạc, thoáng ánh sắc lam dưới ánh đèn.

“Đây là cái gì?” Kim Trần hỏi.

“Đây là...” Kiều Mạt ngần ra, sau đó đáp: “Đây là thẻ khai quang em cầu được ở chỗ cao nhân, chuyên bảo hộ bình an, anh mang theo nó bên người nha.”

Đáy lòng hoàng tử nhỏ thầm cảm tạ Hoa Dung một lần.

Sắc mặt Kim Trần thoáng tối đi, đang tính lên tiếng từ chối: “Tôi không cần cái này...”

Thì đôi mắt to của Kiều Mạt bắt đầu uồn ướt, cậu cúi đầu nhìn Kim Trần, nói:

“Hồng phải anh chê em om sòm sao? Nó lại không biết nói, chẳng lẽ cũng không thể mang theo bên người?”

Kim Trần chỉ đành nuốt lại lời muốn nói, cất miếng vảy tròn vào túi. Kiều Mạt thấy thế liền tươi cười rạng rỡ:

“Kim Kim, anh nhất định phải luôn luôn mang theo nha, nếu không sẽ mất linh đó.”

Nói xong, Kiều Mạt nhảy tung tăng ra khỏi phòng.

Kim Trần ngồi thờ mặt trên salon hồi lâu, đầu lòng buồn bã, túi thân bất mãn, nước mắt rưng rưng ban nãy chạy đâu cả rồi?

“A! A! Đau, đau, Ô Mẫn nguoi làm nhẹ thôi...”

Năm phút sau, trong phòng Kiều Mạt vang lên tiếng kêu gào.

Ô Mẫn cau mày, cẩn thận băng bó vết thương trên tay Kiều Mạt, bảo:

“Điện hạ, người đứng là quá ầu tả, ai lại tùy tiện nhỏ vậy chứ? Người có biết muốn mọc lại vậy tốn bao lâu không? Hơn nữa vết thương chưa lành sẽ trở thành một điểm yếu khác của người.”

Kiều Mạt bĩu môi: “Ta cũng đâu muốn, nhưng Kim Kim không cho ta ở bên ảnh, ta buộc phải dùng cách này thôi. Chỉ cần để vậy lên người Kim Kim là ta có thể điều tra vị trí và tình huống xung quanh ảnh bất cứ lúc nào.”

Ô Mãn ngơ ngơ: “Điện hạ, nếu tôi nhớ không lầm thì ngay từ đầu Kim tổng đã nói người cách xa anh ta, nhưng người vẫn mặt dày... Ồ, kiên cường tiếp cận anh ta, sao giờ nghe lời dữ vậy?”

Kiều Mạt cười tủm tỉm vỗ đầu Ô Mãn: “Không tệ nha, Ô Mãn nguoi thông minh lên rồi, vụ này mà cũng bị nguoi phát hiện.”

Ô Mãn: ...

Thiệt không phải mìa mai sao.

Kiều Mạt dần thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Ta đã gặp cảm chế hệ thổ hôm nay hai lần, cùng một người hạ, lần đầu là trong tòa nhà Xán Tinh, ta nhớ đa số người trong phòng hội nghị lúc ấy đều là diễn viên trong đoàn phim hiện tại. Khi mới thấy nó, ta không hiểu tại sao có người hạ cảm chế ở đây, hôm nay nó xuất hiện lần hai, ta cuối cùng cũng biết nguyên nhân, hai lần hành động của người này đều nhằm vào một mục tiêu.”

Trên mặt Ô Mãn lập tức hiện vẻ kinh ngạc: “Điện hạ, ý người là...”

Mắt Kiều Mạt lóe lên tia sáng, trầm giọng đáp: “Coi bộ có người nhớ thương đĩnh của ta thiệt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cảnh Quay Đầu Tiên Rốt Cuộc Khai Màn Rồi

Trong mắt Kiều Mạt hiện vẻ tiếc hận, nói tiếp: “Hai lần đối phương ra tay đều bị ta chặn đường, chắc hẳn cũng biết đến sự tồn tại của ta, nên khoảng thời gian này ta muốn âm thầm quan sát xem đối phương rốt cuộc là ai, chỉ đành nén đau mà sản sinh nét đẹp khoảng cách với Kim Kim của ta lần nữa thôi.”

Ô Mãn ngốc lăng dờm Kiều Mạt, mãi chẳng thốt nên lời. Cái tên chấp mạch kinh niên như Kiều Mạt mà cũng phán được câu lý trí như thế, khoa học thiệt sao?

Hoàng tử nhỏ thấy thế, liền đặt tay chữ bát (八) dưới cằm mình, răng trắng lóe sáng, bảo với Ô Mãn: “Thế nào, bị sức quyến rũ nam tính đậm chất trí tuệ và thành thực của ta mê chết rồi chứ gì?”

Ô Mãn:

Kiều Mạt lại cất giọng rất chi khổ não mà đặc chí: “Ô Mãn, nguoi đừng phải lòng ta nha, cả thân thể lẫn linh hồn ta đều thuộc về Kim Kim rồi, không thể đáp lại nguoi đâu.”

Ô Mãn yên lặng quay lưng bỏ đi, vô phòng tắm, cấp tốc biến thân rồi lao thẳng tới bồn tắm lớn.

Móa, tặng tên này sáu dấu chấm lửng còn thấy lăng phí tình cảm nữa là.

Hoàng tử nhỏ nói được làm được, từ sáng hôm sau, cậu không bám đuôi Kim Trần nữa, ngược lại vui vẻ tụ tập với các diễn viên khác và nhân viên trong đoàn phim.

Nội dung phim mở màn từ cảnh Vụ Linh son chủ phát hiện cậu bé Mộc Lê, Thanh Vu thì được Mộc Lê đã bước vào tuổi thiếu niên phát hiện trong một lần đi hái thuốc, về sau Thanh Vu thường xuyên sinh hoạt trong núi, hiếm khi xuống núi, thế nên đa số cảnh diễn của Kiều Mạt tập trung tại ngoại cảnh của Cửu Trại, rất ít cảnh quay trong phim trường.

Biết Kiều Mạt lần đầu đóng phim nên trước khi quay, Lục Tường đặc biệt dặn cậu nếu rảnh rồi nhớ đến trường quay quan sát và học tập. Diễn viên sắm vai Vụ Linh son chủ tên là Hoàng Cách, hơn bốn mươi tuổi, cũng là một diễn viên lão làng nổi tiếng. Mấy hôm trước, Hoàng Cách và Mạc Vũ Sinh đã diễn chung rất nhiều lần, cả hai nhập vai cực nhanh, tiến trình quay phim diễn ra thuận lợi, Lục Tường luôn luôn soi mói cũng hơi lộ vẻ hài lòng, mấy người khác trong đoàn thăm thờ phào nhẹ nhõm, may mà có khởi đầu tốt.

Kiều Mạt không có cảnh quay, nhưng mỗi ngày đều có mặt tại phim trường, đứng dưới cái nóng 35 36 độ từ sáng sớm đến tận khi kết thúc công việc. Ngoại trừ đứng giờ xem Mạc Vũ Sinh đóng phim, phần lớn thời còn lại Kiều Mạt luôn ở chung với nhóm ba cô nàng WSJ. Ba cô đóng vai thị nữ của Vụ Linh son chủ, cảnh quay cũng không nhiều lắm.

Vì Vi phát hiện Kiều Mạt cả ngày nhìn Mạc Vũ Sinh chăm chăm, hoàn toàn không nhiệt tình với Kim Trần như trước nữa, trong lòng không khỏi thấy là

lạ. Vài ngày sau, hai người đã thân nhau hơn nhiều, Vi Vi rút cuộc nhin hết nỗi phải mở miệng:

“Kiều Mạt, thiệt ra anh Mạc tốt lắm, cơ mà hai người không hợp đâu.”

“Gi cơ?” Kiều Mạt vừa quạt quạt vừa uống Lá Phươg Đông, không hiểu lời Vi Vi lắm.

Vi Vi khẽ than thở: “Anh Mạc dòm phát là biết ôn nhuận đại thúc thụ rồi, thụ với thụ không có kết quả nha.”

Kiều Mạt nghe vậy thì thâm giệt mình, cậu lập tức mở thiên nhãn, quay sang đánh giá Vi Vi, nhưng chẳng nhìn ra điểm gì dị thường, bèn cất giọng khó hiểu: “Vi Vi, sao cô biết tôi là thú?”

Vi Vi lườm cậu, đáp: “Còn cần phải hỏi chắc, ngó cái tướng của ông đi, chả lẽ lúc ở chung với Kim tổng, ông leo nổi lên trên hả?”

Kiều Mạt hồi tưởng cảnh cưới ngựa với Kim Trăn tại phòng nghỉ VIP bữa ấy:

“Đúng rồi, tôi ở trên mà.”

“Lòe ai vậy, ông mà ở trên thì chắc mắ là cưới ngựa rồi.” Vi Vi dùng ngón tay chọc trán Kiều Mạt.

Kiều Mạt mở mắt càng to: “Chính xác là cưới ngựa, sao cô biết hay vậy? Vi Vi, cô đúng là thần thông ghê.”

Nghe vậy, Vi Vi lập tức ra vẻ thần bí sặc mùi mờ ám, cô ghé sát tai Kiều Mạt, thì thầm:

“Cưỡi ngựa? Ông với Kim tổng gì kia rồi hở?”

Kiều Mạt gật đầu thỏa mãn: “Một lần.”

Trong bụng lại bồi thêm câu: chưa thành công. Nhưng ngại mặt mũi, hoàng tử nhỏ không thốt ra ba chữ cuối cùng.

Vi Vi nghe xong lại tỏ ra hơi bất mãn: “Vậy ông còn chán chừ quái gì? Đã này kia với Kim tổng rồi, giờ sao lại chuyển qua anh Mạc.” Vừa dứt lời, Vi Vi sợ hết hồn ra mặt, trong đầu nảy sinh một suy đoán lớn gan:

“Hồng lẽ, Kim tổng... Không được?”

Kiều Mạt ra chiều sâu não, nhủ mảy đáp: “Cũng tại tôi chưa nắm được điểm mấu chốt...”

Vi Vi khiếp sợ dòm Kim Trăn đang ngồi cạnh Lục Tường trong phim trường, tỏ vẻ đồng cảm và không tin nổi. Lúc ở bên Hoắc Ly, Vi Vi cũng nghe hần nhắc tới Kim Trăn mấy bận, biết Kim Trăn đi nước ngoài vài năm hình như là để chữa bệnh. Thi thoảng Hoắc Ly và Tống Tử Dương nói chuyện điện thoại cũng trêu chọc Kim Trăn, Vi Vi nghe được mấy câu đối thoại ngắt quãng, bảo là Kim Trăn chưa từng có bạn gái, rồi trình nam chi chi đó.

Giờ phút này, kết hợp với lời Kiều Mạt, Vi Vi thoáng cái lâm vào khủng bố tột độ, lẽ nào Kim Trăn xuất ngoại không phải trị bệnh ở trên mà là ở dưới?

Cũng khó trách, đối với phụ nữ mà nói, nếu nghe nói chàng trai mình ngưỡng mộ mắc bệnh thần kinh, có lẽ cô nàng sở hữu manh điểm lệch lạc nào đó sẽ cảm thấy chàng vừa ngầu lòi vừa chói lóa vừa cuồng dã vừa sặc xi. Nhưng nếu nghe nói chàng mắc bệnh xuất tinh, vậy chỉ đành ha ha.

Cho nên, cái gọi là tình thân có vấn đề đều là nguy trang, té ra chân tướng là vậy sao. Vi Vi ngồi đơ trên ghế, không tài nào ngưng suy diễn được...

Kim Trăn đang theo dõi ông kính cùng Lục Tường, ngay từ này hần đã thấy sống lưng hơi lạnh, bèn quay lại, chạm ngay ánh mắt thương hại của Vi Vi.

Kim Trăn khẽ nhủ mảy, tâm tình bị ảnh hưởng đôi chút, không phải vì ánh mắt của Vi Vi, mà bởi hai người bên cạnh cô. Lúc này, Kiều Mạt đang vênh mặt nói chuyện với Hoa Dung đứng kế bên.

Hoa Dung cầm cây quạt to, ân cần quạt mát cho Kiều Mạt, vừa nói vừa cười hơn hớn. Mà Kiều Mạt thì mới đầu cũng ra chiều lười biếng, nghe xong một câu của Hoa Dung thì nháy mắt hưng phấn hẳn lên. Cậu hí hửng đứng lên, theo Hoa Dung ra ngoài phim trường.

Kim Trăn xem đồng hồ đeo tay, đã tới giờ nghỉ trưa, cảnh quay của Hoa Dung bắt đầu từ buổi chiều, Kiều Mạt lại là ngày mai. Vì thế, hai người đi giờ này hoàn toàn hợp pháp lẫn hợp lý, song trong lòng Kim Trăn vẫn nhen nhóm một ngọn lửa nhỏ. Hần nói với Lục Tường: “Thông báo với mọi người, chiều nay quay sớm hơn nửa tiếng.”

Lục Tường ngẩng đầu dòm mặt trời gay gắt giữa trưa, kỳ quái hỏi: “Tại sao?”

Kim Trăn không đổi sắc mặt: “Ánh sáng tốt.”

Lục Tường giật giật khoe miệng, gọi Đầu Trọc đang ở gần đó:

“Thông báo với cả đoàn là chiều nay quay sớm nửa tiếng, Kim tổng kêu gọi mọi người phải biết cần kiệm, từ hôm nay bắt đầu tiết kiệm điện.”

Đầu Trọc lau mồ hôi trên trán, nốc cạn nguyên chai nước lạnh, thầm oán:

Tiết kiệm điện cái đậu mè gì, lãng phí nước thì có...

Lục Tường xoay người quét mắt một vòng, không tìm thấy bóng dáng Kiều Mạt. Sau vài ngày quan sát, hắn cũng nhận ra Kiều Mạt bất thường, hình như ban ngày ngoài trừ xem Mạc Vũ Sinh đóng phim thì toàn dính với mấy cô nương. Hắn quay sang bảo Kim Trăn:

“Tôi nói này Kim tổng, không phải Kiều Mạt giữa chừng đột nhiên phát hiện mình là thắng, sau đó bỏ tà theo chính rồi đó chứ.”

Kim Trăn liếc hắn một cái sắc lẹm, Lục Tường thức thời ngậm miệng ngay tắp lự, trầm nghĩ bụng:

Tổ tông này quả nhiên chưa được thỏa mãn dục vọng nên trút giận lên mọi người đây mà...

Lục Tường ngẫm nghĩ, đoạn vẫy tay gọi Vi Vi.

“Vi Vi, Kiều Mạt đâu? Kế hoạch ban đầu là xếp cảnh quay cậu ta sang ngày mai, nhưng nếu bữa nay quay sớm thì tôi đang tính xem có thể quay luôn cảnh của cậu ta không.” Vi Vi thoáng ra chiều bất đắc dĩ: “Tên ấy bị một miếng bánh của Hoa Dung dụ đi rồi.”

Lục Tường nghe vậy liền liếc thoáng qua Kim Trăn, quả nhiên sắc mặt Kim Trăn càng đen tợn, hắn ráng nhịn cười, bảo Vi Vi: “Hay đấy, đỡ được hai phần com. Tí nữa kêu cậu ta đến tìm tôi.”

Lát sau, nhân viên công tác bắt đầu phát com, thời tiết vốn đã nóng bức, hiện tại Kim Trăn lại càng không có khẩu vị gì, phần com đặt trước mặt mà chả buồn động vào.

Nửa tiếng sau, bóng dáng Kiều Mạt xuất hiện, chỉ thấy cậu xách cái bịch bụi chẳng, hớn ha hớn hở chạy vào khu nghỉ ngơi, ngo khắp mọi chỗ, đoạn bất gặp Kim Trăn đang ngồi dưới dù che nắng trong góc.

Cậu chạy vội đến đối diện Kim Trăn, nhét cái bịch vào tay Kim Trăn, cười tit mắt nhìn hắn.

Kim Trăn lạnh mặt nhìn cái bịch, không nói gì. Nụ cười của Kiều Mạt tựa như một làn gió mát, càng thổi càng khiến ngọn lửa trong lòng hắn yếu dần...

Kiều Mạt sáp lại gần Kim Trăn, khẽ thì thầm bên tai hắn: “Kim Kim, mousse kem sữa này ngon lắm luôn, em mua cho anh mấy miếng đó, anh ăn thử nha. Em nghĩ thấy trong hộp com của đoàn phim hôm nay lại có rau họ, anh đừng ăn, em còn mua kem vani cho anh nữa đó, đây kín luôn rồi, mau ăn đi, để hồi nữa coi chừng chảy.”

**mousse kem tươi và kem vani:*

Nói đoạn, cậu đứng lên, chớp mắt với Kim Trăn, cười nói: “Lúc quay phim em không hề đến làm phiền anh, nhưng giờ đang nghỉ trưa nên đầu tính trái hẹn đúng không, em đi tìm đạo diễn Lục đây, nghe bảo chiều nay em phải diễn cảnh đầu tiên rồi.”

Dứt lời, Kiều Mạt chạy vụt đi như một cơn gió.

Kim Trăn trầm mặc giây lát, lấy ra hai miếng bánh ngọt tuyệt đẹp trong bịch, cả hộp kem vani lạnh, chỉ thấy trên hộp kem tựa hồ còn thấp thoáng làn khói mỏng màu lam. Khi Kim Trăn cầm lấy nó, khói lam như biến mất trong tích tắc, hơi lạnh bốc ra, kem trong hộp chả khác gì mới mua, chưa hề chảy tí nào, cứ như vừa lấy ra khỏi tủ lạnh ấy.

Kim Trăn xúc một muỗng cho vào miệng, mùi vị thơm ngọt mát lạnh đan cài vào nhau, thấm tận tim gan.

Ngọn lửa nhỏ trong ngực triệt để tắt ngóm...

Sau bữa trưa, Lục Tường phát giác áp suất thấp xung quanh Kim Trăn trên đã lặn mất tăm, tâm trạng tổ tông không tồi, mọi người sống yên rồi.

Tuy trời nắng chang chang, song buổi quay phim buổi chiều cũng diễn ra rất suôn sẻ, ngay cả Hoa Dung cũng thông qua ngay lần đầu tiên. Lục Tường không khỏi kính trọng Hoa Dung hơn chút, dù cảm thấy Hoa Dung hợp vai Lộc Dương, nhưng ai ngờ tốc độ nhập vai lại lẹ dữ vậy đâu. Nguồn:

Mất thấy công việc buổi chiều sắp kết thúc thuận lợi, thì tình huống xuất hiện, hơn nữa còn xảy ra trong cảnh quay của Kiều Mạt.

Cảnh này thực chất rất đơn giản, Mộc Lê xuống núi hái thuốc, phát hiện một vị linh dược bên bờ sông, đang muốn hái thì bị một bụi hoa thanh la ngáng chân làm vấp té. Mộc Lê vùng vẫy mấy cái, phát hiện chúng càng lúc càng quấn chặt, liền biết hoa thanh la này là yêu, bèn làm phép trói hoa yêu lại. Hoa thanh la bị thương, tìm cách tránh thoát, lăn lộn mấy vòng rồi cuộc hiện hình người, nửa quỳ trên đất xin khoan dung.

Lời thoại chỉ có một câu, chính là sau khi hóa thân thành hình người, Thanh Vu bị Mộc Lê chữa kiếm vào người nên mở miệng bảo:

“Đại tiên, cầu xin ngài tha cho tôi đi.”

Sau đó Mộc Lê mềm lòng, tha cho Thanh Vu một mạng, Thanh Vu liền theo Mộc Lê lên núi Vụ Linh.

Cảnh quay hôm nay đúng là cảnh Thanh Vu bị thương, lăn lộn trên đất mấy vòng rồi xin dung thứ. Bàn về giả đồ đáng thương xin khoan dung, đây vốn dĩ là nghề của Kiều Mạt, chỉ cần trích ra một phần mười từ bản lĩnh đối phó Kim Trần là dư xài rồi. Nhưng đoạn lăn lộn trước đó lại phát sinh vấn đề.

Nên nhớ Kiều Mạt đường đường là hoàng tử Long cung, còn là vị hoàng tử ngoan ngoãn, biết điều, có nề có nếp nhất, đời nào từng làm tư thế khiếm nhã kiểu ấy bao giờ. Vì thế, vốn là động tác lăn lộn đơn giản, Kiều Mạt thực hiện lại cứng đờ đờ.

Lăn được hai vòng, sắc mặt Lục Tường rất cuộc thay đổi, hấn quát tháo với Kiều Mạt:

“Bảo cậu lăn lộn chứ không phải tung người, cậu ngồi dậy ngay làm quái gì, muốn chứng tỏ eo khỏe chân khỏe hả? Làm lại!”

Kiều Mạt không hé răng, lại lăn lần nữa.

“Cát!”

“Mấy quay ở chỗ này, mặt phải hướng bên này chứ, cậu lăn đến bên kia làm gì, làm lại!”

Kiều Mạt lại lăn.

“Cát!”

“Lúc lăn nâng cao mông lên làm gì! Bộ cậu tưởng mình có đuôi chắc, tư thế quá cứng, làm lại!”

...

Cứ thế lăn năm sáu lần, sắc mặt Lục Tường đã xấu đến mức độ nhất định, hai mắt như muốn phun lửa tới nơi. Kim Trần ngồi bên cạnh, nhìn mồ hôi lăn dài trên trán Kiều Mạt và quần áo lăn lộn đến nhăn nhúm, khề cau mày, nhưng vẫn không lên tiếng.

Mạc Vũ Sinh đứng đối diện Kiều Mạt, khẽ nhắc cậu tư thế không đúng chỗ nào, còn những người khác trong ngoài trường quay thì đến thở mạnh cũng chả dám. Vì Vi đứng bên ngoài căn miệng chai nước khoáng, lo lắng nhìn Kiều Mạt.

Kiều Mạt nghiêm túc nghe Mạc Vũ Sinh nói, chùi chùi mồ hôi trên trán, đoạn quay đầu bảo Lục Tường:

“Đạo diễn, tôi hiểu rồi, làm lại lần nữa đi.”

Hiện giờ Kiều Mạt đang mặc bộ đồ màu xanh nhạt, áo lót mang hơi hướm cổ đại, chẳng qua bên hông có thêm dây lưng cùng màu. Do lăn trên đất quá nhiều lần, quần áo đã hơi bẩn, song lại rất hợp với bộ dạng chật vật của Thanh Vu, nên chuyên viên hoá trang cũng không tới chỉnh lý lại cho cậu.

Lục Tường đen mặt, nói: “Làm lại lần nữa.”

Kiều Mạt dạt dào ý chí chiến đấu, trong đầu hiện lên kinh nghiệm mấy lần trước, dồn hết sức lực toàn thân, cuối cùng cũng lăn được với tư thế tự nhiên phù hợp yêu cầu của đạo diễn.

Kịch bản: lăn lộn xong, Thanh Vu đứng dậy, nửa quỳ trên đất, một tay bịt ngực, tay kia chống đất, ngẩng đầu đối mặt với mũi kiếm của Mộc Lê...

Bấy giờ Kiều Mạt đã dùng hết sức lực, trong lúc lơ đãng, dây lưng vốn thắt lỏng căn bản đã tuột hẳn, áo trượt xuống vai, lộ ra nửa bả vai và một phần ngực. Cậu lại chả hơi đâu quan tâm, vừa quỳ xuống liền nhanh chóng ngẩng đầu, đối diện với mũi kiếm và ánh mắt cô vũ của Mạc Vũ Sinh.

Quả nhiên, lần này Lục Tường không găm thét nữa.

Kiều Mạt mừng thầm, phải mau mau tiếp tục thôi, đoạn sau là vờ vịt đáng thương, tiếp theo nói lời thoại xin tha.

Ngất nổi, hoàng tử nhỏ lăn dưới nắng nóng đến mồ đầu nên bắt cần phạm sai lầm nhỏ.

Không cần thận nói lộn một chữ...

Ồm, chính xác thì chỉ nhầm một thanh mẫu.

Chỉ thấy Thanh Vu để lộ nửa ngực, một tay vuốt ve làn da trắng nõn trên ngực, tay kia chống đỡ thân mình yếu đuối, ngửa đầu nhìn Mộc Lê, ánh mắt hơi ướt át, giữa lông mày thấp thoáng phong tình không ràng thế sự, cất giọng khàn cầu đầy đáng thương:

“Đại tiên, cầu xin ngài muốn tôi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kim Tổng Ngạo Kiều Muộn Tao Ghen Rồi

Đại tiên, cầu xin ngài muốn tôi đi!

Cầu xin ngài muốn tôi đi!

Ngài muốn tôi đi!

Muốn tôi đi!

Muốn!

Mạc Vũ Sinh: ...

Vi Vi: ...

Lục Tường: ...

Kim Trần: ...

Vài giây sau.

Khóe miệng Mạc Vũ Sinh nhếch lên, cười khê: “Được.”

Vi Vi phun sạch nước ra: “Phụt!”

Lục Tường gầm lên: “Cát!”

Kim Trần đứng lên.

Tiếng gào tiếp theo của Lục Tường còn chưa phát ra, Kim Trần đã lên tiếng trước:

“Hôm nay tới đây thôi, kết thúc công việc.”

Lục Tường đã tuôn đạn pháo đến bên miệng lại phải nuốt vào, hấn trợn mắt trừng Kim Trần. Kim Trần nâng mắt, đối diện với hắn một cách không kiêu ngạo cũng chẳng tự ti, đẩy mắt thoáng nổi gió lốc.

Vì vậy, tại trường quay đã xảy ra một màn quý dị, chỉ thấy dưới ánh mặt trời chói chang, nhà sản xuất và đạo diễn nhìn nhau lom lom, lại chẳng ai nói lời nào, cứ thế anh trừng tôi một cái, tôi trừng anh một cái. .

Lục Tường OS: Đậu má, ông đây đội nắng chang chang đứng đây nguyên buổi chiều, chỉ cách một bước nữa là tới đích, chưa chụp được đồ đã bắt rút lui á? Mi muốn làm Hoàng Thế Nhân, còn ông làm Dương Bạch Lao chứ gì?

Kim Trần OS: Má nó, bắt ông đây đội nắng chang chang lăn lộn đến mặt xám mày tro nguyên buổi chiều, còn phải nghe mi gào tới gào lui, mi muốn làm Hoàng Thế Nhân, còn ông làm Hỷ Nhi chứ gì?

**OS: độc thoại nội tâm*

Lục Tường OS: Mi về xem xét lại người của mi đi, đến lần còn chả ra hồn, chỉ tổ phí phạm cái mã đẹp, rõ mất mặt.

Kim Trần OS: Mi đi mà xem lại kịch bản lẫn lời thoại chẳng khác quái gì phim cấp ba của mình ấy, còn bày đặt đạo diễn quốc tế, thật xấu mặt.

**Hoàng Thế Nhân, Dương Bạch Lao, Hỷ Nhi là các nhân vật trong vở ca kịch “Bạch Mao Nữ”: kể về tá điền Dương Bạch Lao bởi không hoàn trả nổi món nợ cho địa chủ Hoàng Thế Nhân mà bị bức ép đến chết, con gái Hỷ Nhi của ông bị dùng để trừ nợ, bị ép đến nhà Hoàng Thế Nhân làm công, rồi bị Hoàng làm nhục. Rồi cô chạy trốn vào rừng sâu, sống bằng trái cây cùng trong miếu “Bạch Mao tiên cô” để sống qua ngày, đầu tóc trở nên bạc trắng, bị người dân mê tín trong làng tưởng lầm là “Bạch Mao tiên cô” xuất hiện (nàng tiên tóc trắng). Về sau, cô đã được chàng Đại Xuân người yêu ngày trước của mình, giờ đây đã là bộ đội Bát lộ quân cứu thoát, hai người cùng xuống núi, triển khai “đại hội đấu tranh giai cấp”, phân chia đất đai, đánh đổ địa chủ*

...

Vi Vi đứng một bên cảm nhận được hơi lạnh tản mát trong không khí, không khỏi rụt bả vai, Tô Tô đứng sau cô cất giọng hỏi nhỏ: “Hai ông mất đi mày lại chi vậy?”

Một người khác là Tịnh Tịnh khẽ chọt Tô Tô: “Bà biết cái gì, cao thủ so chiêu ăn nhau ở ánh mắt và sát khí, hiểu chưa?”

Tô Tô ngu ngơ đáp: “Sao tui cứ thấy như hai ông phải lòng nhau ý...”

Vi Vi & Tịnh Tinh: ...

Mấy phút sau, chỉ thấy Lục Tường nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Kết thúc công việc.”

Dứt lời, xoay lưng đi thẳng ra khỏi trường quay.

Lục Tường ghen cả bụng lửa giận, đổi thành trước kia hắn đã sớm quẳng gánh mặc kệ rồi. Trường quay chính là địa bàn của hắn, luôn luôn do hắn làm chủ, không quan tâm là nhà sản xuất, biên kịch hay nhà tài trợ, tất cả đều phải tuân theo ý hắn. Thân là đạo diễn hàng đầu trong nước, đạo diễn trẻ nhất trong lịch sử từng đoạt giải thưởng nghệ thuật điện ảnh quốc tế Kim Châu, Lục Tường quả thực có tư cách ngạo mạn như vậy.

Hồi trước cũng từng phát sinh tình huống gây lộn với nhà sản xuất vì bất đồng ý kiến, lúc ấy nhà sản xuất nọ ỷ vào khoản tiền đầu tư khổng lồ của công ty mà vênh vào muốn nhúng tay kiểm soát tiến độ quay phim, ý kiến trái ngược với Lục Tường, hai người tranh luận một hồi thì bắt đầu cãi nhau. Lục Tường loáng cái quyết định dẹp luôn, đơn phương xé bỏ hợp đồng, trực tiếp chạy lấy người. Về sau công ty đối phương thấy không có đạo diễn nào dám nhận quay tiếp bộ phim nữa, chỉ phí giai đoạn đầu sắp trôi theo dòng nước đến nơi, chỉ đành thỏa hiệp, tới cửa cầu hòa.

Lục Tường chính là một đạo diễn như vậy, luôn yêu cầu gần như cổ chấp với tác phẩm của mình, nên thà đền số tiền vi phạm hợp đồng kénch xù cũng không muốn kẻ khác đặt chân lên địa bàn thuộc về mình.

Thỏa hiệp hôm nay với Lục Tường mà nói quả thực là lần đầu tiên. Hắn, Hoắc Ly và Tống Từ Dương là bộ ba cùng nhau chơi đùa từ nhỏ đến lớn. Ban đầu khi Hoắc Ly cho hắn biết Kim Trần đảm nhiệm vai trò nhà sản xuất trong lần hợp tác này, Lục Tường không đồng ý cho lắm. Trong ấn tượng của hắn, Kim Trần tuy rằng hơi kiêu lỗ, không giống mấy thằng công tử ngang tàng ăn chơi trác táng khác, nhưng bản chất vẫn là con cháu nhà giàu. Lục Tường hoàn toàn chả coi Kim Trần ra gì, cảm thấy Hoắc Ly phái Kim Trần tới đây để kiểm cái danh hảo thôi, Kim nhị thiếu ham mới mẻ, chơi vài ngày là chán ngấy ngay.

Nhưng, biểu hiện của Kim Trần lại vượt xa dự đoán của Lục Tường. Từ khi casting xong, Kim Trần liền nghiêm túc thực hiện nghĩa vụ của một nhà sản xuất, tự thân vận động trong mọi việc, đối với Kim nhị thiếu lần tiên làm công việc này mà nói, hết thảy đều phải học lại từ đầu. Kim Trần không vội không nóng, ngày nào cũng bận đến khuya, điều tra-nghiên cứu, học tập, sắp xếp công việc, tất cả tiến hành đầu vào đấy.

Đành rằng Kim Trần không nói nhiều, biểu cảm cũng ngàn năm như một, song Lục Tường vẫn thấy được sự trưởng thành và thay đổi vượt bậc của hắn trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Hơn nữa, khiến Lục Tường vừa lòng là Kim Trần không hề vung tay múa chân với hắn như những nhà sản xuất khác, trên phương diện quay phim điện ảnh, Lục Tường cảm thấy Kim Trần có cách nghĩ rất giống mình. Dưới tiền đề phần lớn mục tiêu đều nhất trí, những bất đồng nho nhỏ giữa hai người có thể giải quyết bằng thương lượng. Cho nên, mấy ngày qua, Lục Tường cảm thấy hợp tác với Kim Trần rất vui vẻ.

Khúc nhạc đệm bữa nay có thể nói là xung đột đầu tiên của cả hai, thông qua chuyện này, Lục Tường đã gần như dò được mạch của Kim Trần, hắn nhận ra rằng chỉ cần là chuyện dính dáng tới Kiều Mạt, thái độ của Kim Trần sẽ trở nên hết sức kiên quyết.

Trong lúc Kiều Mạt lẩn lộn trên đất hết lần này tới lần khác rồi NG liên tục, Lục Tường chú ý thấy Kim Trần luôn sầm mặt, hắn biết Kim Trần bất mãn nhưng vẫn cố nén cơn giận, không can thiệp vào chuyện của mình. Mãi đến khi bạn học Kiều Mạt thốt ra lời thoại làm người ta muốn sụp đổ, Kim nhị thiếu rốt cuộc không nhịn nổi nữa.

Tuy Lục Tường nóng nảy, song chẳng phải dạng không biết nói lý, cũng biết không nhần được việc nhỏ tắt hồng việc lớn, không muốn trở mặt với Kim Trần vì vấn đề nhỏ nhặt này, nên bạo long phun lửa đạo diễn Lục lần đầu tiên nén giận.

Thấy Lục Tường đội cái đầu xỉ khói bỏ đi như gió táp, mọi người trong trường quay không hện mà cùng thờ phào.

Kiều Mạt vẫn ngẩn ngơ nửa quỳ trên đất, thái dương đã rỉ mồ hôi li ti, làn da trắng trẻo phơi nắng đến hơi đỏ lên.

Mạc Vũ Sinh đứng đối diện Kiều Mạt đang chuẩn bị sải bước tới kéo cậu lên, lại thấy Kim Trần lẹ hơn mình một bước. Kim Trần đến trước mặt Kiều Mạt, lôi cậu đứng lên, đồng thời kéo vạt áo cậu một cách khá thô bạo, che lại bả vai lộ ra.

Nét mặt Kim Trần lạnh lẽo tột độ, hắn nhìn lướt qua Mạc Vũ Sinh đứng một bên, trong mắt thoáng hiện tia cảnh cáo, sau đó trầm giọng bảo Kiều Mạt:

“Cậu đi theo tôi.”

Trải qua một buổi chiều phơi nắng và bảy tám lần quay mò mò, hoàng tử nhỏ đã có chút choáng đầu hoa mắt, nhưng Kim Trần nói xong, ánh mắt vẫn thoát cái sáng rõ, hết như bóng đèn bất ngờ được nạp điện.

Cậu chả dám trì hoãn bước nào, hí ha hí hửng đi theo Kim Trần về khách sạn như cậu vợ nhỏ.

Sau khi vào phòng, Kim Trần đóng sầm cửa, lửa giận trong lòng rột cuộc bùng lên, hắn quát Kiều Mạt:

“Ai cho cậu dối lời thoại bừa bãi?”

“Hử?” Kiều Mạt ngớ ra, nụ cười đông cứng trên mặt, nom vẻ mặt hờn giận của Kim Trần, trong lòng hơi kinh ngạc.

“Mọi khi cậu thuộc lời thoại giỏi lắm mà? Sao tới lúc quay phim nghiêm túc lại kệt? Hay nhìn thấy Mạc Vũ Sinh nên ngu luôn rồi?” Kim Trần tiếp tục nói.

Mấy ngày qua Kiều Mạt cơ hồ không nói gì nhiều với hắn, dù Kim Trần biết rõ là chính hắn bảo Kiều Mạt tránh xa mình, nhưng thấy cậu không ngó ngang gì tới mình, ngược lại cả ngày cứ đến giờ là xem Mạc Vũ Sinh quay phim, Kim Trần vẫn thấy tương đối khó chịu.

Vừa rồi chứng kiến dáng điệu lộ nửa ngực đầy cảm dỗ của Kiều Mạt, cùng với lời thoại chệch đường ray của hai người:

“Cầu xin ngài muốn tôi đi!”

“Được.”

Trong nháy mắt ấy, Kim Trần quả thực muốn giết người, cảm giác này hoàn toàn không giống lúc hắn ra tay đánh người ba năm trước đây. Ba năm trước, dẫu hắn phần nộ, song nguyên nhân chủ yếu vẫn do bị luồng cảm xúc khác thường trong cơ thể mê hoặc và kích thích, đêm trăng tròn 15 chính là thời điểm cảm xúc trong hắn thiếu ổn định nhất. Mà hôm nay, Kim Trần biết đầu óc mình tuyệt đối tỉnh táo, sát ý hoàn toàn xuất phát từ chủ tâm của bản thân.

“Đây là trường quay chứ không phải quán bar, cậu bớt bớt lại chút đi, nếu còn để tôi thấy cậu đi dụ dỗ lung tung, vai Thanh Vu trực tiếp đổi sang người khác.”

Ngữ khí của Kim Trần mỗi lúc một cứng rắn.

Bấy giờ Kiều Mạt mới hồi phục được chút tinh thần, cậu chớp chớp mắt, nhìn mặt Kim Trần chăm chăm, trầm tư một giây, mắt ánh lên vẻ nghi ngờ, đoạn mở miệng bảo:

“Kim Kim, đừng nói anh đang ghen nha?”

Sắc mặt Kim Trần thoát cái cằn đên tợn, nhưng khi ngẩng đầu đối diện với đôi mắt to đen trắng rõ ràng của Kiều Mạt, nhất thời lại chẳng thốt nên câu phản bác. Đúng vậy, rốt cuộc vì sao phải để ý đến vậy, tức giận đến vậy? Trước kia Kim Trần chưa từng nảy sinh cảm giác này với bất kỳ ai, nên hắn cũng không rõ nó là gì.

Chẳng lẽ, cái cảm giác tê tê căng căng chát chát thôi thúc một loạt triệu chứng bệnh như adrenalin tăng vọt, mao mạch bành trướng, máu chảy nhanh hơn chính là... ghen sao?

**adrenalin: một loại hormone sinh ra khi bạn sợ hãi, tức giận hay hưng phấn*

Đương lúc hắn mãi ngăn người, Kiều Mạt phần khích nhào lên, giống như tư thế say xỉn tại Kim Điện đêm đó, Kiều Mạt ôm cổ Kim Trần, nhảy thốc vào lòng hắn.

Kim Trần nhủ mảy, đưa tay muốn đẩy Kiều Mạt ra, nhưng chạm đến vòng eo của người trong lòng, tay lại dừng giữa chừng như bị nam châm hút, sau một hồi cứng ngắc thì chuyển qua ôm eo cậu.

Kiều Mạt hưng phấn cọ cọ má lên cằm Kim Trần, ngẩng đầu, trong mắt chan chứa ý cười:

“Kim Kim, em biết anh thiệt ra cũng thích em, đúng hông, đúng hông, đúng hông?”

Kim Trần lạnh mặt, không nói gì, Kiều Mạt cũng chẳng trông mong hắn sẽ trả lời, bèn tự mình mở miệng, có chút tủi thân mà rằng:

“Thiệt tình bữa nay em nói lộn lời thoại cũng tại anh cả, anh coi nè.”

Kiều Mạt há miệng, thè lưỡi đến trước mặt Kim Trần, lọng ngọng nói:

“Lưỡi em bị anh cắn từ bữa giờ đó, cứ uốn lên phát là đau, nên em mới nói ‘tha’ thành ‘muốn’.”

Kim Trần: ...

“Anh nhìn đi, có thấy chưa, ngay phía dưới đó, sưng vù lên rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Mạt vẫn sáp đến gần, đôi mắt ngập nước mang theo vài phần u oán, nhìn chăm chú vào Kim Trần như bé mèo đang nhõng nhẽo, đầu lưỡi mềm mềm bất cần quét trúng môi Kim Trần.

Kim Trần: ...

Mười phút sau, trên lưỡi lại có thêm một vết thương, Kiều Mạt cau mày, bắt đầu lo lắng vụ lời thoại ngày mai, giờ vấn đề không chỉ là “tha” và “muốn” nữa rồi...

Nhưng dù thế, Kiều Mạt vẫn rời khỏi phòng Kim Trần với tâm trạng sung sướng, trong đầu cứ quanh quẩn mãi câu cuối cùng của Kim Trần:

“Từ nay không được nhìn chăm chăm Mạc Vũ Sinh, không cần học anh ta, cậu diễn tốt rồi, tự do phát huy là được.”

“Từ nay không được ra ngoài một mình với Hoa Dung, muốn ăn gì thì kêu trợ lý đi mua.”

“Còn nữa, bảo Đầu Trọc thuê thêm một phòng, cho trợ lý dọn ra ngoài.

...

Lúc quay về phòng, hoàng tử nhỏ đã cười đến toét cả miệng, tựa hồ đã trông thấy ánh rạng đông thành công của mình. Cậu ngồi khoanh chân trên giường, cảm nhận khí tức của miếng vải rỗng trên người Kim Trăn, lát sau, bên tai loáng thoáng vang lên giọng Kim Trăn, nghe như đang gọi điện thoại:

“Nói với chuyên viên hóa trang, cảnh lần ngày mai phải đổi bộ đồ khác cho Thanh Vu.”

“Không có đồ dư? Vậy đính thêm mấy cái nút.”

“Không có nút? Vậy tìm vài cái kim băng, tóm lại, ngày mai không được để tôi thấy cậu ta lộ chỗ không nên lộ.”

...

Hoàng tử nhỏ nhắm mắt lại, khoe miệng cong lên, hai lúm đồng tiền thoáng hiện trên má như đọng đầy mật, ngọt ngào vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Cuộc Chiến Của Phụ Nữ Bắt Đầu Rồi

Buổi quay phim hôm sau diễn ra rất thuận lợi, có kinh nghiệm nguyên buổi chiều hôm qua, Kiều Mạt rớt cuộc lần một vòng thành công, động tác trôi chảy, thân thể nhẹ nhàng, liền mạch lưu loát, cuối cùng nửa quỹ dưới đất với tư thế chuẩn không cần chỉnh.

Điều duy nhất khiến cậu không thoải mái lắm là chuyên viên hoá trang siết dây lưng quá chặt, còn thật sự cài một hàng kim băng tổ chảng bên trong. Lúc đứng dậy, Kiều Mạt có cảm giác như đang mặc đai lưng bó eo, hơi khó thở. Nhưng nghĩ đây là biểu hiện tình yêu của Kim Trăn, Kiều Mạt vẫn thấy sượng ron, bị siết đến cam tâm tình nguyện, vuốt thẳng lưng, cố nén khó chịu thốt ra lời thoại chuẩn xác.

Quay cảnh này xong, Kiều Mạt lại tạm thời rồi việc, một tuần tới đây đều là phân diễn của các nhân vật chính. Cậu rớt cuộc có thời gian nghiêm túc quan sát người trong đoàn phim.

Kiều Mạt mở thiên nhãn, từ đạo diễn cho tới diễn viên quần chúng, lần lượt tra xét từng người liên quan đến đoàn phim, nhưng không phát hiện điều chi bất thường. Có lẽ người thiết hạ cấm chế không ở đây, hoặc tu vi cao hơn Kiều Mạt, thành thử cậu không nhìn thấy nội đan của kẻ đó. Tuy hoàng tử nhỏ có thể che giấu tu vi của mình, nhưng không thể nào nhòm trộm người có tu vi cao hơn.

Hôm nay quay cảnh Mộc Lê dẫn Linh Tê xuống núi rồi gặp gỡ Tuyết Lung, đây là lần đầu nam nữ chính gặp nhau, cũng là lần đầu Tạ Thanh Thần làm nổi bật tâm tư nhân vật, cao trào thứ nhất của bộ phim. Trải qua nhiều lần xác nhận, cuối cùng lựa chọn thời điểm ánh sáng đẹp nhất tại điểm quay ngoại cảnh, với mục đích tôn lên vẻ đẹp xuất trần phiêu dật của Tuyết Lung. Lục Tường và Kim Trăn dồn hết tinh lực lên người diễn viên, những diễn viên khác cũng sôi nổi bước qua vây xem.

Dưới cây dù trong khu nghỉ ngơi chỉ còn mỗi Kiều Mạt và Ô Mãn. Từ khi Kim Trăn hạ lệnh cấm Kiều Mạt xem Mạc Vũ Sinh quay phim, chỉ cần là nơi có cảnh diễn của Mạc Vũ Sinh, Kiều Mạt luôn ngồi trong khu nghỉ ngơi cách đó rất xa, không tiếp cận dù chỉ một bước.

Kiều Mạt thừa dịp này mở thiên nhãn lần hai, lần này ngay cả anh giai đưa cơm và bác gái bán dù che nắng cũng không tha, ngất nổi vẫn chẳng nhìn ra tí tẹo khác thường nào.

Kiều Mạt thờ dài, vừa gặm donut vừa nói với Ô Mãn bên cạnh:

“Ô Mãn, người thấy sao?”

Ô Mãn lo ngay ngáy:

“Điện hạ, việc này chắc chắn có kỳ quái!”

Kiều Mạt vừa quạt quạt vừa gật đầu: “Kẻ địch quá mạnh mẽ, lại còn núp trong tôi, Ô Mãn, người nói ta có nên cân nhắc việc dọn vào phòng Kim Kim hồng? Nếu chỉ dựa vào sức mạnh của vây rỗng, ta lo không bảo vệ được anh.”

Đang nói chuyện thì Kim Trăn đằng xa quay đầu qua, tầm mắt lia tới đây. Kiều Mạt lập tức tăng hẳn một khuôn mặt cười toe toét, nước miếng sắp chảy đến nơi.

Ô Mãn: ...

Điện hạ, động cơ của ngài trong sáng thiệt sao? Cứ cảm thấy để ngài qua phòng Kim tổng còn nguy hiểm hơn...

Ô Mãn im lặng giây lát rồi đáp: “Tôi nghĩ trước khi thăm dò được thực lực của đối phương, điện hạ không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

Thấy Kim Trăn lại đặt lực chú ý lên trường quay, Kiều Mạt mới thu hồi khuôn mặt tươi cười, nói tiếp:

“Nhưng ta cứ luôn không yên lòng nha.”

Ô Mãn: “Điện hạ, ngài có từng cảm nhận được ma khí trên cấm chế đó không?”

Kiều Mạt ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: “Không có, chút xíu cũng không, là cấm chế tạo thành từ linh lực thuần khiết, thoát nhìn cũng không giống yêu.”

Ô Mãn gật đầu: “Vậy chắc là người, có khi nào là đệ tử của năm môn phái lớn tại phạm trần không?”

Kiều Mạt nhủ mảy: “Người tu luyện nhân gian không phải đều chú trọng thanh tâm quả dục, ngũ uẩn giai không sao, họ không lo tu luyện đẳng hoàng còn chạy tới đây dụ dỗ người của ta làm chi.”

**ngũ uẩn giai không: nghĩa là năm uẩn đều không có thật, không một cái nào là thực chất hay tồn tại vĩnh hằng bất biến. Chữ uẩn nghĩa là một nhóm, một tập hợp hoặc tích hợp. Ngũ uẩn bao gồm: sắc (vật chất); thọ (cảm giác); tưởng (tưởng tượng); hành (chuyển động); thức (nhận thức, phân biệt)*

Ô Mãn có chút dờ khóc dờ cười: “Điện hạ, ngài đã đánh dấu lên người Kim tông chưa, mấy ngày nay tôi nghĩ rồi, cảm thấy chắc người hạ cấm chế không có ác ý với Kim tông đâu. Kim tông sở hữu thể chất đặc biệt, khiến người khác chú ý cũng bình thường thôi.”

“Không được.” Kiều Mạt nói như đinh đóng cột: “Kim Kim là người của ta, người ngoài dòm nhiều thêm một cái còn không được, chớ nói chi là nhớ thương.”

Hoàng tử nhỏ bắt đầu nghiêm túc suy ngẫm xem làm sao dán nhãn chủ quyền lên người Kim Trăn, tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Dưới tình huống bình thường, biện pháp trực tiếp nhất với long tộc chính là mùi, chỉ cần lưu lại mùi trên người đối phương thông qua tiếp xúc cơ thể, những người khác nghe mùi sẽ biết khó mà lui.

Có điều, muốn làm chuyện đó tại nhân gian hơi khó, sau khi hóa thành hình người, hương vị bao ngoài thân thể về cơ bản đã nhạt đến gần như biến mất, trong cơ thể vẫn còn chút ít, nhưng cũng đâu thể tát nước tẻ lên người Kim Trăn đúng không...

Hoàng tử nhỏ hơi lúng túng, giờ xem ra, biện pháp khả thi duy nhất chính là tiếp tục tìm cơ hội vận động thêm mấy phát từ cổ trở lên cùng Kim Trăn, cọ thêm nước miếng lên mặt hắn. Nghĩ tới cái lưỡi bị thương và bờ môi sưng vù, một cảm giác tê tái mà sáng khoái tức khắc trào dâng trong lòng Kiều Mạt, đau đớn trong hạnh phúc là đây.

Nhưng đúng lúc này, trong trường quay xảy ra chuyện ngoài ý muốn, âm thanh hỗn loạn truyền tới. Nghe từ xa vọng lại tiếng cãi vã, lo cho an nguy của Kim Trăn, Kiều Mạt đứng phắt dậy.

Ô Mãn bên cạnh ngẩng đầu lên, chỉ kịp thấy vạt áo Kiều Mạt bay vụt qua, giây tiếp theo đã thấy cậu chạy vội tới gần Kim Trăn

Quả là một... chú rồng nhanh như gió nha.

Đến nơi, Kiều Mạt mới phát hiện hóa ra là Tạ Thanh Thần và Đào Di phát sinh mâu thuẫn. Đào Di là một diễn viên rất có khí chất, trẻ trung xinh đẹp, gia cảnh tốt, sau lưng lại có người đập tiền lảng xê, nên bản chất vốn hơi cao ngạo. Nữ thứ Linh Tê do cô thủ vai lần này là sư muội của Mộc Lê, thâm mến sư huynh Mộc Lê, về sau biết Mộc Lê và Tuyết Lung yêu nhau nên vì yêu sinh hận, theo chân Lộc Dương phản bội sư môn, rồi lại phát hiện mình bị Lộc Dương lừa gạt và lợi dụng, sau khi hoàn toàn tỉnh ngộ thì chết vì cứu Tuyết Lung.

Cảnh quay của nữ thứ không hề ít, hơn nữa còn là một nhân vật có chiều sâu, từ chính nhập tà, sau lại tỉnh ngộ, quá trình biến hóa cảm xúc trong lòng nhân vật rất lớn. So ra, nữ chính Tuyết Lung lại càng giống một bình hoa cao quý lạnh lùng.

Cảnh hôm nay vốn tập trung vào Tạ Thanh Thần, nhưng chẳng hiểu sao quay xong, Đào Di bên cạnh lại nổi bật hơn. Cảnh thứ nhất chấm dứt, Lục Tường và Kim Trăn ngồi trước màn hình theo dõi không hẹn mà cùng sinh ra cảm giác:

Hình như Mộc Lê càng xứng đôi với Linh Tê hơn.

Hào quang nữ chính triệt để bị nữ thứ đoạt mất, Lục Tường thấy thế, lập tức đi tìm biên kịch sửa lại lời thoại. Sửa đi sửa lại vài lần, tần suất lộ diện trên màn ảnh của Linh Tê giảm đi đáng kể, Đào Di tức khắc mất hứng, lạnh giọng nói:

“Diễn xuất tệ như vậy mà ảnh hậu cái gì, mình làm ăn không nên thân còn liên lụy người khác.”

Tạ Thanh Thần nghe xong, tuy rằng không nói gì, nhưng sắc mặt xấu đi thấy rõ. Dầu gì cũng là sao lớn, thời điểm này mà tranh cãi với Đào Di, ngày mai chắc mắt sẽ bị tông lên đầu đê. Cho nên, Tạ Thanh Thần lạnh mặt, ngồi bên lề trường quay không nói gì.

Ánh nắng ban trưa càng gay gắt hơn, nhiệt độ đã lên gần bốn mươi độ, Đào Di vốn đã sợ nóng, lúc này lại càng cáu kỉnh hơn, tiếp tục lên tiếng móc mỉa Tạ Thanh Thần.

Cô nàng lái nhái suốt mười mấy phút, cuối cùng cũng chọc trợ lý của Tạ Thanh Thần xù lông. Trợ lý là một em gái hơn 20 tuổi, tính tình sẵn đã nóng nảy, nghe Đào Di lèm bèm mãi không ngớt mồm, lại càng nói càng chướng tai, rốt cuộc nhịn hết nổi phải xông lên tặng cô nàng một bạt tai. ❖

Vì thế, hai người khai chiến ngay và luôn, bị mọi người ba chân bốn cẳng kéo ra vẫn liên tục chửi nhau:

“Mày dám đánh tao hả con kia? Đồ quý cái, ngày mai tao cho mày xéo khỏi đây luôn, từ nay đừng hòng làm ăn trong giới này nữa.”

“Tao thách, mày là cái thá gì, ai chẳng biết mày kiếm được vai diễn bằng cách nào, chịu khổ không nổi thì quay phim làm vẹo gì, chạy về giường ba nuôi của mày đi.”

“Tao không là gì, vậy mày là cái thá gì, cùng lắm là con chó người ta nuôi thôi, còn chạy đi cắn người lung tung, chủ mày chưa tiêm vắc xin phòng dại cho mày đấy phòng.”

“Cắn mày đó, có ngon thì tới cắn tao đi...”

...

Kiều Mạt tròn mắt há mồm nghe hai cô nàng chửi rửa nhau, cánh cửa thế giới mới mở ra lần hai, cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc trước Quy tướng chọn cho mình thân phận đực rựa.

Cuộc chiến 2D này kịch liệt hơn nội dung phim tình cảm thiên địa mà hoàng tử nhỏ từng xem nhiều, nhìn Đào Di một giây trước còn khá ái ngại nhanh nhẹn trong cảnh quay, ngay giây sau đã biến thân, Kiều Mạt thực tình cảm thấy phụ nữ đúng là một sinh vật khủng bố, mình còn rất nhiều thứ phải học tập trên con đường diễn xuất này.

Ban này lúc mở thiên nhân, cậu có tra xét tu vi của hai cô này, cả Đào Di lẫn em gái trợ lý đều là hành cách hệ hỏa, hơn nữa tư chất còn không tệ, nhất là em gái trợ lý, bụng dưới đã thoáng hiện đường nét khái quát của nội đan.

Tiểu là hành cách hệ hỏa tương khắc với hệ thủy của Kiều Mạt, nên cậu cũng chẳng chú ý lắm.

Giờ phút này cậu lại đổi ý, quyết định mai mốt bắt luận nam nữ, hễ gặp hành cách hệ hỏa thì nhất định phải nhớ kỹ, vì có vẻ cậu đã tìm được nét tương đồng của họ —— ai cũng hồ tì là nổi sùng nha. Chớ dấy vào, phải chuẩn ngay.

Cuối cùng, cuộc chiến của hai cô nàng chấm dứt sau tiếng gào gào dữ của Lục Tường.

Hoàng tử nhỏ quay sang dòm Lục Tường, quả nhiên, hệ hỏa +1.

Hậu quả chọc tức đạo diễn vô cùng nghiêm trọng, tối đó, cả đoàn bị bắt làm việc tới tận khi mặt trời xuống núi mới cho nghỉ.

Dù Kiều Mạt không có cảnh quay, nhưng trải qua hôm nay cũng thấy hơi kiệt sức. Về phòng rồi, cậu vừa xoa bóp chân tu luyện, vừa mở linh thức trên vẫy rồng, theo dõi tình trạng của Kim Trăn.

Hình như Kim Trăn lại đang gọi điện thoại, với cả ngữ khí bữa nay nghe hơi bất thường.

“Tôi biết rồi, đến ngày tôi sẽ trở về đúng hẹn, anh chuẩn bị xong quà cho tôi chưa?”

“Gi? Chú hai xuống núi? Còn tới hơn nửa tháng cơ mà? Ông ta đến sớm thế làm gì?”

Đối phương tựa hồ nói gì đó, hồi lâu sau Kim Trăn mới mở miệng lần nữa, giọng nói cũng thoát cái trở nên lạnh như băng:

“Tôi không muốn thấy người kia, anh cứ nhắn với chú hai là tôi đồng ý với ba không đi tìm hắn gây sự, nhưng không có nghĩa đã quên chuyện năm đó, đừng được voi đòi tiên.”

Nghe Kim Trăn đổi giọng đột ngột, Kiều Mạt lập tức tập trung tinh thần, cẩn thận nghe tiếp.

Tựa hồ người đầu kia còn nói nguyên tràng dài, Kim Trăn cười khẩy rồi đáp:

“Giải thích? Đối với tôi mà nói, phản bội và lừa gạt —— hai loại người này không có tư cách giải thích.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Cuộc Chiến Của Đàn Ông Bắt Đầu Rồi

Người gọi điện cho Kim Trần chẳng phải ai khác mà chính là Hoắc Ly, ban ngày Hoắc Ly nhận được điện thoại của Kim Bắc Cương, Hoắc Ly luôn luôn kính sợ mà lại muốn lấy lòng người chủ này, nên phàm là chuyện ông dặn dò, bất kể thế nào hần cũng muốn hoàn thành, dù biết tổng sẽ đắc tội Kim Trần. Thằng con và ông ba, bên nào là cánh tay bên nào là đùi, Hoắc Ly vẫn hiểu rõ.

Thế nên, tuy trong điện thoại Kim Trần tuyên bố cương quyết là không muốn gặp lại người kia, hôm sau Hoắc Ly vẫn phải cấp dưới đưa người tới chỗ Kim Trần, còn dặn những người khác trong đoàn phim phải tiếp đón đàng hoàng —— công ty sắp xếp một trợ lý cho Kim tổng, phụ trách chiếu cố sinh hoạt, cũng như hỗ trợ công tác hàng ngày của cậu ấy, mong mọi người phối hợp.

Lục Tường giương mắt dòm khuôn mặt xanh mét của Kim Trần, lại nhìn trợ lý đứng trước mặt, trầm tư chốc lát, sau đó bưng tỉnh đại ngộ:

“A, tôi nhớ rồi, cậu là Trúc Ảnh đúng không?”

Thanh niên đối diện mỉm cười gật đầu: “Chào đạo diễn Lục.”

Lục Tường cười nói: “Tính từ lần trước gặp cậu thì đã qua lâu lắm rồi, mấy năm nay cậu đi đâu?”

Trúc Ảnh đáp: “Tôi theo sư phụ lên núi dưỡng thương, sau ở luôn trong núi tĩnh dưỡng, mới xuống núi vài hôm trước.”

Lục Tường gật gù đầu, liếc sang Kim Trần, do dự một hồi rồi bảo: “Cậu với Kim Trần cũng nhiều năm không gặp rồi nhỉ?”

Trúc Ảnh gật đầu, mỉm cười trả lời: “Đúng vậy, lần này sư phụ sai tôi đến giúp đỡ nhị thiếu gia, tôi hầu như không hiểu gì về việc quay phim, say này còn phải nhờ đạo diễn Lục chỉ dạy nhiều.”

Lục Tường chưa kịp thốt lời khách sáo, Kim Trần đã lên tiếng:

“Không hiểu thì tới đây làm gì, chẳng ai giữ người ở đây hết, về nói với Hoắc Ly, ta không cần trợ lý.”

Kim Trần nói năng chẳng thêm nề nang, Lục Tường bên cạnh nghe mà có chút xấu hổ, sắc mặt Trúc Ảnh quả nhiên sầm xuống, nhưng ngay tiếp theo lại trở về bình thường, điềm tĩnh nói:

“Thật xin lỗi nhị thiếu gia, là sư phụ bảo tôi tới, tôi không thể trở về.”

Ánh mắt lạnh như băng của Kim Trần quét lên mặt Trúc Ảnh:

“Nhị thiếu gia là cho người gọi sao?”

Trúc Ảnh thoáng dừng lại, rồi cung kính sửa lời: “Kim tổng.”

Trên mặt Kim Trần hiện lên tia chán ghét, nói: “Ta nói ta không muốn nhìn thấy người, người về đi.”

Trúc Ảnh ngẩng đầu, đối diện với mặt Kim Trần, trầm tĩnh đáp: “Thật xin lỗi Kim tổng, tôi cũng xin thừa là sư phụ bảo tôi tới, lệnh thầy khó trái.”

Kim Trần khẽ cười khẩy: “Lần này chú hai lại giao cho người nhiệm vụ gì? Ông ta cảm thấy lần trước người bị thương chưa đủ nặng sao? Sớm biết vậy, ba năm trước ta nên trực tiếp đánh chết người mới phải.”

Sắc mặt Trúc Ảnh khẽ biến, đoạn thấp giọng nói: “Thật xin lỗi nhị thiếu gia, năm đó tôi...”

Kim Trần đứng bật dậy, cắt ngang lời hần: “Ta nói rồi, nhị thiếu gia không phải cho người gọi, hơn nữa người cũng không có tư cách xin lỗi ta.”

Mặt Trúc Ảnh tái nhợt, song vẫn cố chấp đứng tại chỗ nhìn Kim Trần, nét mặt ngưng nghị, trong mắt lại không hề có ý lùi bước.

Lục Tường đứng một bên mà lúng túng không chịu nổi, dù hần đã sớm đoán được Kim Trần sẽ không cho Trúc Ảnh sắc mặt hòa nhã, nhưng ai ngờ Kim nhị thiếu lại phẫn thẳng thùng và không nể tình vậy đâu.

Thân hình Trúc Ảnh thon gầy, nhả nhận thanh tú, cuộc sống tu luyện trong núi hàng năm phủ thêm khí chất thanh tân mà siêu nhiên thoát tục lên người hần, lúc này hần đứng tại chỗ nhìn Kim Trần, ánh mắt toát ra tia sáng phức tạp bao hàm áy náy và mong mỏi.

Lục Tường nhìn mà bức bối, thế này cứ hết như hần với Kim Trần đang ức hiếp người ta ấy. Hần ngăn ngừa giấy lát, trong bụng thầm mắng Hoắc Ly bị ỏi dấm nước phiền phức cho mình, rồi thử mở miệng hoà giải:

“À nè, Kim Trần, nếu người đã đến rồi, trước hết cứ cho Trúc Ảnh ở lại đi, khách sạn hết phòng thì ở ghép với người khác cũng được mà, dù sao thêm một cậu ta cũng chả ảnh hưởng gì.”

Kim Trần cắt giọng lạnh lùng: “Anh thích thì mời vào phòng anh ấy, không liên quan đến tôi.”

Giờ này hãy còn sớm, một lúc nữa mới đến thời gian quay phim, Lục Tường và Kim Trần bị trợ lý của Hoắc Ly gọi điện đánh thức từ sáng sớm, hiện đại bộ phận diễn viên vẫn đang ăn sáng, trong trường quay ngoài ba người họ thì chỉ còn hai ba nhân viên đang chuẩn bị đạo cụ.

Lục Tường nghe Kim Trăn nói xong, lập tức khổ không thể tả, tuy hấn thích đàn ông thật, song không phải nhìn ai cũng động dục được không. Tuy Trúc Ảnh trước mắt trông khá đẹp, nhưng Lục Tường cũng nghe phong thanh chuyện ba năm trước, biết thanh niên thanh tú này chẳng hề đơn giản như vẻ ngoài, hấn không muốn dây vào rắc rối. Vì vậy, hấn lập tức quay lưng đi, quát một nhân viên đang bê giá treo quần áo gần đó:

“Ê? Anh kia, đang làm gì thế?”

Nhân viên công tác đằng xa liền dừng tay, nhìn đạo diễn Lục sai bước chạy về phía mình, ngờ ngác nghĩ xem mình làm sai cái gì.

Chỉ thấy Lục Tường chạy ba bước thành hai bước đến gần nhân viên công tác, túm phất lấy giá treo quần áo, nói:

“Tôi bê phụ với!”

Nhân viên công tác nhòm cái giá chỉ có vài ba bộ đồ lèo tèo, cảm thấy được ưu ái mà hỉ, đang muốn từ chối khéo thì đón nhận ánh mắt cảnh cáo hung ác của đạo diễn, chỉ đành nuốt lại lời định nói.

Hai tên đực rựa cao mét tám có dư cùng nâng một giá treo quần áo cao chừng mét rưỡi phóng như bay ra ngoài.

Xưa có độn thổ, nay có niệu độn, đạo diễn Lục diễn am hiểu sâu sắc đạo lý ấy, hiểu rồi thì còn biết cách tân thành —— giá độn nữa cơ.

**niệu độn: ý là mượn cơ đi toilet để trốn tránh trách nhiệm (như trốn trả tiền chẳng hạn), còn “giá độn” là bỏ trốn cùng cái giá =))*

Nhất thời, trong trường quay rộng lớn chỉ còn hai người Kim Trăn và Trúc Ảnh.

Trúc Ảnh nhìn mặt Kim Trăn, trong mắt hiện vẻ phức tạp, nói khẽ:

“Nhị thiếu gia...”

Vừa dứt lời, Trúc Ảnh đã thấy ý lạnh trong mắt Kim Trăn, hấn nhủ mày, cất giọng như đã hạ quyết tâm: “Bất luận anh nghĩ thế nào, trong lòng tôi anh vĩnh viễn là nhị thiếu gia của tôi.” Giọng nói nhỏ nhẹ hàm chứa vô vàn thâm tình.

Tiếp theo, hấn không để ý sắc mặt Kim Trăn, tiếp tục bảo: “Sur phụ nói nhân gian sắp xuất hiện dị tượng liên tiếp, sợ anh gặp nguy hiểm nên sai tôi đi theo bảo vệ anh, tôi nghe di Hoắc nói thân thể anh lại không thoải mái sau khi về nước. Cho nên, chẳng cần biết anh không muốn gặp lại tôi cỡ nào, tôi cũng không thể đi.”

Tức giận trên mặt Kim Trăn dần tiêu tán, thay bằng vẻ lạnh lùng, hấn lẳng lẳng nhìn Trúc Ảnh giây lát, mở miệng bảo: “Ta rất kinh ngạc, người vậy mà còn dám xuất hiện trước mặt ta, lại còn nói được lời như vậy. Trúc Ảnh, những lời ta muốn nói đã nói xong từ ba năm trước rồi. Hơn nữa, ta cảm thấy không có người bên cạnh, ta sẽ càng an toàn hơn.”

Nghe ra hàm ý mỉa mai trong lời Kim Trăn, Trúc Ảnh trắng bệch cả mặt, trong mắt toát ra cảm xúc gần như đau lòng:

“Nhị thiếu gia, tôi...”

“Kim Kim!”

Trúc Ảnh chưa nói hết câu đã bị một tiếng hô từ xa cắt ngang.

Kiều Mạt xách một túi bánh bao đậu đỏ và hai gói sữa đậu nành phóng vút tới từ đằng xa, tia nắng ban mai rắc lên khuôn mặt tươi cười của Kiều Mạt, phủ một tầng ánh vàng rực rỡ lên toàn thân cậu.

Nhìn bóng dáng ngập tràn sức sống đập nắng chạy đến chỗ mình, u ám trong lòng Kim Trăn như được ánh dương xua tan, hấn chậm rãi thả lỏng, ánh mắt nhìn Kiều Mạt cũng trở nên ấm áp.

“Cho anh nè, Ô Mẫn nói bánh bao đậu đỏ tiệm này ngon lắm nên dậy sớm xếp hàng mua về đó, Kim Kim, anh mau ăn nhân lúc còn nóng đi.”

Kiều Mạt cười tùm tùm kéo cái ghế qua ngồi cạnh Kim Trăn, đưa đồ tới tay Kim Trăn như dâng của báu, sau đó chống hai tay lên ghế, hưng phấn dựng thẳng người, nhìn Kim Trăn với cõilòng dạt dào chờ mong.

Kim Trăn nhìn bộ dạng của cậu, cực kỳ giống chó con đang đợi chủ cho ăn, không khỏi cong khóe môi, hỏi:

“Em ăn chưa?”

Kiều Mạt nghe vậy, lập tức lắc đầu tui thân: “Biên kịch Hạ nói dạo này em ăn nhiều đồ ngọt quá, ăn nữa Thanh Vu sẽ biến thành ếch, bắt em phải ăn kiêng...”

Kiều Mạt chưa dứt lời đã thấy trong miệng ngọt lịm, Kim Trăn bê một nửa cái bánh bao nhét vào miệng mình, nửa kia nhét vào miệng Kiều Mạt.

Kiều Mạt thoáng ngờ ra, sau đó hớn hờ ra mặt, mở quai hàm bắt đầu nhai...

Ô Mãn nói đúng lắm, bánh bao đậu đỏ tiệm này ngon quá xá, sắp chết chìm vì ngọt rồi.

Thế là hai người ngồi đối diện nhau, giải quyết sạch lảng sáu cái bánh bao đậu đỏ, bấy giờ Kiều Mạt mới phát hiện còn một người đứng kế bên. Cậu ngẩng đầu ngó Trúc Ảnh, đối phương cũng đang đánh giá cậu.

Phản ứng đầu tiên của Kiều Mạt là cảm thấy hơi xấu hổ, cậu khó xử rút túi khỏi tay Kim Trăn rồi quơ quơ trước mặt Trúc Ảnh, “Hết rồi, ngại ghê, hồi nãy không thấy anh.”

Trúc Ảnh: ...

Thấy vẻ mặt Trúc Ảnh hơi khác thường, Kiều Mạt quay sang hỏi Kim Trăn:

“Kim Kim, anh này là ai? Diễn viên mới tới à?”

Kim Trăn nghe vậy, sắc mặt lại trầm xuống, không nói gì.

Trúc Ảnh tự trả lời:

“Chào cậu, tôi là trợ lý của Kim tổng, cậu có thể gọi tôi là Tiểu Trúc.”

“Trợ lý?” Kiều Mạt sững sốt, nháy mắt nhớ tới câu nói bỏ lửng của Đỗ Thanh Học “Có việc trợ lý làm, không có việc...”

Rồi lại nghĩ đến việc Kim Trăn có ý thuê thêm phòng cho Ô Mãn dọn ra ở, vì vậy hoàng tử nhỏ luôn luôn chậm tiêu đột nhiên phúc chí tâm linh, trợ lý ngoại trừ làm mấy việc vặt, hình như còn làm gì khác nữa...

**phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra*

Do vậy, trong đầu hoàng tử nhỏ vang lên tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt, cậu ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào Trúc Ảnh.

Mặt như khay bạc, mắt tựa hoa đào, da trắng chân dài, chân mày là lướt, ánh mắt nhìn Kim Trăn cũng lấp lánh tia sáng hường phấn sắc mùi khả nghi — điển hình của dụ trai là đây.

Hoàng tử nhỏ nháy mắt xù lông, nếu giờ này cậu đang ở hình rồng, hai người xung quanh nhất định sẽ thấy vảy của cậu dựng thẳng đơ hết cho coi.

Kiều Mạt đứng lên chắn phía trước Kim Trăn, sống lưng thẳng tắp, đối mặt với Trúc Ảnh, nụ cười trên mặt biến mất, trong mắt đọng đầy dề phòng, bày ra tư thế chặn địch.

Trúc Ảnh ra chiều trầm tĩnh, hiển nhiên không còn nhẩn nại và ôn hòa như khi đối diện với Kim Trăn nữa, hần nhìn chăm chăm Kiều Mạt, hỏi:

“Cậu là ai?”

Kiều Mạt ưỡn ngực, cảm khế hất lên, trưng ra khuôn mặt tà mị cuồng quyền, đáp:

“Tôi là người đàn ông của anh ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cứ Vậy Ngủ Chung Luôn Rồi

Kiều Mạt ưỡn ngực ngẩng đầu, ý chí chiến đấu sục sôi, trừng Trúc Ảnh như chú gà trống nhỏ, không hề phát hiện vẻ mặt vận vẹo quái dị của Kim Trăn và Trúc Ảnh sau khi cậu nói lời này.

Sắc mặt Trúc Ảnh vẫn bình tĩnh, nhìn thoáng qua Kim Trăn xong, ánh mắt lạnh băng lần nữa rơi xuống mặt Kiều Mạt, chăm chú nhìn một lát, ý lạnh trong mắt hần thoáng cái biến mất, khóe môi vẽ ra nụ cười, trên mặt hiện lên vẻ chân thành:

“Vậy về sau còn xin cậu chỉ giáo nhiều.” Dứt lời, Trúc Ảnh khách khí chìa tay ra.

Kiều Mạt thoáng ngơ ngác, Trúc Ảnh đột ngột đổi thái độ khiến cậu có chút ngoài ý muốn, nhìn nụ cười của Trúc Ảnh, Kiều Mạt có cảm giác mình nện trúng bị bông.

Vây của ta sắp rụng sạch rồi, kết quả nguoi lại cho ta dòm cái này à?

Kiều Mạt hoài nghi nhìn Trúc Ảnh, lưỡng lự giây lát, cuối cùng vẫn nắm tay Trúc Ảnh.

Có điều, ngay khoảnh khắc lòng bàn tay hai người tiếp xúc, Kiều Mạt cảm nhận được một luồng linh lực thật lớn phóng ra từ lòng bàn tay Trúc Ảnh, chạy dọc theo cánh tay cậu rồi nhanh chóng lan tràn toàn thân.

Hoàng tử nhỏ thăm rùng mình, người này không phải người thường. Kiểm soát nội lực thu phóng tự nhiên ngần này kia mà, bản thân mình chưa chắc làm tốt hơn hẳn.

Kiều Mạt làm bộ như không cảm thấy gì, điềm nhiên mở thiên nhãn quan sát Trúc Ảnh trước mắt.

Hệ mạch, trong đan điền đã hình thành nội đan, kinh mạch quanh thân đã thông, tu vi của Trúc Ảnh ít nhất đã đạt kỳ Tâm Động. Trong lòng Kiều Mạt có chút kinh ngạc, Trúc Ảnh thoát nhìn chỉ xấp xỉ tuổi Kim Trăn, có lẽ còn nhỏ hơn. Đối với người trần, muốn tu luyện tới Tâm Động, không bỏ ra bốn năm chục năm thì khó mà làm được, nhưng Trúc Ảnh còn trẻ cũng đạt tới cấp bậc này, vậy chỉ có thể chứng minh năng khiếu tư chất của hắn rất tốt, hơn nữa từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện nội công tâm pháp.

Chân khí màu xanh nhạt quanh quần xung quanh Kiều Mạt, cậu chẳng những không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại còn khá thoải mái, bởi lẽ thủy mộc vốn hỗ trợ lẫn nhau. Kiều Mạt nhận thấy luồng chân khí đang chậm rãi di động trên da thịt mình, thật trọng mà nhẹ nhàng. Mục đích của Trúc Ảnh hẳn là chỉ muốn thăm dò xem mình có tu vi hay không, chứ không có ý xấu khác. Kiều Mạt che giấu khí tức của mình, niệm phong mấy kinh mạch chủ yếu, vờ như không việc gì mà nhìn Trúc Ảnh.

Hồi lâu sau, nụ cười trên mặt Trúc Ảnh không thay đổi, thong thả rút tay về.

Kiều Mạt cười nhẹ, quay sang ngó Kim Trăn, hỏi:

“Kim Kim, anh với anh trợ lý biết nhau từ trước rồi à?”

Kim Trăn không muốn nói câu nào về Trúc Ảnh, nhưng thấy ánh mắt mong chờ của Kiều Mạt, hắn vẫn ừ khẽ một tiếng, tỏ ý đáp lại.

Kiều Mạt gật gù đầu, thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói:

“Vậy anh ta là bồ cũ của anh hả?”

Kim Trăn nghe vậy liền nhướng mày, cơ thịt trên mặt bắt đầu giãn gập, hắn trừng Kiều Mạt, mở miệng đáp:

“Bộ tưởng ai cũng giống em chăng? Lịch sử đen cả đồng cả đám.”

Kiều Mạt cong khóe môi, xoay lại bảo Trúc Ảnh:

“Anh trợ lý, tôi tên là Kiều Mạt, người yêu đương nhiệm của Kim Kim, cũng là người đàn ông của anh. Từ nay vấn đề công tác nhờ anh san sẻ với anh, chuyện sinh hoạt cứ giao cho tôi là được.”

Trúc Ảnh nhìn Kiều Mạt bằng ánh mắt tương đối sâu xa, trầm mặc chốc lát mới nói:

“Cậu Kiều, tôi và nhị thiếu gia quen biết đã lâu, e rằng có một số việc tôi hiểu rõ hơn cậu, không cần phiền cậu đâu.”

Nghe thế, Kiều Mạt lập tức mất hứng, cậu nhìn Trúc Ảnh chằm chằm

“Anh biết cái gì? Biết anh ghét ăn hẹ không?”

“Biết anh thích uống một ly sữa tươi trước khi ngủ không?”

“Biết anh thích cắn lưỡi người ta lúc hôn môi không?”

“Biết anh thích cười...”

Lời còn chưa dứt, Kiều Mạt đã bị Kim Trăn phía sau xách đến trước mặt.

Nhìn sắc mặt dần biến đen của Kim Trăn, Kiều Mạt bĩu môi có chút tủi thân, không nói tiếp nữa.

Kim Trăn lạnh lùng nhìn Trúc Ảnh, cất giọng không kiên nhẫn lắm:

“Ta không muốn vô nghĩa với người nữa, cũng không có chuyện gì cần người làm, nếu người khẳng khái đòi ở lại, vậy tự đi tìm Lục Tường kiếm công việc, không có chuyện gì thì đừng xuất hiện trước mặt ta.”

Nét mặt Trúc Ảnh chẳng may may gọn sóng, ánh mắt thâm sâu như đầm nước khiến người ta nhìn không ra cảm xúc, hắn mở miệng đáp: “Ban này đạo diễn Lục có sai người đến hỏi, trong khách sạn không còn dư phòng nữa, bảo tôi có thể ở chung với anh.”

Kiều Mạt nghe vậy, mắt loáng cái tròn to, quên luôn cả tủi thân, đang tính lên tiếng thì Kim Trăn bên cạnh đã nói với cậu rằng:

“Phòng em cho hấn ở.”

“Hở?” Hoàng tử nhỏ thoáng ngần ra, nhất thời chưa kịp hoàn hồn.

“Tối nay em dọn vào phòng anh.” Kim Trăn đơn giản đi thẳng vào trọng điểm.

“Hở!” Ngữ điệu của Kiều Mạt bỗng chốc tăng cao hơn, mắt toát ra vẻ mừng như điên.

Kim Trăn đứng dậy đi về hướng khách sạn, đi được hai bước, thấy Kiều Mạt còn đứng đơ tại chỗ cười ngu, bèn nhắc nhở:

“Còn đứng thừ ra đó làm gì, mau về thu dọn đồ đạc.”

“À.” Kiều Mạt như bừng tỉnh khỏi mộng xuân, hớn hờ chạy tới chỗ Kim Trăn, vừa nhắc chân lại tạm dừng một chút, cười khanh khách xoay người lại, tiến đến gần Trúc Ảnh, nói:

“Anh trợ lý, sao anh không đến sớm hơn chứ, thiệt tình cảm ơn anh lắm luôn.” Nói xong, Kiều Mạt chớp chớp mắt với Trúc Ảnh, sau đó hí ha hí hửng đi theo Kim Trăn về khách sạn.

Trúc Ảnh đứng im tại chỗ, lặng thinh hồi lâu, nhìn bóng lưng Kiều Mạt biến mất trong tầm mắt, ánh mắt hấn bỗng chốc đông đầy âm u.

“Ngày hôm nay mới đẹp làm sao, chuyện hằng mong muốn cuối cùng cũng thành công. Ngày mai lại là ngày lành, thì giờ vàng bạc sao chờ nổi đây ~”

Kiều Mạt vừa vui vẻ ngâm nga lạc điệu, vừa thu dọn đồ đạc trong phòng cùng Ô Mãn.

Ô Mãn đã biết chuyện xảy ra từ miệng Kiều Mạt, không khỏi thảm than: Đây mà là trợ lý phải tới cho Kim Trăn cái gì, phải trợ công cho điện hạ thì có...

Song Ô Mãn vẫn không yên lòng lắm: “Điện hạ, dựa theo cách nói của ngài, trợ lý này hẳn là người tu luyện của nhân gian, nhưng tại sao hấn muốn đến đây?”

Kiều Mạt ngẫm nghĩ rồi đáp: “Ta cũng không biết, nhưng ta cảm thấy nếu hấn là người Hoắc Ly phải tới, thì chắc chắn không thoát được quan hệ với Kim gia. Tuy Kim Kim có vẻ ghét hấn lắm, song ta nghĩ chắc hấn sẽ không thương tổn Kim Kim đâu. Hơn nữa cách hấn thăm dò công lực của ta ngược lại giống bảo hộ Kim Kim hơn.”

“Cơ mà ta vẫn thấy kỳ kỳ, nếu họ biết nhau từ lâu, cộng thêm hấn đến đây vì bảo hộ Kim Kim, tại sao Kim Kim lại ghét hấn dữ vậy? Dù Kim Kim cũng chẳng thân thiết với những người khác, nhưng thái độ với hấn thiệt sự có hơi ác liệt đến bất thường.” Kiều Mạt thắc mắc.

“Chân tướng chỉ có một.” Ô Mãn nghiêm mặt nói.

“Gì?” Kiều Mạt ngẩng đầu dòm Ô Mãn.

“Vị, yêu, sinh, hận.” Bậc thầy yêu đương Ô Mãn tung ra đáp án.

“Không đâu.” Kiều Mạt phẩy tay: “Kim Kim nói hấn không phải bồ cũ của anh.”

Ô Mãn nhìn vẻ ngây thơ hết biết của Kiều Mạt, có chút bất đắc dĩ mà rằng:

“Điện hạ, có một loại tình yêu gọi là yêu thầm.”

Nghề thế, Kiều Mạt chớp mắt, móc bản công lược yêu đương trong túi ra, ngẩng đầu hỏi:

“Trang nào?”

Ô Mãn: “... Điện hạ, tôi nghĩ phương thức yêu thầm không thích hợp với ngài nên không viết vô.”

“Ồ, cũng đúng.” Kiều Mạt suy tư một chốc, không tiếp tục xoắn xýt nữa.

Bên tai Ô Mãn lại vang lên tiếng hát lạc tông của hoàng tử nhỏ:

“Yêu em thì đến với em đi, yêu em thì hôn em đi, yêu em thì khen em đi, yêu thì ôm em đi người hời ~”

Ô Mãn: Đừng nói yêu thầm, tình yêu cuồng nhiệt còn chả đủ hình dung phong cách dâng trào lai láng của ngài ý chứ...

Dọn đồ đến phòng Kim Trăn xong, nguyên ngày sau đó, trên mặt Kiều Mạt luôn thường trực nụ cười hạnh phúc. Hôm nay vẫn không có cảnh quay của cậu, nhưng trong lúc quay phim Kiều Mạt sẽ không đi quấy rầy Kim Trăn, chỉ ngồi trong khu nghỉ ngơi tán dóc với mấy người khác. Bữa nay tổ hợp

WSJ cũng tách ra, Tô Tô có một cảnh diễn NPC nên phải đứng im trong trường quay, Tịnh Tịnh thì đi an ủi Đào Di mới thất bại trong trận khẩu chiến hôm qua.

Chỉ mình Vi Vi ngồi bên cạnh Kiều Mạt trò chuyện với cậu, nửa tiếng sau, Vi Vi thiết sự nhin hết nổi, ánh mắt Kiều Mạt nhìn Kim Trăn sắp nhun tới độ người ta chẳng dám nhìn thẳng rồi, rành rành một bộ thiếu nữ hoài xuân, cô rút cuộc phải mở miệng hỏi:

“Kiều Mạt, có chuyện gì mà vui dữ vậy?”

Kiều Mạt ra chiều thần bí mà nhìn Vi Vi, đáp: “Tôi nay chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích.”

Vi Vi: ...

Cô quyết định vẫn nên đổi đề tài khác thôi.

Vi Vi ngẩng đầu ngó Trúc Ảnh đang ngồi cạnh Lục Tường và Kim Trăn, bảo Kiều Mạt:

“Kiều Mạt, Trúc Ảnh kia là trợ lý của Kim tổng đó, ông biết không?”

Kiều Mạt gật đầu: “Ồ, sáng sớm có gặp.”

Vi Vi hạ thấp giọng, ghé tai Kiều Mạt thì thầm: “Hồi trước Hoắc tổng kể với tui vậy nè, ngày xưa người này là bạn thân của Kim tổng, sau đó hai người chả hiểu sao lại trở mặt, nghe đồn ba năm trước Kim tổng suýt nữa giết chết anh ta, rồi Kim tổng xuất ngoại, Trúc Ảnh cũng mất dạng luôn.”

Kiều Mạt thoáng ngơ ngác, trước đây cậu từng nghe nói chuyện Kim Trăn xuất ngoại hình như có liên quan đến đã thương người, nhưng thiệt không ngờ kẻ bị thương lại là Trúc Ảnh.

Theo Kiều Mạt thấy, với tu vi của Trúc Ảnh, Kim Trăn không có khả năng làm hấn bị thương, dẫu trong cơ thể Kim Trăn có hai nội đan, nhưng kinh mạch toàn thân đều chưa thông, hoàn toàn không thể sử dụng pháp lực.

Hồng lữ bên trong có ẩn tình?

Lẽ nào đúng như Ô Mãn nói, Trúc Ảnh yêu thầm Kim Trăn nên... Không phản kháng mặc Kim Trăn tấn mình gần chết?

Vừa ảo tưởng một phát, cõi lòng hoàng tử nhỏ lập tức nảy sinh cảm giác vừa chua vừa sướng.

Chua là vì Trúc Ảnh vậy mà yêu thầm Kim Trăn tới dường này, không ngại bị hấn đánh mém chết.

Sướng là vì Kim Trăn thực sự đánh Trúc Ảnh mém chết.

Sau một hồi tích tụ, nội tâm hoàng tử nhỏ dâng lên một luồng xúc động: Thiệt muốn nện hấn một trận thừa sống thiếu chết mà...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Chiến Lược Yêu Đương Triết Học Thành Công Rồi

Chả mấy chốc đã nhá nhem tối, đoàn phim kết thúc công việc thuận lợi, Kiều Mạt rút cuộc chờ được thời khắc chứng kiến kỳ tích đã mong ngóng cả ngày nay.

Cậu kéo Ô Mãn chạy về phòng từ sớm, điều kiện phòng của Kim Trăn tốt hơn Kiều Mạt rất nhiều, là một phòng xép, trong phòng ngủ kê một giường lớn hai mét, gian ngoài còn có một bộ sofa rộng rãi.

Vừa vào cửa, Kiều Mạt đã nói với Ô Mãn:

“Ô Mãn, biến ra một cái bàn hình trái tim ở đây, trên bàn bày hai bó hoa tươi, một chai rượu vang.”

“Trên giường biến ra một drap giường màu hồng, phủ kín cánh hoa hồng.”

“Gối này xấu quá đi, Ô Mãn, biến ra hoa văn nào vui vui dán lên đi, đúng rồi, tham khảo cái hình uyên ương nghịch nước ở nhà ta ý.”

“A, cả rèm nữa, ánh sáng phải mờ ảo chút, rèm đổi thành màu đỏ tía mê hoặc đi. Xong đi chuẩn bị một dàn âm thanh, rồi bật cái bài ‘Xe tăng Thái Lan’

gì gì ấy.”

**xe tăng Thái Lan: hình như tên đúng phải là Tình ca Thái Lan, “xe tăng (tǎnkè)” đọc gần giống “tình ca (qínggē)”. Link nghe thử: <https://youtu.be/SwZMS-ISbH4>*

Ô Mãn: ...

Đậu má, đừng thấy tôi là hệ thỏ rồi tận dụng hết nấc vậy được không? Linh lực tu luyện mấy trăm năm chỉ để làm cái công việc này á? Long trợ lý?

Ô Mãn suy tư chốc lát, cẩn thận hỏi:

“Điện hạ, ngài đạt được những kỹ năng mới tâm đắc ấy từ đâu vậy?”

“Hà?” Kiều Mạt ngo ngắc ngắc đầu, móc công lược yêu đương trong túi ra, đáp:

“Ngươi viết mà.”

Kiều Mạt nhanh chóng lật đến trang viết về giai đoạn xếp hình, giờ lên trước mặt Ô Mãn.

#bàn về công tác chuẩn bị trước khi xếp hình#

#làm cách nào để người yêu trải nghiệm đêm đầu tiên chuẩn hết#

#bữa tiệc tình sắc đầy đủ sắc hương vị#

#cuộc sống thường nhật của tui và anh bồ tui#

#mấy chuyện ấy giữa tui và anh xã tui#

#đam mê dạy dỗ nữ vương#

Giờ phút này Ô Mãn thực tình rất muốn biến thân rồi làm rùa đen rút đầu luôn, mọe nó, là mình viết thiệt hả trời?

Lúc ấy cảm thấy copy paste từ weibo sướng không thể tả, giờ mới biết cái gì gọi là tự làm tự chịu.

Kiều Mạt không cảm nhận được tâm trạng khóc chẳng ra nước mắt của Ô Mãn, cậu vẫn đang nghiêm túc ngâm cứu:

“Trong phạm vi thể lực có khả năng chịu đựng, có thể thử dùng công cụ SM thích hợp nhằm nâng cao thể nghiệm khoái cảm của song phương, gia tăng tình thú, ví dụ như trói, roi da, nhổ sáp, vân vân... Ô Mãn, cái này làm như nào?”

Ô Mãn: ...

No zuo no die why you cry. (Không làm đã chẳng chết, khóc lóc gì)

You try you die don't ask why. (Mày làm mày chết, sao trắng cái giẻ)

Đại sư Ô Mãn tốn hơn nửa tiếng để giải thích với hoàng tử nhỏ rằng, phải biết chất lấy tinh hoa, bỏ đi rác rưởi từ những điều trong công lược yêu đương, cần đứng trên độ cao triết học để xem xét vấn đề biện chứng, có thể mới tìm được phương thức công lược thích hợp với mình. Đồng thời, hẳn không quên khéo léo gạt bỏ những sự thật rành rành mà mình viết quá quá một cách vô trách nhiệm.

“Do vậy, tất thảy vật chất chuẩn bị đều là biểu hiện giả dối, hoa ngài chuẩn bị bây giờ và hoa Kim tổng nhìn thấy lúc quay về là hai đồ vật hoàn toàn bất đồng, thế giới vật chất luôn luôn thay đổi, thứ bất biến chính là tâm linh và tinh thần. Nên quan trọng là phải khiến Kim tổng cảm nhận được tình cảm ngài dành cho anh ta, sự đồng điệu của linh hồn mới là cảnh giới cao nhất của tình yêu. Điều chúng ta cần theo đuổi là thể xác và tâm hồn hòa hợp, linh nhục phải hợp nhất thì mới chạm tới vĩnh hằng.”

**linh nhục: linh hồn và xác thịt*

Giờ phút này, đại sư Ô Mãn chân thành cảm tạ mấy khuôn mặt khe rãnh chòng chéo trong Bách gia giảng đàn.

Hoàng tử nhỏ nhớ tới lộ tuyến triết học mà mình lập ra lúc trước, không khỏi bùng tình đại ngộ, bèn nghiêm túc nói với Ô Mãn:

“Đừng vậy, chúng ta không nên sa vào tư tưởng, hết thấy ngoại vật đều là mây bay, ta hiểu rồi, cảm ơn ngài, Ô Mãn.”

Ô Mãn mừng rỡ hết sức, trộm lau mồ hôi lạnh, tuy hẳn không biết hoàng tử nhỏ điện hạ rốt cuộc hiểu cái gì, nhưng dù sao cũng lừa phỉnh cho qua được sai lầm của mình rồi. Hắn thờ phào, giúp Kiều Mạt sắp xếp đồ vật xong thì về phòng mình ngay tập lự. Phòng mới của Ô Mãn là phòng đơn, còn nhỏ hơn cả căn phòng từng ở với Kiều Mạt, điều khiến Ô Mãn không hài lòng là bốn tấm cũng nhỏ đi đáng kể.

Kể từ khi đến nhân gian, Ô Mãn vô cùng hoài niệm tháng ngày rong chơi trong ao nước tại khe núi. Nguồn nước dồi dào, chất nước tốt, lâu lâu còn

được đùa giỡn với cá tôm nhỏ. Hiện tại thì sao, đường đường rùa bảy tấc mà chỉ có thể bó mình trong bốn tám chật chội sắc mùi khí clo, hơi ôi nhân sinh cô quạnh như tuyết trắng...

Sau khi kết thúc công việc trong đoàn phim, Kim Trần bị Trúc Ảnh chặn đường. Lục Tường và những người khác thấy tâm tình Kim Trần kém đi thấy rõ, thế là bắt đầu phạn diện niệu độn đủ loại độn, hoà tốc lượn khỏi trường quay. Chỉ trong chớp mắt, trường quay to rộng chỉ còn mỗi Kim Trần và Trúc Ảnh.

**phạn độn, niệu độn: mượn có đi ăn, đi tè để trốn*

Kim Trần chau mày, lạnh giọng bảo Trúc Ảnh: “Trúc Ảnh, nếu còn quẩn lầy ta nữa, đừng trách ta không khách sáo với ngươi.”

Lúc này Trúc Ảnh lại một mực bình tĩnh: “Nhị thiếu gia, Kiều Mạt kia có quan hệ gì với anh?”

Kim Trần nghe vậy, khề nhượng mày, đáp: “Sáng nay ngươi không nghe thấy à, cậu ấy là người đàn ông của ta.”

Ánh mắt Trúc Ảnh thoáng tối đi, hần lạng thỉnh giây lát rồi nói: “Nhị thiếu gia, anh, anh thích đàn ông thật sao?”

Trên mặt Kim Trần hiện lên tia chán ghét: “Ta thích ai không liên quan đến ngươi, bớt đến phiền ta đi.” Kim Trần quay lưng bỏ đi luôn.

Trúc Ảnh sai bước dài đến gần Kim Trần, kéo tay hần lại.

Kim Trần chột biến sắc, hất mạnh tay Trúc Ảnh ra, ánh mắt nhìn Trúc Ảnh trở nên khá hung ác:

“Trúc Ảnh, ta cảnh cáo ngươi lần cuối, tránh xa ta ra, ba năm trước ta có thể đánh ngươi bị thương, ba năm sau có thể đánh chết ngươi.”

Nghe thế, Trúc Ảnh khề cười khổ, nhẹ giọng nói: “Tôi thà rằng anh đánh chết tôi.”

Kim Trần lười nhiều lời với hần, xoay người ra ngoài trường quay, mới đi hai bước, giọng Trúc Ảnh đã truyền tới:

“Nhị thiếu gia, anh biết Kiều Mạt là ai không?”

Kim Trần nghe vậy liền dừng chân một thoáng, xong lại đi tiếp. Giọng nói của Trúc Ảnh đã khôi phục sự lạnh lẽo và cung kính thường ngày: “Nhị thiếu gia, anh biết mục đích Kiều Mạt tiếp cận anh không? Hần chắc chắn không chỉ là diễn viên bình thường, tôi không tra xét được bất kỳ tia khí tức nào trong người hần cả, đây tuyệt đối là tình huống bất thường.”

Kim Trần đứng lại, nhưng vẫn không quay đầu, Trúc Ảnh tiếp tục nói:

“Nhị thiếu gia có thể chất đặc biệt, người tiếp cận anh chỉ e đều ôm mục đích, tuy tôi vẫn chưa tìm hiểu thân phận Kiều Mạt, nhưng xin anh đừng dễ dàng tin tưởng người khác.”

Kim Trần cắt giọng lạnh lùng: “Đừng tưởng ai cũng bản thủ giống ngươi.”

Trong mắt Trúc Ảnh xẹt qua tia bi thương, hần cắn răng nói: “Nhị thiếu gia, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh thôi, có lẽ anh cảm thấy Kiều Mạt rất đơn thuần, song anh đã từng nghĩ chưa, năm ấy anh cũng cảm thấy tôi đơn thuần, ánh mắt hần nhìn anh rất giống tôi hồi đó, đúng không?”

Kim Trần lặng im phút chốc, rồi lạnh giọng nói: “Đúng vậy, Trúc Ảnh, kỳ thực ta nên cảm ơn ngươi, là ngươi giúp ta học được cách nhìn người. Còn nữa, đừng đánh đồng bản thân ngươi với Kiều Mạt, ngươi không xứng.”

Dứt lời, Kim Trần sai bước rời khỏi trường quay, bỏ lại Trúc Ảnh đứng một mình tại chỗ với khuôn mặt tái nhợt.

Bị Trúc Ảnh quấy nhiễu như vậy, tâm trạng Kim Trần thoáng cái xấu đi rất nhiều, hần cũng không có hứng đi ăn cơm nên đến thẳng khách sạn, về phòng.

Mở cửa phòng, trông thấy gian ngoài để đồ vật của Kiều Mạt, Kim Trần mới nhớ tới tay mình ở chung với Kiều Mạt. Trong phòng im ắng, đèn gian ngoài cũng không bật, chỉ có ánh sáng vàng ấm áp của đèn sàn lọt ra từ khe cửa phòng ngủ.

**đèn sàn:*

Kim Trần bước đến cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra, cứng đờ...

Kiều Mạt lột sạch sành sanh, trần trụi đứng trước giường, ním cười nhìn hần. Ánh sáng mờ ảo trong phòng chiếu lên cơ thể trắng nõn của Kiều Mạt, trông vô cùng ấm áp mà quyến rũ, chẳng khác nào thiên sứ lạc xuống trần gian. Người trước mắt thực sự khiến cảnh tượng vốn hoạt sắc sinh hương toát ra chút hương vị thánh khiết.

Kim Trần mơ hồ thấy trên mặt Kiều Mạt thoáng ửng sắc hồng, màu đỏ ngượng ngùng kia và ánh mắt trắng thẩn vô tư hoàn toàn không hợp với thân thể cũng trắng thẩn vô tư của cậu.

Đầu hắn nở bùm một tiếng, khí huyết dâng lên, hắn kiềm nén cảm xúc khác thường đang trào dâng trong nội tâm, nỗ lực tập trung ánh mắt lên mặt Kiều Mạt.

Chỉ thấy Kiều Mạt chậm rãi bước tới đối diện Kim Trăn, vươn tay, bắt đầu thong thả cởi nút áo somi của hắn. Cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắn lạnh lạnh đang hoạt động trên ngực mình, huyết khí trong đầu Kim Trăn cấp tốc chảy xuống, trực tiếp dồn khí vào đại huyết.

Kiều Mạt vừa lột đồ của Kim Trăn, vừa nói: “Mọi vật ngoài thân đều là mây bay.”

Cậu cởi áo somi của Kim Trăn, cầm nó trong tay rồi nghiêm nghị nói tiếp: “Áo này không còn là cái áo anh mặc sáng nay nữa.”

Sau đó vùng tay liệng áo somi sang một bên, thò tay ôm thắt lưng trần trụi của Kim Trăn, nhìn tám múi cơ bụng hoàn hảo của Kim Trăn, chép miệng, vươn lưỡi ra liếm liếm môi, đoạn ngừng đầu với đôi mắt lấp lánh ánh sáng, hào hứng bảo Kim Trăn rằng:

“Mà em, vẫn là em của sáng nay, tinh thần của em, trí óc của em, linh hồn của em, đều không hề mây may biến hóa.”

Kim Trăn: ... Đã nhìn ra.

“Tất cả sẽ vĩnh viễn không bao giờ đổi thay, cả trái tim ngập tràn ái mộ em dành cho anh nữa.” Ánh mắt của Kiều Mạt trực tiếp mà nóng rực, nét mặt phấn chấn, cậu nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Kim Trăn.

Kim Trăn không nói gì, lời thổ lộ này khơi dậy một đợt sóng không lồ trong lòng hắn, Kiều Mạt từng nói thích hắn rất nhiều lần, nhưng đây lại là lần đầu tiên Kim Trăn nghe thấy chữ yêu, tuy nghe hơi giống khoe khoang chữ nghĩa...

Kim Trăn nhìn chăm chú vào mắt Kiều Mạt, giờ khắc này, hắn bỗng dưng phát hiện được điểm bất đồng giữa Kiều Mạt và Trúc Ảnh năm ấy.

Trúc Ảnh đơn thuần, là trong mắt; Kiều Mạt đơn thuần, là trong lòng.

Trúc Ảnh nhìn mình, dùng mắt nhìn.

Kiều Mạt nhìn mình, dùng tâm nhìn.

Một cảm giác ấm áp chậm rãi khuếch tán trong ngực Kim Trăn, hắn vươn hai tay kéo Kiều Mạt vào lòng mình, ánh sáng đèn sàn kéo bóng hai người đang ôm nhau ra thật dài, cả phòng chìm trong ấm áp.

Hồi lâu sau, Kiều Mạt ngẩng đầu nhìn mặt Kim Trăn, vui vẻ nói: “Kim Kim, tụi mình giao hợp đi.”

Kim Trăn: ...

Vì sao cậu ta chỉ thốt ra một từ là có thể phá tan tành bầu không khí đến hầu như chẳng còn gì.

Kiều Mạt cọ cọ ngực Kim Trăn, cười đến là thẹn thùng: “Ủm, lần này em cởi quần áo rồi, có tính là dụ dỗ thành công hông?”

Kim Trăn cảm thụ xúc cảm mềm mại trên ngực, khoe miệng vẽ ra nụ cười, màu mắt dần tối đi, tay khẽ vuốt ve sống lưng trơn mịn của Kiều Mạt, cúi đầu thì thầm bên tai cậu:

“Lại muốn cười à?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Phong Cách Của Đêm Đầu Quay Ngoắt Một Cách Thần Kỳ

Kiều Mạt thẹn thùng nhìn Kim Trăn, trên mặt ánh lên vẻ chờ mong và vui sướng. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Mạt, Kim Trăn chợt nhớ tới ký hiệu trong tin nhắn cậu gửi cho mình trước kia —o(*////▽////*)q

Giờ khắc này, sau khi suy xét từ phiên bản người thật của Kiều Mạt, hắn rốt cuộc hiểu được hàm nghĩa của ký hiệu cảm xúc ấy, rất giống, có điều mặt hơi bự.

Kiều Mạt dụi dụi má lên ngực Kim Trăn, cất giọng dịu ngoan: “Anh thích tư thế nào cũng được hết.”

Kim Trăn chỉ thấy bụng dưới nháy mắt bùng lên một ngọn lửa, lần trước trong phòng nghỉ, hai người đều mặc quần áo mà Kim Trăn còn suýt cọ súng

cướp cò, nếu không có tiếng la hét dọa người của Kiều Mạt vào phút chót, không chừng lần ấy đã trực tiếp xoi luôn cậu.

Lần này mỡ nhân lửa lò tròn vẹn trong lòng, lại còn bày tư thế mời mọc cám dỗ nhường này, Kim Trăn đòi nào nhin nỏ, bên dưới cấp tốc dựng lên, dưới nhin không được, trên cũng không muốn nhin.

Hai tay Kim Trăn giữ lấy hông Kiều Mạt, bế cậu lên, bước đến bên giường, ấn người ngã thẳng xuống giường, vừa vuốt ve cơ thể láng mịn, vừa hôn lên môi cậu.

Kiều Mạt chỉ cảm thấy bàn tay nóng bỏng của Kim Trăn di động trên người mình, sờ đến đâu là da thịt nơi ấy sinh ra cảm giác酥ng tê tê, huyết khí trong cơ thể khẽ tăng tốc, bụng dưới lại truyền tới cảm giác nóng rực.

Ánh mắt hoàng tử nhỏ lập tức lóe sáng, tư thế lần này đúng rồi, có cảm giác.

Nghĩ đến đây, hai tay cậu cũng ôm lấy thắt lưng Kim Trăn, rờ rẫm lung tung trên lưng hần như vẽ hồ lô. Lưng Kim Trăn vững chãi mà rộng lớn, đường cong cơ bắp mượt mà, làn da cũng tuyệt đẹp, xúc cảm khá tốt. Kiều Mạt vuốt vuốt, thậm chí sờ một hồi còn đâm ra nghiện, cứ thế vuốt xuống dọc theo lưng hần, đụng tới khu vực giữa hông và eo Kim Trăn, phát hiện Kim Trăn còn mặc quần, bỗng cảm thấy vướng víu, bèn duỗi tay kéo quần hần xuống.

Kim Trăn bị Kiều Mạt khiêu khích nên đã sớm cứng như sắt, ngay khoảnh khắc Kiều Mạt kéo quần hần xuống, lửa nóng to lớn cũng lập tức đụng vào đùi cậu. Hần dòi nộ hôn từ môi xuống cằm, cổ, hầu kết, bả vai, lồng ngực, vừa đi vừa gặm cắn, lưu lại một chuỗi dấu răng đỏ thẫm, cuối cùng ngậm lấy điểm trên ngực.

Thân mình Kiều Mạt run rẩy, trong cơ thể có khoái cảm xa lạ ập tới như thủy triều, cậu ngạc nhiên há to miệng, cảm giác hạ thân mình cũng dần dần đứng lên. Giờ cậu mới biết hai điểm trên ngực còn có công hiệu thần kỳ dữ vậy, sờ được cả công tắc của thể hang bên dưới á?

**thể hang: đã giải thích ở chương trước, là một bộ phận của “gậy”*

Hoàng tử nhỏ hưng phấn không thể tả, vậy là sắp sờ được cánh cổng song tu rồi ư? Cậu phải nghĩ xem nên di động chân khi trong cơ thể thế nào để phối hợp với động tác của Kim Trăn mới được, Kim Trăn tuyệt vời quá đi thôi, ra tay phát là tìm được tư thế chuẩn liền, quả là năng khiếu trời cho. Nghĩ tới đây, Kiều Mạt lại càng yêu thích Kim Trăn hơn, cậu ôm đầu Kim Trăn, thân thể kề sát lên người hần.

Kim Trăn vừa hôn thân thể Kiều Mạt, vừa đưa tay nâng một chân Kiều Mạt đặt lên vai mình, hạ thể nóng bỏng đẩy nhẹ vào bên dưới cậu, canh me thời cơ xâm nhập.

Linh kiện chủ chốt như gậy sắt nóng hổi chọc lên đùi trong mềm mại của Kiều Mạt, khiến cậu khá khó chịu. Theo phạm vi hoạt động chậm rãi gia tăng của Kim Trăn, Kiều Mạt cảm thấy đùi trong bị cọ đến đau đau, cậu không khỏi nhíu chặt mày, vuron tay đẩy thẳng em đang vận sức chờ phát động dưới thân Kim Trăn, mở miệng nói:

“Kim Kim, thứ này của anh sao bụi chẳng vậy, cứ chần ở giữa miết, vướng víu quá đi.”

Kim Trăn: ...

Đậu mè, đang thân thiết lại ghét bỏ hàng của người ta vướng víu là sao...

Kim Trăn cúi xuống cắn mạnh lên hạt đậu nhỏ trên ngực Kiều Mạt, hải lòng khi nghe thấy tiếng hô sợ hãi của cậu, sau đó tiến đến bên tai cậu, vừa liếm dái tai xinh xắn, vừa mở miệng gọi tên cậu:

“Tiểu Cửu.”

Đây là lần đầu tiên Kim Trăn chủ động gọi tên Kiều Mạt, còn gọi nickname đúng theo yêu cầu của cậu nữa chứ, hoàng tử nhỏ nghe xong, lập tức hớn hờ nhướng mày lên, cười toe toét, đập dứt khoát mà vang dội:

“Ồ! Chuyện gì?”

Kim Trăn nghiêng răng gằn từng chữ:

“Từ, nay, lúc, ở, trên, giường, em, không, được, lên, tiếng, nói, chuyện.”

Mặc dù Kiều Mạt không biết tại sao Kim Trăn lại nghiêng răng nghiêng lợi đề xuất yêu cầu này, song vẫn vui vẻ đồng ý ngay:

“Được, nghe lời anh.”

Sắc mặt Kim Trăn dịu bớt, vừa lòng tiếp tục, thò tay xuống dưới, chạm đến cửa động bên dưới của Kiều Mạt, đang muốn đưa ngón tay vào thì lại nghe Kiều Mạt nói:

“Ồ? Kim Kim, không đúng nha, không được lên tiếng thì em rên rỉ kiểu gì?”

Ngón tay Kim Trăn khựng lại giữa chừng, đương lúc hần định đáp lời, giọng nói nghe như bùng tỉnh đại ngộ của Kiều Mạt lại truyền tới:

“A, em hiểu rồi, Kim Kim, em không được rên, ý là để anh rên đúng không? Được rồi, em im lặng đây, anh bắt đầu rên đi.”

Kim Trần: ...

Hắn bỗng nảy sinh xúc động muốn bóp chết người dưới thân, má nó, rốt cuộc mình thích tên này ở điểm nào? Mấy lần tiếp xúc thân thể với Kiều Mạt chỉ có thể tổng kết bằng một câu.

#làm cách nào khiến một tên đàn ông khỏe mạnh nhanh chóng biến thành chàng liệt dương#

Kiều Mạt mà há miệng thì đúng là vũ khí càn quét siêu cấp có một không hai trên đời.

Bụng dưới của Kim Trần vẫn nóng rực, nhưng giờ đây thiết tình chẳng còn hứng thú nhập động nữa. Căn cứ vào mấy lần thân cận này, Kim Trần biết Kiều Mạt hoàn toàn mù tịt về chuyện giường chiếu. Tuy bị mất hứng vài lần khiến hắn giận sôi gan, song việc Kiều Mạt chưa từng có kinh nghiệm vẫn làm Kim Trần vui sướng không thôi.

Hắn cúi đầu nhìn vẻ mặt mong đợi mà hạnh phúc của người dưới thân, một cảm giác không nở trào dâng trong lòng, bảo bối này là của hắn, cả thể xác lẫn tâm hồn đều thuộc về một mình hắn. Khỏe miệng Kim Trần khẽ cong lên, hắn xuống khỏi người Kiều Mạt, dịu dàng kéo Kiều Mạt qua, nghiêng người ôm cậu sát vào lòng mình. Kiều Mạt hơi nghi hoặc, nhưng cảm thấy cái ôm của Kim Trần ấm áp mà thoải mái quá đỗi, cậu hài lòng dụi dụi, ngoan ngoãn nằm yên ôm Kim Trần.

Nhận thấy người trong lòng đang thoải mái rúc vào lòng mình như chú mèo nhỏ, Kim Trần khẽ thở dài với tâm tình phức tạp.

Đêm nay tới đây thôi vậy, dù sao cũng còn nhiều thời gian, sau này còn cả đồng thì giờ để từ từ nhấm nháp, chậm rãi dạy dỗ.

Vì vậy, đêm song tu đầu tiên mà hoàng tử nhỏ mong chờ từ lâu đã quay ngoắt phong cách triệt để chỉ sau hai câu nói của cậu, Kim Trần ôm trọn Kiều Mạt vào lòng thật chặt, cứ thế chìm vào giấc ngủ sâu.

Kiều Mạt lại tròn to mắt nhìn khuôn mặt say giấc của Kim Trần dưới ánh đèn mờ ảo.

Đã bảo là thời khắc chứng kiến kỳ tích mà?

Cảm giác cũng có rồi, sao không tiếp tục hả?

Đào hồ rồi đếch lấp là đáng ghét nhất luôn!

...

Kiều Mạt rất muốn dựng Kim Trần dậy để hỏi cho ra ngô ra khoai, nhưng nhớ mình mới đồng ý với hắn là không nói lời nào trên giường, đành bấu môi tui tui, rúc đầu vào cổ Kim Trần, cùng ngủ với hắn luôn.

Ừm, người Kim Trần ấm quá đi, hết như một lò sưởi tự nhiên vậy, Kiều Mạt dán sát vào hắn, thầm nghĩ thế này cũng dễ chịu, thỏa mãn rồi...

Sáng hôm sau, Kim Trần tỉnh lại, phát hiện toàn thân Kiều Mạt đều đặt trên người hắn, ôm chặt lấy hắn như chú koala bự con.

Nhiệt độ cơ thể Kiều Mạt khá thấp, bất kể thời tiết nóng bức cỡ nào, người cậu cũng luôn lạnh lạnh mát mát, trái ngược hẳn với thể chất nóng của mình. Thế nên, Kim Trần cảm thấy ôm Kiều Mạt ngủ vô cùng thoải mái, cả đêm khoan khoái dễ chịu như được ôm một cái gối ôm mát rượi, thậm chí con ác mộng thường xuất hiện trong đêm cũng biến mất không thấy đâu.

Kim Trần nghĩ mình bảo Kiều Mạt dọn qua đây quả là quyết định cực kỳ sáng suốt, ôm cậu đi ngủ rất tuyệt, rất vừa lòng...

Buổi sáng khi Kim Trần xuất hiện tại trường quay, nét mặt hắn thiết tình có thể miêu tả bằng bốn chữ “như tắm gió xuân”, so với vẻ lạnh lạnh như tiết lạnh mùa xuân, Kim Trần bây giờ rõ ràng càng thêm đẹp trai hút mắt, không chỉ các nữ diễn viên thỉnh thoảng quảng đến ánh mắt si dại, ngay cả Lục Tường cũng kiềm lòng chẳng đậu mà lén nhìn Kim Trần mấy lần.

Lát sau lúc Kiều Mạt chạy tới đưa đồ ăn sáng cho Kim Trần, dịu dàng trong mắt Kim Trần càng khiến bàn dân thiên hạ mở rộng tầm mắt, đệt mọ, có cần khoe khoang ân ái trắng trợn vậy không trời.

Tổ WJS đứng một bên xì xầm:

Tịnh Tịnh: “Tui cá một trăm trái dưa leo, tối qua Kim tổng tuyệt đối ăn được rồi, bà coi cổ Kiều Mạt kia, ai u, mắc cỡ quá đi.”

Vì Vi: “Dựa theo hiểu biết của tui về Kiều Mạt, tui nghĩ trong vụ này có bất thường chắc luôn.”

Tô Tô: “Khỏi cá cược mắc công, bảo đảm chưa xếp hình trọn bộ.”

Tịnh Tịnh & Vì Vi: “Sao bà biết?”

Tô Tô: “Với size của Kim tổng, nếu làm trọn bộ, sáng nay Kiều Mạt còn nhảy nhót tung tăng như rùa được hở?”

Vi Vi: “Có lý.”

Tịnh Tịnh: “+1.”

Vài giây sau,

Tịnh Tịnh & Vi Vi: “Sao bà biết size của Kim tổng?”

Tô Tô liếc mắt khinh bỉ: “Lòng tự tin của đàn ông phần lớn xuất phát từ size của cái kia, kích cỡ quyết định tính cách, hiểu chưa, cứ ngó đáng điệu cool ngầu bá đạo mạnh mẽ của Kim tổng là biết không phải cỡ nắm kim châm rồi, đúng hông?”

Vi Vi: “Có lý.”

Tịnh Tịnh: “+10086.”

Ba cô nàng đang buồn đưa đến hăng say, thì có một người hót ha hót hải chạy tới từ phía sau, bất cẩn đụng trúng Vi Vi, lại không nói gì mà đi thẳng đến chỗ Lục Tường.

Vi Vi lao đảo một cái, Tô Tô đưa tay đỡ cô, ba người nhìn lại, là Tạ Thanh Thần.

Bởi vì cuộc khẩu chiến giữa Đào Di và Tạ Thanh Thần, tổ WSJ đều không có ấn tượng tốt với cô nàng, nhất là Tô Tô và Tịnh Tịnh đã sớm đứng vững bên phe Đào Di.

Giờ thấy Tạ Thanh Thần đụng vào người ta xong mà chẳng buồn xin lỗi một câu, họ càng phản cảm sâu sắc hơn. Vi Vi không phần nộ như hai người kia, trong ấn tượng của cô, đầu Tạ Thanh Thần khá lạnh đạm với diễn viên nhỏ, song chưa đến mức mắt cao hơn đầu. Nom bóng đáng vội vã của Tạ Thanh Thần, Vi Vi thấy là lạ.

Quả nhiên, Tạ Thanh Thần đi đến cạnh Lục Tường, vẻ mặt có chút kinh hoảng, nói:

“Đạo diễn Lục, Đan Đan mất tích rồi.”

“Ai cơ?” Lục Tường thấy bộ dạng Tạ Thanh Thần khá nhếch nhác, không khỏi hơi sùng sốt, đây đúng là lần đầu hắn thấy ảnh hậu Tạ chưa trang điểm đã ra khỏi phòng.

“Lâm Đan Đan, trợ lý của tôi, từ tối qua đã không thấy tăm hơi con bé đâu, nó chưa về khách sạn.” Tạ Thanh Thần sốt ruột đáp.

Kim Trăn và Kiều Mạt nghe vậy, lực chú ý cũng bị hấp dẫn.

Qua lời Tạ Thanh Thần, mọi người mới biết Lâm Đan Đan chính là em gái đầu khẩu với Đào Di hôm bữa.

“Mất tích? Sao có thể chứ, hay chạy đi đâu chơi chưa về?” Lục Tường nhú mày, hồi trước cũng từng xuất hiện tiền lệ rồi, có vài diễn viên và nhân viên công tác nửa đêm chạy tới club chơi, uống quá chén quên luôn công việc hôm sau.

Bạn đang

“Không đâu, Đan Đan không phải dạng ham chơi, tối qua con bé về khách sạn chung với tôi, sau lại bảo là làm rút thẻ phòng ở phim trường nên quay lại lấy. Ban này tôi vào phòng tìm mới phát hiện Đan Đan căn bản chưa về, tôi không biết con bé có gặp chuyện gì không.”

Tạ Thanh Thần ra chiều âu lo.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khôi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trường Quay Xuất Hiện Ấn Mạng Ly Kỳ

Lục Tường thấy nhiều chuyện tương tự như vậy rồi, nên cũng không để tâm lắm, nhưng nom đáng về lo âu của Tạ Thanh Thần, hắn vẫn gọi vài nhân viên công tác đi tìm một vòng trong trường quay.

Nhưng cũng không phát hiện điều gì bất thường, Tạ Thanh Thần thì đứng một bên nôn nóng gọi điện cho Lâm Đan Đan, Hoa Dung luôn đứng kế bên an ủi cô.

Lát sau, các diễn viên chủ chốt trong đoàn phim căn bản đã đến đủ, Đào Di có chút sung sướng khi người gặp họa, đứng gần đó cất giọng âm dương

quái khí: “Con nhỏ đó lợi hại lắm mà ta? Nó thì gặp chuyện gì chứ? Coi chừng đang vui vẻ ở đâu đó cũng nên.”

Tạ Thanh Thần nghe vậy, liền quăng mạnh di động về phía Đào Di, Đào Di nhanh chóng lách qua một bên, nhưng di động vẫn bay sượt qua mặt cô. Đào Di lập tức nổi sùng, đang tính ngẩng đầu chửi, thì chợt bắt gặp Tạ Thanh Thần đang nhìn mình bằng ánh mắt tàn nhẫn mà âm u. Cô chưa từng thấy ánh mắt này trên mặt Tạ Thanh Thần, chính xác phải nói là chưa từng thấy trên mặt bất kỳ phụ nữ nào.

Trong tàn nhẫn mang theo vài phần sát khí, Đào Di bắt giác sợ run cả người, miễn cưỡng ngậm miệng lại. Tạ Thanh Thần không nói gì, Hoa Dung bên cạnh lại lên tiếng: “Đào Di, tối qua cô đi đâu? Hồi tối tôi thấy cô rời khách sạn.”

Sắc mặt Đào Di rất kém, lạnh giọng bảo: “Tôi ra ngoài chơi, thế nào? Lúc không có công việc, tôi làm gì cũng phải báo cáo cho mấy người hả?”

Hoa Dung hỏi tiếp: “Không, chỉ muốn hỏi thử thôi, lúc ra ngoài cô có thấy Đan Đan không?”

Đào Di: “Không có...” Lời vừa thốt ra, cô đột nhiên ý thức được điều gì, bèn ngẩng đầu nhìn những người đang dòm mình chăm chú xung quanh.

“Mấy người có ý gì? Chẳng lẽ mấy người nghi con khốn đó mất tích có liên quan tới tôi?” Giọng Đào Di nháy mắt đề cao tám quăng.

Mọi người trầm mặc, song ánh mắt nghi ngờ của Hoa Dung và Tạ Thanh Thần vẫn đâm về phía Đào Di như những lưỡi dao sắc bén.

Đào Di vừa tức vừa gấp, cổ nén lửa giận trong ngực, lạnh lùng nói:

“Chỉ bằng nó á, còn chưa xứng để tôi phí tâm tư như vậy đâu.”

Dứt lời, cô hung hăng lườm Tạ Thanh Thần một cái.

Hiện tại, Tạ Thanh Thần đã gần như khôi phục bình thường, cô vén mái tóc tán loạn bên má lên, quay sang nói với Lục Tường:

“Đạo diễn Lục, xin lỗi đã làm lỡ thời gian của mọi người, tôi xin phép đi chuẩn bị một lát, đến giờ quay phim rồi.”

Lục Tường gật đầu, hẳn rất thích điểm này ở Tạ Thanh Thần, trên phương diện lấy đại cục làm trọng, cô làm tốt hơn Đào Di nhiều. Nghĩ đến đây, Lục Tường lại kêu vài người tranh thủ chưa quay phim thì tới mấy chỗ khác trong phim trường tìm thử xem.

Kiều Mạt ngồi kế bên Kim Trăn, nhìn Tạ Thanh Thần bằng ánh mắt ngờ vực, trong thoáng giây vừa rồi, cậu cũng phát hiện hung quang toát ra từ mắt Tạ Thanh Thần, dường như có cả một luồng sát khí trào ra theo, tuy vô cùng mong manh, hơn nữa chỉ vụt lóe rồi tắt, song hoàng tử nhỏ nhạy cảm vẫn bắt giữ được.

Sát khí này là một loại linh áp, thông thường chỉ phát ra từ người tu luyện khi họ nổi giận, nhưng thể chất của Tạ Thanh Thần bình thường chứ không hề dị thường, sao lại phát ra khí tức đó chứ?

Cõi lòng Kiều Mạt đông đầy nghi hoặc. Lúc này Kim Trăn đã ăn hết bánh bao đậu đỏ Kiều Mạt mang đến, nhéo nhéo lòng bàn tay cậu.

Kiều Mạt ngẩng đầu dòm hắn, Kim Trăn nhẹ giọng nói: “Trưa tối đây ăn cơm với anh.”

Nghe thế, Kiều Mạt cười đến hai mắt cong thành hình trăng non, ra sức gật đầu.

Tình yêu đích thực, có kích tình thoáng giây rực rỡ cháy bỏng, cũng có ngọt ngào nhỏ bé được bảo vệ trọn đời.

Hoàng tử nhỏ cảm thấy mỗi lần gặp Kim Trăn, mình đều có kích tình rực rỡ cháy bỏng, điều cần làm bây giờ là nửa câu sau. Hai người ăn chung, ở chung, vậy cũng xem như ngọt ngào bảo hộ nhau rồi đúng không.

Mình như vậy cũng tính là có danh phận rồi nhỉ? Từ nay mình cũng là người có đàn ông rồi...

Kiều Mạt nghĩ mà hạnh phúc, nhận nhạo không thôi, cậu quyết định cho dù ăn cơm hộp, cũng phải vinh viễn nhớ kỷ bữa trưa mang ý nghĩa bắt phạm này.

Ngất nổi, đời không như mơ, cả đoàn phim đã định trước là không thể ăn trưa vui vẻ.

Buổi sáng lúc quay phim, một nhân viên công tác phát hiện ra Lâm Đan Đan mất tích phía sau một tấm phông nền. Chính xác là thi thể cô.

Một tràng la hét cắt ngang quá trình quay phim, Lục Tường và Kim Trăn sai bước ra sau tấm phông nền, thấy Lâm Đan Đan đang nằm nghiêng trên đất và kẹt giữa hai tấm phông nền, nếu không phải nhân viên công tác vừa lúc đi chuyển một tấm đi, chỉ e vẫn chưa ai phát hiện ra cô.

Lục Tường đến gần thi thể, ngồi xổm xuống, đang muốn vươn tay thử hơi thở, lại nhận ra mặt Lâm Đan Đan có chút khác thường. Hắn nhìn kỹ, vốn dĩ là một cô bé hơn hai mươi, giờ phút này trên mặt lại phủ đầy nếp nhăn dài mảnh, cứ như già đi hai mươi tuổi chỉ sau một đêm.

Lục Tường hoảng sợ, đưa tay sờ cổ Lâm Đan Đan, phát hiện cơ thể cô đã cứng ngắc.

Lục Tường đứng lên, sắc mặt trầm trọng, lắc lắc đầu với Kim Trăn phía sau. Kim Trăn vội lấy di động ra, gọi điện báo cảnh sát. Lục Tường kêu người tìm một miếng vải trắng dày thi thể Lâm Đan Đan lại, đoạn bảo Đầu Trọc thông báo với nhân viên đoàn phim rằng hôm nay tạm ngừng quay phim, gọi tất cả mọi người về khách sạn, hắn và Kim Trăn ở lại trường quay chờ cảnh sát.

Kiều Mạt đứng cách đó không xa, kinh ngạc nhìn thi thể Lâm Đan Đan, Ô Mãn đằng sau cậu cũng nghe tin chạy đến.

“Điện hạ, có chuyện gì vậy?” Ô Mãn nhỏ giọng hỏi bên tai Kiều Mạt.

Kiều Mạt không đáp, đúng lúc này, Tạ Thanh Thần cũng vội vội vàng vàng đi tới, thấy vải trắng dưới đất và vẻ mặt nghiêm trọng của Lục Tường, sắc mặt Tạ Thanh Thần thoáng cái trắng bệch, cô dè dặt tới gần cái xác, xúc vải trắng lên nhìn, trong mắt lập tức lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó che miệng, cảm lòng chằng đaut mà khóc thành tiếng.

Lục Tường vỗ vỗ vai Tạ Thanh Thần, kéo cô lại đây, tiếp theo kêu nhân viên đoàn phim làm vòng cảnh giới xung quanh thi thể, bảo vệ hiện trường thật tốt, không cho người ngoài tiến vào.

Ngay khoảnh khắc Tạ Thanh Thần xúc vải trắng lên, Kiều Mạt cũng thấy rõ mặt Lâm Đan Đan, đồng thời mở thiên nhãn xác nhận một việc, viên nội đan hệ hỏa nhỏ bé trong cơ thể Lâm Đan Đan đã triệt để biến mất. Kim Trăn quay lại liếc Kiều Mạt một cái, Kiều Mạt lập tức đọc hiểu ý tứ trong mắt hắn, muốn mình về phòng trước đây mà. Kiều Mạt ngầm hiểu Kim Trăn đang muốn bảo vệ mình, không muốn mình dính dáng tới án mạng, song cậu biết rõ mình tuyệt đối không thể đi.

Thứ nhất là vì tử trạng của Lâm Đan Đan rất quý dị, có lẽ người ngoài nhìn không ra ngọn nguồn, nhưng Kiều Mạt lại liếc mắt là nhìn thấu nguyên nhân chết của cô: bị hút khô tinh khí toàn thân, đoạt xá mà chết.

**đoạt xá: bị chiếm cơ thể*

Thứ hai là vẫn chưa tra được kẻ mơ ước Kim Trăn lần trước, giờ đây lại lòi ra án mạng, tuy chưa biết có phải cùng một người làm không, nhưng nguy hiểm ẩn tàng xung quanh người đàn ông nhà mình lại tăng thêm một phần rồi. Vào thời điểm mấu chốt thế này, cậu đòi nào có thể ngồi yên không quan tâm.

Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất: cái tên Trúc Ảnh bị Kiều Mạt chúng mắt đang đứng sau lưng Kim Trăn với tư thế người bảo vệ. Kiều Mạt thấy Trúc Ảnh giăng một cấm chế phòng hộ quanh người Kim Trăn, chắc là để ngăn cách linh áp trong cơ thể Kim Trăn, phòng ngừa nội đan của hắn bị người ngoài phát giác.

Hoàng tử nhỏ cực kỳ khó chịu, có cảm giác bảo bối của mình bị kẻ khác nâng niu và ngấm lấy. Đây tuyệt đối là sự sỉ nhục đối với tôn nghiêm đại long tộc của cậu, người đàn ông của mình còn bảo vệ không xong, nói gì đến bảo vệ Long cung, bảo vệ thiên hạ.

Kiều Mạt ngẩng đầu lên, không nhìn vào mắt Kim Trăn, đứng im chẳng nhúc nhích.

Kim Trăn thấy thế thì nhú mày, song không nói gì.

Cảnh sát chạy tới hiện trường rất nhanh, thu thập chứng cứ, chụp ảnh, ghi khẩu cung, mọi người trong đoàn phim đều bị tra hỏi, thoáng chốc đã hết nửa ngày.

Ngoại trừ lúc ghi khẩu cung, Kiều Mạt luôn ngồi dưới cây dù trong khu nghỉ ngơi nhòm Kim Trăn —— và Trúc Ảnh đang bám đuôi hắn. Vẻ mặt càng lúc càng xấu, môi bĩu càng lúc càng cao.

Ô Mãn đưa một ly kem sữa cho Kiều Mạt hạ nhiệt độ, Kiều Mạt hung hăng xoi hai muống, hỏi:

“Sao không mua vị vani?”

Ô Mãn nghi hoặc đáp: “Không phải điện hạ thích vị sữa nhất à?”

“Nhưng Kim Kim thích vị vani.” Kiều Mạt cầm phần cần muống, trừng Ô Mãn một cái.

Ô Mãn: ...

Điện hạ, ngài M hết thuốc chữa rồi...

Thấy Kim Trăn và Lục Tường vẫn đang điều đình với cảnh sát, Ô Mãn thì thầm với Kiều Mạt:

“Điện hạ, tối qua ngài có cảm giác được gì bất thường không?”

Kiều Mạt nhìn Ô Mãn, tròn xoe mắt ra chiều khó hiểu.

“Tối qua trước khi đi ngủ, hình như tôi cảm nhận được dao động linh áp cực nhỏ truyền đến từ hướng phim trường, nhưng thực sự rất yếu, khi tôi muốn tra xét rõ ràng thì đã biến mất rồi, tôi còn tưởng là ảo giác chứ.” Ô Mãn do dự nói: “Điện hạ, năng lực cảm giác của ngài luôn mạnh hơn tôi mà, tối qua không nhận thấy tình huống dị thường sao?”

Kiều Mạt ngẫm nghĩ rồi lắc lắc đầu, đáp: “Tôi qua khí tức của Kim Kim quá mãnh liệt, toàn thân ta bị sò đến khí huyết sôi sùng sục, đầu óc cứ mơ mơ màng màng, căn bản chả cảm nhận được gì nữa.”

Ô Mãn: ...

Cái lý do riêng tư này không nói cũng được mà.

Bấy giờ Ô Mãn mới chú ý thấy bên cổ và xương quai xanh của Kiều Mạt có một chuỗi dấu hôn nhỏ, hắn không khỏi thờ dài, đưa tay kéo cổ áo Kiều Mạt, nói:

“Điện hạ, lần sau nếu ngài... này nọ với Kim tổng xong, nhớ xử lý dấu vết này.”

“Tại sao?” Hoàng tử nhỏ tròn to mắt, cất giọng khó hiểu: “Đây là dấu ấn Kim Kim in trên người ta mà, hừ! Ta còn tính tí nữa lột đồ ra cho tên Trúc Ảnh kia xem đó.”

Ô Mãn: “... Tôi nghĩ Kim tổng chắc chắn không đồng ý ngài làm vậy đâu.”

Ngay lập tức, Kiều Mạt lại bắt mắt ngó về hướng Kim Trăn, phòng má lên, đổi.

Ô Mãn thấy thế, chỉ đành nỗ lực lái đề tài theo hướng vui vẻ.

“Điện hạ, tối qua ở chung với Kim tổng vui không? Tôi còn lo ngài không quen ngủ chung giường với người khác chứ.”

Quả nhiên, Kiều Mạt nghe vậy, tâm trạng thoáng cái khá hơn nhiều, cười tủm tỉm mà rằng:

“Ngủ sướng lắm, chỉ là sau đó ảnh ngủ hơi lạ. Ô Mãn, đề nghị của người đứng là tốt quá xá, ta có thể thuận lợi giao hợp với Kim Kim đều là công của người. Người giỏi lắm, lần này ta nhất định phải thưởng cho người, người nói đi, muốn cái gì, chờ ta về Long cung sẽ kêu phụ vương ban cho người.” Hoàng tử nhỏ rất ư hào phóng.

“Ừm, mấy việc ấy đều là bổn phận của thuộc hạ mà, không cần ban thưởng đâu ạ.” Ô Mãn nghe xong thì vui hơn hẳn, cười nói với Kiều Mạt.

“Không được, chắc chắn phải thưởng. Ồm, người ở nhân gian cũng lâu lâu rồi ha, vậy mà chưa có chỗ ở ổn định nữa, hay là vậy đi, ta kêu anh hai tặng người một căn hộ thượng phẩm tại thủ đô, thấy sao?” Kiều Mạt nhìn Ô Mãn, hỏi.

Nghe thế, Ô Mãn nhớ tới dòng suối róc rách trong khe núi mà mình luôn hoài niệm, hắn ngần chốc lát rồi bảo:

“Điện hạ, nhà nhếch gì đó không cần đâu, nếu nhất định muốn ban, vậy cho tôi nhận thầu cái hồ cá đi, hồ nào bự nhất Bắc Kinh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Quyết Đoán Thẳng Thắn Vượt Qua Lịch Sử

Hoàng tử nhỏ luôn miệng đồng ý vấn đề hồ cá, cậu và Ô Mãn thương lượng cả buổi trời, cuối cùng quyết định lấy quy mô của công viên Địa Cực Hải Dương Bắc Kinh để tham khảo, còn muốn chia thành chín ô để tiện bề nuôi dưỡng nhiều loài khác nhau.

Trò chuyện một hồi, Ô Mãn tựa hồ đã nhìn thấy tương lai tốt đẹp bản thân nhậm chức CEO của hồ cá, cười một em rùa lông xanh vừa trắng vừa giàu, đôi mắt hạt đậu kích động đến sáng lóng lánh. Hai người thảo luận đầy cao hứng, ai cũng cười toe cười toét.

Thảm thoát, trời đã nhá nhem tối, người trong đoàn phim đều bị cảnh sát triệu tập một lần, cảnh sát báo với Lục Tường rằng mấy ngày kế tiếp sẽ tiến hành điều tra tại hiện trường, nên việc quay phim phải tạm dừng.

Lục Tường buồn bực ra mặt, trong lúc quay phim còn xảy ra án mạng, đúng là điểm xấu. Nhưng cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành cho diễn viên và nhân viên nghỉ ngơi vài ngày, ở nguyên đây chờ thông báo, còn hạ lệnh dán miệng, cấm mọi người lan truyền chuyện này ra ngoài.

Kim Trăn cũng đau đầu lắm thay, mỗi phút đều là tiền cả đấy, cứ tiếp tục như vậy, chẳng những phải tốn thêm một tuần chi tiêu, mà tiến độ quay phim rõ ràng cũng bị kéo dài. Hắn gọi điện cho Hoắc Ly giải thích sơ lược tình huống, Hoắc Ly nghe xong thì hơi kinh ngạc, song cũng không để tâm lắm, nghe nói phải nghỉ một tuần, liền bảo: “Kim Trăn, nếu vậy thì cậu vừa khéo có thể về nhà rồi, dù sao cũng sắp đến sinh nhật ông cụ nhà các cậu, về sớm sớm chuẩn bị cũng tốt.”

Kim Trăn nhú mày, đáp: “Để tôi suy nghĩ đã.”

“Phải rồi, ờ... Cậu gặp Trúc Ảnh rồi đúng không? Chuyện này thiệt tình là anh cũng bó tay, cậu nói đừng hạ lệnh vậy rồi, sao anh dám từ chối chứ...”
Hoắc Ly mở miệng giải thích.

“Thôi, người cũng đưa tới đây rồi, anh giải thích còn tác dụng gì nữa.” Ngữ khí của Kim Trần thoáng lạnh đi, nhưng hắn cũng biết Hoắc Ly không có khả năng làm trái ý Kim Bác Cương, nên chưa từng trách cứ Hoắc Ly quá đáng.

“Đừng trách tôi nhiều chuyện, kỳ thực Trúc Ảnh cũng đâu tệ lắm, nói chứ, năm ấy cậu ra tay tàn nhẫn thế kia, bây giờ người ta về mà không oán giận câu nào, cũng chẳng hề ghi hận cậu...” Hoắc Ly bà tám.

Hiềm nỗi lời còn chưa dứt, di động đã truyền đến nguyên tràng tút tút, Kim Trần cúp máy rồi. Hoắc Ly bắt đầu đi lác đầu, coi bộ Trúc Ảnh có tên trong sổ đen của Kim nhị thiếu thiệt rồi.

Hoắc Ly không đề cập tới Trúc Ảnh còn đỡ, nhắc đến hắn, Kim Trần lại ghen cả bụng lửa giận. Ngay từ khắc tìm thấy thi thể Lâm Đan Đan, Trúc Ảnh đã bám theo mình như hình với bóng, Kim Trần phiền muốn chết, nhưng cảnh sát đang đứng bên cạnh, hắn không tiện phát cáu, chỉ đành gắng nhịn không phản ứng. Cũng may Trúc Ảnh không phải kẻ lảm nhảm, chỉ lẳng lặng đi theo hắn chứ không có hành động khác.

Càng làm hắn bức mình là Kiều Mạt cũng không về khách sạn, cứ một mực ngồi trong khu nghỉ ngơi cách đó xa xa tán gẫu với trợ lý, mấy lần Kim Trần bót thì giờ ngó qua, lần nào cũng trông thấy cảnh khiến hắn khó chịu.

Lần ngó đầu tiên, thấy Ô Mẫn đưa cho Kiều Mạt một ly kem, Kiều Mạt há mồm to ăn.

Lần ngó thứ hai, thấy Ô Mẫn vươn tay chỉnh cổ áo hộ Kiều Mạt, ngón tay gần như chạm tới cổ Kiều Mạt.

Lần ngó thứ ba, thấy hai người nói nói cười cười đến là hào hứng, còn vừa châu đầu vừa cầm bút vẽ nguệch ngoạc gì đó trên bàn.

Hoàng hôn xuống, vào lần ngó thứ tư, khi thấy Ô Mẫn và Kiều Mạt đồng thời về khách sạn, Kim Trần đã cân nhắc không biết có nên đòi trợ lý cho Kiều Mạt hay không. Trên đường về khách sạn, quay người lại thấy Trúc Ảnh tò tò theo mình, Kim Trần thiệt tình càng căm ghét cái chức vụ trợ lý này.

“Nhị thiếu gia, tôi dời sang phòng kế bên anh rồi, nếu ban đêm có chuyện gì, anh cứ việc gọi tôi.” Trúc Ảnh đi theo Kim Trần tới cửa phòng, bảo.

Kim Trần không lên tiếng, lạnh mặt muốn vào phòng, Trúc Ảnh lại nói tiếp: “Nhị thiếu gia, cái chết của Lâm Đan Đan rất bất thường, anh nhất định phải chú ý.”

Kim Trần: “Lo cho bản thân người là đủ rồi.” Nói xong, vào phòng, đóng cửa.

Nhưng vào phòng rồi, Kim Trần càng khó chịu, vì Kiều Mạt về khách sạn trước hắn mà giờ vẫn chưa có mặt trong phòng. Kim Trần trầm tư chốc lát, lấy điện thoại gọi cho tiếp tân hỏi số phòng của Ô Mẫn, sau đó gọi qua.

“Kim tổng?” Nghe thấy giọng Kim Trần, Ô Mẫn quyết đoán tỏ ra kinh ngạc, chẳng đợi Kim Trần mở miệng, Ô Mẫn đã quay lại gọi:

“Kiều Mạt, Kim tổng tìm.”

Nghe giọng đầu kia, Kim Trần nửa vui nửa giận, vui vì trợ lý xem như hiểu chuyện, giận vì Kiều Mạt thể mà thực sự ở trong phòng hắn.

Kiều Mạt cầm lấy điện thoại, hỏi: “Kim Kim?”

Kim Trần nghe giọng Kiều Mạt, con giận lập tức vui đi một nửa: “Sao không ở trong phòng? Hiện tại không an toàn còn chạy lung tung?”

Giọng Kiều Mạt nghe vào tai không khác gì bình thường: “À, quên nói với anh, tối nay em ở phòng Ô Mẫn, không về đâu, anh ngủ một mình đi nha, ngủ ngon.”

Dứt lời, cúp điện thoại cái rụp.

Kim Trần ngờ ngác dòm ống nghe trong tay, tối qua mới ngủ một đêm, hôm nay đã trở mặt hả? Chẳng lẽ thực sự là do không được cười ngửa? Con giận mới kiềm xuống nháy mắt lại bùng lên. Giờ phút này, trong đầu hắn chỉ lặp đi lặp lại câu nói của Kiều Mạt: “Tối nay em ở phòng Ô Mẫn...”

Nếu hắn nhớ không lầm, phòng Ô Mẫn là phòng đơn, chỉ có, một, giường...

Tốt lắm, con giận con giết gì đó, bùng, nổ, tung, tóe, rồi...

Mà lúc này, trong phòng Ô Mẫn, Kiều Mạt lại kích động đến bóp cổ Ô Mẫn:

“Ô Mẫn, chiều lát mềm buộc chặt gì đó của người rồi cuộc có xài được không vậy, lỡ Kim Kim giận thì phải làm sao? Hoặc anh căn bản không thèm để ý thì phải làm sao? Hoặc trong con tức giận anh đi ngủ với Trúc Ảnh luôn thì phải làm sao?”

Ô Mẫn bị bóp mém tắt thở, nói: “Yên tâm đi điện hạ, Kim tổng có tiết tháo, anh ta sẽ không ngủ với Trúc Ảnh đâu.”

Kiều Mạt: “Tại sao? Ta có thể ngủ với trợ lý, anh cũng có thể nha.”

Ô Mãn liếc mắt xem thường, nghĩ bụng: Trợ lý cũng có tiết tháo được hông? Té ra thiệt sự xem trợ lý là người hầu ngủ sao...

Hắn thở dốc một hơi, đáp: “Điện hạ yên tâm, trong vòng mười phút, Kim tổng chắc hẳn sẽ qua đây gõ cửa. Đến lúc ấy ngài cứ ồm ồm cho anh ta kéo về là được.”

Kiều Mạt vẫn thấy lo lo, nhưng ngoài miệng lại nói năng khá cứng: “Hừ, còn lâu mới ngủ chung với anh ta, trên người anh ta toàn mùi của Trúc Ảnh.”

Ô Mãn còn chưa đáp lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ.

Ô Mãn cười nhìn thoáng qua Kiều Mạt: “Điện hạ, mở cửa đi, Kim tổng đến rồi.” Nói đoạn, chỉ thấy Ô Mãn vụt biến thành chú rùa kim tiền, quần áo trên người rơi xuống sàn, hẳn bỏ ra khỏi đồng quần áo, chui xuống gầm giường một cách rất không nghĩa khí.

Kiều Mạt: ...

Mình chiều nó quá rồi phải hông ta.

Tiếng gõ cửa mỗi lúc một dồn dập, Kiều Mạt buộc phải quay ra mở cửa, vừa mở cửa, Kim Trần đã sải bước tiến vào, lia mắt một vòng trong phòng, không phát hiện bóng dáng Ô Mãn, sắc mặt thoáng dịu đi. Nhưng tiếp theo hắn lại trông thấy đồng quần áo của Ô Mãn dưới sàn, thứ nằm trên cùng rõ ràng là một cái quần sịp tam giác màu trắng.

Sắc mặt Kim Trần thoáng cái đen thui, lạnh lùng nhìn Kiều Mạt.

Kiều Mạt liếc mắt dòm đồng quần áo: ...

Quả nhiên là chiều nó quá rồi. Kim Trần không nói gì, chỉ kéo tay Kiều Mạt, quay lưng bước ra ngoài. Nom sắc mặt Kim Trần, Kiều Mạt thầm đấu tranh giây lát, cuối cùng vẫn quyết định thôi trò ồm ồm, bởi dựa theo sức lực hiện tại của Kim Trần, cậu mà ồm ồm chắc trật khớp luôn quá...

Hai người đi rồi, chú rùa kim tiền thò đầu ra từ gầm giường, đặc ý nghĩ:

Đại sát chiều này là tui nể tình vụ hồ cá mới tung ra giúp ngài đó, điện hạ, cổ lên nghen!

Kim Trần lôi Kiều Mạt về tới phòng, dẫn nén con tức trong ngực, quăng Kiều Mạt lên giường, đang định lên tiếng chất vấn, cúi đầu xuống lại đối diện với đôi mắt ầng ầng nước của cậu, đôi mắt đen trắng rõ ràng đọng đầy tủi thân nhân nhật, và đang nhìn thẳng vào hắn.

Kim Trần chỉ cảm thấy trái tim bị ánh mắt của Kiều Mạt đâm đến thoáng đau nhói, lời ra tới miệng cũng đành nuốt xuống. Thấy Kiều Mạt dùng tay vuốt cánh tay còn lại, Kim Trần khẽ chau mày, hỏi:

“Sao thế? Kéo đau em rồi à?”

Nói đoạn, Kim Trần lập tức vén tay áo của Kiều Mạt lên, thấy trên cánh tay quả thực có một vết thương nhỏ cỡ móng tay. Kim Trần tưởng mình bất cẩn cào bị thương Kiều Mạt, lập tức đau lòng không thôi, cái cảm giác vừa tức tối vừa áy náy khiến hắn nghẹn muốn học máu.

Kiều Mạt chớp mắt, hai tay ôm cổ Kim Trần, ghé tai hắn rù rì tủi thân:

“Kim Kim, em không thích Trúc Ảnh kia, cả ngày anh ta cứ quần lầy anh, em ghen tị.”

Kim Trần nghe vậy, lửa giận trong lòng dần tắt, song hắn vẫn lạnh mặt nói:

“Anh cũng không thích Ô Mãn kia, cả ngày anh ta cứ bám theo em.”

Kiều Mạt nghiêm túc đáp: “Không giống nhau, em với Ô Mãn là quan hệ chủ tớ thuần khiết, còn anh với Trúc Ảnh thì sao, dòm phát là biết một đôi cầu nam nam.”

Kim Trần: ...

Kiều Mạt tiếp tục thương tâm mà rằng: “Kim Kim, đừng gạt em, ánh mắt Trúc Ảnh nhìn anh không giống người khác tí nào, em chắc cú hai người từng qua lại với nhau, đừng hỏi tại sao em biết, đây là trực giác của đàn ông.”

Kim Trần: ...

Kiều Mạt tự biên tự diễn nói tiếp: “Kim Kim, em đối với anh thiệt sự là nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm, tam kiến hiến thân, nhưng Trúc Ảnh xuất hiện khiến em cảm thấy mình thoát cái biến thành tiểu tam bạch liên hoa, dẫn đến toàn thân bứt rứt khó chịu...”

Kim Trần rút cuộc hết nhịn nổi phải ngắt lời Kiều Mạt: “Con mắt nào của em nhìn thấy bọn anh có quan hệ.”

Kiều Mạt ngắc đầu, nói đến là đúng lý hợp tình: “Hai mắt đều thấy.”

Sau đó lặng lẽ bồi thêm một câu trong lòng: ba mắt, cả thiên nhân nữa, bây giờ vẫn còn thấy một tầng sáng xanh hắt phủ lên người anh kia kia.

Nom bộ dạng cấu kinh của Kiều Mạt, lửa giận trong lòng Kim Trăn đã tắt ngóm, thay vào đó là nỗi bất đắc dĩ, hấn ôm Kiều Mạt ngồi xuống giường, mở miệng nói:

“Giữa anh và Trúc Ảnh không như em nghĩ đâu, lần trước anh đã nói rồi, anh không có lịch sử đen.”

“Vậy thuộc loại nào? Không có lịch sử đen, lịch sử sắc tình bạo lực gì đó càng không chấp nhận được.” Kiều Mạt căm giận nói.

Kim Trăn bị đáng về của cậu chọc cười, vươn tay nhéo mũi Kiều Mạt, bảo:

“Không có lịch sử sắc tình bạo lực gì hết, Trúc Ảnh là đồ đệ của chú hai anh. Năm ấy cơ thể anh hơi khác với người thường, chú hai liền gài Trúc Ảnh bên cạnh anh, trên danh nghĩa là bạn cùng học cùng chơi, kỳ thực là để giám thị anh. Từ nhỏ anh đã không có bạn bè gì, giai đoạn ấy Trúc Ảnh đối với anh rất tốt, anh thật lòng xem hấn là bạn thân, nhưng về sau hấn lại phản bội anh. Dưới cơn nóng giận, anh đánh hấn bị thương nặng, chính anh cũng bị thương, sau hấn theo chú hai lên núi dưỡng thương, anh xuất ngoại, từ đó chưa từng liên lạc. Lần này hấn đến đoàn phim cũng do chú hai với ba anh sắp xếp, anh không hề cảm kích chút nào.”

Nghe thế, trên mặt Kiều Mạt thoáng lộ vẻ mừng rỡ: “Vậy tức là hai người không có một chân đúng hông?”

Kim Trăn đen mặt xoa xoa tóc Kiều Mạt, đáp: “Em học từ đó ở đâu hả, anh cũng chẳng phải con cua, đào đâu ra lăm chân vậy.”

Kiều Mạt cười đến mắt cong thành hình trăng non, hôn một cái rõ kêu lên má Kim Trăn, vui vẻ nói:

“Em biết ngay trong lòng Kim Kim chỉ có một mình em mà, cũng chỉ có chàng đẹp trai như em mới chinh phục được trái tim anh thôi.”

Kim Trăn: ...

Vừa rồi câu nam nam là ai nói.

Thấy tâm trạng Kiều Mạt chuyển tốt, Kim Trăn liền bảo: “Tiểu Cửu, hai ngày nữa anh phải về Bắc Kinh một chuyến.”

Kiều Mạt cười tủm tỉm: “Chuẩn.”

Kim Trăn nghe vậy, khóe miệng khẽ cong lên, nói: “Chắc tốn chừng nửa tháng.”

“Hả? Lâu vậy cơ á.” Nụ cười trên mặt Kiều Mạt thoát cái sụp xuống, cất giọng đáng thương: “Không chuẩn được hông?”

Kim Trăn bị đáng về đáng yêu của cậu dụ dỗ đến không nhin nổi, cúi xuống tặng cậu một nụ hôn nóng bỏng.

Thật lâu sau, Kiều Mạt mới đỏ mặt nói: “Được rồi, nể tình anh hầu hạ khá thoải mái, em miễn cưỡng đồng ý vậy.”

Trong mắt Kim Trăn lóe lên từng đốm sáng nhỏ, hấn lại cúi đầu cắn môi cậu, lần này hôn lâu hơn, phải đến mười lăm phút. Cuối cùng, Kiều Mạt thờ hấn hên đây Kim Trăn ra, trừng hấn:

Nguồn:

“Lười lại sưng lên rồi.”

Kim Trăn cười nói: “Trước khi đi phải hầu hạ bù cho đủ nửa tháng chứ.”

Kiều Mạt thẹn thùng, thỏa mãn dụi đầu trước ngực Kim Trăn.

Rồi nghe Kim Trăn nói tiếp: “Đúng rồi, lần này chắc Trúc Ảnh sẽ về cùng anh.”

“Cái gì?” Hoàng tử nhỏ nghe vậy, ngẩng phắt đầu lên, trừng Kim Trăn.

Em gái anh, có hôn bù hết phần nửa năm cũng không bù đắp được tâm linh bị tổn thương của tôi đâu. .

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khôì Chinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bệnh Đêm Trắng Tròn Lại Tái Phát

Tối ấy, hoàng tử nhỏ ngao kiêu kiêu không chịu ngủ trong phòng Kim Trăn, nguyên nhân là vì trên người Kim Trăn có mùi Trúc Ảnh. Kim Trăn không hiểu mình với Trúc Ảnh đến góc áo còn chà chạp nhau thì đào đầu ra mùi chứ. Vì thế, hẳn cho rằng Kiều Mạt biết mình muốn về Bắc Kinh nên đang nhõng nhẽo làm mình làm mẩy đây mà.

Yêu cầu gì Kim Trăn cũng có thể chấp nhận, nhưng tuyệt đối không cho phép Kiều Mạt sang phòng người khác ngủ, thành ra hoàng tử nhỏ đấu tranh cả buổi rồi cũng đành thỏa hiệp. Cuối cùng, cậu ôm chân chạy ra ghế salon ở gian ngoài, nói:

“Đêm nay em ngủ ở đây.”

Kim Trăn có chút bất đắc dĩ: “Em vào trong ngủ đi, anh ngủ salon.”

Kiều Mạt liếc Kim Trăn một cái, bảo: “Salon nhỏ lắm, anh ngủ không thoải mái, em mới vừa.”

Kim Trăn thấy Kiều Mạt hờn dỗi nhưng vẫn quan tâm mình, không khỏi thấy lòng ấm áp, bèn xoa xoa đầu Kiều Mạt:

“Được rồi, anh đi tắm đây, cửa phòng ngủ để mở, em muốn vào lúc nào cũng được.”

Kiều Mạt ngoẹo đầu đi, ngóc lên nói: “Còn lâu em mới vào.”

Kim Trăn khẽ nhếch môi, không nói gì, xoay lưng vào phòng tắm.

Mười lăm phút sau, khi một thân hình cực chuẩn chỉ quây mỗi khăn tắm bên hông cứ thoát ần thoát hiện trước mắt, hoàng tử nhỏ thiết tình hơi hối hận vì ban nãy nói cứng quá.

Mỹ nam kế quý gì, phạm quy.

Kim Trăn lại chẳng nói gì thêm, chỉ chăm chú nhìn Kiều Mạt đang nằm trên ghế salon với ánh mắt chứa chan thâm tình. Kiều Mạt bị nhìn đến đỏ rần cả mặt, máu mũi sắp phun tới nơi, nhưng vì tôn nghiêm hoàng tộc, cậu vẫn cắn răng, cố nén xúc động muốn nhào qua.

Kim Trăn rút cuộc không nhịn được cười, bước qua cúi đầu hôn Kiều Mạt, thì thầm:

“Anh đi ngủ đây, lúc vào nhớ đem theo gối.”

Kiều Mạt: ...

Gối gối cái con khi nhà anh.

Kiều Mạt quyết tâm đêm nay nhất định phải chống lại lực hấp dẫn, cậu trùm chăn lên đầu, rúc vào sâu trong salon, chuẩn bị ngủ.

Hơn nửa tiếng sau, trong phòng ngủ không còn âm thanh, Kiều Mạt loáng thoáng nghe thấy bên trong truyền đến tiếng hít thở đều đều của Kim Trăn, có vẻ Kim Trăn đang ngủ, nghĩ đến Kim Trăn đã bận rộn cả ngày hôm nay, Kiều Mạt chợt thấy hơi đau lòng.

Đêm khuya vắng lặng, hoàng tử nhỏ luôn luôn dính giường lại đột nhiên khó ngủ, cậu ngồi dậy, đối diện với trăng tròn vắng vặc ngoài cửa sổ, bắt đầu tiến hành kiểm điểm sâu sắc.

Ban ngày Kim Kim vất vả lắm rồi, mình không nên cố tình gây sự.

Lịch sử của Kim Kim sạch bong kin kít, mình không nên suy nghĩ vẩn vơ.

Kim Kim rất chung tình, mình không nên ghen bậy ghen bạ.

Thân hình Kim Kim gọi cảm chết người, mình không nên chảy nước miếng lung tung.

...

Í, hình như có thứ gì kỳ quái trà trộn vô bản kiểm điểm thì phải.

Nhìn ánh đèn vàng ấm áp rọi ra từ cửa phòng ngủ rộng mở, Kiều Mạt lưỡng lự không biết có nên giả đồ mộng du mộng diếc gì đó để chui vào hay không.

Cậu đang do dự thì chợt nghe thấy trong phòng ngủ truyền ra âm thanh kỳ lạ, vừa giống rên rỉ vừa giống nói mớ, Kiều Mạt sững sốt, tập trung nín thở, cẩn thận nghe kỹ. lát sau, quả nhiên lại vang lên tiếng nữa, lần này Kiều Mạt nghe rõ rồi, là giọng của Kim Trăn.

Chẳng lẽ Kim Trăn mơ thấy cái gì? Kiều Mạt nghi hoặc nghĩ, sau đó chỉ nghe âm thanh vang lên thường xuyên hơn, còn kèm theo tiếng trở mình. Kiều Mạt cảm thấy không ổn lắm, dường như trong âm thanh mỗi lúc một rõ ràng kia hàm chứa cả đau đớn. Tiếp theo, cậu phát hiện trong không khí dâng lên tia dao động linh lực khác thường.

Hoàng tử nhỏ biến sắc, nhảy bật khỏi ghế, chạy ba bước thành hai bước vọt vào phòng ngủ, quả cầu ánh sáng lam nhạt đã ngưng tụ trên lòng bàn tay,

vận sức chờ phát động. Nhưng vào phòng rồi lại ngẩn ra, trong phòng không có gì dị thường, chẳng có người lạ nào cả, cậu cấp tốc mở thiên nhãn xem xét bốn phía, ngoại trừ cảm chế hệ mộc còn mơ hồ lưu lại trên người Kim Trăn, thì không còn thứ khác.

Kiều Mạt nhíu mày, nương theo ánh sáng đèn sàn nhìn về phía Kim Trăn trên giường, lại thấy một ít thứ khiến cậu kinh ngạc.

Kim Trăn tắm xong chỉ mặc mỗi quần lót màu đen, đắp một cái khăn lông, lúc này khăn đã trượt xuống sàn, Kim Trăn thì nhíu mày, nhắm mắt, cổ họng thỉnh thoảng phát ra tiếng nói mơ hồ khó chịu, cơ thể không ngừng lăn qua lộn lại.

Qua thiên nhãn, Kiêu Mạt nhìn thấy trên cơ thể trần trụi của Kim Trăn xuất hiện hoa văn đồ đằng màu đen, lấy đan điền dưới bụng làm tâm, rồi mau chóng khuếch tán toàn cơ thể. Ngực, tứ chi, lưng, thậm chí cả cổ và mặt, thoát cái tất cả đều bị hoa văn nọ phủ kín.

Kiều Mạt thầm hoảng hốt, cậu biết không thể nhìn hoa văn này bằng mắt thường, chỉ khi mình mở thiên nhãn mới có thể trông thấy, thành ra đây hiển nhiên là một phong ấn kết từ linh lực.

Trước kia cậu cũng từng mở thiên nhãn nhìn Kim Trăn mấy lần, song khi ấy đâu xuất hiện ấn ký kia. Trong lòng hoàng tử nhỏ có chút ngờ ngợ, Kim Trăn vẫn chưa tỉnh, nhưng nom bộ dáng nhíu mày chịu đựng là biết đây không phải lần đầu hắn nếm trải loại đau đớn này.

Lập tức, Kiêu Mạt lại cảm thấy vừa xót vừa tức, kẻ nào dám động vào người đàn ông của ta, đình của ta.

Nghĩ đến đây, cậu đặt tay lên mạch Kim Trăn, rót một luồng chân khí vào cơ thể hắn, điều tra tình trạng cơ thể của hắn. Kiêu Mạt cẩn thận điều khiển luồng chân khí nhỏ bé di chuyển trong người Kim Trăn, cậu không chắc phong ấn trên cơ thể Kim Trăn là gì, liệu có chống đối chân khí từ bên ngoài không.

Cũng may ấn ký đồ đằng không có gì bất thường, nhưng sắc mặt Kiêu Mạt lại mỗi lúc một tái theo sự di chuyển của chân khí.

Cậu vẫn luôn cho rằng Kim Trăn có năng khiếu bẩm sinh, song khi trưởng thành chưa từng tu luyện bài bản nên kinh mạch trong cơ thể chưa thông. Nhưng trải qua lần tra xét này, cậu mới phát hiện không phải như vậy.

Mấy gân mạch chủ chốt trong cơ thể Kim Trăn đều nghẽn, không phải bẩm sinh, mà do từng bị thương nặng. Dựa theo tình huống khôi phục hiện tại, Kiêu Mạt đoán rằng lúc Kim Trăn bị thương, ắt hẳn kinh mạch đã đứt từng khúc.

Nếu là thể chất người bình thường, chỉ sợ đây là vết thương chí mạng vĩnh viễn cũng không hồi phục được. Nhờ có hai nội đan, kinh mạch trong người Kim Trăn chậm rãi được chữa trị, song muốn lành lặn như cũ thì tựa hồ không có khả năng.

Tay Kiêu Mạt hơi phát run, mọi thống khổ Kim Trăn từng chịu đựng dường như đều dồn vào lòng cậu, một ngọn lửa phản nộ hừng hực bùng lên từ đáy lòng.

Dưới ánh trăng, trong mắt Kiêu Mạt lóe ra ánh sáng vàng kim, làn da trên cánh tay mơ hồ hiện lên hào quang màu bạc hình vảy. Sống suốt tám trăm năm, hoàng tử nhỏ lần đầu tiên có xúc động muốn giết chết một người.

Song tu gì đó tạm đặt qua một bên, giờ phút này hoàng tử nhỏ chỉ có một suy nghĩ: tìm ra kẻ thương tổn Kim Trăn. Cậu nắm cổ tay Kim Trăn, nhận thấy cơ thể Kim Trăn có vẻ bình tĩnh hơn, dường như linh khí cậu rót vào người hắn có tác dụng xoa dịu đau đớn, làn da vốn nóng hổi cũng hạ nhiệt độ phần nào.

Kiều Mạt bước chân bò lên giường, cởi áo ngủ, trần truồng dán lên người Kim Trăn rồi nằm xuống. Tựa hồ Kim Trăn cảm nhận được sự mát lạnh bên cạnh, liền trở mình kéo Kiêu Mạt vào lòng.

Hồi lâu sau, chân mày Kim Trăn dần giãn ra, hoa văn trên thân cũng từ từ lặn mất, ôm Kiêu Mạt chìm vào giấc ngủ sâu.

Kiều Mạt áp lòng bàn tay lên lưng Kim Trăn, mở to mắt nhìn mặt Kim Trăn, cả đêm không ngủ, chỉ liên tục rót chân khí vào cơ thể Kim Trăn một cách thông thả.

Sáng hôm sau, Kim Trăn vừa mở mắt liền đối diện với khuôn mặt Kiêu Mạt. Nhìn người đeo mắt gấu trúc trong lòng mình, Kim Trăn không khỏi cảm thấy kỳ quái mà buồn cười: “Tôi qua ngủ không ngon à?”

Kiều Mạt tủi thân gật gật đầu: “Tôi qua Kim Kim thiệt đáng sợ.”

Kim Trăn ngơ ra, lập tức suy nghĩ, ý thức được tối qua lại là đêm trăng tròn mười lăm, hắn không khỏi thoáng thay đổi sắc mặt. Hắn không nhớ rõ chuyện đêm qua lắm, chỉ nhớ mang máng là ban đầu cũng khó chịu như mọi lần, nhưng sau lại bất tri bất giác đỡ hơn. Hắn cúi xuống nhìn Kiêu Mạt, cất giọng khá căng thẳng: “Đêm qua anh bị sao vậy? Có làm em bị thương không?”

Kiều Mạt lắc đầu: “Không, em biết anh không nỡ tổn thương em, nhưng nom anh có vẻ khó chịu lắm.”

Nghe vậy, Kim Trăn nghiêm mặt nói: “Tiểu Cửu, về sau nếu lại thấy anh xuất hiện tình trạng tương tự, em không được tới gần anh, biết chưa?”

Kiều Mạt mở mắt tròn xoe: “Tại sao?”

Kim Trần sầm mặt: “Tháng nào thân thể anh cũng xuất hiện tình huống lạ thường một lần, mỗi lần anh đều trở nên rất nguy hiểm, em đừng tới gần.”

Kiều Mạt ngây thơ hỏi: “Nguy hiểm thế nào? Em thấy anh có vẻ khó chịu lắm, là chỗ nào sẽ đau, sẽ chảy máu sao?”

Kim Trần: ...

Có sao đối thoại nghe cứ thấy sai sai chỗ nào.

Trong mắt Kiều Mạt lấp lánh ánh nước, hỏi: “Kim Kim, anh không thích em sao?”

Kim Trần cau mày, đáp: “Nói vớ vẩn gì đó.”

“Vậy sao anh lại giấu giếm em? Thích một người không phải là nên lừa dối cả thân lẫn tâm trước người ấy ư?” Kiều Mạt hỏi tiếp.

Kim Trần: ...

Nhìn ánh mắt chờ mong của Kiều Mạt, Kim Trần lặng thinh giây lát, rồi cuộc cảm lòng chẳng đậu mà khê thờ dài:

“Tiểu Cửu, anh không muốn kéo em vào nguy hiểm không cần thiết, nên có một số việc, em không biết vẫn tốt hơn.”

Kiều Mạt chớp mắt: “Trúc Ảnh biết hông?”

Kim Trần: ...

Kiều Mạt bĩu môi, tủi thân mà rằng: “Anh lừa dối với anh ta, với em thì...”

Kim Trần: ...

Vì quái gì đối thoại lại bay tới trình độ này?

“Kim Kim, có phải anh cảm thấy em vô dụng lắm hông? Sợ em liên lụy anh chứ gì?” Kiều Mạt nói. “Kỳ thực em mạnh lắm, thiệt đó, chuyện Trúc Ảnh làm được, em cũng có thể làm, hơn nữa còn làm tốt hơn.”

Kim Trần nhìn đôi mắt thâm quầng của Kiều Mạt, xót xa ôm sát cậu vào lòng mình, trầm tư một lát mới lên tiếng:

“Tiểu Cửu, nhà họ Kim bọn anh tương đối đặc biệt, mỗi thế hệ đều cho ra đời một người dốc lòng tu luyện, và sẽ sống tại chùa Ngũ Phong trên núi Thiên Trúc ở ngoại ô Bắc Kinh. Thế hệ ba anh có chú hai, từ nhỏ chú đã lớn lên tại núi Thiên Trúc, tu luyện bốn mươi năm, đạo hạnh rất sâu. Năm sáu tuổi, có một lần anh theo ba lên núi Thiên Trúc thăm chú ấy, rồi tự nhiên ngất xỉu giữa đỉnh núi, sau chú hai phát hiện thể chất của anh không giống người thường, phải đồ đệ là Trúc Ảnh đến giám thị và quan sát anh. Theo tuổi ngày càng lớn, anh cũng nhận ra bản thân bất thường, mỗi mười lăm trăng tròn, trong đầu anh luôn xuất hiện một vài cảnh tượng kỳ quái, nói theo thuật ngữ y học hiện đại, thì chính là hội chứng tổng hợp giữa tinh thần phân liệt và vọng tưởng. Hết đến ngày mười lăm, trí nhớ của anh sẽ bị rối loạn, tính tình thay đổi hoàn toàn, năm xưa Trúc Ảnh bị anh đã thương chính tại thời gian ấy. Ở nước ngoài ba năm, anh cũng đi khám rất nhiều bác sĩ, vốn đã dần dần giảm bớt, ai ngờ về nước lại tái phát.”

Ánh mắt Kim Trần thoáng tối đi, tiếp tục nói: “Chắc em cũng biết lời đồn anh mắc bệnh tâm thần đúng không, không phải tin đồn vô căn cứ đâu, anh lo mình sẽ làm em bị thương.”

Kiều Mạt chớp chớp mắt, ôm cổ Kim Trần hôn cái chụt lên má hấn, cất giọng điềm nhiên như không:

“Không sao, em không sợ, anh Đỗ lúc nào chả bảo em bị thần kinh, he he, vừa khéo thành đôi với anh luôn.”

Kim Trần nghe vậy, một cảm giác lo lắng chảy qua trái tim, hấn lẳng lẳng nhìn Kiều Mạt, ánh mắt sâu hun hút.

Kiều Mạt vươn tay vuốt cơ ngực chắc nịch của Kim Trần, mở miệng nói:

“Kim Kim, hôm bữa anh kể sau khi đã thương Trúc Ảnh, anh cũng bị thương mà, lúc ấy có nghiêm trọng hông? Là Trúc Ảnh làm anh bị thương à?”

Kim Trần lắc đầu: “Không, là chú hai anh, vì lúc ấy anh nổi điên, gần như muốn đánh chết Trúc Ảnh, chú hai bất đắc dĩ phải đã thương anh.”

Kiều Mạt gật gù đầu, trong mắt thoáng hiện tia sáng, không nói gì, chỉ dụi đầu vào ngực Kim Trần cọ cọ như làm nũng.

Hoàng tử nhỏ thức trắng nguyên đêm, nên sau khi có được đáp án mình muốn, con buồn ngủ rồi cuộc tập kích cậu, cậu gục vào lòng Kim Trần, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cậu nhớ tới một việc, tối qua trước khi tiến vào phòng Kim Trần, cậu cảm giác được một luồng linh lực dao động truyền ra, nơi phát ra chính là Kim Trần. Nếu cảm giác không sai, thì cậu nhận thấy khí tức Ma tộc trong luồng linh lực nọ.

Liên tưởng đến phong ấn đồ đằng trên người Kim Trần, hoàng tử nhỏ biết chuyện này có hai khả năng:

Một là phong ấn đồ đằng do người của Ma tộc hạ, hạ trên người Kim Trăn với mục đích riêng.

Hai là phong ấn kia đang niệm phong ma vật.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Gia Thế Của Kim Trăn Dần Được Vạch Trần

Bắc Kinh, Kim trạch.

Dưới giàn nho trong sân sau của biệt thự, một bàn đá, hai ghế đá.

Kim Bác Cương nhìn bàn cờ, trầm tư giây lát mới nói: “Anh nhận thua.”

Người đàn ông trung niên đối diện mặc áo bào màu xanh, cười bảo: “Anh cả, anh thua ba ván rồi.”

Kim Bác Cương lắc đầu: “Già rồi, không bằng chú nữa.”

Người họ cười nói tiếp: “Không khí núi Thiên Trúc rất trong lành, ông cụ mới ở đó thời gian ngắn đã không muốn về nữa. Hay anh với chị dâu có thời gian cũng lên ở vài hôm đi.”

Kim Bác Cương ần thái dương, đáp: “Chờ anh về hưu đã, giờ thực tình không có thời gian, cũng chẳng có tâm trí đi đâu hết. Trong nhà ngoài nhà, từ lớn đến nhỏ, không cái nào bớt lo được. Bác Á, gần đây ông chú khỏe không?”

**ông chú: em của ông nội*

Kim Bác Á nói: “Vẫn vậy, vẫn luôn bế quan, lần gần nhất ông xuất quan đã là mười năm trước, lần này cha lên núi ở lâu như vậy, cứ tưởng có thể chờ được ông chú xuất quan, tiếc rằng tới nay vẫn chưa có động tĩnh gì.”

Kim Bác Cương gật đầu: “Lần này chú xuống núi để quyết định chuyện sau này của nhà họ Kim à? Kim Đình với Kim Trăn đều không còn nhỏ nữa, anh nhớ hỏi chúng ta bằng tuổi tụi nó, chú đã lên núi tám năm rồi.”

Kim Bác Á im lặng suy nghĩ, đáp: “Ừm, theo lý mà nói, tu luyện nên càng sớm càng tốt, có điều anh cũng biết thể chất của Kim Trăn rồi đấy, Kim gia chúng ta truyền thừa mấy ngàn năm qua nhiều thế hệ, nhưng chưa từng gặp ai có tình trạng giống Kim Trăn, em định đợi ông chú xuất quan rồi nhờ ông định đoạt. Hiềm nỗi dựa theo tình huống hiện nay, có lẽ không đợi được rồi.”

Kim Bác Cương ngắm nghía quân cờ trên bàn, trầm giọng bảo: “Anh nghe Trúc Ảnh nói gần đây trên núi không yên ổn à?”

Sắc mặt Kim Bác Á trở nên nghiêm trọng, gật đầu: “Đạo này nhân gian liên tục phát sinh dị tượng, trên núi lại nhiều lần xuất hiện ma vật, e rằng trong thể hệ của chúng ta, núi Thiên Trúc sẽ xảy ra đại sự.”

Kim Bác Cương khẽ thở dài: “Bất kể thế nào, mấy ngàn năm truyền thừa của Kim gia cũng không thể hủy trên tay anh, có ông chú ở đây, không cần lo lắng quá mức. Việc cấp bách hiện tại là quyết định người thừa kế đời sau.”

Kim Bác Á trầm ngâm chốc lát: “Dựa theo lệ cũ trước kia, luôn luôn là con trưởng kế thừa gia nghiệp, con thứ vào công chùa. Nhưng em hơi lo lắng tình huống của Kim Trăn.”

Ánh mắt Kim Bác Cương trở nên kiên định, ông nhìn em trai mình, hỏi: “Bác Á, không phải chú tính toán cả rồi đấy chứ, không muốn cho Kim Trăn vào công chùa chứ gì?”

Kim Bác Á nhú mày, không đáp.

Kim Bác Cương tiếp tục nói: “Ba năm trước chú đã thương Kim Trăn, ban đầu anh cũng không để tâm lắm, dù sao cũng là nó ra tay trước, tính mạng Trúc Ảnh cũng chỉ mảnh treo chuông, chú ra tay vì cứu người không có gì đáng trách. Nhưng về sau nó ra nước ngoài, anh nhận được báo cáo kiểm tra sức khỏe của Kim Trăn do Hoắc Ly gửi về, năm ấy chú chặt đứt kinh mạch toàn thân nó, hẳn cũng biết kinh mạch đứt đoạn ảnh hưởng thế nào với người tu luyện đúng không. Ngày trước chú chỉ bảo với anh là thể chất nó không thích hợp tu luyện, song vẫn chưa giải thích rõ nguyên nhân, hôm nay chú nói thật cho anh biết đi, vì sao Kim Trăn không được? Lại còn khiến chú không tiếc xuống tay tàn nhẫn đến thế.”

Lúc này, Hoắc Lan bước ra từ cửa sau biệt thự, gọi hai anh em Kim Bác Cương:

“Nặng to rồi kia, hai anh em không định vào nhà hả?”

Kim Bắc Cương nhìn vợ mình, xua tay. Tâm trạng Hoắc Lan rõ ràng khá tốt, nói tiếp: “Vậy để tôi hái cho hai anh em ít nho, Bắc Á lâu rồi không xuống núi, nếm thử xem nho nhà bọn chị khác nho núi thế nào.”

Kim Bắc Á mỉm cười: “Vâng, làm phiền chị dâu rồi.”

Hoắc Lan vào nhà lấy kéo và rổ.

Kim Bắc Á nhìn bóng dáng Hoắc Lan vào nhà, nụ cười trên mặt dần tắt, trầm mặc giây lát, cuối cùng thở dài, mở miệng nói: “Anh cả, anh còn nhớ năm Kim Trần sáu tuổi có một lần lên núi Thiên Trúc chơi, rồi đột nhiên ngất xỉu không?”

Kim Bắc Cương gật đầu: “Nhớ, hồi ấy nó hôn mê ba ngày, sau tự tỉnh lại.”

Kim Bắc Á nói tiếp: “Kể từ lần đó, em phát hiện thân thể Kim Trần đã xảy ra biến hóa, em nhớ lúc nó mới ra đời, chủ hai còn tại thế, khi ấy ông từng kiểm tra thuộc tính kinh mạch của nó, là thuộc tính kim thuần khiết, hơn nửa sinh ra đã có nội đan, tư chất cực tốt. Năm đó chủ còn cảm thán rằng, thế hệ tiếp theo của Kim gia có khả năng sẽ xuất hiện kỳ tài không thua kém ông chú. Nhưng sau lần Kim Trần ngất xỉu, em cảm nhận được một linh khí khác trên người nó, thuộc tính mộc, chẳng những thế còn vô cùng mạnh. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng ai ngờ chẳng lâu sau em lại dần cảm giác được ma khí trên người Kim Trần.”

Kim Bắc Cương kinh ngạc nhìn em trai, hỏi: “Ý chú là?”

Ánh mắt Kim Bắc Á âm trầm dần, trầm giọng nói: “Núi Thiên Trúc luôn là nơi ma vật thường xuyên qua lại, em hoài nghi ngày ấy Kim Trần đã bị ma vật xâm nhập cơ thể, đủ loại biểu hiện sau này của nó càng khẳng định suy đoán của em. Đêm trăng tròn mười lăm đúng là thời khắc linh lực của ma vật mạnh nhất, mỗi khi tới ngày này, Kim Trần sẽ phải chịu đựng ảnh hưởng từ viên nội đan hệ mộc kia.”

Kim Bắc Cương khiếp sợ nhìn Kim Bắc Á, nhất thời có chút khó chấp nhận việc con trai mình biến thành ma vật, tuy ông chưa từng tu luyện, nhưng luôn khắc sâu tổ huấn của Kim gia vào tâm khảm.

“Sao lại như vậy?” Kim Bắc Cương – người đứng trước núi Thái Sơn sụp đổ cũng không đổi sắc mặt – lại để lộ ánh mắt không tin nổi, ông cất giọng run nhè nhẹ: “Bác Á, có khi chú đoán sai rồi chăng?”

Kim Bắc Á ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Kim Bắc Cương cũng khó sở chẳng kém: “Anh cả, anh biết em yêu thương Kim Trần từ nhỏ, lúc nào cũng đối xử với nó như con trai ruột mà. Em luôn cho rằng nó sẽ trở thành đồ đệ ưu tú của em, trở thành niềm kiêu hãnh của Kim gia chúng ta. Chuyện này, em còn thấy khó chấp nhận hơn anh, năm đó em cũng từng nghĩ chắc mình lầm rồi, nên mới phái Trúc Ảnh tiếp cận nó, quan sát nhất cử nhất động của nó. Sau đó, Trúc Ảnh có báo lại với em, Kim Trần kể với Trúc Ảnh rằng mỗi đêm trăng tròn, trong đầu nó sẽ hiện ra một vài ký ức không thuộc về mình, cảnh tượng rất quỷ dị mà máu me. Nghe Trúc Ảnh miêu tả, em có thể xác định đó là cảnh chém giết giữa ma vật, thân thể Kim Trần quả thực đã trải qua biến hóa, thuộc tính kim sẵn có của nó cực mạnh, thành thử thuộc tính mộc vẫn đang bị áp chế, nhưng một khi phát sinh đột biến, thiết nghĩ hậu quả sẽ vô cùng khủng khiếp.”

Kim Bắc Á tạm dừng, bổ sung: “Ba năm trước lúc nó đánh Trúc Ảnh, tu vi của Trúc Ảnh đã không còn thấp nữa, Kim Trần chưa từng tu luyện, chỉ nhất thời phát điên đã có thể làm Trúc Ảnh trọng thương tới mức đó, nên em bắt đầu đề phòng, buộc lòng phải hạ cấm chế phong ấn, đồng thời chặt đứt kinh mạch của nó để chấm dứt hậu họa.”

Trong mắt Kim Bắc Á thoáng hiện vẻ tàn nhẫn và đau xót.

Bấy giờ Hoắc Lan đã cầm dụng cụ tới chỗ giàn nho, cắt xuống từng chùm nho chín, thấy sắc mặt chồng mình không tốt, liền mở miệng hỏi:

“Bác Cương, đừng nói mình lại thua nữa ghen?”

Kim Bắc Cương lặng thinh vài giây, mặt rớt cuộc trở lại bình thường, gật đầu bảo:

“Ừ, thua liền ba ván, buộc phải thừa nhận mình già thôi.”

Kim Bắc Á cười nói: “Anh cả, anh lớn hơn em hai tuổi thôi mà.”

Hoắc Lan nghe vậy cũng cười nói: “Bác Á, chị thấy dân tu luyện các chú đều có thể kéo dài tuổi thọ, chú với Bác Cương đứng chung, làm gì có điểm nào giống anh em chứ.”

Kim Bắc Á cười đáp: “Chị dâu cứ đùa, trông chị cũng trẻ lắm.”

Hoắc Lan cười tùm tùm đứng cạnh Kim Bắc Cương, nói: “Nếu so với ông thì đúng thế, mỗi lần đi dự tiệc với ông, chị đều cố gắng ăn diện sao cho già bốt, nắc công người ta lại nghĩ ông lấy vợ trẻ, tác phong có vấn đề.”

Sắc mặt Kim Bắc Cương biến đen, bắt đầu dĩ mà rằng: “Chuyện này có gì đáng khoe hả.”

Hoắc Lan ôm một rổ nho, thò tay chọc nhẹ lên trán Kim Bắc Cương, gắt: “Tôi cứ thích đấy.” Sau đó bê rổ đến giếng nước trong sân rửa nho.

Nhìn hành động của Kim Bắc Cương và Hoắc Lan, Kim Bắc Á cười bảo:

“Anh cả, tình cảm giữa anh với chị dâu vẫn tốt như ngày nào.”

Kim Bắc Cương hừ lạnh, cất giọng gượng gạo: “Anh không chấp nhận với bà ấy.” Nhìn bóng dáng Hoắc Lan, sắc mặt Kim Bắc Cương dịu bớt, trầm giọng nói: “Bác Á, chuyện Kim Trần đừng cho Hoắc Lan biết.”

Kim Bắc Á gật đầu, ông biết Hoắc Lan xưa nay luôn thiên vị thằng con út.

“Nếu thật là thế, vậy chuyện tiếp theo sẽ khó đây, tư chất của Kim Đình quả thực không thích hợp theo chú lên núi, thêm nữa chí của nó không ở đây. Thằng nhóc ấy, từ nhỏ đã bắt đầu gây dựng vòng xã giao của mình, tuy nó luôn ra chiều khiêm tốn trước mặt anh, nhưng anh vẫn thấy rõ đã tâm trong mắt nó.” Kim Bắc Cương lo lắng. “Bất kể thế nào, chúng ta cũng không được quên trách nhiệm trong tổ huấn Kim gia. Ngắt nổi với tình hình hiện nay, chẳng lẽ phải hỏi Kim Đình mau chóng sinh con?”

Kim Bắc Á yên lặng, đoạn quay sang nhìn nhìn Hoắc Lan bên cạnh giếng nước, nói: “Hay anh với chị dâu đẻ thêm đứa nữa đi?”

Kim Bắc Cương: ...

Kim Trần và Kiều Mạt ngọt ngào trong khách sạn cả ngày, sáng hôm sau đơn giản thu thập ít đồ rồi chuẩn bị về Bắc Kinh. Lúc này, Trúc Ảnh rất cuộc thể hiện chức năng trợ lý, trước một ngày đã mua xong vé máy bay cho hai người.

Kiều Mạt ngồi trên ghế salon gian ngoài, nhìn Kim Trần thu dọn đồ đạc như cậu vợ nhỏ ngoan ngoãn.

Sắp xếp xong, Kim Trần đến ngồi xuống cạnh Kiều Mạt, có chút không nỡ mà ôm lấy cậu, nói:

“Nhớ chưa? Lặp lại lần nữa.”

Kiều Mạt cất giọng nghiêm túc mà lưu loát: “Tôi hàng ngày phải gọi cho anh, cách xa Mạc Vũ Sinh Hoa Dung Ô Mãn và hết thấy sinh vật giống đực, không có việc gì thì không được ra ngoài chạy lung tung, không được mặc áo lộ từ xương quai xanh trở xuống, tắm xong phải mặc quần lót, đến anh.”

Kim Trần vừa lòng gật đầu, bảo:

“Giữ khoảng cách an toàn ba mét với Trúc Ảnh, nhớ em thì hôn cái vẫy cá này, chụp cho em một tấm ảnh chú hai.”

“Vẫy rồng, vẫy rồng, em đã nói là vẫy rồng...” Kiều Mạt cả giận.

Kim Trần cười gật đầu: “Ừ, cá kim long, anh biết rồi.”

Kiều Mạt bức bối trừng Kim Trần, đêm qua cậu cố lấy dũng khí tiết lộ cho Kim Trần biết thứ này là vẫy rồng quý giá, dè dặt Kim Trần hoàn toàn không tin. Cá kim long, cái quỷ gì hông biết?

Kim Trần hôn hôn má Kiều Mạt, hỏi: “Tiểu Cửu, hai cái trước anh còn hiểu được, nhưng em muốn ảnh chú hai anh làm gì?”

Kiều Mạt vẫn đang hờn dỗi, phồng má đáp: “Coi thử tướng tá ông có bánh giống anh hông?”

Trong mắt Kim Trần hiện lên tia sáng khác thường, nói: “Người đẹp trai nhất nhà bọn anh là ông cố chú của anh, năm nay gần một trăm tuổi, em có muốn nhìn luôn không?”

ông cố chú: em trai của ông cố

Kiều Mạt bĩu môi: “Hết luôn đi, đằng nào tiết tháo cũng bị anh ăn mất rồi.”

Kim Trần mỉm cười, cúi đầu thì thầm bên tai Kiều Mạt: “Chờ anh về cũng ăn luôn trình tiết của em.”

Trong mắt Kiều Mạt lập tức lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, cậu ôm eo Kim Trần, cất giọng vừa then thùng vừa rụt rè:

“Hay là ăn xong hẵng đi?”

Kim Trần: ...

Hắn chọn phương thức đùa giỡn sai bét nhè, nên thất bại triệt để

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hoàng Tử Nhỏ Bật Mode Mới

Trong hai ngày Kim Trấn đi rồi, trường quay hết sức yên tĩnh, tuy mỗi ngày cảnh sát vẫn về đây phong tỏa hiện trường, điều tra manh mối, nhưng đối với diễn viên và ekip làm phim, mấy ngày nay quả là kỳ nghỉ hiếm hoi.

Tinh thần Tạ Thanh Thần vẫn có chút suy sụp, Hoa Dung bắt được cơ hội, ngày ngày lượn lờ xung quanh cô, dốc lòng chăm sóc, tận sức làm tròn trách nhiệm của bạn trai Trung Quốc gương mẫu.

Ngoại trừ Tạ Thanh Thần, những người khác trong đoàn phim không quen biết gì Lâm Đan Đan, nên trải qua giai đoạn hoảng sợ và đồng cảm ban đầu, ai nấy đều khôi phục thái độ bình thường.

Nhất là Đào Di và Tịnh Tịnh, hai cô nàng ngày đêm ngâm mình trong quán bar tại trung tâm thành phố, high quên trời trăng.

Vì Vi và Tô Tô không điên cuồng như hai cô kia, song cũng nhân cơ hội này đến Đông Thành chơi cho biết.

So ra, Mạc Vũ Sinh là yên lặng nhất, cả ngày ở trong khách sạn, không hề bước chân ra ngoài, người đại diện đã cảm kích bản phần sau lại đây, cộng thêm vài công việc liên quan đến quảng cáo và làm người phát ngôn, Mạc Vũ Sinh căn bản không rảnh.

Lục Tường là người nóng ruột nhất, nhưng cũng không còn cách nào, chỉ đành ngồi trong khách sạn lo lắng suông. Nhìn hắn mỗi ngày đi tới đi lui trong phòng như khủng long bạo chúa, nữ biên kịch đề nghị hắn đến một miếu thờ ở ngoại ô Đông Thành cúng bái vì đoàn phim, cũng vì hắn luôn. Lục Tường nghe xong, vậy mà làm theo thiệt, hôm sau dẫn Đầu Trọc và nữ biên kịch đi thẳng tới ngôi miếu nọ.

Buổi sáng ngày thứ ba, nguyên một tầng của khách sạn chìm vào tĩnh lặng, Kiều Mạt ngồi trong phòng Kim Trấn, Ô Mẫn bên cạnh thì toát mồ hôi ướt thối dương.

“Điện hạ, Đào Di với Tịnh Tịnh đi từ sáng qua, đến giờ vẫn chưa về phòng. Hai cô kia thì đi chơi từ sáng nay, tối qua nhóm đạo diễn Lục không về, Hoa Dung đang ở ngoài đường, hình như đi mua cơm trưa cho Tạ Thanh Thần, mấy staff khác trong đoàn phim thì rủ nhau đi nướng thịt. Hiện tại cả tầng này chỉ còn ba phòng có người, kỷ lục thấp nhất trong lịch sử.”

Nói xong, Ô Mẫn lau mồ hôi, nhìn Kiều Mạt đang ngồi gặm donut trên ghế salon, trong lòng cứ thấy kỳ kỳ. Từ sáng hôm Kim Trấn rời đi, Kiều Mạt liền giao cho hắn một nhiệm vụ, quan sát chặt chẽ hướng đi của người trong đoàn phim, tranh thủ tìm thời điểm khách sạn vắng người nhất.

Hai bữa nay Kiều Mạt hoàn toàn không lộ mặt ra khỏi phòng, ban ngày ở lì trong phòng tu luyện, bảy giờ tối đúng hẹn gọi cho Kim Trấn, miệng bô lô ba la liên tù tì hai tiếng, sau đó tắm rửa, tu luyện tiếp, cười ngu một chốc rồi đi ngủ.

Ô Mẫn chả biết Kiều Mạt muốn làm gì, nhưng hắn mơ hồ cảm giác được tu vi của Kiều Mạt hai ngày nay đang đề cao. Quả nhiên, sau khi ngồi trên ghế salon diệt xong ba cái donut, hoàng tử nhỏ mở miệng:

“Ô Mẫn, tối qua ta đột phá bình cảnh, tiến vào kỳ Nguyên Anh.”

Ô Mẫn nghe vậy, lập tức cười nói: “Chúc mừng điện hạ.”

Nguyên Anh là thời kỳ quan trọng nhất trong cả quá trình tu luyện, từ Linh Tịch lên Nguyên Anh, rất nhiều người phải trải qua giai đoạn vô cùng dài lâu, đa số người nhân gian đến tận cuối đời cũng chưa thể đột phá.

Hoàng tử nhỏ có sự hỗ trợ của tư chất long tộc nên dễ dàng hơn, lần đột phá này với cậu cũng rất quan trọng, bởi bước vào kỳ Nguyên Anh là có thể di chuyển bằng pháp khí ngự không. Từ khi đến nhân gian, linh lực trong cơ thể cậu bị áp chế rất nhiều, lúc trước ngay cả năng lực gọi pháp khí cũng không có.

Hồi mới gặp Kiều Mạt, Ô Mẫn cũng đã nhận thấy tu vi của cậu chỉ cách Nguyên Anh một bước. Nhưng cậu luôn vững bước tu luyện không nhanh không chậm, cũng chẳng dành quá nhiều tinh lực cho việc này. Thời gian tu luyện mỗi ngày còn lâu mới bằng thời gian xem TV.

Rốt cuộc là chuyện gì thôi thúc mà hoàng tử nhỏ thoát cái đã bật mode “trùm” luyện rồi? Ô Mẫn ngạc nhiên lắm, nhưng vẫn không hỏi.

Kiều Mạt nhảy khỏi ghế salon, duỗi eo, nói:

“Đi thôi, chúng ta sang phòng mấy người khác ngao du.”

Ô Mẫn theo Kiều Mạt ra khỏi phòng, đi thẳng về hướng phòng Mạc Vũ Sinh, căn cứ vào phán đoán của hắn, Kiều Mạt chẳng đời nào qua phòng Tạ Thanh Thần, nên chỉ có thể là phòng Mạc Vũ Sinh thôi.

Đi được hai bước, lại phát hiện Kiều Mạt đi về hướng ngược lại. Ô Mẫn ngơ ra, tức tốc quay đầu đi theo.

Hai người đến trước cửa căn phòng cuối hành lang rồi dừng chân, Kiều Mạt quay lại dòm Ô Mãn, bảo:

“Mở cửa đi.”

“Hử?” Ô Mãn sững sốt, ngẩng đầu nhìn, là phòng của Vi Vi và Tô Tô mà.

“Điện hạ, giờ mấy cỗ không có trong phòng.” Ô Mãn nói.

“Đúng vậy, thế nên mới biểu người mở cửa, hệ thổ là tiện nhất, lỗ chìa khóa đây nè.” Kiều Mạt đáp.

Giờ phút này, Ô Mãn rút cuộc hiểu đến phòng người khác ngao du là ý gì, hấn chân chứ nói:

“Điện hạ, ý ngài là vô mấy phòng không người dạo chơi hả?”

Kiều Mạt gật đầu: “Có người thì phóng linh thức kiểu gì.” Sau đó vút cho Ô Mãn một ánh mắt ghét bỏ “sao người chậm tiêu thế”...

Ô Mãn đành chia tay, chỉ thấy lòng bàn tay hấn xuất hiện một trụ cát màu vàng đất, chậm rãi chui vào lỗ chìa khóa, sau khi rút đầy thì cát nháy mắt đông cứng. Ô Mãn giật giật cổ tay, vận một cái, tiếng cách vang lên, cửa phòng mở ra ngay sau đó.

Kiều Mạt đi vào rồi đứng giữa phòng, chợt thấy một luồng sóng lam nhạt tràn ra từ tay cậu, lấp kín cả căn phòng. Cậu nhắm mắt tra xét một hồi, mở mắt, vươn tay rút một tia linh lực vào đèn treo trên trần phòng, đoạn mang Ô Mãn ra ngoài.

Trong nửa tiếng sau đó, hai người dò xét tất tật phòng của tầng này một lần.

Sau khi mở khóa phòng của nguyên tầng lầu, Ô Mãn đã biến thành tay mở khóa lão luyện, nhận thấy mình get được kỹ năng mới toe, cảm giác có tật giật mình nho nhỏ ban đầu cũng biến mất tầm mắt tích. Té ra pháp thuật hệ thổ còn có thể xài như vậy, sau này nếu không được nhận thầu hồ cá thì chuyển sang làm thợ khóa, ý tưởng coi mò cũng hay phết chứ nhỉ.

Cuối cùng quay về phòng cũ, Ô Mãn rút cuộc nhin không được phải hỏi:

“Điện hạ, ngài đang tìm gì vậy?”

Kiều Mạt tròn mắt nhìn hấn: “Đương nhiên là tìm hung thủ giết người rồi.”

Ô Mãn hơi kinh ngạc: “Điện hạ, bao ngày nay ngài khắc khổ tu luyện, chẳng lẽ vì muốn khu ma trừ hại cho nhân gian?”

Kiều Mạt gật gù: “Đúng thế, trước khi Kim Kim về, ta nhất định phải tóm được hung thủ.”

Ô Mãn không hiểu lắm: “Giác ngộ của điện hạ tăng vọt từ lúc nào mà lạ vậy, chả lẽ ngài quen biết cái cô mới chết kia?”

Kiều Mạt cất giọng rất chi nghiêm túc: “Ô Mãn, đừng bịa đặt, Kim Kim nghe được sẽ ghen, trinh tiết của ta thuộc về anh.”

Ô Mãn: ...

Móa, miệng lại tiện nữa.

Kiều Mạt tiếp lời: “Hôm qua Kim Kim tâm sự trong điện thoại với ta rằng kéo dài thêm ngày nào là đoàn phim tổn thất chi phí ngày ấy, ta muốn chịu trách nhiệm với tiền của Kim Kim, nên phải tìm ra hung thủ mau mau chút.”

Ô Mãn gật đầu.

Đây là dạng điển hình của bị ăn tươi còn giúp người ta tiết kiệm tiền nè.

Kiều Mạt: “Bắt đầu từ mai, người đi theo dõi Đào Di, cỗ đi đâu người theo đó, mọi tình huống phải kịp thời báo cáo cho ta biết.”

Ô Mãn mờ mịt, vừa ngẩng đầu toan lên tiếng, Kiều Mạt đã bổ sung:

“Ta không quen biết gì cỗ hết, đừng hiểu lầm.”

Ô Mãn: ...

Rùa cũng có tôn nghiêm, còn khuya mới phạm hai sai lầm tương tự nhau trong một phút nha.

“Ta chỉ cảm thấy người kế tiếp gặp vấn đề có lẽ là Đào Di, ta cảm nhận được khí tức na ná khí tức tại phòng cô nàng mới chết trong phòng cỗ, hai người đều là hành cách hệ hỏa, có khả năng hung thủ chuyên chọn hệ hỏa để xuống tay.” Kiều Mạt nghiêm túc nói.

“Yên tâm đi điện hạ, tôi nhất định bảo vệ cỗ thật tốt.” Ô Mãn tỏ lòng trung thành.

Kiều Mạt trợn mắt liếc hần: “Ai kêu ngươi bảo vệ? Ta chỉ sai ngươi theo dõi cô thôi.”

Ô Mãn hắc tuyến: ...

Kiều Mạt cau mày nghĩ nghĩ, đoạn mở miệng: “Ồm, nếu Đào Di gặp chuyện thiệt, mấy cảnh của cô sẽ phải quay lại hết, vậy càng lãng phí tiền. Được rồi, Ô Mãn, vậy ngươi bảo vệ cô đi. Nhưng dựa theo tu vi hiện tại của ngươi, nếu gặp nguy hiểm thì ngươi vẫn nên mau chóng cho ta biết, tu vi của hung thủ chắc cao hơn ngươi đó.”

Tâm tình Ô Mãn đang phập phồng, nghe xong câu cuối của Kiều Mạt, đáy lòng hần vẫn có chút cảm động:

Điện hạ vẫn nhớ thương an nguy của mình. BẠN ĐANG

Loại cảm động này nóng hổi được một giây, giọng hoàng tử nhỏ lại truyền tới: “Ô Mãn, ngươi đừng gặp chuyện nhen, nếu không ai đi mua donut cho ta.”

Ô Mãn: ...

Hần gởi gắm hi vọng vào tên này làm qué gì chứ, tìm ngược hờ!

Nói thì nói thế, Ô Mãn vẫn thấy được sự quan tâm chân thành trong mắt hoàng tử nhỏ, dù thoát trông lòng quan tâm có vẻ dành một phần cho donut rồi.

Ô Mãn quyết định chấm dứt đề tài khiến người ta đáng lòng này, hỏi:

“Điện hạ, giờ ngài có đầu mối gì chưa?”

Kiều Mạt lắc đầu: “Khó nói lắm, luồng linh áp hệ thổ lần trước cứ như đã lặn mất triệt để, ban này ta chẳng cảm nhận được tí gì. Mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, nếu mục tiêu của đối phương là hệ hỏa, vậy bản thân hần nên là hệ mộc hoặc thổ.”

Ô Mãn nghe vậy thì nhủ mảy: “Điện hạ, Trúc Ảnh kia là hệ mộc, hơn nữa hần mới đến không lâu đã xảy ra chuyện, chiếu theo lẽ thường, hần đáng nghi nhất.”

Kiều Mạt lắc đầu: “Mới đầu ta cũng hoài nghi hần, nhưng ngẫm lại chắc hần chẳng ngu vậy đâu. Mấy bữa nay hần vắng mặt, nếu lại xảy ra chuyện thì xem như không liên quan gì tới hần.”

Bất tri bất giác, hai người ngồi tán gẫu trong phòng đến bảy giờ tối, giờ sinh học của hoàng tử nhỏ cực chuẩn, cậu hoan hỉ chạy thẳng tới chỗ đi động đầu giường, vừa cầm lấy đi động, tiếng chuông đã vang lên.

Kiều Mạt cảm di động quơ quơ với Ô Mãn, đắc ý nói:

“Cái này gọi là tâm hữu linh tê nè.”

Ô Mãn im lặng quay lưng đi, chuẩn bị rời phòng, không muốn nghe đối thoại ê răng của hai người. Phía sau, Kiều Mạt bắt máy, cất giọng ngọt lịm:

“Nhớ anh, moah moah!”

Ô Mãn thoáng run rẩy, da gà da vịt nổi đầy người, toan cất bước thì nghe âm thanh chói tai vang lên sau lưng:

“Anh hai? Sao lại là anh!”

“A a a! Moah lộn người rồi, quê chết mất, trước khi gọi điện sao không ới em một tiếng hà, thiệt tình.” Hoàng tử nhỏ cất giọng vừa thẹn vừa bực.

Nghe thế, Ô Mãn không nhịn được cười mà dừng bước lại, tập trung vênh tai, duỗi dài đầu rùa, nghe lén hai người nói chuyện.

“Ui má ơi, Tiểu Cửu, mới mấy bữa không gặp mà cung đã đạt tới trình độ lai láng vô hạn thể cơ á, anh hai sắp chịu không thấu rồi.” Giọng Nhị hoàng tử tràn ngập trên ghẹo.

“Anh hai, đừng chọc em nha, cần anh à!”

“Rời rồi rồi, không chọc em nữa, nghe nói đoàn phim bọn em gặp chuyện ở phim trường hả? Em có bị gì không?” Ngao Tử thu bớt ý cười.

“Em không sao, một nữ trợ lý bị đoạt xá, cảnh sát đang điều tra, em cũng đang điều tra.” Kiều Mạt thành thật trả lời.

“Hà, vậy những người khác có bị sao không?” Ngao Tử tiếp tục hỏi.

“Hiện giờ thì không, nhưng chắc sẽ còn người bị hại, em đoán có lẽ mục đích của đối phương là hành cách hệ hỏa. Anh hai yên tâm đi, em ổn lắm.” Kiều Mạt đáp.

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Ngờ khí của Ngao Tử tựa hồ cũng nhẹ nhõm đôi chút, nói tiếp:

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ, anh nhận quảng cáo ngoại cảnh, ngày mốt đến Đông Thành, tối bữa ấy sẽ đi tìm em”

Kiều Mạt nghe xong, lập tức mừng hết xiết: “Anh hai, anh đi nước ngoài về rồi hả?”

“Ừ, tình huống chỗ chú tư không ổn, đợi anh về nói cụ thể với em sau, hai ngày này nhớ chú ý bảo vệ mình thật tốt.” Ngao Tứ dặn.

“Dạ, biết rồi.”

“Đúng rồi, đình kia của em sao rồi? Tiến triển thế nào? Lần này cho anh hai xem được chưa?” Ngao Tứ cười hỏi.

Hoàng tử nhỏ nhăn nhó bảo: “Bọn em... Đã gì kia rồi, nhưng hình như công lực vẫn chưa có gì tiến triển, mấy ngày nay ảnh lại không ở đây, chả biết ảnh có kịp về trước khi anh hai đi không nữa.”

“Ngổ quá, chờ anh hai về dạy cung mấy chiêu.” Ngao Tứ cất giọng khí phách.

“Dạ, cảm ơn anh hai.” Hoàng tử nhỏ vui vẻ chuyện trò với Ngao Tứ vài câu, đoạn cúp máy.

Ô Mẫn bên cạnh nghe tin Ngao Tứ sắp tới Đông Thành, dường như tảng đá lớn trong lòng cũng hạ xuống, có Nhị hoàng tử, mình tạm thời không cần lo cho tính mạng.

Lúc này, hắn thấy Kiều Mạt đang ngồi trên giường tròn mắt ngạc nhiên, dòm dòm cánh tay, tiếp theo cầm điện thoại lưỡng lự chốc lát, cuối cùng thả điện thoại xuống, ngồi tại đầu giường bật mode cười ngu.

Ô Mẫn thấy quái quái, mấy bữa nay tối nào Kiều Mạt cũng vậy, có điều tối nay cười hơi sớm, lẽ nào đây là biến chứng khi tu luyện tới kỳ Nguyên Anh?

Hắn quan sát một lúc lâu, rốt cuộc nhịn hết nổi phải hỏi: “Điện hạ, ngài cười gì thế?”

Kiều Mạt nâng cánh tay lên, chỉ vào vết thương lớn cổ móng tay rồi bảo: “Đây là nơi nhỏ vậy, trước khi Kim Kim đi, ta có rót thêm linh lực vào vậy, rồi dặn ảnh rằng nếu nhớ ta thì cứ hôn miếng vậy, chỉ cần ảnh hôn là vết thương của ta cảm nhận được liền.”

Ô Mẫn vỡ lẽ, cười hỏi: “Hôm nay Kim tổng hôn mấy lần?”

Kiều Mạt lắc đầu: “Một lần cũng không.”

Ô Mẫn: ...

Ngó bản mặt đần thối của Ô Mẫn, Kiều Mạt cười càng toe toét hơn: “Nhưng ta cảm giác được tối nào ảnh cũng ngậm vậy đi ngủ.”

Kiều Mạt dịu dàng nhìn chăm chú vết thương trên cánh tay mình, nói: “Mấy ngày nay ảnh bận lắm, ban nãy ta lại cảm giác được ảnh ngậm vậy, dự là ngủ rồi, nên hôm nay không gọi cho ảnh nữa.”

Ô Mẫn: ...

Cái xì-tai dịu dàng săn sóc này có đúng không vậy?

Kiều Mạt nhớ tới nụ hôn nồng nhiệt của Kim Trăn lúc gần đi, không khỏi đỏ mặt, mở miệng nói:

“Sớm biết thế đáng lẽ nên nhỏ vậy ở chỗ khác, vậy có thể...”

Giờ đất chứng giám, hoàng tử nhỏ thuần khiết chỉ đang hồi tưởng cảm xúc nóng bỏng của nụ hôn kia thôi.

Mà Ô Mẫn nghe xong lại thoáng sợ ngu người, hắn trợn mắt há mồm dòm khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt mê ly của Kiều Mạt.

Tiếp theo như có điều suy nghĩ mà chậm chạp dời mắt xuống đũng quần của Kiều Mạt...

Ồi cha mẹ ơi, điện hạ, mới dăm bữa không gặp mà ngài đã đạt tới trình độ trần trệ lai láng như vậy rồi á, tui cũng chịu không thấu đâu...

Tác giả có lời muốn nói:

[Tiểu cú trường]

Kiều Mạt: “Kim Kim, thế quái nào đôi mình phải chịu nỗi khổ chia ly đêm thất tịch, em đểch làm Chức Nam đầu (ノ'□')ノ ー┐┐┐”

Kim Trăn: “Truyền thuyết nhân gian không thích hợp với hai đứa mình, tham khảo ver nhân thú HE đi.”

Kiều Mạt: “Nhân thú, (◦v◦) ó? Anh rốt cuộc cũng tin em là rồng con rồi hở anh? o(*////▽////*)q”

Kim Trăn: “... Nghe nói Nguru Lang ở chung với con bò của mình.” (*nguru: bò)

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ước Pháp Tam Chương Mà Làm Hư Hai Chương Rồi

Ngay khoảnh khắc bước lên máy bay ngồi chung với Trúc Ảnh, Kim Trăn đã bắt đầu hối hận với quyết định về Bắc Kinh của mình. Nhớ hai tiếng trước Kiều Mạt còn rúc trong lòng mình cọ cọ, Kim Trăn cảm thấy trên ngực tựa hồ còn sót lại nhiệt độ môi của Kiều Mạt, đáy lòng hắn cũng mềm đi. Một ngày nay, hắn đã nhận thấy rõ sự thay đổi về thái độ mình dành cho Kiều Mạt sâu trong nội tâm.

Bắt đầu từ kinh ngạc, về sau phiền chán, về sau nữa là hoài nghi, càng về sau nữa là hứng thú, tiếp theo là dần dần thích, cuối cùng đến hiện tại — nỗi nhớ như thủy triều tràn về. Kim Trăn chưa từng yêu đương, nhưng hắn mơ hồ biết mình đang trong giai đoạn thử nghiệm mối tình đầu. Tựa như đa số thiếu nam lần đầu biết yêu, hắn hưởng thụ cảm giác được chìm đắm trong hương vị chua chua ngọt ngọt này.

Chờ lần này đi Bắc Kinh về, phải ăn luôn cậu ấy mới được...

Kim Trăn thầm hạ quyết định, nghĩ đến đáng về chưa thỏa mãn dục vọng của Kiều Mạt, Kim Trăn không khỏi chờ mong đêm đầu của họ sẽ diễn ra thế nào.

Nghĩ tới đây, sắc mặt vốn lạnh lùng của Kim Trăn dịu đi phần nào, khóe miệng cũng bắt đầu cong lên.

Lúc này, Trúc Ảnh ngồi bên cạnh đưa cho Kim Trăn một ly cà phê.

Nhìn Trúc Ảnh kể bên, phản ứng đầu tiên trong đầu Kim Trăn là Kiều Mạt đã ước pháp tam chương với mình rằng: “Phải luôn bảo trì khoảng cách an toàn ba mét với Trúc Ảnh...”

Hắn nhìn không được mà khẽ nhủ mày, cũng đâu thể đuổi Trúc Ảnh ra khoảng phổ thông đằng sau, đành kiên nhẫn vậy.

Dường như Trúc Ảnh cũng đã quen với thái độ lãnh đạm trước sau như một của Kim Trăn, trên đường đi không hề nói nhiều khiến Kim Trăn chán ghét, mà im lặng ngồi bên, cả quá trình chỉ chuyên tâm làm việc của trợ lý, không có hành động nào vượt quá.

Đến Bắc Kinh, xe tới đón là xe của Hoắc Ly, Kim Trăn nhìn Hoắc Ly ngồi ghế sau, có chút bất ngờ, Trúc Ảnh cất xong hành lý thì ngồi vào vị trí phó lái.

Kim Trăn nhìn Hoắc Ly bên cạnh, hỏi: “Anh rảnh quá nhỉ?”

“Đâu nào? Chẳng phải anh đây quan tâm cậu sao?” Hoắc Ly cười khoe hàm răng trắng, nom y hệt hồ ly. Sau đó lấy cái hộp hình chữ nhật kê bên đưa cho Kim Trăn.

“Chọn quà giúp cậu rồi đây.”

Kim Trăn mở hộp ra, bên trong là một cây sáo ngọc xanh biếc.

“Cây ‘Phi Âm’ này làm bằng ngọc bích tốt nhất, do chuyên gia hàng đầu trong nước điêu khắc hoàn toàn bằng thủ công, chỉ có một cây thôi đấy. Nghe nói Kim lão gia sống trên núi một thời gian thì mê luôn âm thanh của đàn sáo rồi. Đúng không Trúc Ảnh?” Hoắc Ly liếc nhìn Trúc Ảnh đằng trước, hỏi.

Trúc Ảnh gật đầu: “Ông nội Kim rất thích thảo luận âm luật với sư phụ, hai người một tiêu một sáo, thường xuyên cùng thổi đến đêm khuya.”

“Ồ? Tài nghệ thế nào?” Hoắc Ly cười hỏi.

Trúc Ảnh trầm mặc chốc lát mới đáp: “Tạm tạm, các sư huynh đệ quen rồi, đã mua một lũ tai nghe...”

Hoắc Ly nhìn cười, nghiêm mặt nói: “Cực cho các cậu quá.”

Trúc Ảnh gật đầu: “Kỳ thực chống tiếng đàn sáo quấy rối tai, ổn định cảm xúc, cũng là một cách tu luyện của chúng tôi, không có gì cực hết.”

Hoắc Ly nhìn Kim Trăn, bảo: “Kim Trăn, tình hình trường quay sao rồi? Tiến triển thế nào?”

Kim Trăn nghe vậy, chau mày đáp: “Tạm thời đình công.”

Hoắc Ly cười, nói với về mặt ám muội: “Ai hỏi vụ đó, anh muốn hỏi tiến triển giữa cậu với tiểu minh tinh kia kìa.”

Kim Trăn khẽ nhướn mày, lạnh lùng liếc Hoắc Ly một cái.

Hoắc Ly sấp đến gần tai hắn, nói nhỏ: “Nghe đồn dọn luôn vào phòng cậu rồi à? Kim Trăn, bộ cậu thích con trai thiệt hả? Vui đùa chút chút còn được, nếu thực sự bề mình cong queo, coi chừng đượng đập chết cậu đó.”

Kim Trăn trầm giọng nói: “Anh quản hơi rộng rồi đấy.”

Hoắc Ly ngồi thẳng dậy, vỗ vai Kim Trăn: “Được rồi, anh cũng chỉ nhắc nhở cậu thể thôi, cậu biết chừng mực là tốt.”

Dứt lời, Hoắc Ly lia ánh mắt hứng thú về phía Trúc Ảnh đang ngồi có chút cứng còng tại ghế trước, tiếp tục nói với Kim Trăn:

“Từ Dương nói đúng, Trúc Ảnh ở bên cậu năm năm lận mà, nếu cậu quả thực có hứng thú với con trai thì chắc xuống tay với cậu ta từ đời tám hoánh nào rồi...”

Thân mình Trúc Ảnh thoáng lung lay theo sự xóc nảy của xe, không nói gì, quay đầu nhìn cửa sổ.

Kim Trăn: “Anh tới đón tôi vì muốn tán dóc mấy chuyện bà tám này hả? Nếu thế thì lần sau không nhọc Hoắc tổng đại giá nữa.”

Hoắc Ly nghe vậy, cười bảo: “Giờ tí thôi mà, anh tìm cậu đương nhiên có việc quan trọng hơn.”

Hoắc Ly đưa tay nhấn một cái nút, nâng tấm chắn giữa trước và sau lên.

Trên mặt Kim Trăn hiện tia trào phúng, nói: “Nếu hần muốn nghe, anh nghĩ cái này ngăn được chắc?”

Hoắc Ly: “Trúc Ảnh không phải kẻ thiếu chừng mực, nếu là chuyện không nên biết, cậu ta không nghe lén đâu.”

Kim Trăn lạnh giọng hỏi: “Anh biết hần muốn biết cái gì à?”

Hoắc Ly khẽ thờ dài: “Kim Trăn, năm đó Trúc Ảnh làm sai, nhưng cậu ta cũng có nỗi khổ riêng, cuối cùng chẳng phải bị cậu đánh cho mém đi đời sao? Chuyện qua lâu vậy rồi, bỏ qua đi.”

Kim Trăn nhìn Hoắc Ly, nghiêm túc đáp: “Chuyện qua rồi, tôi cũng không muốn nhắc lại, giờ tôi chỉ hi vọng người này đừng lắc lư trước mặt mình nữa, nhưng anh lại cố tình đưa hần tới đây.”

Hoắc Ly lắc đầu: “Chắc tại đượng lo cho an nguy của cậu thôi, hình như lần này chú hai cậu về mang theo vài tin tức xấu, mấy hôm nay tâm trạng đượng luôn không tốt, chốc nữa cậu về nhớ đừng chạm ngồi nỏ của đượng.”

Kim Trăn cố nén bực bội trong mắt, gật đầu một cách mất kiên nhẫn.

Hoắc Ly hạ thấp giọng hơn nữa, ghé tai hắn nói tiếp: “Anh tìm cậu chủ yếu là muốn cho cậu biết chuyện của anh cả, nghe nói lần này anh ta gặp chút phiền toái, anh ta lén lút liên hệ với vài tay buôn điền sản, đồ cả đồng tiền vào một hạng mục, kết quả hạng mục bị tạm dừng, tiền không thu về được. Đây vốn chả phải chuyện to tát gì, anh cả cậu cũng không thiếu tiền, hiềm nỗi mấy tên bên phía đối tác không hòa hợp với nhau, nội bộ lục đục dữ lắm, nghe đâu có một tên mất mủ tính tung hê vụ này ra ngoài. Tuy hiện giờ anh cả cậu không giữ chức vị gì quan trọng, nhưng mấy ông phía trên đang ngầm điều tra, vụ này nhạy cảm lắm, lạng quạng có khi liên lụy cả đượng.”

Kim Trăn liếc Hoắc Ly một cái: “Mắc mớ gì tới tôi, chuyện ông già làm còn chẳng xong, nói với tôi có ích gì?”

Hoắc Ly nhìn Kim Trăn, ánh mắt thoáng hiện hàm ý sâu xa: “Kim Trăn, chuyện nhà họ Kim các cậu anh ít nhiều cũng biết chút chút, đây là cơ hội tốt của cậu, cậu không muốn nắm lấy thiệt sao?”

Kim Trăn im lặng nhìn Hoắc Ly, mãi sau mới mở miệng: “Tôi không có hứng với thương trường.”

Về mặt Hoắc Ly có chút sốt ruột, buột miệng bảo: “Chả lẽ cậu muốn sống trên núi cả đời giống chú hai cậu hả? Dù tu luyện thành thần tiên thì thế nào? Cuối cùng chẳng phải vẫn hai chân đạp một cái, rồi gì nhỉ? Viên tịch.”

**nghe đồn người trước khi chết hai chân thường đạp một cái, hoặc là hồi quang phản chiếu*

Kim Trăn sửa lại cho đúng: “Phật gia gọi là viên tịch, Đạo gia gọi là quy tiên.”

Hoắc Ly phẩy tay: “Như nhau cả thôi, đằng nào cũng là đánh rắm, sớm muộn gì cũng ngóm, sống cả đời mà chẳng hưởng thụ được cái gì, mỗi ngày ăn trâu nuốt rau trên núi, có ý nghĩa gì chứ?”

**đánh rắm: người chết thì hệ thần kinh đã mất tác dụng, da thịt toàn thân thả lỏng, cơ vòng hậu môn cũng thế, vì áp lực trong đường ruột cao hơn bên ngoài nên tự nhiên sẽ thoát khí ra. Đây là cách nói mang ý chế giễu, mỉa mai về người chết*

Hoắc Ly tạm dừng, đoạn nói tiếp: “Không bàn mấy cái khác nữa, nói về tiểu minh tinh kia đi, nếu cậu theo chú hai lên núi thì sau này còn gặp được cậu ta chắc?”

Kim Trăn nghe thế thì hơi ngẩn ra, thăm phòng đoán nếu thực sự có ngày như vậy, Kiều Mạt sẽ phản ứng ra sao:

“Kim Kim, anh không cần em nữa ư?”

“Kim Kim, em lên núi với anh nha?”

“Kim Kim, trên núi có donut với kem ly hông?”

“Kim Kim, ở trên có được cười ngựa hông...”

... Từ từ, thế quái nào lại rẽ sang cười ngựa? Kim Trăn hiện hắc tuyến đầy đầu, mình quả nhiên trúng độc nặng rồi sao.

Bất luận thế nào, Kim Trăn cũng có thể khẳng định, mặc kệ mình lên núi hay xuống biển, đều không ngăn được Kiều Mạt đi theo mình. Chấp niệm hừng hực của cậu ấy với mình đã bùng cháy ngay từ giây phút gặp nhau lần đầu tại Kim Điện, chưa từng dập tắt. Cho nên, vô luận mình đi đến đâu, cậu ấy cũng sẽ bám chặt mình như cao dán.

Đừng hỏi Kim tổng đào đâu ra tự tin, tin bản thân sẽ được bắt từ nha!

Nhớ đến khuôn mặt tươi cười của Kiều Mạt, tâm trạng Kim Trăn khá hơn nhiều, hần dụi giọng nói:

“Chuyện Kim gia phức tạp hơn anh tưởng nhiều, quy củ lưu truyền qua nhiều đời, ông già sẽ không khiến nó bị hủy trong tay mình đâu, nếu ba năm trước chú hai không đã thương tôi, vậy hôm nay sẽ chẳng xuất hiện cục diện khó cả đôi đường này. Giờ e rằng dù tôi muốn lên núi với chú hai, ông ấy cũng không đồng ý.”

Nghe vậy, Hoắc Ly lập tức ra chiều mừng rỡ: “Thế hệ này của Kim gia chỉ có hai anh em cậu, nói thế, chỉ còn cách cho Kim Đình lên núi thôi.”

Kim Trăn lắc đầu: “Anh cả không đi đâu, ông già còn lâu mới cho đi.”

“Vậy phải làm sao?” Hoắc Ly cau mày hỏi.

Kim Trăn im lặng giây lát mới lên tiếng: “Đây không phải chuyện của tôi.” Nói xong, Kim Trăn ngẩng đầu nhìn Hoắc Ly, trong mắt hàm chứa vài phần nghi ngờ: “Sao tự dưng anh quan tâm vấn đề này?”

Về mặt Hoắc Ly hơi ngượng ngập, do dự mà rằng: “Anh vốn thân với cậu hơn Kim Đình mà, hiển nhiên hi vọng cậu sống tốt hơn.”

Kim Trăn lạnh lùng quét mắt nhìn hần, hỏi: “Công ty cậu gặp phiền phức gì à?”

Sắc mặt Hoắc Ly càng thêm khó coi, trong mắt thoáng hiện tia xấu hổ, ngần ngại một lúc mới trả lời: “Hạng mục đất xây dựng ở ngoại ô Bắc Kinh ấy mà, ba anh cũng đầu tư một số tiền lớn, vốn là chuyện vãn đã đóng thuyền, ai ngờ Kim Đình lại chặn ngang một gậy, nhờ có tin tức của anh ta nên cuối cùng gói thầu rơi vào tay nhà khác. Mới đầu ba anh không biết, sau biết Kim Đình cũng tham dự, bèn đi tìm anh ta với hi vọng có thể dàn xếp, kết quả bị châm chọc khiêu khích phải về.”

Kim Trăn nhíu mày: “Nên các anh tìm người châm ngòi ly gián, muốn vạch trần chuyện của anh cả đúng không?”

Hoắc Ly nghe vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Đời nào chứ? Bọn anh không phải dạng lực thân bất nhận giống Kim Đình, dù không nhìn anh ta, cũng phải nể mặt dưỡng chứ, dưỡng mà bị liên lụy, thì nhà họ Hoắc bọn anh cũng chẳng lợi lộc gì cả. Trong chuyện lần này, tuy ba anh bị tổn thất rất lớn, song chưa tới nổi chống đỡ không nổi. Chỉ là trải qua vụ việc, cả ba anh và anh đều cảm thấy Kim Đình tâm nhìn thiên cận, lại không biết thâm giao, về sau Kim gia mà đề anh ta cầm quyền, không chừng lại nghĩ ra ý tưởng thối nát nào đó.”

**lực thân bất nhận: ba mẹ, anh chị em, vợ con đều không nhận*

Kim Trăn cười, lắc đầu bảo: “Hoắc Ly, anh nhìn lầm Kim Đình rồi, lòng dạ anh ta thâm sâu hơn anh nghĩ nhiều. Chuyện này, đổi lại là tôi, chưa chắc sẽ nhân từ hơn anh ta.”

Hoắc Ly có chút kinh ngạc nhìn Kim Trăn, miệng mấp máy vài cái, trầm tư hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói tiếp nữa.

Đến Kim Trạch, Kim Trăn muốn về thẳng phòng mình như thường lệ, nhưng bị Kim Bác Á trong phòng khách gọi lại.

“Kim Trăn, nhiều năm không gặp rồi nhì? Thân thể con khôi phục sao rồi?”

Kim Trăn dừng bước, lặng thinh vài giây, quay lại đáp: “Nhờ phúc chú, vẫn chưa chết được.”

Kim Bác Á nghe vậy, trên mặt không có lấy một tia lúng túng, vẫn mỉm cười nói: “Bao năm rồi Tiểu Ảnh không gặp con nên nhớ con lắm, lần này nó xuống núi, chú bảo nó đi theo bảo vệ con đây.”

Trúc Ảnh đang bám gót theo Kim Trăn, nghe thế thì thoáng đỏ mặt, rồi lập tức khôi phục bình thường.

Kim Trăn thấy vậy, bèn đến ngồi xuống ghế salon đối diện Kim Bác Á, ngẩng đầu nhìn vào mắt ông:

“Chú hai, tôi không muốn quanh co lòng vòng với chú nữa, nếu chú đã nhắc đến, vậy hôm nay chúng ta nói rõ ràng luôn đi. Chuyện ba năm trước tôi vẫn chưa quên, tôi không muốn truy cứu, nhưng vẫn muốn biết nguyên nhân, dù thể chất của tôi đặc biệt, thỉnh thoảng không khống chế được cảm xúc, song lại chưa từng làm trái tổ huấn của Kim gia. Tại sao chú phải đề phòng tôi chặt chẽ như thế?”

Sắc mặt Kim Bác Á rất trầm tĩnh, đáp: “Kim Trăn, thể chất của con đặc biệt, hiện tại không sao, không đồng nghĩa mai này cũng không sao. Đa thương con là lỗi của chú hai, nhưng đó cũng là bất đắc dĩ, mong con thông cảm.”

Kim Trăn khẽ hừ lạnh: “Được, tôi thông cảm cho chú, nhưng tôi cũng mong chú thông cảm cho tôi. Hiện tại kinh mạch toàn thân tôi đứt hết rồi, có thể duy trì hoạt động của người bình thường đã xem như may mắn, không cần biết trước kia tôi là phần tử nguy hiểm đáng sợ cỡ nào, thân gân cốt này cũng đã định trước tôi chẳng khơi dậy nổi sóng to gió lớn gì nữa. Cho nên, chú hai, giờ chú yên tâm rồi chứ? Hay chú nghĩ vẫn nên chặt đứt kinh mạch của tôi lần nữa?”

Kim Bác Á nhìn Kim Trăn bằng ánh mắt vô cùng bình tĩnh, nói: “Kim Trăn, chú hai có lỗi với con.”

Kim Trăn đứng lên, cất giọng lạnh lùng: “Nếu nội tâm chú còn chút áy náy nào, vậy tôi hi vọng chú có thể chấp nhận một điều kiện của tôi, chú, và hần.”
Kim Trăn chỉ Trúc Ảnh phía sau, đoạn nói tiếp:

“Nếu có thể, tôi hi vọng hai người đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, so với những nguy hiểm tiềm tàng không biết tên trong miệng hai người, bản mặt dối trá càng khiến tôi sợ hãi và ghê tởm hơn.”

Đứt lời, không để ý sắc mặt thoáng cái trắng bệch của hai sư đồ, Kim Trăn sai bước lên lầu, trở lại phòng mình.

Vào phòng đóng cửa xong, Kim Trăn thở phào một hơi, nằm hình chữ đại (大) trên giường, trong lòng lại càng thấy hối hận, bày đặt nhuyển ngọc ôn hương không ốm, quay về rước thêm bức làm gì không biết.

Nghĩ đến Kiều Mạt, Kim Trăn sức nhớ tới một việc:

Ban nãy ở dưới lầu quên chụp ảnh Kim Bác Á rồi...

Ba việc làm hư hai việc, chẳng biết Kiều Mạt có nổi đóa không nữa, Kim Trăn lấy ra vảy cá trong lòng, thầm nghĩ:

Đành nhờ nó cứu bồ vậy...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ông Cụ Nhà Kim Xù Lông Rồi

Do vậy, nhằm bù đắp hai sai lầm nhỏ trước đó của mình, Kim Trăn thật thà không ngừng hôn miếng vảy cá trước khi ngủ. Điều khiến Kim Trăn hơi ngạc nhiên là cảm giác man mát trên vảy làm hần vô cùng thoải mái, hôn hôn một hồi đắm nghiện, đứt khoát ngậm luôn.

Hai ngày sau, Kim Trăn và Kim Đình cùng bắt tay chuẩn bị tiệc mừng thọ cho ông nội. Ông nội Kim đã sớm hạ lệnh, hết thảy phải giản lược, cảm thông báo với người ngoài, chỉ mời mấy người bạn tốt thường xuyên qua lại với Kim gia. Kim Đình và Kim Trăn bàn bạc hồi lâu, cuối cùng quyết định mở tiệc tại nhà. Tuy ông nội Kim đã về hưu từ lâu, nhưng Kim Bác Cương vẫn còn giữ chức, để phòng ngừa một vài phiền phức không cần thiết, ở nhà vẫn thích hợp hơn.

Vì thế, Kim Đình chịu trách nhiệm bố trí sân bãi và liên lạc với bạn bè người thân, Kim Trăn thì phụ trách liên hệ nhà hàng đặt nguyên liệu nấu nướng, cũng như tìm đầu bếp. Thoạt trông có vẻ không nhiều việc lắm, nhưng tới hồi làm thật lại rất tốn thời gian, Kim Trăn bận bịu từ sớm đến khuya suốt mấy ngày trời, thời điểm hần chờ mong nhất mỗi ngày tất nhiên là bảy giờ tối rồi. Hề khúc nhạc dạo của chương trình thời sự vang lên là Kiều Mạt gọi đến, không sai một ly. Lần đầu tiên Kim Trăn cảm thấy tiếng nhạc đơn điệu trên TV sao mà dễ nghe ghê, thảo nào trước kia ông nội với ba hôm nào cũng muốn xem.

Qua hai ngày, Kim Trăn đã bắt đầu coi nó là tiếng chuông điện thoại chuyên dụng của Kiều Mạt...

Chắc câu hôm nọ nói với Kim Bác Á có hiệu quả, hai bữa nay Kim Trăn không hề trông thấy Kim Bác Á nữa, Trúc Ảnh cũng không tò tò theo đuôi hần như mọi khi, song Kim Trăn cảm giác được Trúc Ảnh vẫn luôn chú ý mình từ một nơi bí mật gần đây.

Nhưng Kim Trăn cũng lười để ý Trúc Ảnh, cuộc gọi mỗi tối của Kiều Mạt luôn tiếp cho hần một luồng năng lượng ngọt lịm mà dồi dào, những lời lái nhai nũng nịu lại trong trẻo của cậu, hần nghe bao nhiêu cũng thấy ít. So ra, vài ba chuyện bức bối nhỏ nhoi trước mắt đều tan thành mây trời.

Dạo trước Kim Trăn thường xuyên mơ thấy ác mộng vào ban đêm, sau hai tối ngủ cùng Kiều Mạt, Kim Trăn phát hiện gối ôm hình người này xài cực tốt, vừa mềm vừa giúp an giấc, khuyết điểm duy nhất là sáng nào thức dậy Tiểu Tiểu Kim cũng kháng nghị kịch liệt, hại hần bứt rứt muốn chết.

Mấy tối gần đây Kiều Mạt không ở bên cạnh, nhưng miếng vảy cá rõ ràng có công hiệu an thần, giờ mỗi tối Kim Trần vừa nhắm mắt lại, Kiều Mạt lập tức chạy vòng vòng trong đầu hắn, tựa hồ ác mộng cũng bị cậu dọa chạy tóe khói.

“Kim Kim, bữa nay cảnh sát lại tới điều tra nữa, báo cho anh tin tốt nè, đạo diễn Lục nói cuối tuần là có thể quay phim bình thường rồi. Giờ ngày nào đạo diễn Lục cũng dẫn Đầu Trọc với biên kịch Hạ lên miếu sơn thần bái thiên địa hết.”

“Hôm nay biên kịch Hạ nổi đóa, tại mấy người trong đoàn phim chọc cở, nói cở viết kịch bản ‘tào lao’ nên người ta mới gọi cở như vậy, Đầu Trọc bảo thiệt ra ban đầu người ta gọi là ‘phía dưới’ cở, sau đó biên kịch Hạ câu tiết đập phía dưới mỗi người một cái... Nghe là thấy thốn rồi.”

**hạ biên (biên kịch Hạ), hạt biên (hạt cẩu, tào lao), hạ biên (phía dưới) đều có phiên âm là /xia bian/*

“Hôm rày Vi Vi mập thêm mấy ký, quần áo thị nữ bị chật eo, giờ ngày nào cũng soi gương hít khí rồi nín thở, mặt mày ủ ê lắm.”

“Hai hôm nay em cũng chả thấy anh Mạc đâu hết, hình như anh bận dữ lắm, trợ lý nói ngày mốt anh có một quảng cáo muốn tiện thể chụp tại phim trường luôn.”

“Em ngoan lắm nhe, hai ngày này không hề ra khỏi cửa phòng, vì em cảm thấy bên ngoài có sinh vật giống đực anh không ưa, cơm hàng ngày toàn do Ô Mãn mang đến không à. Mấy chuyện ở trên là Vi Vi sang phòng em chơi rồi kể đó.”

“Còn một chuyện cuối cùng, anh hai em báo hai bữa nữa anh đến phim trường, anh muốn gặp anh lắm. Kim Kim, chừng nào anh về vậy, đừng sợ ghen, con dâu xấu sớm muộn gì cũng phải gặp ba mẹ chồng mà...”

“À, quên nữa, còn chuyện máu chót hơn nè, hiện tại ngày ngày em đều bận quần lót nha, Ô Mãn mua cho em một tá quần, hoa văn dễ thương lắm luôn, có đuôi heo nhỏ xiu moe cực kỳ, Ô Mãn nói em mặc cho anh ngắm.”

O(*///▽///*)q...

Sáng sớm, drap giường dưới thân Kim Trần ươn ướt...

Trong đầu óc còn ngái ngủ của Kim Trần tràn ngập hình ảnh một cái đuôi nhỏ khả ái vênh cao trên gò mông vừa trắng vừa cong của Kiều Mạt, lay rồi lay, lắc rồi lắc...

Rốt cuộc cũng đến tiệc mừng thọ của ông nội Kim, tổ chức ngoài trời, bố trí trong sân sau biệt thự nhà họ Kim, trên bãi cỏ dựng mái che nắng, bên dưới bày trà bánh Trung-Tây kết hợp, thích gì chọn nấy. Buổi sáng, người thân bạn bè lục tục kéo đến, lượng người không đông lắm, cả thấy có khoảng hai ba chục người, một số người khác hóng hớt được tin rồi lần la tới đều bị gác cổng đuổi về.

Giữa trưa chính thức khai tiệc, tổng cộng chỉ có ba bàn, Kim lão gia mặc đường trang đồ thẫm, tóc bạc trắng, tinh thần sáng láng, cuộc sống tu thân dưỡng tính trên núi hơn nửa năm giúp ông cụ ôn hòa hơn nhiều, bản tính nóng nảy ngày xưa cải thiện đáng kể, các nguy cơ của bệnh tim mạch cũng hạ thấp thấy rõ.

**đường trang:*

Tuy nhiên, quan uy tích góp nhiều năm của ông cụ vẫn nguyên vẹn, ánh mắt nghiêm khắc khó mà sửa đổi, mọi người trên bàn đều cung kính, ngồi nghiêm chỉnh. Kim Bác Cương và Kim Bác Á chia nhau ngồi hai bên ông, hệt như hai học sinh tiểu học ngoan ngoãn.

Kim lão gia vừa mở miệng đã trung khí mùi phẫn: “Vốn dĩ tôi không muốn tổ chức tiệc mừng thọ, nhưng Bác Á nói đúng, những năm gần đây Kim gia quá ít qua lại với thân thích, thôi thì nhân dịp này tụ tập mọi người một buổi. Càng lớn tuổi càng cảm nhận rõ sự đáng quý của tình thân, lão già tôi đây có thể sống đến bảy mươi cũng thấy thỏa mãn rồi, sau này tôi sẽ cùng Bác Á trở lại thanh viên trên núi sinh sống, mọi việc nhà họ Kim giao cho các hậu bối vậy. Về phần đám tiểu bối trực hệ của Kim gia, ta không có yêu cầu đặc biệt, chỉ hi vọng các con đừng quên tổ huấn của Kim gia ta: người làm quan, tâm chính thân chính, tạo phúc trăm họ; người nhập đạo, tâm tịnh thân tịnh, thủ ẩn khu ma. Còn các vị họ hàng chi thứ, nếu có chuyện cần Kim gia tương trợ thì chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, Kim gia nhất định ủng hộ hết mình. Nghe rõ chưa? Bác Cương, Bác Á?”

“Dạ thưa ba.” Kim Bác Cương và Kim Bác Á nhất tề đáp lời.

“Được rồi, mọi người chớ nên câu nệ, khai tiệc đi.” Kim lão gia phẩy tay hào phóng.

Mọi người tuân lệnh, sôi nổi nâng đũa. Bữa ăn diễn ra khá mất tự nhiên, ai nấy đều hiểu tính Kim lão gia, biết nói nhiều sai nhiều nên rồi rít mở miệng nhét đồ ăn, làm bộ đang bận ăn ngon, không rảnh tán gẫu.

Sau ba tuần rượu, nếm hết đủ vị món ăn, tâm tình Kim lão gia tốt hơn nhiều, hàn huyên dăm câu với mấy người bên cạnh. Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của lão thọ tinh, mọi người khẽ thở phào.

Ăn tiệc xong, mọi người trở lại phòng khách, đây là kế hoạch do Kim Đình sắp xếp, sau bữa ăn là thời gian tặng quà.

Các thân thích thay phiên mở lễ vật mình chuẩn bị cho Kim lão gia xem, vài món đầu sắc mặt Kim lão gia còn bình thường, càng về sau giá trị lễ vật càng xa xỉ, sắc mặt ông dần trầm xuống.

Khi Hoắc Kiến Khôn lấy ra một tượng Phật bằng vàng ròng cao một thước, sắc mặt Kim lão gia đã cực kỳ khó coi. Mối ông giật giật, tựa hồ muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ nhủ mảy chữ không lên tiếng. Hoắc Lan phụ trách nhận quà bên cạnh dĩ nhiên cũng phát hiện ba chồng đột nhiên biến sắc mặt, bà nhận tượng Phật bằng vàng rồi nhẹ nhàng đặt sang bên, có chút lo lắng nhìn hai đứa con trai.

**một thước = 1/3 mét*

Chỉ thấy Kim Đình cầm một hộp vuông đẹp để lên bàn trà đối diện Kim lão gia, mở ra xem không ngờ lại là một bộ bàn cờ, trong sắc xanh ám áp nhàn nhạt không lẫn một tia tạp chất. Kim lão gia thấy bàn cờ này thì khẽ giật lông mày, không lên tiếng. Kim Đình lại chẳng hề chú ý nét kỳ dị trên mặt ông nội, còn giới thiệu bằng giọng khá hả hê:

“Cái này chạm khắc từ hòa điền ngọc thượng hạng đó ạ, chỉ có một bộ thôi.” Nói đoạn, Thẩm Nhu đứng phía sau đưa cho hắn hai hộp mây, Kim Đình mở hộp, đặt lên bàn, bên trong đựng quân cờ đen trắng. Nghe mọi người sau lưng phát ra âm thanh hít khí, Kim Đình nói tiếp:

“Quân đen là mặc thúy, quân trắng là dương chi ngọc. Ông nội, ông thích chơi cờ mà, bàn cờ này tặng ông là thích hợp nhất ạ.”

Kim lão gia nhìn chằm chằm hai hộp mây, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng:

“Kim Đình, lương một tháng của con bao nhiêu?”

Kim Đình nghe vậy thì ngẩn ra, thấy ngữ khí của ông nội không ổn lắm, bèn ngừng đầu ngoác nhìn Kim lão gia, sắc mặt dần tái mét.

“Ta hỏi con lương một tháng của con bao nhiêu?” Kim lão gia vỗ mạnh lên bàn trà, quát tháo giận dữ.

Mọi người trong phòng bị dọa run cầm cập, Kim Đình khẽ cúi đầu, không nói gì.

“Chỉ bằng mấy đồng bạc con kiếm được bây giờ, một tháng cũng không mua nổi một quân cờ này, mau giải thích cho ta, tham ô công khoản hay là thu hối lộ!” Kim lão gia giận đến râu mép rung rung.

Kim Đình im thin thít, Kim lão gia tức khắc dõng dục giận lên người Kim Bác Cương, quát thẳng con lớn của mình:

“Đây là thằng con ngoan anh dạy dỗ đấy phỏng? Mới tí tuổi đầu đã làm mấy trò trộm cắp trái pháp luật? Ta đã dạy các anh thế nào hả? Tổ huấn Kim gia các anh xem như gió thoảng bên tai đúng không? Toàn mấy thứ gì đây? Các anh thấy lão già ta sống quá lâu rồi chứ gì? Kim gia chúng ta muôn đời làm quan, nhiều thế hệ liên chính, sao đến đời các anh lại dạy ra cái đứa vô liêm sỉ thế này? Anh bảo ta còn mặt mũi nào xuống dưới gặp mặt ông bà tổ tiên?”

Kim Bác Cương cúi đầu, sóng vai đứng cạnh Kim Đình mới bị hổ nặng, đồng thời chịu phạt đứng.

Kim lão gia chưa nguôi giận, vừa nhắc mắt đã thấy Kim Trăn cũng đang bê một cái hộp đẹp đẽ. Lửa giận trong mắt ông càng bùng cháy dữ dội, bèn gọi Kim Trăn: “Kim Trăn, của con là gì đây? Mang lại đây cho ta xem, hôm nay cho lão già ta mở mang tầm mắt luôn thể.”

Nghe thế, Kim Trăn im lặng giây lát, đoạn bước lên trước, đẩy cái hộp qua.

Hoắc Ly trốn trong góc phòng này giờ đang trung bản mặt như khóc tang, tuy cây sáo ngọc hắn chuẩn bị giúp Kim Trăn không quý bằng bàn cờ của Kim Đình, song giá không hề rẻ.

Hắn biết Kim lão gia làm quan thanh liêm, nhưng luôn cho rằng đó là bởi ông còn giữ chức, việc này tương đối nhạy cảm. Cờ mà hiện giờ đã về hưu, còn ai đi sấm soi nữa, huống chi là lễ vật người nhà tặng. Không chỉ Hoắc Ly, tất cả mọi người ở đây đều bị tình huống trước mắt dọa hoảng.

Đứng đờ ra nhìn ông cụ chửi con mắng cháu không chút nể nang, biến tiệc mừng thọ thành gia huấn, chỉ hận không thể rút cây chổi gần đó quét hai cha con.

Hoắc Ly lo lắng nhìn Kim Trăn, trong mắt đọng đầy áy náy, vốn định nhân cơ hội mượn sức Kim Trăn, kết quả lại vô trúng đùi ngựa mới đau.

Ngược lại, Kim Trăn vẫn điềm nhiên như không, đưa lễ vật một cách đúng mực, rồi đứng sang một bên.

Kim lão gia thờ phỉ phỉ mở hộp, chuôi cây sáo xanh lộ ra, Hoắc Ly nhắm mắt chẳng dám nhìn tiếp, rút người về phía sau, chờ tràng sư tử gầm tiếp theo của Kim lão gia.

Nhưng ai ngờ tiếng gầm thét trong dự liệu không hề vang lên, Kim lão gia thấy món đồ bên trong thì ngoác mắt, thò tay lấy cây sáo ra.

Lúc này, Kim Trăn mới mở miệng: “Thưa ông nội, đây là cây sáo làm từ trúc bạch Dư Hàng, âm sắc hơi khác với cây trúc tía ông đang dùng, âm thanh của sáo trúc tía êm ái du dương, mà sáo trúc bạch thì rõ ràng thanh thoát hơn. Ông cứ so sánh thử xem, mỗi cái đều có điểm thú vị riêng ạ.”

Trúc bạch? Đó là cái gì...

Hoắc Ly nghe vậy liền mở choàng mắt, nhìn cây sáo trong tay Kim lão gia, tuy đều màu xanh nhưng là chất liệu gỗ, quả nhiên làm bằng... trúc thật.

Bảo là ngọc bích Phi Âm cơ mà? Hoắc Ly nhìn nét mặt thông dong của Kim Trăn, trong lòng bỗng hoang mang:

Vốn chỉ cho rằng quen biết Kim Trăn nhiều năm mà vẫn không đoán được tính cách thật của hắn. Hiện tại xem ra, Kim nhị thiếu lòng dạ sâu, tâm cơ nặng, tâm nhân nhiều... Vượt xa dự đoán hồi trước của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Hoàng Tử Nhỏ Hùng Dũng Xông Vào Phòng Tắm Nữ

Kim lão gia nhìn cây sáo xanh biếc trong tay, ánh mắt dịu bớt, nhưng nét mặt vẫn nghiêm khắc như cũ. Ông cầm cây sáo, khua tay với Kim Đình:

“Nhìn em mày đi, hiểu chuyện hơn mày nhiều.”

Sau đó Kim lão gia ngừng đầu nói với mọi người: “Mọi người có thể tới tham dự sinh nhật của lão già tôi là tôi cao hứng lắm rồi, mấy món này mọi người đem về hết đi.”

Dứt lời, ông phẩy tay với tất cả.

Sắc mặt Kim Đình cực kỳ khó xem, vì chuẩn bị lễ vật này cho Kim lão gia, gã đích xác hao phí không ít công sức, đầu tiên là nghe ngóng được chuyện ông nội mê cầm kỳ thi họa từ chỗ chú hai, tiếp theo nhờ người đi hỏi thăm các loại bàn cờ đặc sắc. Thương nhân châu báu bán bàn cờ này do một ông tổng điền sản đề cử, biết Kim Đình có hứng thú với bàn cờ liền mạnh tay giảm giá một nửa. Đương nhiên, tay buôn châu báu đâu có ngu mà mua bán lỗ vốn, nửa tiền còn lại hiển nhiên được ông tổng điền sản bù vào. Kim Đình biết tổng, nhưng chả vạch trần làm chi. Chẳng qua, nửa giá này vẫn gần như vét sạch của nả nhà Kim Đình.

Mấy năm nay Kim Đình quả thực cũng thu vài món hồi lộ nhỏ, nhưng tuyệt đối không dây vào những con số lớn, một là biết tính Kim Bác Cương và Kim lão gia, hai là bản thân gã cũng là người thận trọng, đường sau này còn dài, không thể vì ích lợi vụn vặt trước mắt mà tự hủy tương lai.

Song khi nhận bàn cờ, Kim Đình cũng có chút chột dạ, lần này Kim lão gia xuống núi cùng chú hai, gã cảm thấy Kim gia có khả năng sẽ thừa dịp này quyết định ít việc lớn, nên gã cố gắng lấy lòng cụ, ai dè lại đi sai nước cờ. Kim Đình chỉ lo nịnh hót mà lơ là chuyện quan trọng nhất, quên tính tình ông nội thẳng thắn và hung dữ cỡ nào.

Bàn cờ hơn trăm vạn lại chẳng bì nổi cây sáo trúc mấy chục tệ (?) của Kim Trăn ư...

Kim Đình cúi đầu, thầm nghĩ rằng, không nói gì, thành thật nghe Kim lão gia răn dạy.

Chửi sa sả một trận xong, Kim lão gia rút cuộc bớt giận, Hoắc Lan thấy thế liền khuyên ông cụ vài câu, tuy con trai không hiểu chuyện, nhưng tấm lòng là thật. Kim lão gia luôn nghiêm nghị với hai đứa con trai, song chẳng bao giờ cứng rắn với cô con dâu Hoắc Lan này được. Hoắc Lan khuyên bảo hồi lâu, thấy nét mặt ông cụ dần giãn ra, lập tức kiếm cớ rủ ông ra sân sau ngắm chim.

Mọi người trong phòng khách rút cuộc thờ phào, các thân thích thấy vậy thì nhao nhao cáo từ Kim Bác Cương, cảm lễ vật lên, chạy biến như bôi dầu lên chân. Họ không muốn vây xem vòng gia huấn kế tiếp của Kim gia tí tẹo nào, lỡ bị bão quét trúng thì nguy hiểm lắm thay.

Kim Bác Cương lờm Kim Đình, Kim Đình bèn theo ông vào thư phòng, khởi động đợt giáo dục tư tưởng thứ hai của nhà họ Kim.

Thoát cái, phòng khách mới rồi còn đầy nhóc người, giờ chẳng còn bao nhiêu mống. Hoắc Ly thấy vậy bèn đến gần Kim Trăn, nói:

“Nhóc cậu khá à nha, thay xà đôi cột từ bao giờ thế? Vậy mà chả nói sớm cho anh biết, hại anh sợ hết hồn.”

Kim Trăn thần nhiên liếc Hoắc Ly: “Chửi ai cũng chẳng chửi anh, anh khẩn trương cái gì.”

Hoắc Ly cười đáp: “Hai ta là đồng đội cùng chiến tuyến mà.”

Kim Trăn không nói gì mà nhìn Hoắc Ly thật lâu, sau đó im lặng né ra.

Hoắc Ly: ...

Nhất định là ảo giác rồi, hình như hắn đọc được bốn chữ “đồng đội heo hả?” trong mắt Kim Trăn thì phải.

Còn là câu hỏi nữa chứ.

Về phòng xong, Kim Trần bắt tay thu dọn đồ đạc, nếu tiệc mừng thọ của Kim lão gia đã kết thúc, hẳn ở nhà cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, thành thử hẳn đặt vé máy bay sáng mai, muốn mau chóng về Đông Thành. Còn những vấn đề tranh đấu gia tộc mà Hoắc Ly nói, Kim Trần hoàn toàn không hứng thú, cũng lười đoán suy nghĩ của các trưởng bối Kim gia.

Kim Trần tương đối bức thiết muốn gặp Kiều Mạt, mấy ngày xa cách càng giúp hắn nhận rõ địa vị quan trọng của Kiều Mạt trong lòng mình. Hắn không cho Kiều Mạt biết mình đã đặt vé máy bay, định tặng cậu một bất ngờ, rồi tiểu biệt thẳng tân hôn... Ồ, tuy vẫn chưa kết hôn.

Đến giờ phát thời sự, hai người lại nấu cháo điện thoại hơn một tiếng như mọi khi, Kiều Mạt đầu kia vẫn lái nhái ba cái chuyện đầu đầu: hai mươi phút đầu kê biên kịch Hạ đạo diễn Lục bệ bận nhiều việc, hai mươi phút giữa nói quá trình thẩm tra xử lý vụ án của cảnh sát khá suôn sẻ, hai mươi phút cuối thì kê lễ sinh hoạt quanh què giữa nước sôi lửa bỏng của mình, mấy phút sau than văn Đông Thành nóng chảy mỡ, kết thúc bằng phân đoạn nũng nịu cảm thiếu nhi. Kim Trần cong môi, nghĩ ngày mai là được gặp người kia rồi, tâm trạng vui khôn tả.

Cúp điện thoại xong thì an tâm ngâm vầy ngủ.

Mà Kiều Mạt bên kia thì chẳng nhẹ nhàng được vậy, trò chuyện cùng Kim Trần xong, sắc mặt cậu nháy mắt trở nên nghiêm túc. Từ sáng nay cậu đã loáng thoáng cảm nhận được một khí tức lạ hoắc mà nguy hiểm lờn vờn quanh khách sạn. Đến trưa, ngay cả Ô Mẫn luôn chậm tiêu cũng phát hiện.

Hai người cảnh giác đề phòng cả ngày, Ô Mẫn đã âm thầm theo dõi Đào Di từ hai hôm trước theo lệnh Kiều Mạt, lại không phát hiện điều gì lạ thường. Vài ngày sau, Đào Di và Tịnh Tịnh cuối cùng cũng chơi mệt, nửa đêm hôm qua về khách sạn, ngủ một giấc thẳng đến chiều hôm sau.

Ngày ấy đi kiểm tra phòng với Ô Mẫn, Kiều Mạt có rút một tia linh thức vào đèn treo mỗi phòng, căn cứ vào số liệu phản hồi, cậu cảm ứng được tình huống phòng Đào Di là bất thường nhất, luồng khí tức xa lạ kia hoạt động mạnh nhất trong phòng cô. Tình huống này càng khẳng định suy đoán trước đây của Kiều Mạt, Đào Di rất có thể là mục tiêu kế tiếp.

Chạng vạng, Đào Di và Tịnh Tịnh ngủ dậy ra ngoài ăn tối, Ô Mẫn tiếp tục lén lút bám đuôi các cô. Kiều Mạt vừa tán gẫu điện thoại với Kim Trần xong thì nhận được tin nhắn của Ô Mẫn.

“Com nước xong xuôi, giờ đang ở phòng tắm hơi. (- -)”

“Luồng linh lực kia còn đi theo cô không?”

“Ở đây hơi nước dày quá, linh khí bị pha loãng, không cảm giác được.” “Các người ở đâu, giờ ta qua đó liền.”

“Vân Thủy Gian, ra cửa quẹo phải, đi qua Tòa thị chính, đi tiếp trăm mét là đến.”

Hoàng tử nhỏ đứng dậy bận đồ tử tế, ra khỏi cổng khách sạn lại nhận được tin nhắn từ Ô Mẫn.

“Khu nữ.”

Kiều Mạt: ...

Hèn chi trong tin nhắn thứ nhất lại có biểu tượng chảy nước miếng? Té ra là do lén vô khu nữ, bảo đảm Ô Mẫn biến về hình rùa rồi, kể cũng liều hen.

Nhưng vụ này lại làm khó hoàng tử nhỏ, Ô Mẫn biến về nguyên hình trộm mò vào dễ như bỡn, cơ mà mình biết tính sao. Mỗi khi đến cổng Vân Thủy Gian, Kiều Mạt vẫn chưa nghĩ ra biện pháp.

Cô tiếp tân nhiệt tình tiến lên đón, hỏi cậu yêu cầu dịch vụ nào. Kiều Mạt bó tay, đành ngắc đầu, mắt lóe hai luồng ánh sáng tím, cô tiếp tân thấy ánh mắt Kiều Mạt thì mắt lập tức đại ra.

Kiều Mạt nói khẽ: “Lặng lẽ dẫn tôi đến khu nữ.”

Cô tiếp tân gật đầu, đứng dậy đi về phía một hành lang nhỏ trong góc đại sảnh, đó là lối đi dành riêng cho nhân viên, Kiều Mạt sai bước rồi khỏi đại sảnh theo cô nàng.

Hoàng tử nhỏ đỏ ửng cả mặt, một cảm giác rất chi mất thể diện trào dâng trong lòng.

Bởi không phải cuối tuần, hơn nữa thời gian còn sớm, nên trong khu nữ chẳng có bao người, phòng thay đồ lại càng vắng vẻ. Cô tiếp tân nọ cho Kiều Mạt một bộ áo tắm mùa hồng, giúp cậu mở một ngăn tủ, sau đó đi ngay.

Kiều Mạt thay quần áo rồi vào trong. Mới vừa tới khu tự phục vụ thức ăn đã bắt gặp chú rùa kim tiền đang nằm sấp trong góc, Kiều Mạt đến trước mặt tiểu quỳ, chỉ thấy hai mắt nó đăm đăm, dưới sàn có hai vệt đồ mờ mờ.

Kiều Mạt sợ hết hồn, lập tức dùng linh thức hỏi Ô Mẫn: “Ô Mẫn, người bị thương hả? Ai làm?”

Ô Mẫn chuyển động trông mất, phục hồi tinh thần, dường như giờ mới phát hiện Kiều Mạt đứng đối diện, bèn thò chân trước lên chùi mũi, đáp bằng linh thức:

“Điện hạ, tôi không sao, chỉ hơi kích động tí xú thôi.”

“Kích động? Sao lại kích động?” Hoàng tử nhỏ mở to đôi mắt ngốc manh, nhìn Ô Mãn hỏi.

Ô Mãn nghẹn lời, sau đó hắn thấy nét đỏ ửng chưa tan trên mặt Kiều Mạt, bèn đáp: “Chuyện này còn cần phải hỏi à? Điện hạ, thế sao ngài lại đỏ mặt?”

Nghe vậy, mặt Kiều Mạt càng đỏ tợn, trong mắt hàm chứa vài phần xấu hổ và bức tức:

“Ban nãy ta phải dùng mị đồng thuật mê hoặc tâm tính cô tiếp tân kia, cô mới dẫn ta vào. Đây là trò mà chỉ hạng sinh vật cấp thấp như Hồ tộc mới thêm xài, ai dè ta đây đường đường hoàng tử Long tộc, vậy mà cũng có lúc phải dùng loại phép thuật khó chấp nhận này, đúng là bẽ mặt mà.”

Ô Mãn: ...

“Điện hạ, ngài... xấu hổ vì chuyện này à?”

“Đừng, chứ còn vì cái gì nữa?” Hoàng tử nhỏ nhìn Ô Mãn bằng ánh mắt kỳ quái. “Người kích động cũng vì nguyên nhân đó hả? Chẳng lẽ người cũng xài phép thuật quái đản gì? Tội Đào Di đâu rồi?”

Ô Mãn quét mắt dòm áo tắm nữ hường phấn trên người Kiều Mạt, chợt cảm thấy giới tính giới tiết căn bản chả là cái đĩnh gì trong mắt hoàng tử nhỏ, trong mắt cậu loài người chia làm hai loại: Kim Trần và những người khác.

Loại cảm xúc cao cấp như thẹn thùng rụt rè chỉ xuất hiện trước mặt Kim nhị thiếu, còn người khác áy hã, dù ngọc thể có nằm ngang nằm dọc trước mặt hoàng tử nhỏ, sợ rằng trong đầu cậu tối đa chỉ nghĩ ủa người này có lạnh hông ta...

Ô Mãn duỗi đầu rùa vào thăm dò khu tắm rửa, khu tắm rửa và khu tự phục vụ cách nhau một lớp kính, trên kính bám một tầng hơi nước mỏng.

Kiều Mạt ngó vào theo hướng cổ của Ô Mãn, chỉ thấy Tĩnh Tĩnh đang quấn khăn tắm nằm trên ghế nghỉ ngơi, Đào Di thì ngâm mình trong hồ, phần ngực chìm dưới nước, hai tay đang rộng gác lên bờ, lưng dựa vào vách hồ, đầu ngửa ra sau và đang nhắm mắt thư giãn.

Ngoài ra còn năm sáu người phân tán khắp khu tắm rửa.

Kiều Mạt trải rộng linh thức điều tra toàn bộ phòng tắm, phát hiện đúng như Ô Mãn nói, luồng linh lực lạ hoắc kia không còn rõ ràng nữa, nhưng không phải do hơi nước, mà vì có người hạ cấm chế ở đây, chính là cấm chế hệ thổ đã lâu không gặp kia.

Hoàng tử nhỏ bỗng hăng hái hẳn lên, xem ra đêm nay ở đây sẽ phát sinh chuyện gì đó, coi bộ phòng tắm nữ trần gian cũng là nơi thần kỳ à nha.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Long Tử Khí Phách Ngời Ngời Bật Hack Rồi

Kiều Mạt nhanh chóng mở thiên nhãn, quét khắp cơ thể những người khác một vòng, cũng không phát hiện điều chi bất thường, căn phòng an tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng nước chảy róc rách vang lên khe khẽ.

Thông qua thiên nhãn, Kiều Mạt nhìn thấy chân khí vốn bao phủ Đào Di đã xoắn thành luồng sáng to cỡ cánh tay, và đang co duỗi, thăm dò xung quanh cô.

Ngay khoảnh khắc cấm chế bị hủy bỏ, Kiều Mạt và Ô Mãn đồng thời cảm nhận được một linh áp có áp lực cực mạnh ập vào mặt, đúng là linh lực phát hiện hôm nay. Khi tiếp xúc với khí tức này trong khoảng cách gần, Kiều Mạt tức khắc nhận thấy ma khí xen lẫn trong đó, là ma vật, hơn nữa cấp bậc rất cao.

Hồi chuông cảnh báo kêu inh ỏi trong lòng hoàng tử nhỏ, cậu nhìn chăm chăm Đào Di trong hồ.

Lúc này, ngoại trừ Đào Di thì trong hồ chẳng còn ai khác, luồng linh áp hùng mạnh này rốt cuộc bắt nguồn từ đâu? Kiều Mạt trầm nghĩ hoặc, chẳng lẽ đoán lộn rồi? Bản thân Đào Di mới là ma vật chẳng?

Ô Mãn cũng đang căng thẳng muốn chết, hắn ngóc thẳng cổ, nhìn đăm đăm đằng trước.

Chỉ thấy Đào Di trông như mới tỉnh ngủ, cô khẽ cử động đầu, mở mắt, hơi nước trong hồ làm mờ tầm mắt cô, cô bèn đưa tay lên dụi mắt, đoạn ngó lên bờ tìm bóng dáng Tĩnh Tĩnh.

Kiều Mạt quan sát nhất cử nhất động của Đào Di, không buông tha bất cứ ánh mắt hay biểu cảm nào. Đào Di lại chẳng hề hành động khác thường, chẳng qua đáng vẻ khá uể oải, hai má bị hơi nóng xông phơn phớt hồng.

Nom điệu bộ Đào Di hoàn toàn không giống bị ma vật chiếm xác, Kiều Mạt không khỏi nhũn mày, lại mở thiên nhãn tiếp tục quan sát hồ nước dưới người cô.

Trong hồ cũng chả có gì lạ, dường như luồng chân khí màu vàng đất cũng nhận ra điều bất ổn, nó cẩn thận phiêu đẳng quanh Đào Di, nhưng không dám tới gần cô.

Đào Di giơ tay lên vén tóc, lúc này, Kiều Mạt thấy trên cổ tay phải của Đào Di đeo một chuỗi hạt màu đen. Mỗi hạt lớn cỡ hột đậu nành, xâu thành hai vòng bao quanh cổ tay Đào Di.

Hoàng tử nhỏ thăm kinh hãi, nhận ra chuỗi hạt này là gì. Chính là một trong hai pháp khí bị mất trong Long cung của chú tư mà Nhị hoàng tử từng đề cập.

Pháp khí này mang cấp bậc tiên khí, tên gọi Mặc Hồ, nghĩa trên mặt chữ, là pháp khí tạo thành từ san hô Kim Cương Mặc Thạch cực kỳ hiếm thấy dưới biển sâu. Thời điểm xuất thế cũng dấy lên một trận náo động không nhỏ, về sau Tứ long vương ban Mặc Hồ cho đứa con trưởng mình thương nhất, cũng là một trong số đông đảo anh em họ của Kiều Mạt.

Kiều Mạt nhớ lúc Ngao Tứ gọi điện cho cậu có nhắc đến việc Long cung bị ma vật xâm nhập, Mặc Hồ chính là một trong hai pháp khí bị thất lạc.

Trong mắt Kiều Mạt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, cậu lập tức tiến vào trạng thái tập trung hết mức, ngưng tụ chân khí trong cơ thể, nhìn chăm chú chuỗi hạt.

Kiều Mạt mới chỉ thấy Mặc Hồ một lần, những pháp khí đẳng cấp cao như tiên khí và thần khí có thể ký khế ước với người sử dụng thông qua phương thức lấy máu, sau khi ký khế ước, pháp khí sẽ ăn vào cơ thể người dùng, khi cần phải dùng linh lực gọi nó ra.

Trái lại, nếu tu vi của người sử dụng vượt qua Nguyên Anh, cũng có thể ẩn nấp trong pháp khí bằng phép thuật.

Hiện tại Mặc Hồ đeo trên cổ tay Đào Di, Kiều Mạt lập tức vỡ lẽ luồng linh áp kia đến từ đâu.

Trong Mặc Hồ có ma vật.

Lại thấy hạt châu của Mặc Hồ thoáng tỏa ánh sáng âm u, nháy mắt, một thân hình không lồ phóng ra từ cổ tay Đào Di, bay vọt lên phía trên hồ nước, khu tám rừa rộng rãi thoáng cái như bị nhồi đầy.

Kiều Mạt và Ô Mãn ngẩng đầu nhìn quái vật lớn lơ lửng giữa không trung, là một ma thú hai đầu, đôi cánh màu đen dang ra phải rộng đến 10m, hai cái đầu bự chảng nhìn Đào Di chăm chăm, mắt ánh lên vẻ tham lam.

**ma thú: đại bàng ma*

Đào Di bên dưới không nhìn thấy ma thú, nhưng dường như cô cũng loáng thoáng cảm nhận được tia nguy hiểm kỳ dị, áp lực cực mạnh truyền đến từ không khí khiến cô thấy hơi khó thở. Đào Di tưởng mình ngâm nước ấm quá lâu, bèn đứng lên tính ra khỏi hồ.

Thân thể cô lộ khỏi nước, một chân bước lên bờ hồ, đúng lúc này, ma thú hai đầu phát ra tiếng rít chói tai. Kiều Mạt nhận ra đây đúng là ma âm xuyên não nghe thấy trong nhà hôm nọ.

Tu vi của Ô Mãn đã cao hơn trước một tẹo, song vẫn chưa thể hoàn toàn chống đỡ âm thanh này, hống chi mới này còn thất thoát ít máu, thân thể khá suy yếu. Kiều Mạt ném một cảm chế lên người Ô Mãn mà không quay đầu lại, vẫn chuyên chú quan sát ma thú hai đầu.

Dù mọi người trong phòng tắm không nhìn thấy ma thú, nhưng vẫn cảm giác được không khí dao động do âm thanh gây ra, dưới sự tấn công mạnh mẽ của sóng âm, tất cả mọi người tỉnh cả Đào Di đều bị chấn đến bất tỉnh.

Đào Di đang đứng dưới ma thú thì trượt ngã xuống hồ, chỉ thấy ma thú vươn một móng vuốt nhọn hoắt ra tóm lấy cơ thể trần trụi của Đào Di, một đầu cúi thấp xuống, móng vuốt bắt đầu tìm kiếm phần bụng dưới của cô.

Kiều Mạt thấy thế liền đuổi tay ra, một luồng sáng lam hóa thành lưỡi đao sắc bén, tức khắc đâm về phía cổ ma thú. Một cái đầu khác của ma thú phát hiện lưỡi đao bay đến thì gào âm lên, thân thể đồ sộ né qua một bên.

Dù thế, cái đầu phía dưới vẫn tránh không kịp do mãi dồn toàn lực chú ý lên người Đào Di, lưỡi đao lướt qua cổ, một dòng máu xanh đen tức khắc phun ra, cái đầu bị thương cất tiếng rít quái gở, sau đó gục xuống.

Cái đầu kia thấy vậy thì giận tím mặt, quăng Đào Di xuống, vỗ đôi cánh to lớn và xộc thẳng tới chỗ Kiều Mạt.

Kiều Mạt lạnh lẽo nhảy ra sau, tránh thoát móng vuốt của ma thú, đoạn nhảy đến gần nó, xuất lưỡi đao ra lần nữa và đâm thẳng vào phần xương sườn mềm dưới cánh.

Thân hình đồ sộ của ma thú trở thành điểm yếu tại thời khắc này, đối phó với Kiều Mạt linh hoạt, mấy lần nó tránh không kịp rồi bị hung hăng đâm trúng. Nhưng do tu vi của hoàng tử nhỏ bị hạn chế quá nhiều tại nhân gian, pháp lực hữu hạn, tấn công vài lần đều không chạm đến chỗ hiểm của ma thú, lưỡi đao màu lam chưa đâm vào sâu trong cơ thể ma thú đã biến mất.

Kiều Mạt khẽ cau mày, cứ tiếp tục như vậy, chỉ e không cách nào đã thương điểm yếu của ma thú được. Nhìn vết thương trên thân hình khổng lồ đang nhanh chóng tự lành với tốc độ mắt thường có thể thấy, hoàng tử nhỏ cân nhắc không biết có nên hiện nguyên hình không, nhắc tới đánh đấm, dùng long thân thoải mái hơn nhiều.

Đúng lúc này, có vẻ ma thú đã nhận ra Kiêu Mạt đang phân tâm, nó thành linh quay người, móng sắc chộp lên đầu Kiêu Mạt. Kiêu Mạt nghiêng người, ai dè chiều vừa rồi của ma thú là giả, cái đầu bị đột ngột xoay chín mươi độ, đánh thẳng vào ngực Kiêu Mạt.

Kiều Mạt thất kinh, ngay giây phút thân thể kẹp giữa móng vuốt và mỏ của ma thú, cậu liền giậm chân, đạp không bay lên, nhanh nhẹn xoay vài vòng giữa không trung, tránh thoát đòn giáp công của móng vuốt và mỏ.

Nhưng cậu vừa hạ xuống đất thì bất trắc xuất hiện, cái đầu vốn bị Kiêu Mạt đánh trọng thương bỗng ngẩng lên, cương quyết tấn công lưng cậu.

Kiều Mạt cảm giác được sát khí sau lưng, vừa lật người đã thấy cái mỏ nhọn kia, hoàng tử nhỏ hoảng hốt, thậm chí không ổn rồi, xem ra sẽ bị đâm trúng thật.

Không ngờ cái mỏ chỉ còn cách ngực Kiêu Mạt khoảng một tấc thì chợt khựng lại, giống như bị thứ gì ngăn trở, Kiêu Mạt quan sát bằng thiên nhãn, chỉ thấy luồng linh lực hệ thổ nọ đã hóa thành hình dạng xiềng xích và trói cái mỏ lại, hơn nữa còn dồn lực ra sau để ngăn động tác của nó.

Có thể thấy rõ, linh lực của xiềng xích cũng chẳng mạnh lắm, cái đầu bị thương chỉ xoay mạnh một cái, sợi xích màu vàng đất đã tức khắc biến thành linh ti.

Nhưng vài giây ngắn ngủi này cũng đủ giúp Kiêu Mạt xoay chuyển toàn bộ cục diện.

Kiều Mạt lách mình lùi ra sau, tránh thoát đòn tập kích của hai đầu, nhảy tới gần cái hồ lớn nhất khu tắm rửa. Cậu đứng ngẩng mặt đối diện với ma thú, một bàn tay thoáng tỏa lam quang, nước trong hồ cũng nhanh chóng rút đi, một luồng hơi nước hóa thành sương trắng bay lên theo hình xoắn ốc, xoắn thành một sợi tơ dài mảnh rồi tức tốc chui vào lòng bàn tay Kiêu Mạt.

Linh khí quanh thân Kiêu Mạt bốc hừng hực, một quang sáng lam thoát ẩn thoát hiện giữa chân mày cậu.

Khi nước trong hồ cạn sạch, Kiêu Mạt nhìn ma thú lom lom, nhếch mép cười, nhẹ giọng hô:

“Long Ngâm, hiện.”

Vừa dứt lời đã thấy trong tay Kiêu Mạt có thêm một thanh đao dài bảy thước, chuôi đao dài chừng bốn thước, chỗ rộng nhất trên thân đao dài khoảng tám tấc, dọc sống đao khắc hoa văn hình rồng uốn lượn, thân đao màu lam, lưỡi đao rộng hơn tấc thông thả tỏa ánh sáng đen.

Thần khí — Long Ngâm

Kiều Mạt cầm đao đứng, phất tay một cái, một dải ánh sáng lam xẹt qua không trung tạo thành vòng cung dài mảnh.

Phút giây Long Ngâm xuất hiện, ma thú thoáng cái mất sạch vẻ kiêu ngạo, uy áp của thần khí khiến nó nảy sinh nỗi sợ hãi khủng khiếp, hai cái đầu một ngừng một cúi đều đang hoảng hốt nhìn Kiêu Mạt.

Kiều Mạt đứng tại chỗ nhìn ma thú trước mắt, lạnh lùng nói:

“Nghiệt súc, một mình ngươi lên vào nhân gian, đánh cắp tiên khí Long cung, còn vọng tưởng tôn thương mạng người, không thể tha cho ngươi được.”

Nói xong, Kiêu Mạt vung tay lên, trường đao trong tay dao động, một lực lượng tàn khốc tràn ra từ lưỡi đao và mạnh mẽ cắt ma thú thành hai nửa.

Nhìn ma hạch trong cơ thể nó vỡ vụn, thân xác đỏ sộ vừa rơi xuống đất liền biến thành khói đen, Kiêu Mạt thở phào một hơi.

Long Ngâm biến mất trong tích tắc, thân mình hoàng tử nhỏ cũng lao đảo ngã ra sau, Ô Mãn bên cạnh nhanh nhẹn hóa thành hình người, đỡ Kiêu Mạt, cất giọng có chút lo lắng:

“Điện hạ, ngài không sao chứ.” Sắc mặt Kiêu Mạt hơi tái, cậu lắc lắc đầu, uể oải chỉ Đào Di đang ngâm mình trong hồ, ý bảo Ô Mãn vớt cô nàng lên.

Ô Mãn nhảy vào hồ kéo Đào Di lên, kiểm tra sơ sơ thấy không có gì đáng lo ngại, chỉ bị chấn hôn mê thôi, đồng thời tháo Mặc Hồ trên tay cô xuống rồi giao cho Kiêu Mạt.

Kiều Mạt nhận lấy Mặc Hồ, tựa lên người Ô Mãn, quay sang nhìn khu tự phục vụ, thấy một cô gái mặc áo tắm giống cậu đang nằm trên sàn. Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Kiêu Mạt, người đang nằm chậm chạp ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn cậu.

Ô Mãn phía sau thấy rõ mặt cô gái thì kinh ngạc hỏi: “Tạ Thanh Thần? Sao cô lại ở đây?”

Tạ Thanh Thần gợn tay vén tóc trên trán, cười như không cười mà nói với Ô Mãn: “Tôi vào chung với cậu, chẳng qua cậu bận chùi máu mũi với Đào Di quá nên không chú ý tới tôi thôi.”

Ô Mãn nghe vậy, mặt rứa đỏ bừng, không ừ hừ gì nữa.

Kiều Mạt chăm chú nhìn Tạ Thanh Thần: “Cám ơn cô ban nãy đã cứu tôi.”

Tạ Thanh Thần xua tay: “Phải là tôi cám ơn cậu mới đúng, nếu chỉ trông vào một mình tôi thì chẳng cách nào đấu lại ma vật kia, cám ơn đã giúp tôi báo thù cho Đan Đan.”

Kiều Mạt mở thiên nhãn xem xét tu vi của Tạ Thanh Thần, vẫn không phát giác bất kỳ dị thường nào, cậu không khỏi ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi: “Tu vi của cô cao hơn tôi.”

Tạ Thanh Thần cười bảo: “Tôi là đệ tử phái Nga Mi, tu luyện trên núi Nga Mi từ thuở mới sinh ra, hiện đã là kỳ Xuất Khiếu, cấp bậc của ma vật hồi nãy cao hơn cả tôi và cậu, nếu không có pháp khí của cậu, e rằng hai ta hợp lực cũng không phải đối thủ của nó.”

Kiều Mạt gật đầu: “Lâm Đan Đan là gì của cô?”

Tạ Thanh Thần cười khò: “Nó là đồ đệ tôi muốn thu trong lần xuống núi này, tư chất con bé rất tốt, vốn định quay xong phim sẽ dẫn nó về núi Nga Mi, ngờ đâu lại bị ma vật theo dõi.”

Kiều Mạt rất hiểu tâm trạng tiếc nuối tìm được bảo vật rồi lại đánh mất của cô, nghĩ một hồi rồi đưa tay chỉ Đào Di gần đó: “Tư chất của Đào Di cũng khá lắm, hay cô thu cổ đi.”

Ý cười trên mặt Tạ Thanh Thần càng rõ hơn, đáp: “Cậu không cần gấp gáp đề cử người cho tôi đâu, yên tâm, tôi không có hứng thú với Kim Trăn.”

Kiều Mạt tròn xoe mắt, ngạc nhiên hỏi: “Sao cô biết tôi có hứng thú với anh?”

Tạ Thanh Thần: ...

Thằng mù cũng biết được không.

“Cậu nhìn trộm hai viên nội đan trong cơ thể Kim Trăn chứ gì? Từ lần đầu tiên gặp cậu ta trong Kim Điện, tôi đã phát hiện thể chất cậu ta vô cùng đặc biệt. Nhưng thuộc tính của cậu ta tương khắc với tôi, thành ra tôi không có hứng thú. Cơ mà nể tình chuyện tối nay, tôi muốn nhắc nhở cậu một chuyện, kinh mạch toàn thân Kim Trăn đứt từng khúc rồi, chỉ sợ hai viên nội đan chẳng dễ xoi đâu.” Tạ Thanh Thần nói.

Rồi cô nhìn Kiêu Mạt bằng ánh mắt khó hiểu: “Cậu thuộc môn phái nào? Sao lại đi chung với yêu.” Tạ Thanh Thần dòm lướt qua Ô Mãn.

Ô Mãn: ...

Mi mới là yêu, cả nhà em gái mi đều là yêu, mi là đồ yêu tinh sân bay.

**chắc ý em Mãn chửi bạn Thần vếu lép =))*

Kiều Mạt gãi gãi đầu, có chút khó xử mà rằng: “Chúng tôi thuộc môn phái tương đối đặc biệt, tên là...” Hoàng tử nhỏ ngo Ô Mãn, đầu chợt lóe sáng: “Phái Ô Long.”

Tạ Thanh Thần: ...

Thảo nào cảnh đầu tiên NG lắm vậy, cậu đúng là không hợp đóng phim tí nào.

Tạ Thanh Thần phát tay: “Thôi, tôi không có hứng với lai lịch của các cậu, nếu chúng ta đã là người đồng đạo, về sau còn ở chung một đoàn phim, vậy hi vọng hai ta sẽ giữ bí mật giúp nhau.”

Kiều Mạt gật đầu, hai người vui vẻ đạt thành hiệp nghị.

Đương lúc Kiêu Mạt quay lưng muốn ra khỏi phòng tắm, ngoài cửa truyền đến tiếng xôn xao, nhát dao ban nãy của Kiêu Mạt không chỉ chẻ đôi ma thú, mà còn phá hủy một bức tường lớn sau khu tắm rửa, âm thanh ầm ĩ rất cuộc lôi kéo nhân viên tới đây.

Gọi Long Ngâm khiến thể lực hoàng tử nhỏ gần như cạn sạch, cậu nửa dựa lên người Ô Mãn, nghe thấy âm thanh đằng sau nên ngoái đầu dòm theo phản xạ.

Một đồng người ủa vào, bởi là khu nữ nên toàn con gái, người đi đầu chính là cô tiếp tân dẫn Kiêu Mạt vào đây, ngất nổi giờ cô nàng đã tỉnh ráo như sáo, quên bống chuyện lúc trước.

Nhóm nhân viên vừa tới cửa thì gặp người tập thể, một mỹ thiếu niên mặc áo tắm kiểu nữ đang dựa vào một... anh chàng trần trụi trụi.

“A!!!!!!!!!!”

“A!!!!!!!!!!”

“A!!!!!!!!!”

...

Sau một chuỗi tiếng thét.

“Dáng ngon chết người! Bỏ mắt quá đi...”

“Bé mặc đồ nữ xinh xẻo phết, da mịn quá trời! Hâm mộ ghê.”

“Nhìn quen quen ta...”

“Ày da, mong gọi cảm dã man.”

...

Diễn biến kế tiếp hơi vượt khỏi dự đoán của hoàng tử nhỏ, một đồng con gái rồi rít móc di động ra, điên cuồng chụp cậu và Ô Mẫn.

Ô Mẫn đưa lưng về phía các cô, bần mặt xanh mét cổ ra chiều bình tĩnh: “Điện hạ, ngài không thể mị hoặc mấy cô lần nữa sao?”

Hoàng tử nhỏ lắc đầu: “Nghĩ cũng đừng nghĩ, chuyện mất mặt như vậy còn khuya ta mới làm lần hai.”

Ô Mẫn: ...

Rốt cuộc là tình huống nào mất mặt hơn hả!

Sáng hôm sau, Kim Trần dậy thật sớm, nghĩ hôm nay có thể gặp Kiều Mạt rồi nên tâm trạng cực tốt, lúc hẩn ngồi dưới lầu ăn sáng, TV trong phòng khách đang phát.

“Theo nguồn tin cho biết, vào tối hôm qua, vài diễn viên thuộc đoàn phim đã gây náo động một phòng tắm hơi tại Đồng Thành, điều làm người ta mở rộng tầm mắt là thậm chí có cả nam diễn viên xâm nhập khu tắm nữ. Mấy ngày trước vừa có người tung tin đồn hư hư thực thực rằng trong đoàn phim phát sinh án mạng dẫn đến việc phải đình công, hôm nay lại lộ ra vụ bê bối này, phải nói là tai nạn liên miên...”

Kim Trần ngẩng đầu nhìn TV, thấy mấy tấm ảnh mờ mờ chụp bằng điện thoại xuất hiện trên màn hình, tuy mặc áo tắm nữ, đã vậy chỉ chụp được sườn mặt, nhưng Kim Trần vẫn nhận ra Kiều Mạt ngay và luôn.

Kim Trần nhìn tấm ảnh trên TV chăm chú, tay cầm đĩa khựng giữa chừng, sắc mặt dần biến đen.

Dù xung quanh đã được xen-sốt, nhưng Kim Trần vẫn nhìn ra cái thứ trắng trắng bên cạnh Kiều Mạt là cơ thể một tên đực rựa, còn khoa thân...

Kim nhị thiếu nổi sùng rồi.

Xông vào phòng tắm nữ còn miễn cưỡng nhìn được, đực rựa coi trường tuyệt đối không thể nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Anh Hai Đến Phim Trường Tìm Em Yêu

Sau khi được Ô Mẫn dẫn về khách sạn từ Vân Thủy Gian, Kiều Mạt ngã thẳng xuống giường, đối với người mới lên Nguyên Anh như cậu, có thể gọi ra Long Ngâm dưới tình huống pháp lực trong cơ thể bị giam cầm hơn nửa đã là chuyện vô cùng khó nhằn rồi. Với cả, hên là ở trong phòng tắm, tài nguyên nước dồi dào, hoàng tử nhỏ hệ thủy mới chiếm được ưu thế địa lợi.

Vừa nằm phát là ngủ luôn đến sáng hôm sau, tinh thần Kiều Mạt vẫn có chút ỉ ừ, cậu bị tiếng gõ cửa đánh thức, gọi mấy lần mà Ô Mẫn không đáp lại, hoàng tử nhỏ mới sực nhớ đây không phải nhà mình, chỉ đành mở màng đứng lên mở cửa.

Mở cửa xong, Kiều Mạt mờ mịt nhìn Lục Tường sầm mặt đứng trước cửa. Lục Tường vào phòng Kiều Mạt, phía sau là người hầu Đầu Trọc.

“Tôi qua cậu làm gì hả?” Lục Tường quăng tờ báo lên bàn, quát Kiều Mạt.

Kiều Mạt cúi đầu xem báo, ngay trang đầu là:

Diễn viên đoàn phim Hình Xăm náo động phòng tắm nữ Vân Thủy Gian.

Hình minh họa bên cạnh chính là sườn mặt của cậu và móng Ô Mãn...

Kiều Mạt gãi gãi đầu, đáp: “Tôi bắt cần đi lộn chỗ.”

Lục Tường chỉ áo tắm kiểu nữ hường phần trên người cậu: “Áo cũng bắt cần mặc lộn hử?”

Kiều Mạt gật đầu: “Ừm, vậy nên mới đi lộn.”

Lục Tường điển tiết hét: “Cậu bịa chuyện lừa thẳng ngu đấy phòng?”

Kiều Mạt kinh ngạc: “Sao anh biết...”

Lục Tường: ...

Đầu Trọc kể bên sấp nhin hết nỗi muốn phì cười thành tiếng, bèn mở miệng:

“Đạo diễn Lục, bàn chuyện chính trước đã.”

Lục Tường cố nén lửa giận, hỏi Đầu Trọc: “Tô Tô đâu?”

Đầu Trọc đáp: “Sắp tới rồi.”

Đang nói chuyện thì thấy Tô Tô với Vi Vi đến, hai cô đều nhìn Kiều Mạt bằng ánh mắt trêu ghẹo.

Kiều Mạt ngẩng đầu thấy Tô Tô bận bộ vest màu trắng, ăn diện rất nghiêm chỉnh, thì đâm ra khó hiểu. Tô Tô đến đối diện Kiều Mạt, kéo cậu tới trước gương, hai người một trước một sau đứng nghiêng chín mươi độ với gương.

Vi Vi gật đầu nói: “Gần giống rồi, chắc lừa được đó.”

Lục Tường bình tĩnh nói: “Tí nữa gọi Đào Di với Tịnh Tịnh luôn, cùng thống nhất cách xử lý.” Đoạn, Lục Tường nhìn sang Đầu Trọc: “Còn mấy tấm ảnh khác trong tay nhân viên, anh đi thu phục đi, bao nhiêu tiền cũng phải mua về bằng sạch, tuyệt đối không thể lọt hình chính diện lên báo, tiền bạc Kim tổng lo hết.”

Đầu Trọc gật đầu.

Kiều Mạt vẫn ngỡ ngợ, nhìn Tô Tô hỏi: “Tô Tô, cô mặc như vậy làm chi?”

Tô Tô là cô nàng trung tính nhất trong bộ ba WSJ, cao 1m75, tóc ngắn ngang tai, cộng thêm cá tính phóng khoáng của gái Đông Bắc, nên nếu mặc trang phục thường ngày, đi đường thỉnh thoảng cũng có người nhận lầm là con trai, một T men lý sống sờ sờ.

**T men lỳ: nguyên văn là “gia T”, ý chỉ người chủ động trong girl love, gia T chỉ những cô em có tính tình và cách ăn mặc giống đàn ông*

Tuy vẫn thấp hơn Kiều Mạt chút đỉnh, nhưng nếu chỉ nhìn mặt bên thì hai người quả thực na ná nhau sáu bảy phần.

Tô Tô vỗ vỗ vai Kiều Mạt, cất giọng nghễnh ngịu: “Yên tâm đi, lần này tui giải quyết giùm ông, nhưng tui thấy mình mặc áo tắm kia không đẹp bằng ông mặc nha, Kiều Mạt, ông dưỡng da thế nào vậy, hăm mộ ghê.”

Kiều Mạt bùng tỉnh: “Đạo diễn Lục kêu cô giả mạo tôi hả?”

Lục Tường nổi giận: “Giả mạo? Giúp cậu che giấu thì đúng hơn đó, hơn nửa đêm xộc vô phòng tắm nữ, Kiều Mạt cậu thấy Kim Trăn không ở đây nên dục hòa đốt người, hay nhớ cậu ta đến mức đầu ửng nước luôn?”

Kiều Mạt nghe vậy thì đỏ mặt, thẹn thùng đáp: “Cả hai.”

Lục Tường: ...

Giờ đôi nam thứ ba còn kịp không ta.

Kiều Mạt nghĩ một hồi, đoạn chỉ vào phần lưng của Ô Mãn trên báo: “Vậy Ô Mãn thì sao, chẳng lẽ?” Kiều Mạt ngó Vi Vi đứng bên cạnh Tô Tô.

Vi Vi: “... Đừng dòm tui, tui làm gì có cái móng vừa tròn vừa vênh thế kia.”

Kiều Mạt lại chuyển ánh mắt nghi hoặc sang Đầu Trọc.

Đầu Trọc: ...

Điểm sáng của tui nằm phía trên.

Lục Tường: “Ô Mãn cũng đâu phải Mạc Vũ Sinh, làm quái gì nổi tiếng dữ vậy, bộ cậu nghĩ có người chỉ nhìn mông là nhận ra cậu ta chắc? Lo cho cái thân cậu là được rồi.”

Kiều Mạt gật gật đầu, thấy sắc mặt Lục Tường không tốt nên không lên tiếng nữa.

Lục Tường hít sâu một hơi, bằng định cảm xúc một chút, mở miệng hỏi Kiều Mạt:

“Kiều Mạt, cậu quen Ngao Tứ à?”

Kiều Mạt ngẩn ra, nghe tên anh hai thì hí hửng ra mặt, đang tính gật đầu, lại sức nhớ Đỗ Thanh Học từng dặn mình cố gắng đừng tiết lộ quan hệ giữa mình với Ngao Tứ, thế là do dự.

Ngó bản mặt táo bón rõ ràng biết lại chẳng biết nên giải thích thế nào của Kiều Mạt, Lục Tường thờ dãi:

“Nói không quen cũng được mà.”

Kiều Mạt nghe vậy thì thờ phào: “Ừm, vậy không quen đâu.”

Lục Tường nói tiếp: “Ngao Tứ mới đến Đông Thành, giờ đang ở phòng xếp trên lầu, ban nãy người đại diện của Ngao Tứ tới tìm tôi, nói ngày mai anh ta có một quảng cáo phải chụp, bạn nhảy sắp xếp ban đầu lại sơ sẩy té gãy chân, chỉ đích danh hỏi cậu có rảnh không.”

Kiều Mạt sáng mắt: “Có.”

Lục Tường: ...

Thấy Lục Tường đen mặt, Kiều Mạt oan ức nói: “Giờ đoàn phim đang định công, ai cũng có lịch trình hết, mà tôi đằng nào cũng nhàn rồi.”

Lục Tường chau mày: “Tùy cậu, nhưng tôi phải nhắc cậu một chút, Ngao Tứ là diễn viên của Hạo Nguyệt, cậu lại thuộc Xán Tinh, tự nhận quảng cáo tùy tiện không sợ sinh chuyện hả?”

Vì Vi kẻ bên nghe vậy liền xen mồm: “Công ty quản lý của Kiều Mạt đâu phải Xán Tinh, tui nhớ hình như là một công ty nhỏ mà.”

Tô Tô chọt vai Vì Vì: “Như nhau cả thôi, không phải người của Xán Tinh, nhưng là người của Kim tổng.”

Nghe Tô Tô nói xong, Kiều Mạt cảm thấy thỏa mãn không thể tả, ai là người của ai gì gì đó, nghe sướng tai muốn chết, khoe miệng cậu sắp toét đến tận mang tai rồi.

Vì Vi ngần ngại nói: “Nhưng tui nhớ Hoắc tổng từng kể là quan hệ giữa Hạo Nguyệt và Xán Tinh vốn không tốt lắm, nếu sau này Kiều Mạt ký hợp đồng với Xán Tinh thật, Kim tổng biết cậu ta từng lên lút tiếp xúc với Hạo Nguyệt, có khi lại khó chịu cũng nên, lạng quạng đóng băng luôn thì tiêu.”

Tô Tô tặng Kiều Mạt cái liếc mắt sắc mùi khinh bỉ, nói: “Dòm cái tướng cậu ta kìa, chắc còn ước bị Kim tổng đóng băng ấy chứ.”

Vì Vì: ...

Chuẩn hết!

Sau đó, mọi người trong phòng chia nhau hành động. Đầu Trọc thẳng tiến phòng tắm nữ mua ảnh chụp, Lục Tường và Tô Tô đi tìm Đào Di Tịnh Tịnh thông đồng lời bịa đặt trước truyền thông. Đêm qua sau khi bị chấn ngất xỉu, Đào Di và Tịnh Tịnh chẳng còn ấn tượng gì với chuyện hôm qua, nên Lục Tường bảo thẳng là Tô Tô đi phòng tắm tìm hai cô, kết quả đụng trúng đàn ông rồi dấy lên vụ rối loạn, loại Kiều Mạt khỏi lời khai.

Kiều Mạt thì ôm tâm tình nhộn nhạo chạy thẳng lên phòng khách quý trên lầu tìm Ngao Tứ.

Sau khi gõ cửa, người mở cửa là trợ lý của Ngao Tứ, Kiều Mạt thấy có cả người ngoài thì giấu đi vẻ mặt rạo rức, nghiêm chỉnh bước vào. Mới vô tức thì đã bắt gặp anh hai Ngao Tứ đang ngồi trên salon.

Ngao Tứ mặc quần da bó màu đen, chân mang đôi boot Dr Martens đầu vuông, thân hình cao to càng đẹp lồng lộng nhờ cách ăn diện cool ngầu, mái tóc dài ngang vai được buộc đuôi ngựa sau đầu.

Ngao Tứ dựa lên salon, hai chân bắt chéo, mỉm cười nhìn người ngồi đối diện.

Kiều Mạt cúi xuống dòm bộ đồ ầu tả của mình, càng thấy sùng bái anh hai hơn, quả nhiên là Nhị thái tử mô đen nhất Long cung, lên sân khấu ở đâu cũng khiến người ta kinh diễm.

Anh sáu nói đúng lắm, là vàng thì đi đâu cũng phát sáng, thứ lẳng lơ thì đi đâu cũng phóng đảng.

Ngao Tứ nâng mắt nhìn thoáng qua Kiều Mạt, nét mặt không hề biến hóa, chỉ bày tư thế ra hiệu cậu ngồi xuống.

Bấy giờ Kiều Mạt mới phát hiện trong phòng ngoại trừ Ngao Tứ và trợ lý ra mở cửa, trên ghế salon còn hai người nữa.

Kiều Mạt ngồi xuống nhìn, không ngờ hai người kia lại là Mạc Vũ Sinh và người đại diện của anh. Cậu nhớ Đỗ Thanh Học từng nói Ngao Tứ và Mạc Vũ Sinh là “vua không gặp vua” mà, thành ra không hiểu lắm tại sao Mạc Vũ Sinh lại tìm Ngao Tứ.

Tiếp theo, nghe người đại diện của Mạc Vũ Sinh cười nói: “Nếu là yêu cầu của nhà đầu tư, vậy chính thức ký hợp đồng thôi, sáng mai bắt đầu chụp rồi, rất vui được hợp tác với anh để Ngao.” Dứt lời, người đại diện thu dọn hợp đồng trên bàn.

Trái ngược với người đại diện vui mừng ra mặt, Mạc Vũ Sinh không tỏ vẻ gì, chỉ lặng thinh ngồi trên ghế, không nói một câu.

Người đại diện dọn xong đồ đứng lên, gật đầu coi như chào Kiều Mạt, xong bảo với Ngao Tứ:

“Chúng tôi xin phép đi trước.”

Ngao Tứ mỉm cười: “Có thể mời anh Mạc ở lại không, tôi muốn xem thử quảng cáo ngày mai cùng anh Mạc.”

Người đại diện nghe vậy, gật đầu ngay tắp lự: “Không thành vấn đề.” Đang chuẩn bị ngồi xuống tiếp thì trợ lý của Ngao Tứ đến gần, cười nói: “Tiến trình quay chụp cụ thể ngày mai còn nhiều điểm cần xác nhận với anh, chúng ta ra ngoài trò chuyện một lát được không?”

Người đại diện sững sốt, đoạn gật đầu, đứng dậy rời khỏi phòng theo trợ lý của Ngao Tứ.

Cứ vậy, trong phòng chỉ còn Kiều Mạt, Ngao Tứ và Mạc Vũ Sinh.

Kiều Mạt vẫn ngồi im lìm không nói gì, theo cuộc đối thoại vừa rồi thì quảng cáo ngày mai là nhà đầu tư chỉ định Ngao Tứ và Mạc Vũ Sinh chụp chung, nhưng nom sắc mặt Mạc Vũ Sinh có vẻ không tình nguyện lắm, kể cũng khó trách, dù sao hào quang ảnh đế của anh hai cũng chói quá mà, Mạc Vũ Sinh không muốn làm vai phụ chẳng?

Hoàng tử nhỏ đang mặc sức đoán già đoán non không ngừng thì thấy Ngao Tứ đứng lên, sai bước tới cạnh Mạc Vũ Sinh ngồi xuống, sau đó, một màn kinh người phát sinh...

Chỉ thấy Ngao Tứ vươn tay kéo Mạc Vũ Sinh qua, đè anh xuống ghế salon, cúi đầu, hôn mạnh lên môi Mạc Vũ Sinh...

Vóc dáng Ngao Tứ tương đương Kim Trăn, cao hơn Mạc Vũ Sinh hơn nửa cái đầu, đôi tay như vòng sắt quấn chặt tay Mạc Vũ Sinh, thân thể đè lên người Mạc Vũ Sinh khiến anh chẳng tài nào động đậy.

Mạc Vũ Sinh điên tiết ra mặt, dồn sức giãy giụa như muốn tránh thoát trói buộc của Ngao Tứ, khổ nỗi sức lực cả hai chênh lệch quá lớn, mặc kệ Mạc Vũ Sinh vùng vẫy cỡ nào, anh vẫn bị Ngao Tứ ấn lên ghế hôn chằm chằm nửa phút.

Kiều Mạt tròn mắt, kinh ngạc muốn rớt cằm...

Lát sau, nghe Ngao Tứ rên một tiếng, rồi cuộc buồng người dưới thân ra, đoạn ngẩng đầu lên. Kiều Mạt thấy khoe miệng Ngao Tứ rỉ ra ít máu, Mạc Vũ Sinh mới cần hấn một cái rõ hung.

Ngao Tứ cũng chẳng để bụng, vẫn cười nhìn Mạc Vũ Sinh đang tức giận, thả một tay ra, lau vết máu bên khoe miệng.

Mạc Vũ Sinh vừa được thả lập tức siết tay thành nắm đấm, hung hăng vùng về phía mặt Ngao Tứ.

Ngao Tứ cười càng tươi hơn, duỗi tay ra, dễ dàng tiếp được nắm đấm của Mạc Vũ Sinh, tiếp theo dùng đầu lưỡi còn dính máu liếm lên đó một cách âu yếm, trong đôi mắt sáng hàm chứa sự cưng chiều.

Cánh tay Mạc Vũ Sinh khẽ run rẩy, cắn răng nói:

“Ngao Tứ, anh đừng có quá đáng.”

Ngao Tứ cúi xuống liếm đôi môi còn dính máu của Mạc Vũ Sinh, đáp: “Thế này mà quá đáng gì?”

Hắn kẻ sát hạ thân vào đùi Mạc Vũ Sinh, ánh sáng trong mắt nhuộm một tia tình sắc.

Cảm giác được dị vật giữa hai chân, toàn thân Mạc Vũ Sinh cứng đờ, tức đến độ nói không nên lời:

“Ngao Tứ, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Ngao Tứ thấy vậy thì khề thờ dài, ngồi thẳng dậy, lôi Mạc Vũ Sinh vào lòng mình, cầm gác lên xương quai xanh của anh, môi áp lên má anh, có chút tui thân mà rằng:

“Tiểu Vũ, hơn hai tháng anh không được gặp em rồi, nhớ quá nên hôn chút thôi mà, đừng giận.”

Sắc mặt Mạc Vũ Sinh trong đỏ lộ trắng, anh mất tự nhiên muốn tránh thoát vòng ôm của Ngao Tứ, nhưng vô ích.

Bấy giờ Ngao Tứ mới ngẩng đầu nói với Kiều Mạt đang trong trạng thái hóa đá:

“Tiểu Cửu, lại đây gọi anh dậu hai.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Hoàng Tử Nhỏ Không Làm Thì Dâu Chết

Kiều Mạt phục hồi từ trạng thái ngất đờ như phồng, tỉnh ngoan ngoãn mở miệng gọi anh dậu hai.

Nhưng vừa thốt ra mấy chữ ấy đã thấy sắc mặt Mạc Vũ Sinh thoáng cái trở nên lúng túng, hoàng tử nhỏ bèn uốn lưỡi sửa thành:

“Anh... hai, hóa ra anh quen anh Mạc hả?”

Ngao Tứ cười cười hôn chụt lên má Mạc Vũ Sinh cái nữa, đáp:

“Đúng vậy, trước khi đi Brazil anh có kể chuyện của em cho cậu ấy nghe, cậu ấy bảo từng tình cờ gặp em tại Kim Điện vào buổi tối. Không ngờ sau này hai người lại cùng gia nhập một đoàn phim.”

Kiều Mạt vỡ lẽ, rốt cuộc hiểu tại sao Mạc Vũ Sinh luôn mơ hồ đối tốt với mình, nút thắt trong lòng được tháo gỡ, cảm giác thân thiết bỗng chốc nâng cao một bậc. Xét thấy sự đối lập rõ ràng giữa anh hai loang lổ việc xấu tại Long cung và Mạc Vũ Sinh ôn nhu hòa ái, hoàng tử nhỏ quyết định đứng về phe anh dậu ngay và luôn.

Kiều Mạt chạy ba bước thành hai bước tới gần Mạc Vũ Sinh, giúp anh đẩy tay Ngao Tứ ra, hỗ trợ người ta thoát khỏi vuốt rồng xong, cậu nhìn Ngao Tứ và cất giọng chính nghĩa:

“Anh hai, không được ăn hiếp anh Mạc.”

Đoạn, cậu đẩy Mạc Vũ Sinh sang một bên, tự mình ngồi bên cạnh Ngao Tứ, giờ giọng giáo dục thăm thía bằng giọng điệu ba vọt:

“Tiểu Nhị à, thích là làm càn, nhưng yêu là kiểm chế, con đây là thích quá đà rồi biết không?”

Ngao Tứ nghe vậy thì ra chiều ngạc nhiên nhìn Kiều Mạt, giờ tay búng trán cậu, cười nói:

“Ồ, mới mấy bữa không gặp mà đến anh hai cũng dám dạy bảo? Cánh cứng rồi phỏng?”

Hoàng tử nhỏ ngồi thẳng tắp, hất cằm kiêu ngạo: “Em cũng là người có đàn ông, phải cứng chớ.”

Lời vừa thốt ra, cả sắc mặt Mạc Vũ Sinh cũng dịu đi thấy rõ, ánh mắt toát ra ý cười khó giấu, bầu không khí xấu hổ ban nãy biến mất tăm.

Ngao Tứ cười gian, chộp lấy thắt lưng Kiều Mạt, bàn tay khề đồn lực, ngón tay kẹp thịt trên eo cậu, nói:

“Được, để anh hai sờ thử coi eo nhỏ này cứng cỡ nào.”

“Ngao ~”

Hoàng tử nhỏ phát ra tiếng hét thảm, Ngao Tứ biết tổng điểm yếu của thằng em mình ở đâu, phần eo dưới xương sườn là chỗ hiểm chí mạng của hoàng tử nhỏ. Kiều Mạt lập tức bị cảm giác vừa đau vừa nhột tập kích, tê tái không gì sánh kịp...

Kiều Mạt nỗ lực vận vẹo người, khổ nổi sức chiến đấu của cậu chả khác gì bã trước mặt Ngao Tứ, hết như chú gà con bị xách lên chà đạp.

“Anh... anh hai, tha... tha cho em đi, em không bao giờ cứng nữa.” Hoàng tử nhỏ gào khóc một cách đáng thương.

Ngao Tứ chẳng mấy may dao động, xách Kiều Mạt lên đùi, tăng thêm lực trên tay, khiến Kiều Mạt muốn ứa cả nước mắt.

Mãi vui đùa ằm ỉ nên ba người trong phòng đều không chú ý cửa phòng đã mở. Lúc dẫn người đại diện rời đi, trợ lý của Ngao Tứ đã cẩn thận treo bảng xin đừng làm phiền trên tay vịn, nhưng sơ ý quên khóa cửa...

Cửa phòng lặng lẽ bị đẩy ra.

“Nhóc con, còn dám bàn về đàn ông với anh không? Đàn ông của cung quan trọng hơn cả anh hả? Còn dám giáo huấn anh nữa không?” Ngao Tứ hỏi.

“Ha ha ha, không dám, lần sau không dám nữa đâu...” Kiều Mạt ngồi trên đùi Ngao Tứ, nắm vai Ngao Tứ, thắt lưng không ngừng uốn éo muốn tránh thoát bàn tay hắn. Song cậu cứ quấy một phát là ngón tay Ngao Tứ liền chạm nhẹ một cái, luồng chân khí nhỏ như cây kim từ đầu ngón tay vừa khéo rớt vào huyệt vị trên eo Kiều Mạt, sức lực của hoàng tử nhỏ bị rút dần, thắt lưng đầu gối bủn rủn...

Kim Trần đứng tại cửa phòng nhìn hai người trên sofa tương tác với nhau.

Sáng nay trước khi khởi hành, Trúc Ảnh lại tìm hắn lái một tràng, tuy Kim Trần rất ghét Trúc Ảnh, nhưng lời Trúc Ảnh nói lại như một hạt giống nảy mầm trong lòng hắn. Vừa xuống máy bay, Kim Trần tức tốc về thẳng khách sạn, trở lại phòng không thấy Kiều Mạt đâu, trong lòng hắn đã bắt đầu khó chịu, cộng thêm vấn đề mông đực rựa trên tin hot sáng nay vẫn chưa giải quyết, tâm trạng Kim nhị thiếu suy sụp cực điểm, lửa giận nhen nơi đáy lòng rục rịch muốn bộc phát.

Tiếp theo hắn gặp Lục Tường trong hành lang, biết Kiều Mạt đi gặp anh để Ngao Tứ, trước kia Kim Trần từng điều tra sạch sành sanh mọi quan hệ xã hội và bạn bè họ hàng của Kiều Mạt, nhưng chẳng hề thấy cậu và Ngao Tứ từng cùng xuất hiện ở đâu. Thế nên, hắn ôm nghi hoặc tới phòng Ngao Tứ, ai dè vừa mở cửa đã đụng trúng cảnh tượng này.

Chỉ thấy Kiều Mạt ngồi trên đùi một gã tóc dài, tên đó nắm thắt lưng Kiều Mạt, Kiều Mạt vịn vào người, thân thể uốn thẳng lên trên, rồi lại xụi lơ sụp xuống, cứ thế uốn thẳng rồi mềm xuống...

Lên lại xuống, xuống lại lên...

Xóc nảy lên xuống trên đùi đàn ông theo tiết tấu...

Tư thế ngồi của Ngao Tứ và Kiều Mạt vừa vặn nghiêng với cửa, tầm mắt cả hai đều không đối diện cửa phòng, nên chẳng ai phát hiện Kim Trần, lực chú ý của Mạc Vũ Sinh cũng tập trung trên người hai anh em

Kim Trần đứng nguyên chừng nửa phút, ngó động tác của đồng na ná cười ngửa của hai người, nghe tiếng ưm a xin tha đầy nóng bỏng của Kiều Mạt.

Lát sau, Ngao Tứ và Kiều Mạt không hẹn mà cùng cảm nhận được sát khí ừn ập tới trong tích tắc.

Ngao Tứ biến sắc, quay đầu nhìn ra cửa, chau mày, trong mắt hiện vẻ cảnh giác.

Kiều Mạt cũng hậu tri hậu giác phát hiện bất thường, quay sang đối diện với ánh mắt lạnh băng của Kim Trần.

**hậu tri hậu giác: ai cũng biết hết chỉ mình mình biết sau cùng, chậm tiêu*

“Kim Kim?!” Hoàng tử nhỏ thấy Kim Trần, trong mắt tức thì toát ra vẻ mừng rỡ. “Anh về lúc nào sao không báo trước với em?”

Hoàng tử nhỏ hóa tốc nhảy dựng khỏi ghế, muốn nhào thẳng tới chỗ Kim Trần.

Tuy Ngao Tứ đã buông thắt lưng Kiều Mạt ra, nhưng lại vung tay kéo cánh tay cậu, dòm lướt qua Kim Trần tại cửa, mày khẽ nhướng lên, ngữ khí trêu ghẹo biến mất, nghiêm mặt hỏi:

“Tiểu Cửu, vị này là?”

Kiều Mạt vừa thấy Kim Trần phát là không dời mắt nổi nữa, nghe Ngao Tứ hỏi mới ý thức được vẫn chưa chính thức giới thiệu, thế là cười tít mắt bảo Ngao Tứ rằng:

“Anh hai, lại đây gọi em dẫu chín đi.”

Ngao Tứ: ...

Mạc Vũ Sinh: ...

Nghe thế, Ngao Tứ đảo mắt qua bụng dưới của Kim Trần, ánh mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, đoạn cúi đầu thì thầm bên tai Kiều Mạt: “Ồ, không tệ nha, song hạch cơ à?”

Kiều Mạt hí hửng nhướng mày, đắc ý hơn cả bản thân được khen ngợi: “Đương nhiên, người em nhìn trúng mà lỵ.”

Ngao Tứ quét mắt khắp thân thể Kim Trần một vòng, mắt thoáng trầm xuống:

“Nhưng coi bộ chưa chắc đã dùng tốt.”

Kiều Mạt hả hê đáp: “Ai dùng người đó biết.”

Ngao Tứ: ...

Nói cứ như cung đã dùng rồi ấy, tiểu xử long.

Đối diện, Kim Trăn nhìn hai người xì xầm chẳng coi ai ra gì, sắc mặt càng lạnh hơn, hần lạnh lùng liếc Kiều Mạt một cái, rồi ngẩng đầu đối mắt với Ngao Tứ, trầm giọng hỏi:

“Anh là ai?”

Ngao Tứ nghe vậy thì cười khoe răng trắng, phô bày nụ cười ním thuộc phái thần tượng rất chi mê người: “Ngao Tứ.”

Kim Trăn nhìn hần, tiếp tục hỏi: “Tôi biết.”

Ngao Tứ sững sốt, nghĩ bụng biết rồi còn hỏi cái vẹo gì, nhưng ngay tiếp theo lại thấy trong ánh mắt âm trầm của Kim Trăn ẩn giấu tia sát khí, hần lập tức hiểu Kim Trăn muốn hỏi gì.

Ngao Tứ ngồi thẳng lên, bày tư thế đường hoàng, đáp: “Tôi là anh hai của Tiểu Cửu.”

Kim Trăn: “Ruột thịt?”

Ngao Tứ: “Cùng ba cùng mẹ, ruột không thể ruột hơn.”

Kim Trăn: “Cách cậu ấy xa một chút, cậu ấy là của tôi.”

Ngao Tứ: ...

Sau một khắc trầm mặc, Nhị thái tử điện hạ ho nhẹ hai cái, nói:

“Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu Kim, Tiểu Cửu bây giờ vẫn mang họ Ngao đúng không?”

Kim Trăn sầm mặt dòm lướt qua Kiều Mạt, hỏi: “Em họ Ngao?”

Kiều Mạt còn chưa kịp lên tiếng, Ngao Tứ đã cười bảo: “Cậu Kim, cậu ngay cả Tiểu Cửu tên thật là gì cũng không biết còn đòi cướp người với tôi ư?”

Nghe thế, Kim Trăn thoáng ngẩn ra, kinh ngạc chốc lát, trong mắt toát ra cảm xúc phần nộ xen lẫn bi thương, sau lại cắn chặt khớp hàm, nét mặt dần khôi phục vẻ lạnh lùng.

Nhìn cảm xúc biến hóa trên mặt Kim Trăn, cõi lòng hoàng tử nhỏ khê đau nhói, cậu vội sai bước tới đối diện hần, ra chiều cấp bách mà rằng:

“Kim Kim, em vốn họ Ngao, Kiều Mạt là tên hiện dùng của em ở đây, em không cố ý giấu anh đâu, tại em sợ cho anh biết nhiều tên anh không nhớ nổi thôi.”

Ngao Tứ: ...

Cung tưởng ai cũng giống mình chắc, tên các anh trai cũng ngờ ngờ ngáo ngáo không phân biệt nổi, cứ Ngao Đại Ngao Nhị mà gọi...

Kim Trăn không đáp, lạnh mắt nhìn Kiều Mạt hồi lâu, tựa hồ đang tự hỏi điều gì. Mãi sau dường như đã quyết định xong, hần mới khàn giọng hỏi: “Em gạt anh không chỉ có một chuyện này đúng không?”

Kiều Mạt ngây ra, chẳng biết nên đáp lời thế nào. Kim Trăn lại mở miệng nói tiếp:

“Buổi tối hôm em gặp anh tại Kim Điện, ánh mắt đầu tiên không phải nhìn mặt anh, mà là đan điền của anh, câu nói đầu tiên sau khi uống rượu là ‘một cái đỉnh bự ghê’, thứ em nhìn trúng không phải bản thân anh, mà là hai viên nội đan trong người anh.”

Kim Trăn cất giọng lãnh đạm mà trấn tĩnh, bình lặng như đang tường thuật chuyện người khác.

Kiều Mạt ngờ ngác mở to mắt, có chút hoảng hốt nhìn Kim Trăn. Trong mắt của Ngao Tứ bên cạnh lại thoáng lộ vẻ kinh ngạc, hần đầu ngờ Kim Trăn thế mà đã sớm biết mục đích của Kiều Mạt.

Nét mặt Kim Trăn chẳng hề dao động, nói tiếp đến hết: “Trúc Ảnh đã nhiều lần nhắc anh chú ý mục đích em tiếp cận anh, anh biết hần hoài nghi có đạo lý, nhưng anh lựa chọn cho em cơ hội, cũng cho mình một cơ hội, nhưng giờ xem ra anh đánh cược thua rồi.”

Kim Trăn nhếch môi cười trào phúng, ánh mắt nhìn Kiều Mạt trở nên lạnh lùng mà xa lạ: “Em đã đến vì nội đan, vậy chắc nhìn ra tình huống cơ thể anh rồi, nếu em có biện pháp cải bỏ phong ấn thì cứ việc lấy đi.”

Nói xong, Kim Trăn quay lưng bỏ ra khỏi phòng.

Kiều Mạt chết trân tại chỗ, lâu thật lâu không động đậy.

Mãi khi Ngao Tứ đến gần vỗ vai Kiều Mạt, mới phát hiện mặt cậu đã ướt sũng, lệ không ngừng trào xuống từ hốc mắt...

Hoàng tử nhỏ dùng tay ôm ngực, chớp đôi mắt to, trong mắt hàm chứa ưu thương và nỗi khó hiểu sâu sắc, quay sang nói với Ngao Tứ:

“Anh hai, chỗ này của em đau quá, hóa ra Ô Mãn nói đúng, tim thực sự sẽ đau.”

Người ấy đi rồi, phát ổng tay áo, không mang theo dù chỉ một áng mây, lại khiến trái tim thủy tinh vỡ nát rơi đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tiết Tấu Đổi Hòn Bị Cắt Ngang

Giờ phút này, tâm tình Ngao Tứ khá rối rắm, số là hắn muốn lấy tư thế thâm trầm của phụ huynh để làm nổi bật thái độ của mình, đáng gặp mặt cái đỉnh ưu tú đã làm Tiểu Cửu thần hồn điên đảo kia, ai dè khéo sao lại bị Kim Trần bắt gặp hai người đang đùa giỡn, đỉnh ưu tú thoát cái biến thành đỉnh dầm chua. Thân là một tên rỗng cong cũng có người trong lòng, Ngao Tứ rất hiểu cảm giác nóng này của Kim Trần khi chứng kiến Tiểu Cửu tiếp xúc tay chân với gã đàn ông khác. Nhớ năm đó có một gã đạo diễn lòng dạ bất chính mượn cơ say xin đề rờ rẫm mặt Mạc Vũ Sinh, Ngao Tứ gọi tám con đĩa chui vào cơ thể gã nọ, chỗ nào nhiều máu thì hút chỗ ấy, hành gã vật vã suốt hơn nửa năm, cuối cùng khiến thể hang của gã suýt mất đi chức năng nhờ máu mới xem như bỏ qua.

Xét từ góc độ đàn ông thì có thể thông cảm, nhưng dưới góc độ phụ huynh thì Ngao Tứ không ủng hộ hai người quen nhau.

Luồng sát khí Kim Trần phát ra lúc đứng tại cửa khiến Ngao Tứ hết sức để ý, tuy chỉ vài giây ngắn ngủi, song Ngao Tứ biết đó tuyệt đối không phải sát khí mà dân tu luyện phổ thông có khả năng phát ra. Thông qua quan sát, hắn phát hiện tình huống cơ thể Kim Trần, gân mạch toàn thân từng bị cắt đứt, điều này làm Ngao Tứ càng kinh ngạc hơn. Dưới tình trạng kinh mạch trong cơ thể không thông, chân khí chẳng cách nào di động, Kim Trần lại vẫn có thể phóng ra linh áp tràn đầy áp bách như thế, chứng tỏ nội đan trong người hắn mạnh mẽ đến nhường nào.

Ngay khoảnh khắc đối mặt với Kim Trần, Ngao Tứ chợt cảm thấy lần này Tiểu Cửu đụng trúng nhân vật phiền toái gì rồi. Dường như hắn thấy được một tia huyết quang hung bạo trong mắt Kim Trần, loại ánh mắt này tuyệt đối không thuộc về nhân loại trần gian.

Vì vậy, Ngao Tứ chấn chỉnh thái độ, nói năng không hề khoan nhượng, cẩn thận thử thăm dò Kim Trần. Trong lúc Kim Trần hoài nghi động cơ của Kiều Mạt, Ngao Tứ cũng đang âm thầm quan sát về mặt và đo lường cảm xúc của hắn.

Thấy Kim Trần vì không biết họ của Tiểu Cửu mà tỏ ra đau lòng, Ngao Tứ tạm thờ phào, cuối cùng thẳng em ngõ nhà mình cũng không phải chịu cảnh tình phát sinh một chiều.

Nhưng nói thì nói thế, Ngao Tứ vẫn cho rằng để một nhân vật nguy hiểm như vậy ở bên Tiểu Cửu không phải lựa chọn sáng suốt.

Kim Trần đi rồi, hắn ngăn ngừa một thoáng, định khuyên Kiều Mạt bỏ Kim Trần đi, đổi người song tu khác, hiềm nỗi chưa kịp lên tiếng đã thấy bản mặt hí khúc lệ tuôn rờn rờn của Kiều Mạt...

Ngao Tứ: ...

Hồi tề gãy chân cũng đéch thấy nhóc này khóc lóc thê thảm dữ vậy đâu.

“Anh hai.” Hoàng tử nhỏ rơi nước mắt ràn rụa: “Anh vừa đến đã chọc Kim Kim của em chạy mất rồi, anh đền đi.”

Ngao Tứ: ...

Thế quái nào lại đổ sạch bách trách nhiệm lên đầu anh mày.

Ngao Tứ im lặng chốc lát, nói với Kiều Mạt:

“Tiểu Cửu, anh thấy người này lai lịch bất minh, chưa chắc thích hợp với em, hay mình đổi người khác được không? Anh hai giúp cùng tìm người thích hợp nha.”

“Không cần, em chỉ muốn Kim Kim.” Kiều Mạt kiên định đáp.

Ngao Tứ thoáng sầm mặt: “Tiểu Cửu, đừng tùy hứng, ban nãy anh mới cảm nhận được ma khí trên người cậu ta.”

“Em biết, trên người ảnh có phong ấn, là trò quỷ của chú hai ảnh đó, em nhất định phải giúp ảnh xóa phong ấn.” Kiều Mạt chùi mắt, mở miệng nói.

Ngao Tứ nhủ mày: “Chú hai?”

Đang tính nói tiếp thì Kiều Mạt đã lao vút ra cửa như làn gió.

Ngao Tứ thấy thế bèn hỏi: “Em đi đâu?”

“Đi tìm Kim Kim.” Kiều Mạt trả lời mà không quay đầu lại.

“Đứng lại, Tiểu Cửu, lời anh hai nói mà dám không thềm nghe hả?” Ngao Tứ trầm giọng.

Kiều Mạt dừng bước, xoay người, hai tay chống nạnh, hất cằm nhìn Ngao Tứ:

“Anh hai, anh còn gây đánh uyên uyên nữa, em tặng anh Mạt cho người khác ráng chịu à.”

Kiều Mạt vừa nói xong, Ngao Tứ thoáng sững sốt, ngay cả Mạc Vũ Sinh nãy giờ vẫn lặng thinh cũng ngẩng đầu nhìn Kiều Mạt đầy nghi hoặc.

Kiều Mạt căm giận nói tiếp: “Anh hai, anh không biết anh Mạc nổi tiếng cỡ nào đâu? Đạo diễn Lục bảo chỉ cần dòm mông anh Mạc thôi là anh ta cũng nhận ra được luôn.”

Ngao Tứ: ...

Mạc Vũ Sinh: ...

Lục Tường dưới lầu: “Hơ! Hất xi...”

Dứt lời, Kiều Mạt quay lưng ra khỏi phòng, chạy thẳng tới chỗ Kim Trần, bỏ lại hai người đang kinh ngạc trong phòng.

Hồi lâu sau, Ngao Tứ mới xanh mặt quay sang nhìn Mạc Vũ Sinh, cất giọng âm trầm:

“Còn ai từng nhìn mông em?”

Mạc Vũ Sinh: ...

Nhà giàu nằm không cũng trúng đạn hử?! Mợ nó, ám tiền bay tới từ chốn khi nào...

Tâm tình Kim Trần cực kỳ không xong, hần về phòng ngồi ghế salon hồi tưởng cảnh ban nãy, lời Trúc Ảnh nói trước khi rời Bắc Kinh lại văng vẳng bên tai:

“Nhị thiếu gia, thân phận Kiều Mạt không đơn giản đâu, chắc chắn cậu ta giấu anh rất nhiều chuyện, Ô Mẫn bên cạnh cậu ta cũng hết sức đáng nghi, vậy mà không hề tra được hồ sơ thân phận của anh ta. Hơn nữa, nghe nói anh ta là anh họ của Kiều Mạt, nhưng tôi đã điều tra toàn bộ họ hàng của Kiều Mạt, cậu ta căn bản không có anh họ. Hai người tiếp cận anh nhất định có mục đích khác, hần Kiều Mạt cũng là người tu luyện, hành cách là hệ thủy, thuộc tính tương sinh với hai viên nội đan trong cơ thể anh, nếu tôi đoán không lầm, mục đích của cậu ta chính là chúng.”

Kim Trần cau mày, cố gắng loại bỏ lời Trúc Ảnh khỏi đầu, nhưng đúng lúc này lại nghe tiếng mở cửa, khỏi đoán cũng biết là ai.

Vài giây sau, Kim Trần nhìn qua kheo mắt thấy Kiều Mạt đang rón ra rón rén tới gần, cúi gằm mặt hết như đứa trẻ phạm lỗi, mắt nhìn mình chằm chú, rụt rè đứng bên cạnh salon.

Dù vẫn đang giận, nhưng chẳng hiểu sao thấy Kiều Mạt theo về, phiền muộn nơi đáy lòng Kim Trần dần rút bớt, cảm giác na ná như:

#tuy nhóc ranh quậy phá này thật lì lợm thật không nghe lời khiến người ta muốn đánh nó một trận no đòn nhưng dù sao vẫn là con nhà mình#

Kim Trần liếc Kiều Mạt một cái, chỉ thấy cậu đứng đó chẳng nói năng chi, nhưng có thể thấy dấu nước mắt vương khắp mặt cậu, ánh mắt nhìn mình cũng đượm vẻ lo lắng và sợ sệt. Trái tim Kim Trần khẽ đau nhói, hần biết Kiều Mạt không giỏi che giấu cảm xúc khi đối diện mình, đó cũng nguyên nhân chủ yếu hần chuyển biến thái độ với cậu. Tuy thừa biết mục đích cậu tiếp cận mình không hề đơn thuần, song Kim Trần vẫn bất giác lựa chọn tin tưởng điều đôi mắt nhìn thấy, tình cảm Kiều Mạt dành cho mình là đơn thuần, không giả dối.

Lần đầu tiên Kim Trần thấy Kiều Mạt để lộ cảm xúc như thế, trong ấn tượng của hần, Kiều Mạt luôn ngậy thơ tự tin và căng tràn sức sống. Giờ đây chứng kiến đáng vẻ đáng thương của cậu, trong lòng Kim Trần có chút không nỡ, bèn quay mặt đi, quyết tâm không nhìn Kiều Mạt, phòng ngừa đôi mắt to đen trắng rõ ràng kia quấy nhiễu tiết tấu hồn dỗi của mình.

Thật lâu sau, giọng nói mềm mềm của Kiều Mạt vang lên:

“Kim Kim, anh không cần em thiệt sao?”

Kim Trần mất nhìn mũi, trầm mặt: “Kim Kim, anh làm em đau rồi, tim đau quá.”

Kim Trần mũi nhìn tim, không động.

“Kim Kim, giờ em rút cuộc đã hiểu tại sao mấy cô nàng trong phim truyền hình lại khóc rồi, cảm giác bị người ta bội tình bạc nghĩa khó chấp nhận quá mà.”

Kim Trăn: ...

Khóe miệng không kiềm được mà khẽ giật một cái.

“Anh giận vì em không nói em vốn họ Ngao ư? Thiệt tình em nào biết anh dễ giận dữ vậy đâu. Em biết lỗi rồi, anh tới trừng phạt em được hông?”

Bạn đang

Kim Trăn: ...

Về nghiêm nghị trong mắt từ từ phai nhạt, sau đó tựa hồ lại vùng vẫy muốn cháy lên lần nữa.

“Mấy ngày nay em nhớ anh lắm, nhưng anh vừa về đã nổi cáu lung tung, con tim em nghẹn ngào, niềm bi thương chảy ngược thành dòng sông cuộn cuộn, mãi chẳng dứt...”

Kim Trăn: ...

Thứ không kiềm được lần này là khóe mắt, nếp nhăn nơi khóe mắt sắp giật rồi.

“Kim Kim, anh đừng ngó lơ em được không, anh không hài lòng điểm nào thì cứ nói ra, anh không nói thì sao em biết chứ? Hay anh không thích quần lót đuôi heo? Vậy em đổi thành đuôi thỏ mặc cho anh xem nha?”

Kim Trăn: ...

Khí huyết lao vùn vụt, trong lúc hờn giận cảm sử dụng vũ khí đuôi heo, phạm quy.

Thấy Kim Trăn vẫn xị mặt không ừ hử tiếng nào, ánh mắt Kiều Mạt càng thêm sâu bi:

“Kim Kim, chẳng lẽ anh với Trúc Ảnh tro tàn lại cháy thiệt sao?”

Giờ Kim Trăn cảm thấy toàn bộ cơ mặt của mình bắt đầu run rẩy, rốt cuộc hết nhìn nổi phải mở miệng quát:

“Em đang nói nhăng cuội gì đó?!”

Ngữ khí của hoàng tử nhỏ càng tủi thân: “Không ngờ anh lại quát em vì hấn, quả nhiên tình cũ bỏ về giường, người mới bị quăng qua tường liền...”

Kim Trăn: ...

Rõ ràng người đang giận là mình, vì sao kẻ bị chỉ trích lại biến thành mình.

Còn cái gì mà tình cũ người mới, thứ vớ va vớ vẩn gì vậy?

Kim Trăn ngẩng đầu nhìn Kiều Mạt, nói:

“Mới vài ngày không gặp mà bản lĩnh của em tăng cao không ít nhỉ? Náo loạn phòng tắm nữ với đàn ông coi trộm, ngồi trên đùi đàn ông khác gọi bậy? Kiều Mạt, em còn để tôi vào mắt không?”

Kiều Mạt đến gần Kim Trăn, dè dặt ngồi xuống cạnh hắn, nhìn vào mắt hắn, nghiêm túc bảo: “Kim Kim, từ trước tới nay em chưa từng để anh vào mắt, em luôn để anh trong tim.”

Kiều Mạt nâng tay che ngực mình, trong mắt đọng đầy chua xót: “Cho nên, lúc anh bỏ mặc em quay lưng đi, trái tim em đau lắm.”

...

Lửa giận ngút trời tắt ngóm...

Thay vào đó là cảm giác ấm áp chua chua tê tê nóng nóng...

Kim Trăn bình tĩnh nhìn Kiều Mạt, tuy biết công lực học thuộc và dùng loạn lời thoại của Kiều Mạt có thể nói là đỉnh của đỉnh, song giờ đây nhìn trông mắt sáng long lanh mà chân thành của cậu, Kim Trăn biết lời tâm tình có vẻ máu tở này là cảm xúc thật lòng của Kiều Mạt, tình đến chỗ sâu tự nhiên tề.

Tiết tấu dồn hờn từ điệu rumba biến thành nhịp 4/4 chậm, cuối cùng lặng lẽ về nên dấu lặng.

Kim Trăn phát hiện từ khi quen biết Kiều Mạt tới nay, đủ loại lửa trong cơ thể đều bị Kiều Mạt dễ dàng châm lên, sau lại dễ dàng bị cậu dập tắt...

#bàn về kỹ năng phóng hỏa dập lửa đặc biệt của Kiều Mạt#

“Người trong ảnh là Ô Mãn chứ không phải ai khác đâu.”

“Hề là đàn ông đều không được, muốn nhìn đàn ông thì cứ nhìn anh, còn ai đáng đẹp hơn anh hả?”

“Ngao Tứ là anh hai em, nãy tụi em đang giỡn thôi, anh bóp thắt lưng em, em đau nên mới kêu.”

“Từ nay không cho anh ta gặp em nữa, không chỉ anh ta, cả mớ anh trai kia của em nữa.”

“Kim Kim, mới đầu em bị hai viên nội đan của anh hấp dẫn thiệt, cơ mà không phải em muốn cướp đồ của anh, chỉ muốn song tu cùng anh thôi. Nhưng sau này em lại thấy yêu đương với anh vui hơn tu luyện nhiều.”

“Song tu... Cái kiểu giống cười ngửa ấy hả?”

“Ừm, đúng rồi, nhưng không sao, cái gì cũng không quan trọng bằng việc ở bên anh, khỏi song tu em cũng có cách tu luyện khác, chẳng qua hơi chậm thôi, nếu anh không muốn thì em...”

“Tại sao không muốn? Đến đây!”

...

...

“... Há! Gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trong Xen-Sọt Chứa Cả Biển Tri Thức

Hoàng tử nhỏ ngơ ngáo nhìn Kim Trăn, mãi sau đầu óc mới có vẻ tiêu hóa xong ý nghĩa của hai chữ “đến đây”. Tiếp theo, trong mắt cậu toát ra tia kinh hi, dè dặt ôm cổ Kim Trăn, ngồi lên đùi hắn, mở miệng hỏi:

“Anh bằng lòng ư?”

Kim Trăn nhìn Kiều Mạt một cái, không vô nghĩa với cậu nữa mà trực tiếp đè cậu xuống ghế, hôn lên môi cậu. Xa cách vài ngày, Kim Trăn đã sớm nhớ hương vị đôi môi Kiều Mạt rồi.

Kiều Mạt cũng thế, môi cả hai vừa chạm nhau, lập tức giống như thiên lôi dẫn động địa hỏa, mát mát, quán quýt, khiêu khích, đều đói khát như muốn ăn đối phương vào bụng.

Kim Trăn vừa hôn Kiều Mạt, vừa lột quần áo cậu...

Nụ hôn chấm dứt, Kiều Mạt đỏ mặt thở hổn hển, đôi mắt ngập nước thoáng hiện vẻ mờ mịt, trên mặt có vài phần vui sướng và chờ mong. Áo bị cởi xuống eo, lộ ra phần lớn da thịt trên ngực và bụng.

Kim Trăn cúi đầu nhìn Kiều Mạt, ngọn lửa trong mắt lại bùng lên, hắn luôn tay nâng hông Kiều Mạt, bế cậu lên, chuẩn bị đứng dậy vào phòng ngủ.

Kiều Mạt cũng vươn tay ôm cổ Kim Trăn, nói:

“Đợi chút đã.”

Kim Trăn dừng động tác, cúi xuống dòm cậu.

“Kim Kim, em vẫn chưa biết chi tiết cụ thể trong công pháp song tu, lần trước đâu có thành công.”

Nghe vậy, Kim Trăn sầm mặt hỏi: “Lần trước? Cùng ai?”

Kiều Mạt ngây ngốc nhìn Kim Trăn, đáp: “Cùng anh chứ ai, đêm đó không phải anh có cảm giác à? Nhưng chả hiểu sao em không có cảm giác chi hết.”

Hoàng tử nhỏ ra chiều buồn rầu.

Kim Trăn trầm mặc giây lát, quyết định tạm thời kiêm chức giáo viên phổ cập môn giáo dục giới tính cho em yêu nhà mình: “À, tại anh chưa di chuyển thôi.”

Kiều Mạt nghe thế thì sáng mắt: “Thiệt hả? Vậy anh tính di chuyển thế nào? Anh ở trên à?”

Kim Trăn ôm lấy cậu, vừa đi hai bước, Kiều Mạt đã uốn a uốn éo thân thể, bảo: “Nói em biết đi, phải di chuyển thế nào mới được...”

Lồng ngực trắng nõn của Kiều Mạt cọ lên người Kim Trăn, điểm nhỏ mềm mềm trên ngực xẹt qua tay Kim Trăn. Một thoáng tác động toàn thân, lửa dục trong cơ thể hần thoát cái bị chiêm ngời, hần bẻ Kiều Mạt bước nhanh vào phòng.

Kiều Mạt càng uốn éo dữ hơn: “Khoan, khoan đi đã, nói xong rồi đi.”

Kim Trăn trừng Kiều Mạt một cái, cổ nển ngọn lửa sắp dâng lên từ bụng dưới, đáp: “Vừa làm vừa nói.”

Kiều Mạt cất giọng tủi thân: “Anh bảo em không được nói chuyện trên giường mà...”

Kim Trăn: ...

Mém nữa quên búng vụn mẩu chốt này.

Kim Trăn trầm tư chốc lát, dịu dàng hôn má Kiều Mạt:

“Tiểu Cừu, tin anh không?”

Kiều Mạt gật đầu thiệt mạnh.

Kim Trăn: “Vậy em không cần quan tâm gì cả, cũng không cần nghĩ, cứ giao bản thân cho anh thôi, được không?”

Kiều Mạt chớp chớp mắt: “Nhưng em không biết di chuyển thế nào, mấy tư thế trông có vẻ khó dữ lắm.”

Kim Trăn men theo má Kiều Mạt hôn xuống, cất giọng trầm thấp mà chậm rãi, mang theo vài phần dịu dàng mê hoặc lòng người:

“Em không cần di chuyển, có cảm giác thì kêu lên, những cái khác khỏi quan tâm.”

Cổ Kiều Mạt bị hôn tề tê ngứa ngứa, môi Kim Trăn nóng bỏng mà mềm mại, hai má hồng từ nhợt nhạt cũng bị hun đến nóng lên, cậu chần chờ một khắc, mơ mơ hồ hồ gật đầu.

Kim Trăn đặt Kiều Mạt lên giường, vừa tiếp tục hôn xuống, vừa cởi quần áo cậu.

Áo và quần ngoài kéo xuống hết xong, Kim Trăn rút cuộc thỏa ý nguyện được nhìn thấy quần lót đuôi heo đã nhớ thương mấy đêm ròng.

Quần lót màu trắng giản đơn ôm chặt bờ mông mượt mà cong vênh của Kiều Mạt, chính giữa có một cái đuôi nhỏ hồng nhạt cong cong buông rủ bên ngoài.

Ánh mắt âm u của Kim Trăn nóng hơn vài phần, hần dùng ngón tay gầy cái đuôi hồng, đầu ngón tay như có như không vẽ vòng tròn trên cánh mông Kiều Mạt.

Kiều Mạt ngoan ngoãn nằm sấp trên giường, ưỡn mông lên, triển lãm quần lót của mình như hiến vật quý. Cách tăng vài mông manh, Kiều Mạt cảm nhận được sự tê ngứa.

Kim Trăn phủ người xuống hôn dọc từ cổ Kiều Mạt, một tay đùa giỡn cái đuôi, tay kia thò lên ngực Kiều Mạt khiêu khích điểm nhỏ.

Chốt mở của thể hàng lại phát huy tác dụng, huyết khí trong cơ thể hồng tử nhỏ bắt đầu cuộn trào mãnh liệt, lao đi vun vút theo hai đường trên dưới, một đường lên đầu to, một đường xuống đầu nhỏ. Cách quần lót đuôi heo, ngón tay Kim Trăn khẽ vuốt dọc theo khe mông Kiều Mạt.

**đầu to, đầu nhỏ: đầu to là đầu bình thường, đầu nhỏ là “thằng em” bên dưới*

Thân mình Kiều Mạt cứng đờ, xúc cảm lạ lẫm khiến cậu cảm thấy vô cùng mới mẻ. Sau đó cậu nhớ Kim Trăn bảo nếu có cảm giác thì cứ kêu lên, thế là há miệng, kêu khẽ một tiếng.

“A.”

Kim Trăn nhìn phản ứng của Kiều Mạt, ánh mắt toát ra chút ấm áp, bèn thò tay kéo cái đuôi nhỏ trên quần lót. Giờ khắc này, thân thể Kiều Mạt đã hiện hiện đầy đủ trước mặt hần, chỗ riêng tư cũng giống như những bộ phận khác trên người cậu, đều trong trắng lộ hồng đầy cảm dỗ.

Đóa cúc non kia khác một trời một vực với sự thẳng thắn dâng trào của chủ nhân, đang núp giữa hai gò núi chớp mắt thẹn thùng...

Ngón tay Kim Trăn dịu dàng xoa mông Kiều Mạt, đoạn lật người cậu lại, lột quần áo của mình.

Kiều Mạt nhìn thẳng từ ngực Kim Trăn xuống dưới, không hề che giấu niềm yêu thích và vẻ thèm khát trong mắt. Cậu có chút không hiểu tại sao Kim Trăn lại bất mãn chuyện cậu nhìn cơ thể người khác, mấy thứ ấy căn bản không lọt vào mắt cậu được không. Ai mà có đường cong cơ bắp chuẩn miến chè bằng Kim Kim chứ...

Cơ tam giác, cơ nhị đầu bắp tay, cơ ngực, cơ chéo bụng ngoài, cơ thẳng bụng... Cuối cùng, Kiều Mạt tập trung ánh mắt lên kim đại kê vương vúi kia.

Lúc này, kim kê đã dựng thẳng một cách oai vệ, ngẩng đầu rung rung, vận sức chờ phát động.

Kiều Mạt dòm dòm thân kê bự như cánh tay kia, đoạn cúi xuống ngó long căn nhà mình...

Tôn nghiêm hoàng tộc tựa hồ lại bị chà đạp rồi.

Kim Trăn tách hai chân Kiều Mạt ra, ngón tay lần xuống phía dưới, thò vào một cách mềm nhẹ mà thông thả.

Hoàng tử nhỏ cảm giác được dị vật trong cơ thể, bèn tròn mắt kinh ngạc nhìn Kim Trăn:

“A?”

Thấy thế, Kim Trăn cười cúi đầu, hôn lên môi Kiều Mạt.

Hồi lâu sau, thân thể Kiều Mạt rốt cuộc thả lỏng đôi chút, dần dần thích nghi với cảm giác quái lạ mà ngón tay Kim Trăn mang đến. Kim Trăn rút ngón tay ra, dịu dàng mà chuyên chú nhìn người dưới thân, chĩa đầu kê nóng bỏng vào chỗ kín của Kiều Mạt.

Cửa động nhảy cảm cứ như bị bóng, Kiều Mạt ngạc nhiên há hốc miệng, nhìn xu thế động tác của Kim Trăn. Trong đầu hoàng tử nhỏ tức tốc hiện lên đoạn phim dạy học tại Long cung, đủ loại tư thế kỳ cục, tiếng la hét kích động, biểu cảm tiêu hồn dần nén, phần trọng điểm bị xen-sốt...

Trong tích tắc này,

Hoàng tử nhỏ tựa hồ hiểu được cái gì.

“A???!!!!”

Âm cá heo dài năm giây biểu đạt một cách hoàn hảo nỗi khiếp hãi trong lòng Kiều Mạt.

Có lộn không vậy? Đó hông phải lỗi ra sao??

Kim Kim, anh bày tư thế nâng súng muốn nhập là tính mần quái gì??

Kích, kích, kích cỡ linh kiện hoàn toàn không hợp biết không??

Kim Kim, em muốn song tu cùng anh, không muốn tự tử chung với anh nha...

Kim Trăn nhìn Kiều Mạt chăm chú bằng ánh mắt nóng cháy, cười khẽ một tiếng, tiến quân thần tốc...

“A a a a a!!!!!!!!!!!!”

Kiều Mạt rốt cuộc hiểu tại sao Kim Trăn chỉ cho cậu phát ra từ “a”, bởi lẽ trong cả quá trình, ngoại trừ từ cảm thán vụn vờ này, cậu thiết tình không thốt nổi từ nào nữa...

Tiếp đó, kim đại kê phát động tấn công mãnh liệt với cú nhỏ thẹn thùng, tình hình chiến đấu dài dằng dặc mà kịch liệt. Toàn bộ quá trình có thể khái quát bằng công thức sau:

Kim Trăn = (pít tông leng keng x 60 phút + kim kê phun gạo x 1 phút) x N lần

Kiều Mạt = (gào khóc x 20 phút + rên lẳng lơ x 40 phút + long căn thổ lộ x 1 phút x n lần) x N lần

Một đêm thức trắng...

Không chỉ Kim Trăn và Kiều Mạt, toàn thể đoàn phim và các diễn viên trong tầng lầu cũng vậy.

Kiều Mạt kêu a a gần cả đêm, căn cứ vào biến hóa âm tiết và ngữ điệu, nhóm thỉnh giả rút ra một kết luận:

Nửa đầu là đau, nửa sau là sướng.

...

Sáng hôm sau, khi Kim Trăn tinh thần sáng láng bước ra khỏi phòng, liền bị vô số ánh mắt u oán mang phong cách gấu trúc chĩa vào người, có kinh ngạc,

có oán giận, có kính nể, có si đại... hằm bà lằng cảm xúc phức tạp.

Trong phòng ăn, Lục Tường đen mặt nhìn Kim Trăn gọi từng món ăn sáng để gói đem đi, nói:

“Cảnh sát điều tra xong rồi, đoàn phim có thể chính thức hoạt động lại từ cuối tuần.”

Kim Trăn gật đầu, không nói gì. Lúc này, một bóng người tất tả chạy vào, tìm được Kim Trăn liền mở miệng:

“Kim tiên sinh, Kiều Mạt đâu? Hôm nay bắt đầu quay quảng cáo rồi, Ngao Tứ với Mạc Vũ Sinh đều đang chờ trong trường quay, chỉ thiếu mỗi Kiều Mạt thôi.”

Kim Trăn nghi hoặc nhìn Lục Tường, Lục Tường bèn giải thích: “Ngao Tứ chỉ đích danh muốn Kiều Mạt đi khiêu vũ thay, hôm qua tìm cậu ta cũng vì chuyện ấy.”

Kim Trăn bảo người tới: “Đổi người đi, cậu ấy không quay được.”

Người tới tròn tròn mắt, đang tính phản bác thì Lục Tường tiện tay chỉ Hoa Dung gần đó: “Cậu này khiêu vũ đẹp hơn Kiều Mạt, nhờ cậu ta đi, tôi sẽ nói lại với Ngao Tứ.”

Người nọ thấy thế, tuy hơi bất mãn và khó hiểu, song đang sốt ruột muốn chữa cháy nên vẫn tiến thẳng tới chỗ Hoa Dung.

Kim Trăn gói xong bữa sáng, lại chọn thêm vài món phụ tươi ngon thanh đạm, dặn người bán đừng bỏ ớt. Lục Tường nói tiếp:

“Theo kế hoạch thì các cảnh quay tại phim trường này sẽ hoàn thành trong vòng một tuần nữa, nhấn bên Cửu Trại bắt tay chuẩn bị được rồi, mấy bữa nay thời tiết ở đó không tốt lắm, chả biết tuần sau thế nào.”

Kim Trăn gật đầu: “Vậy trước tiên cứ quyết định mười ngày sau đến đó, giờ kêu người đi trước xem xét rồi đặt khách sạn, liên hệ sân bãi, hiện đang mùa du lịch cao điểm mà, và lại chúng ta đã tri hoãn một tuần rồi, phải bảo đảm có đủ phòng.” Kim Trăn tạm dừng, sức nghĩ tới điều gì, bèn hỏi Lục Tường:

“Kiều Mạt còn cảnh quay ở đây không?”

Lục Tường gật đầu: “Còn một cảnh.”

Kim Trăn: “... Đổi kế hoạch, mười lăm ngày sau đi Cửu Trại.”

Lục Tường:???

Kim Trăn: “Giờ cậu ấy không quay phim nổi, cần nghỉ ngơi vài ngày.”

Lục Tường hiển nhiên biết lý do Kiều Mạt cần nghỉ ngơi, hần nhìn Kim Trăn đầy sâu xa rồi bảo:

“Lần sau kiểm chế chút đi.”

Hần nghĩ nghĩ, đoạn bổ sung: “Nhưng chúng ta phải nghỉ ở đây năm ngày chỉ để chờ cậu ta hồi phục hả?”

Kim Trăn liếc Lục Tường một cái, không lên tiếng, ánh mắt sắc mùi #tôi là kim chủ tôi thích đốt tiền cung phụng tình nhân bé bóng đó anh làm gì được tôi##.

Lục Tường không cam lòng, tiếp tục thương lượng: “Cảnh quay kia không cần Kiều Mạt làm gì hết, đứng bên cạnh nói vài lời thoại là xong, đứng được thì tốt, không thì đổi thành ngồi cũng được, à quên, cậu ta bị thương kiểu này càng không ngồi nổi...”

Lục Tường chưa dứt lời, Kim Trăn đã cắt ngang:

“Không được, giờ cậu ấy nói còn chẳng ra hơi, không đọc được lời thoại.”

Lục Tường: ...

Đây là di chứng rên la cả đêm hử? Năm ngày lặn, chậm trễ bao nhiêu thì giờ lãng phí bao nhiêu tiền đây trời hời?

Đậu mè, chẳng những là dóa cúc vàng, mà còn là giọng nói vàng nữa hử...

—

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu cúc tràng kéo cừu hận:

Kim Trăn: Hừ, đám trai gái năm xưa dám lèm bèm bản công nắm kim châm đâu rồi? Không phục đến chiến! ㄣ`O`ㄣ

Kê ngẩng đầu thẳng tắp...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Bữa Sáng Cũng Phải Ăn Thiệt Ngọt Ngào

Kiều Mạt nằm mơ, trong mộng cậu đang rong chơi thoải mái tại hậu hoa viên của Long cung, trời thu thoáng đãng, hướng dương vàng rực chói lói đua nhau khoe sắc trong vườn...

Hoàng tử nhỏ đi đi một hồi, bỗng thấy có gì sai sai, Long cung có hoa hướng dương từ hồi nào ta? Mấy bụi san hô đâu mất tiêu rồi?

Quy thừa tướng đằng trước chậm rãi đến gần cậu, cười nói:

“Cửu điện hạ, hoa hướng dương đẹp hôn?”

Hoàng tử nhỏ đang tỉnh mở miệng đáp, thì thấy Quy thừa tướng cấp tốc biến hình, nháy mắt hóa thành một con hải quỳ bụi chẳng, mớ xúc tu rậm rạp cái nào cái nấy to cỡ cánh tay, phần chớp hơi phình ra, trông như cây nấm...

Bỗng, hoàng tử nhỏ cảm thấy bên dưới tựa hồ bị thứ gì đụng chạm, bắt đầu đau rát...

“A!”

Sau tiếng thét kinh hãi, Kiêu Mạt bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Lúc vừa mở mắt, Kiêu Mạt vẫn còn hoảng hồn, dường như chưa hoàn toàn thoát khỏi giấc mộng hoa hòe kinh dị kia, nhưng cậu thực sự nhận thấy cảm giác đau đớn truyền tới từ phía dưới.

Giờ phút này, cậu đang nằm sấp trên giường, ôm gối, thoáng nhìn chéch xuống dưới thì thấy Kim Trần ngồi trên giường và đang vuốt ve khe mông của mình.

Kiều Mạt muốn ngồi dậy, dè dặt cử động cánh tay mới phát giác toàn thân đau nhức kiệt sức, eo càng giống bị rút sạch sức lực, bẹp xẹp lợ trên giường, nâng cũng nâng không nổi.

Ý thức của Kiêu Mạt dần rõ ràng hơn, chuyện đêm qua tái hiện trong đầu.

Kim Trần đè cậu đâm chọc chừng một đêm...

Cậu ôm Kim Trần kêu gào chừng một đêm...

Kiều Mạt hoàn toàn không ngờ tình huống của đêm song tu đầu tiên sẽ như vậy, sau vài vòng tấn công dồn dập của Kim Trần, Kiêu Mạt chỉ thấy mệt lử, còn oái hơn đánh chết một con ma quái dưới biển bằng tay không. Dù lúc sau Kim Trần chọc tới điểm mẫn cảm thì khoái lạc ùn ùn ập đến, nhưng điều này cũng chẳng ngăn nổi thể lực mỗi lúc một vơi dần. Khi làm đến tư thế cưỡi ngựa cuối cùng, cậu cảm thấy mình đã cạn ráo sức lực, xóc nảy như cưỡi trên lưng ngựa, thân thể mềm nhũn uốn thành đường cuộn sóng tiêu hồn theo tiết tấu chuyển động kia, cả người phải nhờ hai tay Kim Trần nâng đỡ mới không gục xuống.

Kiều Mạt có linh cảm nếu Kim Trần tiếp tục kim thương bất khuất mà mẫn thêm hai hiệp nữa, bảo đảm cậu sẽ bị chọc cho biến về nguyên hình luôn...

Mà điều khiến cậu ngạc nhiên và rầu rĩ nhất là lúc vừa tỉnh dậy, đồn khí xuống đan điền thì phát hiện đêm qua không chỉ thể lực cạn kiệt, chân khí trong cơ thể cũng tổn thất trầm trọng sau một đêm.

Lão rùa già! Sao biểu công lực tăng nhiều há?

Giờ đây hoàng tử nhỏ hệt như bệnh nhân bán thân bất toại, khí hư thể yếu, chỉ nhúc nhích cánh tay cũng nhức mỏi.

Sau đó, Kiêu Mạt chợt thấy cửa động dưới thân truyền đến cảm giác mát lạnh, sự đau rát vừa rồi giảm bớt đáng kể, cậu gian nan nghiêng đầu qua, thấy Kim Trần đang cầm một chai nhỏ, nghiêm túc bôi thuốc lên vết thương cho mình.

Thấy vậy, mặt hoàng tử nhỏ thoáng ửng hồng. Dù cậu có thể hào phóng khoe mông trần chạy lăng xăng trước mặt Kim Trần, song nơi kia với cậu là chỗ bất nhả, nhớ tới cảnh Kim Trần xâm nhập cơ thể mình đêm qua, hoàng tử nhỏ vừa thẹn vừa bối rối.

Ồm, đành rằng bị làm đến thảm, hoàng tử nhỏ vẫn phải thừa nhận rằng, dẫu mình sinh ra đã là thần tiên, nhưng thể nghiệm mà thằng em của Kim Trần

mang lại cho mình đêm qua mới là cảm giác thần tiên đích thực.

Kim Trần cứ như một động cơ mạnh mẽ duy trì chuyển động pít tông suốt đêm, về cuối mà vẫn tràn trề tinh lực, cực có xu hướng càng đánh càng hăng. Kiều Mạt nghĩ, nếu không phải Kim Trần thấy cậu thể lực quá kém đã sắp chịu hết xiết, nhất định có thể N x 2.

Hời ôi tôn nghiêm của đại long tộc! Đường đường hoàng tử Long cung lại bị một phạm nhân chịch cho không xuống giường nổi...

Hoàng tử nhỏ uất nghẹn không thôi, đồng thời thầm nghĩ hoặc: Có thiệt Kim Kim từng bị đả thương nặng hông ta? Có sao đêm qua mình càng giống người bị đứt đoạn kinh mạch vậy...

Thấy Kiều Mạt khẽ nhúc nhích, Kim Trần liền ngẩng đầu, nhìn vào mắt cậu, hỏi:

“Đỡ hơn chưa?”

Kiều Mạt đỏ mặt, gật gật đầu.

Hiếm được lần chứng kiến Kiều Mạt luôn luôn phóng khoáng then thùng, Kim Trần bỗng nổi hứng đùa bỡn, trong mắt thoáng hiện ý trêu ghẹo, dùng ngón tay móc thêm ít thuốc trong chai, đoạn thò vào bên dưới của cậu, thoa vuốt nhẹ nhàng, đầu ngón tay thâm nhập như có như không.

Kiều Mạt đáng thương nằm nhoài trên giường, cảm giác vừa đau vừa ngứa truyền đến từ phía dưới khiến sắc hồng trên mặt cậu lan thẳng xuống chân, xấu hổ tới mức toàn thân ửng hồng, cổ tinh lại đang đau nhức nên không tài động đậy, chỉ có thể vênh mông mở rộng cửa, mặc kệ Kim Trư chơi đùa thỏa thích như chú heo sữa đang nằm trên thớt chờ làm thịt.

Hình dáng mông của Kiều Mạt rất đẹp, cậu nằm sấp, cánh mông mượt mà cong cong, kết hợp với vòng eo tạo thành đường lồi hoàn mỹ, Kim Trần vừa bôi thuốc, vừa sờ soạng gỗ núi trắng bóc ấy. Hiện tại, cả người Kiều Mạt chìm chìm trong trạng thái bần rần, mông mềm mềm lại đàn hồi, xúc cảm tuyệt vời.

Kim Trần càng rờ càng nghiệm, nhìn cái mông nõn nà, bỗng trào dâng xúc động muốn cắn.

Kim nhị thiếu xưa nay luôn là người dứt khoát không bạc đãi mình, ý tưởng loáng cái đã thay bằng hành động thực tế.

Nửa phút sau, trên mông Kiều Mạt có thêm vài dấu hôn và dấu răng đỏ thẫm.

“Kim Kim, anh bắt nạt em.” Kiều Mạt tủi thân mở to mắt, rưng rưng nhìn Kim Trần như con thú nhỏ.

Lời vừa thốt ra, Kiều Mạt mới phát hiện cổ họng mình đã khản đặc.

Nghe vậy, ánh mắt Kim Trần thoáng hiện tia ấm áp, hấn nằm xuống giường ôm Kiều Mạt sát vào lòng mình, ghé tai cậu thì thầm:

“Đói chưa? Anh mua bữa sáng cho em này, có cháo bắp ngọt em thích nhất đó.”

Kiều Mạt lườm Kim Trần một cái, khàn giọng nói: “Không ăn, ăn mập ú cho anh cắn hả?”

Kim Trần nghe xong không nhịn được cười, vươn tay vuốt cái mông bị mình cắn đỏ, đáp:

“Ừ, lần sau hôn thôi chứ không cắn, được chưa?”

Kiều Mạt vẫn phồng má hờn dỗi, lưỡng lự chẳng biết có nên tiếp tục bảo trì nguyên tắc không, nhưng một đêm chịu giày vò đã sớm khiến cậu đói đến mức ngực dán vào lưng, cái bụng rất chi kém cỏi mà phát ra tiếng rột rột dài dằng dặc...

Kim Trần nén cười, giả dờ không nghe thấy, cúi xuống hôn hôn má Kiều Mạt, bế cậu vào phòng tắm.

Đêm hôm qua Kim Trần cũng phát hiện một điều, chỗ kia của Kiều Mạt tựa hồ có công năng thu nạp không gì sánh kịp. Ngoại trừ hai lần đầu Kiều Mạt không thích ứng, còn đâu trong N-2 hiệp tiếp theo, đóa cúc non nở rộ đã quen với sự ra vào của mình, đồng thời nảy sinh biến hóa diệu kỳ.

Bên cạnh những đặc điểm cố hữu như mềm mại nóng bỏng ướt át, dường như nó còn có thêm một tính chất đặc biệt: mát mẻ sạch sẽ. Vô luận hấn bắn vào cơ thể Kiều Mạt bao nhiêu lần, cũng không một giọt chất lỏng nào chảy ra từ người cậu, cứ như toàn bộ tinh dịch đều bị cậu hấp thu hoàn toàn.

Cho nên, chất lỏng trắng đục loang lổ trên drap giường đều là của Kiều Mạt, Kim Trần thấy kỳ kỳ, song cũng chẳng để ý lắm, có lẽ đây là hiệu quả song tu mà Kiều Mạt nhắc tới chẳng. Thấy tinh dịch của mình dung nhập hết vào cơ thể em yêu, Kim Trần nghĩ cảm giác này cũng không tệ, phảng phất người dưới thân triệt để thuộc về mình từ trong ra ngoài. Hơn nữa còn bớt được việc tẩy rửa sau chiến sự...

Thành thử giờ khắc này, sau một đêm chiến đấu kịch liệt, trên thân hai người nồng nàn hương vị tình dục, sáng nay thức dậy Kim Trần đã tắm rồi, hấn chỉ bế Kiều Mạt vào bồn tắm.

Kiều Mạt vừa chạm mông vào nước, cơ bắp cả người liền căng cứng theo phản xạ có điều kiện, cảm giác đau nhức làm cậu phải thầm chửi bới Quy thừa tướng lần nữa.

Song tu cái vẹo gì chứ, còn bảo là phương thức lệ làng ít tổn sức nhất, giờ hay rồi, chẳng những hao cả mớ chân khí trong cơ thể, giờ toàn thân còn đau nhức tới nổi đi tắm cũng phải nhờ người ta bế, thiệt chịu không thấu mà.

Kim Trăn kiên nhẫn giúp Kiều Mạt tắm rửa, nếu không phải nghe bụng Kiều Mạt rột rột không ngừng, hẳn thiệt muốn nã phát nữa trong phòng tắm.

Ngâm mình trong nước, tình trạng thân thể hoàng tử nhỏ rớt cuộc khá hơn đôi chút.

Tắm rửa một hồi, phát hiện nước trong bồn voi đi quá nửa, Kim Trăn khề nhượng mảy, nhóc con này là bọt biển à? Chất lỏng gì cũng hút là sao?

Kim Trăn lấy một bộ đồ ngủ trong tủ cho Kiều Mạt, ánh mắt di chuyển đến ngăn chứa quần lót, ngần ngừ một thoáng, vươn tay cầm cái quần lót đuôi thỏ...

Kiều Mạt ăn sáng vui vẻ cực kỳ, cháo bắp ngọt quá là ngọt.

Kim Trăn dứt cậu ăn từng muỗng, tim hoàng tử nhỏ cũng ngọt quá là ngọt.

Tuy khó chịu vì nội lực hạ thấp, nhưng phúc lợi khuyến mãi thêm cũng tuyệt lắm, Kiều Mạt nghĩ hay là cứ tiếp tục sống mãi như vậy luôn.

Quy thừa tướng Long cung mà biết suy nghĩ giờ đây của hoàng tử nhỏ, chắc mắt sẽ tức đến ói máu.

Nội lực quý muốn chết, vậy mà bị đánh đồng với một chén cháo bắp, điện hạ, môn toán của ngài do thầy võ nghệ dạy đúng không...

“Kim Kim, mấy giờ rồi?” Kiều Mạt ăn no, cổ họng cũng khá hơn chút, bèn mở miệng hỏi.

“Mười một giờ.” Kim Trăn trả lời. Bạn đang

Kiều Mạt nghe vậy thì tròn mắt, vội la lên: “Nguy rồi, sáng nay anh hai quay quảng cáo.”

Kim Trăn nghe cậu nhắc tới Ngao Tứ, thoáng sầm mặt, bảo: “Anh từ chối hộ em rồi, từ nay mọi công việc của em do anh sắp xếp.”

Kiều Mạt chớp mắt: “Anh muốn cướp chén cơm của anh Đỗ sao?”

Kim Trăn: ...

Kiều Mạt suy tư, đoạn nói tiếp: “Anh Đỗ làm người không tệ đâu, luôn đối xử tốt với em, nếu không nhờ anh, em còn lâu mới vào được đoàn phim.”

Kim Trăn đen mặt: “Trong mắt em thì ai chả tốt.”

Kiều Mạt lập tức phản bác: “Hồng có nha, có kẻ xấu mà.”

Kim Trăn hỏi: “Ai?”

Kiều Mạt quyết đoán nói: “Trúc Ảnh, cả chú hai của anh nữa.”

Kim Trăn: ...

“Kim Kim, anh hiểu chưa? Anh không thích Ô Mãn, cũng giống như em ghét Trúc Ảnh, anh không thích anh hai em, cũng giống như em ghét chú hai của anh vậy.” Kiều Mạt nói đến là hùng hồn lý lẽ.

Sắc mặt Kim Trăn càng tối tăm: “Trúc Ảnh chưa từng từng ngồng chạy trước mặt anh...”

Kiều Mạt vỗ vỗ vai Kim Trăn: “Đây hồng phải trọng điểm.”

Kim Trăn: ...

Trọng điểm của em rớt cuộc ở đâu?

Kiều Mạt suy tư rồi bảo: “Thiệt ra có thể biểu đạt bằng cách khác, Ô Mãn hoàn toàn trong sáng vô tư với em nên anh ta có thể lỗ lỏ trước mặt em, nhưng Trúc Ảnh thì sao? Anh nghĩ tâm tư hẳn dành cho anh có thể thoải mái bại lộ dưới ánh mặt trời chắc?”

Kim Trăn hơi dờ ra, tuy hẳn biết những lời bây giờ của Kiều Mạt đều xuất phát từ ý đồ bịa chuyện để ngụy biện, nhưng nghe xong vẫn chẳng tài nào phản bác.

Đúng thế, Kiều Mạt đơn thuần thì đơn thuần, song lòng dạ cũng hết sức nhạy cảm, chẳng qua quan điểm đối mặt vấn đề của cậu hơi bất đồng với người thường, chuyện trọng yếu trong mắt người khác chỉ là gió thoảng với cậu. Kim Trăn nghĩ một hồi, cảm thấy mình nên chậm rãi tập làm quen với phương thức tư duy của Kiều Mạt.

Có lẽ hẳn nên tôn trọng quyết định của Kiều Mạt dưới tình huống không vi phạm giới hạn bản thân, sau khi đắn đo suy nghĩ, Kim Trăn làm ra nhượng bộ

trọng đại:

“Được rồi, công việc của em cứ giao cho Đỗ Thanh Học xử lý.”

Hoàng tử nhỏ nghe vậy thì gật đầu hài lòng, bảo vệ được chén cơm của Đỗ Thanh Học.

“Nhưng, lúc nhận phim phải kêu Đỗ Thanh Học đưa anh xét duyệt trước” Kim Trần bồi thêm.

Kiều Mạt khó hiểu: “Cơ mà em đâu phải người của Xán Tinh.”

Kim Trần nhìn Kiều Mạt, cất giọng kiên định mà bá đạo: “Em là người của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Anh Hai Tận Tình Khuyên Bảo Vô Dụng

Câu ấy tuyệt đối không chỉ nói chơi ngoài miệng, hai ngày tiếp theo, Kim Trần tự mình chứng minh hàm nghĩa của ba chữ “người của anh”, từ sáng đến tối, từ ăn cơm đến tắm rửa, tất tật công tác săn sóc Kiều Mạt đều do hấn đích thân ra tay. Kiều Mạt cảm thấy mình sắp được chiều chuộng lên tận trời, lần nữa thể nghiệm cảm giác làm thần tiên bên cạnh Kim Trần.

Thể lực của hoàng tử nhỏ hao hụt cực lớn, nội lực cũng bị tổn hao, nếu là phạm nhân bình thường, muốn khôi phục cần quãng thời gian khá lâu, nhưng với thể chất long tộc của hoàng tử nhỏ, não lướt qua năm chữ, thì không thành vấn đề chi nữa. . .

**não lướt qua năm chữ, thì không thành vấn đề chi nữa: nguyên văn là “trên trời rơi xuống năm chữ kia, thì không thành vấn đề chi nữa”, lời của ca khúc Phê gấp bội – Đại Trương Vỹ. Link nghe thử (kèm vietsub): <https://youtu.be/BV5G6OO2UE4> (để cử nghe =)))*

Có điều, cảm nhận được sự chăm sóc tỉ mỉ của Kim Trần, Kiều Mạt sượng tưởng chết, cố ý ăn vạ trên giường không chịu dậy, túm được thời cơ liền rúc trong lòng Kim Trần làm nũng. Buổi tối ngày thứ ba, bị Kiều Mạt dụ dỗ đến huyết mạch căng phồng, Kim Trần rốt cuộc nhịn hết nổi, lại để cậu gây vò tận nửa đêm.

Sáng hôm sau, hoàng tử nhỏ không làm đã chẳng chết nhận thấy nội lực trong cơ thể lại hụt mất một đoạn, khóc không ra nước mắt.

Cậu rốt cuộc cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, mình sớm muộn gì cũng bị Kim Trần ép khô. Buổi trưa, nhờ lúc Kim Trần đến chỗ Lục Tường bàn công chuyện, Kiều Mạt bỏ dậy, chạy lên lầu tìm Ngao Tứ, tới lúc đi học tư thể công lực chuẩn xác rồi.

Quảng cáo hợp tác giữa Ngao Tứ và Mạc Vũ Sinh đã chụp xong mấy bữa nay, nhưng ảnh để Ngao vẫn ở lý tại phim trường không chịu đi, lấy lý do là muốn chụp thêm vài poster tuyên truyền nhân hiệu, cả ngày quần riết Mạc Vũ Sinh ngâm cứu hiệu quả chụp ảnh. Ba hồi nghiêng quá ba hồi tối quá, có mấy tấm poster mà chụp hai ba ngày chưa xong, còn lê thê lâu lã hơn quay quảng cáo.

Lúc Kiều Mạt vào phòng Ngao Tứ, đập vô mắt chính là cảnh Ngao Tứ gối lên đùi Mạc Vũ Sinh với vẻ mặt lầy lòng, một tay thò vào quần Mạc Vũ Sinh. . .

Mạc Vũ Sinh thì tái mặt trông Ngao Tứ, trong tức giận mang theo vài phần xấu hổ.

Kiều Mạt gõ cửa vào rồi, thấy Ngao Tứ vẫn không có ý ngồi dậy, Mạc Vũ Sinh càng mất tự nhiên hơn, bèn kéo Ngao Tứ xuống khỏi đùi mình, đẩy sang đầu kia sofa.

Ngao Tứ liếm liếm ngón tay mình, nhìn Mạc Vũ Sinh với vẻ thèm thuồng, ánh mắt toát ra sự si mê. Mạc Vũ Sinh rốt cuộc chịu hết xiết ánh mắt chòng ghẹo rành rành của hấn, đứng dậy chào Kiều Mạt rồi ra khỏi phòng.

Mạc Vũ Sinh vừa đi tức thì, Ngao Tứ liền lười biếng ngã ra lưng ghế, nhìn Kiều Mạt, mở miệng hỏi:

“Ồ, đây không phải Tiểu Cửu sao?”

Kiều Mạt tha thiết nhìn Ngao Tứ, trên mặt đeo nụ cười lấy lòng giống hệt anh mình, gọi:

“Anh hai 〰”

Ngao Tứ nhìn Kiều Mạt, hừ lạnh: “Vẫn còn nhớ ta là anh hai mi cơ à? Lúc cần lợi dụng là anh hai, không cần thì thành đồ gốc.”

**anh hai là “nhị ca”, đồ gốc là “nhị hóa”*

Kiều Mạt cười hì hì sán đến gần Ngao Tứ, cười nói: “Đúng, anh hai nhị nhất.”

Ngao Tứ: ...

Nhóc này tới nịnh hót hay tới kéo cừu hận vậy.

Kiều Mạt kéo tay Ngao Tứ, then thùng nói: “Anh hai, lần trước không phải anh nói muốn dạy em cái gì sao?”

Ngao Tứ nghe vậy thì cúi xuống dòm lướt qua đan điền của Kiều Mạt, nói:

“Bị ăn rồi chứ gì? Giờ mới nhớ đi tìm anh mày, anh bảo cung đôi người khác đi mà không nghe.”

Mặt Kiều Mạt càng đỏ ửng, ra sức gật đầu: “Anh hai uy vũ hùng tráng, long tinh hổ mãnh, thân kinh bách chiến, nhất định có kỹ xảo song tu đặc biệt, dạy em đi mà. Quy thừa tướng nói song tu có thể tăng tu vi rất nhanh, em với Kim Kim cũng bắt chước tư thế trong phim dạy học, đôi bảy tám kiêu, nhưng chẳng hiểu sao công lực của em không tăng còn lùi, đã vậy còn đau eo mỗi lưng.”

Đêm ấy Ngao Tứ dĩ nhiên nghe thấy tiếng hét của Kiều Mạt, song lúc đó hắn bận thảo luận vấn đề #rót cuộc có bao nhiêu người từng dòm mông em# cùng Mạc Vũ Sinh, Nhị thái tử trọng sắc khinh em giai hoàn toàn quẳng hoàng tử nhỏ sang một bên, vì hắn biết Kiều Mạt trước sau cũng đi tìm mình. Ngay khoảnh khắc phát hiện tình huống kinh mạch trong cơ thể Kim Trăn, hắn đã biết tổng kế hoạch song tu của hoàng tử nhỏ đừng hòng diễn ra suôn sẻ.

Thấy Ngao Tứ nhuróng mày không nói gì, hoàng tử nhỏ nói tiếp: “Anh hai, anh ở lại nhân gian lâu vậy mà, có phải luôn nghiên cứu vấn đề song tu cùng anh Mạc không?”

Ngao Tứ nguyền Kiều Mạt một cái, đáp: “Anh cũng đâu phải cung, anh đến nhân gian không phải vì song tu, chẳng qua cảm thấy nhân gian thi thú hơn Long cung và Tiên giới thôi.”

Kiều Mạt ngạc nhiên nhìn Ngao Tứ: “Chẳng lẽ anh với anh Mạc là yêu thiết?”

Ngao Tứ nghe ra kinh ngạc trong giọng cậu, cất giọng hơi bất mãn: “Bộ ngạc nhiên lắm à?”

Kiều Mạt tròn xoe mắt: “Anh hai, lẽ nào anh đã quên tiên nữ cá chép từng vì anh đắm đuối vào tiên thạch thai trong cung của Nhị long vương năm trăm năm trước, hồ ly chín đuôi từng tự hủy nội đan trên sườn núi Lạc Phượng ba trăm năm trước, cả nghĩa nữ của Linh Hư đạo nhân từng đến trước mặt Ngọc đế thỉnh cầu tứ hôn một trăm năm trước sao...”

Ngao Tứ: ...

Kiều Mạt ra chiều nghiêm trọng: “Anh hai, nhân gian có một từ gọi là tra nam, anh từng nghe chưa?”

Ngao Tứ: ...

Dù ông đây có tra cũng là tra long được không, phì phì phì, mi mới là tra.

Ngao Tứ đen mặt, nhanh chóng đổi đề tài: “Em với Kim Trăn không hợp đâu, thể chất của cậu ta không thích hợp song tu, em vẫn nên bỏ cậu ta rồi đổi người khác đi, lần trước anh bảo mà không tin, giờ thử rồi mà vẫn chưa chịu thôi à?”

Kiều Mạt nghe vậy, nghiêm túc hỏi: “Hai viên nội đan trong cơ thể Kim Kim rất mạnh, hơn nữa thuộc tính kim lẫn mộc đều vừa khéo tương sinh với em, có sao bọn em lại không hợp?”

Ngao Tứ thở dài: “Tiểu Cừu, chắc em biết trong ngũ hành, kim hỏa thiện tấn công, thổ mộc thiện phòng thủ, thủy thiện chữa trị. Hành cách của em là hệ thủy, có công hiệu bảo dưỡng tưới nhuần đối với cả bốn hành cách kia, càng là tương sinh thì hiệu quả càng rõ rệt.”

Kiều Mạt gật đầu: “Cái này em biết, nhưng phương pháp song tu không phải công pháp tâm thường, lúc song tu với Kim Kim em có vận hành công lực trong người đâu.”

Ngao Tứ lắc đầu: “Nếu Kim Trăn là người thể chất bình thường, thì lúc hai đứa song tu, kinh mạch trong cơ thể sẽ tự nhiên tương thông, chân khí sẽ tuần hoàn qua lại trong người cả hai, dưới tác dụng chung của hai tướng tương sinh, công lực đôi bên sẽ tăng vọt. Nhưng vấn đề nằm ngay tại tình huống thân thể đặc thù của Kim Trăn, gân mạch trong người cậu ta từng bị đứt, mấy đại huyết đều không thông, mà hai viên nội đan lại quá mạnh, trong lúc giao hợp với em, cậu ta sẽ bắt giắc hút chân khí của em để chữa trị kinh mạch. Giả sử thuộc tính ngũ hành của em tương khắc hoặc giống cậu ta, có lẽ tình hình không tới nỗi nào đâu, nhưng hệ thủy của em lại thiên về chữa trị, vừa lúc phù hợp nhu cầu của cậu ta, nên là...”

Ngao Tứ liếc Kiều Mạt một cái, cất giọng sâu xa: “Giờ tình huống của hai đứa chính là: em trở thành lô đỉnh y tế hình người tuyệt hảo của cậu ta.”

Kiều Mạt: ...

Ngao Tứ bổ sung: “Em đã kinh thăng cấp lên Nguyên Anh, tu vi sẽ không lùi, song chiếu theo tình huống hiện nay, em sẽ không tăng cấp nữa, chân khí tu luyện được sau này về cơ bản đều cống hiến cho cậu ta. Chờ kinh mạch trong cơ thể cậu ta khỏi hẳn, em với cậu ta mới bắt đầu song tu thực sự, điều này e rằng phải cần quá trình vô cùng lâu lắc.”

Kiều Mạt thoáng đờ ra, cậu không ngờ lại là kết quả này, lặng thinh một hồi mới lên tiếng:

“Anh hai, nhưng em cảm nhận được ảnh mà, thời khắc ảnh phun trào, em có thể cảm giác được mình hấp thu đồ vật của ảnh.”

Ngao Tứ nhướn mày: “Đúng, nguyên tinh của cậu ta có tác dụng bồi bổ với em, nhưng em ngẫm lại đi, cậu ta cầm lâu hơn hay bắn lâu hơn, trừ phi cậu ta xuất tinh sớm, bằng không tí tẹo bồi bổ ấy chỉ là hạt cát trong sa mạc thôi.”

Trong đầu hoàng tử nhỏ lặng lẽ hiện ra hai tham số thời gian: 60 phút vs 1 phút...

Thấy Kiêu Mạt im re, Ngao Tứ tiếp tục khuyên bảo hết nước hết cái: “Đinh hai nội đan khó tìm thiết đó, song người kinh mạch kiện toàn đầu đầu chả có, em cũng không cần thiết phải tìm song hạch, cứ tìm một người thuộc tính thuần kim, hiệu quả tâm bồ có khi còn tốt hơn. Đợi bữa nào về Long cung, anh nói mẫu hậu đến chỗ Thái Thượng Lão Quân xin hai viên tiên đan bồi bổ, bù đắp lại chân khí tổn thất, rồi tìm người khác cho em song tu.”

Nghe thế, Kiêu Mạt sáng mắt, ngẩng đầu nhìn Ngao Tứ: “Phải ha, có thể bỏ bằng đan mà, anh hai, xin giúp em nhiều nhiều tí nha?”

Ngao Tứ nhủ mày: “Đan được chỉ có thể tu bổ, nếu muốn gia tăng tu vi thì dựa vào tu luyện tốt hơn, em đòi nhiều như vậy làm chi? Vả lại Thái Thượng Lão Quân cũng không mở shop taobao, đào đâu ra lăm hàng dự trữ hả.”

Kiều Mạt nghiêm túc đáp: “Cho Kim Kim đó, chắc tiên đan có thể chữa trị kinh mạch của ảnh, cả chân khí của em nữa, dự là chả mấy chốc sẽ chữa khỏi cho ảnh thôi. Anh hai mau về xin hộ em đi, sau đó đem tới đây.”

Ngao Tứ: ...

Giao hàng miễn phí khắp tam giới, Long thái tử chuyển phát nhanh, còn vì một kẻ qua đường không liên quan á?

Kiều Mạt bồi thêm: “Ừm, kế tiếp phải cố gắng tu luyện mới được, bằng không dựa vào tần suất đòi hỏi của Kim Kim, chân khí sắp cung ứng hết rồi.”

Ngao Tứ: ...

Thằng cóc hạ phạm tìm lô đỉnh ngược lại biến mình thành lô đỉnh, còn muốn cố gắng tu luyện để nuôi giai là em trai nhà mình thiệt sao, có thể tìm mẫu hậu yêu cầu trả hàng không.

Ngao Tứ đau đầu ấn thái dương, nói:

“Tiểu Cửu, em cân nhắc kỹ chưa? Muốn tiếp tục ở cùng cậu ta thiệt à? Chớ quên em hạ phạm để tìm lô đỉnh tu luyện, chứ không phải tìm đối tượng dâng hiến.”

Kiều Mạt chớp chớp mắt, nhìn Ngao Tứ bằng ánh mắt rất chi kiên định: “Tu luyện quả đáng quý, giá lô đỉnh càng cao, nếu là vì đối tượng, cả hai đều vứt luôn.”

Ngao Tứ: ...

Mọc nó, cái bài thơ này đúng là... khiến người ta nghe xong mà... ngu luôn...

Ngao Tứ chưa kịp đánh giá kỹ càng, Kiêu Mạt đã hớn hờ bỏ qua đề tài vừa rồi, tiến vào đoạn tiếp theo.

Sắc mặt cậu ứng hồng, ấp ứng hỏi Ngao Tứ:

“Anh hai, anh... anh có cho anh Mạc biết mình là Long thái tử không?”

Ngao Tứ nghe vậy, sắc mặt hơi trầm xuống, lắc đầu đáp: “Không, anh chỉ bảo mình là dân tu luyện biết phép thuật, người như thế tại nhân gian không hề ít, cậu ấy cũng chẳng hỏi nhiều, anh cũng chưa cho cậu ấy biết chuyện Long cung.”

Kiều Mạt gật đầu lia lịa: “Đúng, đúng, em cũng nghĩ tạm thời khoan cho Kim Kim biết thì hay hơn.”

Ngao Tứ nhìn nét mặt ngượng ngùng của Kiêu Mạt, không khỏi thấy là lạ, nguyên nhân hẳn không tiết lộ với Mạc Vũ Sinh kỳ thực rất đơn giản, vì hẳn chưa nghĩ xong tương lai hai người nên làm gì. Hẳn là thần tiên, Mạc Vũ Sinh là người phạm, hai người kết hợp là không hợp pháp, nếu thực sự muốn ở bên nhau, tương lai sẽ vấp phải vô vàn trắc trở, điều xếp trước nhất chính là khoảng khách khó có thể vượt qua trong tuổi thọ của hai người.

Tại Long cung, Ngao Tứ phong lưu thành thói, nam nữ yêu tiên hề thích là tán được dễ như bốn. Đến nhân gian gặp được Mạc Vũ Sinh, từ ánh mắt đầu tiên đã thích, tuy quấn chặt bám dính mãi rồi cũng lòi được người lên giường chén sạch, song thái độ của Mạc Vũ Sinh lại khiến hẳn chẳng tài nào đoán nổi. Ngao Tứ cũng không sót ruột, cảm thấy đây là loại thủ đoạn tán tỉnh đặc biệt, nên trước mắt vẫn chưa suy xét nhiều về sự tình mai sau.

Tuy nhiên, lời của Kiêu Mạt lại làm Ngao Tứ khó hiểu không thôi, bởi lẽ trong ấn tượng của Ngao Tứ, hoàng tử nhỏ trông kiểu gì cũng không giống người tâm tư tinh tế biết mưu tính sâu xa. Ngao Tứ nghi hoặc hỏi:

“Tiểu Cửu, sao không muốn cho Kim Trăn biết?”

Nghe thế, mặt Kiều Mạt càng đỏ hơn, trong mắt thoáng hiện tia thẹn thùng, nói nhỏ như muỗi kêu:

“Em... Em không muốn làm mất mặt Long cung.”

“Hả?” Ngao Tứ mờ mịt.

Kiều Mạt cúi gằm mặt, quanh co cả buổi mới trả lời:

“Cái, cái kia của em không bị bằng Kim Kim.”

Ngao Tứ thộn mặt mãi mới hiểu ý Kiều Mạt, lập tức có chút dở khóc dở cười, nhưng đáy lòng lại thầm thở phào, còn xen lẫn chút đắc ý nho nhỏ.

Băn khoăn đó, bản thái tử không có nha...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Vẫn Phải Tiếp Tục Đóng Phim Và Đánh Ma Vật

Hai ngày sau, Ngao Tứ rút cuộc rời khỏi phim trường, trước khi đi cố ý rủ Lục Tường đến hàn huyên. Mới đầu Lục Tường còn thấy kỳ kỳ, hẳn với Ngao đại ảnh đế chưa từng tiếp xúc, chỉ nghe đồn tính cách Ngao Tứ hết sức quái đản, luôn luôn ngó lơ đánh giá của giới truyền thông, thích làm theo ý mình, khi thì cười híp mắt rất chi bình dị gần gũi, lúc lại cool ngầu lạnh lùng ngút ngàn.

Tuy hôm nay ngó bộ là chế độ bình dị gần gũi, song Lục Tường vẫn nhìn thấy nét lạnh lùng trong mắt hắn. Khi Ngao Tứ nói mười câu thì hết bảy câu nhắc tới Mạc Vũ Sinh, gay già lão làng Lục đại đạo diễn loáng cái đã hừ được thâm ý. Hắn tức tốc biểu đạt uyển chuyển rằng mình không thích loại hình như Mạc Vũ Sinh, đồng thời không dấu vết ca ngợi quảng cáo chung của Ngao Tứ và Mạc Vũ Sinh, hai đại thiên vương bánh gai ngồi ngồi kề vai sát cánh quả là đẹp hết ý, hình tượng xứng đôi, khí chất tôn nhau này nọ lọ chai.

Về lạnh lẽo trong mắt Ngao Tứ dần biến mất, chuyện trò vui vẻ chừng mười mấy phút, Ngao Tứ đứng dậy đi, bỏ lại một câu sặc mùi hàm ý cho Lục Tường:

“Thân hình Vũ Sinh không tệ, nhưng tôi không hi vọng người khác dòm ngó quá nhiều.”

Lục Tường ra chiều chả hiểu gì sất, bộ mình nhìn trúng cái gì không nên nhìn hờ trời? Cảnh diễn ướt người của Mộc Lê và Thanh Vu còn chưa quay đâu được không...

Song cái này chỉ là nhạc đệm, Ngao Tứ đi rồi, điều thực sự khiến Lục Tường buồn ối là sầu mới ló mặt: Đào Di bị bệnh.

Hơn nữa còn bệnh nặng, sau đêm ở phòng tắm, mới đầu cô chỉ mệt nhọc ham ngủ, đánh một giấc li bì hai ngày trong phòng, hôm sau tinh thần càng kém hơn, cuối cùng bệnh liệt giường không dậy nổi, sốt cao, nằm viện truyền nước biển ba ngày vẫn không hạ sốt, thần trí cứ lơ mơ, mê man từ sáng đến tối.

Vốn dĩ một Kiều Mạt giọng vàng đã làm Lục Tường nhức não, giờ lại lòi thêm nỷ nhân ngu Đào Di. Mà cổ tình vai của hai vị này đều không thể đổi, Lục Tường hết nóng nảy lại lo âu, sau khi thương lượng với Kim Trăn và biên kịch, đành phải cắt giảm tối đa cảnh quay của Đào Di tại phim trường, đổi thành bóng lưng và sườn mặt, tăng thêm phần diễn của người đóng thế.

Ngoại trừ nhạc đệm ấy, tiến trình quay lại công việc của đoàn phim khá thuận lợi. Kiều Mạt xuống được giường thì cũng hoàn tất cảnh quay của mình một cách suôn sẻ. Bộ ba WSJ đã biết chuyện giữa Kiều Mạt và Kim Trăn, bèn chèo kéo cậu tám chuyện tại khu nghỉ ngơi:

Vì Vi: “Kiều Mạt, sao biểu Kim tổng không được mà? Sao tự dung lại được rồi?”

Kiều Mạt: “Tôi cũng chả biết, chắc tại bữa đó bị tôi chọc tức chăng?”

Tịnh Tịnh: “Sao tức? Kể lè lẹ coi.”

Kiều Mạt tóm lược lại chuyện xảy ra trong phòng Ngao Tứ.

...

Vì Vi: “Tức là ảnh chụp ông với Ô Mẫn coi trường xông vào phòng tắm nữ bị Kim tổng nhìn thấy á?”

Tô Tô: “Tức là bữa hôm ông ngồi trên đùi Ngao Tứ chơi cưỡi ngựa rồi bị Kim tổng nhìn thấy á?”

Tịnh Tịnh: “Tức là Kim tổng biết ông lừa anh cả đồng chuyện, bao gồm cả việc ban đầu ông nhìn trúng thân hình anh á?”

Kiều Mạt chớp chớp mắt, gật đầu.

Vi Vi: “Kim tổng đối với ông đích thị là chân tình rồi.”

Kiều Mạt mỹ mãn gật gù: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Tô Tô: “Kim tổng đúng là nam tử hán, mỹ nam lòng dạ bao la xiết bao, mấy chuyện đó mà cũng nhìn được, tốt quá chừng.”

Kiều Mạt mỹ mãn gật gù: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Tịnh Tịnh: “Ông làm đến mức này mà chỉ đề ông bắt ông kêu gào một đêm, rõ là hơi bị ít.”

Kiều Mạt mỹ mãn gật gù: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

WSJ: ...

Tiết tháo đâu? Còn tiếp tục buồn dưa vui về được không đây.

Cả đám tán dóc một hồi, đề tài lại xoay quanh sự kiện phòng tắm hôm nọ, Tịnh Tịnh thờ dãi:

“Bữa đó tui đang nằm ghé nghỉ ngơi thì bất giác ngủ mất tiêu, rồi tự dưng thấy người ngộp khó chịu, cảm giác kỳ cục lắm luôn, cái Đào Di tỉnh lại, cô nói lúc đó cô xỉu triệt để. Tiếc ơi là tiếc, hai bọn tui đều không có cơ hội dòm Ô Mẫn, nhìn ảnh chụp thấy đáng Ô Mẫn ngon phết chứ chẳng đùa đâu.”

Nghe vậy, Kiều Mạt cất giọng khó hiểu: “Cảm giác kỳ cục gì? Cô không xỉu hả?”

Tịnh Tịnh kỳ quái nhìn Kiều Mạt, đáp: “Xỉu? Làm gì có, tui mới nằm xuống chút xíu đã ngủ rồi, sau đó hình như nằm mơ dài lắm, thức dậy thì quên hết ráo, chỉ thấy đau đầu gần chết, đau muốn nứt luôn, ngủ một ngày mới đỡ, ai ngờ Đào Di còn bị nặng hơn tui, hồi nãy tui đi bệnh viện thăm cô, cô gầy đi quá trời quá đất.”

Tô Tô gật đầu: “Đúng đúng, với cả điều quan trọng bây giờ là điều kiện bệnh viện ở đây quá kém, bác sĩ tới giờ vẫn chưa tìm được nguyên nhân bệnh cụ thể, nhà Đào Di phái người đến đây rồi, nghe nói theo dõi thêm hai ngày, nếu vẫn không đỡ thì đón cô về Bắc Kinh khám bệnh, cứ vậy thì tiến độ quay phim của chúng ta lại phải kéo dài nữa.”

Bấy giờ Kiều Mạt mới biết tình trạng của Đào Di, nghe Tịnh Tịnh và Vi Vi miêu tả xong. cậu giật mình, cảm thấy tình huống của Đào Di có chút bất thường.

Buổi chiều, nhân lúc Vi Vi rảnh rỗi, Kiều Mạt dẫn theo Ô Mẫn, hai người theo Vi Vi vào bệnh viện thăm Đào Di. Vào phòng bệnh, Kiều Mạt và Ô Mẫn cũng cảm nhận được tia khác thường, sát khí, trong phòng nồng mùi sát khí.

Kiều Mạt và Ô Mẫn nhìn nhau, vẻ mặt nghiêm túc hơn, đi tới bên giường Đào Di, chỉ thấy sắc mặt cô trắng nhợt, hai má hõm sâu, toàn thân gầy muốn trơ xương, đôi má vốn tròn đầy khô gầy thấy rõ, lòi cả xương gò má.

Vi Vi chớp mắt, kinh ngạc nói: “Sao lại gầy nữa rồi? Bữa trước tui đến thăm có thấy cô thế này đâu, bệnh gì mà càng chữa càng nặng vậy?” Nói xong, Vi Vi quay lưng rời khỏi phòng, đi tìm bác sĩ hỏi thăm bệnh tình.

Người nhà Đào Di đã ra ngoài mua đồ, trong phòng bệnh chỉ còn Kiều Mạt và Ô Mẫn.

Ô Mẫn khẽ thì thầm với Kiều Mạt: “Điện hạ, cô bị sao thế?”

Kiều Mạt vươn tay sờ hai cánh tay Đào Di, phát hiện một tay nóng hổi, một tay bình thường.

“Chắc cô bị ma sát phản phệ.” Kiều Mạt nhớ tới Mặc Hồ mà Đào Di từng đeo.

“Nhưng ma vật kia chết rồi mà?” Ô Mẫn không hiểu.

Kiều Mạt lắc đầu: “Bản thân Mặc Hồ chính là pháp khí cấp bậc tiên khí, người phạm khó mà thích ứng, ma vật kia lại bám vào Mặc Hồ, xem ra Đào Di đã đeo Mặc Hồ một thời gian rồi, thân thể cô bất tri bất giác bị sát khí của ma vật xâm lấn, tinh khí tổn hao nhiều. Nhưng do ma vật có ma khí che đậy nên cô không cảm nhận được tinh lực đang hao mòn, giờ ma vật biến mất, ảnh hưởng tiêu cực mà sát khí mang đến ngày trước cũng hiện rõ.”

Ô Mẫn cái hiểu cái không: “Vậy tình trạng hiện tại của cô sẽ kéo dài bao lâu?”

Ánh mắt Kiều Mạt có chút nghiêm trọng, nói: “Về lý thì không lâu lắm, theo lời Tịnh Tịnh thì hai ngày đầu mới về Đào Di rất mê ngủ, đáng lẽ đó phải là giai đoạn hồi phục, song mấy ngày sau tình huống của cô đột ngột chuyển biến xấu, ta nghĩ điều này khá bất thường.”

Kiều Mạt làm bầm khó hiểu: “Hồng lễ tại thể chất nhân loại tương đối yếu...”

Đang nói chuyện thì Vi Vi về phòng bệnh, bảo Kiều Mạt rằng:

“Ngày mốt là chuyển viện rồi, về Bắc Kinh, bác sĩ nói chưa từng gặp ai bị giống cổ, không kiểm tra ra chỗ nào có vấn đề, nhưng tình huống cơ thể lại ngày càng xấu đi, sốt cao không hạ.”

Trong mắt Vi Vi toát ra chút sầu lo, ngẩng đầu thì thảo với Kiều Mạt: “Kiều Mạt, ông nghĩ có khi nào đoàn phim tui mình... gặp tà không?”

“Gặp tà?” Kiều Mạt nghe không hiểu từ này lắm.

Vi Vi lại chẳng để ý mà tiếp tục lẫu bẫu: “Đầu tiên là phát sinh án mạng, tiếp theo Đào Di tự xưng bị như vậy, còn nữa, tui nghe đồn đạo này cái ông kịch vụ đầu trục cũng là lạ kiểu gì ý, thiệt tình chả biết làm sao nữa, bộ phim đầu đời của tui sao gặp lắm tai nạn thế hồng biết...”

“Đầu Trục bị sao?” Kiều Mạt hỏi.

“Hôm rày Đầu Trục có chút mất hồn mất vía, phạm lỗi nhiều lần, có lần còn đặt sai đạo cụ, hại Tạ Thanh Thần mém nữa té từ trên bàn xuống, bị đạo diễn Lục chửi mấy lần rồi, đó giờ có thấy ông như vậy đâu.” Vi Vi lo ngay ngáy.

Kiều Mạt ngẫm nghĩ, không nói gì, tiếp theo cả đám rời khỏi bệnh viện.

Tối, hoàng tử nhỏ trông quần lót đuôi heo rúc trong lòng Kim Trăn cọ nửa tiếng, xong mở miệng hỏi:

“Kim Kim, hồi chiều em với Vi Vi đi bệnh viện thăm Đào Di, nghe nói ngày mốt cổ về Bắc Kinh rồi hả?”

Kim Trăn gật đầu: “Tình trạng cô ta không ổn lắm, chỉ còn cách về Bắc Kinh chữa trị thôi.”

Kiều Mạt: “Nếu cổ về thì vai nữ thứ biết tính sao? Quay được nửa đường còn đổi diễn viên phiên lắm nha.” Nguồn:

Kim Trăn đáp: “Biết sao được bây giờ, xem tình trạng cô ta thì quả thực không tiếp tục được nữa rồi.”

Kiều Mạt ngần ngừ nói: “Kim Kim, em cảm thấy cổ không giống bị bệnh đâu.”

Kim Trăn nhướn mày, nhìn Kiều Mạt: “Vậy là cái gì?”

Kiều Mạt nghĩ nghĩ, áp dụng linh hoạt điều mới học: “Bộ dạng cổ giống như là... Gặp tà.”

“Gặp tà?” Kim Trăn thoáng kinh ngạc, nhìn Kiều Mạt chằm chằm.

Kiều Mạt nghiêm túc gật đầu: “Kim Kim, chắc anh biết rồi nhì, cả nhà em đều biết chút phép thuật, em nghĩ bộ dạng Đào Di hơi kỳ quái, hay là mai em đi coi thử nghen, nếu có thể chữa khỏi cho cổ, vậy anh không cần đổi diễn viên nữa rồi.”

Kim Trăn lặng thinh nhìn Kiều Mạt một lúc lâu, hỏi:

“Em thích Đào Di?”

“Hả? Giẻ?” Kiều Mạt ra chiều mờ mịt.

“Anh nhớ không lầm thì em đi phòng tắm nữ cũng vì tìm cô ta, giờ lại quan tâm bệnh tình của cô ta, còn lo lắng vai diễn của cô ta bị người khác thay thế.” Kim Trăn cất giọng lạnh te.

Kiều Mạt: ...

Đây là... dấm từ trên trời rơi xuống hả?

Kiều Mạt ôm cổ Kim Trăn, u oán mà rằng: “Em quan tâm cổ còn không phải vì anh hả? Anh nghĩ lại đi, nếu cổ không diễn tiếp được nữa, anh phải đi chọn diễn viên lần hai, sẽ lãng phí bao nhiêu thì giờ với tiền com hộp đây, thời gian ở cùng em vốn đã ít xin rồi chứ. Quan trọng hơn là dựa theo cách tuyển diễn viên của bọn anh lúc trước, anh lại tính bắt bao nhiêu người lột đồ cho anh xem đây, hồng phải anh nói từ rày chỉ ngắm mình em sao...”

Kim Trăn: ...

Nghe hình như cũng có lý phết nhỏ.

#bàn về kỹ xảo ghen và phản ghen#

“Vội lại, em cho anh biết một bí mật nè.” Kiều Mạt ghé tai Kim Trăn thủ thủ: “Người thích Đào Di là Ô Mẫn, đêm đó là Ô Mẫn rủ em đi phòng tắm nữ, hơn nữa anh ta còn ngó ngực Đào Di chằm chằm.”

Kim Trăn nghe vậy, tâm trạng thoáng cái dịu đi: “Được rồi, mai em đi bệnh viện coi thử, dẫn cả Ô Mẫn nữa, kêu anh ta ở lại chiếu cố Đào Di luân, theo về Bắc Kinh cũng được nốt.”

Đây gai mắt tên đực còi trường ấy lâu rồi...

“À phải, còn Đầu Trọc nữa, em nghe đồn dạo này anh ta cũng bất thường lắm, có cần em...” Kiều Mạt ra bộ ân cần.

Kim Trăn nhướn mày, nom điệu bộ như cún bông của Kiều Mạt, hần không khỏi cong môi, cổ ý nói năng nghiêm túc:

“Em cũng có hứng thú với Đầu Trọc à? Té ra khẩu vị của em lại tạp dừ vậy...”

Kiều Mạt: ...

Kim Trăn bồi thêm: “Tuyển kịch vụ không cần lột đồ nên em khỏi ghen tị mắc công.”

Kiều Mạt: ...

Cưng nào nói Kim Kim là mỹ nam lòng dạ bao la hả? Mạt đau chưa...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Sơn Miếu Không Phải Muốn Đến Là Đến

Kim Trăn ngày càng phát hiện Kiều Mạt có thay đổi nho nhỏ, hần cứ ngỡ Kiều Mạt là một bé thô trắng ngọc manh, ăn vào bụng rồi mới vỡ lẽ kỳ thực không phải. Trên giường, Kiều Mạt vẫn là bé thô, tươi non ngon ngọt, chẳng qua xuống giường rồi, những hương vị khác cũng dần tỏa ra từ người bé thô.

Nhóc con kia thông minh khủng khiếp, không hề kém tiểu hồ ly.

Sau vài ngày, Kim Trăn phát giác mình nhiều lần bị cậu không dấu vết bẻ trật đề tài. Nhưng Kim Trăn cũng chẳng ngại, cảm thấy như vậy càng thi thú, hần muốn biết trong mạch não thần kỳ của Kiều Mạt rốt cuộc còn cất giấu bao nhiêu thứ khiến hần ngạc nhiên nữa.

Hơn nữa, cho Kiều Mạt chiếm được tí hơi ngoài miệng cũng không đáng gì. Kim Trăn chả cần nói lắm mà trực tiếp đổi thành hành động, lên giường rồi, miệng Kiều Mạt cũng chỉ có thể phát ra a a a thôi...

Cho nên, ngoài miệng trật ray hay không trật ray chẳng sao hết, chỉ cần vận động của đồng quan trọng vẫn tiếp tục chạy theo đại cương là được.

Sáng hôm sau, Kim Trăn thỏa mãn đi phim trường, Kiều Mạt thì cố nén đau nhức toàn thân để đứng dậy, gọi Ô Mẫn cùng đi bệnh viện. Ô Mẫn nhìn Kiều Mạt bằng ánh mắt khen ngợi, nói:

“Điện hạ, ngài đúng là ngày càng cường tráng và... bền bỉ.”

Kiều Mạt lắc đầu, thờ dãi: “Giờ ngay cả đi ngủ ta cũng phải tu luyện, nhu cầu của Kim Kim thiết tình ngày càng lớn, muốn thỏa mãn ảnh vật và chết được.”

Ô Mẫn trầm phun tào trong lòng: nói cứ như người nằm trên ý.

Sau đó cũng lắc đầu phản nộ: “Điện hạ, ngài tội tình gì chứ, cứ nghe Nhị điện hạ khuyên bảo, đổi người tốt hơn đi.”

Kiều Mạt nghiêm túc mà rằng: “Ô Mẫn, hồi trước chẳng phải người nói yêu một người phải toàn tâm toàn ý sao? Huống chi, lẽ nào các người đều không nhìn ra tiềm chất của Kim Kim? Chờ kinh mạch ảnh chữa trị xong, tuyệt đối sẽ thành blue chip giá tăng vùn vụt, ta đây đang nắm giữ cổ phiếu dài hạn tạm thời rút giá mà thôi, sau này tiền lời sẽ ào ào như giềng phun ngay.”

**blue chip: những cổ phiếu giá trị ổn định, cổ tức thấp, rủi ro thấp, có tính dẫn dắt thị trường và là những cổ phiếu nhận được nhiều quan tâm nhất của toàn bộ giới đầu tư chứng khoán*

Ô Mẫn lạnh nhạt: “Dạo này điện hạ đổi sang coi kênh CCTV2 rồi à?”

**CCTV2: kênh kinh tế tài chính*

Kiều Mạt: “TV trong khách sạn nghèo nàn chết được, không có chương trình phát theo yêu cầu.”

Ô Mãn gật đầu, hai người vừa đi vừa trò chuyện về tài chính-kinh tế, bất tri bất giác đã tới bệnh viện.

Chưa đến phòng bệnh đã nghe tiếng người nhón nháo trong hành lang, một nam một nữ mặt mày kích động đang đứng trước phòng bệnh gây lộn ầm ỹ với bác sĩ. Kiều Mạt biết hai người kia, chính là người mà gia đình Đào Di cử đến chăm sóc cô.

Chứng kiến cảnh ấy, Kiều Mạt và Ô Mãn ý thức được có lẽ Đào Di gặp chuyện rồi, hai người bước nhanh đến cửa phòng, nghe cô nàng kia nóng nảy nói:

“Một người sống to đùng như vậy sao có thể tự dung biến mất, camera với bảo vệ trong bệnh viện các ông đang làm trò gì hả?”

Kiều Mạt rướn cổ ngó vào phòng, Đào Di trên giường đã biến mất.

Bác sĩ phụ trách bệnh viện khó xử, bèn giải thích: “Chúng tôi đã báo cảnh sát, cũng bắt đầu cho tìm kiếm xung quanh rồi, có khi nào Đào tiểu thư bận việc nên tự ý rời bệnh viện không?”

“Bộ dạng như thế thì đi kiểu gì? Ông là bác sĩ còn không biết sao? Tối qua lúc bọn tôi đi cổ vẫn chưa tỉnh lại. Bệnh viện các ông vô trách nhiệm kiểu đó mà coi được hả, y tá phụ trách đâu?” Cô gái hùng hổ chất vấn.

Cô y tá bên cạnh trắng bệch cả mặt, cất giọng có chút sợ sệt mà oan ức: “Ba giờ đêm qua tôi nghe thấy trong phòng bệnh có tiếng động, lại đây kiểm tra phòng thì Đào tiểu thư đã biến mất rồi, trước đó không phát hiện có người ra khỏi phòng bệnh, hơn nữa camera hành lang cũng không ghi được cảnh có người tới.”

Cô nàng kia nói tiếp: “Chẳng lẽ một người sống to đùng tự dung tự lành mất tích? Phòng bệnh này nằm ở tầng tám, cô đừng bảo là Đào Di leo xuống từ cửa sổ nha.”

Môi cô y tá khẽ run run: “Có... Có khả năng, cửa sổ phòng bệnh mở mà, nhưng, tôi nhìn xuống dưới thấy không có ai, cũng thông báo bảo vệ dưới lầu tuần tra một vòng rồi, không phát hiện điều bất thường.”

Cô nàng kia cười khẩy: “Nói vậy, Đào Di không leo xuống lầu mà bay ra hả?”

Sắc mặt cô y tá tái mét, ngậm miệng không nói nữa, chuyện này vốn đã kỳ quặc, chính cô cũng thấy khó hiểu, đối mặt với khí thế hùng hổ dọa người của cô kia, cô có chút nói không nên lời.

Bác sĩ phụ trách bệnh viện thấy thế, bèn mời một nam một nữ đến phòng tiếp khách, với tình huống hiện giờ chỉ có thể chờ cảnh sát đến thôi.

Kiều Mạt nhìn nhìn Ô Mãn, đoạn liếc mắt ngó cô y tá, Ô Mãn hiểu ý, theo y tá vào phòng trực ban bắt chuyện.

Kiều Mạt thì tranh thủ chạy vào phòng bệnh, Đào Di ở phòng bệnh đơn cao cấp, tại đại phượng nhỏ như Đông Thành, loại phòng bệnh có toilet riêng này đã xem như cực kỳ xa hoa.

Kiều Mạt xem xét, không tìm thấy điều gì khác thường trong phòng, drap giường hơi nhăn nhúm, thiết bị giám sát và giá treo nước biển bên cạnh vẫn y nguyên. Dép lê của Đào Di đặt dưới sàn, cửa sổ mở một cánh, gió thổi vào lay động bức rèm, Kiều Mạt chợt nhìn thấy một góc rèm tựa hồ có dấu vết màu xám, bèn đến gần kéo rèm lên, phát hiện phía trên dính chút tro bụi.

Kiều Mạt cúi xuống ngửi ngửi, hương vị rất quen, là mùi tro. Lúc này, Ô Mãn đã quay về, đến gần Kiều Mạt nói khẽ:

“Y tá nói trong mấy ngày Đào Di ở đây, nửa đêm nào trong phòng cũng phát ra âm thanh kỳ quái, cô gọi điện thoại hỏi những y tá phụ trách khác, cũng kể về tình huống này, nhưng lần nào họ đi kiểm tra cũng không phát hiện bất thường. Động tĩnh đêm qua còn lớn hơn vài bữa trước, cô nói nghe na ná tiếng chim hót.”

Kiều Mạt nghe vậy thì ra chiều đâm chiu.

Ô Mãn nói tiếp: “Cổ còn kể từ ngày nằm viện, tình trạng Đào Di luôn khác thường, buổi sáng mỗi ngày đều vô cùng không ổn, buổi chiều và sập tối thì đỡ hơn tí, rồi sáng hôm sau bệnh tình lại càng xấu hơn, bác sĩ thậm chí còn nghi ban đêm Đào Di không tiêm thuốc đúng hạn, các y tá trực đêm cứ nửa tiếng lại vào kiểm tra một lần, không phát giác điều gì lạ. Mấy y tá còn lén kháo nhau là có khi nào Đào Di chọc phải thứ gì không sạch sẽ, cứ đêm đến là hành hạ cô. Đúng rồi, đêm qua trên cánh tay Đào Di xuất hiện một ấn ký, thoát ẩn thoát hiện, cô y tá có dùng di động lên chụp lại, định sáng nay cho bác sĩ xem, ai ngờ nửa đêm Đào Di lại mất tích.”

Dứt lời, Ô Mãn bật di động, chọn mở weixin, tìm được em y tá trong một loạt avatar gái đẹp, xong mở khung chat riêng:

“Anh Mãn Mãn, số di động của em nè. ~(^_^)~”

“Anh Mãn Mãn, bên dưới là hình em chụp đó, anh coi thử đi, nếu còn thắc mắc gì cứ gõ cửa phòng em bất cứ lúc nào nghe.”

“Anh Mãn Mãn, em đi làm việc đây, hồi nữa cảnh sát tới rồi. Đừng quên cuộc hẹn tối mai nghe anh, moah moah ~”

...

Phía dưới là một tấm ảnh, trên cánh tay Đào Di có một vòng đen, đúng là vị trí từng đeo Mặc Hồ.

Sau khi đọc đối thoại và xem ảnh xong, Kiều Mạt hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Ô Mãn hỏi:

“Ô Mãn, người cũng học được mị đồng thuật hồi nào vậy?”

Ô Mãn mờ mịt: “Mị đồng thuật? Tôi biết gì đâu.”

Kiều Mạt chỉ vào đoạn đối thoại: “Rửa sao cô lại kể kỹ càng tỉ mỉ với người dữ vậy, còn cuộc hẹn là cái chi?”

Ô Mãn lúng túng: “Vụ này đâu cần mị đồng thuật, tán chuyện một lát là xong.”

Nghe thế, Kiều Mạt liền dòm Ô Mãn bằng vẻ mặt sùng bái.

Hồi tưởng quãng ngày trước mình tán Kim Kim cực muốn chết, tới giờ hai người vẫn chưa chính thức hẹn hò lần nào, Ô Mãn thì loáng cái đã cưa đổ một em xinh xinh, trình độ hoàn toàn không cùng cấp bậc nha, thiệt chẳng hổ là thầy giáo dạy yêu đương vỡ lòng của mình, người soạn thảo Quy tắc yêu đương Ô thị.

Bạn đang

Hình tượng Ô Mãn trong mắt hoàng tử nhỏ càng thêm cao to, trên trán ẩn hiện một nhãn: cỗ phiếu tiềm lực!

Tăng lương, chấm hết.

Trở lại chuyện chính, Kiều Mạt chỉ vào dấu vết màu đen trong ảnh chụp, nói: “Đây là dấu vết của Mặc Hồ, chắc Đào Di bị ma vật khác theo dõi rồi. Anh hai nói Long cung mất hai pháp khí, Mặc Hồ là một trong số đó, coi bộ cái kia cũng đang ở gần đây, mục đích ma vật này bắt cóc Đào Di hẳn là muốn tìm Mặc Hồ.”

Ô Mãn hơi kinh ngạc, đồng thời có chút sầu não: có sao ma vật nhất định phải chờ Nhị thái tử đi rồi mới hành động chứ. Cảnh tượng trong phòng tắm lần trước hãy còn mới mẻ, nếu không nhờ Long Ngâm và Tạ Thanh Thần hỗ trợ, hẳn với Kiều Mạt đều có nguy cơ mất mạng.

Ô Mãn cúi xuống ngó tư thế đứng hơi nhọc nhằn và đan điền thiếu hụt của Kiều Mạt, cất giọng lo lắng:

“Điện hạ, chúng ta làm gì bây giờ?”

Vừa nói vừa thăm may mắn lúc họ đến Đào Di đã mất tích, nếu đầu trực diện với ma vật kia, chiếu theo tình hình hiện nay chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Kiều Mạt nhìn bức rèm, trong mắt thoáng hiện vẻ quái lạ, bảo Ô Mãn:

“Ô Mãn, ta nhớ mấy bữa trước người nói đạo diễn Lục dẫn biên kịch với Đầu Trọc đi thăm miếu gì đó đúng không?”

Ô Mãn gật đầu: “Đúng vậy, lần trước xuất hiện án mạng của Lâm Đan Đan, có người nói đoàn phim chúng ta gặp trắc trở là do không cúng bái trước. Đạo trước đình công, đạo diễn Lục rảnh đến phát ngán, liền tới miếu sơn thần ở ngoại ô phía Tây Đông Thành cúng bái, nghe đồn phong cảnh không tệ, biên kịch Hạ thấy phát là có linh cảm sáng tác liền, chạy tới đó mấy ngày liền tục.”

Hai mắt Kiều Mạt sáng rực: “Ồ đâu, người biết không? Mau dẫn ta đến đó.”

Ô Mãn lắc đầu: “Không biết, cái này phải về hỏi Lưu Quang.”

Kiều Mạt ngớ ra: “Lưu Quang là ai?”

Ô Mãn đáp: “Chính là kịch vụ đầu trọc lóc đó, anh ta tên Lưu Quang, đừng nói điện hạ cả tên người ta cũng không biết nha.”

Kiều Mạt cười bảo: “Đầu Trọc hay mờ, bóng loáng, dễ nhớ.”

Sau đó Ô Mãn liền gọi cho Đầu Trọc, hỏi thăm vị trí cụ thể của miếu sơn thần, Đầu Trọc nghe Ô Mãn hỏi về miếu sơn thần thì tức khắc tỉnh táo tinh thần, lái nhai nửa ngày về phong cảnh đẹp đẽ quanh miếu, không khí trong lành, cả thôn nữ xinh tươi... Một lúc sau, Ô Mãn rốt cuộc hiểu rõ hơn về mục đích bọn họ ngày ngày lượn tới miếu:

Lục Tường vì bái thần, biên kịch Hạ vì kịch bản, Đầu Trọc vì gái đẹp, trăm sông đổ về một biển.

Nghe nói Kiều Mạt với Ô Mãn muốn đến miếu xem thử, Đầu Trọc tức tốc xung phong làm lái xe và dẫn đường, hôm nay đoàn phim không nhiều việc lắm, hẳn thu xếp xong công việc thì lái xe tới bệnh viện rước hai người.

Đối với sự nhiệt tình thỉnh linh này ra của Đầu Trọc, Ô Mãn chỉ cho rằng do sức quyến rũ của thôn nữ mỹ miều, chứ không lo ngại nhiều. Mà Kiều Mạt lại dòm dòm Đầu Trọc, không nói gì.

Ba người ra khỏi bệnh viện, đi ăn trưa trước, đoạn lái xe tới miếu sơn thần. Đường cũng không xa lắm, nếu xuất phát từ phim trường, một tiếng rưỡi là

đến nơi. Trên đường đi, Đầu Trọc vui vẻ tán dóc cùng Ô Mãn, hai người có sở thích ăn rơ, từ bầu sữa của Đào Di cho tới mông Tạ Thanh Thần, tất tậ nữ diễn viên trong đoàn phim đều bị hai người bàn tán. Cuối cùng, đề tài rơi xuống thôn nữ xinh tươi.

“Chắc chắn, Tiểu Ô, cậu không biết đâu, em gái kia phải sống trong khe núi này đúng là đáng tiếc, mặt đẹp đáng nuốt, có điều ăn bận hơi mộc mạc, dẫn ra ngoài tân trang một phen là bảo đảm miếu sát hàng loạt, trong đoàn phim không em nào bì kịp.” Đầu Trọc cảm khái.

Mặt đẹp đáng nuốt, hoàng tử nhỏ ngồi ghế sau yên lặng nhớ kỹ cụm từ mới toè này, định bụng lúc về lấy ra ca ngợi Kim Kim.

Hai người đằng trước nhắc đến gái cái là tán gẫu đến tí ta tí tòn, chạy xe hai tiếng mà còn chưa đến miếu sơn thần, Đầu Trọc vỗ trán: “Gay rồi, mãi nói chuyện quá đi lộn đường rồi.”

Nói xong, vội vội vàng vàng quay đầu xe vòng về, nhưng đường về không giống đường đi, lải lải một hồi, Đầu Trọc lạc đường.

Sau khi lòng vòng gần ba tiếng giữa đường cao tốc đường quốc lộ đường trâu cày, xe rốt cuộc vào được con đường dẫn tới miếu sơn thần.

Giờ này, trời đã nhá nhem tối, Ô Mãn đã ngủ khi tự lúc nào.

Kiều Mạt nhìn trời chiều dần ngả về Tây ngoài cửa sổ, đoạn quay lại nhìn Đầu Trọc đang lái xe, ánh mắt càng sâu hơn.

Cổ phiếu thường ngày vẫn nguội ngất bỗng dưng tăng giá như bão táp, tất có yêu ma, hoặc lợi hảo, hoặc giả trang trà trộn vào đoàn...

**lợi hảo: thuật ngữ chứng khoán, chỉ tin tức tốt giúp cổ phiếu tăng giá*

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ma Vật Cũng Có Loại Hình Xinh Đẹp Cao Lãnh

Xe chạy đến một giao lộ, hai bên đường nhỏ là rừng trúc, đường rộng chưa đầy một mét, Đầu Trọc dừng xe lại, nói với Kiêu Mạt và Ô Mãn:

“Chỉ có thể chạy tới đây thôi, tiếp theo xe không vào được.”

Ba người xuống xe, Ô Mãn vẫn còn ngái ngủ lơ mơ, mở mắt ngó quanh quất bốn phía, nhất thời hơi hoảng hốt, không biết mình đang ở đâu.

Kiều Mạt thấy con đường nhỏ quanh co trong rừng trúc trải dài về phía trước, tiếp nối cuối đường là một bậc thang đá dẫn thẳng lên trên, giữa sườn núi mơ hồ thấy được tường miếu nâu nâu.

Lúc này, trời đã gần tối hẳn, gió nhẹ thổi qua rừng trúc tạo thành âm thanh xào xạc, không khí tràn ngập hương vị hỗn độn, Kiêu Mạt nhìn nhìn rừng cây trước mặt đầy cảnh giác, trong mắt thoáng hiện vẻ quái lạ.

Đầu Trọc vỗ vỗ vai Ô Mãn: “Đi thôi, sơn miếu nằm ngay phía trên đó, chúng ta lên thôi.”

Hiện giờ Ô Mãn cũng đã tỉnh táo phần nào, nhìn rừng trúc tối tăm âm u, trong lòng cũng nảy sinh vài phần cảnh giác, bèn liếc mắt dòm Kiêu Mạt.

Kiều Mạt suy tư giây lát, nói: “Đi thôi, hồi nửa trời tối đen, đường núi không dễ đi đâu.”

Kể đó, hai người theo Đầu Trọc đi sâu vào rừng trúc, Đầu Trọc vừa đi vừa đảm đương vai trò hướng dẫn viên du lịch giới thiệu về ngọn núi này:

“Núi này tên là Cửu Phong, đây là mỏm núi thấp nhất của Cửu Phong, đường cũng dễ đi nhất nên người ta mới xây sơn miếu ở đây. Vốn dĩ chính quyền Đông Thành định quy hoạch chỗ này thành điểm du lịch, nương theo danh tiếng của phim trường để khai phá hàng loạt. Nhưng phải cái xa xôi quá, giao thông bất tiện, thành ra làm được một nửa thì gác lại, nhang đèn trong miếu cũng không nghi ngút lắm, cơ mà không khí và phong cảnh được lắm. Biên kịch Hạ nói kịch bản tiếp theo sẽ lấy cảnh ở đây.”

Kiều Mạt nghe Đầu Trọc giới thiệu, đi sau hắn mười bậc, Ô Mãn thì thỉnh thoảng góp lời mấy câu. Ba người chả mấy chốc đã đi được nửa lộ trình, Kiêu Mạt phát hiện thêm đá dưới chân rất dốc, mình đi một mạch tới đây cũng bắt đầu thở nặng nhọc, Ô Mãn đằng trước rõ ràng cũng hơi thở hổn hển. So ra, Đầu Trọc nặng 85 ký lại bước đi như bay, đồng thời còn không ngừng nói chuyện, âm tiết không hề rung.

Kiều Mạt nhìn xuống chân Đầu Trọc, phát hiện cơ bắp trên cẳng chân hắn hơi hơi run rẩy, rõ ràng cơ thể đã có chút quá sức chịu đựng, nhưng nét mặt lại chẳng hề ra chiều mệt mỏi.

Giờ phút này, Kiêu Mạt đã có thể khẳng định Đầu Trọc không còn là Đầu Trọc trước kia nữa, hoặc nói là không hoàn toàn. Ô Mãn tựa hồ cũng chú ý thấy điều này, ánh mắt nhìn Đầu Trọc cũng mang theo nghi hoặc.

Ba người đi đến một hõm, đột nhiên một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, bước chân của Kiều Mạt không khỏi tạm dừng, cậu cảm nhận được trong không khí dần nổi lên sát khí, bên trong xen lẫn khí tức ma vật nồng nặc.

Trong rừng cây loáng thoáng truyền đến tiếng “xì xào...”, kèm theo âm thanh sần sật của lá trúc, khiến người ta nghe mà xương sống phát lạnh.

Ô Mãn ngoái lại nhìn Kiều Mạt, ánh mắt tỏ vẻ trung cầu ý kiến, Kiều Mạt không nói gì, vẻ mặt thận trọng hơn nhiều, tiếp tục theo Đầu Trọc đi lên, Ô Mãn thì thoáng ra chiều âu lo.

Giọng của Đầu Trọc cũng nhỏ dần, cuối cùng triệt để im lặng, chỉ thấy sắc mặt hần ửng đỏ, mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống liên hồi từ thái dương, ngực phập phồng không ngừng, bắp chân run rẩy càng dữ dội, song mặc dù thế, hần vẫn bước thật nhanh lên trước như thể bị thứ gì thao túng.

Mười mấy phút sau, ba người rốt cuộc tới cổng sơn miếu, Kiều Mạt đứng trước cổng nhìn sơn miếu kia, chỉ thấy hai cánh cửa gỗ màu nâu đỏ bạc màu đã cũ nát, mái ngói cũng không nguyên vẹn, phóng mắt nhìn vào thì thấy trong miếu tối hù, chẳng có lấy một ánh lửa, không khí dường như bị sương mù dày đặc bao phủ, náu mình trong bóng tối, khiến người ta không thấy rõ tình huống trong miếu.

Cái gì mà nhang đèn không nghi ngút, rành rành là ngôi miếu bỏ hoang đồ nát chẳng có ma nào.

Ô Mãn thấy thế bèn cười gượng, mở miệng hỏi Đầu Trọc: “Anh Luru, trong này có tuyệt thế mỹ nhân á? Anh ghẹo tôi chứ gì? Tôi thui thui lùì thế này mà, anh gặp ma đúng không?”

Trên mặt Đầu Trọc thoáng hiện ý cười, đáp: “Dù là ma cũng phải cỡ Nhiếp Tiểu Thiên.”

Ô Mãn cười nói: “Anh Luru, anh muốn làm Ninh Thái Thần, tôi lại không bán linh bằng Yến Xích Hà đâu, tôi nghỉ hay hôm nay xuống thôi, sáng mai hẵng lên.”

**Nhiếp Tiểu Thiên, Ninh Thái Thần, Yến Xích Hà: các nhân vật trong phim Thiên nữ u hồn. Nhân vật chính là Ninh Thái Thần là một anh chàng tốt bụng, chuyên đi khắp nơi thu thuế các cửa tiệm. Một lần làm việc, hoàn cảnh đưa đẩy anh phải tới trọ qua đêm ở Lan Nhược Tự – ngôi chùa nổi tiếng với dân trong vùng vì đã có nhiều người mất mạng bởi ma quỷ tại đó. Ninh Thái Thần đến đây và gặp một cô gái trạc tuổi 17-18, trông loáng thoáng có vẻ xinh xắn, ban ngày lại càng thấy đẹp tên Nhiếp Tiểu Thiên – thực chất là một hồn ma chưa thể siêu thoát. Trải qua nhiều chuyện, họ nảy sinh tình cảm với nhau. Sau khi biết Tiểu Thiên là ma, cùng với sự giúp đỡ của vị pháp sư tài ba Yến Xích Hà, Ninh Thái Thần tìm cách giúp Nhiếp Tiểu Thiên được siêu thoát*

Kiều Mạt nghe vậy thì chớp chớp mắt, hỏi: “Ninh Thái Thần? Trong phim nào thế? Là cái người hái lá sen với Hà Tiên Cô hơ?”

Khóe miệng Ô Mãn giật giật: “Đó là Lam Thái Hòa.”

**Hà Tiên Cô, Lam Thái Hòa: hai trong tám vị tiên của thần thoại TQ, bao gồm Hà Tiên Cô, Tào Quốc Cửu, Lam Thái Hòa, Trương Quả Lão, Hán Chung Ly, Lý Thiết Quả, Lữ Động Tân và Hàn Tương Tử. Hà Tiên Cô là tiên nữ duy nhất trong bát tiên, Lam Thái Hòa thì không rõ nam nữ*

Ô Mãn nghĩ bụng: Giờ là lúc điện hạ ngài nên chú ý cái này sao? Phim truyền hình thì về nhà coi vẫn kịp mà, Đầu Trọc này rõ ràng có vấn đề, nếu còn không hành động thì chúng ta thành phim truyền hình luôn đó.

Nghe thế, Kiều Mạt lặng im một chốc, đoạn nói với Đầu Trọc: “Anh Luru, bên trong là người hay ma, gọi ra xem thử nào.”

Đầu Trọc cười bảo: “Ma ở đâu ra, ba thằng đàn ông thì sợ gì ma với quỷ, đi, vào thôi.”

Dứt lời, Đầu Trọc cất bước đi về hướng cổng miếu.

Mới đi hai bước, Kiều Mạt đã vươn tay kéo tay Đầu Trọc lại, nói:

“Anh Luru, tôi thấy chúng ta vẫn không nên vào đâu, cổng miếu này trông hơi kỳ kỳ, chỉ e có vào không có ra.”

“Kiều Mạt, té ra cậu nhất gan dữ vậy, có anh Luru ở đây thì sợ cái gì, đi thôi.” Đầu Trọc trở tay túm chặt tay Kiều Mạt, lôi cậu vào trong.

Kiều Mạt bị hần kéo đi mấy bước, khề thờ dài, đứng lại, trầm giọng nói:

“Anh Luru, xin lỗi.”

Nói đoạn, đưa tay gõ nhẹ cái gáy lưng o của Đầu Trọc, Đầu Trọc hét lên rồi ngã gục.

Ô Mãn thấy thế, thờ phào, đang muốn tiến lên thì thấy Kiều Mạt phát tay với mình, sắc mặt nghiêm trọng. Tiếp theo, Kiều Mạt xoay người về hướng rừng trúc cách đó không xa, cao giọng quát:

“Ma vật phương nào, còn không mau hiện thân.”

Chỉ thấy trong rừng trúc vang lên tiếng sần sật, lá trúc như bị ma sát cực mạnh, phát ra từng đợt âm thanh sắc bén. Sau đó, một bóng đen rộng hơn một mét bay ra từ trong rừng, xoay một vòng trên tầng trời thấp, đoạn thu cánh, đáp lên cánh cổng gỗ.

Ô Mãn tập trung nhìn, một con cú mèo cao nửa mét, toàn thân đen nhánh, giống hệt một pho tượng cao ngạo đang lẳng lẳng đứng yên, đôi mắt vàng kim có vẻ đặc biệt tàn bạo trong bóng đêm.

Nhìn tình cảnh trước mắt, cõi lòng Ô Mãn khẽ chấn động, cùng là ma vật, khí thế vẫn khác biệt xa lắc, tuy con đại bàng hai đầu lần trước nom có vẻ hung tàn, nhưng sức chiến đấu dự là chẳng bằng con vật cao lảnh này đâu.

Con cú mèo lạch lùng lia mắt qua Ô Mãn, dừng trên mặt Kiều Mạt.

Kiều Mạt điềm nhiên như không, hỏi: “Đào Di đâu?”

Con cú mèo nghe xong, trầm mặc một giây, đoạn dang cánh bay xuống, vừa hạ xuống đất liền hóa thành một thiếu nữ, đứng đối diện Kiều Mạt.

Bấy giờ Ô Mãn chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, rồi cuộc hiểu ngộ nhân trong miệng Đào Trọc nghĩa là gì, thiếu nữ diện trường bào lông chim màu đen, tóc đen thẳng dài đến eo, trên trán là hàng tóc mái dài ngang lông mày, đôi mắt to chiếm cứ một phần ba khuôn mặt, mũi cao, môi anh đào, da trắng hiếm thấy. Tuy áo choàng rộng thùng thình, song Ô Mãn vẫn loáng thoáng nhận ra thân hình lồi lõm đầy đặn bên dưới. Dưới ánh trăng, thiếu nữ khẽ quay đầu, ánh mắt trầm tĩnh lạnh nhạt tới độ gần như đờ đẫn, cứ thế lẳng lẳng nhìn thẳng trước.

Ô Mãn chợt cảm thấy, dung mạo cô nàng trước mặt thoát nhìn cực kỳ giống —— búp bê bom hơi phiên bản người thật.

Còn sở hữu đôi mắt tuyệt đẹp màu vàng...

Bạn đang

Thiếu nữ không nói tiếng nào, chỉ lẳng thĩnh nhìn Kiều Mạt chăm chú.

Giờ đây Kiều Mạt đã biết ma vật này và con đại bàng hai đầu gặp lần trước hoàn toàn không cùng đẳng cấp, trước đó cậu thấy Đào Trọc bị khống chế thần trí, cho rằng thôn nữ xinh đẹp trong miệng hắn cũng là người phạm bị ma vật thao túng, song ngờ đâu là hình người do ma vật biến thành. Điều này chứng tỏ tu vi pháp lực của nó đã đạt tới giai đoạn ma vật cấp cao.

Hoàng tử nhỏ thăm than không ổn, nếu chân khí trong cơ thể mình tràn đầy, gọi ra Long Ngâm thì có thể liều mạng với con cú mèo nữ này, nhưng mình lúc này thật sự nghiêm trọng...

Túng dục quá độ là không được nha!

Ý nghĩ lướt qua như bay trong đầu Kiều Mạt, dùng lực hay dùng trí? Đương lúc cậu suy ngẫm đối sách, cô nàng kia chợt vươn tay, loáng cái nắm chắc một chỗ trên cánh tay Kiều Mạt.

Kiều Mạt thất kinh, lập tức giống như khinh khí cầu xì hơi, sắc mặt sầm xuống, cú mèo nữ nắm đúng nơi Kiều Mạt nhỏ vậy. Vây bọc rất chậm, đối với Kiều Mạt hình người, tuy bề ngoài nom có vẻ đã khép lại, nhưng thực chất cũng là một mạch môn trên hình rỗng của hoàng tử nhỏ, ngón tay thiếu nữ khóa chặt cánh tay Kiều Mạt, đầu ngón tay đặt lên vết thương.

Kiều Mạt biết, nếu hiện tại đối phương phát lực, khởi xướng công kích từ nơi này vào cơ thể mình, kinh mạch toàn thân cũng có khả năng bị tổn thương. Hoàng tử nhỏ thở dài, thăm trách bản thân sơ suất khinh địch, cũng thật không ngờ ma vật cấp cao lại liếc mắt đã nhìn thấu mạch môn của cậu. Kiều Mạt ngẩng đầu nhìn kẻ đối diện, thiếu nữ đã nhìn cậu chằm chằm từ nãy tới giờ.

Lát sau, chợt thấy trong lòng trống rỗng tựa hồ có tia nghi hoặc, cô nàng kéo Kiều Mạt lại gần mình, cúi đầu hừ hừ cổ cậu, nổi nghi hoặc trong mắt càng dày hơn, vẻ mặt hơi mờ mịt.

Lúc này, Ô Mãn đứng sau Kiều Mạt liền vươn tay, một mũi tên khí màu vàng đất bay ra từ lòng bàn tay hắn, tức khắc đâm về phía mặt thiếu nữ, thân mình thiếu nữ vẫn chẳng nhúc nhích, khẽ quay qua nhìn Ô Mãn, một lá chắn cảm chế thoáng hiện trong tầm mắt cô nàng, hoàn toàn chặn đứng mũi tên khí của Ô Mãn giữa không trung, thiếu nữ nhìn mũi tên nọ, chớp chớp mắt.

Mũi tên khí cũng tan theo, hóa thành luồng khói nhẹ biến mất giữa trời.

Đoạn, thiếu nữ nhìn sang Ô Mãn, chỉ thấy Ô Mãn trong màn đêm đã biến mất tăm mất tích, ánh mắt thiếu nữ dò xuống, dừng trên mặt đất.

Chú rùa kim tiền lớn cỡ bàn tay hoảng hốt, đầu đuôi tứ chi rút tấp vào mai...

Thiếu nữ: ...

Kiều Mạt: ...

Thiếu nữ thoáng khựng lại, lần nữa chuyển lực chú ý lên người Kiều Mạt, cô thò cái tay còn lại ra nhéo nhéo má cậu.

Kiều Mạt: ...

Lại rờ rờ ngực Kiều Mạt.

Kiều Mạt: ...

Khi bàn tay thiếu nữ dịch xuống móng Kiều Mạt, đang định tiếp tục sờ soạn, hoàng tử nhỏ rút cuộc nổi cáu:

“Ê, người sờ chỗ nào đó?”

Thiếu nữ nghe vậy liền rút tay về, ánh mắt dòm Kiều Mạt đậm vẻ khó hiểu, mở miệng thốt câu tiếng người đầu tiên, giọng nói lạnh lẽo mà cứng nhắc:

“Người, là, cái gì?”

Kiều Mạt há hốc mồm, toan tiết lộ danh hiệu hoàng tử Long cung sáng lóa của mình, rồi lại do dự, cúi xuống nhìn mạch môn bị khổng chế, không khỏi trào dâng niềm sầu bi.

Mặt mũi Long cung thiệt sự bị mình quăng sạch bách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Một Tiên Khí Khác Là Dùng Để Thu Nạp

Kiều Mạt ổn định tâm trạng, ngẩng đầu nói:

“Ma vật, nhân gian không phải nơi người nên tới, người lấy yêu nhập đạo, mặc dù là ma tu nhưng để đạt được tu vi hôm nay cũng chẳng dễ dàng gì, nếu đã thương người làm ác tại nhân gian, ngàn năm đạo hạnh tất sẽ hủy hoại trong thoáng giây. Xin khuyên người một câu, mau trở lại Ma giới đi, đó mới là nơi người thuộc về.”

Thiếu nữ nửa hiểu nửa không dòm Kiều Mạt, ánh mắt dời khỏi mặt cậu, cuối cùng dừng tại cổ tay Kiều Mạt, lúc này chuỗi Mặc Hồ đang đeo trên tay cậu. Dấu Mặc Hồ là vật của Long cung, nhưng sau khi bị trộm đi đã bị con đại bàng hai đầu kia dùng máu ký khế ước lần nữa, hiện tại nó đã chết, Mặc Hồ cũng chưa có chủ nhân mới, giờ chẳng khác nào một chuỗi vòng tay màu đen bình thường trên tay Kiều Mạt.

Kiều Mạt vốn định bữa nào đi trả Mặc Hồ cho Tử long vương, thành thử vẫn luôn mang theo bên người. Thấy cô nàng kia nhìn Mặc Hồ chăm chăm, Kiều Mạt biết cô ta ắt hẳn nhận ra Mặc Hồ, một pháp khí bị mất khác đang nằm trong tay cô ta, suy ra cô ta có vẻ là đồng bọn của ma thú.

Hoàng tử nhỏ càng cảm thấy tình huống không ổn, giả như cú mèo nữ muốn báo thù cho con đại bàng kia, hôm nay e rằng mình chạy trời không khỏi nắng. Nếu không để ý mạch môn mà giật tay liễu mạng, thoát thân hẳn không thành vấn đề, song hoàng tử nhỏ chẳng ngờ khiến kinh mạch của mình bị tổn thương may may. Hiện tại, việc chữa trị cơ thể Kim Trần hoàn toàn dựa vào cậu, nếu kinh mạch bị tổn hại thì sẽ ảnh hưởng lớn đến sự hồi phục của hắn.

#bàn về cách luyện thành một lô đỉnh cam tâm tình nguyện#

Kiều Mạt đang mãi suy ngẫm đối sách thì thiếu nữ chỉ vào Mặc Hồ trên cổ tay cậu, hỏi:

“Nó, người giết?”

“Con đại bàng kia làm nhiều việc ác, cuồng vọng muốn làm hại mạng người, trừng phạt đúng tội.” Kiều Mạt đáp, đồng thời sầm mặt, du tảo chân khí trong cơ thể, cảnh giác nhìn đối phương, chuẩn bị tùy thời ngăn địch.

Dè dặt nét mặt thiếu nữ không hề có vẻ dị thường, hoàn toàn không muốn tiếp tục đề tài này, ngược lại nhìn chú rùa kim tiền dưới đất, trông mắt vàng kim thoáng hiện tia hứng thú, nói:

“Nó, yếu yếu.”

Kiều Mạt nghe vậy, cũng khinh bỉ nhìn bé rùa đang rút đầu trong mai, gật đầu:

“Người, nói đúng.”

Nháy mắt, hai người đang giương cung bạt kiếm lại vô hình trung đạt thành một kiểu nhận thức chung quái đản.

Thấy thiếu nữ trước mắt ngó bộ cực có hứng thú với Ô Mãn, Kiều Mạt đột nhiên nhanh trí, chỉ vào Ô Mãn:

“Nó, đôi lấy Đào Di?”

Thiếu nữ ngẩng đầu, đôi mắt vàng kim thoáng ra chiều do dự, sau đó chỉ chỉ Mặc Hồ trên tay Kiều Mạt:

“Ta, muốn cái này.”

Bấy giờ Kiều Mạt đã khẳng định suy đoán trong lòng mình, mục đích cú mèo nữ bắt cóc Đào Di quả nhiên là vì tiên khí này, cậu suy nghĩ rồi gạt đầu, tiên khí là vật chết, người lại sống sờ sờ, nếu một pháp khí có thể đổi lấy bình an cho mọi người thì cũng đáng giá.

Kiều Mạt tháo Mặc Hồ đưa cho thiếu nữ, ánh mắt thiếu nữ rất cuộc ảm áp hơn, buông cánh tay cậu ra, đeo Mặc Hồ lên cổ tay mình, âu yếm vuốt ve nó.

Mạch môn được thả, Kiều Mạt thở phào, lập tức lui về sau một bước, nhìn thiếu nữ vuốt ve Mặc Hồ chẳng nở rồi, sờ soạng mười mấy phút lại không hề có ý ký khế ước với pháp khí, cậu không khỏi khó hiểu, hỏi:

“Ngươi, không ký khế ước?”

Thiếu nữ nghe vậy thì lắc lắc đầu, vờn cánh tay trắng bóc ra, giờ về phía ánh trăng, nhìn Mặc Hồ rồi bảo:

“Đen, rất hợp với ta.”

Kiều Mạt: ...

Lúc này Kiều Mạt đã đoán được chân tướng, hai người họ kết bạn xâm nhập Long cung chôm đi hai tiên khí, mỗi người một món, nhưng có vẻ thiếu nữ cực kỳ thích vòng tay Mặc Hồ, thành thử chẳng ngại đường xá xa xôi đuổi theo ma thú từ Long cung đến Đông Thành, truy tìm tung tích Mặc Hồ, cuối cùng tìm được Đào Di.

Song điều khiến hoàng tử nhỏ bất ngờ nhất là lý do cô nàng muốn Mặc Hồ không phải vì ký khế ước, mà vì... làm đẹp.

Suy nghĩ của ma vật quả nhiên kỳ quái, hồng đũng, phải là suy nghĩ của phụ nữ quả nhiên kỳ quái.

Hồi lâu sau, thiếu nữ rất cuộc tự mình si đại xong, lưu luyến thả cánh tay xuống, trông mắt vàng kim lại khôi phục vẻ lạnh lùng, vờn tay chỉ rừng trúc phía Tây ngôi miếu nát.

Kiều Mạt thoáng thấy bóng người nằm dưới đất trong rừng trúc, chắc là Đào Di, cậu quay lại gạt đầu với thiếu nữ, cất bước vào rừng xem xét tình trạng của Đào Di. Đào Di đang hôn mê, nhưng thoát trông sắc mặt khá hơn hôm ở bệnh viện nhiều, cú mèo nữ tìm được thứ mình muốn rồi nên hủy bỏ ma cấm trong cơ thể cô.

Kiều Mạt bê Đào Di đến cạnh Đầu Trọc, toan gọi Ô Mãn khôi phục hình người rồi biến ra cái xe đất chở hai người xuống núi, ngoài đầu lại mới phát hiện cú mèo nữ đang ngồi chồm hổm dưới đất nhòm chú rùa kim tiền, tay cầm cành trúc chọt chọt mai rùa của Ô Mãn...

Kiều Mạt: ...

Một linh cảm xấu trào dâng trong lòng.

Quả nhiên, vài giây sau, thiếu nữ quay lại, đôi mắt vàng kim sáng rỡ, lông lánh chói rục như khi nhìn thấy Mặc Hồ, nói:

“Nó, ta cũng muốn.”

Dứt lời, cô nàng thò tay sờ sờ mai của Ô Mãn, chú rùa kim tiền run lập cập, không biết là sợ hay sướng...

Kiều Mạt nghĩ nghĩ, nghiêm túc trả lời thiếu nữ:

“Nó, xài dờm lắm.”

Thiếu nữ nắm chú rùa kim tiền lên, đáp:

“Ta, không chê.”

Nói đoạn, chỉ thấy thiếu nữ bật ngón tay một phát, chú rùa kim tiền liền bay “vèo” vào cổng miếu đang mở.

Nguy rồi, Kiều Mạt thấy thế, thầm nghĩ thôi tiêu, tức khắc lao về phía Ô Mãn, ngay khoảnh khắc tiêu quy sắp bay vào cổng miếu, Kiều Mạt dùng tư thế thân long bãi vĩ ngăn tiêu quy lại, cậu phát lực giữa không trung, mũi chân bắn ra, đá tiêu quy vào tay mình.

Cậu đang mừng rỡ thì một bóng đen to lớn phía sau đánh úp, một luồng gió mạnh đột ngột nổi lên.

Kiều Mạt kinh hãi, thân thể đáp xuống đất còn chưa đứng vững đã bị con cú mèo bự chẳng kia quạt bay vào cổng miếu.

Hai cánh cổng gỗ lim đóng lại cái cách, cú mèo lượn một vòng tại cổng miếu, sau đó bay sâu vào rừng trúc. Nhất thời, cổng miếu an tĩnh trở lại, chỉ còn ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi Đầu Trọc và Đào Di đang nằm song song dưới đất.

Ngay phút giây bị đẩy vào cổng miếu, Ô Mãn đã trở về hình người, bị đẩy té xuống đất cùng lúc với Kiều Mạt.

Ô Mãn hơi kinh ngạc, bởi cảm giác rơi xuống đất hết sức kỳ cục, không giống cảm giác đập xuống nền đá xanh, ngược lại cứ như ngã trúng vật gì mềm nhũn. Hần rờ rờ mặt đất, phát hiện quả nhiên mềm mại, không khỏi khó hiểu.

“Điện hạ, cảm giác trong miếu này kỳ ghê?”

Ô Mãn ngẩng đầu ngó nghiêng bốn phía, chỉ thấy bầu trời như cách một lớp màng nhựa dày cộm, mơ hồ thấy được ánh trăng, xung quanh có đủ loại đồ vật rơi rụng, Ô Mãn nhìn thẳng từ dưới chân mình tới đằng trước.

Ngọc bội, dép xỏ ngón màu hường, ấm trà tử sa, hộp quẹt zippo, bản bìa cứng, khi bóng Monchhichi, lụa đen quấn ngực (nhìn ra là cup C), ông già râu bạc...

**Phong nhũ phi đồn: một tác phẩm văn học nổi tiếng của nhà văn TQ Mạc Ngôn*

Ông già râu bạc?!

Nửa giây sau, Ô Mãn ngơ ngác nhìn ông già râu bạc đang ngồi khoanh chân phía trước.

“Điện, điện hạ... Nơi này vậy mà có người.” Ô Mãn ngạc nhiên.

Kiều Mạt cốc đầu Ô Mãn: “Ông không phải người.”

“Cái gì?” Ô Mãn tức khắc thấy sống lưng lạnh buốt, nuốt nước miếng cái ực, dòm ông già kia thật kỹ: “Là thụ yêu nào đó sao...”

Chợt thấy ông già nọ mở mắt, đứng lên, tức tốc đi về hướng Kiều Mạt, lông toàn thân Ô Mãn dựng hết cả lên.

Ông già đến trước mặt Kiều Mạt, khom lưng thi lễ: “Tiểu thần bái kiến thượng tiên.”

Kiều Mạt gật gù đầu: “Cùng ở tại nhân gian, không cần đa lễ, ông là sơn thần của núi Cửu Phong này à?”

Ông già râu bạc gật đầu: “Chính là tiểu thần.” Đoạn, thờ dài nói tiếp: “Từ ngày ma vật kia vào núi, tiểu thần đã bị cô ta nhốt ở đây, không biết ma vật thiết hạ loại cấm chế nào, pháp lực tiểu thần có hạn, dùng đủ kiểu biện pháp cũng không thoát nổi, quả thực mất hết thể diện tiên gia.”

Kiều Mạt khê ho, mở miệng nói: “Đây không phải cấm chế, là tiên khí của Long cung, Tặc Nang.”

Ông già và Ô Mãn đều nghi hoặc nhìn Kiều Mạt, ánh mắt lộ vẻ thắc mắc.

Kiều Mạt tiếp tục giải thích: “Tiên khí này là một con mực ngàn năm, bị người đoạt nội đan thì bỏ lại túi da này, túi da hấp thu tinh hoa nhật nguyệt hơn một ngàn năm nên có linh khí, sau bị ai đó phát hiện rồi luyện chế thành tiên khí, bất luận đồ vật nào vào đây cũng bị ngăn cách triệt để với ngoại giới. Linh áp, linh thức, linh lực, hết thảy đều không thể xuyên qua, hơn nữa kích cỡ không gian còn thu hẹp tùy ý. Lúc mới đến cổng miếu, ta đã phát hiện cổng này bất thường, cú mèo nữ thiết lập cổng miếu thành miệng Tặc Nang.”

Kiều Mạt u oán lườm Ô Mãn một cái: “Nếu không tại người dụ dỗ lung tung, sao chúng ta lại rơi vào Tặc Nang chó?”

Bạn đang

Ô Mãn: ...

Làm ơn đừng trách tui, tui đã khiếm tốn biến về hình rùa rồi, ai dè vẫn vô tình shock trúng cô ta đâu.

Kiều Mạt cúi xuống nhìn đồng hồ lật vật rơi đầy đất, trong mắt thoáng hiện nghi hoặc, sơn thần Cửu Phong thấy thế bèn giải thích:

“Tinh tinh ma vật kia kỳ cục lắm, không thích giết chóc như ma vật bình thường, mà rất có hứng thú với mấy đồ vật nhỏ tại nhân gian, thường xuyên quăng vào đây ít đồ vật lạ đời, chắc là những vật cô ta vừa ý.”

Nhớ tới ánh mắt cú mèo nữ nhìn Mặc Hồ, Kiều Mạt biết sơn thần nói không sai, chẳng qua...

Kiều Mạt và Ô Mãn không hẹn mà cùng tập trung dòm ông già sơn thần.

Vật vừa ý? Người?

Kiều Mạt nhìn nhìn khuôn mặt khá bánh gai dễ coi của Ô Mãn, lại dòm dòm khuôn mặt chẳng chịt khe rãnh của sơn thần, thầm thờ dài:

Khẩu vị của ma vật quả nhiên tạp nham, hồng đúng, phải là khẩu vị của phụ nữ quả nhiên tạp nham.

Hoàng tử nhỏ thờ dài thườn thượt, tìm góc nào đó ngồi khoanh chân, ngẩng đầu nhìn ánh trăng mờ lung trên trời.

Ô Mãn thấy vậy liền đến gần Kiều Mạt, hỏi: “Điện hạ, không có biện pháp ra ngoài sao?”

Kiều Mạt trả lời: “Miệng Tặc Nang niêm phong từ bên ngoài, không cách nào mở ra từ bên trong, nếu ta gọi được Long Ngâm thì chắc có biện pháp, dù sao Long Ngâm cũng là thần khí, cao hơn tiên khí này một bậc, khổ nỗi giờ chân khí của ta...”

Ô Mãn ngó tư thế ngồi của Kiều Mạt, bảo: “Điện hạ, ngài chuẩn bị tu luyện tới khi gọi được Long Ngâm à?”

Kiều Mạt gật đầu: “Giờ chỉ còn cách này thôi, dựa theo tốc độ tu luyện hiện tại của ta, dự là mất một ngày một đêm.”

Nghe thế, Ô Mãn thở phào nhẹ nhõm: “Vậy còn được.”

Ánh mắt Kiều Mạt lại vô cùng nghiêm trọng, không hề có vẻ thoải mái, cậu ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên trời một cách lo lắng, đầu óc chỉ có một suy nghĩ:

Hôm nay lại là đêm trăng tròn mười lăm, mình không ở cạnh Kim Kim, chẳng biết ánh có khó chịu lắm không...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ký Ức Cũng Có Đẹp Có Nhớ Mong

Sáng sớm lúc Kim Trăn rời phòng, Kiều Mạt vẫn còn ngủ, hắn ôm tâm tình khoan khoái dễ chịu, phát giác mình ngày càng si mê cảm giác được ở bên Kiều Mạt, vô luận là thể xác hay tâm lý.

Ba năm trước, Kim Bác Á chặt đứt kinh mạch toàn thân hắn, trong vài năm ở nước ngoài, tuy Kim Trăn khôi phục năng lực hoạt động của cơ thể bằng tốc độ kinh người, nhưng bản thân hắn biết tình trạng cơ thể mình vẫn chênh lệch rất lớn so với trước khi bị thương.

Từ lúc có thể tự đảm đương mọi hoạt động, Kim Trăn bắt đầu tập thể hình không ngừng. Qua hai năm, chức năng của cơ bắp và các khớp xương đã không khác gì người thường, song hắn luôn cảm thấy trong thân thể tựa hồ vẫn có thứ gì đó ứ đọng không thông được.

Hắn biết nguyên nhân là do kinh mạch đứt lìa, Kim Trăn sinh ra tại nhà họ Kim, cũng chẳng lạ gì việc tu luyện đạo pháp. Từ lúc hắn còn rất nhỏ, Kim Bác Á đã yêu thương hắn hơn Kim Đình nhiều, từng dạy hắn một bộ tâm pháp thổ nạp đơn giản, Kim Trăn cũng thử luyện tập một quãng thời gian, sau lại thấy bộ tâm pháp quá dễ dàng với mình, muốn học tập những điều mới mẻ khác từ chú hai. Chính khi ấy, thái độ của Kim Bác Á với hắn triệt để quay ngoắt, ánh mắt nhìn hắn dần trở nên lãnh đạm và xa cách, những vấn đề liên quan đến tu luyện càng kiêng kỵ sâu sắc.

Khoảng thời gian hồi phục tại nước ngoài, Kim Trăn từng thử luyện tập bộ tâm pháp kia lần nữa, lại phát hiện đã hoàn toàn vô tác dụng, lúc đó Kim Trăn cho rằng kinh mạch của mình chẳng cách nào trở lại như xưa nữa, nên dứt khoát buông tha con đường tu luyện. Đó cũng là lý do hắn chẳng hề hứng thú với vấn đề người thừa kế đời này của Kim gia.

Từ khi Kim Trăn biết cơ thể mình sẽ phát sinh dị thường vào đêm trăng tròn, hắn đặc biệt lưu ý tình huống của mình mỗi tháng. Ngoại trừ vài ba biến hóa trên thân thể, điều khiến Kim Trăn để tâm vẫn là những thay đổi về mặt cảm xúc và các đoạn ký ức vụn vặt, sau hơn một năm, Kim Trăn phát hiện hai vấn đề này tương quan chặt chẽ với nhau.

Mỗi khi trong đầu dần hiện ra cảnh tượng giết chóc tàn nhẫn, dường như trong thân thể lại âm ỉ luồn cảm xúc nóng nảy muốn bộc phát, tính tình cũng thay đổi chóng mặt. Mà phần lớn thời gian, ký ức trong đầu hắn chính là những cảnh tượng ấy, có vài cảnh vô cùng đẫm máu và chấn động. Chúng cứ lặp đi lặp lại trong óc Kim Trăn, sau mười mấy năm, hắn chậm rãi xâu chuỗi những mảnh ký ức đó, phát hiện đây tựa hồ là một bức tranh hào hùng về một người, từ thuở chào đời đến khi trưởng thành để rồi chinh chiến sa trường, nổi bật nhất là cảnh cuối cùng trên chiến trường.

Ấy không phải chiến trường cổ đại bình thường, thông qua ký ức, Kim Trăn nhìn thấy đủ dạng yêu ma cự thú, các loại phép thuật thông thiên dời núi lấp biển, tiếp sấm ngấp trời xen lẫn máu tanh tung tóe, che khuất bầu trời, rung động mặt đất, thời không như bị các quang sáng đủ màu sắc của trận chạm trán vụn vỡ đến biến hình, thi thể của thần ma nhân thú chất chồng thành núi, không khí nồng mùi máu đến độ có thể ngửi thấy rõ ràng.

Mỗi khi trí nhớ xuất hiện cảnh chiến tranh cảnh này, Kim Trăn luôn cảm thấy trong lồng ngực bùng phát xúc cảm tàn bạo, như thể lỗ chân lông toàn thân đều nở rộng, cảm giác nóng nảy mãnh liệt kêu gào quay cuồng trong người. Lúc ấy, thần trí hắn sẽ chịu ảnh hưởng, giống như một ý thức khác rót vào cơ thể hắn, xé rách linh hồn hắn. Dầu Kim Trăn đã cố gắng kiềm chế tâm trạng, nhưng khi nghiêm trọng vẫn sẽ rơi vào tình huống phát cuồng.

Nghiêm trọng nhất chính là lần đã thương Trúc Ảnh.

Từ năm sáu tuổi, Kim Trăn đã xuất hiện tình trạng lạ thường này, năm đó hắn còn nhỏ, căn bản không hiểu ý nghĩa của những cảnh tượng đẫm máu trong đầu, tính hắn vốn lỳ lợ nên cũng chẳng muốn thổ lộ với bất kỳ ai xung quanh. Khi tình huống ngày càng gia tăng, Kim Trăn bắt đầu sợ hãi, hắn từng cho rằng đây là một biểu hiện của bệnh tật, sợ nói ra sẽ bị người khác kỳ thị, vì vậy một mực chôn sâu bí mật xuống đáy lòng.

Sau nữa, thái độ của Kim Bác Á với Kim Trăn thay đổi, hắn thoáng cảm nhận được chú hai đã biết việc này nên mới tỏ thái độ như vậy, lại càng

giữ vững quyết tâm muốn bảo vệ bí mật.

Nhưng, Kim Trăn không ngờ rằng một thời gian sau Trúc Ảnh lại đến nhà hắn, thiếu niên Trúc Ảnh ôn hòa đáng yêu, khiêm tốn lễ phép với mọi người, người lớn nhà họ Kim cực kỳ thích Trúc Ảnh, nỗ lực giúp hắn đến gần Kim Trăn, hi vọng Kim Trăn có thể tiếp xúc với bạn đồng lứa nhiều hơn.

Ban đầu Kim Trăn cũng chẳng đối đãi thân thiện với Trúc Ảnh, tính tình lắm lì bẩm sinh khiến hắn không giỏi kết bạn với người ngoài. Song Trúc Ảnh rất kiên nhẫn, hiền lành, tính cách cũng tốt, sau quãng ngày chung đụng từng li từng tí, Kim Trăn rốt cuộc mở lòng với Trúc Ảnh. Đối với hắn, Trúc Ảnh là người bạn đầu tiên trong đời hắn, Kim Trăn vô cùng trân trọng tình bạn này.

Tình bạn của cả hai duy trì vài năm, rồi một đêm trăng tròn nọ, Trúc Ảnh chứng kiến tình cảnh chật vật của Kim Trăn. Dưới sự hỏi thăm của Trúc Ảnh, Kim Trăn tiết lộ tình huống thân thể mình cho Trúc Ảnh nghe, còn kể lại những cảnh tượng đầm máu trong ký ức. Trúc Ảnh hết sức kinh ngạc, nhưng không nói gì, Kim Trăn tin tưởng Trúc Ảnh, cũng bộc bạch những lo lắng và sợ sệt nơi nội tâm, cứ ngỡ Trúc Ảnh nhất định sẽ giữ kín bí mật giúp mình.

Hiềm nỗi, vào một ngày của ba năm trước, Kim Bác Á đột nhiên xuống núi, tới nhà họ Kim, trò chuyện ngắn với Kim Bác Cương xong thì đi tìm Kim Trăn, mang Kim Trăn lên núi Thanh Viên. Kim Trăn hơi khó hiểu, song thật không ngờ chủ hai lại tổn thương mình. Lúc bị Kim Bác Á dẫn vào phong ma trận ngũ hành, nhìn những phù chú trông như xiềng xích chui vào thân thể mình, Kim Trăn vừa sợ vừa giận, hỏi Kim Bác Á tại sao lại làm thế với mình.

Hình ảnh đêm ấy hãy còn mới mẻ trong đầu Kim Trăn, dưới ánh trăng, Kim Bác Á diện đạo bào màu xanh, ánh mắt lạnh như băng, mở miệng nói với hắn rằng:

“Kim Trăn, trong cơ thể con có ma khí, lúc con phát bệnh trong đầu sẽ hiện lên những cảnh tượng đó, đều là ký ức còn sót lại của ma vật. Lâu dần, khi ma vật mạnh lên rồi chiếm cứ ý thức của con, tình huống sẽ rất nguy hiểm. Thế nên đừng trách chủ hai, chủ hai cũng vì muốn tốt cho con thôi.”

Kim Trăn nghe Kim Bác Á nói xong, vậy mà triệt để bình tĩnh lại, hắn cũng không hỏi Kim Bác Á ma vật trong cơ thể mình là ý gì, ngược lại hỏi một vấn đề khác: “Làm sao chủ biết những cảnh tượng trong ký ức của tôi.”

Kim Bác Á im lặng, vẫy tay, Trúc Ảnh bước ra từ căn phòng sau lưng ông.

Khoảnh khắc ấy, Kim Trăn hoàn toàn thông suốt, Trúc Ảnh là con cò Kim Bác Á cố gắng xếp đặt bên cạnh mình, mục đích là điều tra tình huống của mình, tình bạn mà những năm qua mình xem như trân bảo thực chất chỉ là âm mưu từ đầu tới đuôi. . .

Chuyện tiếp theo Kim Trăn không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ mất mình đỏ rực, trong thân thể tràn ngập một loại sức mạnh khác, tựa hồ sinh ra từ nỗi phẫn nộ, chỉ nhớ rõ âm thanh xương cốt gãy nát trong tay mình, cùng cảm giác máu nóng bắn lên mặt. . .

Ngày hôm sau tỉnh lại, kinh mạch toàn thân đã đứt từng khúc, mà Trúc Ảnh thì hấp hối, tính mạng mong manh. . .

Sự việc ảnh hưởng cực lớn với Kim Trăn, trong ba năm ở nước ngoài, bên cạnh việc tích cực khôi phục thân thể, hắn còn nghiêm túc suy ngẫm kế hoạch tương lai của mình. Tại Kim gia, gia quy con trưởng kế thừa gia nghiệp, con thứ nhập đạo đã kéo dài mấy ngàn năm, nhưng hắn biết đến đời mình e rằng phải thay đổi, sau sự kiện ngày ấy, Kim Trăn không bao giờ muốn đặt chân lên núi Thanh Viên dù chỉ nửa bước.

Thái độ của Kim Bác Á lẫn tình huống thân thể Kim Trăn đã quyết định Kim gia không đời nào đưa hắn lên núi, vấn đề người thừa kế là chuyện của mấy người Kim Bác Cương, Kim Trăn chẳng nghĩ nhiều, hắn chỉ muốn biết tại sao thân thể mình lại phát sinh tình huống này. Trước khi về nước, Kim Trăn đã thăm hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ biện pháp điều tra nguyên nhân thân thể xảy ra dị biến, hắn mơ hồ cảm thấy những ký ức trong đầu chính là mấu chốt dẫn đến chân tướng.

Ngoại trừ những cảnh bạo lực máu me, còn có vài hình ảnh ngọt ngào thấm thiết.

Dưới tàng cây lá đỏ vạn năm, lời thề kết bái đầy khí phách của hai anh em. . .

Tại hẻm núi chốn thảo nguyên, niềm vui sướng dạt dào khi bốn người kẻ vai chiến đấu lâm ly cùng ma thú. . .

Trên bàn nước trong suốt, tiếng hát cao vút tràn trề của sáu người sau khi nâng chén uống thỏa thuê. . .

Còn có giữa mưa tuyết ngập trời, cái ngoái đầu dịu dàng của bóng lưng thuần trắng như hòa một thể với đất trời. . .

Kim Trăn không thấy rõ hình dáng cụ thể của những người xuất hiện trong ký ức, nhưng mỗi khi chúng hiện lên, trái tim hắn luôn âm ập vô ngần, nên hắn biết họ nhất định là những người vô cùng quan trọng với ma vật kia.

Sau khi về nước, song song với việc gia nhập Xán Tinh, hắn còn âm thầm sưu tầm một ít tư liệu về ma vật, hi vọng có thể tìm được manh mối.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Kiều Mạt đã phần nào quấy rầy kế hoạch ban đầu của hắn, cảm giác giống như bản thân vốn đang cất bước vững vàng trên đường lớn thênh thang của kế hoạch, lại thỉnh thoảng bị lỗi đi giữa chừng, rồi bất cẩn rơi tõm xuống bề tình.

Mà trong lúc tắm mình trong bể tình, Kim Trăn lại phát hiện thêm một kinh hi tặng kèm: chức năng của em yêu rất chi mạnh mẽ, bất kể phương diện nào cũng là hàng xịn.

Công dụng 1: ngây thơ đến mức ngô nghê, vài thường thức sinh hoạt gần như mù tịt, thường xuyên thốt ra mấy câu kinh người chọc người ta ôm bụng cười lăn, công dụng thiết yếu để giải sầu chơi đùa ở nhà.

Công dụng 2: mặt đẹp đáng ngon, đường nét cơ bắp nuốt, da mượt, hoa cúc xinh, lại ngoan ngoãn, trên giường còn biết chủ động dụ dỗ, chỉ cần mình muốn, cả tư thế lẫn số lần đều phối hợp vô điều kiện, công dụng thiết yếu cho sinh hoạt giường chiếu của đồng.

Công dụng 3: thân thể mát mẻ, xúc cảm tuyệt vời, mùi hương trên người rất hợp khẩu vị mình, ngày ngày ôm ngủ thoải mái cực kỳ, công dụng thiết yếu để xua đuổi ác mộng.

Công dụng 4: mỗi lần vận động hài hòa xong, thân thể mình chẳng những không mỏi mệt, ngược lại tinh thần sáng khoái, kinh mạch toàn thân tựa hồ cũng có vẻ đập nhịp nhàng hơn, hồi phục nhanh hơn, công dụng thiết yếu để bảo vệ sức khỏe.

Túm lại, Kim Trần cứ cảm thấy mình đã lụn được bảo bối, mỗi ngày hể nhìn mặt Kiều Mạt là tâm trạng lại phơi phới. Ban ngày tại phim trường, chỉ cần có thời gian rảnh, Kiều Mạt hầu như luôn xoay quanh Kim Trần, dù hôm trước làm quá mệt mỏi không xuống giường đi phim trường nổi, Kim Trần cũng sẽ nhận được tin nhắn của Kiều Mạt. Mấy ngày nay, Kim Trần đã dần quen với sinh hoạt có Kiều Mạt quấn riết cả ngày.

Cho nên, bận bịu đến chạng vạng, phát hiện chẳng thấy bóng dáng Kiều Mạt đâu, Kim Trần không khỏi ngạc nhiên, mà khi gọi vào số Kiều Mạt lại nghe thấy giọng nhắc nhở không kết nối được, cả người hần triệt để trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Kim Trần Cũng Sẽ Bá Khí Trắc Lậu

**bá khí trắc lậu: khí phách đầy ứ tới độ tràn cả ra ngoài*

Di động của Kiều Mạt luôn bị vây trong trạng thái không kết nối được, Kim Trần nghĩ một hồi, lại gọi vào số Ô Mãn, cũng chẳng cách nào gọi được, sắc mặt hần càng xấu tợn. Bây giờ, Kim Trần sức nhớ hôm qua Kiều Mạt bảo với mình muốn đi bệnh viện làm gì đó cho Đào Di — khiêu đại thần? Hay làm gì ấy nhỉ.

**khiêu đại thần: nghi thức lên đồng mời thần về trừ yêu ma quỷ quái*

Hần tức tốc đi tìm Vi Vi, hỏi cô có biết Kiều Mạt ở đâu không. Vi Vi có thể trò chuyện thoải mái với Kiều Mạt, nhưng lại kính sợ Kim Trần một phép, cô nghe xong, bèn gọi ngay cho cô nàng phụ trách chăm sóc Đào Di trong bệnh viện để hỏi thăm tình huống, đề đầu lại biết tin Đào Di mất tích, còn Kiều Mạt thì cô nàng kia hoàn toàn không biết.

Liếc Kim Trần đang nhìn chằm chằm bên cạnh, Vi Vi cảm thấy da đầu tê rần, thế là dốc cạn vốn liếng miêu tả hình dáng của Kiều Mạt và Ô Mãn nhằm đánh thức ký ức của cô nàng kia. Cô nàng kia có chút mất kiên nhẫn, bảo:

“Cái gì mà Giao Mạt Vụ Mai, chưa từng gặp.”

**Giao Mạt Vụ Mai (jiāomò wùmái) là độc lái của Kiều Mạt Ô Mãn (qiāomò wùmái)*

Đang tính cúp điện thoại thì cô y tá gần đó nghe thấy nên tiếp lời: “Là anh Ô Mãn à? Hồi trưa anh có đến bệnh viện, còn nói chuyện với Bội Bội trong phòng nghỉ một lát nữa.”

Cô nàng kia nghe xong, thiết nghĩ Vi Vi dù gì cũng là một trong số bạn bè không nhiều lắm của Đào Di, cuối cùng đành dẫn xuống sự mất kiên nhẫn, đưa điện thoại cho y tá, y tá kể lại tình cảnh buổi sáng Ô Mãn đến đây cho Vi Vi nghe.

“Ừm, đúng vậy, anh Ô Mãn đi chung với một anh đẹp trai khác, hai anh ở lại phòng Đào Di một tí rồi đi, hình như có ai đến rước thì phải, còn đi đâu không biết, Bội Bội tan tầm xong cũng liên tục gửi tin nhắn cho anh Ô Mãn nhưng không thấy anh trả lời.”

Kim Trần cau mày, sau khi nghe tin tức từ bệnh viện, tâm trạng càng bức bối, theo hiểu biết của hắn về Kiều Mạt mấy ngày nay, cậu tuyệt đối sẽ không cắt liên lạc với hắn quá nửa ngày. Đêm qua lần qua lần lại hơi dữ dội, sáng nay không nhận được tin nhắn của Kiều Mạt, Kim Trần cứ tưởng cậu vẫn còn ở khách sạn chưa xuống giường, vốn định trưa nay về thăm một chút, ai ngờ buổi chiều lại có một cảnh quan trọng cần quay sớm. Cảnh phim mẫu chốt này từng có thay đổi về mặt thiết kế, chi tiết cụ thể chỉ có Đầu Trọc, Kim Trần và Lục Tường biết rõ, cố tình ngay thời khắc quan trọng, Đầu Trọc lại chạy đi đâu chẳng biết, mặt Lục Tường đen thui lù, Kim Trần đành nấn lại phim trường hỗ trợ trông chừng.

Trợ lý của Đầu Trọc oán than có chút uất ức: “Hổng phải nói chiều nay không có việc gì sao? Anh Lưu là đồ lừa đảo.”

Mới đầu Kim Trần chưa nghĩ nhiều, giờ đã biết thời gian Kiều Mạt rời bệnh viện, trong lòng không khỏi dao động, cũng gần gần thời gian Đầu Trọc rời phim trường...

Hồi tưởng đối thoại hôm qua của hai người, trong đầu Kim Trần bỗng nảy sinh một suy nghĩ đáng sợ chưa từng thấy:

... Lê nào Kiều Mạt thực sự có ý với Đầu Trọc? Hai người... Bỏ trốn?

Còn dẫn theo trợ lý?

Kim Trần nhủ vậy, tổng hết mấy suy nghĩ vớ vẩn đó đi, khôi phục chế độ tư duy bình thường. Đúng lúc này, trợ lý của Đầu Trọc chạy tới báo Lục Tường: “Đạo diễn Lục, anh Lưu đến giờ vẫn chưa về, di động cũng không gọi được, anh xem có nên đi tìm không...”

“Không về thì không về, tôi cũng không phải ba anh ta, lớn già đầu mà tí nguyên tắc ấy cũng không hiểu hả? Tôi thấy có mà dèch dảm về thì có, buổi chiều có cảnh quay quan trọng như vậy mà cũng dảm chuồn êm, chừng nào về bắt anh ta đi chà nhà cầu cho tôi!!!” Tiếng gầm thét của Lục Tường vang vọng giữa không trung.

Trợ lý nhỏ sợ tới độ chả dám hó hé chữ nào nữa, quay lưng chạy mất dạng.

Kim Trần suy nghĩ rồi gọi cho Đầu Trọc, quả nhiên, không kết nối được x3.

Hiện tại Kim Trần cũng không có tâm trạng ăn tối, hẳn phiền muộn quay về khách sạn, gọi cho Kiều Mạt mấy lần nữa vẫn chẳng thu hoạch được chi. Cảm xúc của Kim Trần dần trở nên nóng nảy, hẳn không ngừng đi tới đi lui trong phòng, bắt đầu lo lắng cho an nguy của Kiều Mạt.

Màn đêm buông xuống, khí tức thô bạo trong cơ thể Kim Trần dần tràn đầy, nhận thấy cảm giác nôn nóng cái kính đã lâu không gặp, hẳn mới ý thức được hôm nay lại là đêm trăng tròn.

Âu lo và bất an như hai con rắn độc đang găm nhắm trái tim Kim Trần, vừa nghĩ tới Kiều Mạt có khả năng đang gặp nguy hiểm, tâm trạng hẳn bắt đầu mất ổn định.

Dưới bóng đêm, hai mắt hần dần lập lờ ánh sáng đỏ sậm, một luồng sát khí chậm rãi toát ra từ cơ thể, đồng thời, chú ấn màu đen kia cũng loáng thoáng xuất hiện trên ngực hần.

Từ khi ở cùng Kiều Mạt, Kim Trần chưa từng xao động mãnh liệt như vậy, giờ đây Kiều Mạt không ở bên cạnh, luồng lệ khí ập tới vừa hung mãnh vừa nhanh chóng, Kim Trần siết chặt nắm đấm, cố gắng khiến thần trí mình tỉnh táo.

Lúc này, lồng ngực Kim Trần truyền đến cảm giác lạnh lạnh, hần cúi xuống nhìn, thấy miếng vải Kiều Mạt tặng mình đang tỏa ánh sáng lam nhàn nhạt.

Trong đầu Kim Trần nổ mạnh, tựa hồ hần cảm nhận được điều gì đó từ miếng vải, miếng vải giống như đang cảm ứng với một thứ ở xa, đối đáp qua lại.

Hương vị này quá đời quen thuộc, đúng là hương vị trên người Kiều Mạt. Kim Trần hòa tốc đứng dậy, ra ngoài khách sạn, tìm một chiếc xe của đoàn phim rồi lái theo hướng miếng vải chỉ dẫn.

Trên đường đi, ánh trăng sáng tỏ xuyên qua tầng mây rơi vào cửa sổ xe, nghiêng mình vẫy lên người Kim Trần, Kim Trần chỉ cảm thấy luồng xao động trong cơ thể càng nghiêm trọng hơn, đầu óc lại bắt đầu hiện ra những đoạn ký ức ngắn.

Kim Trần ngậm miếng vải vào miệng, sự mát mẻ quen thuộc nháy mắt thấm tận ruột gan, tạm thời giảm bớt khô nóng trong người. Kim Trần dồn sức nhấn ga, xe lao đi vun vút trên đường cao tốc.

Hai tiếng sau, Kim Trần tới chân núi Cửu Phong, phát hiện xe của Đầu Trọc đậu ở đây.

Kim Trần xuống xe, ngẩng đầu ngó lên sườn núi, cảm giác được mục tiêu miếng vải chỉ dẫn chính là nơi này, bèn sải bước lên núi.

Đường mòn trong rừng trúc phá lệ tĩnh mịch, Kim Trần không rảnh quan tâm xung quanh, cất bước nhanh hơn, lòng nóng như lửa đốt.

Lên đến nơi, Kim Trần liếc mắt thấy ngay Đào Di và Đầu Trọc đang nằm dưới đất, liền bước nhanh lên trước kiểm tra tình trạng hai người, hình như chỉ ngủ mê man thôi, thoạt trông không đáng lo.

Kim Trần vỗ mạnh mấy phát lên má Đầu Trọc, muốn đánh thức hần dậy, ngặt nỗi mặt bị vỗ sưng thành bánh bao rồi mà Đầu Trọc vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, Kim Trần chỉ đành từ bỏ. Đương lúc hần đứng lên chuẩn bị đi xem xét bốn phía, một cơn gió lạnh thổi tới từ phía sau, âm thanh chân chạm đất vang lên.

Kim Trần quay lại, nhìn thấy một thiếu nữ mắt vàng áo đen đứng dưới bóng đêm.

Bấy giờ, trăng tròn vành vạnh trên trời cũng lộ mình khỏi áng mây, ánh trăng chiếu rọi lên người Kim Trần mà không bị vật gì che chắn, Kim Trần chỉ cảm thấy lồng ngực xao động điên cuồng, phảng phất sức mạnh tích tụ trong thân thể muốn phun trào ngay tức khắc, mạch máu tựa hồ cũng chuyển động cuộn cuộn, huyết khí nội tạng dưới lao băng băng, mà mấy kinh mạch lớn toàn thân vẫn không thông lắm, khí tức mạnh mẽ thỉnh thoảng xông ra như thiếu chỗ phát tiết, cứ thế đầu đá lung tung trong người Kim Trần.

Hai mắt Kim Trần nhuộm màu đỏ rực, sự thanh minh trong mắt dần thay bằng vẻ hung ác tàn nhẫn, một lực lượng ma áp bộc phát từ người hần, ngang ngược đẩy cửa, phá vỡ không gian mà kéo ra thật dài, chấn động cả núi Cửu Phong...

Cùng lúc ấy, Kiều Mạt đang nhắm mắt tu luyện trong Tặc Nang thành linh mở mắt, cậu cảm nhận được ma lực trong không khí, ma lực có thể xuyên qua tầng ngăn cách của Tặc Nang tuyệt đối không phải do ma vật tầm thường phát ra. Càng khiến Kiều Mạt khiếp sợ là hương vị đan xen trong ma lực quá

sức quen thuộc với cậu, là Kim Trần.

Kiều Mạt đứng lên, bước đến miệng Tặc Nang, nhìn cổng lớn khép chặt kia, thầm ngò vực trong lòng:

Kim Kim, là anh sao?

Lúc này, ánh mắt cú mèo nữ đối diện Kim Trần toát ra vẻ kinh ngạc, cô tròn mắt nhìn Kim Trần, nói:

“Ngươi? Không có khả năng.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy hai mắt Kim Trần triệt để bị sắc máu bao phủ, hần giờ tay lên, một luồng khí vàng kim nom như một lưỡi liềm dài bảy thước chớp nháy giữa trời đêm, tức khắc bổ về phía người trước mặt.

Cú mèo nữ cấp tốc gọi ra kết giới chắn trước mặt, hiềm nỗi cũng không thể ngăn trở uy lực của mũi nhọn vàng kim, mũi nhọn suýt qua hai bên cú mèo nữ, tiêu diệt rừng trúc bạt ngàn sau lưng cô. Nếu không nhờ đằng trước có kết giới, e rằng giờ phút này cô cũng giống rừng trúc kia, bị xẻ thành hai đoạn. Nhưng dù thế, cú mèo nữ vẫn bị trọng thương, một vết thương lớn kéo dài từ vai trái xuống sườn phải.

Sắc mặt cú mèo nữ tái nhợt, ánh mắt nhìn Kim Trần đột nhiên thêm vài phần kính sợ, cô dùng một tay che vết thương trên ngực, gục đầu, nửa quỳ gối một cách cung kính.

Kim Trần nhìn cú mèo nữ bằng ánh mắt lạnh lùng mà âm u, nhưng nhận thấy sự thần phục của cô, hần trăm mặc giầy lát, rút tay về.

Cú mèo nữ run lên nhè nhẹ, dùng chút sức lực cuối cùng để vươn tay chỉ cổng miếu, hai cánh cổng theo đó mở ra. Tiếp theo, thân thể cô thoát cái biến đổi, trở thành một con cú mèo dài chưa đầy một thước, ngã xuống vùng máu.

Lúc Kiều Mạt ra khỏi Tặc Nang, đập vào mắt chính là cảnh tượng ấy.

Kim Trần quay đầu, ánh mắt nhìn Kiều Mạt xa lạ mà lạnh lẽo. Kiều Mạt thấy vậy thì không khỏi rung mình, sát khí tỏa ra từ quanh thân Kim Trần chính là lực lượng ma áp chính cống, hoàng tử nhỏ ngẫm hiểu ma lực cường độ này tuyệt đối không có khả năng phát ra từ phong ấn. Điều này chứng tỏ trong cơ thể Kim Trần quả thực phong ấn ma vật, hơn nữa còn là một ma vật khá lợi hại.

Nhìn ánh mắt xa lạ của Kim Trần, Kiều Mạt đau lòng. Đối với hoàng tử nhỏ, lực sát thương của ánh mắt này mạnh hơn sát khí nhiều.

Chẳng sợ anh biến thành người xấu, chỉ sợ anh quên người yêu đầu.

“Kim Kim, anh không nhận ra em sao?” Trong mắt Kiều Mạt thoáng hiện vẻ tủi thân, dè dặt hỏi.

Kim Trần lẳng lặng nhìn Kiều Mạt, nét mặt chẳng mấy may dao động.

“Kim Kim, sao anh có thể như vậy, lúc lên giường còn gọi người ta là Tiểu Mạt Mạt, thế mà lên núi đã trở mặt ư.”

Kim Trần tiếp tục lặng thinh.

“Em đã biểu làm nhiều quá không tốt mà anh cố tình không nghe, giờ hay rồi, nào anh bị tình trùng xức hết rồi chứ gì.”

Kim Trần: ...

Sắc đỏ trong mắt từ từ rút bớt.

“Kim Kim, chỗ này lạnh quá, tội mình về được không, hôm nay là ngày lẻ, tới lượt anh làm ấm ổ chăn rồi, không cho ăn quýt.”

Kim Trần: ...

Nét mặt dần thả lỏng, ý lạnh chậm rãi biến mất.

“Kim Kim, anh từng nói muốn làm trung khuyến bá đạo dịu dàng hoàn mỹ của em suốt đời suốt kiếp mà, anh từng thấy khuyến nào không nhận ra chủ nhân chưa?”

Kim Trần: ...

Khóe miệng khẽ giật giật giống mọi khi.

“Kim Kim, anh còn không để ý tới em nữa, em lột quần cho anh coi, em không tin anh ngay cả quần lót đuôi heo cũng quên.”

Kim Trần: “Em dám!”

Kiều Mạt: “Ồ de!”

Biết ngay quần lót đuôi heo tuyệt đối là đại sát khí cuối cùng mà.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Mục Tiêu Cuộc Đời Xác Định Là Em

Kiều Mạt nhún một phát, bay nhào vào lòng Kim Trăn, hai chân dài kẹp chặt eo Kim Trăn, hai tay ôm cổ hắn, dùng tư thế koala đầy khoa trương treo trên người hắn.

Ô Mãn và sơn thần theo sau Kiêu Mạt ra khỏi Tặc Nang thì vừa khéo chứng kiến cảnh ấy, so với Ô Mãn tỉnh bơ như không, nét mặt ông già sơn thần có chút sụp đồ...

Thượng tiên mới rồi còn trầm ổn thong dong sao tự dưng... bất nhả vậy?

Lúc này Kim Trăn về cơ bản đã trở lại bình thường, cảm nhận được hương vị của Kiêu Mạt trong lòng, tia đỏ cuối cùng trong mắt rốt cuộc cũng rút đi hoàn toàn. Tuy rằng hai tay hắn đang nâng Kiêu Mạt, nhưng vẫn lạnh mặt nhìn người trong lòng.

Ngất nổi Kiêu Mạt chẳng hề cảm nhận được sự bất mãn mà sắc mặt Kim Trăn truyền tải, cậu ngáp một cái, đầu uể oải tựa lên vai Kim Trăn, than thở: “Kim Kim, mình về thôi, em buồn ngủ quá.”

Kim Trăn nhìn nét mặt mệt mỏi của Kiêu Mạt, có chút xót xa. Vốn định dạy dỗ cậu một trận ra trò, nhưng thấy mặt cậu hơi tái, Kim Trăn mới nhớ từ đêm qua Kiêu Mạt hầu như chẳng ngủ miêng nào, việc này cũng có một phần trách nhiệm thuộc về hắn, ừm, có thể nói là đại bộ phận...

Thế nên, nội tâm Kim Đại Kê đấu tranh giấy lát, cuối cùng quyết định từ từ hẵng tức giận, hắn cắn cổ Kiêu Mạt, ôm người trong lòng xuống núi.

Phía sau, Ô Mãn cúi đầu dòm dòm Đầu Trọc và Đào Di, sau đó cười hi hi bảo ông già râu bạc kế bên:

“Sơn thần đại nhân, giúp tí được không, một mình tôi không mang cả hai người xuống núi được.”

Ô Mãn ẵm Đào Di, sơn thần nâng Đầu Trọc, hai người một trước một sau xuống núi.

Ông già sơn thần vừa đi vừa than thở: “Tại sao lại bắt lão hủ bê đàn ông, còn nặng trĩu như vậy, tiểu yêu thời nay nha, còn biết cái gì là kính lão không?”

Ô Mãn cười nói: “Sơn thần đại nhân pháp lực vô biên, đám tiểu yêu bọn tôi sao có thể sánh với ngài. Đây chính là thời khắc có thể đổi mới cảm giác tồn tại của ngài đó.”

Sơn thần: “... Lão hủ không biết cái gì là cảm giác tồn tại, chỉ cảm thấy tay mỏi như thôi.”

Ô Mãn nén cười, nghiêm mặt nói: “Chưa xong mới sướng.”

Sơn thần: ...

**từ “toan” nghĩa là mỏi, cũng có nghĩa là chua; “chưa xong mới sướng” bắt nguồn từ một quảng cáo mì gói vị dưa chua thịt bò, trong đó có câu “Ồi cái sự chua sướng này” để diễn tả cảm giác sáng khoái mắt hân khi ăn mì*

Lão hủ tiếp quản núi Cửu Phong đã ngàn năm, tóc dài đầu xù phản nghịch nào tàn Mary Sue khi gió gì mà chưa từng thấy qua, khiêm tốn hai câu mà mi coi luân gia là ông già cổ lỗ sĩ thiệt đó hả đồ nít ranh xào trá...

**luân gia: hài âm của “nhân gia”, nghĩa là “người ta”*

Mười mấy phút sau, hai người rốt cuộc thở hổn hển bê được người xuống chân núi.

Lúc họ đến chân núi, Kim Trăn đã lái xe chờ Kiêu Mạt đi, nhìn theo bóng chiếc xe tuyệt tình bỏ đi, Ô Mãn thầm bi ai:

Điện hạ, hai người cứ thế quăng tôi lại thế mà coi được à, từ khi ngài theo Kim tổng, tôi thực sự ngày càng không có địa vị, tôi có nên cân nhắc chuyển sang làm cho Nhị thái tử không ta? Nghe nói tiền lương của trợ lý bên đó hậu hĩnh hơn tôi gấp mấy lần, còn không cần phải viết sổ tay công lược tình yêu vợ và vợ vẫn gì đó...

Ông già sơn thần vừa bóp cánh tay, làm bộ đạo mạo nhưng thực chất đang cười trên nỗi đau của người ta.

Nhưng thăm oán thì thăm oán, khi chuyện đi ăn mắng khác chưa chính thức đưa vào lịch trình, đồng chí trợ lý Ô Mãn vẫn phải lao động tận chức tận trách, hẩn lấy chìa khóa xe trên người Đầu Trọc, rồi dọn cả hai người lên xe.

Đang chuẩn bị đi thì Ô Mãn sực nhớ Tặc Nang và Mặc Hồ vẫn còn trên đỉnh núi, Kiều Mạt vừa thấy Kim Trăn cái là trong mắt chẳng chứa được gì khác nữa, mà hai món tiền khí Long cung vẫn phải thu hồi, đây chính là thời điểm cần trợ lý phát huy tác dụng chui đít nè.

Ô Mãn thở dài, xuống xe vỗ vai ông già son thần: “Son thần đại nhân, để cảm ơn ngài giúp đỡ, tôi đưa ngài về nhé.”

Son thần: ...

Hai người lại nối gót nhau lên núi, Ô Mãn đi đến cổng miếu, hiện tại miếu son thần đã khôi phục bình thường, hẩn thấy bên cạnh cổng có một túi da màu đen lớn cỡ bóp tiền, biết đây chính là Tặc Nang. Nhặt túi lên rồi, Ô Mãn lại tới gần con cú mèo, nhặt vòng tay Mặc Hồ lên.

Lúc này, Ô Mãn thấy con cú mèo trong vũng máu chậm rãi mở một mắt, tròng mắt vàng kim vẫn không hề mang độ ám, bình tĩnh nhìn Ô Mãn.

Ô Mãn bị nó nhìn đến khó chịu, vết thương lớn trước ngực cú mèo thoát trông vô cùng đáng sợ, máu tuôn ra ào ạt. Dường như Ô Mãn mơ hồ thấy được chân khí trong cơ thể nó đang trôi đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa đầy nửa tiếng nữa, máu huyết của nó sẽ tan hết, triệt để hồn phi phách tán.

Rõ ràng đang đứng bên bờ vực tử vong, ánh mắt ma vật lại chẳng nảy nẩy sợ hãi hay có ý cầu xin, vẫn bình tĩnh, cao lãnh nhìn mình.

Ô Mãn đứng lên, toan rời đi, vừa cất bước thì dưới lòng bàn chân vang lên tiếng rắc như đập trúng thứ gì, hẩn cúi xuống nhìn, là một cành trúc, chính là cành mà cú mèo nữ dùng để chọt mai rùa của mình ban nãy.

Ô Mãn trầm mặc, đứng ở tại chỗ suy tư một khắc, cuối cùng vẫn thở dài quay lại —— nể tình lúc ấy nó không hề có ý chọt chết mình, Ô Mãn nâng cú mèo lên khỏi mặt đất, làm một thuật trị liệu đơn giản trên ngực nó, giúp máu ngừng chảy. Con cú mèo vẫn điềm tĩnh nhìn Ô Mãn, hẩn cúi đầu ho khẽ, nghiêm mặt nói:

“Tuy ngươi và ta khác loài, phe cánh cũng khác, nhưng chung quy đều là lấy yêu nhập đạo, tu hành không dễ. Nể tình ngươi không thích giết chóc, ta đưa ngươi về giúp ngươi trị liệu, nếu giữ được tính mạng thì sau khi khỏi hẳn, ngươi nên về Ma giới đi.”

Con cú mèo lãnh diễm nhìn Ô Mãn, sau đó nhắm mắt lại, lệch đầu sang bên kia.

Ô Mãn: ...

Chẳng cầu cảm động đến rơi lệ, cho cái ánh mắt dao động cũng được mà, ngươi tỏ thái độ thế này với ân nhân cứu mạng là đang đối đòn đẩy phông?

Ông già son thần đằng sau thấy thế liền mở miệng:

“Quy công tử trạch tâm nhân hậu, đáng kính đáng phục, nhưng nó dù sao cũng là ma vật, ma tính khó trừ, mong công tử cẩn thận vẫn hơn.”

Ô Mãn gật đầu: “Nó bị thương nặng lắm, giữ được tính mạng đã là may mắn, chỉ e ngay cả biến về hình người cũng khó, không có gì nguy hiểm.”

Ông già son thần nghe thế thì chẳng nói gì nữa.

Mi có chắc không phải vì nó biến thành hình người rất xinh đẹp nên mới cứu không?

Sau đó Ô Mãn cáo từ son thần, xuống núi rồi đi.

Miếu son thần trên đỉnh núi rút cuộc yên tĩnh trở lại, son thần nhìn rừng trúc bị san bằng, khê thờ dài, nhưng không đi mà lẳng lặng nhìn sâu vào rừng trúc, như thể đang chờ cái gì.

Lát sau, chỉ thấy dưới bóng đêm, sâu trong rừng trúc lóe lên ánh sáng vàng, một con đom đóm bay lên, lượn một vòng quanh rừng trúc, bay đến trước mặt son thần, lập tức hóa thân thành một chàng trai cao gầy.

Son thần nhìn chàng trai kia rồi mở miệng hỏi: “Các hạ sống ẩn dật tại núi Cửu Phong ta đã lâu, hôm nay rút cuộc hiện thân, chẳng hay là có việc gì?”

Nguồn:

Chàng trai mỉm cười, gật đầu đáp: “Đa tạ son thần cho sống nhờ tại bảo địa mấy ngày nay, hôm nay đến đây chính là muốn tạm biệt ngài.”

Son thần im lặng một chốc, nói: “Trong số những người ban nãy có người các hạ muốn tìm sao?”

Chàng trai cười khê, nhìn chằm chằm phương hướng hai chiếc xe rồi đi, trả lời: “Đúng vậy, trần gian thực sự quá nhiều người, hên là hình dáng hẩn không thay đổi nhiều, bằng không khó mà tìm thấy.”

Kim Trăn và Kiều Mạt trở lại khách sạn thì đã gần hừng đông. Đậu xe xong, nhìn Kiều Mạt đang há miệng ngủ say sưa trên ghế phó lái, cồi lòng Kim

Trần khẽ xao động. Cái cảm giác bất an mãnh liệt khi biết Kiều Mạt mất tích vài tiếng trước khắc ghi sâu sắc vào lòng Kim Trần, trong ký ức của Kim Trần, hẳn chưa từng trải qua cảm giác này, như thể vật chí mạng nào đó trong tim bị đánh cắp vậy. Đường như chỉ khi có Kiều Mạt bên cạnh, Kim Trần mới thực sự cảm thấy an tâm.

Ánh mắt Kim Trần sâu hơn rất nhiều, khác với mấy lần phát cuồng trong đêm trắng tròn trước đây, hẳn nhớ rõ gần hết sự việc tại miếu sơn thần đêm nay. Thời khắc đối diện với thiếu nữ áo đen, Kim Trần nhận thấy trong cơ thể mình trào ra luồng năng lượng khổng lồ, kinh mạch trên cánh tay phải có vẻ đã thông, loáng thoáng nhận thấy dòng chân khí kim mang đến từ chính đan điền của mình.

Bấy giờ Kim Trần rốt cuộc ý thức được có lẽ Kim Bác Á nói đúng, trong thân thể mình thực sự cất giấu ma vật hùng mạnh nào đó. Phần lớn ký ức hồi nhỏ đã nhạt phai, song có một việc Kim Trần vẫn nhớ như in, năm sáu tuổi Kim Bác Cương dẫn hắn lên núi Thanh Viên, đang chơi đùa bên ngoài thì bất cẩn chạy ra sau núi rồi lạc đường, đến trước một hang động nhỏ. Kim Trần nhớ rõ trước cửa hang giếng hai sợi dây đỏ, hẳn còn nhỏ nên không biết dây đỏ là cấm chế do Kim Bác Á thiết hạ, ngay lúc hắn muốn vươn tay chạm sợi dây, đột nhiên nghe thấy một âm thanh truyền ra từ trong hang, vừa giống tiếng gào thét, vừa giống tiếng thở dài. Âm thanh nọ đánh sâu vào thần kinh Kim Trần, sau đó hắn ngất xỉu, khi tỉnh lại thì đã quay về Kim gia được vài ngày.

Cũng từ lần ngất xỉu ấy, thân thể Kim Trần dần dần nảy sinh biến hóa, thái độ của Kim Bác Á với hắn cũng ngày càng lạnh nhạt. Hiện tại Kim Trần đã hiểu được phần nào, có lẽ trong hang phong ấn ma thú bí mật nào đó, mà mình đánh bật đánh hạ sao lại dẫn ma thú vào người.

Thuở bé, loại sức mạnh xa lạ mà nguy hiểm này chỉ khiến hắn chán ghét và sợ hãi, hắn không muốn bản thân biến thành quái vật. Nhưng vài năm này, sau khi trải qua vô vàn sự việc, Kim Trần đã chậm rãi thay đổi cách nghĩ, hắn không sợ đối mặt với sự bất thường của thân thể mình nữa. Mà sau chuyện đêm nay, Kim Trần lại càng muốn tìm kiếm chân tướng, muốn đạt được lực lượng mạnh mẽ hơn. Bất kể ma vật trong cơ thể là thứ gì, Kim Trần cũng nhất định phải kiểm soát nó, biến sức mạnh của nó thành của mình.

Động lực thôi thúc hắn giữ vững suy nghĩ này như thể chính là người đang ngủ yên bên cạnh.

Nếu Kiều Mạt là người trong giới tu luyện, vậy mình lấy gà theo gà là chuyện thường tình, không vì gì khác, chỉ vì muốn cậu không gặp nguy hiểm không tự dung tự lành biến mất nữa, vì muốn cậu có thể nằm yên trong lòng mình say ngủ, vì muốn ánh mắt ngây thơ đơn thuần của cậu vĩnh viễn tập trung trên người mình...

Giờ khắc này, Kim nhị thiếu sống mơ hồ hai mươi một năm cuối cùng cũng tìm thấy mục tiêu cuộc đời mình.

Tiếp theo, Kim Trần kéo mục tiêu vào lòng, dùng hành động thực tế kỷ niệm sự kiện trọng đại này...

Hai chục phút sau, Ô Mãn xe đứng tại cổng khách sạn, thoáng liếc mắt, bắt gặp hai người đang ôm hôn nồng nhiệt trong chiếc xe kế bên.

Ô Mãn: ...

Kim tổng, có cần gấp gấp dữ vậy không, ôm lên lâu tốn hai phút là cùng, sao cứ khăng khăng muốn phá hư của công vậy, cái xe rách nát tả tơi của đoàn phim chịu không thấu biên độ lay động của hai người đâu...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đề Tài Ở Quán Bar Cũng Ngượng Ngùng Chết

Rung xe gì đó... Đương nhiên không có khả năng.

Bởi vì... Yêu là khắc chế.

Lát sau, khi Kiều Mạt đã bị hôn đến suýt nữa ngất thở mà ngất xỉu, Kim Trần mới lưu luyến buông người trong lòng ra.

Kiều Mạt bị hắn găm cắn nên đã sớm tỉnh dậy, ngáp dài có chút bất mãn: “Nói anh là khuyến mà anh nhập vai luôn hả, liếm mặt em toàn nước miếng không nè...”

Kim Trần nghe vậy, khẽ nhếch môi, ôm Kiều Mạt xuống xe. Tuy nói Kim Trần cao hơn Kiều Mạt một cái đầu, nhưng một anh chàng ôm một anh chàng cao gần mét tám, trông thế nào cũng quái quái, còn là tư thế koala ôm cây...

Đáng tiếc, hai đương sự đều là cái dạng ta đi đường ta liên quan quái gì đến mi khiến người ta học máu, chẳng hề quan tâm ánh mắt thiên hạ, và lại hơn nửa đêm cũng không có ánh mắt gì.

Chỉ có tiểu cô nương tiếp tân đang trực ban kinh ngạc nhìn hai người băng qua đại sảnh chẳng chút kiêng dè, bước vào thang máy. Thân là một gái thẳng chưa từng hũ, trong nháy mắt ấy, đột nhiên cảm thấy hình ảnh hai mỹ nam ôm nhau cũng rất đáng yêu, cánh cửa thế giới mới bắt đầu hé mở trong lòng cô.

Một phút sau, cổng khách sạn lần thứ hai bị đẩy ra, Ô Mẫn ôm Đầu Trọc đi đến...

“Àm!” Cảnh cửa vừa mới hé một khe trong lòng em gái tức khắc đóng lại.

Một đêm gà bay chó sủa, quần ma loạn vũ rồi cuộc trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, đoàn phim nghênh đón cảnh quay cuối cùng tại phim trường. Vào bữa sáng, Đào Di xuất hiện tại nhà ăn khách sạn, người xung quanh rối rít chìa ánh mắt ngạc nhiên về phía cô.

Nhìn chông chênh đĩa xếp cao chót vót trước mặt Đào Di, mấy người ngồi cùng bàn hai mặt nhìn nhau, giao lưu ánh mắt:

Vi Vi: Tội qua nhỏ này gặp chuyện gì vậy?

Tô Tô: Bị dân tị nạn Ethiopia nhập xác rồi chẳng?

Tịnh Tịnh: Đừng hỏi tui, tui chả biết gì sất, mới dậy đã phát hiện cổ nằm trên giường rồi.

Sau khi xoi hai cái sandwich, bốn cái bánh mì, sáu miếng thịt muối, Đào Di lại đi bung đến một chén cháo, ba trứng luộc nước trà, năm cái bánh bao...

Bộ ba WSJ che mặt, đờ trán, nhìn trời, nhao nhao dùng hành động tứ chi tỏ vẻ mình không quen Đào Di...

Mười mấy phút sau, Đào Di rốt cuộc ăn no, thỏa mãn lau miệng, thần sắc đã khá hơn nhiều, ngẩng đầu nói với Tịnh Tịnh:

“Bữa nay ăn hơi nhiều, ha ha, ha ha ha...”

Bộ ba WSJ: ...

Đằng ấy nói chữ “hơi” mà không thấy đau lưỡi hả.

Tô Tô nhìn nhìn Đào Di, hỏi: “Đào Di, sao tự dưng bà chạy khỏi bệnh viện? Đi đâu vậy? Hôm qua quá trời người đi tìm bà đó.”

Đào Di kinh ngạc: “Bệnh viện? Tui vào bệnh viện hồi nào? Bởi tui mới thắc mắc sao sáng nay dậy trên người lại mặc đồ bệnh nhân, còn dơ muốn chết.”

Tô Tô đáp: “Mấy bữa trước bà cứ luôn mơ mơ màng màng, bệnh nặng lắm, bà không nhớ tí gì hả?”

Đào Di lắc đầu: “Từ hôm đi phòng tắm về, đầu tui cứ luôn mờ mịt, người ngơ ngác cũng giống như chẳng có sức lực gì, sau càng ngày càng nghiêm trọng, những chuyện khác đều không nhớ rõ, sáng nay dậy thấy nhẹ nhàng khoan khoái hẳn, rồi lại thấy đối ọi là đối.”

“Vậy vai Linh Tê bà còn định diễn tiếp không?” Vi Vi mở miệng hỏi.

“Đương nhiên, mặc gì không diễn, tui bỏ cả đồng công sức mới có được vai diễn mà.” Đào Di nói.

Tịnh Tịnh kể lại chuyện mấy ngày nay với Đào Di, Đào Di nghe bảo gia đình đã phái cả người đến rước mình về thì ngạc nhiên đến tròn mắt há mồm, lập tức gọi về nhà bảo mình khỏi bệnh và về đoàn phim rồi.

Trong cảnh quay cuối cùng có phần diễn của bộ ba WSJ, bốn người thấy cũng gần đến giờ rồi, bèn đứng dậy rời nhà ăn. Lúc đi ngang qua cái bàn gần cửa, bắt gặp Đầu Trọc đang vui đầu ăn miến mại, trước mặt cũng có cả chông chênh đĩa...

Ngày cuối của đoàn phim tại phim trường, các thành viên rốt cuộc đến đông đủ và thuận lợi quay xong cảnh cuối cùng. Dựa theo kế hoạch của Lục Tường, ngày hôm sau thu dọn đồ đạc, buổi tối toàn thể lên đường đi Cửu Trại.

Nhân viên đoàn phim đều phấn khởi không thôi, tối ấy tụ tập ăn bữa cơm, trước khi ăn mặc niệm ba phút vì Lâm Đan Đan bất hạnh bị giết, sau đó dưới sự chủ trì của Lục Tường, mở rộng bụng ăn uống thỏa thuê, rồi tập thể xuất phát đi quán bar lớn nhất Đông Thành chơi đến nửa đêm.

Kiều Mạt mừng húm, từ nhỏ lớn lên tại Long cung, đã biết thế nào là xa hoa truy lạc của nhân gian đâu. Trong quán bar, cậu bị bộ ba WSJ chúc không ít rượu, mặt đỏ bừng, nằm sấp trên bàn nhìn chăm chăm ba người cả trai lẫn gái đang múa cột trên sân khấu.

Mấy người Kim Trần và Lục Tường đồng thời ngồi tại băng ghế khác, Lục Tường thấy Kim Trần cứ lâu lâu lại liếc sang bên cạnh, không khỏi cười nói: “Kim Trần nè, lúc ấy tôi có ngờ cậu sẽ thích kiểu này đâu, tôi vẫn nhớ rõ ánh mắt cậu nhìn Kiều Mạt ở Kim Điện mà, ai ngờ hai cậu thế mà thành cặp thiết, má, hại ông đây thua ba mươi vạn.”

Kim Trần nghe vậy thì nhướng mày, hỏi: “Cái gì ba mươi vạn?”

Lục Tường sừng sốt, phát hiện mình nói hớ, thế là mượn rượu cổ vũ để huych toẹt luôn:

“Cái thằng Hoắc Ly rõ là thấy tiền sáng mắt, có óc làm ăn kinh lắm, sau đêm ở Kim Điện Kiều Mạt vẫn hăng hái theo đuổi cậu đúng không? Tôi với Từ Dương đều cho rằng cậu ta đang tìm đường chết, chờ cậu ta chọc cậu xù lông, Hoắc Ly lại bảo chưa chắc, không chừng cậu bị Kiều Mạt cưa đổ thiệt,

hai bọn tôi đều không tin, sau đó bọn tôi đánh cược, cược xem trong vòng nửa năm cậu có bị Kiều Mạt dụ lên giường không. Kết quả, dè dặt thời hạn còn chưa trôi qua một nửa, hai cậu đã thành như vậy, Kiều Mạt kêu cả đêm xong là sáng hôm sau tôi gửi cho Hoắc Ly ba mươi vạn luôn, ông chủ Tổng bên kia thì tức đến giờ chẵn, còn cố ý gọi điện lại đây xác nhận với Vi Vi nữa.”

Kim Trần nghe mà đen cả mặt, bảo sao mỗi lần Hoắc Ly nhắc tới Kiều Mạt với mình là ngứa khí cứ sai sai chỗ nào, hóa ra là đem mình ra cá cược.

Lục Tường sáp đến gần hẳn, hỏi nhỏ: “Nè? Nói nghiêm túc nha, hai cậu yêu thật hay tính cặp chơi thôi?”

Kim Trần lạnh lùng nhìn Lục Tường: “Sao Lục đại đạo diễn cũng thích bà tám dữ vậy.”

Lục Tường cười ha ha: “Không phải bà tám, dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp lâu vậy rồi, hợp tác cũng khá vui vẻ, tình cảm cũng tương đối tốt, quan tâm chút thôi mà.”

Kim Trần hoàn toàn không tin, nhưng mày hỏi: “Thật không?”

“Ha ha...” Lục Tường cười, tiếp tục nói: “Tôi nghĩ nếu có thể nhân tiện tìm được cách thắng lại ba mươi vạn là tốt nhất...”

Kim Trần: ...

Lục Tường thấy vậy liền bồi thêm “Thắng được chia cậu mười vạn, thế nào?”

Nhìn Kim Trần ra chiều bí hiểm, im lặng không nói gì, Lục Tường cảm thấy mình 80% không đòi lại được tiền rồi, thở dài, đang tính từ bỏ thì Kim Trần lạnh giọng bảo:

“Hai mươi vạn.”

“Hở?” Lục Tường ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Kim Trần.

Nét mặt Kim Trần không hề thay đổi: “Hai mươi vạn, tôi giúp anh.”

Lục Tường: ...

Rốt cuộc biết tại sao Hoắc Ly yêu tiền như mạng rồi, chắc hẳn là trời sinh, bộ lão tổ tông của cái nhà này là thần giữ của hả.

Đương lúc Kim Trần và Lục Tường bàn thảo luận tiền cá cược, Kiều Mạt cách vách đã bị ba cô nàng đào sạch vốn liếng.

“Chà, Kiều Mạt ông lại thua rồi, lần này nói thiệt hay mạo hiểm?” Tịnh Tịnh hớn hờ nói.

Mặt Kiều Mạt đỏ lựng, dòm lá bài joker trong tay, rõ là lá bài chết tiệt, thế quái nào luôn bị mình rút trúng chó, lưỡi cậu vẫn còn đắm chìm trong kích thích ăn một nắm ớt của lần mạo hiểm trước đây này, bèn ngắc ngư bảo:

“Nói thiệt đi.”

Ba cô nàng nghe vậy, mắt thoát cái sáng rỡ, châu đầu xì xầm một hồi, rồi Vi Vi mở miệng hỏi:

“Lúc Kim tổng lên giường với ông, thời gian kéo dài bao lâu?”

Tô Tô bụm mặt: “Vi Vi, bà hỏi trắng trợn quá đó.”

Vi Vi nghiêm mặt: “Sợ ông nghe không hiểu.”

Kiều Mạt hơi say, chớp chớp mắt, lông mi nhấp nháy một cái, nghe thấy tên Kim Trần liền cong môi, thành thật cười đáp:

“Mới đầu thì một tiếng, giờ làm nhiều nên thời gian càng dài, eo tôi sắp chịu không thấu rồi.”

“Ah ~~~” Tô Tô hét lên, tiếp tục hỏi: “Một đêm mấy lần?”

Kiều Mạt nghiêm túc nâng cằm, suy nghĩ cả buổi mới trả lời: “Hồi trước cỡ năm sáu lần, nhiều nhất một đêm tám lần, cái sáng hôm sau tui quay phim không nổi. Giờ bớt rồi, ngày lẻ nghĩ, ngày chẵn không quá bốn lần.”

“Ah ~~~” Tịnh Tịnh hét lên, đỏ mặt hỏi: “Cái kia của Kim tổng cỡ bao nhiêu?”

“Hở? Bao nhiêu á? Cái này tôi chưa đo bao giờ hết.” Kiều Mạt cất giọng hơi khỏ não, đoạn ngẩng đầu, nhìn sau lưng Tịnh Tịnh, cười mơ màng: “Hay các cô trực tiếp hỏi anh đi.”

Dứt lời, vươn tay chỉ phía sau.

Mấy người Tịnh Tịnh ngẩn ra, không hẹn mà cùng quay đầu, thấy thân hình cao lớn của Kim Trần đang đứng cạnh sofa cúi xuống nhìn Kiều Mạt.

“Kim, Kim tổng...” Tịnh Tịnh chợt dạ chào một tiếng, mặc dù đang đùa giỡn, nhưng Kim Trần mặt lạnh luôn khiến mấy người bọn cô nom nớp sợ hãi. Bình thường có thể nói giỡn với cả Lục Tường, song khi đối mặt với Kim Trần, ba người luôn thấy mất tự nhiên.

Giờ bị bắt quả tang đang hỏi kích cỡ cái kia của người ta, rõ là xấu hổ mà, nếu bự còn đỡ, lờ mà là nắm kim châm thiệt...

Sống lưng Tịnh Tịnh hơi ớn lạnh.

Kim Trần khẽ cau mày nhìn Kiều Mạt, sau đó cúi đầu hỏi ba cô: “Nếu tôi nhớ không lầm thì nói thật chỉ cần một lần thôi đúng không?”

Bạn đang

“Khụ khụ khụ...” Vi Vi giả đồ bình tĩnh: “Bọn tui chơi quy tắc mới, mỗi người một lần.”

“Hừm?” Ánh mắt Kim Trần có chút nguy hiểm, cúi đầu nhìn ba cô nàng, tiếp theo chuyển sang Kiều Mạt, hỏi: “Phải không?”

Từ khi Kim Trần xuất hiện trong tầm nhìn của Kiều Mạt, ánh mắt cậu chưa từng rời khỏi mặt hắn một giây nào, cậu cười rất chi đơn thuần mà thỏa mãn, tình yêu trong mắt có thể ngán chết người ta. Nghe câu hỏi của Kim Trần, Kiều Mạt say túy lúy gật đầu:

“Đúng vậy, dù sao trong tim em chỉ có anh, mấy cô hỏi gì cũng chỉ có mình anh.”

Nghe lời say xin buồn nôn chẳng đầu chẳng đuôi của Kiều Mạt, bộ ba WSJ bỗng thấy da gà rớt đầy đất. Kim Trần lại có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ, coi bộ về sau thực sự không thể cho Kiều Mạt uống nhiều rượu, hai lần say xin trước đều nói năng vớ vẩn, bán luôn mình cũng chẳng hay. Nhưng những câu vớ vẩn lộn xộn này toàn lời ngon tiếng ngọt, Kim Trần nghe xong vẫn thấy ảm áp.

Hắn đến gần Kiều Mạt, kéo cậu lên, để cậu tựa vào lòng mình, đoạn quay sang nói với ba cô gái:

“Cậu ấy xin rồi, tôi đưa cậu ấy về trước, các cô từ từ chơi.”

Bộ ba WSJ lập tức gạt đầu, dùng ánh mắt cung tiễn hai người.

Kiều Mạt dựa vào lòng Kim Trần, đi theo hắn vài bước lại lên xoay người, chia hai ngón tay ra dấu với ba người, khoảng cách giữa hai ngón trở dựng thẳng rộng chừng một xích...

**một xích = 1/3m*

Sau đó, Kiều Mạt nháy mắt nghịch ngợm với ba cô nàng, bám trên người Kim Trần rồi khỏi quán bar.

Ba người trên ghế salon ngay như phồng một khác.

Tịnh Tịnh: “Ý ổng là sao? Chẳng lẽ đó là... kích cỡ của Kim tổng?”

Vi Vi: “Dòm là thấy kích thích rồi, Kim tổng đúng là uy vũ hùng tráng.”

Tô Tô: “Nhưng nghe là thấy đau rồi, Kiều Mạt quả nhiên sâu không lường được.”

...

Sau khi ảo tưởng chừng nửa phút, ba cô: “Mẹ ơi, ngại chết mất thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Khách Sạn Thoải Mái Ông Chủ Cũng Đẹp

Sau khi Kim Trần tha Kiều Mạt về phòng khách sạn, Kiều Mạt liền ngồi khoanh chân trên giường, lưng dựa đầu giường, trong lòng ôm cái gối, nhìn Kim Trần mà cười ngây ngô với ánh mắt mộng lung lờ mờ, trông như gấu trúc nhỏ ngây thơ đáng yêu.

Kim Trần bị cậu nhìn đến nổi trong lòng tức giận mà giận không nổi, trong mắt đã sớm đong đầy cung chiều, rồi lại cố ý nghiêm mặt giáo huấn cậu:

“Phẩm chất say rượu kém như vậy còn học đòi người ta nhậu nhẹt.”

Kiều Mạt chẳng nói chẳng rằng, chỉ ghé cằm lên gối, cười khoe răng trắng tinh, ánh sáng trong mắt càng thêm cảm dỗ.

Kim Trăn bị ánh mắt trần trụi của cậu khiêu khích sắp chịu không thấu, bèn đến trước đầu giường, cúi xuống nhìn cậu.

Kiều Mạt quẳng cái gối đi, chia hai tay với Kim Trăn, nói:

“Muốn ôm.”

Kim Trăn thờ dãi, ngọn lửa le lói trong ngực cũng bị bốn chữ bán manh ác ý dập tắt ngóm, hấn bắt đắc đi đành vuron tay bé Kiều Mạt lên.

Vừa dán vào người Kim Trăn, Kiều Mạt lại lập tức quán lấy hấn như bạch tuộc.

Kim Trăn luyện được lực eo, Kiều Mạt luyện được lực chân.

Lần này Kiều Mạt không treo an phận, mộng cứ liên tục đẩy về phía trước, vật trước người kè sát bụng Kim Trăn cọ cọ. Lát sau, rốt cuộc cọ đến mức Kim Trăn có phản ứng, phía dưới dội lên ngay giữa háng Kiều Mạt.

Ánh mắt Kiều Mạt sáng long lanh, đầu nghiêng qua, ôm cổ Kim Trăn, ghé tai hấn thì thầm:

“Phẩm chất say rượu kém cũng chả sao, phẩm chất trên giường tốt là được rồi, Kim Kim, hôm nay mình thử tư thế lão thụ bàn căn được hông?”

Ánh mắt Kim Trăn sáng rực.

Vì thế đêm nay,

Cổ thụ như chào đón xuân về, hoa nở hết lần này tới lần khác...

Sáng hôm sau, Kim Trăn cảm thấy kinh mạch trên cánh tay phải dường như đã thông hoàn toàn, cảm giác sảng khoái này khiến hấn có chút mừng rỡ. Hồi trước khi kinh mạch chưa đứt, Kim Trăn cũng không biết dẫn dắt chân khí trong cơ thể đi theo hướng nào, nên dù trong đan điền ẩn chứa sức mạnh dồi dào, hấn vẫn chẳng rõ cách sử dụng. Nhưng trải qua đêm ở miếu, Kim Trăn tựa hồ đã lảng máng dò xét được phương pháp khống chế chân khí, hiện tại hấn đã có thể cảm giác được chân khí đang chậm rãi di động trong kinh mạch cánh tay.

Kim Trăn nhìn nhìn Kiều Mạt còn đang mê man, tia âm áp trào dâng trong tim, hấn biết đây nhất định là kết quả song tu cùng Kiều Mạt. Kiều Mạt mang đến cho mình rất nhiều ngạc nhiên và kinh hỉ, Kim Trăn cảm thấy bản thân quá đổi may mắn. Hấn cúi xuống ôm Kiều Mạt vào lòng, dịu dàng hôn trán cậu.

Cảm nhận được nhiệt độ trên môi Kim Trăn, Kiều Mạt mơ màng than thở:

“Đừng nữa nữa, em mệt đến mức chân môi như rồi.”

Trái ngược với Kim Trăn được ăn chán chê thỏa mãn, Kiều Mạt lại rơi vào trạng thái thận hư, tí chân khí tích góp được nhờ cố gắng tu luyện trong Tặc Nang đã bị hai hiệp của Kim Trăn hấp thu gần hết.

Giờ phút này, trong đầu Kiều Mạt mơ mơ màng màng hiện lên một suy nghĩ:

Phải hỏi anh hai xem kim đan của Thái Thượng Lão Quân gửi đi chưa mới được, Kim Kim ngày càng đói khát rồi.

Nghe Kiều Mạt nói vậy, Kim Trăn mỉm cười, nhấc một chân của Kiều Mạt vắt lên người mình, nhẹ nhàng xoa bóp giúp cậu, tay kia thì vuốt ve sống lưng tròn nhẵn của cậu.

Kiều Mạt thoải mái ừ ừ vào lòng Kim Trăn, nom như chú mèo con đang măn nguyện, mặt cọ lên vòm ngực rắn chắc của Kim Trăn, vừa cọ vừa nghịch ngợm gặm hai cái, để lại một vòng dấu răng nho nhỏ.

Kim Trăn cúi đầu gặm tai cậu, ghé tai cậu nói nhỏ: “Chân môi, nhưng miệng chưa môi đúng không?”

Kiều Mạt: ...

Ngậm miệng ngay tắp lự, ngoan ngoãn rúc trong lòng Kim Trăn giả chết.

Kim Trăn cười xoa bóp cho Kiều Mạt nửa tiếng, sau đó nhìn đồng hồ, cúi xuống hỏi cậu:

“Sáng nay muốn ăn gì? Cháo bắp à?”

Kiều Mạt mở mắt, cười tủm tỉm gật đầu: “Muốn thêm bốn bánh bao, một lạp xưởng, hai trứng ốp la nữa cơ.”

Kim Trăn vỗ mộng Kiều Mạt, đoạn đứng dậy vào phòng tắm.

Ngày cuối cùng ở Đông Thành của Kiều Mạt trôi qua trên giường, tất tậ mọi việc từ ăn cơm đến tắm rửa đều được Kim Trăn hầu hạ, hành lý cũng do Kim Trăn thu xếp. Từ khi đuổi Ô Mãn sang phòng cách vách, các vấn đề sinh hoạt của Kiều Mạt biến thành Kim Trăn lo liệu. Nên xét từ góc độ khác,

Ô Mãn thỉnh thoảng cũng thấy vậy là công bằng rồi, tiền lương không đổi, lượng công việc bớt một nửa.

Đến chiều, Kiều Mạt rút cuộc bò dậy khỏi giường, lúc này cả đoàn phim đã sẵn sàng xuất phát, chuẩn bị đi sân bay. Kim Trần thu dọn đồ đạc xong thì tới phim trường, phụ giúp nhân viên công tác gửi vận chuyển hành lý.

Kiều Mạt lê bước chân bủn rủn sang phòng Ô Mãn kế bên, định hỏi hần gần đây có liên lạc với Ngao Tứ không. Nhưng dọm đến cửa phòng, Kiều Mạt đã cảm nhận được tia khí tức khác thường, dường như trong phòng Ô Mãn loáng thoáng toát ra ma khí.

Kiều Mạt hơi kinh hãi, bèn gõ cửa rầm rầm, lát sau Ô Mãn ra mở cửa, thấy Kiều Mạt ngoài cửa thì có chút kinh ngạc.

Kiều Mạt đánh giá Ô Mãn, thấy hần không có gì bất thường, liền phóng mắt nhìn ra sau lưng hần. Ô Mãn thấy thế, nét mặt khẽ run lên, kéo Kiều Mạt vào phòng.

Vào phòng xong, Kiều Mạt liếc mắt thấy ngay con cú mèo trên giường Ô Mãn.

Kiều Mạt dòm dòm Ô Mãn, nói: “Ngươi... dụ dỗ em gái thực sự không phân biệt tuổi tác, nghề nghiệp và chủng tộc nha.”

Ô Mãn cười xấu hổ: “Điện hạ, tôi cảm thấy nó tuy là ma vật, nhưng có vẻ không hề hung tàn, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, bữa đó ở trên núi nó cũng không có ác ý gì với chúng ta. Nên tôi nghĩ coi như trả nó một ân tình, chờ vết thương của nó khá hơn sẽ kêu nó về Ma giới.”

Kiều Mạt ngẫm nghĩ rồi thở dài: “Ô Mãn, từ nhỏ mẫu hậu đã nói với ta rằng hai tộc thần ma xưa nay không đội trời chung, tuy mấy trăm năm qua đã bớt xung đột, nhưng cũng luôn nước giếng không phạm nước sông, chẳng có giao tình gì. Trước khi đến nhân gian, Quy thừa tướng còn cố ý dặn ta nếu gặp người Ma giới phải tức tốc tránh xa. Dù ma vật này chưa làm gì thương thiên hại lý, song chẳng ai có thể cam đoan nó khỏi hần rồi có đại phát ma tính hay không, ngươi bắt nó về đây, quả thực không phù hợp với tác phong nhất quán của người Tiên giới.”

Ô Mãn trầm mặc, đoạn mở miệng: “Điện hạ, thứ cho tôi nói thẳng, ngày ấy tại đỉnh núi, chắc ngài cũng cảm nhận được đúng không, trên người Kim tổng...”

Kiều Mạt gật đầu: “Ta biết, trên người Kim Kim có ma khí, hơn nữa còn rất mạnh, nhưng Kim Kim không giống vậy, ta sẽ nghĩ biện pháp tìm ra nguyên nhân dị biến trên thân thể anh, đuổi ma vật đi.”

Nom sắc mặt hơi tái của Ô Mãn, Kiều Mạt thở dài, mở thiên nhãn nhìn cú mèo kia, chỉ thấy chân khí trong người nó chẳng còn lại bao nhiêu, kinh mạch trên ngực bị thương nghiêm trọng, tuy là ma vật, nhưng chỉ số nguy hiểm e rằng còn thua người phạm.

Kiều Mạt cân nhắc, xong nói với Ô Mãn: “Được rồi, ngươi có thể tạm thời mang nó theo, nhưng phải chú ý coi chừng nó, đừng để nó thương tổn người khác, chờ vết thương của nó khá lên phải kêu nó mau về Ma giới. Nhớ cố gắng che giấu khí tức của nó, đừng quên Tạ Thanh Thần còn ở trong đoàn phim, ngộ nhờ cô ta phát hiện, có khả năng sẽ trực tiếp bắt nó rồi thay trời hành đạo tiêu diệt.”

Ô Mãn nghe vậy, mắt ánh lên vẻ vui mừng, gật gật đầu, sau đó lấy Mặc Hồ và Tặc Nang ra giao cho Kiều Mạt.

“Điện hạ, hai tiên khí này giao cho ngài.”

Kiều Mạt nhận xong, nghĩ sao lại đưa Tặc Nang cho Ô Mãn, bảo: “Cái này cho ngươi dùng tạm, đựng đồ đạc tiện hơn, lúc cần thiết có thể nhét nó vào, người bình thường không cảm nhận được.”

Cõi lòng Ô Mãn ấm áp, cảm thấy áy náy sâu sắc vì suy nghĩ muốn đổi nghề hôm qua của mình, hoàng tử nhỏ đúng là quá tốt, thiện lương lại hào phóng, có người chủ hiền lành nhường này, rủa còn cầu gì hơn nữa.

Vì vậy, Ô Mãn cung kính trông theo hoàng tử nhỏ ra cửa. Nhưng Kiều Mạt sức nhớ tới cái gì lại quay đầu bảo Ô Mãn:

“À đúng rồi, tí nữa chúng ta chuẩn bị lên máy bay, ngươi nhớ đi mua năm mươi cái donut.”

Ô Mãn ân cần gật đầu.

“Còn nữa, ta với Kim Kim có tổng cộng bảy cái vali, hồi nữa ngươi đi dọn lại đây.”

Ô Mãn tiếp tục gật đầu.

“Đúng rồi, trước khi đi nhớ gọi cho anh hai, cho anh biết hành trình của chúng ta, với cả dặn anh tranh thủ lo vụ kim đan đi.”

Ô Mãn gật đầu.

“Còn nữa, sổ tay công lược tình yêu kia không thích hợp nữa rồi, ngươi viết quyển khác cho ta đi.”

Ô Mãn nghe vậy thì hơi hơi 囧, hỏi: “Điện hạ, chả lẽ viết sổ tay công lược thất tình sao ạ?”

“Đương nhiên không.” Kiều Mạt phồng má lườm Ô Mãn: “Viết sổ tay công lược làm tình ấy, coi thử tư thế nào thoải mái nhất lại không mỏi eo đau chân.”

Ô Mãn: ...

Hay lúc gọi cho Nhị hoàng tử cứ tiện thể hỏi xem chỗ anh ta còn thiếu người không nhì.

Bây giờ tối, đoàn phim tới sân bay. Trong thời gian ở phòng chờ, Đào Di cất giọng có chút bất mãn:

“Sao phải đặt chuyến bay trễ thế này? Tối nay cũng gần nửa đêm còn gì.”

Đầu Trọc đứng một bên vừa tính toán hành lý và nhân số, vừa mở miệng đáp:

“Bà cô ơi, thoải mái gì mà cái đi, thứ nhất là hôm qua mới quay xong, nguyên ngày nay thu dọn đồ đạc, đây là chuyến bay thích hợp nhất. Thứ hai, tiêu phí của đoàn phim tại Đông Thành đã vượt dự toán nghiêm trọng rồi, nên chúng ta chỉ có thể ngồi chuyến bay giá rẻ, Kim tổng không bắt chúng ta ngồi tàu là hên lắm rồi đó.”

Đào Di bĩu môi, không nói gì. Ai cũng biết Kim Trăn càng thành thạo với công việc sản xuất phim, thì bản tính keo kiệt tiết kiệm cũng chậm rãi bộc lộ.

Ô Mãn gần đó tha mìn mấy cái vali đi gửi vận chuyển, Kiều Mạt thì khoải chí dựa lên người Kim Trăn, hưng phấn hết ngó đông lại ngó tây.

“Kim Kim, anh đi Cửu Trại bao giờ chưa? Em nghe nói ở đó có một biển gọi là biển Tiền Trúc, em mê biển nhất đó.”

Kim Trăn: “... Đó là hồ, không phải biển.”

Kiều Mạt: “Gi? Vậy sao gọi là biển, thiếu văn hóa thiệt đáng sợ.”

Kim Trăn: ...

Câu hỏi của Kiều Mạt luôn hết sức cao thâm

Từ khi máy bay cất cánh đến khi hạ cánh, Kiều Mạt luôn mồm lái nhai như bé con tò mò hết lần trước, mãi đến khi bị chặn miệng.

Đến sân bay thì đã hơn mười giờ tối, mọi người lần lượt bước lên hai xe buýt đã chờ sẵn, trực chỉ khách sạn.

Sau gần hai tiếng trên đường núi gập ghềnh xóc nảy, khi mọi người cảm thấy xương cốt sắp rã ra tới nơi, thì rốt cuộc cũng đến khách sạn.

Nhưng khiến mọi người mừng hóm là điều kiện khách sạn rất tốt, rõ ràng cao cấp hơn khách sạn ở Đông Thành, cả đoàn phim hò hét chạy vào đại sảnh.

Kim Trăn nhìn tên khách sạn, cảm thấy hơi kỳ lạ, hình như khách sạn xác nhận mấy bữa trước đầu phải chỗ này, bèn gọi Lục Tường và Đầu Trọc lại đây chứng thực.

Đầu Trọc đắc ý khoe Kim Trăn và Lục Tường: “Đúng rồi, vốn dĩ không đặt khách sạn này đâu, đây là khách sạn năm sao mà, có thể xem như số một số hai ở vùng này đó, giờ lại sắp bước vào mùa du lịch cao điểm, hồi trước tôi cũng từng hỏi thử rồi, căn bản không đặt nổi. Nhưng ai ngờ chúng ta lại hên dữ vậy, hôm qua có một đoàn du lịch đến hạn trả phòng, ông chủ khách sạn liền gọi điện cho tôi, nghe nói chúng ta tới quay phim nên lập tức giảm giá, hi vọng chúng ta tích cực giúp anh ta quảng cáo, vì vậy mới lâm thời đổi thành khách sạn này.”

Nghe thế, Kim Trăn gật đầu, không ý kiến gì. Mọi người trong đại sảnh thấy cơ sở vật chất sang trọng của khách sạn thì mắt sáng rỡ, sôi nổi cao hứng đi nhận thẻ phòng.

Đúng lúc này, bỗng thấy một chàng trai cao gầy bước ra từ sâu trong đại sảnh, hấn mặc áo somi hoa văn chìm màu tím, quần da bó sát, mang đôi bốt Dr. Martens cổ cao, tóc dài phủ tai rũ hai bên má, còn xỏ khuyên tai kim cương sáng lấp lánh, lông mày kiếm khí khái mà không kém phần tuấn tú, trong đôi mắt phượng lại hàm chứa phong tình khác biệt.

Chàng trai mỉm cười đi về phía ba người Kim Trăn, các nhân viên phục vụ của khách sạn rối rít dừng chân, cúi chào chàng trai đang vuốt cằm.

Đầu Trọc nâng mắt nhìn nhìn chàng trai, nghi hoặc hỏi: “Anh là ông chủ khách sạn này à?”

Chàng trai cười gật đầu, ánh mắt quét qua mặt ba người, mở miệng nói:

“Chào mọi người, hoan nghênh đến đây, tôi tên là Hoa Linh, chủ khách sạn này.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Quân Không Phải Thích Cởi Là Cởi

Kim Trần lia mắt qua Hoa Linh đối diện một chút, lập tức lại chuyển lực chú ý về Kiều Mạt phía sau. Kiều Mạt đang trò chuyện gì đó với Tạ Thanh Thần tại cổng khách sạn, hai người cười nói vui vẻ, Hoa Dung đứng kế bên nhìn cả hai.

Ánh mắt Lục Tường nhìn Hoa Linh ngược lại có vài phần hứng thú, hần khẽ nhưong mảy, bắt chuyện với Hoa Linh.

Hoa Linh khách sáo hàn huyên vài câu cùng Lục Tường, sau đó quay sang nhìn Tạ Thanh Thần ngoài cổng, trên mặt thoáng lộ vẻ kinh ngạc, bèn hỏi Lục Tường: “Vị kia là anh họ Tạ Thanh Thần sao?”

Lục Tường gật đầu.

Hoa Linh mở to mắt, khuôn mặt tuấn tú hơi tỏ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nói: “Tôi là fan bụi đời, có thể xin chữ ký của cô không?”

Trong mắt Lục Tường hiện vẻ nghi hoặc, nhưng loáng cái đã biến mất, cười đáp: “Đương nhiên có thể, chúng tôi sẽ ở đây một thời gian mà, cậu muốn cô ấy mỗi ngày ký tên một lần cũng được, ha ha ha.”

Hoa Linh nghe vậy, liền mỉm cười đến gần Tạ Thanh Thần xin chữ ký và chụp ảnh chung. Mặc dù Tạ Thanh Thần hơi mệt mỏi, nhưng vẫn khởi động phong thái ảnh hậu, dịu dàng đồng ý đề nghị của Hoa Linh, hào phóng chụp ảnh cùng hắn, tiếp theo ký tên lên mặt trái danh thiếp của hắn. Hoa Linh cất chữ ký đi, cảm ơn Tạ Thanh Thần xong thì dời mắt sang Kiều Mạt đứng cạnh cô.

“Đây là cậu Kiều Mạt đúng không? Chào cậu, tôi tên Hoa Linh, có thể xin cậu ký tên cho tôi được không?” Hoa Linh nhìn Kiều Mạt với đôi mắt tràn ngập ý cười.

Kiều Mạt thoáng ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, thoáng ra chiều ngạc nhiên. Đây tuyệt đối không phải giả vờ, vì được fan nhận ra bên ngoài còn xin chữ ký quả thực là lần đầu với cậu.

Hoa Linh tiếp tục nói: “Mấy năm trước tôi rất thích một ca khúc do nhóm các cậu hát, sau lại nghe nói các cậu giải tán, luôn cảm thấy rất đáng tiếc, không ngờ hôm nay lại được gặp cậu ở đây.”

Nghe thế, Kiều Mạt nghiêng đầu chớp mắt, đoạn vươn tay chỉ Hoa Dung đứng sau Tạ Thanh Thần, bảo Hoa Linh:

“À, vậy anh nhờ anh ta ký đi.”

Hoa Linh: ...

Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Hoa Dung, cất giọng ngờ ngợ: “Vị này là?”

Hoa Dung: ...

Kiều Mạt: “Không phải anh bảo thích nhóm bọn tôi sao? Vậy nhờ anh ta ký đi, chữ anh ta đẹp hơn tôi.”

Hoàng tử nhỏ nói thật, trình độ thư pháp của cậu hiển nhiên bỏ xa người thường mấy con phố, nhưng đó là với bút lông, còn với bút đầu cứng thì hiện vẫn đang trong giai đoạn học cách cầm bút.

Trên mặt Hoa Linh hơi lộ vẻ hối lỗi, bình tĩnh bảo Hoa Dung: “Hầy, trời hơi tối, không nhận ra cậu Hoa, thật có lỗi, có thể xin cậu ký tên không?”

Hoa Linh lại rút ra tấm danh thiếp khác, Hoa Dung ngẩng đầu dòm đèn treo pha lê cực sáng trên đỉnh đầu, yên lặng nhận danh thiếp, ký tên mà khoe miệng giật giật.

Hoa Linh nhận chữ ký, nói cảm ơn, xong bắt chuyện với cả ba người.

“Từ khi giải tán nhóm, hình tượng lẫn khí chất của cậu Hoa thay đổi không nhỏ nhỉ? Trái lại Kiều Mạt vẫn giống hệt năm đó, vẫn đi theo lộ tuyến học đường trong sáng.” Hoa Linh cười nói, tầm mắt lại lặng lẽ đặt lên người Kiều Mạt.

Kiều Mạt khoanh tay, ánh mắt nhìn Hoa Linh có chút tò mò, đánh giá quần áo của Hoa Linh từ trên xuống dưới, phát hiện dù hắn đang mặc loại quần bó mình ghét nhất, nhưng mặc trên người Hoa Linh lại có vẻ rất thoải mái, hơn nữa còn... gọi cảm. Vải da màu đen ôm trọn đôi chân dài của Hoa Linh, trông vừa vặn lại không chật chội, trong đầu Kiều Mạt lập tức ảo tưởng đáng về Kim Trần mặc quần này.

Thân hình của Kim Trần to hơn Hoa Linh, cơ bắp trên đùi dồi dào hơn, móng cũng cong hơn, nếu mặc loại quần bó sát lồ lộ này... Hoàng tử nhỏ nhìn quần Hoa Linh lom lom, huyết khí khẽ dâng lên.

Thấy trong mắt Kiều Mạt bỗng toát ra sự kinh diễm xen lẫn khiêu khích, Hoa Linh cười nhún mày, hỏi:

“Kiều Mạt, nhìn cái gì mà say mê dữ vậy?”

Kiều Mạt ngẩng đầu, ánh mắt ra chiều chờ mong, chỉ vào quần Hoa Linh, hỏi: “Quần này anh mua ở đâu vậy? Có thể gửi link taobao cho tôi không?”

Hoa Linh: ...

Tạ Thanh Thần kể bên nghe vậy liền bật cười, Hoa Dung cũng liếc nhìn Kiều Mạt đầy khinh bỉ, bảo:

“Đây là mẫu mới nhất của Prada năm nay, đặt trước còn chưa chắc mua được đâu.”

Kiều Mạt nghe vậy, tuy không biết “không lời thôi” là ý gì, song nghe ngữ khí của Hoa Dung thì biết quần này rất khó mua, không khỏi lộ vẻ thất vọng.

**âm Hán Việt của Prada là “phổ lập đạt (pu la da)”, không lời thôi là “bất lập thập (bu la ta)”, hai cái đọc gần giống nhau*

Ánh mắt Hoa Linh nhìn Kiều Mạt càng thêm dạt dào hứng thú, cười bảo Kiều Mạt rằng: “Tôi có người bạn chuyên kinh doanh mặt hàng này, nếu cậu thích, tôi có thể nhờ bạn tôi đặt mua giúp một cái.”

“Thiệt hả?” Kiều Mạt thoáng cái sáng mắt, hưng phấn nhảy lên một bước, đến trước mặt Hoa Linh.

Hoa Linh gật đầu, tiếp theo đánh giá dáng người Kiều Mạt, nói: “Nhìn dáng cậu thì chắc cùng size với tôi.”

Kiều Mạt lắc đầu: “Không phải tôi mặc, phải lớn hơn một size, ừm, không đúng, lớn hơn hai size, à thôi, lớn hơn một size đi, bó bó chút mới đẹp. Nhưng chỉ hơn một size thì có chật quá không ta, đúng rồi, quần này có co giãn không?”

Kiều Mạt lại kề sát mặt dòm kỹ cái quần kia, đoạn ngừng đầu hỏi Hoa Linh.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở khi nói chuyện của Kiều Mạt dường như cũng phả lên mặt Hoa Linh. Cảm nhận được hương vị khoan khoái nhẹ nhàng âm áp truyền đến từ cơ thể Kiều Mạt, Hoa Linh hít một hơi, trông mắt ánh lên tia sáng. Mang theo chút hàm ý trêu ghẹo, hất cùi đầu thì thầm bên tai Kiều Mạt:

“Muốn tôi cời ra cho cậu nhìn không?”

Giọng Hoa Linh trầm thấp mà giàu từ tính, trong âm điệu khàn khàn tựa hồ mang theo vài phần mê hoặc, hất cùi đầu, hít một hơi, chú ý quan sát phản ứng và nét mặt của Kiều Mạt.

Hiềm nỗi, đỏ mặt và ngượng ngùng mà Hoa Linh dự đoán lần chờ đợi không hề xuất hiện trên mặt người đối diện.

Kiều Mạt nghe Hoa Linh nói xong thì hớn hờ gật đầu, dứt khoát đáp: “Được, cời đi.”

Hoa Linh: ...

Hắn hoài nghi nhìn mặt Kiều Mạt, xác nhận dụng ý thực sự của cậu, tiếc rằng trong mắt Kiều Mạt chỉ có sự chờ mong và cảm kích đơn thuần, không lẫn một tia tạp chất nào. Vài giây sau, Hoa Linh rút cuộc khẳng định “cời đi” trong miệng Kiều Mạt chính là cời đi theo đúng nghĩa đen, tương tự như mấy câu ăn đi, đi thôi này nọ, không chứa chút ám chỉ tình dục dâm dăng nào...

Tạ Thanh Thần kể bên quả thực nghe không nổi nữa, cô cười vỗ vai Kiều Mạt:

“Trước mặt mọi người lại kêu người ta cời quần là sao? Không sợ Kim tổng nghe thấy à.”

Kể đó, cô lại quay sang giải thích với Hoa Linh: “Anh Hoa đừng để ý, Kiều Mạt lúc nào cũng... ăn nói thẳng đuột vậy hết.”

Hoa Linh lại ra chiều chán chường đầy khoa trương: “Lần đầu tiên tôi mới biết hóa ra sức hấp dẫn của mình còn thua một cái quần.”

Tạ Thanh Thần cười cong cả mắt: “Tôi cũng thật không ngờ sức hấp dẫn của mình còn thua cả đàn ông.”

Hoa Linh nghe vậy thì khẽ ngó ra, Tạ Thanh Thần nhìn Hoa Linh một cái đầy sâu xa, không nói gì thêm mà đến quầy tiếp tân nhận thẻ phòng cùng Hoa Dung.

Kiều Mạt vẫn tập trung chú ý cái quần của Hoa Linh, lúc này cậu cũng ý thức được lời ban nãy của mình ngớ ngẩn cỡ nào, sao có thể bắt người ta cời quần trước bàn dân thiên hạ chứ, nên trực giác cho rằng ý Hoa Linh là về phòng rồi mới cời cho mình nhìn...

Cậu suy tư giây lát, tiếp tục hưng phấn nói: “Hoa Hoa, bữa nay trễ rồi, bằng không ngày mai anh đến phòng tôi đi...”

Kiều Mạt còn chưa dứt lời, phía sau đã vang lên giọng nói âm trầm của Kim Trần: “Đến phòng em làm gì?”

“Thì cời quần đó.” Kiều Mạt buột miệng thốt ra.

Vừa nói xong, Kiều Mạt tức khắc cảm thấy sống lưng lạnh buốt, cậu chớp chớp mắt, rút cuộc thoát khỏi trạng thái điên cuồng si mê quần, thông thả quay đầu lại. Thấy sắc mặt âm u của Kim Trần, Kiều Mạt cười gượng, mở miệng giải thích:

“À nè, Kim Kim, hồng phải như anh nghĩ đâu. Em kêu Hoa Hoa vào phòng thực sự chỉ để thuận khiết cời quần thôi.”

Hoa Linh: ...

Đây là đang —— giải thích hả?

Kim Trăn liếc mắt nhìn Hoa Linh, sau đó lạnh lùng nhìn Kiều Mạt, nhướn mày nói: “Hoa Hoa?”

“A!” Kiều Mạt vội ngẩng đầu nhìn Hoa Linh: “Anh gọi là Hoa cái gì nhỉ?” Vừa hỏi vừa nôn nóng nháy mắt với Hoa Linh, ý bảo hắn trả lời lẹ lên.

Sắc mặt Kim Trăn thực sự đã đen đến không thể đen hơn, hắn túm Kiều Mạt qua, lạnh giọng nói với Hoa Linh:

“Anh Hoa, thật ngại quá, chúng tôi xin phép về phòng nghỉ ngơi trước.”

Hoa Linh dòm dòm Kim Trăn, trên mặt đã khôi phục nụ cười, gật đầu nói: “Xin mời, hi vọng hai người ở thoải mái, nếu có bất luận bất mãn và yêu cầu nào có thể tới tìm tôi mọi lúc, tôi ở tầng cao nhất.”

Kim Trăn lãnh đạm nhìn thoáng qua Hoa Linh, không nói gì, kéo Kiều Mạt đi thẳng vào thang máy. Mãi đến khi vào phòng, Kim Trăn vẫn chưa nói câu nào với Kiều Mạt, dùng hành động thực tế biểu đạt tâm trạng khó chịu.

Vào phòng, Ô Mẫn dọn hành lý xong hết thì chuẩn mất dạng. Kiều Mạt ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn sấp đến gần Kim Trăn đang ngồi trên salon như chú chó nhỏ, ghé lên vai hắn, má cọ cọ tai Kim Trăn, nói:

“Kim Kim, đừng giận mà, em chỉ cảm thấy cái quần của anh ta rất đẹp thôi.”

Nghe thế, lông mày Kim Trăn càng nhíu chặt: “Em thích loại quần bó sát đó à? Chẳng phải em chỉ hận không thể ra ngoài cũng khỏi mặc quần sao?”

Kiều Mạt liếm liếm môi, trong mắt hiện lên tia thèm khát, đáp: “Không phải em mặc, là cho anh mặc.”

Kim Trăn: “... Em thấy anh mặc loại quần phóng dăng đó bao giờ chưa?” ❖

Kiều Mạt lắc đầu: “Chưa từng thấy, thế nên mới muốn nhìn.” Đoạn, Kiều Mạt quỳ gối trên ghế, hai tay ôm eo Kim Trăn từ phía sau, mở miệng nói: “Kim Kim, mong anh rất cong, rất đẹp, em nghĩ nếu mặc loại quần đó nhất định sẽ gọi cảm lắm, ây da, mới nghĩ đã muốn chảy máu mũi...”

Kim Trăn: ...

Lát sau, Kim Trăn kéo Kiều Mạt từ sau lưng đến trước ngực, cười như không cười mà đối diện với Kiều Mạt, bảo:

“Coi bộ tôi qua em vẫn chưa đủ mệt, vẫn còn tinh lực nhớ thương mấy chuyện nhảm nhí nhĩ?”

Kiều Mạt nghiêm túc đáp: “Mông anh là chuyện đứng đắn.”

Kim Trăn bế thốc người trong lòng lên, đi về phía giường lớn trong phòng ngủ, nói như đinh đóng cột bên tai Kiều Mạt:

“Vậy mình làm ít chuyện đứng đắn đi.”

Kim Trăn thay đổi phong cách thường ngày, lột sạch Kiều Mạt rồi sờ hôn khiêu khích hơn một tiếng, lại chậm chạp không chịu nhập động. Hoàng tử nhỏ nằm vênh trên giường rốt cuộc chịu hết xiết, vừa thở hắt hắt vừa xin khoan dung

“Còn dám nhớ thương quần người khác không?”

“Hong dám.”

“Còn dám nhớ thương mông anh không?”

“Hong dám.”

“Chuyện đứng đắn là gì?”

“Là, là mông em, lẹ lên, mau làm chuyện đứng đắn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Song Tu Cũng Có Thể Mở Rộng

Đây là lần đầu tiên Kim Trần và Kiều Mạt làm chuyện đứng đắn hai đêm liền. Hồi còn ở Đông Thành, Kiều Mạt thường không bỏ dậy nổi sau một đêm, Kim Trần xót cậu, toàn cách vài ngày mới làm. Từ khi có quy định ngày chẵn ngày lẻ, Kiều Mạt chủ yếu dựa theo tiết tấu làm một nghỉ ba.

Nhưng tối nay, xét thấy Kiều Mạt nhớ thương mấy thứ linh tinh không nên nhớ thương thuộc nửa người dưới như quần rồi mông, Kim Trần quyết định thi hành trừng phạt nhẹ với cậu.

Hoàng tử nhỏ đau khổ xin tha cọng thêm làm nũng lâu oi là lâu, Kim Đại Kê đến trễ rốt cuộc chịu làm việc.

Tuy Kim Trần ôm tâm tư khiển trách, nhưng vẫn đau lòng cơ thể người dưới thân, nắn hai hiệp thì thu binh. Nhưng dù thế cũng đã hơn hai tiếng trôi qua, Kiều Mạt mệt đến mức tê liệt ngã vào lòng Kim Trần, chìm vào giấc ngủ sâu.

Kim Trần ôm người trong lòng, mỹ mãn nhắm mắt lại.

Sáng hôm sau, Kim Trần dậy sớm đi chọn cảnh chuẩn bị quay phim cùng nhóm Lục Tường. Trước khi đi, Kiều Mạt còn đang mê man, Kim Trần đến nhà ăn gọi món Kiều Mạt thích, bỏ trong cả mền giữ ấm rồi đặt trên đầu giường cậu, sau đó rời đi.

Kiều Mạt ngủ một lèo đến tận 11h trưa, rồi bị bụng mình kêu réo đánh thức.

Cậu nằm sấp trên giường, mở mắt, thấy vị trí của Kim Trần bên cạnh trống không, biết chắc là hấn ra trường quay ngoại cảnh rồi. Trong phòng khá tối, nhưng tia sáng xuyên qua khe hở của tấm rèm che thật dày trên cửa sổ sát đất cho Kiều Mạt biết hiện tại chắc chắn không còn sớm, cậu nhấc cánh tay lên, lập tức cảm thấy toàn thân đau nhức như xương cốt muốn rã, không khỏi hít một hơi.

Lúc này, một âm thanh vang lên trong phòng: “Cậu tỉnh rồi à?”

Thân thể đang nằm sấp trên giường của Kiều Mạt cứng còng, cậu không ngờ trong phòng còn người khác, hơn nữa giọng người này quen quen, tối qua mới nghe tức thì. Cậu gian nan quay đầu qua, thấy Hoa Linh đang ngồi trên ghế da trước bàn đọc sách.

Kiều Mạt tròn mắt kinh ngạc nhìn Hoa Linh, hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Hoa Linh nghe vậy thì mỉm cười, thông thả đứng lên đến gần Kiều Mạt, ngồi bên giường.

“Chẳng phải cậu bảo tối hôm nay tới sao?”

Bấy giờ Kiều Mạt mới nhớ hôm qua mình nói với Hoa Linh trong đại sảnh rằng:

“Hoa Hoa, bữa nay trễ rồi, hay ngày mai anh đến phòng tôi đi...”

Cậu lập tức ra chiều giật mình: “À, đúng rồi, tại đêm qua mệt quá, tôi không ngờ anh đến sớm dữ vậy.”

Hiện tại Kiều Mạt đang nằm sấp trên giường, trên người đắp mền chăn mỏng, hơn nữa chỉ phủ đến eo, gần như lộ hết lưng.

“Í? Không đúng? Anh vô bằng cách nào? Kim Kim không khóa cửa hả?” Hoàng tử nhỏ chậm tiêu rốt cuộc ý thức được tình huống trước mắt có gì sai sai, cậu ngẩng đầu nhìn Hoa Linh ngồi cạnh mình, trên mặt hấn treo nụ cười, trong mắt lại chứa ánh sáng khác thường.

“Tôi đặc biệt tới tìm cậu.” Hoa Linh đáp.

Đầu óc của Kiều Mạt đã triệt để tỉnh táo, cậu nhớ lại biểu hiện của Hoa Linh trong đại sảnh tối qua, thái độ với mình đúng là hơi kỳ lạ.

Cậu dòm Hoa Linh, ánh mắt toát ra tia bi ai, trầm giọng nói: “Hoa Hoa, đừng phải lòng anh, anh chỉ là một truyền thuyết thôi.”

**đừng phải lòng anh, anh chỉ là một truyền thuyết thôi: lời của bài hát “Anh chỉ là một truyền thuyết”. Link nghe thử:*
https://youtu.be/UR_Kc9eXXeE

Thân mình Hoa Linh nháy mắt cứng đờ như bị sét đánh, nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi sau, mặt hấn đã hiện lên ý cười, nhìn Kiều Mạt trên giường, cúi đầu, khẽ sát cổ cậu, dịu dàng hỏi:

“Anh lỡ thích truyền thuyết mất rồi, làm sao giờ?”

Kiều Mạt rầu rĩ nhìn khuôn mặt dí sát chóp mũi mình, nghiêm mặt nói:

“Thích cũng vô dụng thôi, cả thân xác lẫn trái tim tôi đều thuộc về Kim Kim.”

Khóe miệng Hoa Linh vẽ ra nụ cười quỷ dị, nhìn Kiều Mạt bảo: “Cậu nhìn trúng Kim Trần là vì song tu chứ gì?”

Kiều Mạt nghe thế thì sùng sốt, trong mắt nhất thời toát ra tia cảnh giác, lúc này mới phát giác mình quá sơ suất. Chiều theo trình độ đề phòng của cậu,

dù đang ngủ mơ, nhưng trong phòng có người vào, cậu cũng đâu thể không cảm nhận được gì. Coi mò Hoa Linh này không đơn thuần chỉ là một ông chủ khách sạn. Kiều Mạt nhanh chóng điều động tia chân khí còn sót lại trong cơ thể để mở thiên nhãn, nhìn về phía Hoa Linh.

Nhưng khiến Kiều Mạt kinh ngạc là cậu hoàn toàn không nhìn được tình trạng kinh mạch của Hoa Linh, thiên nhãn tựa hồ mất tác dụng trước mặt hắn. Chuông cảnh báo trong đầu Kiều Mạt réo inh ỏi, ngay cả nhóm long tử tu vi cực cao trong Long cung, Kiều Mạt nhìn họ còn mơ hồ thấy được ít hướng đi của kinh mạch.

Tình huống thiên nhãn mất hiệu lực chỉ từng xảy ra một lần, chính là lúc cậu nhìn kinh mạch của phụ vương. Kể từ đó, hoàng tử nhỏ biết rằng, chỉ khi tu vi của đối phương vượt qua kỳ Đại Thừa mới xuất hiện tình huống này. Hoa Linh vậy mà đã vượt qua Độ Kiếp, hẳn là... Người? Ma?

Thấy Kiều Mạt tỏ vẻ kinh ngạc, Hoa Linh cười, chỉ thấy quanh người hắn bùng tụ một tầng sương mù vàng nhạt, trong mắt dâng lên một luồng sáng vàng. Hắn cười bỏ cấm chế tu vi trên người, phô bày tình trạng kinh mạch trước mắt Kiều Mạt.

Thấy mảng kim quang trong bụng Hoa Linh, hoàng tử nhỏ thất kinh, cậu căn bản không nhìn thấy kích cỡ nội đan của Hoa Linh, nội đan hệ kim của hắn đã hoàn toàn dung hợp với kinh mạch toàn thân, nội đan luyện hóa thành vô hình, đây đúng là biểu hiện sau Độ Kiếp.

Bấy giờ Kiều Mạt chẳng quan tâm cơ thể như thế nào nữa, cậu ngóc cổ lên, tập trung quan sát mặt Hoa Linh.

Hoa Linh cười nhẹ, nhìn Kiều Mạt bằng ánh mắt sâu xa, hỏi:

“Tiểu yêu tinh, hài lòng chỗ cậu mới thấy không?”

Kiều Mạt: ...

Yêu tinh em gái mi, bốn hoàng tử đường đường Đại Long tộc.

Kiều Mạt toan thốt ra, đột nhiên ý thức được Hoa Linh hẳn đã nhìn thấu mình không phải người phàm, song hắn không biết bản thể của mình là gì, nên theo lý cho rằng mình là yêu tinh lấy yêu nhập đạo. Cậu nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng nhận được.

Thứ nhất, vẫn chưa biết Hoa Linh rốt cuộc là cái giống gì.

Thứ hai, Đại Long tộc chẳng còn dư mặt mũi cho cậu quở nữa.

Kiều Mạt chớp mắt, hít một hơi thật sâu, hỏi: “Anh là ai?”

Hoa Linh cười đáp: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi có thể cho cậu thứ cậu muốn.”

Kiều Mạt hỏi: “Anh biết tôi muốn gì sao?”

Ý cười trong mắt Hoa Linh càng đậm, hắn vươn tay, khẽ vuốt phần eo sau lưng Kiều Mạt.

Tuy cách một lớp chăn, Kiều Mạt vẫn cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của Hoa Linh, cậu nhú mào, trực giác có chút phản cảm với đụng chạm như vậy, giây giũa muốn quay người. Nhưng hai giây sau, thân thể cậu chợt khựng lại, nằm cương cứng trên giường như thạch cao. Sau một lúc lâu, Kiều Mạt ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, trong mắt mang theo chút nghi hoặc.

Cậu cảm giác được một luồng chân khí mạnh mẽ chảy ào ạt vào huyết mệnh môn trên thất lưng. Chân khí hệ kim đúng là tương sinh với hệ thủy của hoàng tử nhỏ, Kiều Mạt chỉ thấy sự sáng khoải tức khắc trào dâng trong cơ thể, đan điền thiếu hụt cấp tốc bốc lên chân khí, kim thủy dung hợp lẫn nhau, chân khí tăng lên nhanh gấp bội.

Bạn đang

Hoa Linh vẫn giữ nguyên nụ cười, nhìn Kiều Mạt nói:

“Cảm nhận được chưa? Đây mới là cảm giác vốn có của song tu, mà thế này bắt quá là hạt cát trong sa mạc thôi, nếu tiến hành theo phương pháp thông thường, tu vi của cậu sẽ tăng càng nhanh.”

Nhìn nét mặt ngạc nhiên của Kiều Mạt, Hoa Linh biết cậu lần đầu tiên có cảm giác này, không khỏi lắc đầu:

“Cậu đúng là khiến tôi kinh ngạc, lần đầu tôi mới gặp dạng ngu ngốc tìm người song tu, ngược lại khiến mình lỗ vốn như cậu. Chẳng lẽ cậu không cảm thấy gì sao? Kim Trần với cậu không thích hợp, tình trạng hiện tại của hai người không phải song tu, mà là thái độ.”

**thái độ: hấp thu nguyên khí của người khác để bồi bổ mình*

Kiều Mạt chớp chớp mắt, nhìn Hoa Linh một khác, đoạn mở miệng bảo: “Vậy thì sao, dù sao Kim Kim cũng là đối tượng song tu mà tôi lựa chọn.”

Hoa Linh cười càng tươi hơn, ánh mắt mang theo vài phần quyến rũ, hắn cúi xuống, khẽ thì thầm bên tai Kiều Mạt:

“Ai nói với cậu chỉ có thể song tu cùng một người.”

Kiều Mạt: ...

Hoàng tử nhỏ thực tình không biết vụ này, bởi lẽ NP cũng bị xếp vào phạm vi cần quét của cua đồng, phim dạy học cậu xem ở Long cung toàn 1×1.

Lời của Hoa Linh thoáng chốc khai thông óc tưởng tượng mới cho hoàng tử nhỏ:

Nếu hút chân khí của Hoa Linh, sau đó mới truyền cho Kim Kim, vậy Kim Kim khôi phục càng lẹ hơn còn gì?

#bàn về giai đoạn tiến hóa lần hai của lô đỉnh cam tâm tình nguyện#

Kiều Mạt nghiêm túc suy ngẫm tính khả thi của phương pháp này, lý thuyết có vẻ được đó, nhưng trong lòng cứ thấy sai chỗ nào.

Thấy Kiều Mạt im re cả buổi, Hoa Linh tiếp tục hỏi:

“Thế nào? Nghĩ kỹ chưa?”

Hoàng tử nhỏ ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh, đặt báo cáo phân tích tính khả thi sang một bên, mở miệng hỏi Hoa Linh:

“Tại sao anh phải làm vậy?”

Hoa Linh nghe vậy, thu hồi bàn tay đang đặt trên lưng Kiều Mạt, cười đáp: “Song tu là việc có lợi cho cả hai.”

Ánh mắt Kiều Mạt hơi tối xuống, nói tiếp: “Trong cơ thể anh không có nội đan, chứng tỏ anh đã Độ Kiếp thành công, chỉ những người đang trong giai đoạn tu luyện như chúng tôi mới cần gia tăng tu vi, còn với người đã đạt kỳ Đại Thừa thì chẳng quan trọng nữa, huống chi còn thông qua phương thức này. Tôi với anh song tu, lợi ích tôi nhận được vượt xa anh, tôi không hiểu sao anh phải làm thế.”

Hoa Linh thoáng ngẩn ra, ánh mắt nhìn Kiều Mạt có thêm chút ngạc nhiên: “Hóa ra cậu không đến nỗi quá ngốc.”

Hoàng tử nhỏ bình tĩnh gạt đầu: “Cám ơn.”

Hoa Linh nhin cười, đôi mắt hướng về Kiều Mạt càng sáng hơn, ngẫm nghĩ rồi đáp:

“Cậu nói đúng, tôi không quan tâm tu vi nhiều hay ít, cậu hỏi nguyên nhân tôi tìm cậu song tu chứ gì, có lẽ vì khá có hứng thú với cậu đi. So với tu luyện, tôi thích tìm một người thú vị để theo đuổi khoái cảm tâm linh và thể xác hơn.”

Bấy giờ Kiều Mạt rốt cuộc hiểu tại sao không thể thực hiện phương pháp này rồi, cậu chưa từng muốn phát sinh quan hệ thân mật với ai ngoài Kim Trăn, hơn nữa trực giác mách bảo cậu rằng Kim Trăn cũng không thích vậy.

Nhưng trong mắt cậu, tu luyện vốn là chuyện đứng đắn đầy nghiêm túc mà thần thánh, nếu Hoa Linh nói thật, vậy mình hoàn toàn có thể hợp lý tu tu cùng hần, sau lại tu tu cùng Kim Trăn, có sao mình lại xoắn xuýt chớ?

Một bên là sức hấp dẫn có thể mang đến ích lợi không lồ cho mình và Kim Trăn, một bên là nỗi niềm rối rắm khó chịu không rõ nguyên nhân trong nội tâm, hoàng tử nhỏ hơi sần sảo, suy nghĩ rơi vào vòng lẩn quẩn.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Kiều Mạt buồn bã nói với Hoa Linh:

“Chuyện này tôi phải thương lượng với Kim Kim, hỏi ý kiến anh.”

Hoa Linh khẽ nhướn mày: “Đây là chuyện của cậu, hơn nữa còn có lợi cho cậu ta, tại sao phải hỏi?”

Kiều Mạt thờ dãi: “Anh không biết đây, Kim Kim không thích xài đồ người khác từng xài, đồ dùng hằng ngày của anh chẳng ai được đụng vô ngoài tôi, hôm qua tôi muốn mua tặng anh một cái quần giống anh mà anh còn không vui. Nếu biết tôi từng bị người khác xài, có khi anh đã văng tôi luôn.”

Hoa Linh: ...

Đồ vật từng bị xài —— cái sự tự định vị đây sâu sắc mà chuẩn xác này, nghe mà muốn ngu luôn à

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khôì Chinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Múa Kiếm Múa Đến Mức Cơ Tình Bắn Tung Tóe

Bốn Phía

Hoa Linh đi rồi, Kiều Mạt liền rời giường, buộc phải thừa nhận rằng số chân khí Hoa Linh độ cho cậu có tác dụng không hề nhỏ, chỉ ít đỡ mỏi eo thấy rõ. Cậu há miệng to ăn hết bữa sáng trên đầu giường, tắm tấp một cái rồi mặc quần áo chần chu, tung tăng chạy ra trường quay ngoại cảnh.

Trường quay ngoại cảnh thứ nhất chọn ở hồ Tiền Trúc, phần lớn cảnh quay tại Cửu Trại là những thước phim về thời niên thiếu của nhóm Mộc Lê, ngoài ra còn một cảnh đánh đấm tỷ thí cuối cùng thuộc phần sau của phim. Trọng điểm ở Cửu Trại là những cảnh trong nước, còn một phần cảnh quay núi non thì để dành đến Trương Gia Giới.

Kiều Mạt đến trường quay đúng thời điểm nắng trưa gắt nhất, cả thủy khu cùng khoe sắc xanh biêng biếc, hồ nước trong tới độ liếc phát là thấy đáy, cộng thêm ánh dương chiếu rọi, sóng nước lăn tăn trên mặt hồ, đẹp không bút mực nào tả xiết. Tuy hoàng tử nhỏ sinh ra và lớn lên tại Long cung, quen thuộc với cảnh nước hơn bất kỳ ai, nhưng cũng bị phong cảnh lộng lẫy trước mắt làm ngỡ ngàng chút chút. So với biển cả ầm ầm sóng dậy, vẻ đẹp của nước non Cửu Trại càng thêm rạng rỡ long lanh, cũng càng thêm yên tĩnh dễ chịu.

Thấy những chú cá nhỏ bơi lội dưới đáy hồ, Kiều Mạt sức nhớ tới quãng ngày tự do tự tại trong lòng biển ngoài Long cung, nhất thời có xúc động muốn nhảy xuống bơi chung với chúng. Vì thế, cậu cứ vậy ngồi xõm trên cái bè tre vừa làm xong bên hồ, say sưa ngắm nhìn cá nhỏ, nước xanh và —— chảy nước miếng.

Kim Trần vốn đang ăn cơm hộp cùng các nhân viên trong cánh rừng ven hồ, vừa nhắc mắt liền thấy bóng dáng Kiều Mạt ngồi xõm cạnh hồ. Hắn hơi kinh ngạc, cứ tưởng hôm nay Kiều Mạt sẽ nằm trong phòng cả ngày chứ. Kim Trần bèn đặt hộp cơm xuống, đi tới chỗ bè tre, vươn tay ôm eo Kiều Mạt, nói: “Sao nay dậy sớm vậy.”

“Kim Kim.” Kiều Mạt quay đầu, hớn hờ ra mặt. “Anh coi nè, dưới hồ có cá, nhiều lắm.”

Kim Trần có chút châm nín: “Dưới hồ có cá không phải quá bình thường sao? Cũng đâu phải có chim.”

Kiều Mạt nhìn cá dưới hồ bằng vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, lẩm bẫm: “Chỗ này tuyệt ghê, có cá.”

Kim Trần: ...

Tĩ nữa phải nhớ dặn Đầu Trọc thêm món cá vào bữa tối mới được.

Kiều Mạt thuận thế ngồi xuống, hai chân vắt vẻo dưới bè tre, nửa dựa vào lòng Kim Trần, nói:

“Kim Kim, mình xuống dưới bơi đi.”

Kim Trần: “Cũng được, chò tới tôi không có ai đã.”

Kiều Mạt ngẩng đầu, cất giọng thắc mắc: “Sao phải chờ tới tôi?”

Kim Trần: “Em không muốn thử tư thế mới à?”

Kiều Mạt nghe vậy thì hai mắt sáng rỡ, vui vẻ nhướn mày, đúng ha, làm trong nước không hao phí nhiều chân khí, hồi trước sao không nghĩ tới chứ. Nghĩ đến đây, Kiều Mạt không khỏi háo hức.

Kim Trần nhếch mày, nhìn Kiều Mạt, ngờ ngợ hỏi: “Sao hôm nay em hồi phục nhanh vậy? Chẳng lẽ cường độ đêm qua của anh không đủ?”

Kiều Mạt cười hì hì ôm cổ Kim Trần, đáp: “Đù, tại bữa nay hồi phục lẹ hơn thôi.” Cậu tạm dừng, đoạn nói tiếp:

“Kim Kim, em hỏi anh chuyện này được không?”

Kim Trần có chút khó hiểu nhìn Kiều Mạt, gật đầu.

Kiều Mạt ngần ngừ giây lát, cất giọng hơi khàn trương: “Kim Kim, trước đây anh có từng cùng người khác làm... làm...”

Hoàng tử nhỏ nhất thời không nghĩ ra từ ngữ thích hợp, mặt thoáng ửng đỏ.

Kim Trần nhìn cậu một cái, tiếp lời: “Chuyện đứng đắn?”

“Phải, phải.” Kiều Mạt gật đầu lia lịa, nhớ đến cảnh đêm qua mình bị Kim Trần ép hỏi, tai cũng đỏ rần.

Kim Trần vuốt ve eo Kiều Mạt, đáp: “Nói với em lâu rồi mà, anh không có lịch sử đen.”

Kiều Mạt thấy nhẹ lòng hơn chút, lại nũng nịu hỏi tiếp: “Vậy, trước kia anh có từng muốn làm cùng người khác hông?”

Nghe thế, Kim Trần khẽ nhướn mày, nghi hoặc nhìn Kiều Mạt: “Hôm nay em sao vậy? Mới xem phim luân lý gia đình à?”

“Đâu có, em, em chỉ hơi thế thôi...” Kiều Mạt có chút lo lắng không đáng kể.

Kim Trần cúi xuống nhìn cậu một lúc lâu, đoạn trả lời: “Chưa từng.”

Kiều Mạt thấy ánh mắt Kim Trần nhìn mình càng lúc càng âm trầm, rốt cuộc ý thức được đề tài hôm nay không cách nào tiếp tục trong vui vẻ nữa rồi, chỉ đành từ bỏ, sau này tìm cơ hội thương lượng với Kim Trần vậy.

Kiều Mạt đứng lên khỏi bè tre, đối diện với cảnh đẹp non sông mà duỗi lưng một cái, tâm trạng thoáng chốc tốt hơn hẳn. Cậu cười khi khi, quay lại bảo Kim Trần: “Kim Kim, cảnh quay của em chừng nào bắt đầu, em có chút không đợi nổi rồi.”

Kim Trần nhìn cảnh đẹp lẫn người đẹp trước mắt, khóe miệng cũng thoáng cong lên.

Nguồn: Hai ngày tiếp theo Kim Trần luôn đi sớm về trễ, Kiều Mạt thì bắt đầu nghiên cứu kịch bản dưới sự chỉ đạo của Lục Tường. Trong mấy cảnh kế tiếp, phần diễn của Thanh Vu đều rất quan trọng, có kinh nghiệm lẫn lộn lẫn trước, hoàng tử nhỏ đối đãi rất nghiêm túc với mỗi động tác trong cảnh quay, từ sớm đến tối đều tập trung học thuộc lời thoại và nuôi dưỡng cảm xúc, gặp gì không hiểu còn thường xuyên chạy đến chỗ Mạc Vũ Sinh thỉnh giáo.

Hai ngày sau, cảnh quay thứ nhất của đoàn phim ở Cửu Trại chính thức diễn ra, Lục Tường xếp cảnh Vụ Linh sơn chủ chỉ dạy Mộc Lê và Lộc Dương so tài võ nghệ dưới chân núi lên đầu. Nhờ diễn xuất trâu bò của Mạc Vũ Sinh và Hoàng Cách, toàn thể đoàn phim chả mấy chốc đã vào trạng thái, cảnh buổi sáng kết thúc hoàn mỹ. Lục Tường hết sức hài lòng, lo lắng và nôn nóng mấy ngày liền cũng được quét sạch.

Cảnh diễn mở màn buổi chiều chính là cảnh quan trọng của Kiều Mạt, cũng là cảnh từng khiến biên kịch nhảy mất biển thân tại buổi casting ngày ấy, nội dung nói về tình cảm thân thiết giữa hai thiếu niên Lộc Dương và Thanh Vu. Lộc Dương học được một bộ kiếm pháp bí truyền của Vụ Linh sơn chủ, cao hứng chia sẻ với tiểu sư đệ Thanh Vu, rồi lên đưa Thanh Vu xuống ven hồ Bích Thủy dưới chân núi, trộm dạy từng chiêu cho cậu. Dưới ánh mặt trời, phong thái hình thể của hai mỹ thiếu niên quá đổi động lòng người, chẳng ngờ lại kinh động thủy yêu trong hồ, nó dùng thuật mị hoặc mê hoặc tâm hồn Lộc Dương. Lúc Lộc Dương vô thức đi về phía hồ, Thanh Vu tâm tính đơn thuần phát hiện bất thường, bèn vùng roi Thanh Đăng Hoa kéo Lộc Dương lên bờ, để rồi chính cậu bị thủy yêu gọi ra lục tảo lôi xuống hồ. Đúng lúc này, Mộc Lê xuống núi đi ngang qua, sử dụng phép thuật chém đôi hồ nước, cứu Thanh Vu lên. Thanh Vu lên bờ, quần áo trên người bị lục tảo xé rách, sau khi cởi để lộ hình xăm hoa thanh đăng bên hông, Mộc Lê trông thấy thì thán kinh ngạc.

Trong cảnh quay có ba cú nổ.

Một là Lộc Dương và Thanh Vu múa kiếm bên hồ, vốn dĩ chỉ là tình sư huynh đệ bình thường, nhưng trong hoàn cảnh đương thời khi mà tung hint nam nam đang thành xu hướng, biên kịch hủ nữ cứ thế điểm thêm ít hương vị boylove vào cảnh phim. Hai người vừa đánh vừa liếc mắt đưa tình một chút, nhất là Hoa Dung và Kiều Mạt vốn dĩ debut cùng nhóm, sắp xếp như thế chắc chắn có thể tăng độ câu khách cho phim.

Hai là lúc Kiều Mạt bị lục tảo của thủy yêu kéo xuống hồ, có màn quay cận cảnh mấy phút liền, đây là một cảnh quan trọng bộc lộ hiệu quả 3D và cảnh đẹp dưới nước. Trong hồ nước trong veo, một loạt biểu cảm của Thanh Vu từ kinh ngạc, giãy giụa, liều mạng phản kháng, đến khi chán nản bỏ cuộc vào phút chót đều phải được thể hiện. Cảnh nơi này kết hợp với hiệu ứng kỹ xảo đặc biệt của hậu kỳ, lục tảo nhanh chóng tấn công rồi quán lấy toàn thân cậu, bao vây tầng tầng lớp lớp, mãi tới khi chỉ còn đôi mắt. Thời điểm quay phim, xung quanh cũng không có lục tảo, song Kiều Mạt phải thực hiện động tác giãy giụa thích hợp. Cảnh quay này một là khảo nghiệm năng lực nín thở dưới nước của diễn viên, hai là diễn viên phải tự nhiên diễn tả được một loạt biến hóa cảm xúc lúc gặp nguy hiểm, khó khăn tương đối lớn.

Cú nổ cuối cùng chính là hình xăm của Thanh Vu, dựa theo bố trí của biên kịch, sau khi Thanh Vu được Mộc Lê cứu lên bờ, quần áo rách bươm, cậu liền cởi hết vải vóc trên người, đứng bên hồ, lúc này sẽ quay đặc tả nghiêng bốn mươi lăm độ từ phía sau, nhằm làm nổi bật đường cong giữa eo mỏng và hình xăm hoa thanh đăng trên thân Kiều Mạt. Màu da lẫn vóc dáng của Kiều Mạt phối hợp với hình xăm hơi yêu dị, lại có cảnh non sông tuyệt mỹ làm nền, tuyệt đối có thể miêu sát tất thảy khán giả, bất kể nam nữ, không phân thắng công.

Cho nên, tuy lời thoại của Kiều Mạt trong cảnh này không nhiều lắm, nhưng lại khá khó quay.

Vào giờ ăn trưa, Kim Trần không thấy bóng dáng Kiều Mạt đâu, cảm thấy hơi lạ, đang tính gọi điện thì Vi Vi chạy tới báo rằng Kiều Mạt nhờ cô nhắn với hân là trưa nay không ăn cơm, trực tiếp đến phòng hóa trang luôn.

Kim Trần nghe vậy thì nhíu mày, gọi Ô Mẫn bên cạnh đi mua donut cho Kiều Mạt, đợi cậu quay xong thì ăn. Ô Mẫn thán than khổ, vì quái gì đi đâu cũng phải mua donut, tại Đông Thành thì thôi không tính, ở cái khe núi hẻo lánh này thì biết đi đâu mua, đi ăn máng khác thôi, gấp lắm rồi...

Ô Mẫn chạy khắp các cửa hàng cũng không tìm được chỗ bán donut, cuối cùng mò thấy một tiệm bán bánh ngọt, bèn mua hai miếng bánh bông lan cho Kiều Mạt để ứng phó. Chờ hân quay lại trường quay thì đã một tiếng sau.

Kim Trần vẫn chưa thấy Kiều Mạt ra khỏi phòng hóa trang, không khỏi hơi khó hiểu, trang sức của Thanh Vu luôn rất đơn giản, trên mặt cũng không cần bôi phấn phết linh tinh gì. Hơn nữa trong cảnh chiều nay, cậu và Hoa Dung mặc áo dài trắng giống nhau, búi tóc bằng dây cùng màu, đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Hoa Dung đã sớm hóa trang xong và đang giao lưu với chỉ đạo võ thuật bên hồ, Kiều Mạt lại chậm chạp chẳng thấy đâu. Đương lúc Kim Trần chuẩn bị vào phòng hóa trang tìm người, Kiều Mạt rốt cuộc bước ra.

Kim Trần nhìn nhìn cậu, quả nhiên mặc đồ giống Hoa Dung, không thấy chỗ nào đặc biệt.

“Sao lâu vậy? Đói bụng chưa?” Kim Trần hỏi.

Kiều Mạt hưng phấn lắc đầu: “Về hình xăm hơi lâu, nhưng hoa văn đẹp lắm, ngay cả biên kịch Hạ còn khen không ngớt luôn, cổ dặn em chịu khó nhịn, quay xong rồi ăn, bằng không bụng phình lên sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả.”

“Hình xăm?” Kim Trần có chút khó hiểu, bấy giờ mới nhớ hình như có một cảnh đặc tả hình xăm trên cơ thể Thanh Vu, dẫn đến Mộc Lê bắt đầu nghi ngờ thân thể của mình.

Nghĩ tới Kiều Mạt sắp lộ eo cho người khác dòm ngó, trong lòng Kim Trần lập tức nảy sinh chút bất mãn. Lúc đồng ý với Hoắc Ly đến đảm nhiệm vai trò nhà sản xuất, Kim Trần từng yêu cầu được quyền tăng giảm và sửa chữa cảnh diễn của Kiều Mạt. Song từ khi bấm máy đến nay, Kim Trần chưa từng sử dụng quyền này, một là vì hấn tôn trọng công việc của Lục Tường và biên kịch, hai là hấn cảm thấy Kiều Mạt không nhiều đất diễn lắm cũng tốt, có thể dành thêm thời gian ở cùng mình, nhưng hấn lại quên vẫn còn vụ này.

Lúc này, Lục Tường gọi Kiều Mạt từ xa, chuẩn bị quay phim.

Kim Trần khẽ cau mày, đến đứng cạnh thư ký trường quay, quan sát cảnh diễn với sắc mặt nghiêm trọng.

Dưới bầu trời xanh, kế bên núi xanh, ven hồ nước biếc, hai thiếu niên áo trắng tinh khôi thân mật sánh bước bên nhau, Lộc Dương khoác vai Thanh Vu với vẻ mặt phấn khích, nói: “Sur đệ, hôm qua sur phụ truyền cho ta một bộ kiếm pháp thanh tâm, ta dạy đệ nhé? Như vậy về sau chúng ta có thể cùng luyện kiếm rồi.”

Thanh Vu mỉm cười, gật đầu, thế là hai người rút ra bội kiếm bên hông, song song múa kiếm ven hồ, khi thì kẻ vai song phi, chốc chốc đối chiến sát phạt, tay áo tung bay, phát phối linh động.

Lộc Dương điểm kiếm bay lên, hành tẩu tứ thân, như du long xuống nước, xuất kiếm theo kiểu chém, nhắm thẳng vào Thanh Vu. Thanh Vu lại ung dung xoay người né như chim nhận sa xuống đất, tránh đi mũi kiếm, cúi người ngửa đầu, mũi kiếm đâm xéo về phía trước, trực chỉ cổ họng Lộc Dương.

Hai thiếu niên một cao một thấp, mũi kiếm chìa vào đối phương, rồi lại lờ đãng nhìn nhau cười bằng đôi mắt đẹp trong suốt.

...

Mọi người bên hồ tròn tròn mắt nhìn màn tương tác sặc mùi boylove của hai người phía trước.

Tô Tô: “Đâu cmn xanh, đây mới là cặp chính đúng hôn?”

Tịnh Tịnh: “Hồi xưa hồi xưa đã nghe đồn hai người có scandal lúc chung nhóm, coi bộ là thiệt rồi.”

Vì Vi: “Kiểu tóc với tạo hình đúng là xứng đôi quá xá, biên kịch Hạ uy vũ khí phách hết sảy.”

Biên kịch Hạ: “Tui nghĩ nếu cho Lộc Dương để tóc mái quăn, hiệu quả có khi còn xịn hơn.”

Bộ ba WSJ: ...

Đám hủ nữ mãi tung tẩy ngụp lặn trong mớ ảo tưởng phóng đãng, lại không hề chú ý sắc mặt của Kim Trần phía sau đang mỗi lúc một đen.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Kỹ Năng Diễn Xuất Phân Chia Từng Đợt Của Hoàng Tử Nhỏ

Cảnh múa kiếm sặc mùi cơ tình thuận lợi thông qua, Lục Tường hài lòng nhìn màn hình theo dõi, chỉ thị Đầu Trọc đi sắp xếp camera trên mặt nước, kế tiếp sẽ là cảnh quay trong nước của Thanh Vu.

Lúc này, Kim Trần đi tới ngồi xuống cạnh hấn, vươn tay cầm kịch bản trên bàn xem. Lục Tường nhìn Kim Trần, lực chú ý thì vẫn tập trung vào hình ảnh trên máy theo dõi, cất giọng có chút hưng phấn:

“Đại Kim nè, Tiểu Kiều nhà cậu ngày càng tiến bộ rồi, mất liếc không tệ đâu, hủ mà không gay, vừa đủ.”

Kim Trần cúi đầu không đáp, nhanh tay lật kịch bản đến cảnh hôm nay, xem chăm chú.

Lát sau, người quay phim và kịch vụ chuẩn bị sắp xếp, Lục Tường ra lệnh một tiếng, bắt đầu quay.

Để mô phỏng chính xác cảnh tượng Lộc Dương và Thanh Vu bị lục tảo kéo vào nước, ngoại trừ sợi dây thừng vốn thắt bên hông họ, quản lý đạo cụ còn treo mấy sợi dây trong suốt trên người Kiều Mạt nhằm dẫn dắt động tác của cậu, đến lúc ấy cậu chỉ cần giãy giụa theo cường độ của mấy sợi dây là được.

Trên màn hình, Thanh Vu và Lộc Dương ngồi sóng vai bên nhau, cười cười nói nói bên hồ, mặt hồ yên ả gọn sóng khe khẽ. Một cụm lục tảo dâng lên từ đáy hồ, nổi lơ lửng trên mặt nước, lẳng lặng trôi về phía hai người, cả mặt hồ chậm rãi tản ra sương mù mờ mịt.

Sau đó, Thanh Vu và Lộc Dương đang cười nói thì đột nhiên im bất, đồng thời phóng tầm mắt về mặt hồ, ánh mắt hơi mê ly. Vài giây sau, Lộc Dương đứng lên, chậm chậm tới gần trung tâm hồ nước, về mặt đồ dẫn, trông mắt cũng như mất tiêu cự.

Trước màn hình theo dõi, Lục Tường nhìn về mặt thay đổi đầy tự nhiên của Hoa Dung, vừa lòng gật gù.

Mà Thanh Vu sau lưng Lộc Dương cũng đang đại ra, cậu đứng lên, ngấp ngừng nhìn chằm chằm mặt hồ, nhìn Lộc Dương phía trước chậm rãi bước vào hồ, thân thể bị nước bao phủ mỗi lúc một nhiều.

Khi Lộc Dương chỉ còn chừa mỗi đầu trên mặt nước, thân mình Thanh Vu khẽ run lên, ánh mắt tỉnh táo trở lại:

“Nhị sư huynh, mau quay lại.”

Nói đoạn, Thanh Vu rút roi mây thanh hoa bên hông ra, vung về phía Lộc Dương trong hồ, giật ra sau. Lúc này, dây thừng thắt trên người Hoa Dung lập tức phát lực, thân mình Hoa Dung được lôi mạnh lên bờ.

Đồng thời, cụm lục tảo trên mặt nước bắt đầu khởi động, mặt hồ liên tục gọn sóng, hàng đồng bọt khí dâng lên từ trong nước, lục tảo trôi lên, Thanh Vu trên bờ bị kéo ngã, rồi nhanh chóng di chuyển ra giữa hồ.

Đá và cành cây ven hồ cắt qua quần áo Kiều Mạt, nhưng giờ phút này cậu không rảnh quan tâm. Trong lúc bị tha đi, Kiều Mạt cảm giác được dây nhỏ trên cổ tay và cẳng chân hơi kéo căng, cậu lập tức múa may tay chân, thực hiện động tác giãy giụa.

Trong đầu hồi tưởng nội dung phim, bây giờ phải làm ra vẻ mặt sợ hãi, thế là nhanh chóng bày ra biểu cảm học được từ Mạc Vũ Sinh hai ngày trước.

Camera trên không vừa khéo quay đặc tả khuôn mặt Kiều Mạt.

Vì vậy mọi người sau màn hình theo dõi được chứng kiến cảnh tượng như vậy: Thanh Vu một giây trước còn bình tĩnh thong dong bị tha đi, một giây sau đã hóa tốc nâng một tay một chân lên, thoát cái biến sắc mặt: nhướng mày, trợn mắt, quệt mũi, há mồm, bốn cơ quan trên mặt hoàn thành chuỗi động tác này từ trên xuống dưới...

Lục Tường: ...

Tập thể vây xem xung quanh cùng nín thinh, Lục Tường thậm chí còn quên hô ngừng.

Cuối cùng, khi Thanh Vu biểu cảm quá trớn bị đẩy xuống nước, Lục Tường chuyển sang nhìn Mạc Vũ Sinh phía sau, khoe miệng giật giật, hỏi:

“Đây là cậu dạy hả?”

Mạc Vũ Sinh bình tĩnh đáp: “Làm gì có, động tác mặt phân chia đúng chỗ như vậy sao tôi làm nổi.”

Lục Tường trầm mặc giây lát rồi bảo: “Thực ra Tiểu Kiều có năng khiếu diễn hài lắm.”

Tiếp theo, tiếng rống giận dữ vang vọng khắp mặt hồ:

“Cát! Kiều Mạt, cậu tưởng mình đang làm mặt quỷ Trung Quốc đấy phỏng!”

“Cả số 2 nữa, ai kêu anh quay đặc tả lớn như vậy hả? Không phải đã dấn xuống nước rồi mới từ từ zoom ống kính sao?”

...

Mạc Vũ Sinh cảm khăn mặt đưa cho Kiều Mạt ướt đẫm đang ngồi bên hồ, trong mắt hàm chứa ý cười:

“Hôm qua luyện tốt lắm mà, sao bữa nay cứng ngắt thế.”

Kiều Mạt có chút rầu rĩ: “Hôm qua cử động mặt thì tay chân không động, hôm nay đổi tư thế nên chưa quen lắm.”

Mạc Vũ Sinh cười nói: “Lúc bị dây thừng kéo ngã, cậu có thể tỏ vẻ hoảng sợ theo bản năng, cái này có thể đồng bộ.”

Kiều Mạt chớp mắt, thờ dãi: “Đó giờ hình như em chưa từng dựng chuyện khiến mình hoảng sợ nên thấy hơi khó, đã vậy còn phải khoa tay múa chân nữa.”

Mạc Vũ Sinh ngẫm nghĩ, đúng là thế, ngay cả hôm ở trong phòng Ngao Tứ, lúc Kim Trần quay lưng bỏ đi, Kiều Mạt cũng chỉ ra chiều lo lắng và đau lòng thôi. Chuyện làm cậu hoảng có lẽ có, nhưng làm cậu sợ thì hình như chưa có.

Đây là — người không biết sợ trong truyền thuyết ư.

Vấn đề dễ như bỡn trong mắt người thường lại thành nan đề với Kiều Mạt, Mạc Vũ Sinh khẽ thở dài, anh thấy được dụng tâm và cố gắng của Kiều Mạt, giống như cảnh lặn lội tại phim trường kia, Kiều Mạt luôn nỗ lực muốn làm tốt, song lại mắc kẹt tại chỗ người ta không tưởng nổi.

Kỳ thực Mạc Vũ Sinh có chút tò mò về gia đình Kiều Mạt, vì dù cậu và Ngao Tứ là anh em, nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược. Ngao Tứ bá đạo giao hoạt và Kiều Mạt ngoan manh ngay thơ phải nói là hai thái cực tương phản. Rốt cuộc là hoàn cảnh gì mới nuôi ra được hai anh em tính tình kỳ dị như vậy. Nếu không phải Kiều Mạt chính miệng thừa nhận, có khi Mạc Vũ Sinh còn nghi Ngao Tứ lừa mình.

Cả phương diện diễn xuất cũng thế, tính cách nặng nề thất thường của Ngao Tứ làm nên kỹ năng diễn xuất tinh tế của hắn, từ đó vương đến khát cái, không một nhân vật nào hắn không kiểm soát được, diễn cái gì giống cái đó, đây cũng là điểm Mạc Vũ Sinh bội phục Ngao Tứ. Lúc diễn xuất, Mạc Vũ Sinh cố gắng tiếp cận nhân vật, biến mình thành người trong phim, còn Ngao Tứ lại vô hình trung thể hiện nhân vật theo phong cách của mình. Biên kịch và đạo diễn luôn có khuynh hướng thích kiểu diễn viên như Mạc Vũ Sinh hơn, nhưng có thể mang đến rung động và kinh diễm cho khán giả lại là diễn xuất của Ngao Tứ.

Ngao Tứ bộc lộ sức hấp dẫn này trong cả đời thực lẫn màn ảnh, người ta sẽ bị hắn thu hút, nắm mũi dẫn đi, đó cũng là nguyên nhân Mạc Vũ Sinh giữ mình trong sạch, phẩm hạnh đoan chính nhiều năm cuối cùng vẫn không thoát được nanh vuốt của Ngao Tứ.

Mà Kiều Mạt lại vừa khéo trái ngược với Ngao Tứ, tiếp xúc lâu dần với Kiều Mạt, Mạc Vũ Sinh cảm thấy Kiều Mạt trong sinh hoạt có đôi lúc đơn thuần đến thái quá. Khi đóng phim cũng vậy, nếu là nhân vật có tính cách gần gũi cậu, diễn xuất từ tính cách thật luôn rất lưu loát tự nhiên, nhưng nếu gặp chỗ cậu không hiểu, thì sẽ xuất hiện rất nhiều tình huống làm người ta — khó lòng tưởng tượng. Cảnh bị kéo ngã rồi hoảng sợ này quả nhiên lại thành mạch mồn của Kiều Mạt, sau bảy tám lần, cậu rút cuộc phối hợp đồng bộ động tác tay chân và cơ mặt, thuận lợi bị kéo xuống nước trong “hoàng sợ”.

Ngay khoảnh khắc toàn thân chìm vào nước, Kiều Mạt không nghe Lục Tường hô ngừng, thậm chí cuối cùng cũng qua. Vì vậy trên mặt tức khắc hiện vẻ sáng khoái nhẹ nhõm...

Bấy giờ, camera số 2 lại ngoan ngoãn dời ống kính lên mặt Kiều Mạt ngay khoảnh khắc cậu xuống nước, sau đó...

Không có sau đó.

“Cậu đang ở dưới nước không phải nằm trên giường nước, bên cạnh là thủy yếu không phải Kim Trần, cái bản mặt muốn bán kia là sao hả!!”

Tiếng rống điên tiết của Lục Tường vang lên lần hai.

Kim Trần ngồi kế bên giật giật mí mắt, ngẩng đầu nhìn Kiều Mạt trong nước, đoạn mở miệng:

“Về mặt muốn bán của cậu ấy không phải vậy.”

Tuy trường hợp hơi sai, nhưng trong mắt bộ ba WSJ gần đó vẫn bùng lên ngọn lửa bà tám hùng hực, Tô Tô to gan nhất hỏi nhỏ: “Kim tổng, vậy là về mặt như nào ạ?”

Xung quanh lặng như tờ, hình như cả Lục Tường cũng quên rống.

Kim Trần lạnh mặt nói: “Chẳng có biểu cảm gì, chỉ khóc không ngừng.”

Bộ ba WSJ: Đậu mói, trình lên giường của Kim tổng tệ quá tệ, vậy mà màn người ta đến khóc.

Lục Tường: Đậu mói, trình lên giường của Đại Kim cao quá cao, vậy mà màn người ta đến khóc.

...

Một phút sau, Lục Tường mới thu hồi tâm tư chạy lệch của mình, tiếp tục quay lại mắng mỏ Kiều Mạt và số 2 nghe lời.

Lục Tường vừa gào thét, vừa hơi hơi nghi hoặc:

Từ khi quay bộ phim này, tựa hồ sự chuyên nghiệp mình dày công tu dưỡng ngày càng low, tiết tháo lại rụng ngày càng lẹ. Đây là chuyện quái gì?

Kiều Mạt ra khỏi nước, theo chuyên viên hoá trang vào phòng thay đồ lần nữa, chuyên viên hoá trang lấy ra một bộ đồ dự phòng, nói với Kiều Mạt: “Đây là bộ cuối cùng, nếu vẫn không qua nữa thì phải đợi sấy khô bộ cũ mới mặc được.”

Kiều Mạt gật đầu: “Tôi tìm được bí quyết rồi, lần này bảo đảm qua.”

Nhìn vết trầy trên cánh tay và đầu gối Kiều Mạt, chuyên viên hoá trang có chút không đành lòng, bèn phun ít thuốc tiêu viêm cho cậu, tiện thể dặm thêm màu lên hoa văn bên hông. Dầu là son không thấm nước, nhưng sau bảy tám lần giặt xéo vẫn bị phai màu đôi chút.

Kiều Mạt mặc quần áo chỉnh tề, bước đến ven hồ với ý chí chiến đấu sục sôi.

Lần này người quay phim số 2 cũng đã có kinh nghiệm, anh ta nhận ra biểu cảm lúc chuyển cảnh của Kiều Mạt sẽ mất tự nhiên một thoáng, nên Kiều Mạt xuống nước rồi, số 2 chờ hai giây mới chĩa ống kính vào cậu.

Trong nước, Kiều Mạt vẫn liều mạng giãy giụa, chẳng qua theo thời gian trôi qua, tay chân cậu từ từ chậm lại, nét mặt cũng chậm rãi nảy sinh biến hóa, từ hoảng sợ chuyển dần sang thất thần...

Đây vốn là cảnh khiến Lục Tường lo lắng nhất hôm nay, bởi diễn viên thường không cách nào nín thở dưới nước lâu như vậy, đã thế còn phải làm ra động tác tương ứng, nếu cứ lo mình sẽ thiếu dưỡng khí chết chìm, thì rất có thể sẽ căng thẳng tới độ không diễn được. Nhưng màn khó nhằn nhất, Kiều Mạt lại diễn thoải mái trôi chảy.

Trong suốt thời gian dưới nước, dây cột tóc của Thanh Vu bị tuột, mái tóc dài đen nhánh tản ra, phôi với làn da trắng ngần, đôi mắt đen trắng rõ ràng, nét mặt thất thần của cậu, khiến trong lòng ai nấy đều dâng lên tia kinh ngạc.

Sắc mặt đen xì của Lục Tường cuối cùng cũng dịu bớt, giờ tay ra hiệu Hoa Dung và Mạc Vũ Sinh trên bờ chuẩn bị. Hoa Dung dường như cũng không ngờ cảnh này lại quay một lần là xong, lập tức luống cuống đứng lên, đến vị trí của mình.

Giờ đây Kiều Mạt đang an tĩnh nằm dưới nước, nhưng trong lòng thì bận muốn chết, cậu không ngừng lẩm nhẩm khẩu quyết tiết tẩu mà Mạc Vũ Sinh dạy mình:

Một hai ba bốn, cử động tay phải;

Hai hai ba bốn, cử động chân trái;

Ba hai ba bốn, nhìn máy quay;

Bốn hai ba bốn, hơi há miệng.

Tốt, lần hai, chậm lại:

Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, toàn thân thả lỏng;

Ba hai ba bốn, bốn hai ba bốn, hai mắt trống rỗng.

...

Dưới nước ba phút, sau khi thực hiện một bài thể dục độc đáo do Mạc thị sáng tạo, Kiều Mạt rút cuộc nghênh đón tin mừng.

Trên bờ, Lộc Dương chặt vật ướt đầm, nghiêng ngả chạy đi tìm Mộc Lê ở sâu trong rừng trúc, nôn nóng ôm tay hắn, lớn tiếng nói:

Bạn đang

“Đại sư huynh, không xong rồi, sư đệ bị yêu quái bắt đi...”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Lột Sạch Không Bằng Nửa Lộ Nửa Hở

Nói xong lời thoại này, khoe miệng Hoa Dung khẽ giật giật, cũng may hắn quay lưng với ống kính. Mạc Vũ Sinh đối diện nhìn về phía trung tâm hồ, cảnh quay chấm dứt.

“Cất, chuẩn bị cảnh tiếp theo.”

Đạo diễn vừa lên tiếng, phim trường lập tức xảy ra biến hóa, Hoa Dung kéo cánh tay Mạc Vũ Sinh mà mặt đã rút thành chữ “囧”, trong mắt Mạc Vũ Sinh cũng mang theo ý cười.

Còn sau lưng Lục Tường, bộ ba WSJ, Đào Di và tất cả mọi người bao gồm Tạ Thanh Thần đều đang cười sảng sặc.

Đầu Trọc đi ra bờ hồ, nhin cười vỗ vỗ vai Hoa Dung, nói: “Nào, nhị sư huynh, mau phụ tôi và đại sư huynh vớt sư đệ lên đi.”

Dây thừng được kéo, Kiều Mạt dưới nước ngoi lên, lắc lắc bọt nước trên mặt. Thấy Mạc Vũ Sinh trên bờ giờ ngón cái với mình, Kiều Mạt thoáng cái hớn hờ, cời dây thừng, lại ngụp đầu xuống hồ.

“Ô, quả nhiên là Sa sư đệ, kỹ năng bơi lội ghê, cậu thấy có đúng không, nhị sư huynh?” Đầu Trọc vừa cười, vừa dùng cùi chỏ huých huých Hoa Dung đang đen mặt.

Tạ Thanh Thần cười đến gần Hoa Dung, đưa cho hắn một chai nước, bảo: “Mấy cô ấy nhờ tôi tới hỏi xem Hoa Dung cậu có đắc tội biên kịch Hạ không? Lời thoại này của cậu đặc sắc ghê.”

Hoa Dung vốn đang buồn bực, song thấy Tạ Thanh Thần chủ động bắt chuyện với mình, trong lòng không khỏi vui vẻ, nhận chai nước uống mạnh một ngụm, cắn răng nói: “Nếu có Hằng Nga làm bạn, đầu chỉ là một lần cánh xuân rực rỡ tôi cũng chấp nhận.”

Lục Tường cũng thấy lời thoại kia hơi kỳ kỳ, nhưng sau khi suy ngẫm hồi lâu, hắn vẫn quyết định giữ lại.

Kể từ đó, Hoa Dung lại có thêm một biệt danh trong đoàn phim: nhị sư huynh.

Mặc dù trong bộ phim, Lộc Dương vốn là nhị sư huynh, trước kia mọi người thỉnh thoảng gọi cũng không cảm thấy gì, cơ mà trải qua màn này, Hoa Dung coi như dính chết với cái biệt danh tức cười – nhị sư huynh.

“Nhị sư huynh, chuẩn bị tốt chưa? Sắp quay cảnh tiếp theo rồi, Sa sư đệ cũng thay đồ xong rồi.” Đầu Trọc gọi Hoa Dung.

Trong lúc nói chuyện, Kiều Mạt cũng ra khỏi phòng hoá trang, Kim Trăn nhìn quần áo của cậu, sắc mặt nháy mắt lại bởi một lớp than, mà ba cô nàng phía sau thì phấn khích như bởi máu gà...

“A a a, chân Kiều Mạt vừa trắng vừa thẳng nha.”

“Mớ vải rách khoác trên người nhìn quynh rũ chết luôn, đúng là còn kích thích hơn lộ sạch nhiều.”

“Đúng á, đi một bước lắc một cái, có xúc động muốn kéo miếng vải bên hông lắm đúng hôn (gào hét-ing).”

“Eo, eo, vòng eo quả nhiên chết người, mọt oi, bà đây sắp nghèo vì ngưng và hôn rồi.”

“Ây da, lên trước chiếm chỗ lẹ lẹ, nghe biên kịch Hạ nói là bên dưới lộ sạch đó.”

“Lộ sạch á?? Không được rồi, hay tội mình bơi qua bên kia hồ nhìn đi?”

...

Kim Trăn nghe ba cô nàng reo hò, nhìn bộ quần áo gần như không che chắn được chỗ nào của Kiều Mạt, tay khẽ siết lại, cát giọng lạnh đến mức như rít từ kẽ răng:

“Lục Tường, đây là chuyện gì hả?”

Lục Tường nghe vậy, bỗng sợ run cả người, giống như giờ mới nhớ tới quan hệ giữa Kim Trăn và Kiều Mạt, liền cười bảo:

“Đây là cảnh quan trọng của Kiều Mạt mà, bộ cậu quên hở? Lần casting đợt trước không phải Hạ Tuyết còn đặc biệt tặng đất diễn cho Thanh Vu sao?”

Kim Trăn quăng kịch bản lên bàn, hỏi: “Trong kịch bản cũng đâu viết phải ăn mặc kiểu đó, còn lộ sạch là sao nữa?”

Lục Tường nhìn sắc mặt âm u của Kim Trăn, trong lòng nảy sinh linh cảm xấu, cũng tại hắn chênh mảng, chỉ lo chạy theo con đường mỹ cảm nghệ thuật, quên bết nghệ thuật-kun mới có chủ không lâu.

Kịch bản trên tay Kim Trăn không phải bản chi tiết nhất, Lục Tường, biên kịch và Kiều Mạt từng cùng bàn bạc cảnh này, nên bản trong tay Kiều Mạt mới là bản quyết định cuối cùng. Kịch bản tăng thêm một phần nội dung, bao gồm phục sức, tư thế nằm, cả góc độ và động tác khi đứng dậy cời quần áo. Lúc thảo luận, ba người hoàn toàn xuất phát từ mỹ cảm trên màn ảnh, không hề mang theo tia tình dục nào. Mà chính bản thân Kiều Mạt cũng chẳng ngưng ngừng, không may mị nghị. Hoàng tử nhỏ chưa từng thẹn thùng trên phương diện này, tại Long tộc, trai trắng trần truồng là uy vũ hùng tráng... Cho nên việc này cứ thế quyết định xong.

Ngất nổi, Lục Tường lại quên Kiều Mạt không còn là Kiều Mạt hồi mới vào đoàn phim, Kim Trăn cũng chẳng phải Kim Trăn kia. Nếu lại casting lần nữa, dự là đánh chết Kim Trăn cũng không cho Kiều Mạt lộ đồ trước mặt người khác.

Mà hiện tại, Lục Tường đang cân nhắc nên giải thích thế nào với Kim Trăn, chốc nữa Kiều Mạt chẳng những phải cời quần áo trước mặt người khác, mà còn phải lộ mông trước mặt khán giả toàn thể giới.

Tự dưng có cảm giác mình sắp bị đập chết là sao ta...

Lục Tường trầm tư giây lát, nói: “Đại Kim nè, đều là đàn ông cả, rộng rãi chút đi, hay tí nữa tôi dọn sạch trường quay? Đuổi phụ nữ đi hết nha?”

Mặt Kim Trăn càng đen tợn, lạnh giọng nói: “Đàn ông thì có thể nhìn thoải mái hả?”

Lục Tường: ...

Quên xử vụ này.

Lục Tường cười gượng: “Vây dọn hết luôn, chỉ giữ lại người quay phim, đằng nào cảnh này cũng không cần đạo cụ gì, chỉ quay từ xa đến gần, sau đó đặc tả hình xăm bên hông thôi. Vây được chưa?”

Kim Trăn đáp như đinh đóng cột: “Không được.”

Dứt lời, đứng lên, lấy bộ đồ diễn màu trắng đang phơi trên cái giá bên cạnh, nhanh chóng tới chỗ Kiều Mạt.

“Áy, áy... Đại Kim, cậu tính làm gì vậy.” Lục Tường thấy thế, lập tức sốt ruột, vội vã đứng dậy đi theo.

Kiều Mạt đang đứng bên hồ thảo luận với Mạc Vũ Sinh rằng hồi nữa còi quần áo phải kéo miếng vải kia trước, thoát cái liền thấy Kim Trăn đi về phía mình với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Kiều Mạt thoáng dờ ra, thấy sắc mặt Kim Trăn không tốt, cậu tức tốc tiến lên đón. Con gió nhẹ bên hồ thổi qua, thổi cho miếng vải bên hông Kiều Mạt bay vút lên, hé lộ quần lót màu trắng và ——— đuôi thỏ sau mông.

Kim Trăn nhìn Kiều Mạt càng bước đi càng lộ nhiều, bắt đầu tức giận ra mặt. Hắn cảm áo khoác trong tay trùm mạnh lên người Kiều Mạt, ngăn chặn mây lộ thùng lọt gió tứ phía.

Kiều Mạt chớp chớp mắt nhìn Kim Trăn, nói: “Kim Kim, em không lạnh.”

Kim Trăn lạnh giọng hỏi: “Ai kêu em ăn mặc như vậy hả?”

Kiều Mạt chỉ chỉ Lục Tường phía sau Kim Trăn: “Đạo diễn Lục đó, anh ta nói như này còi mới dễ.”

Nghe vậy, Kim Trăn cố nén lửa giận, gió lốc trong mắt dần dần ngưng tụ.

Kiều Mạt rút cuộc ý thức được tính nghiêm trọng của tình huống, cậu thiết không ngờ Kim Trăn sẽ giận đến thế. Hồi trước cậu xem phim truyền hình thấy rất nhiều diễn viên đều phải còi quần áo, nên khi nghe Lục Tường giảng giải về cảnh này, Kiều Mạt chẳng nghĩ nhiều. Hơn nữa, sau cùng tiêu điểm của màn ảnh là tập trung vào hoa văn bên hông, hoàng tử nhỏ hoàn toàn không rõ là có vấn đề gì.

Kim Trăn gần từng chữ với Kiều Mạt: “Em còn tính trần.trùng bên ngoài hả?”

Kiều Mạt thấy thế, nháy mắt nhào lên người Kim Trăn, đôi chân trắng bóc quần quanh eo hắn, tư thế lão thụ bàn chân chuẩn không cần chỉnh xuất hiện trước mắt bàn dân thiên hạ. Kim Trăn: ...

Lục Tường: ...

Đám người hóng hót: ...

Ngay tiếp theo, chỉ thấy Kiều Mạt lặp lại cảnh “quá sợ hãi” ban nãy: nhượng mảy, trợn mắt, quệt mũi, há mồm, sau mười lăm giây, rút cuộc tuân tự triển lãm xong ngũ quan trên mặt.

Vì Vì đứng một bên lặng lẽ bụm mặt: “Xi tai này đẹp quá, hồng dám nhìn.”

Tĩnh Tĩnh đỡ trán: “Tui thắc mắc lắm nha, ông làm cách nào chui vô đoàn phim với cái trình diễn xuất này vậy?”

Tò Tò phóng khoáng hất tóc mái, nhìn trời: “Tui lại thắc mắc ông làm cách nào cua được Kim tổng với cái trình diễn xuất này hơn?”

...

“Kim Kim” Kiều Mạt hoàn toàn không đếm xỉa đủ loại ánh mắt kinh ngạc của mọi người, “hoảng sợ” nói: “Em sai rồi, Kim Kim, từ nay mặc kệ bọn họ cường ép dụ dỗ kiểu gì em cũng không đồng ý đâu, cả vụ uy vũ kia... Cũng không thể làm em phóng túng.”

Lục Tường: ...

Kim Trăn không nói gì, sắc mặt vẫn lạnh te, lạnh lùng nhìn mặt Kiều Mạt chăm chăm, hai tay đặt dưới người Kiều Mạt lại lẳng lẳng kéo áo khoác trên người cậu che đi cặp đùi lộ ra.

Kiều Mạt tiếp tục chấn chỉnh vẻ mặt “hoảng sợ”, nói: “Đừng giận em được hông, hôm nay em vất vả lắm, anh coi cánh tay em nè, trầy da quá trời luôn, vẫn chưa hết đau đâu. Em bị lòi đi khổ muốn chết mà anh còn chẳng buồn tới nhìn em, giờ lại chạy tới hung với em là sao.”

Kim Trăn nhú mảy, tầm mắt vẫn rất chi kém cỏi mà quét qua cánh tay Kiều Mạt, quả nhiên, hai cùi chỏ bị trầy rất nhiều, vết thương trên cánh tay cực

dài, hơi hơi chảy máu.

“Nhưng hồng sao, đạo diễn Lục nói mấy vết thương này có thể chỉnh sửa hậu kỳ, không ảnh hưởng đến hiệu quả quay phim đâu.” Kiều Mạt bồi thêm một câu.

Kim Trần liếc Lục Tường một cái sắc lẹm, gió lạnh nổi lên từng đợt.

Lục Tường: ...

Sau màn khổ nhục kể còn sót thêm chiêu dương đông kích tây để dòi đi cừu hận, gần đây Sa sư đệ đổi sang đọc Tôn Tử binh pháp rồi hả.

Kiều Mạt dụi đầu lên cổ Kim Trần, nói tiếp:

“Kim Kim, anh không thích em lộ thì em giấu đi. Nhưng hồng phải lần trước anh nói mọi cảnh diễn của em đều được anh xét duyệt sao, em tưởng anh biết và đồng ý rồi chứ. Cho nên, dù có sai cũng là anh sai, anh không để tâm cảnh diễn của em, hại em suýt lộ mông trước màn ảnh. Em cũng chẳng trách anh, có sao anh còn lại đây hung với em, đáng lòng quá đi.”

Kim Trần: ...

Lời cậu nói — hình như lại có lý rồi, vậy mà không cách nào phản bác nổi.

Trầm mặc một giây, Kim Trần mới lạnh giọng nói: “Đi mặc đồ đảng hoàng đi, còn nữa, lần sau đừng làm mặt quỷ này, xấu chết.”

Nghe thế, ngũ quan của Kiều Mạt lập tức quay về vị trí cũ, ra chiều chán nản mà rằng:

“Quả nhiên vẫn không được ư? Tụi Vi Vi nói nếu làm tốt sẽ cute hột mẹ lắm.”

Kim Trần: ...

Bộ ba WSJ không hện mà cùng tỏ vẻ ghét bỏ ra mặt, ánh mắt như đang nói:

“Bọn tui không biết tên này, không phải bọn tui dạy, mắt mặt xấu hổ quá đi, người nhà ai đón về lẹ lẹ đi.”

Kiều Mạt thấy Kim Trần dần hết giận, bèn nhảy xuống khỏi người hắn, đang chuẩn bị vô phòng hóa trang thì Lục Tường phía sau lên tiếng:

“Từ từ đã.”

Kiều Mạt dừng chân, Lục Tường quay sang bảo Kim Trần:

“Đại Kim, cảnh này nói sao cũng không thể xóa được, nếu cậu không muốn Kiều Mạt lộ quá nhiều thì chúng ta thay đổi một chút, trực tiếp quay hình xăm trên eo là được, mấy bộ phận khác không quay. Hình xăm của Thanh Vu là điểm sáng của cả bộ phim, cũng là bước ngoặt quan trọng, cảnh này tuyệt đối không thể cắt.”

Kim Trần kiên định đáp: “Không được.”

Lục Tường nghe vậy thì hơi cau: “Đại Kim, đừng quá đáng, lúc trước chọn Kiều Mạt chính vì cảnh này, cậu cũng biết mà, không thể vì cậu ta đang có quan hệ đặc biệt với cậu mà ảnh hưởng đến nội dung phim.”

Trên mặt Kim Trần không hề có ý nhượng bộ: “Tôi có quyền cắt giảm cảnh diễn của Kiều Mạt, tôi nói không được là không được.”

Lục Tường trừng Kim Trần bằng đôi mắt phun lửa, gân xanh trên cổ sắp nổ tung.

Kiều Mạt thấy thế liền nghiêng đầu suy nghĩ, bảo: “Đạo diễn Lục, anh xem như vậy được không? Tôi thấy quần áo cũng mỏng lắm, còn là nền trắng, hay vẽ hình xăm bên hông tôi lên quần áo đi, vậy cũng có thể nhìn thấy hình xăm mà.”

Lục Tường cất giọng cau tiết: “Được, dứt khoát đổi tên phim luôn đi, gọi là luôn.”

Bạn đang

Kiều Mạt: ...

Lục Tường và Kim Trần vẫn nhìn nhau chằm chằm, trông như hai con gà chọi.

Mạc Vũ Sinh gần đó thấy vậy, bèn đến cạnh hai người, đề nghị:

“Hay đổi thành trần nửa người trên đi, quần áo vốn bị mài rách còn ướt nữa, cứ vắt trên người rồi lộ ra hình xăm là được, vậy Kiều Mạt cũng không cần lộ.”

Kim Trăn toan nói không được, Kiều Mạt lại nhào tới chặn cánh tay Kim Trăn, mở miệng bảo:

“Kim Kim, mộng em cũng bị trầy, anh đến giúp em phun ít thuốc nha?”

Dứt lời, túm Kim Trăn lôi đi.

Lục Tường cũng định nói không được, Mạc Vũ Sinh lại bình tĩnh bồi thêm:

“Đạo diễn Lục, anh cảm thấy lột sạch hấp dẫn hơn? Hay toàn thân ướt nhẹp nửa lộ nửa hở hấp dẫn hơn?”

Lục Tường khựng lại, sau đó lập tức nhếch mày vui vẻ, ánh mắt sáng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Không Biến Thân, Tưởng Ta Là Mèo Bệnh Đây Phỏng

Tối cùng ngày, khi Kiều Mạt lần thứ hai bán thân bắt toại trên giường, Kim Trăn ôm cậu, vừa xoa bóp eo giúp cậu, vừa kể tai cậu thì thầm:

“Đừng tưởng anh nhìn không ra, mỗi lần phạm lỗi em đều giả vô tội vờ đáng thương để lừa phỉnh cho qua, cuối cùng còn muốn cắn ngược lại. Nếu còn tái phạm, cả chiều này cũng vô dụng thôi.”

Kiều Mạt nghe vậy, khoe miệng vẽ ra nụ cười ngọt ngào, ngẩng đầu liếm liếm môi Kim Trăn, trong mắt lóe lên tia sáng nghịch ngợm, nói:

“Đừng tưởng em nhìn không ra, mỗi lần em làm nũng anh đều giả bộ bị em lừa phỉnh, em biết anh có tức giận cỡ nào cũng sẽ chiều em, không nỡ phạt em, nên lần sau chiều này vẫn hữu dụng.”

Kim Trăn vỗ một phát không nặng không nhẹ lên mông Kiều Mạt, bảo: “Coi bộ hôm nay trừng phạt chưa đủ nặng nhỉ?”

Kiều Mạt tiếp tục cọ cào Kim Trăn: “Thiệt ra Kim Kim anh nên cảm ơn em mới đúng, cảm ơn em cho anh mượn sườn dốc bước xuống.”

Kim Trăn: ...

Lời này sao nghe cứ quái quái, con lừa đầu mất rồi?

**nguyên văn là “tự pha hạ lưu”: vì con lừa khá cao nên người ta thường cho lừa đứng trên sườn dốc để bước xuống cho dễ, nghĩa bóng là tìm lối thoát để tránh lúng túng*

“Ừm, vậy để anh đến cảm ơn lần nữa.” Kim Trăn nghiêm mặt nói.

Kiều Mạt lập tức rúc vào lòng hắn: “Khụ khụ, hồng, hồng cần khách sáo, không còn sớm sửa nữa, mau ngủ đi, mai còn phải quay...”

Câu sau của hoàng tử nhỏ bị nuốt sống, sau đó biến thành chuỗi a a a mà mọi người nghe nhiều riết thuộc. Cậu lần nữa tự mình thể nghiệm cái sự không làm đã chẳng chết.

Nhưng hiệu quả cách âm của khách sạn chuẩn năm sao làm sao tầm thường cho đáng, tuy decibel trong phòng Kim Trăn không thấp, các diễn viên và nhân viên đoàn phim ở các phòng khác vẫn du hí trong mộng đẹp, ngủ say như thường.

Ngoại trừ một phòng trên tầng cao nhất.

Hoa Linh mặc áo ngủ, lười biếng ngồi tựa nghiêng trên salon, lật tay một phát, trong lòng bàn tay liền hiện ra một chuông bạc lớn cỡ trái hạch đào, chuyển qua đầu ngón tay lắc nhẹ, chỉ thấy một tia sáng vàng lấp lóe tại miệng chuông, rồi phóng ra một ánh tròn to bằng mặt gương giữa không trung. Gương tròn trình chiếu hình ảnh, chính là cảnh trong phòng Kim Trăn. Nhìn hai người đang vận động kịch liệt dưới chăn, Hoa Linh dùng ngón tay trắng nõn xoa cằm, trong mắt như có điều suy nghĩ...

Ngày thứ hai, cảnh lộ hình xăm đã qua chỉnh sửa kịch bản của Thanh Vu khởi quay, Kim Trăn vẫn đen mặt từ đầu chí cuối, ngồi sau màn hình theo dõi chẳng thốt một lời. Áo choàng trên người Kiều Mạt vừa kéo xuống, Kim Trăn lập tức thấy cổ họng siết lại, hần cần chặt răng.

Lục Tường bên cạnh có chút sung sướng khi người gặp họa, đặc ý nói: “Thế nào, giờ hết lộ rồi đúng không?”

Chỉ thấy trên bờ hồ, Thanh Vu nghiêng người với màn ảnh, mái tóc đen dài hỗn độn phủ trên vai, lọn tóc trên trán còn tích nước. Quần áo trên người triệt

để ướt đầm, tựa sa mỏng trong suốt dính sát vào người, đường nét da thịt trên lưng lồ lộ trơn vẹn. Càng chết người hơn là phần áo bên hông trái bị rách một lỗ lớn, để lộ eo và nửa bên chân. Quần cũng vậy, ướt rượt đắp lên hông, quần ướt càng tăng thêm độ rù của vải vóc, lưng quần hơi xệ xuống mấy tấc. Nhìn từ đằng sau, phần mép quần vừa khéo dừng ngay trên gò hông của Kiều Mạt, loáng thoáng lộ ra khe hông, mà lớp vải ướt bên dưới càng phác họa đầy đủ hình dáng hông tuyệt đẹp của cậu.

Để không phá hư cảm giác lập thể trơn mượt này, Lục Tường còn cố ý ghi chú một dòng trên kịch bản: bên dưới thả rộng.

Nhưng chỗ hút mắt nhất vẫn là bên hông Kiều Mạt, một chuỗi hoa văn màu xanh trườn từ đùi cậu lên trên, vòng qua xương hông, men theo tuyến nhân ngư hướng lên, hoa văn lộng lẫy phối với đường nét cơ thể hoàn mỹ của Kiều Mạt, trong cương có nhu, phô bày mỹ cảm mạnh mẽ đầy cảm dỗ. Điểm xuyết thêm từng giọt nước đọng, eo Kiều Mạt như được rót một luồng linh khí, đẹp đến mức người ta phải cảm thán, rung động mãnh liệt...

Tuy Kim Trần khó chịu cực độ, nhưng buộc phải thừa nhận rằng, cảnh này quả thực vô cùng hoàn hảo. Hình xăm kia giống như đo ni đóng giày cho màu da và cơ thể Kiều Mạt. Kim Trần vừa nhẩn nại, vừa thăm cân nhắc xem quay xong phim này có nên bắt Kiều Mạt rút khỏi showbiz luôn không.

Cảnh này chỉ nên xuất hiện trên giường, người ngoài nghe cũng không được nghe.

Vì thế, trong lúc mọi người chảy máu mũi rùng rùng, cảnh này rốt cuộc được quay của đồng hoàn tất. Xem lại cảnh quay trên màn hình theo dõi, Lục Tường hết sức hài lòng, rồi dòm bản mặt xanh mét của Kim Trần, Lục Tường —— càng hài lòng.

Kiều Mạt cũng nhận ra Kim Trần đang khó ỡ, để bồi thường cho anh yêu, vừa quay xong là cậu dính chết bên Kim Trần, bưng trà rót nước, lau mồ hôi hôn môi, trộm gà bóp chân... Dù loại ân cần nịnh nọt.

**trộm gà: nghĩa là thừa cơ lười biếng, trốn tránh khó nhọc*

Phần lớn cảnh quay hai ngày kế tiếp đều là Mạc Vũ Sinh và Tạ Thanh Thần, nam nữ chính từ quen biết đến ước hẹn, rồi yêu nhau. Giống như bị nội dung phim ảnh hưởng, vài ngày sau cả đoàn phim đều chìm đắm trong bầu không khí ngọt lịm và tươi đẹp.

Một tuần sau, phần hiểu nhau yêu nhau quay xong, nội dung phim bước vào giai đoạn yêu nhau lắm cắn nhau đau. Bấy giờ Kiều Mạt cũng ngênh đón cảnh quay thứ hai, cũng là cảnh cuối cùng của cậu tại Cửu Trại. Đây là cảnh diễn ra trước trận quyết chiến sau cùng, lúc này nhị sư huynh Lộc Dương đã hắc hóa, dụ dỗ Linh Tê cùng trốn vào ma đạo. Linh Tê bắt cóc Tuyết Lung, Lộc Dương lấy Tuyết Lung ra uy hiếp, ép Mộc Lê giao ra tín vật kế thừa của Vụ Linh sơn chủ để mở cánh cửa phong ấn ma thần dưới chân núi Vụ Linh, đạt được sức mạnh chung cực. Mộc Lê không chịu, do vậy Lộc Dương muốn giết chết Tuyết Lung. Linh Tê đi bên cạnh Lộc Dương rốt cuộc hiểu được mục đích thực sự của hắn, cô triệt để tỉnh ngộ, thay Tuyết Lung đỡ kiếm của Lộc Dương, ngã xuống đất bỏ mình.

Mộc Lê thấy Linh Tê bị giết, vừa buồn vừa giận, giao chiến với Lộc Dương, không ngờ Lộc Dương ma cao một thước, Mộc Lê không địch lại. Vào thời khắc mấu chốt, Thanh Vu xuất hiện trợ giúp Mộc Lê, Lộc Dương phản nộ, lại không muốn tổn thương Thanh Vu, bèn hạ thủ lưu tình, rồi vô ý bị thương. Lúc Mộc Lê muốn giết Lộc Dương, Thanh Vu nhớ tình cũ, trong lòng không nỡ, chắn trước người Lộc Dương và bị Mộc Lê giết lầm. Thanh Vu tựa vào lòng Lộc Dương, hai người ngồi bên bờ hồ mà năm xưa từng cùng luyện kiếm, Thanh Vu nắm tay Lộc Dương, ngậm cười mà chết, sau đó, núi lở đất rung.

Ngày quay phim, Kiều Mạt ra ven hồ ngồi chồm hổm từ sớm, nhìn sóng gợn trên mặt hồ, sắc mặt hơi nghiêm trọng. Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Tạ Thanh Thần đi tới đứng cạnh cậu.

“Cậu cũng nhận thấy bất thường đúng không?” Đôi mắt đẹp của Tạ Thanh Thần cũng nhìn ra giữa hồ, lạnh nhạt hỏi.

Kiều Mạt gật đầu: “Trong hồ có yêu khí.”

Tạ Thanh Thần cũng gật đầu: “Đạo hạnh không sâu, chẳng khơi nổi sóng gió gì lớn, tôi đi hỏi thăm quanh đây rồi, trong hồ chưa từng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, hôm nay là cảnh cuối cùng, nếu bình an vô sự thì cứ mặc kệ nó. Trăm năm tu hành không dễ, chỉ cần không làm gì thương thiên hại lý, tha cho nó một đường sống cũng được.”

Kiều Mạt không nói gì, thò tay móc một cọng lục tảo nổi trên mặt hồ, bày lên lòng bàn tay cho Tạ Thanh Thần nhìn.

“Cô xem nè, màu của lục tảo thay đổi rồi.”

Tạ Thanh Thần cúi đầu xem, không nhìn ra điều gì lạ thường, bảo: “Vẫn xanh mà.”

Kiều Mạt lắc lắc đầu, vươn tay kéo lục tảo nhân tạo đặt kế bên, bóc một dùm đặt lên lòng bàn tay so sánh, khác biệt lập tức hiện ra, lục tảo nhân tạo nhạt màu hơn thấy rõ, thiên về xanh lá mạ, mà lục tảo trong hồ lại xanh sẫm.

“Hôm bữa quay phim dưới nước tôi đã phát hiện đáy hồ không bình thường, ngoại trừ lục tảo nhân tạo, trên người tôi còn treo ít lục tảo thật. Nhưng lúc đó màu hai loại lục tảo đều xanh nhạt, khi đạo diễn Lục hồ ngừng, tôi có lặn xuống nước quan sát một lát, đáy hồ đúng là có linh khí, cơ mà yếu lắm, hơn nữa cũng không có ác ý, nên tôi cũng chẳng để tâm. Song mấy ngày nay, tôi phát giác lục tảo đậm màu hơn nhiều, linh khí trong hồ cũng mãnh liệt hơn thấy rõ. Biến hóa này không bình thường lắm.”

Tạ Thanh Thần gật đầu: “Tôi cũng cảm giác được linh khí trong hồ mấy ngày nay tăng mạnh, hi vọng hôm nay đừng nảy sinh biến cố gì, lúc quay phim nhớ cẩn thận một chút.”

Kiều Mạt gật đầu.

Cảnh quay đầu tiên diễn ra thuận lợi, năng khiếu diễn xuất của Đào Di phát huy vô cùng nhuần nhuyễn trong cảnh này, từ mù quáng cả tin đến kinh ngạc, cuối cùng tỉnh ngộ rồi bị đâm chết, mỗi chi tiết đều thể hiện cực xuất sắc. Sau cùng, cô ngã xuống đất, miệng trào máu tươi, mắt mở to nhìn về phía Mộc Lê, môi khẽ cong lên, để rồi ánh sáng trong mắt tắt hẳn. Khóe mắt của Tuyết Lung ngồi cạnh Linh Tê rơi xuống một giọt lệ, cô nhẹ nhàng vuốt mắt Linh Tê.

Lục Tường kích động tới độ muốn múa may tay chân, may mà Đào Di khỏe lại, bằng không nếu diễn viên giữa chừng thì nhất định không tạo được hiệu quả này.

Cảnh tiếp theo chính là trận chiến giữa Lộc Dương và Mộc Lê, cảnh này quay vất vả hơn nhiều, vì hai người có rất nhiều động tác phải hoàn thành trên không trung, nhân viên công tác dựng vài cái giá cao cao xung quanh hồ để cố định dây cáp.

Từ khi gia nhập đoàn phim tới nay, Hoa Dung luôn biểu hiện không tồi, NG không nhiều, nhưng cảnh treo lên hôm nay lại khiến hần ăn không ít khổ. Hần chưa đóng phim nhiều lần, hơn nữa đa số đều là phim hiện đại, đây là lần đầu đóng cổ trang. Lúc đứng trên giá nhìn xuống, Hoa Dung cảm thấy cẳng chân mình hơi phát run, trượt qua trượt lại mấy lần mới phần nào vượt qua nỗi sợ độ cao, nhưng biểu cảm và động tác giữa không trung lại cứng nhắc hơn nhiều. So ra, Mạc Vũ Sinh rõ ràng thuần thục hơn, cảnh giao chiến của hai người quay chừng hai tiếng rồi cuộc cũng miễn cưỡng qua.

Mạc Vũ Sinh thăm thò phào, định trượt theo dây thép xuống bờ hồ chuẩn bị cảnh kế, còn Hoa Dung thì thà bước xuống từ giàn giáo, chứ nhất quyết không chịu bay thêm lần nào nữa. Mọi người bên dưới bận rộn bố trí cảnh tiếp theo, Kiều Mạt mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị kỹ càng. Cảnh kế chính là đoạn Mộc Lê không địch lại Lộc Dương, Thanh Vu ra trợ giúp Mộc Lê.

Kiều Mạt bước lên bè tre đậu bên hồ, căn cứ vào vị trí camera, cậu phải đứng đây chờ một lát, sau đó mới lao ra. Bấy giờ, Mạc Vũ Sinh bên kia đã thất dây xong, bắt đầu trượt xuống bờ từ giá cao.

Nhưng đúng lúc này, một chuyện bất ngờ xảy ra, toàn bộ mặt đất bỗng dao động kịch liệt, mặt hồ cũng nổi từng đợt sóng, đá trên sườn núi kế bên lăn xuống rào rào.

“Động đất, mọi người cẩn thận.” Người phản ứng trước nhất là Lục Tường, hần rống lớn một tiếng.

Bờ hồ tức khắc vang lên tiếng thét kinh hoàng.

“Chạy đến nơi trống trải, đừng tới gần núi.” Thấy Đào Di đang chạy lướt qua mặt mình đến thẳng chân núi, Kim Trần la lớn. Ngất nỗi Đào Di đã sợ đến mức hoàn toàn không nghe được gì, Kim Trần phóng nhanh lên trước vài bước, đuổi theo cô, kéo cô chạy tới chỗ trống trải.

Mặt đất rung động mỗi lúc một mạnh, người đứng trên đất bằng đều loạng choạng, phảng phất đang đạp trên bông, bước đi cũng khó.

Lúc này, chỉ nghe tiếng “rắc” vang lên, cái giá bên kia hồ đổ sang một bên, dây cáp trên không càng lúc càng căng, chỗ tiếp nối rốt cuộc không chịu nổi lực kéo cực lớn, đứt cái phụt. Mà Mạc Vũ Sinh cũng vừa mới trượt đến giữa hồ, dây cáp đứt, Mạc Vũ Sinh rơi thẳng xuống hồ.

Trên bờ, Lục Tường và Kim Trần trơ mắt nhìn Mạc Vũ Sinh rơi xuống nước, Đầu Trọc mở miệng bảo: “Không sao đâu, cậu ta bơi khá lắm, chắc lên được thôi.”

Kim Trần lập tức nhìn về phía bè tre, ban nãy trong lúc hỗn loạn, hần không kịp đi tìm Kiều Mạt.

Cột chống bên dưới bè tre đã bị đá lăn đập gãy, nửa bè sập xuống nước, phía trên không một bóng người.

Kim Trần biến sắc, lập tức đứng dậy muốn chạy tới đó, Tạ Thanh Thần phía sau liền kéo tay Kim Trần, trầm giọng bảo:

“Kiều Mạt không sao, đá không đập trúng cậu ta, cậu ta thấy Mạc Vũ Sinh rơi xuống nước nên tự nhảy theo thôi, yên tâm đi, cậu ta ở trong nước chắc không việc gì đâu.”

Kim Trần nghe vậy, dây thần kinh mới hơi thả lỏng, hần biết Kiều Mạt bơi cực tốt, chỉ cần không bị thương, cậu ở dưới nước hần không có gì đáng ngại.

Đất rung núi chuyển vẫn tiếp diễn, mọi người trong đoàn phim tụ tập tại khu đất trống, khẩn trương chờ đợi, đủ loài động vật chui ra từ trong rừng, tiếng hét và tiếng kêu rên vang vọng khắp nơi, một đồng hỗn loạn.

Kiều Mạt nhảy xuống nước xong liền lặn xuống đáy, bơi thẳng về phía Mạc Vũ Sinh. Ngay khoảnh khắc dây cáp đứt, Kiều Mạt thấy đầu dây bắn ra vừa khéo đập trúng đầu Mạc Vũ Sinh. Mạc Vũ Sinh rơi xuống lại không hề vùng vẫy, Kiều Mạt biết chắc là anh ngất xỉu rồi.

Bình thường Mạc Vũ Sinh luôn chiều cổ cậu trăm bề, Kiều Mạt đã sớm xem anh là “anh dâu hai” danh chính ngôn thuận, nếu để Mạc Vũ Sinh gặp chuyện dưới nước, chỉ e Ngao Tử sẽ phát điên. Cho nên, Kiều Mạt chẳng cần nghĩ đã tức khắc chui xuống nước.

Tuy nhiên, xuống nước mấy phút rồi mà Kiều Mạt vẫn không thấy bóng dáng Mạc Vũ Sinh đâu, cậu không khỏi kinh ngạc, lập tức phóng linh thức điều tra tình huống trong nước, tra xong mới phát hiện Mạc Vũ Sinh vậy mà đã lặn sâu hơn 10m.

Kiều Mạt thăm rùng mình, tức tốc bơi xuống thật nhanh, chẳng biết có phải động đất khiến cát đá trong hồ bị quấy đảo hay không, mà càng xuống sâu, Kiều Mạt thấy nước càng đục, hơn nữa rong rêu xung quanh cũng dày đặc hơn, rong đen như mực quấn thành sợi, đông đưa dưới nước như tơ liễu.

Kiều Mạt mở thiên nhãn, hồi lâu sau rốt cuộc tìm được Mạc Vũ Sinh, cậu bơi đến gần Mạc Vũ Sinh mới phát giác anh bị lục tảo quấn kín như bánh ú. Đây hồ có một hang động sâu hút, tựa hồ những sợi lục tảo trông như xúc tua vươn ra từ đây, và đang thông thả tha Mạc Vũ Sinh xuống.

Kiều Mạt vươn tay, một lưỡi đao màu lam bay ra từ lòng bàn tay cắt đứt lục tảo đang kéo Mạc Vũ Sinh, cậu ôm Mạc Vũ Sinh bơi lên trên. Song lục tảo như có sinh mệnh, bị cắt lại càng mọc dài và mạnh hơn, chẳng những thế còn có càng nhiều lục tảo tràn ra từ hang động, cuốn chặt lấy Kiêu Mạt và Mạc Vũ Sinh.

Trong mắt hoàng tử nhỏ hiện vẻ phần nộ, bỗng cảm thấy uy nghiêm Đại Long tộc bị khiêu khích, đây là loài thủy yêu đui mù nào mà dám tác oai tác quái trước mặt mình chứ. Nhưng phần nộ thì phần nộ, hoàng tử nhỏ bị áp chế hơn nửa tu vi tại nhân gian vẫn có chút không địch lại nó.

Vì Kiêu Mạt đã xuống nước gần mười phút, giờ phút này lại ở hình người, kiên trì đến hiện tại đã là cực hạn. Kiêu Mạt cảm thấy ngực hơi khó chịu, não trường trường, cậu nhìn Mạc Vũ Sinh, không khỏi nhủ thầm, mình còn như thế, chỉ sợ Mạc Vũ Sinh càng không ổn. Nếu còn ngâm dưới nước thêm nữa, e rằng khó giữ tính mạng Mạc Vũ Sinh.

Nhìn lục tảo tràn ra gần như lấp kín không gian xung quanh, Kiêu Mạt trầm tư giây lát, trong mắt chợt nổi ánh sáng vàng, một bóng trắng xuất hiện trong nước.

Hoàng tử nhỏ khôi phục hình rồng, ngoại trừ lần say xin trước bất cẩn để lộ đuôi, đây là lần đầu tiên cậu xuất hiện tại nhân gian với hình rồng trọn vẹn.

Thân dài hơn 10m, toàn thân màu trắng bạc, hai cái sừng đầy lông tơ hình chữ Y vẫn chưa hoàn toàn thành hình, mọc trên đỉnh đầu không đủ uy phong, lại thừa đáng yêu, đôi mắt vàng kim sáng rực. Chỉ thấy tiểu bạch long uốn lượn hai vòng trong nước, chạy thẳng tới hang động, lục tảo chung quanh năm yên như bị hóa đá. Tiểu bạch long đến miệng hang, đôi mắt vàng nhìn chăm chăm cửa hang, há miệng, một tiếng gầm vang vọng khắp đáy hồ.

Vài giây sau, liền thấy toàn bộ lục tảo nhanh chóng lui vào hang, bao gồm những sợi đang quấn Mạc Vũ Sinh. Hơn mười giây sau, đáy hồ sạch bong, một cộng long xanh cũng chả còn.

Tiểu bạch long quay mấy vòng trước hang, cổ họng lại phát ra vài tiếng gầm nhẹ, mắt toát ra ý cảnh cáo đầy khí phách. Sau mới xoay người rời đi, đuôi quấn lấy Mạc Vũ Sinh, ngoi lên mặt nước.

Đến khi còn cách mặt nước một đoạn, thân thể tiểu bạch long gấp rút thu nhỏ, biến về hình người. Kiêu Mạt ôm cổ Mạc Vũ Sinh, hai người đồng thời nổi lên.

Kiều Mạt vừa lộ đầu lên liền thấy Kim Trăn bên bờ hồ, lúc này Kim Trăn đã vào hồ, hiển nhiên đang muốn xuống nước.

Kiều Mạt ngược mắt lên, đối diện ánh mắt lo lắng không thôi của Kim Trăn. Cõi lòng hoàng tử nhỏ ấm áp, nhoen miệng cười với hắn.

Kim Trăn thấy Kiêu Mạt trôi lên mặt nước, rõ ràng thờ phào một hơi, sắc mặt dịu đi nhiều. Hắn xuống nước bơi đến chỗ Kiêu Mạt.

Hai người cùng kéo Mạc Vũ Sinh lên bờ. Kim Trăn vừa lôi Mạc Vũ Sinh lên, bác sĩ của đoàn phim cũng lập tức chạy vội tới, ấn tim một hồi, Mạc Vũ Sinh phun ra mấy ngụm nước, rốt cuộc chậm rãi mở mắt.

Mọi người mừng hớn, rồi rút thờ phào.

Vì Vi nhìn Kiêu Mạt vẫn ngâm mình trong nước, nói: “Ông còn ở dưới nước chi vậy, lên lẹ đi, tí nữa coi chừng có dư chấn, đạo diễn Lục kêu chúng ta chạy nhanh khỏi đây đó.”

Kiều Mạt cười gượng, hướng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Kim Trăn, Kim Trăn đến gần cậu nhìn kỹ, mày không khỏi nhíu chặt:

“Không cho em trần truồng trên bờ, em chạy xuống nước khóa thân hả?”

Kiều Mạt chớp chớp mắt tủi thân: “Hong phải em sợ anh ghen sao, anh coi đi, em thậm chí còn trốn dưới nước không dám lên, mau đi lấy giúp em bộ đồ.”

Ánh mắt Kim Trăn ấm lên, cầm áo choàng ném qua cho cậu.

Tiếp theo, Đầu Trọc kiểm lại nhân số đoàn phim, không thiếu ai. Ngoài Mạc Vũ Sinh bị thương trên trán, còn có hai nhân viên bị đá rơi trúng, bị thương nhẹ. Đoàn phim tổn thất một máy quay và một ít thiết bị khác.

Lục Tường ngửa mặt lên trời thờ dài: Quả nhiên lúc bấm máy không chịu bái thần mà...

Lúc này, trong khách sạn, Hoa Linh một tay bê ly rượu vang, tay kia xách chuông bạc, nhìn cảnh hồ trên mặt gương giữa không trung, ánh mắt ra chiều nghiền ngẫm ý, thì thào:

“Hóa ra là rồng, đúng là ngày càng thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Sinh Hoạt Sau Động Đất Không Hề An Tĩnh

Dư chấn kéo dài hơn nửa tiếng rồi cuộc chấm dứt, mọi người trong đoàn phim và những du khách khác trong khu vực tụ tập với nhau, hiện đang mùa du lịch cao điểm, còn rất nhiều người phân tán khắp nơi. Sau đó, nhân viên công tác và cơ quan địa phương tổ chức nhân lực, triển khai công tác cứu hộ quy mô lớn trên toàn khu du lịch. May mà đại bộ phận khu tham quan đều nằm ngoài trời, số lượng nhà dân xung quanh không nhiều, kiến trúc tương đối chắc chắn, nên vài ngày sau, con số thương vong công bố cũng không lớn.

Nhóm Lục Tường về tới khách sạn, khách sạn chuẩn năm sao lần nữa phô bày sự rần rói của mình, đối mặt với động đất gần cấp sáu mà vẫn chẳng hư hao gì, ngay cả đèn chùm xa hoa trong đại sảnh cũng không bị rung hất châu nào.

**động đất cấp sáu: khoảng 5 độ richter, đa số người cảm thấy động đất, nhà cửa bị rung nhẹ, lớp vữa bị rạn*

Đầu Trọc kiểm kê số máy móc thiết bị hư hỏng, lại tốn một khoản chi phí không nhỏ. Nào Mạc Vũ Sinh bị chấn động, sau còn ngạt thở trong nước hồi lâu, tuy hiện tại ý thức đã tỉnh táo, nhưng máu tụ trong đầu chưa tan hết, bác sĩ đề nghị nằm viện theo dõi. Ngoài Mạc Vũ Sinh, Hoa Dung cũng vô tình bị trầy da mặt khi treo xuống từ giàn giáo, nguyên sườn mặt trái dán băng gạc, Đào Di thì bị trật mắt cá chân trong lúc được Kim Trăn kéo chạy.

Bốn nhân vật chính chỉ còn mỗi Tạ Thanh Thần lành lặn, sắc mặt Lục Tường âm u như mây đen, ở phim trường xảy ra án mạng, ở đây thì gặp động đất, bộ phim này bị nguyên rủa thật sao, thiên tai nhân họa đủ cả.

Nhưng Mạc Vũ Sinh không có gì đáng ngại, đứng là vạn hạnh trong bất hạnh. Lục Tường cho đoàn phim nghỉ một tuần, rất nhiều diễn viên và nhân viên quyết định đi làm tình nguyện tạm thời, chạy ra ngoài hỗ trợ các thôn dân địa phương. Đầu Trọc thì gấp rút sửa chữa máy móc bị hư và đặt mua máy mới.

Một tuần này, thứ Kim Trăn xem nhiều nhất chính là giấy tờ, hóa đơn, đủ loại biên lai chi tiêu. Cơ quan địa phương và dân chúng vẫn chưa hết bàng hoàng, họ kêu gọi mọi người dừng ở lại đây nữa, nên trừ Kim Trăn và Kiều Mạt, trong khách sạn chẳng còn bao người. Phạm vi của sóng động đất lần này rất rộng, mười mấy tỉnh thành đều cảm nhận được dư chấn với cường độ khác nhau. Mà điều khiến mọi người khó hiểu là kết quả phân tích của các chuyên gia lại cho thấy tâm địa chấn nằm ở phụ cận Bắc Kinh, nhưng Bắc Kinh không hề nảy sinh dao động bề mặt Trái Đất. Hơn nữa, trong trận động đất này, Bắc Kinh cũng không nhận thấy dư chấn, chuyên gia lại được hung hăng thêm gạc rồi.

**chuyên và gạch cùng có phiên âm là /zhuān/, những người ăn nói vô căn cứ, đội lốt người có kiến thức gọi chung là gạch gia*

Tuy tạm dừng quay phim, nhưng trừ Kiều Mạt, cả đoàn phim ai cũng bận lu bù, mà Kiều Mạt thì nằm ỉ trên giường không dậy nổi kể từ ngày ấy. Hôm đó, việc khôi phục hình rồng rồi phát ra tiếng gầm dưới đáy hồ gần như đã tiêu hao sạch bách số chân khí ít ỏi trong cơ thể cậu. Thành ra sau khi biến về hình người, tinh lực của cậu hoàn toàn cạn kiệt, loại cạn kiệt này khác hẳn sự mệt mỏi sau một đêm vận động hài hòa cùng Kim Trăn. Ở nhân gian, hình rồng vốn dĩ đã tiêu hao thể năng và tinh khí hơn hình người nhiều, huống chi hoàng tử nhỏ còn phát ra tiếng gầm, giống như trái dưa hấu bị vết hơn nửa liền biến thành dưa bỏ, tương tự thức ăn trong bao tử ít đi thì chỗ trống còn thừa cũng rút lại.

Hàng ngày, ngoài xử lý chuyện công ty, Kim Trăn còn phải chăm lo sinh hoạt thường ngày của Kiều Mạt. Ngày thứ ba sau động đất, Kim Trăn nhận được cuộc gọi từ nhà.

Người gọi cho Kim Trăn là Hoắc Lan, giọng Hoắc Lan có chút sầu lo, bà nói với Kim Trăn là Kim Bác Á đã về núi Thanh Viên từ mấy bữa trước.

“Tiểu Trăn, chú hai con đi vội lắm, mấy ngày trước phong ấn trên núi Thanh Viên đã xảy ra chuyện.”

Nghe Hoắc Lan nói thế, Kim Trăn không khỏi cau mày, nhớ tới trận động đất lần trước. Hôm ấy lúc ở ven hồ, Kim Trăn đã cảm thấy kỳ kỳ, động đất kéo dài rất lâu, mà cường độ dư chấn trong nửa tiếng sau đó không yếu dần, ngược lại có xu thế hơi tăng lên, tình huống hết sức bất thường. Mà trong một tuần nay, đầu tất cả mọi người đều chuẩn bị phòng ngừa, nhưng không phát sinh lần dư chấn nào nữa, tựa hồ động đất cũng kết thúc sau nửa tiếng ngày đó.

Kim Trăn hỏi thời gian chính xác phong ấn gặp sự cố, quả nhiên khớp với trận động đất, lời kể tiếp của Hoắc Lan xác nhận suy đoán của hắn.

“Ba con nói động đất hôm bữa có liên quan đến phong ấn, tin tức trên TV bảo tâm địa chấn nằm ở phụ cận Bắc Kinh là đúng đó. Nhưng vì không muốn dư luận này gây hoang mang cho toàn Bắc Kinh, ba con yêu cầu truyền thông dè tin tức xuống.” Hoắc Lan nói.

“Nhưng nếu tâm địa chấn thực sự nằm trên núi Thanh Viên, sao Bắc Kinh lại không cảm nhận được dư chấn?” Kim Trăn khó hiểu.

“Ông chú cố của con xuất quan rồi. Lúc phong ấn ngũ hành bị hủy diệt một góc, ông xuất quan ổn định phong ấn, đồng thời khẩn cấp mở pháp ấn Kim gia, bảo vệ vài thành phố xung quanh núi Thanh Viên, bằng không động đất tại Bắc Kinh sẽ vượt qua cấp tám, tổn thất thương vong khó mà lường nổi.” Hoắc Lan khẽ thở dài.

**động đất cấp tám: tương đương 6-6.8 độ richter, phá hoại nhà cửa, tường nhà bị nứt lớn, mái hiên và ống khói bị rơi*

Kim Trăn hơi kinh ngạc, trong ấn tượng của hắn, lần cuối cùng nhìn thấy ông chủ cố hình như là năm bảy tám tuổi. Sau lần đó, ông chủ cố giao hết mọi việc trên núi Thanh Viên cho Kim Bắc Á, bề quan tu luyện. Chuyện lần này kinh động ông xuất quan, chứng tỏ tình thế tương đối nghiêm trọng.

“Tiểu Trăn, mấy ngày nữa con về một chuyến đi, xử lý xong chuyện phong ấn thì nhất định phải chọn ra ứng cử viên của Kim gia. Lần này đúng dịp ông chủ cố xuất quan, ba con dặn con chuẩn bị, vài hôm nữa nghe thông báo thì về.” Hoắc Lan do dự vài giây, tiếp tục nói:

“Tiểu Trăn, mẹ nghe Trúc Ảnh nói, giờ con quen được... bạn mới rồi hả?”

Ánh mắt Kim Trăn khẽ lóe lên: “Dạ.”

“Ừ, từ ngày con còn nhỏ, mẹ với ba con đã luôn hi vọng con quen được nhiều bạn bè, nhưng sau vụ của Trúc Ảnh...” Hoắc Lan chưa giải bày hết lo lắng, Kim Trăn đã ngắt lời bà.

“Mẹ yên tâm đi ạ, con sẽ không khiến mình bị thương nữa.” Giọng Kim Trăn toát ra chút ý lạnh.

Hoắc Lan khẽ thở dài: “Vậy thì tốt, con cũng lớn rồi, lần sau có dịp nhớ dẫn bạn về chơi.”

Trò chuyện với Hoắc Lan xong, tâm trạng Kim Trăn có chút nặng nề. Tuy hắn ôm nhiều bất mãn với Kim gia, nhưng hắn biết phong ấn trên núi Thanh Viên cực kỳ quan trọng, người nhà họ Kim từ thời thượng cổ đã luôn bảo hộ phong ấn này, truyền thừa qua nhiều thế hệ. Dù Kim Trăn không biết thứ bị phong ấn là gì, song trải qua trận động đất này, hắn hiểu được thứ đó rất nguy hiểm. Kim Trăn đang cúi đầu trầm tư thì Kiều Mạt trên giường mở mắt, cậu hướng ánh mắt trông mong về phía Kim Trăn:

“Kim Kim, em lại đói bụng rồi.”

Kim Trăn nhìn Kiều Mạt trên giường, không khỏi buồn cười. Từ hôm động đất về phòng, Kiều Mạt cứ như biến thành Tỳ Hưu nhỏ chỉ vào chứ không ra, tỉnh ngủ là đòi ăn, ăn no lại ngủ. Kim Trăn cảm thấy cậu chẳng qua là đói quá mới tỉnh thôi.

**tỳ hưu: đứa con thứ chín của rồng, sinh ra đã mang dị tật không có hậu môn, nên ăn gì cũng chỉ vào chứ không ra*

Đút Kiều Mạt ăn hết một chậu com xong, nhìn cậu lần nữa chìm vào giấc ngủ say, Kim Trăn có chút bất đắc dĩ mà lau com trên khóe miệng cậu, thu dọn chén đĩa. Tình trạng của Kiều Mạt khá bất thường, nhìn sắc mặt hơi tái của cậu, Kim Trăn có chút đau lòng, hắn xoa xoa trán Kiều Mạt, nghĩ không biết có nên tìm bác sĩ khám cho cậu không, cái kiểu ăn uống như bị ma đói nhập xác này khiến người ta không thể không lo.

Tại giai đoạn sau tai họa khi mà vật tư trùng kiến khá thiếu thốn, lượng thức ăn mỗi ngày của Kiều Mạt bằng người ta ăn cả tuần. Cũng không phải Kim Trăn nuôi cậu không nổi, chẳng qua đang thời kỳ đặc biệt, tốc độ cung cấp vật tư hơi chậm. Hơn nữa, giờ họ đang ở vùng núi, vận chuyển thức ăn đến càng khó hơn. Mấy người Ô Mãn ngày ăn ba gói mì, sau đó đưa tới phòng Kim Trăn hai nồi com...

So với những chuyện ấy, điều khiến Kim Trăn lo lắng hơn chính là Kiều Mạt ăn nhiều như vậy, bụng lại không phình lên miếng nào, sắc mặt còn tái nhợt hơn. Kim Trăn ngẫm nghĩ, quyết định tìm Ô Mãn hỏi xem trước kia Kiều Mạt có từng gặp tình huống tương tự không.

Kim Trăn đi được mấy phút, chỉ thấy trên tường mơ hồ hiện ra một bóng đen, sau đó Hoa Linh xuyên qua tường, tiến vào phòng.

Hắn nhìn nhìn Kiều Mạt trên giường, khẽ thở dài, tiếp theo đến gần cậu, vươn tay sờ cổ tay cậu, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp.

Đoạn hắn nắm mạch môn Kiều Mạt, dòng chân khí từ đầu ngón tay chậm rãi rót vào thân thể cậu.

Hồi lâu sau, Kiều Mạt mở mắt, nhìn thấy Hoa Linh ngồi bên giường.

“Là anh thiệt hở? Bảo sao tôi cứ thấy chân khí này quen ghê, cảm ơn nhen Hoa Hoa.” Kiều Mạt cất giọng hơi mệt mỏi.

Hoa Linh nghe vậy thì nhoen cười, cúi xuống kề mũi sát tai Kiều Mạt, nói: “Đã nghĩ kỹ chưa? Đồng ý với tôi, sẽ giúp cậu sinh long hoạt hổ ngay.”

Kiều Mạt nghiêm nghị đáp: “Xin lỗi nha Hoa Hoa, tôi định tìm anh nói chuyện này từ hôm bữa rồi, tôi nghĩ Kim Kim chắc chắn không đồng ý tôi song tu với người khác đâu, vẫn nên thôi đi.”

Hoa Linh cất giọng hóm hỉnh: “Sao, cậu hỏi rồi à?”

Kiều Mạt gian nan lắc đầu: “Hồi bữa lúc quay cảnh hình xăm, tôi mới lộ ra tí xú mà anh đã suýt giết chết tôi trên giường, tôi cảm thấy nếu anh biết tôi muốn lột đồ trước mặt người khác, bảo đảm sẽ nuốt sống tôi luôn.” Hoa Linh nhin cười, nói tiếp: “Nhưng với bộ dáng nửa chết nửa sống hiện giờ của cậu, nếu như không có người giúp, cậu phải tốn thời gian rất lâu mới hồi phục như cũ. Trong hai tháng tới, cậu sẽ không xuống giường nổi, vậy cũng được sao?”

Kiều Mạt ra chiều uể oải: “Tôi cũng đâu ngờ sẽ thành ra như vậy.” Đoạn, cậu nhìn Hoa Linh đang không ngừng rót chân khí vào cơ thể mình, trong lòng dâng lên niềm biết ơn:

“Hoa Hoa, sao phải đối tốt với tôi dữ vậy? Chiếm lợi từ anh như này, tôi thấy không hay lắm.”

Trong mắt Hoa Linh ánh lên tia giả hoạt, hắn kề sát mặt Kiều Mạt, bảo: “Chút ít chân khí chả đáng gì, nếu cảm thấy bần khoản, vậy hôn tôi một cái ha?”

Coi như báo đáp.”

Ngay khoảnh khắc chớp mũi đụng má Hoa Linh, Kiều Mạt chọt lên tiếng:

“Hoa Hoa, trên người anh có mùi kỳ lắm, anh là ma vật hả?”

Hoa Linh nghe thế thì không nói gì, chỉ khẽ híp mắt nhìn Kiều Mạt.

Kiều Mạt thở dài: “Từ xưa tiên ma đã không thể cùng tồn tại, dù anh phá luật cố gả cho tôi, giữa hai ta cũng không có kết quả tốt đâu, nên chúng ta vẫn nên qua lại kiểu quân tử là được rồi.”

Hoa Linh: “... Vì sao lại là tôi gả cho cậu?”

Kiều Mạt cố sức hất cằm lên, đáp: “Đương nhiên, trai tráng Đại... Hoàng tộc tôi đây há có thể ở rể nhà khác.”

Hoa Linh: ...

Hình như vẫn sai sai chỗ nào, cậu có chắc mình được hưởng thụ quyền lợi của trai tráng không?

“Kim Trăn thì sao? Cậu từng nghĩ đến tương lai của cả hai chưa?” Hoa Linh cười hỏi.

“Kim Kim là người của tôi, anh luôn luôn chiều tôi, nhất định sẽ đồng ý gả cho tôi.” Hoàng tử nhô trán đầy tự tin.

Hoa Linh dòm lướt qua thân dưới của Kiều Mạt, chế nhạo: “Vị trí trên giường quyết định địa vị gả cưới, cậu xác định mình sẽ được Kim Trăn?”

Kiều Mạt: “... Vụ này mai mốt sẽ có cơ hội.”

Hoa Linh nén cười, trong mắt đọng đầy ý trêu ghẹo, hỏi tiếp:

“Vậy chuyện tiên ma đối lập tính sao bây giờ? Trên người Kim Trăn cũng có ma khí đúng chứ?”

Nghe thế, Kiều Mạt thâm hoảng hốt, ánh mắt nhìn Hoa Linh cũng nghiêm túc hẳn lên: “Anh cảm nhận được sao?”

Hoa Linh cười đáp: “Đến cậu còn cảm nhận được mà, hơi coi thường tôi quá đó. Trong đoàn phim này, không riêng gì hai người các cậu, cả trợ lý kia lẫn Tạ Thanh Thần đều không phải người bình thường.”

Kiều Mạt có chút lo lắng: “Kim Kim không giống, hồi nhỏ anh từng bị ma vật tấn công nên cơ thể mang theo ma khí, về sau lại bị chú hai ảnh tổn thương kinh mạch trong người không thông. Tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp Kim Kim chữa trị kinh mạch, sau đó xóa sổ ma khí trong cơ thể anh.”

Hoa Linh nghe xong, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị, mở miệng nói: “Bị ma vật tấn công? Cậu nghĩ vậy à?”

Kiều Mạt gật đầu: “Trong người anh còn có phong ấn, ma khí và phong ấn có quan hệ rất lớn, tôi sẽ nghĩ cách cởi bỏ phong ấn, giúp cơ thể anh khôi phục bình thường như xưa.”

Hoa Linh thoáng tỏ vẻ kinh ngạc, bình tĩnh nhìn Kiều Mạt hồi lâu, trong đầu chỉ có một ý nghĩ:

Mấy bé con Long tộc đều ngốc ngốc moe moe như vậy hả ta...

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu cú tràng:

Đêm Trung thu trăng tròn vành vạnh:

Tiểu Cửu: “Kim Kim, tết rồi kia, nào, ngâm bài thơ cái coi.” O(*≥▽≤)ツ

Nghẹn mười phút sau...

Kim Kim “... Nâng chén mời trăng sáng, Minh với bóng là ba?” (￣ _ ￣||)

**Cửu bôi yêu mình nguyệt, Đối ảnh thành tam nhân (thơ Lý Bạch)*

Tiểu Cửu giận.

Đạo: “Hong nè anh dám tơ tưởng người thứ ba? Đối ảnh? Trúc Ảnh hả?” (ノ'□')ノ ￣|￣|

Kim Kim “... Vậy em ngâm thử xem”

Tiểu Cửu: “Đầu giường ánh trăng rọi, Mặt đất như phủ sương. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, Cúi đầu nhớ... cô nương.” (*⇒*)

**Sàng tiền minh nguyệt quang, Nghi thị địa thượng sương. Cử đầu vọng minh nguyệt, Đê đầu tư cố hương (thơ Lý Bạch)*

Kim Kim “... Vẫn đi làm chuyện đứng đắn thôi.” = _ =!

Tha đi...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Em Yêu Là Phải Dụng Tâm Yêu Thương

Hoa Linh rót không ít chân khí cho Kiều Mạt, tuy còn khướt mới đủ làm cậu khôi phục như cũ, nhưng rót cuộc cũng giúp cậu chấm dứt chuỗi ngày ăn hoài không đủ, ngủ miết chẳng tỉnh.

Về đề nghị song tu, Hoa Linh không hề bất ngờ trước lời từ chối của Kiều Mạt, cũng không tỏ ra để ý lắm, chỉ cười tùm tùm nói với Kiều Mạt rằng:

“Lời mời của tôi có hiệu lực quanh năm, hoan nghênh cậu đổi ý và tới tìm tôi bất kỳ lúc nào.”

Lúc gần đi, hần dùng ngón tay khẽ nâng cằm Kiều Mạt lên, ra chiều ám muội mà rằng: “Chớ bảo tôi không nhắc nhở cậu, đừng tưởng giờ được tí thể lực là có thể tiếp tục làm chuyện xấu cùng Kim Trần. Với tình trạng hiện tại của cậu, coi chừng bị Kim Trần chơi hỏng, nếu tiết nguyên thần thì sau này muốn hồi phục cũng khó.”

Kiều Mạt đỏ mặt, lăm bầm bất mãn: “Chuyện xấu hời nào, rõ ràng là chuyện đứng đắn. Tôi cũng đâu phải búp bê bơm hơi, đời nào dễ xì hơi dữ vậy.”

Hoa Linh liếc nhìn mặt Kiều Mạt, cười nói: “Đứng, cậu xịn hơn búp bê nhiều, bền chắc, sức chịu đựng tốt, vĩnh viễn không xì hơi.”

Kiều Mạt hung dữ lườm Hoa Linh một cái, Hoa Linh cười nheo nheo cầm cậu, đoạn xuyên qua vách tường cũ quay về.

Hoàng tử nhỏ nhìn bóng dáng Hoa Linh biến mất, mắt toát ra hàm ý sâu xa.

Sau hai lần tiếp xúc, Kiều Mạt đã có thể khẳng định Hoa Linh là người của Ma tộc, hơn nữa căn cứ vào tu vi của hần, cậu biết hần tuyệt đối không có khả năng là hạng tầm thường trong Ma tộc. Hoàng tử nhỏ cũng chả hiểu biết nhiều về Ma giới, tu vi của cậu chưa đủ ngàn năm, hai giới tiên ma thì đã liên tục giằng co từ thời thượng cổ. Sau đại chiến Trắc Lộc vạn năm trước, thế lực của ba giới tiên nhân ma hình thành bằng chiếm cứ. Trong mấy ngàn năm sau, tuy vẫn xung đột không ngừng, nhưng hiếm khi xuất hiện mâu thuẫn lớn.

Hồi hoàng tử nhỏ còn ở Long cung, giáo viên lịch sử chỉ giảng giải sơ lược về tình hình ban lãnh đạo hiện tại của Ma giới, đại chiến vạn năm trước thì phiên phiên cho qua.

Cho nên, những gì hoàng tử nhỏ biết chính là: sau đại chiến tranh đoạt, mười đại Ma thần kẻ chết người bị thương, còn lại chưa đầy một nửa, rơi xuống Ma giới xưng vương, sau dẫn dắt Ma tộc phát triển đồng đúc như ngày nay. Kể từ đó, Ma giới có hai đại Ma tôn, ba đại Ma vương, hai Ma tôn là nhân vật trong truyền thuyết, mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện lần nào. Người cầm quyền chấp sự chân chính trong Ma giới chính là ba Ma vương. Dưới ba Ma vương còn mười hai sứ giả, tu vi của mười hai người gần bằng ba đại Ma vương, hiệp trợ Ma vương xử lý các công việc tại Ma giới, tương đương chức vụ chủ tịch tỉnh ở nhân gian.

Hoàng tử nhỏ chỉ nhớ rõ cơ cấu tổ chức 2-3-12 này, nhóc mà tên thậm chí cả tên Ma vương cũng không nhớ...

Nhưng giờ phút này, cậu mơ hồ cảm nhận được Hoa Linh có lẽ chính là một thành viên trong cơ cấu tổ chức trâu bò ấy. Cậu không rõ mục đích Hoa Linh tiếp cận mình là gì, tuy lòng cảnh giác mách bảo không nên qua lại quá gần gũi với người Ma giới, nhưng sau mấy lần tiếp xúc lại không cảm thấy Hoa Linh có ác ý với mình. Hoàng tử nhỏ biết, nếu Hoa Linh thực sự muốn gây bất lợi với cậu, cậu hoàn toàn không phải đối thủ của hần.

Cơ mà, ma đầu này — nhất định là Ma tộc, không rõ là đầu nào, nên cứ gọi tắt là ma đầu bảo đảm không sai. Ma đầu này theo dõi mình rốt cuộc vì mục đích gì? Chẳng lẽ hần thực sự nhìn trúng chỗ kia trên trên mông mình? Hoàng tử nhỏ trăm mối không lời giải, đương lúc cậu trợn mắt ngó chăm chăm vách tường thì Kim Trần trở lại.

Kim Trần đẩy cửa vào, thấy Kiều Mạt mở mắt thì hơi kinh ngạc: “Lại đói bụng à? Sao lần này tỉnh nhanh vậy?”

Kiều Mạt cười, cất giọng nhõng nhẽo: “Hổng có, lần này phải hổng phải đói tỉnh, tại nhớ anh thôi.”

Kim Trần khẽ cong khóe miệng, thấy sắc mặt Kiều Mạt đỡ hơn chút, âu lo trong mắt cũng giảm bớt, hỏi: “Tiểu Cửu, lần này là xảy ra chuyện gì? Dụng

phải tà lúc ở dưới nước à? Sao trạng thái mấy ngày nay kém dữ vậy?”

Kiều Mạt lắc đầu: “Lúc cứu anh Mạc gặp chút rắc rối, bọn em bị rong rêu dưới nước quẩn, vì không muốn anh Mạc bị thiếu oxy trong thời gian quá dài nên độ ít chân khí cho anh, thể lực cạn kiệt hơi quá, nhưng giờ đỡ nhiều rồi.”

Kim Trần đến cạnh Kiều Mạt, ngồi xuống, nhìn mặt cậu chăm chú, ánh mắt hàm chứa đau lòng.

Kiều Mạt nói tiếp: “Kim Kim, anh Mạc sao rồi?”

“Anh ta không sao, bác sĩ nói khôi phục tốt lắm, hai ngày nữa có thể xuất viện.” Kim Trần đáp.

Biết Mạc Vũ Sinh không còn đáng ngại, Kiều Mạt khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười vuron tay với Kim Trần, ra bộ muốn ôm ôm. Kim Trần thấy thế, bèn đứng dậy ngồi lên giường, kéo Kiều Mạt vào lòng. Kiều Mạt thoải mái dựa lên ngực Kim Trần, ngậm nga thỏa mãn, bắt đầu bối mồm.

“Kim Kim, em nghe Ô Mãn kể một câu chuyện thế này, có một công chúa cứ ngủ miết ngủ hoài, sau đó một hoàng tử đến hôn cổ, cái cổ tỉnh lại luôn, có sao em ngủ lâu vậy mà anh không tới hôn em hả.” Kiều Mạt có chút bất mãn.

Kim Trần: ...

Em đâu phải công chúa, được rồi, với biểu hiện ăn ngủ mấy bữa nay của em thì khá giống —— công heo.

“Kim Kim, nếu em cứ mãi ăn ngủ, ngủ ăn như vậy thì biết làm sao? Liệu anh có ghét bỏ em hông.” Kiều Mạt ngược mắt dòm Kim Trần.

“Không đâu.” Kim Trần xoa xoa eo Kiều Mạt, nói: “Như vậy cũng tốt, mấy ngày nay ngoan hơn nhiều, không chạy lung tung khắp nơi.”

“Nhưng mà chán lắm.” Kiều Mạt bĩu môi, ánh mắt lộ vẻ đáng thương. “Hoạt động không được, giờ cả tin hiệu TV cũng chả có, hay anh gọi Ô Mãn tới kể chuyện cho em nghe nha.”

Mặt Kim Trần đầy sọc đen: “Sao lúc nhàm chán lại nghĩ đến tên đàn ông khác hả.”

“Có việc trợ lý làm mà...” Kiều Mạt lí nhí.

Kim Trần bất mãn nhìn lướt qua mặt Kiều Mạt, nói: “Trợ lý làm được anh cũng làm được, trợ lý không làm được anh cũng làm được, huống chi giờ anh ta đang bận nuôi chim, không rảnh sang đây kể chuyện cho em nghe đâu.”

#bàn về lịch sử rớt giá đầy chua xót khi Kim tổng phải tranh việc với trợ lý#

“Chim?” Kiều Mạt đơ một lúc mới nhớ ra chuyện Ô Mãn thu nhận con cú mèo mà vật kia, lập tức không kiềm được mà bi ai nãy nê: rùa lớn không giữ được, trợ lý gả đi như chén nước hắt ra ngoài... Đủ kiểu ghen ngào không gì sánh kịp.

Nghĩ đến chuyện Ô Mãn, trí tưởng tượng của hoàng tử nhỏ cũng mở ra, cậu cúi xuống dòm dòm ngực mình, cất giọng đáng thương với Kim Trần: “Kim Kim, anh cũng mê ngực bự sao?”

Kim Trần: ...

“Ô Mãn nói đàn ông bình thường đều thích em gái, Kim Kim, hình như tới giờ em vẫn chưa hỏi anh có bình thường hay không.”

Kim Trần: ...

“A, quả nhiên anh thích em gái chứ gì, anh không đến hôn em trong lúc em ngủ cũng vì em hông phải công chúa.” Kiều Mạt bùng tình đại ngộ.

Kim Trần thiết tình không nhịn nổi nữa, cúi đầu trực tiếp hôn lên cái mỏ om sòm của công heo điện hạ...

Ngay khoảnh khắc môi lưỡi hai người chạm nhau, thân mình Kim Trần bỗng cứng lại, mũi khẽ ngửi cảm Kiều Mạt, trong mắt hiện lên nghi ngờ.

Nụ hôn chấm dứt, Kiều Mạt đầu óc thiếu dưỡng khí lại mơ mơ màng màng ngủ mất.

Kim Trần thì chăm chú nhìn Kiều Mạt giây lát, đứng dậy xuống giường, đặt cậu nằm thẳng, chỉnh lại chăn mền, đoạn ra khỏi phòng, lên thẳng tầng cao nhất.

Hoa Linh trong phòng nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, khẽ mỉm cười.

Kim Trần vào phòng, dừng chân, nhìn Hoa Linh đang ngồi trên ghế salon với vẻ mặt hung dữ.

“Kim tổng, hoan nghênh, chẳng hay có thể giúp gì cho ngài?” Hoa Linh cười nâng ly rượu với Kim Trần.

“Tôi đến cảnh cáo anh, cách xa cậu ấy một chút.” Kim Trần lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn Hoa Linh như hai lưỡi đao sắc bén.

Ý cười trong mắt Hoa Linh càng đậm, hấn tao nhã đứng lên, đến quầy bar rót một ly rượu, đoạn tới gần Kim Trần, bảo: “Tôi không hiểu ý Kim tổng.”

Khi nói chuyện, ly rượu trong tay cũng đưa cho Kim Trần.

Kim Trần lại không động vào, chỉ nhìn Hoa Linh chăm chăm, trầm giọng nói:

“Không cần biết anh có mục đích gì, nếu còn để tôi biết anh tiếp cận Kiều Mạt, đừng trách tôi không khách sáo.”

Hoa Linh nghe vậy, cười lắc đầu: “Kim tổng, tôi nghĩ ngài hiểu lầm rồi.”

Kim Trần lạnh lùng nhìn Hoa Linh, không nói gì.

Hoa Linh thấy hấn không nhận ly rượu cũng chẳng để ý, quay lưng đặt lại ly rượu lên quầy bar, khuỷu tay chống lên quầy, nâng cằm, nhìn Kim Trần như có điều suy nghĩ, hỏi:

“Thứ cho tôi mạo muội, Kim tổng, tôi có thể hỏi Kiều Mạt là gì của ngài không?”

Sắc mặt Kim Trần vẫn âm trầm, đáp: “Cậu ấy là người yêu của tôi.”

Hoa Linh nghe thế thì nhếch môi cười, trong giọng nói như mang theo vài phần mỉa mai: “Thiệt sao? Hi vọng Kim tổng ngài không tính sai.”

Ánh mắt Kim Trần càng lạnh hơn, nhìn thẳng vào mặt Hoa Linh, khẽ nhủ mảy, chẳng hiểu sao giọng điệu đối đòn này của Hoa Linh lại khiến Kim Trần có cảm giác quen thuộc khó hiểu. Hấn có thể khẳng định trước khi đến Cửu Trại, mình chưa từng gặp người này, nhưng không biết sao ngữ khí trên người ngài ngôn kia lại khơi dậy hoài nghi nơi đáy lòng Kim Trần.

Trong mắt Hoa Linh lấp lóe ánh sáng, nói tiếp: “Thật lòng yêu một người thì phải dốc sức bảo vệ người ấy không bị tổn thương, mặc kệ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, bất kể phải trả giá bao nhiêu. Kim tổng, ngài cảm thấy mình có khả năng làm được vậy không?”

Hoa Linh nhìn Kim Trần chuyên chú, vẻ trên tức trong mắt hoàn toàn rút đi, tuy trên mặt mang theo nụ cười lơ đãng, sự nghiêm túc trong ánh mắt lại quát một phát hung ác vào đáy lòng Kim Trần. Trong thoáng giây ấy, Kim Trần chỉ cảm thấy sâu trong ký ức có thứ gì trở nên sống động như thật, cảnh tượng trong ác mộng xẹt qua đầu, rối loạn mà hỗn độn. Hấn cố gắng bắt lấy điểm mấu chốt, song cuối cùng vẫn vô ích.

Ánh mắt Hoa Linh lại trở nên ngả ngớn, cười nói: “Kim tổng, tôi cảm thấy lần nào Kiều Mạt ở chung với ngài cũng suy yếu, yêu một người không phải như vậy nha.”

Kim Trần đang đắm chìm trong ký ức nên thất thần mất vài giây, ngay tiếp theo lại khôi phục bình thường, nhìn Hoa Linh đầy cảnh giác mà đề phòng, cất giọng nghi hoặc:

“Anh là ai?”

Hoa Linh tạm dừng, đoạn trả lời: “Chủ khách sạn này.”

Kim Trần cười lạnh: “Nếu anh Hoa còn nhớ rõ thân phận của mình, vậy xin làm tròn bổn phận. Đừng bước vào căn phòng không nên vào, đừng đụng vào người không nên đụng.”

Hoa Linh cười cười, trong mắt lóe lên tia khiêu khích, khẽ hát cảm:

“Kim tổng yên tâm, tôi luôn không thích ép buộc người khác, lưỡng tình tương duyệt thuận theo nhu cầu mới là mục tiêu đời tôi. Nếu như vậy có thể mang đến cảm giác nguy cơ cho Kim tổng, tôi đây chỉ đành lấy làm tiếc mà xin lỗi, đồ của ngài thì chẳng ai lấy được, nếu không phải thì Kim tổng muốn giữ cũng vô ích thôi.”

Ánh mắt hai người va chạm kịch liệt giữa không trung...

Hồi lâu sau, Kim Trần trầm giọng nói: “Được, tôi đây cũng muốn xem anh Hoa rốt cuộc hấp dẫn tới cỡ nào.”

Hoa Linh cười mà không đáp, Kim Trần cũng chẳng vô nghĩa nữa, quay lưng bỏ đi thật nhanh.

Nghe tiếng đóng cửa lúc Kim Trần ra khỏi phòng, ý cười trong mắt Hoa Linh tắt ngóm, ngồi trên ghế ản ản thái dương, thờ dãi:

“Coi bộ vụ này đúng là hơi khó nhằn đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ắn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Giao Tiếp Không Thông Là Hồng Cháp Nhận Được

Hai ngày sau đó, Hoa Linh không đến tìm Kiều Mạt nữa. Tình trạng cơ thể Kiều Mạt đang từ từ hồi phục, chân khí mà Hoa Linh rót cho cậu ngày ấy có trợ giúp không nhỏ, hôm sau cậu đã có thể xuống giường đi lại.

Nhưng thái độ hai ngày này của Kim Trần lại khiến Kiều Mạt thấy là lạ, tuy Kim Trần vẫn chăm sóc cậu chu đáo, cơ mà nói ít hơn thấy rõ, cũng không thường xuyên ôm cậu ngồi trên giường như trước nữa, cứ chuẩn bị bữa ăn xong là hắt lập tức ngồi vào bàn xử lý công việc của đoàn phim.

Kiều Mạt cảm thấy bất thường, song nhìn giấy tờ chồng chất như núi trên bàn, trực giác cho rằng trong đoàn phim chắc phải bề bộn nhiều việc lắm, nên cũng không mấy để tâm.

Yêu một người, nên cho người ấy chút không gian thả lỏng, khoảng cách sinh ra cái đẹp.

Ngất nổi hoàng tử nhỏ sùng bái thầy Ô mù quáng lại chưa từng xem tiểu phẩm của chú Bốn Sơn, không biết còn một loại tình huống gọi là “khoảng cách có, cái đẹp không có.”

**Bốn Sơn: tên đầy đủ là Triệu Bốn Sơn, là diễn viên, đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất của TQ*

Vì thế, mấy ngày này, dưới sự cố ý của Kim Trần và vô ý của Kiều Mạt, hai người giao tiếp ít đi hẳn.

Sáng ngày thứ ba, lúc Kim Trần đi mua bữa sáng cho Kiều Mạt, Kiều Mạt trong phòng nhận được điện thoại của Ngao Tứ, câu đầu tiên của Ngao Tứ trong điện thoại chính là:

“Tiểu Cửu, Tiểu Vũ bị thương à?”

Nghe ngữ khí khẩn trương lo lắng của anh hai, Kiều Mạt than thở: “Anh hai, anh biết tin hơi bị trễ à nha, anh Mạc xuất viện từ hôm kia rồi.”

“Mấy bữa trước anh không ở nhân gian, Tiểu Vũ không biết số liên lạc xuyên ba giới của anh, hôm nay về anh mới biết tin, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Ngao Tứ hỏi.

Thế là Kiều Mạt kể lại sự kiện động đất ngày ấy từ đầu tới đuôi một lần. Nghe xong, Ngao Tứ đầu kia lập tức nổi sùng: “Đệt! Lại còn bị thương trong nước á? Con thủy yêu đuôi mù nào dám động tới người của bản thái tử, sao em không biến nó thành bột rong hã.”

Hoàng tử nhỏ tủi thân: “Anh hai, tu vi của em không đủ, cuối cùng phải hiện hình rồng mới miễn cưỡng dọa được nó quay về đó.”

Ngao Tứ tức giận: “Mày đúng là đáng thất vọng, mỗi sợi rong cũng đêch đối phó nổi, rõ là vút hết mặt mũi Long tộc chúng ta. Anh mày đã bảo mau mau tìm cái đỉnh hữu dụng đi, Độ Kiếp xong thì chạy lẹ về Long cung, gần đây nhân gian không yên ổn, thế lực Ma tộc đang rục rịch, tí tẹo tu vi ấy của mày mà cứ nán lại mãi coi chừng thì luôn cái mạng nhỏ...”

Nhị hoàng tử nổi giận dưng dưng răn dạy Kiều Mạt năm phút đồng hồ, cuối cùng thở hắt ra một hơi, ngữ khí hơi dịu đi, hỏi: “Em thì sao? Có bị thương không?”

Kiều Mạt tiếp tục tủi thân mà rằng: “Không có, nhưng thế lực cạnh kiệt ghê lắm, hôm qua mới xuống nổi giường...”

Ngao Tứ: “Tiền đan của Thái Thượng Lão Quân mà anh gửi cho em sắp tới rồi, nhưng đạo này thiếu hàng, số lượng không nhiều lắm, chỉ có sáu viên thôi, ăn tiết kiệm một chút.”

Kiều Mạt nghe vậy thì mừng hóm, mỹ mãn gật đầu, trong lòng dự định cho mình ba viên, Kim Kim ba viên, cũng gần đủ chữa kinh mạch cho Kim Kim rồi.

“Anh còn có việc, giờ chưa qua được, thẳng sáu gấp ít phiền phức ở nhân gian, anh phải đi giải quyết giùm nó, kim đan anh gửi chuyển phát nhanh cho em rồi, địa chỉ nhận là khách sạn, nhớ chú ý kiểm tra rồi nhận hàng.” Ngao Tứ dặn tiếp.

Kiều Mạt gật đầu: “Cám ơn anh hai, yên tâm đi, em nhất định chăm sóc anh Mạc thật tốt.”

Ngao Tứ hừ lạnh: “Chú ý chăm sóc chính mình ấy, gặp nguy hiểm phải dùng đầu óc cho linh hoạt vào, giờ không có ai che chở em đâu, đừng ngu ngu ngơ ngơ như trước nữa. Đỉnh kia của em... Thôi, khỏi nhắc tới cũng được, em tự xem rồi giải quyết đi.”

Nhưng đúng lúc này, tiếng mở cửa vang lên, Kim Trần mua bữa sáng về.

Kiều Mạt đang nằm sắp trên giường, không để ý âm thanh Kim Trần vào phòng, nghe Ngao Tứ nói thế trong điện thoại thì sức nhớ tới Hoa Linh, bèn mở miệng hỏi:

“Đừng rồi, anh hai, song tu có thể tiến hành đồng thời với cả hai người không?”

Kim Trăn vừa vào cửa thì nghe thấy câu này, hấn thoáng sững sốt, cau mày, dùng chân theo bản năng, rồi nghe Kiều Mạt tiếp tục lên tiếng:

“Hừ? Tức là có thể á?”

“Thì có một người, anh ta là thuần hệ kim, hơn nữa tu vi rất cao.”

“Anh ta từng giúp em hai lần, em cảm thấy thuộc tính chân khí của anh ta rất xứng đôi với em, nếu không nhờ anh ta giúp, lần này em cũng chẳng hồi phục lệ vậy đâu.”

“... Nói thì nói thế, nhưng em nghĩ Kim Kim không đồng ý đâu.”

“Haiz, em biết mà, được rồi, để em nghĩ thêm cái đã.”

...

Kiều Mạt thờ dài, cúp điện thoại, vừa quay người liền thấy Kim Trăn cầm bữa sáng vào.

“Kim Kim, anh về rồi hả?” Kiều Mạt hơi kinh ngạc.

Sắc mặt Kim Trăn thoáng sầm xuống, ánh mắt nhìn Kiều Mạt có vẻ nghiêm trọng, hấn đặt bữa sáng lên bàn, đi đến cạnh Kiều Mạt, trầm giọng hỏi:

“Em có chuyện gì muốn nói với anh không?”

Kiều Mạt nhìn sắc mặt Kim Trăn, do dự một lúc, rụt rè hỏi:

“Kim Kim, anh... có đồng ý em... cùng người khác... song tu không?”

Vỗ vện một câu mà Kiều Mạt lắp bắp hết nửa phút, hơn nữa càng về phía sau càng lí nhí, hai chữ song tu cuối cùng gần như chỉ còn lại khẩu hình.

Kim Trăn nhìn Kiều Mạt chằm chằm, ánh mắt dần lạnh lẽo, mãi sau mới đáp: “Em nói thử xem?”

Kiều Mạt lập tức thở phào, ra chiều như được đại xá, nói: “Được rồi, không có gì quan trọng đâu.”

Dứt lời, cậu xuống giường đi đến bên bàn, bắt đầu ăn sáng. Kim Trăn nhìn Kiều Mạt giây lát, không nói gì, tới trước bàn tiếp tục làm chuyện của mình.

Ăn sáng xong, Kiều Mạt liền qua phòng Mạc Vũ Sinh truyền đạt nỗi lo lắng của Ngao Tứ đối với việc anh bị thương. Mạc Vũ Sinh cũng chẳng tỏ ra vui sướng và cảm động lắm, song ánh mắt vẫn thoáng toát ra hơi ấm: “Anh hai nói gần đây anh hơi bận, bằng không nhất định sẽ về thăm anh, anh Mạc đừng buồn ghen.” Kiều Mạt an ủi Mạc Vũ Sinh.

Mạc Vũ Sinh cười xoa đầu Kiều Mạt, bảo: “Có gì đâu mà buồn, anh cũng chẳng phải phụ nữ, và lại người anh phải cảm ơn đằng hoàng là cậu mới đúng, nghe nói cậu mạo hiểm nhảy xuống cứu anh, Kiều Mạt, cảm ơn cậu.”

Kiều Mạt nghe vậy, cười lác đác: “Anh Mạc, em luôn xem anh như người thân, cứu anh là việc nên làm mà.”

Hai người hàn huyên vui vẻ hồi lâu, mãi đến trưa Kiều Mạt mới lưu luyến rời phòng Mạc Vũ Sinh. Trở lại phòng mình, Kiều Mạt phát hiện Kim Trăn không có trong phòng, nhìn đồng hồ, đoán chừng Kim Trăn đang ở nhà ăn dưới lầu, cậu ngẫm nghĩ rồi quyết định thừa dịp này đi quan tâm đồng chí trợ lý Ô Mãn đã lâu không gặp.

Ô Mãn mở cửa phòng, thấy Kiều Mạt đứng trước cửa thì hơi có vẻ ngạc nhiên, Kiều Mạt thấy kỳ kỳ, hình như lần trước lúc mở cửa thấy mình, hấn cũng trưng bản mặt này.

“Ô Mãn, con cú mèo của ngươi sao rồi, ta nghe Kim Kim nói ngươi còn nuôi...” Kiều Mạt vừa hỏi vừa vô phòng, chữ “nó” trong miệng chưa kịp thốt ra, hoàng tử nhỏ đã kinh ngạc tròn tròn mắt khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng.

Chỉ thấy con cú mèo đang ngồi trên cửa sổ phòng Ô Mãn, chẳng qua không phải “nó” nữa, mà là “cô”.

Cú mèo vẫn giữ nguyên hình dáng thiếu nữ áo đen gấp tại cổng miếu sơn thần hôm ấy, chỉ là trông trẻ tuổi hơn, mang dáng dấp tiểu loli chừng năm sáu tuổi, thân hình cũng nhỏ hơn một cỡ.

Mặc áo choàng đen dài qua gối, chân trần, hai cẳng chân trắng nõn vắt vẻo dưới cửa sổ, mái tóc đen dài đến eo, cô mở đôi mắt to, như con búp bê tinh xảo đang bình tĩnh nhìn Kiều Mạt.

Kiều Mạt khẽ há miệng, mãi sau mới chỉ tay về phía cô nàng, hỏi Ô Mãn:

“Nó, khôi phục?”

Ô Mãn: ...

Điện hạ không hổ là điện hạ, năng lực chuyển ngữ cảnh pro dễ sợ.

Ô Mãn gật gật đầu, chưa kịp lên tiếng đã thấy cú mèo nhỏ trên cửa sổ nhảy xuống, nhảy tới đối diện Kiều Mạt, tò mò ngửa đầu nhìn cậu, mở miệng nói: “Ngươi, còn sống?”

Kiều Mạt kinh ngạc: “Ta, đáng chết sao?”

Trong mắt cú mèo nhỏ hiện lên tia mờ mịt, mắt to chớp chớp, không đáp.

Ô Mãn thấy thế bèn vươn tay kéo Kiều Mạt sang một bên, có chút xấu hổ mà rằng:

“Điện hạ, vết thương của nó vẫn chưa lành hẳn, đến hôm nay mới khôi phục hình người, tôi muốn đợi dưỡng bữa nữa mới kêu nó đi.”

Kiều Mạt dòm dòm tiểu loli đã nhảy về cửa sổ ngồi, lại nhìn nhìn Ô Mãn, thờ dãi nói:

“Không sao, bản thân ngươi nhớ chú ý hơn là được rồi, hôm nay anh hai gọi điện tới bảo gần đây Ma tộc đang gây động tĩnh rất lớn tại nhân gian, giờ trông nó có vẻ vô hại, nhưng nếu bị sát khí của ma vật khác ảnh hưởng, có thể sẽ trở nên nguy hiểm.”

Ô Mãn nhìn cú mèo nhỏ bằng ánh mắt phức tạp, cất giọng hơi lưỡng lự: “Điện hạ, tôi cảm thấy Ma tộc tựa hồ cũng có người này người kia, không phải tất cả ma vật đều tội ác tày trời.”

Kiều Mạt nghe vậy, vừa định lên tiếng thì chợt nhớ tới Hoa Linh, do dự một thoáng, cuối cùng không phản bác Ô Mãn.

Trước khi đi, Kiều Mạt sực nhớ đến ba đại Ma vương của Ma giới, liền hỏi Ô Mãn:

“Ô Mãn, ngươi biết ba đại Ma vương của Ma giới là ai không?”

Ô Mãn gật đầu, hơi ngạc nhiên nhìn Kiều Mạt: “Điện hạ, đừng nói cả vụ này ngài cũng không biết nha.”

Kiều Mạt ngẩng đầu, trả lời đúng lý hợp tình: “Ma tôn Ma vương Ma sư, cộng lại còn đông hơn anh trai ta, ai mà nhớ cho nổi.”

Ô Mãn quen rồi nên vẫn bình tĩnh, kiên nhẫn giải thích: “Ba đại Ma vương của Ma giới là Phi Liêm, Bình Ế, Ngân Linh Tử. Phân công quản lý các công việc của Ma giới, sau đại chiến Trắc Lộc năm xưa, mười đại Ma thần thương vong thảm trọng, sáu chết một bị phong ấn, ba người còn lại tới Ma giới giải cứu Phi Liêm và Bình Ế vẫn chưa bị diệt nguyên thân, từ đó Ma giới có hai Ma tôn và ba Ma vương. Bọn họ giấu tài ở Ma giới, tích lũy sức mạnh, nghỉ ngơi lấy sức mấy ngàn năm, về sau Phi Liêm lục tục bồi dưỡng thêm mười hai tâm phúc, trở thành Ma sư, Ma giới cũng ngày càng trở nên lớn mạnh.”

Kiều Mạt nghe xong thì gật đầu, yên lặng nhớ kỹ tên ba người này, hỏi tiếp:

“Vậy hai Ma tôn thì sao?”

Ô Mãn lắc đầu: “Hai người họ thực sự là nhân vật trong truyền thuyết, nghe đồn là một đôi anh em, từ khi thương tích của Phi Liêm và Bình Ế lành hẳn, Ma giới vẫn luôn do ba Ma vương quản lý. Về phần hai Ma tôn, hình như mấy ngàn năm qua chưa ai từng gặp họ, ở Tiên giới cũng truyền lưu đủ loại phiên bản, thậm chí có người nói thực ra hai người họ chết từ lâu rồi, lưu lại danh hiệu Ma tôn chỉ để chấn nhiếp tam giới thôi.”

Kiều Mạt gật đầu như có điều suy nghĩ, sau đó tạm biệt Ô Mãn, về phòng mình.

Kim Trần vẫn vắng mặt, nhưng bất đồng với ban này chính là trên bàn có thêm một phần cơm trưa gói từ nhà ăn về.

Kiều Mạt ngồi vào bàn ăn hai miếng, tự dưng cảm thấy chả có khẩu vị gì, nhìn thức ăn vẫn là món mình thích, nhưng chẳng hiểu sao hoàn toàn không muốn ăn, cứ thấy thiếu thiếu cái gì.

Suy tư cả buổi, hoàng tử nhỏ rốt cuộc hiểu ra, là do thiếu Kim Trần bên cạnh. Bình thường giờ này Kim Trần toàn ngồi bên cạnh nhìn cậu ăn xom, xong mới rời đi làm việc của mình.

Kiều Mạt nhìn thức ăn trên bàn, cuối cùng cũng loáng thoáng cảm nhận được bất thường. Mấy ngày này, ban ngày Kim Trần nói chuyện với cậu rất ít, buổi tối cũng không gặp cậu, hai người trên giường dưới giường, thậm chí cả cái ôm cũng không có.

Khoảng cách này hình như hơi xa quá thì phải...

Cái đẹp đâu?

Hoàng tử nhỏ ngồi bên bàn ngắm nghĩ tìm tòi hồi lâu, sau cùng vẫn chẳng tìm thấy tí ti dấu vết của cái đẹp.

Nhóc chậm tiêu rốt cuộc ý thức được tình huống sai sai, bèn ném đôi đũa trong tay đi, vội vã chạy ra ngoài cửa..

Vừa chạy vừa nghĩ bụng:

Khoảng cách sinh ra cái đẹp gì chứ, phần mịa đi, khoảng cách đẹp nhất giữa mình với Kim Kim là âm 30cm.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Em Là Của Anh, Anh Cũng Là Của Em

Kiều Mạt chạy khắp trong ngoài khách sạn, rốt cuộc tìm thấy Kim Trăn trong ga ra, Kim Trăn đang kiểm tra thiết bị mới chuyển đến cùng Đầu Trọc.

Kiều Mạt đứng một bên nhìn Kim Trăn chăm chăm. Đầu Trọc ngẩng đầu, thấy Kiều Mạt, trên mặt nở nụ cười ám muội, nói với Kim Trăn: “Có người đến tìm cậu kia.”

Kim Trăn nghe vậy thì quay lại nhìn Kiều Mạt, không nói gì, cúi đầu tiếp tục làm việc cùng Đầu Trọc. Kiều Mạt ra chiều tủi thân, càng khẳng định suy đoán ban nãy của mình — quả nhiên không có cái đẹp.

Cậu đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn Kim Trăn như đứa trẻ chịu uất ức, không thốt một lời.

Bấy giờ Đầu Trọc cũng nhận ra hai người có gì đó không đúng lắm, bèn tăng tốc độ trên tay, chả mấy chốc đã làm xong việc cùng Kim Trăn, tiếp theo bỏ thiết bị lên xe, tức tốc chạy lấy người, bỏ lại ga ra cho hai vị đang hờn dỗi.

Trước khi đi, Đầu Trọc liếc nhìn bộ dạng như cậu vợ nhỏ bị ức hiếp của Kiều Mạt, có chút không đành lòng, bèn bảo Kim Trăn:

“Kim tổng, tiểu sư đệ nom không nhỏ tuổi, kỳ thực tính tình còn trẻ con lắm, khó tránh phạm ít lỗi nhỏ, sống trên đời nào có chuyện lười không chạm răng, phiền phiền là được rồi.”

**nào có chuyện lười không chạm răng: hai người dù thân mật tới đâu cũng khó tránh mâu thuẫn*

Kim Trăn lạnh lùng nhìn Đầu Trọc, Đầu Trọc lập tức xoay người chuẩn mắt.

Đoạn hấn quay sang nhìn Kiều Mạt, thấy môi cậu còn loang loáng dầu, liền hỏi:

“Ăn trưa xong chưa? Sao lại chạy đến đây?”

Kiều Mạt nhìn Kim Trăn, đáp: “Không có anh em ăn không vô.”

Giọng Kim Trăn vẫn lãnh đạm như cũ: “Chẳng phải thân thể đỡ hơn rồi sao? Hôm qua đã bắt đầu tự ăn cơm được rồi mà.”

Kiều Mạt chớp mắt, tiếp tục nói: “Không thấy anh bên cạnh, em không có hứng ăn.”

“À.” Kim Trăn chả tỏ vẻ gì, chỉ hỏi: “Muốn ăn gì, anh dẫn đi ăn.”

Nói xong liền quay lưng ra ngoài, đi vài bước phát hiện Kiều Mạt không đi theo, Kim Trăn bèn dừng chân, xoay người, thấy Kiều Mạt vẫn đứng yên tại chỗ, nét mặt có vẻ kinh ngạc và khổ sở.

Trái tim Kim Trăn bị ánh mắt đau lòng kia làm đau đớn mãnh liệt, cậu trầm mặc một thoáng, trở về cạnh Kiều Mạt, mở miệng nói: “Đi thôi.”

Dứt lời, vươn tay kéo cánh tay Kiều Mạt, Kiều Mạt luôn luôn nghe lời lại vẫn đứng im không chịu di chuyển, bình tĩnh nhìn mặt Kim Trăn, nghiêm túc hỏi: “Kim Kim, mấy ngày nay anh làm sao vậy?”

Kim Trăn nhìn Kiều Mạt, không trả lời. Kiều Mạt tiếp tục nói:

“Kim Kim, anh có chuyện gì phiền lòng cứ nói cho em biết, anh không nói thì làm sao em biết.”

“Anh vẫn giận vụ em lộ thất lung trong cảnh quay kia hả? Nếu anh không vui, em đi bảo đạo diễn Lục cắt cảnh đó, đổi sang người đóng thế quay lại nha?”

Kiều Mạt ngửa mặt lên, khẩn cầu nhìn Kim Trăn như bé cún sợ bị vứt bỏ.

Kim Trăn nhìn vào mắt Kiều Mạt, một góc trong lòng như đang sụp đổ.

“Đạo này anh cũng không ôm em, hôn em, là vì thân thể em không khỏe sao?”

“Mới đầu em còn tưởng anh bận, nhưng giờ xem ra là không phải, tại sao lại kéo khoảng cách với em, chê em không đủ đẹp ư...”

Mắt Kiều Mạt phủ một tầng sương mù, đôi môi mỏng khẽ run run.

“Em không thích cảm giác này, anh đã nói giữa hai ta không được có thứ gì ngăn cách, nhưng biểu hiện lúc này của anh khiến em có cảm giác anh trùm ‘áo mưa’ lên đầu rồi.”

Kim Trần: ...

Bầu trời ngoài ga ra dần trở nên âm u, mây đen dày đặc, mưa trút xuống.

“Kim Kim anh biết không, tối hôm ấy khi nhìn thấy anh ở cổng miếu trên đỉnh núi, em thực sự rất sợ hãi, sợ anh không nhận ra em, không để ý tới em.”
Mắt Kiều Mạt đã hơi ửng đỏ.

“Em làm không tốt không đúng chỗ nào, anh nói cho em biết đi, anh muốn trừng phạt em sao cũng được, nhưng đừng không để ý tới em.” Kiều Mạt cúi gằm mặt như đứa trẻ phạm lỗi.

Kim Trần rút cuộc không cầm lòng nổi, tiến lên ôm lấy Kiều Mạt, ấn đầu cậu vào ngực mình, trầm giọng bảo:

“Nói vớ vẩn gì đó, anh không để ý em lúc nào.”

Kiều Mạt ngẩng đầu, chớp hàng mi ướt ướt, bữu môi nói: “Có mà, sáng không hôn đánh thức em, đi ngủ không ôm em, lúc ăn cơm không ngồi cạnh em, thậm chí em đứng ngay sau lưng mà anh vẫn khăng khăng nhìn Đâu Trọc, cuối cùng anh cũng phát hiện hóa ra anh ta đẹp hơn em sao...”

Kim Trần: ...

Tam quan sụp đổ rồi, đến thăm mỹ cũng rút cuộc chạy trời không khỏi nắng ư.

Kim Trần trầm tư hồi lâu, khẽ hôn trán Kiều Mạt, nói:

“Tiểu Cửu, mình về phòng nói chuyện đằng hoàng đi.”

Kiều Mạt gật gù đầu, Kim Trần nghiêm mặt khiến cậu ý thức được giữa hai người có lẽ thực sự nảy sinh vấn đề, tâm trạng cũng không khỏi nặng nề.

Bây giờ, bên ngoài đã bắt đầu mưa lác đác, không khí oi bức mà ẩm ướt, cực kỳ giống tâm tình giờ phút này của hai người, áp lực mà nóng nực.

Về phòng rồi, Kim Trần nhìn cơm trưa gần như chưa được động vào, lồng máy không khỏi khẽ nhú.

Hai người ngồi trên ghế salon, Kiều Mạt hết như học sinh tiểu học chuẩn bị nghe giáo huấn, thấp thòm mà bất an nhìn Kim Trần. Kim Trần ngẫm nghĩ rồi cất giọng nghiêm túc: “Tiểu Cửu, kỳ thực anh vẫn luôn muốn hỏi em điều này, nếu trong cơ thể anh không có hai viên nội đan, liệu em còn tiếp tục ở bên anh không?”

Kiều Mạt có chút kinh ngạc nhìn Kim Trần, tựa hồ hoàn toàn không ngờ hắn sẽ hỏi vậy, chớp mắt hỏi:

“Kim Kim, anh còn để bụng chuyện hỏi đó em nói anh là cái đinh bự à?”

Ánh mắt Kim Trần thoáng lóe lên, đáp: “Vốn dĩ không để ý, nhưng mấy ngày nay... Anh muốn xác nhận một chút.”

Kiều Mạt nghiêm túc suy nghĩ một hồi, đoạn trả lời: “Kim Kim, em thừa nhận lúc trước em quán lấy anh đúng là vì thể chất của anh tương đối đặc biệt. Nếu khi ấy không phát hiện trong cơ thể anh có hai viên nội đan, có lẽ em sẽ không tiếp cận anh đâu.”

Kim Trần không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn Kiều Mạt, chờ cậu nói tiếp.

“Nhưng đổi thành hiện tại, anh hỏi em vấn đề này, em có thể khẳng định rằng dù anh không có hai viên nội đan, em vẫn muốn ở bên anh.” Ánh mắt Kiều Mạt kiên định mà thẳng thắn.

Cõi lòng Kim Trần thoáng dao động, lần đầu tiên hắn thấy Kiều Mạt tỏ ra trịnh trọng mà nghiêm túc đến thế.

“Từ nhỏ thứ em tiếp xúc nhiều nhất chính là tu luyện, nên trước kia em luôn cho rằng tu luyện là chuyện quan trọng nhất, cũng là chuyện làm em vui vẻ nhất. Nhưng từ khi ở bên anh, em phát hiện thì ra trên đời còn có chuyện làm mình hạnh phúc hơn cả tu luyện.”

Kiều Mạt nhìn Kim Trần bằng đôi mắt sáng hấp háy, vươn hai tay ôm cổ hắn.

“Có thể song tu cùng anh chính là chuyện khiến em thấy hạnh phúc nhất đời này.” Giọng Kiều Mạt không lớn, từng chữ lại như quả cân nện vào tim Kim Trần, đáy lòng hắn dần dâng lên dòng nước ấm.

Kiều Mạt thân mật gác đầu lên vai Kim Trần, nói tiếp: “Hạnh phúc không phải vì song tu, mà vì đối tượng song tu là anh, ừm, đương nhiên song tu cũng vô cùng tốt. Không có tu vi thì có thể chậm rãi luyện về, nhưng nếu không có anh, em sẽ không biết nên làm gì bây giờ. Cho nên, dù hao hết tinh khí toàn

thân, em cũng muốn ở bên anh, anh hiểu không?”

Kim Trăn nhủ mảy, cảm thấy lời này Kiều Mạt tựa hồ không đúng chỗ nào, chưa kịp ngẫm kỹ đã nghe Kiều Mạt bảo:

“Kim Kim, nếu thực sự còn để ý vụ hồi trước em coi anh là lô đĩnh, vậy giờ anh cứ xem em là lô đĩnh được không? Vậy là huề nhau rồi.”

Kim Trăn nghe vậy thì vươn tay ôm eo Kiều Mạt, nói: “Từ khi ở bên em, anh cảm thấy kinh mạch trong cơ thể khôi phục rất nhanh, có lẽ đây là hiệu quả song tu mà em nói, hiện tại anh có thể cảm giác được đại bộ phận kinh mạch đã thông, chỉ còn một chủ mạch giữa lưng chưa thông thôi. Em thì sao? Mỗi lần tự mình làm xong em đều vô cùng mệt mỏi, kinh mạch và tu vi có biến hóa gì không?”

Kiều Mạt thoáng chân chừ, trả lời: “Hình như em vẫn chưa tìm được tư thế chính xác, hiệu quả không rõ ràng như anh, nhưng hồng sao hết, anh hai nói đã gửi cho em ít linh đan diệu dược, mai mốt chắc sẽ tốt hơn thôi.”

Kim Trăn nhìn vào mắt Kiều Mạt, trong đầu nhớ tới lời Hoa Linh, không nhịn được phải hỏi: “Phải làm thế nào mới khiến em thoải mái hơn? Nếu song tu là chuyện có lợi với cả hai, vì sao hiệu giữa hai chúng ta khác biệt lớn như vậy?”

“Không quan trọng, em sẽ tìm được phương pháp giải quyết.” Kiều Mạt thoải mái bảo.

Kim Trăn nhìn thẳng vào mắt Kiều Mạt, nghiêm giọng hỏi: “Có thật chỉ là tư thế sai không? Hay là người không đúng? Anh nhớ hôm nay em hỏi anh một vấn đề.”

Kiều Mạt sững sốt, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, nhớ sáng nay mình có hỏi Kim Trăn vấn đề kia:

Anh... có đồng ý em... cùng người khác... song tu không?

Giờ đây, hoàng tử nhỏ cảm thấy mình ngu không thể tả, rốt cuộc nhận ra điểm nào chạm trúng vảy ngược của Kim Trăn. Lúc Hoa Linh nhắc đến vụ song tu NP, điều hấp dẫn cậu nhất chính là làm vậy có thể giúp Kim Trăn chữa khỏi kinh mạch rất nhanh. Trong tiềm thức không thích phương thức này, nhưng lại cho rằng tự tiện quyết định bỏ qua đường tắt có lợi cho sự khôi phục của Kim Trăn thì hơi có lỗi với hắn. Thành ra cậu mới quanh co hỏi thử, nhận được đáp án phủ định xong mới yên tâm từ bỏ một cách thoải mái, song không ngờ câu ấy khiến cậu an tâm, ngược lại làm Kim Trăn bất an.

Kiều Mạt khề thờ dài: “Kim Kim, xin lỗi, em không nên hỏi anh vấn đề đó, thiệt ra em biết anh sẽ không đồng ý, nhưng... vẫn bất giác hỏi ra miệng.”

“Tiểu Cửu, anh không hiểu vấn đề tu luyện, kích mạch trong thân thể tổn thương cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hoạt động của anh, nên dù không khôi phục cũng không thành vấn đề, anh ở bên em không phải vì chuyện ấy. Nhưng em thì khác, như em nói đó, động cơ em tiếp cận anh lúc đầu là vì tu luyện. Từ ngày ở chung với em, anh vẫn luôn tin rằng tình cảm em dành cho anh không pha tạp những nhân tố khác, song biểu hiện gần đây của em khiến anh cảm thấy hơi nghi hoặc, nếu quả thực xuất hiện người thích hợp hơn, có thể giúp em tu luyện, em sẽ...”

“Sẽ không!” Kiều Mạt sốt ruột ngắt lời Kim Trăn. “Kim Kim, em sai rồi, em không bao giờ hỏi vấn đề ngu xuẩn như thế nữa. Em chỉ cần anh thôi, anh là tốt nhất.” Kiều Mạt vui đầu trước ngực Kim Trăn, không ngừng cọ lưng tung, trông như bé thơ đang lo âu.

Im lặng một hồi, giọng Kim Trăn vang lên: “Ừ, anh biết mà, anh chỉ muốn nói là dù có người thích hợp hơn anh xuất hiện, em cũng không được nhớ thương, em là của anh.”

Kim Trăn siết chặt hai tay, ôm ghì lấy người trong lòng, dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ hiển lộ rành rành.

Nghe thế, tâm trạng mù mịt đã lâu của Kiều Mạt rốt cuộc chuyển thành quang đãng, dường như đã tìm về được gấp bội cái đẹp giữa hai người. Cậu ngẩng đầu ôm cổ Kim Trăn, cất giọng nghiêm túc mà ngọt lịn: “Ừm, anh cũng là của em.”

Ánh mắt Kim Trăn sáng lên, dịu dàng cúi xuống hôn môi Kiều Mạt.

Thật lâu sau, khi đã hôn bù phần của mấy ngày qua, Kiều Mạt thỏa mãn, cười tủm tỉm nhìn Kim Trăn, trong mắt mang theo vẻ bồn chồn, nói:

“Đúng rồi, Kim Kim, theo như anh bảo thì giờ trong cơ thể anh chỉ còn đốc mạch chưa thông, em biết một cách đã thông đốc mạch ẹ ẹ ẹ, anh muốn thử không?”

Kim Trăn nghi hoặc nhìn Kiều Mạt, trực giác mách bảo hắn đây chẳng phải cách gì hay ho.

“Khụ khụ.” Kiều Mạt khề ho, vòng ra sau lưng Kim Trăn, ôm cổ hắn, thân dưới cọ sát sau eo hắn, bảo: “Kỳ thực đơn giản lắm nha, tự mình đối vị trí song tu là xong, đốc mạch bắt đầu từ huyết đáy chậu, chỉ cần em rót chân khí vào trong lúc thông cơ thể anh là xong, nhanh lắm...”

Kiều Mạt chưa nói xong, Kim Trăn đã kéo cậu đến trước ngực mình, nhìn vào mắt cậu chăm chú, hỏi:

“Em từng dùng phương pháp này chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Lão Quân Mở Bán Xuân Dược

Sáng hôm sau, Kiều Mạt thức dậy trong lòng Kim Trăn, hửi thấy hương vị quen thuộc trên người hắn, mắt chưa mở mà khoe miệng đã vẽ ra nụ cười ngọt ngào.

Giây sau, Kiều Mạt cũng cảm nhận được độ ấm bên môi, một nụ hôn báo thức nóng bỏng mà dịu dàng.

“Dậy đi, tiểu công heo điện hạ của anh.” Giọng Kim Trăn đượm chút ý cười.

Kiều Mạt mở mắt, nhìn anh yêu trước mắt mình, sắc mặt thoáng ửng đỏ. Cậu cảm nhận rõ sự biến hóa thể lực sau mấy ngày của Kim Trăn, các trị số trong công thức đều tăng mạnh. Tuy nói đêm qua hai người chỉ làm hai lần, nhưng một lần gần hai tiếng... Đốc mạch của hoàng tử nhỏ bị thông muốn chết lặng.

Tiết tấu ban đầu của hai người còn tương đối thông thả, thâm tâm Kiều Mạt cảm giác được Kim Trăn đang bận khoăn tình trạng cơ thể mình, nhưng về sau khi hòa lực khai hòa toàn bộ —— lại là một chuỗi cuộn sóng tiêu hồn.

Kim Trăn nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Kiều Mạt, trong lòng xót lắm, bèn cúi xuống hôn hôn mặt cậu, nói:

“Trước khi thân thể em hoàn toàn khỏe lại, tui mình không làm nữa.”

Kiều Mạt nghe vậy thì tròn mắt sợ hãi, bảo: “Đừng, kinh mạch của anh cũng sắp khôi phục rồi mà, em không sao.”

Kim Trăn xoa lưng Kiều Mạt, vừa xoa vừa nói:

“Anh nói rồi, anh không để ý có khôi phục hay không, chỉ không muốn thấy em mệt như vậy nữa.”

Cõi lòng Kiều Mạt vui buồn lẫn lộn, vui vì Kim Trăn săn sóc mình như vậy, buồn vì kinh mạch Kim Trăn chưa khôi phục mà mình đã tiếp tục tận hưởng. Nhưng cậu sức nhớ ra kim đan của anh sắp đến rồi, thoát cái chuyện buồn thành vui, cũng không tiếp tục tranh luận với Kim Trăn nữa.

Kiều Mạt híp mắt, thỏa mãn nằm trong lòng Kim Trăn, hưởng thụ phục vụ toàn diện của thợ xoa bóp chuyên thuộc.

“Ừm, dễ chịu lắm, chỗ này là thần đạo, xuống tí nữa, đứng rồi.”

“Phía dưới là linh thai với chí dương, kỹ thuật của Kim Kim ngày càng điều luyện nha, mạnh hơn xí đi.”

“A... mệnh môn, đây là đại huyệt, nhẹ chút, đau, ưm... a... Được rồi, vừa rồi.”

“Khụ khụ, xuống miếng nữa là hội âm rồi, chỗ đó không cần, tới qua đã... Kim Kim, ngón tay anh đừng lộn xộn mà, a, a...”

“Phía trước, phía trước cũng không cần xoa bóp... A! Đừng, đừng...”

...

Xoa bóp hài hòa lại bóp ra phối âm rất chi không hài hòa, toàn thân hoàng tử nhỏ đỏ như trứng tôm chín thối, cảm giác gặm ngực Kim Trăn một cái, bắt nạt nói:

“Không cho ăn đậu hũ, chuyên tâm làm chuyện đứng đắn đi.”

Lời thốt ra rồi mới sức nhớ ba chữ “chuyện đứng đắn” đã bị mình gán cho ý nghĩa hoàn toàn mới, không khỏi lúng túng hết nói nổi.

Kim Trăn buồn cười, thu hồi ý định trêu ghẹo Kiều Mạt, đứng đắn xoa bóp cho cậu.

Lúc này, điện thoại trên đầu giường reo vang, Kim Trăn vươn tay bắt điện thoại, giọng em gái tiếp tân truyền tới:

“Chào anh, có một kiện hàng chuyển phát nhanh gửi cho anh Kiều Mạt được đưa đến quầy tiếp tân, xin hỏi giờ anh có tiện không? Muốn chúng tôi đưa hàng lên không ạ.”

Kim Trăn chưa trả lời, hoàng tử nhỏ cực thính tai đã nghe thấy nội dung trong điện thoại, hưng phấn nói:

“Tiện, tiện lắm.”

Kim Trăn nghe vậy liền bảo: “Đưa lên đi.”

“Thuốc của anh hai đến rồi.” Kiều Mạt phấn khích đến hai mắt sáng rỡ, tựa hồ trông thấy quãng ngày đẹp tươi mình sắp vượt qua Xuất Khiếu, nghênh

đón Độ Kiếp, cuối cùng lên đỉnh Đại Thừa.

Kim Trần nhìn bộ dạng của cậu, vừa đứng dậy mặc quần áo, vừa cất giọng không đồng tình:

“Linh đan diệu dược gì mà lại gửi bằng chuyển phát nhanh, chắc không phải Ngao Tứ vớ đại thứ gì trên taobao để lừa em đó chứ?”

Kiều Mạt ngo ngoáy ngồi dậy, nghiêm mặt nói:

“Kim Kim, đây là linh đan mà anh hai vượt bao trăm cay nghìn đắng kiếm cho tui mình, rất có lợi cho việc khôi phục kinh mạch của anh, nói là báu vật thể gian còn chưa đủ, anh nhất định phải quý trọng.”

Kim Trần nhú mày, giữ nguyên thái độ.

Tiếng gõ cửa vang lên, Kim Trần đứng dậy mở cửa, nhận một gói to màu đen nhũn nhều từ tay nhân viên phục vụ, trên tờ khai viết là “Chuyển phát nhanh mỗi ngày”—— công ty chuyển phát nhanh giá bèo nhất trong nước hiện nay.

Tài sản bạc triệu của anh để Ngao là kiếm được hay nhờ tiết kiệm vậy hử.

Kim Trần đưa gói chuyển phát nhanh cho Kiều Mạt trên giường, Kiều Mạt gấp gấp mở gói, đồ đồ vật bên trong ra, chỉ thấy có mấy bạch trong suốt, mỗi bạch đựng một viên thuốc màu đen lớn cỡ trái táo đỏ. Kiều Mạt cẩn thận cầm một bạch lên, nặn nặn thứ bên trong, phát hiện là mềm, hai viên trong số đó đã gần bị đè ép thành bánh dẹp.

Kim Trần xách một bạch lên, đặt trong tay nhìn thử, mở miệng hỏi:

“Báu vật thể gian? Em xác định không phải là phân dê?”

Kiều Mạt: ...

“Phân gì, anh mới là phân... Đồ xịn không thể chỉ nhòm bề ngoài, phải xem hiệu quả trị liệu.” Kiều Mạt cúi.

Kim Trần nhin cười, trịnh trọng gạt đầu, rút ra một tờ giấy trong gói chuyển phát nhanh, nói:

“Còn bán hướng dẫn nè.”

Kiều Mạt vội vã mở giấy ra, hai người cúi đầu đọc:

——

[Tuyên ngôn quảng cáo]: Slogan của chúng tôi là: Thiên hạ không còn bệnh khó trị. ^_^y

[Tên sản phẩm]: thuốc tăng lực thập toàn đại bổ bách phát bách trúng thiên cổ bất diệt bền vững đời đời. (nghe đồn tên còn dài hơn...)

[Công hiệu chính]:

Giãn gân, thông kinh lạc, bồi bổ thất lưng và đầu gối, thông dương hóa khí, làm ấm kinh mạch;

Trị sốt rét trĩ sang rò hậu môn, thông tràng, bổ thận, kiện tỳ phế, thanh hỏa;

Ích tinh, bổ tủy, trị ho khan thở gấp, ổn định gan, sáng mắt, hỗ trợ dạ dày tiết dịch;

Tăng âm, dưỡng nhan, giải tỏa bực tức, lưu thông máu, an thần, chữa đau bụng kinh.

[Cách dùng]:

Uống: nhai kỹ rồi uống trước bữa ăn với nước ấm.

Bôi ngoài da: nhét vào chỗ đau sau yêu, bôi trơn.

Sản phẩm của Lão Quân tất nhiên là cực phẩm. Quyền giải thích cuối cùng thuộc về cửa hàng Thiên Cung.

[Mẹo nhỏ thân ái]:

Dùng xong xin chớ dán giấy quảng cáo, tự quan sát hiệu quả trị liệu trong vòng mười hai canh giờ.

Nếu phát sinh tác dụng phụ chí mạng, trước khi đầu thai nhớ báo cho Chung Quỳ thần quân, báo rõ số liệu để cải tiến phối phương, cảm ơn hợp tác.
(^o^)/~

——

Kiều Mạt: ...

Kim Trăn: ...

Sau một hồi im lặng dằng dặc, Kim Trăn rớt cuộc lên tiếng: “Coi bộ thứ này không phải phân dê mà là thuốc chuột đúng không?”

Tay cầm bịch của Kiều Mạt khẽ run run, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu cười với Kim Trăn:

“Kim Kim, mình cứ coi nó là phân dê rồi ăn đi.”

Kim Trăn yên lặng đứng dậy, vừa đi vừa nói: “Anh đi mua bữa sáng.”

...

Hiển nhiên, kim đan của Thái Thượng Lão Quân bị ghét bỏ, có thể hiểu là với bề ngoài này của nó, bày trên vỉa hè rao bán cũng chẳng ma nào thèm ngó. Trên taobao, tìm đại một hình quảng cáo chưa qua photoshop cũng đẹp hơn nó gấp trăm lần, hướng chỉ đằng sau còn mấy dòng mọp nhỏ đậm tìm hủ chết người...

Kiều Mạt đe nẹt dụ dỗ lẫn lộn bán manh cả ngày, cuối cùng cũng khiến Kim Trăn miễn cưỡng đồng ý ném thử một chút kim đan khẩu vị nặng này.

Trước bữa tối, Kim Trăn cầm bấu vật trong tay với vẻ mặt nghiêm trọng, hỏi:

“Tiểu Cửu, có thật không phải em muốn tự tử cùng anh không vậy?”

Kiều Mạt cất giọng hiền ngang lăm lệt: “Tráng sĩ, tại hạ đi trước một bước.”

Nói xong, nhét viên thuốc vào miệng, phồng má nhai mãnh liệt.

Một lúc sau, Kiều Mạt vừa nhắm nuốt vừa nói quanh co: “Vị không tệ, na ná Ferrero, đừng nói là Ferrero thiệt nha?”

Nuốt xong, Kiều Mạt thấy Kim Trăn vẫn gờ viên thuốc không chịu nhúc nhích. Lập tức nhắm mắt lại, mềm nhũn nhào vào lòng Kim Trăn, ôm eo Kim Trăn, nói:

“Tráng sĩ, sao anh còn chưa chịu nuốt theo hử? Đường đến hoàng tuyền nhiều sắc quý, anh an tâm mặc Tiểu Cửu mọp mọp đi trước thiệt sao, hức hức hức...”

Kim Trăn rùng mình một cái: ...

Lại học được từ tượng thanh ở đâu vậy trời.

Hắn hạ quyết tâm, vì đề tai được yên tĩnh, phân dê cũng chấp luôn, há miệng bỏ viên thuốc vào. Vào miệng rồi quả nhiên giống Kiều Mạt tả, mùi vị không tệ lắm, trong xộp giòn mang theo vị ngọt, có cảm giác vào miệng liền tan, Ferrero +1.

Thấy Kim Trăn ăn xong kim đan, Kiều Mạt hài lòng đứng thẳng lên, ôm cổ Kim Trăn cười tủm tỉm

“Tráng sĩ, làm tốt lắm, Tiểu Cửu sinh ra là người của anh, chết là hồn của anh. Chung Quỷ thánh quân nói: diện mạo quá đẹp địa phủ không nhận. Đi, tụi mình cùng làm xác chết vùng dậy trở về.”

Nhìn Kiều Mạt nhõng nhẽo làm xấu một cách vui vẻ, tâm trạng Kim Trăn cực tốt, hẳn yêu chết Tiểu Cửu lạnh lợi đáng yêu như vậy. Nghe câu “sinh ra là người của anh, chết là hồn của anh” của người trong lòng, Kim Trăn càng thấy ấm áp, dù thực sự ăn trúng thuốc chuột cũng chả sao hết.

Hai người ôm ấp âu yếm một hồi, lúc chuẩn bị ăn tối, Kim Trăn mơ hồ cảm thấy trong cơ thể có điều bất thường, như có một hòn lửa tụ tập nơi bụng dưới, nóng cháy mà mãnh liệt, một lực lượng xao động mạnh mẽ phun ra từ đan điền, men theo gân mạch lan khắp toàn thân, tứ chi bách骸 cũng như được khai thông, từng lỗ chân lông đều nở rộng.

Không chỉ thế, Kim Trăn cảm giác nguồn lực lượng trong đan điền vẫn đang cuộn cuộn trào ra không ngừng, tựa một ngọn núi lửa muốn phun trào rồi lại tìm không thấy lối ra, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng cao, sức mạnh ứ đọng trong thân thể khiến hắn hơi khó chịu. Hắn cảm thấy một luồng sóng nhiệt chạy từ bụng dưới lên thẳng đỉnh đầu, sâu trong đầu đau đớn không thôi, hết như bị một lực lượng đánh mạnh. Sau đó, dòng ký ức thường hiện ra vào đêm mười lăm trăng tròn trước kia cũng tuôn trào...

Thần trí Kim Trăn có chút mơ hồ, hắn cố gắng cắn chặt răng, không chế suy nghĩ, nhưng luồng chân khí ừ ừ kia hết như chất xúc tác, từ từ đánh vào chỗ sâu trong ký ức, càng lúc càng nhiều cảnh tượng hỗn loạn hiện lên trong đầu hắn.

Cùng lúc ấy, Kiều Mạt cũng cảm thấy dị thường, cơ bắp và gân cốt vốn nhừ mỗi mau chóng khôi phục bình thường. Ngoài ra, hoàng tử nhỏ cũng nhận thấy chân khí trong đan điền cấp tốc tích tụ, cậu thầm mừng rỡ, nín thở ngưng khí, dẫn khí khắp chu thiên. Nhưng dù cậu đã cố gắng di chuyển kinh khí khắp thân thể, vẫn cảm thấy có sức mạnh đưa thừa trào ra, mặt cậu đỏ bừng, người từ từ nóng lên.

“Kim Kim, em hơi nóng.” Kiều Mạt ngẩng đầu, lại đối diện với đôi mắt thoáng hiện ánh sáng đỏ của Kim Trăn. Kiều Mạt thầm sợ hãi, lập tức hiểu được tình trạng hiện tại của Kim Trăn không ổn lắm, đốc mạch của hắn chưa thông, chân khí do kim đan mang đến đang đi ngược chiều và chạy tán loạn trong cơ thể hắn, nếu không nhanh chóng khai thông thì rất có thể sẽ dẫn tới tẩu hỏa nhập ma, bạo kinh mà chết.

Kiều Mạt trách mình sơ suất, thật không ngờ công hiệu của kim đan lại mạnh dữ vậy. Cậu ngẫm nghĩ, trực tiếp đứng dậy lột sạch đồ, đẩy ngã Kim Trăn...

Kiều Mạt cười trên người Kim Trăn, vì tư thế này thường khiến Kiều Mạt mệt là nên hai người cũng không hay dùng, lúc này tình huống Kim Trăn không ổn, Kiều Mạt theo lý phải làm bên chủ động. Cậu nắm hai vai Kim Trăn, ngồi trên người hắn, từ từ xoay eo và mông.

Trong khi giao hợp, Kiều Mạt không ngừng rút chân khí của mình vào cơ thể Kim Trăn, dẫn dắt chân khí của hắn di chuyển toàn thân, cuối cùng lại khơi thông lưu chuyển vào cơ thể mình, hai mắt cậu lơ đãng, khớp hàm cắn chặt, mồ hôi tuôn như mưa.

Tu vi hiện giờ của Kiều Mạt không chịu nổi luồng chân khí mạnh như vậy rót vào, cậu chỉ có thể dồn khí đan điền, chuyển chân khí dư thừa thành nguyên tinh, lần lượt tiết ra ngoài cơ thể.

...

Sáng hôm sau, Kim Trăn ôm Kiều Mạt đang ngủ say tỉnh lại, đập vào mắt liền thấy drap giường ướt đầm dưới thân, mùi hương nồng nặc trong không khí gọi hắn nhớ loáng thoáng về cảnh tượng tối qua, cũng nhớ lại cơ thể gần như mất kiểm soát của mình. Hắn không nhớ rõ quá trình cụ thể, song biết là Kiều Mạt giúp mình không chế chân khí mãnh liệt trong cơ thể.

Kim Trăn vươn ra một tay siết thành nắm đấm, cảm thấy cơ bắp toàn thân giờ phút này tràn ngập sức mạnh, mỗi giọt huyết dịch và mỗi lỗ chân lông đều như được cải tạo. Hắn dồn khí đan điền, dựa theo tâm pháp từng học được để thử di chuyển chân khí trong người, sau đó trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đốc mạch – mạch duy nhất còn tắc nghẽn đã thông.

Kim Trăn cúi đầu nhìn Kiều Mạt đã vất vả cả đêm trong lòng mình và thằng em dưới thân cũng vất vả và chẳng kém, khuôn mặt hiện rõ vẻ đau lòng. Nếu biết là kết quả này, hắn tuyệt đối không đồng ý ăn viên đan kia.

Bấy giờ hắn chợt nhớ tới một chuỗi từ mô tả đằng sau tên thuốc trên bản hướng dẫn: thập toàn đại bổ bách phát bách trúng thiên cổ bất diệt bền vững đời đời...

Kim Trăn đã có thể khẳng định báu vật này không phải phân dê, cũng chẳng phải thuốc chuột, lại càng không phải Ferrero.

Mà là thuốc-tăng-lực đích thực, coi mỗi là một loại xuân dược thì phải?

Quả nhiên, thuốc không thể ăn bấy mà.

—

Tác giả có lời muốn nói:

Kiều Mạt: Lão Quân, ông bán thuốc giả... (#') Phắc, tui muốn đi cục công thương tố cáo ông!

Lão Quân: Giả hồi nào, một viên đã giải quyết xong bệnh cho trai nhà mi kia kia (gào hét-ing)?

Kiều Mạt: Lão Quân, ông bán xuân dược... (#') Phắc, tui muốn đi ban tào hoàng báo cáo ông!

Lão Quân: Bồn tiệm còn bán tập tranh song tu long dương mười tám thế, bìa cứng không che...

Kiều Mạt: Bao ship hom? Cho một bộ nào.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Kinh Mạch Và Ký Ưc Là Tương Thông

Kiều Mạt tỉnh dậy, vẫn cảm thấy mỗi eo đau lưng rút chân như cũ, nhưng bất đồng với trước là đan điền nơi bụng dưới tràn ngập sung túc, chân khí thuần khiết dồi dào. Trong lòng cậu có chút mừng rỡ, chỉ cần chân khí không hao hụt, thì đau đớn trên bắp thịt và xương cốt đều không thành vấn đề, khôi phục nhanh lắm.

Trên đầu truyền đến giọng Kim Trăn: “Thức rồi à?”

Kiều Mạt ngẩng đầu nhìn Kim Trăn, cất giọng hơi lo lắng: “Kim Kim, thân thể anh sao rồi?”

Kim Trăn nhìn mặt Kiều Mạt, đáp: “Anh không sao, kinh mạch thông rồi.”

Kiều Mạt lập tức ra chiều vui mừng, nói: “Coi bộ kim đan này vẫn có hiệu quả nha.”

Sắc mặt Kim Trăn thoát nhìn khá nghiêm trọng, ánh mắt lại hàm chứa sự thân thiết, hần ôm lấy Kiều Mạt, bảo:

“Được tính của viên thuốc kia rất kỳ quái, về sau đừng ăn nữa thì hơn.”

Kiều Mạt gật gù đầu, vẫn chìm trong sung sướng, miễn kinh mạch của Kim Trăn hồi phục, dù không ăn tiên đan cũng chả sao hết, mai này chỉ cần song tu theo từng bước bình thường là được.

Hoàng tử nhỏ càng nghĩ càng hưng phấn, hận không thể thử nghiệm ngay và luôn, bèn rúc vào lòng Kim Trăn, vron một chân cọ cọ đùi Kim Trăn, sau đó ngẩng đầu chu môi với hần, ra sức nháy mắt.

Kim Trăn: ...

Uống thuốc rồi sao vẫn chả xi nhê.

“Kim Kim...” Kiều Mạt còn chưa nói xong, Kim Trăn đã ngồi dậy khỏi giường.

Kiều Mạt tức khắc tỏ vẻ thất vọng, quỵn rũ thất bại rồi.

Kim Trăn đứng dậy bế Kiều Mạt vào phòng tắm, bấy giờ Kiều Mạt mới chú ý thấy drap giường dưới thân hai người ướt rượt. Nhớ đêm qua cơ quan nào đó của mình cứ mở không ngừng như vòi nước, mặt Kiều Mạt thoáng đỏ lên, cũng cảm thấy trên người dính dính rất không dễ chịu.

Hai người tắm rửa thoải mái mà đứng đắn một phen, hoàng tử nhỏ cảm thấy cơ bắp thoáng chốc giảm đau nhức hơn nửa, quả nhiên trong bụng có chân khí cái là khác liền, khôi phục nhanh gấp bội.

Kiều Mạt nhìn cơ thể Kim Trăn bằng đôi mắt sáng hấp háy, ngắm cơ bụng rắn chắc và cơ mông tròn đầy của Kim Trăn, cậu liếm liếm môi, tự dung thấy mình tối qua sai quá sai, sao lại nhảy lên cười theo thói quen chứ, cơ hội phản công hiếm thấy cứ vậy bị mình bỏ lỡ...

Nhìn ánh mắt hệt sói đói của Kiều Mạt, Kim Trăn nhú mày, vron tay nắm eo cậu, nói:

“Độc mạch của anh thông rồi.”

Kiều Mạt gật đầu trong niềm vui rạo rực, sau đó ngẩn ra, có chút chột dạ mà ngẩng đầu dòm Kim Trăn. Trên mặt Kim Trăn lộ ra biểu cảm như cười như không, tay đang bóp eo Kiều Mạt khẽ tăng thêm lực, cất giọng khá lạnh:

“Tiểu Cửu, gần đây em nghĩ hơi nhiều nhì.”

Kiều Mạt nghe vậy, lập tức nghiêm túc đáp: “Kim Kim, tội mình nên thử nghiệm một vài điều mới mẻ, biết đâu sẽ có thu hoạch bất ngờ.”

Kim Trăn ôm Kiều Mạt, ghé tai cậu nói nhỏ: “Ừm, muốn anh nhắc nhở em là có vài điều mới mẻ ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ không?”

“Ồ.” Kiều Mạt tội nghiệp nhìn Kim Trăn, bùi môi nói: “Em biết, có câu tục ngữ gọi là mông cạp hồng rờ được.”

Kim Trăn: ...

Hoàng tử nhỏ rút cuộc hoàn toàn từ bỏ tâm tư này, cậu lặng lẽ an ủi mình, ai biểu hàng của mình không bự bằng Kim Kim. Dưới đáy lòng cũng định cho mình một mục tiêu: sớm muộn gì cũng có ngày mài Kim Kim từ sắt thành kim, vậy mình có thể điều võ dương oai trước mặt anh rồi.

Hiệu quả của kim đan tối qua khiến Kiều Mạt tin tưởng đan dược của Thái Thượng Lão Quân không phải đồ giả, cũng khiến cậu chuyển sang ôm thái độ thận trọng với đan bồ. Dựa theo tu vi hiện tại của cậu, sức mạnh của kim đan quá mãnh liệt, bản thân không cách nào hấp thu toàn bộ, phần dư thừa đều lãng phí trên drap giường. Cho nên, Kiều Mạt nghe lời Kim Trăn, quyết định về sau tạm thời không dùng số kim đan còn lại, mà cất hết bốn viên phân đề đi.

Buổi trưa, Lục Tường đến tìm Kim Trăn và Kiều Mạt, thông báo với hai người là ngày mai bắt đầu trở lại làm việc, còn phải quay mấy cảnh ở đây nữa.

Trải qua đợt gãy vò này, các diễn viên trong đoàn phim đều tương đối mệt mỏi, mấy ngày nay rất nhiều nhân viên xung phong làm tình nguyện trong vùng, trợ giúp những nạn dân cần cứu trợ. Trong số ấy có một nam diễn viên đóng vai thị vệ của Vụ Linh sơn chủ lại trực tiếp nói với Lục Tường rằng không muốn quay tiếp những cảnh sau nữa, muốn ở lại đây làm công ích. Thân là một diễn viên quần chúng chẳng được lên hình bao nhiêu, hần nghĩ ở đây càng thể hiện rõ giá trị của mình hơn.

Lục Tường đồng ý yêu cầu của hần, thông báo Đầu Trọc tìm diễn viên khác thay thế. Hôm nay Lục Tường đến tìm Kim Trăn cũng vì chuyện đó, Kim

Trần nghe xong cũng không phản đối, vẫn trả đủ cát xê theo hợp đồng cho diễn viên kia.

Hôm sau, đứng hạn bấm máy, vẫn tại bên kia hồ, song Kiều Mạt nhận thấy sát khí trong hồ nhạt đi rất nhiều, có lẽ lục tảo yêu kia không dám mò ra tác quái nữa đâu.

Cảnh đối chiến của Mạc Vũ Sinh và Hoa Dung quay mấy lần đều không thuận lợi, cảm xúc của hai người dường như cũng bị ảnh hưởng đôi chút, tiến vào trạng thái khá chậm. Lục Tường sầm mặt, nhưng nể tình cả hai vừa mới xuất viện nên không trách móc nặng nề.

Tối trưa rồi cuộc quay xong phần diễn của hai người, tiếp theo chính là cảnh Thanh Vu xuất hiện rồi bị đâm trúng, chết trong lòng Lộc Dương.

Lúc ăn trưa, Kiều Mạt ngồi bên cạnh Kim Trần, giờ kịch bản cười nói với hân:

“Kim tổng, tiểu nhân muốn xin chỉ thị của ngài, cảnh chiều nay ngài xem qua chưa ạ?”

Kim Trần nhìn bộ dạng ton hót của cậu, khoe miệng không kiềm được mà khẽ cong lên, hỏi:

“Vẫn chưa, có lộ chỗ nào không?”

Kiều Mạt cười bảo: “Khải tấu Kim tổng, hồng có chỗ lộ, nhưng có chỗ sáng, chiều nay tiểu nhân phải nhào vào lòng tên đàn ông khác nên đặc biệt đến thỉnh tấu.”

Kim Trần kéo phất Kiều Mạt vào lòng, khẽ liếm xương quai xanh của cậu, hỏi: “Ôm như vậy à?”

Kiều Mạt lắc đầu: “Tiểu nhân còn muốn giữ lại mạng nhỏ mà, nào dám chớ, nhưng sau khi bị đâm trúng thì phải dựa lên cánh tay Lộc Dương, sau đó nằm trên đất, tựa vào vai hân.”

Kim Trần: “Hử? Chỉ thế thôi hả? Vậy có gì phải xin chỉ thị.”

Kiều Mạt bĩu môi bất mãn, lầm bầm: “Còn hồng phải tại người nào đó bụng dạ hẹp hòi thích ghen tuông sao...”

Kim Trần nghe vậy thì khẽ cắn ngực Kiều Mạt cách lớp áo, tiếp theo thả cậu ra, nói:

“Lúc quay phim nhớ nghiêm túc một chút, tranh thủ một lần là qua, đừng lẩn lộn giống lần trước, phải ôm bảy tám lần mới xong.”

Kiều Mạt cười đáp: “Tuân chỉ.”

Sau đó buông Kim Trần ra, quay lưng chạy về phía Mạc Vũ Sinh, vừa chạy vừa la:

“Anh Mạc ơi, giúp em luyện tập cảnh ôm ấp chiều nay đi...”

Kim Trần: ...

Thông minh như Mạc Vũ Sinh hiển nhiên chẳng đời nào rờ vấy ngược của Kim Trần, anh chỉ giằng giải điểm mấu chốt trong động tác cho Kiều Mạt, giúp cậu bày vài tư thế, đồng thời dặn đi dặn lại vấn đề biểu cảm quá lộ. Chứ không thực sự lấy thân luyện tập cảnh ôm cùng Kiều Mạt, anh mới vừa xuất viện, không muốn quay lại lần nữa đâu.

Buổi chiều khi chính thức quay phim, Kiều Mạt tràn đầy tự tin, nhớ kỹ lời Mạc Vũ Sinh, lúc nhìn Hoa Dung có hai điều cần nhớ, một là mở to mắt chuyên chú nhìn hân, hai là mỉm cười học mẫu.

Kiều Mạt có bí quyết diễn xuất độc môn của Mạc thị nên cực kỳ tự tin, quả nhiên việc ghi hình diễn ra suôn sẻ.

Mộc Lê và Lộc Dương đao quang kiếm ảnh, ánh mắt Lộc Dương chột lóe sáng, hân khẽ nhếch mép cười lạnh, vừa quay người tránh thoát công kích của Mộc Lê, đồng thời tay trái phóng một thanh đoản kiếm về phía Mộc Lê. Ngay khoảnh khắc đoản kiếm sắp đâm trúng Mộc Lê, một roi thanh hoa vung tới từ bên cạnh, quán lấy thân kiếm, Lộc Dương thất kinh, ngẩng đầu nhìn Thanh Vu đang cầm roi gần đó.

Thanh Vu vung tay ném đoản kiếm sang một bên, cậu mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, bi thương nhìn Lộc Dương. Lộc Dương giận dữ, sắc mặt thoát cái xanh mét, mở miệng nói:

“Thanh Vu, không ngờ để lại giúp bọn chúng.”

Thanh Vu đứng bên cạnh Mộc Lê, nặng nề nhìn Lộc Dương, bảo:

“Nhị sư huynh, quay đầu là bờ.”

Trong mắt Lộc Dương ánh lên tia đau xót, đáp: “Hân điểm nào cũng không bằng ta, dựa vào cái gì mà luôn may mắn hơn ta, sư phụ coi trọng hân, Tuyệt Lung thích hân, giờ ngay cả đệ cũng giúp đỡ hân ư?”

Sắc mặt Thanh Vu tái nhợt, môi run run, nhưng không phát ra âm thanh.

Lộc Dương ngẩng đầu nhìn Mộc Lê, nổi hân trong mắt càng đậm, cắn răng nói: “Chỉ cần giết người, hết thầy sẽ thuộc về ta.”

Dứt lời, hân giờ song kiếm trong tay lên, đâm về hướng Mộc Lê, bả vai Mộc Lê bị thương, sau mấy chiêu đã rơi xuống hạ phong. Thanh Vu ra tay che chở Mộc Lê, ánh mắt Lộc Dương càng giận dữ hơn, nhắm chuẩn thời cơ vung kiếm đâm về phía ngực Mộc Lê, định tặng hắn một kích chí mạng.

Ai ngờ Thanh Vu bên cạnh lại xoay người một phát, chắn trước mặt Mộc Lê, Lộc Dương hoảng hốt, kiếm trong tay lại không kịp thu hồi, đâm mạnh vào ngực Thanh Vu.

Lộc Dương lập tức sợ hãi, tiếp theo bối rối không thôi, trong mắt hiện vẻ đau đớn, lao tới đón được thân thể Thanh Vu.

“Thanh Vu, Thanh Vu, đệ...” Lộc Dương cất giọng run rẩy, cánh tay đỡ Thanh Vu cũng phát run.

Thanh Vu nhìn Lộc Dương, khẽ mỉm cười, máu tươi chậm rãi trào ra từ khóe miệng.

Lộc Dương đặt thân thể Thanh Vu lên đất, để cậu tựa vào ngực mình, kinh hoàng lau máu trên khóe miệng cậu.

“Thanh Vu, xin lỗi, xin lỗi, đệ sẽ không sao đâu, nhất định không sao đâu, đệ đừng chết, xin đừng rời bỏ ta.” Giọng Lộc Dương đã bắt đầu nghẹn ngào.

Thanh Vu dựa lên vai Lộc Dương, ánh mắt chuyển hướng ra giữa hồ, trong mắt dâng trào hơi ấm, mở miệng nói:

“Nhị sư huynh, huynh, huynh còn nhớ ngày xưa chúng ta từng cùng nhau múa kiếm ở đây không?”

Lộc Dương dốc sức gạt đầu: “Nhớ, nhớ, ta vẫn còn rất nhiều kiếm pháp chưa dạy đệ, Thanh Vu, đệ sẽ ổn thôi, chúng ta vẫn sẽ cùng nhau luyện kiếm.”

Nụ cười bên khóe môi Thanh Vu trở nên nhợt nhạt, ánh sáng trong mắt dần âm đạm, môi run lên:

“Ngày ấy... thật đẹp, thật đẹp...”

Sau đó, Thanh Vu chậm rãi nhắm mắt, đầu tựa vào ngực Lộc Dương, ngậm cười ra đi.

...

Cảnh diễn này không phải cảnh nhập vai cực nhất của Kiều Mạt, nhưng lại là cảnh mang hiệu quả rung động nhất. Lúc cậu và Hoa Dung ngồi dựa vào nhau, cả đoàn phim đều lặng như tờ, mọi người đều lặng lặng nhìn cảnh Thanh Vu chết đi. Thanh Vu bản tính hồn nhiên, vô cùng đơn thuần, cực giống tính cách của Kiều Mạt, cảnh này cũng không có động tác và biểu cảm phức tạp gì nên cậu diễn rất trôi chảy.

Vết máu đỏ tươi và áo trắng trên người cậu hình thành đối lập rõ ràng, khiến người ta cảm thấy chói mắt mà thất lòng. Màn cuối cùng kia, khóe môi Thanh Vu vẫn lưu giữ hai lúm đồng tiền nho nhỏ, giây phút lòng mi thật dài khép lại, cơ hồ tất cả mọi người đều xúc động.

Kim Trăn ngồi sau màn hình theo dõi, nhìn bóng dáng trắng thuần của Kiều Mạt, trong lòng như bị thứ gì đập mạnh. Tuy biết rõ đây chỉ là phim, nhưng trong thoáng giây thấy Kiều Mạt nhắm mắt, đáy lòng Kim Trăn vẫn không khỏi co rút đau đớn.

Nhưng đúng lúc này, chân khí trong cơ thể hắn cũng dao động mãnh liệt theo sự biến hóa cảm xúc, một luồng sóng nhiệt trong đan điền chạy thẳng lên theo đốc mạch.

Khung cảnh đêm qua tái hiện, luồng chân khí hệ mộc giống như chất xúc tác gõ lên cánh cửa ký ức trong đầu Kim Trăn. Cảnh tượng trước mắt như đã từng quen biết, những đoạn hồi ức vụn vặt dần được xâu chuỗi.

Trong khung cảnh bông tuyết đầy trời, một bóng lưng thuần trắng đứng giữa thiên địa, mái tóc đen dài chấm đất tung bay theo gió tuyết. Thật lâu sau, bóng dáng kia thông thả xoay người, khuôn mặt chàng trai xuất hiện, đây là lần đầu tiên Kim Trăn thấy rõ mặt chàng trai áo trắng trong ký ức.

Mặt như quan ngọc, mắt tựa sao sáng, trong ôn nhã tuấn tú thấp thoáng nét đẹp âm nhu, ánh mắt chứa đựng thâm tình và bi thương của hắn nhìn thẳng vào mình.

Sau đó, tầm mắt Kim Trăn rơi xuống ngực chàng trai, chỉ thấy trên chiếc áo trắng nhiễm vết máu đỏ tươi mà chói mắt. Chàng trai mỉm cười, dòng máu chậm rãi chảy xuống từ khóe miệng, thân mình ngã xuống nền tuyết...

Kim Trăn chỉ cảm thấy thị giác trong ký ức thoát cái kéo gài, đôi tay ôm lấy thân thể chàng trai áo trắng, run rẩy vỗ nhẹ lên gương mặt lạnh băng mà tái nhợt của hắn. Kim Trăn cảm thấy cõi lòng bị sự đau xót tập kích, hân nhủ mảy, nỗ lực kiềm chế ảnh hưởng của ký ức đối với mình. Hân niệm tâm pháp tu luyện kia, nín hơi ngưng thở, cố gắng kiểm soát chân khí trong cơ thể, chân khí hệ kim chạy dọc theo nhâm mạch tỏa ra toàn thân, từ từ giảm bớt ảnh hưởng của mạch khác.

Ký ức trong đầu rốt cuộc chậm chạp rút đi, tại hình ảnh cuối cùng, dường như Kim Trăn trông thấy chàng trai trong ngực mở mắt, ánh mắt chan chứa dịu dàng mà kiên định, mở miệng nói một câu, rồi lập tức khép mắt.

Kim Trăn không nghe được giọng chàng trai, nhưng hắn biết người nọ nói gì, ba chữ kia dường như đã khắc sâu vào linh hồn hắn từ rất lâu, rất lâu rồi...

“Tôi chờ cậu...”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hoa Linh Đích Thị Là Tới Quấy Rồi

Thanh Vu diễn cảnh này một lần là qua, Lục Tường vừa hô ngừng cái là Kiều Mạt bật ngay khỏi người Hoa Dung như lò xo, sau đó phóng vọt tới cạnh Kim Trăn, hoàn toàn không để ý vết máu trên khoe miệng và ngực.

“Kim Kim, anh không sao chứ?” Kiều Mạt nhìn Kim Trăn với sắc mặt hơi sầu lo, trong phút giây giả chết vừa rồi, cậu cảm nhận được một luồng sát khí mãnh liệt tỏa ra từ Kim Trăn đứng phía sau, chính là sát khí đến từ nội đan hệ mộc trong cơ thể Kim Trăn mà cậu rất quen thuộc. Vừa nghĩ tới tình trạng tồi qua của Kim Trăn, Kiều Mạt lập tức cảm thấy lo lắng khủng khiếp, lo thân thể hần không thoải mái. Hên sao lúc ấy cậu “chết” rồi, bằng không nét mặt đột biến là cái chết.

Vất vả lắm mới chịu đựng được tới lúc Lục Tường hô ngừng, cậu chạy đến gần Kim Trăn ngay và luôn, hoàn toàn ngó lơ mấy người khác. Thấy ánh mắt đượm nỗi lo lắng của Kiều Mạt, trái tim Kim Trăn âm ập, lệ khí trong cơ thể bị dẫn xuống trong nháy mắt. Hần cầm lấy khăn tay kê bên lau đi vết máu trên khoe môi cậu, mở miệng nói:

“Diễn khá lắm, nhanh đi thay quần áo đi.”

Thấy mắt Kim Trăn sáng sủa như bình thường, trái tim treo lồng lộn của Kiều Mạt thoáng hạ xuống, cậu vừa đi về hướng phòng thay đồ, vừa thầm nghĩ nên ghi chuyện diệt trừ ma vật trong người Kim Trăn vào lịch trình hàng ngày.

Cùng lúc ấy, ý nghĩ tương tự cũng hình thành trong đầu Kim Trăn, hần phải nhanh làm rõ những ký ức trong đầu rốt cuộc là gì mới được. Kim Trăn khẽ chau mày, hần ghét cái trạng thái không hay biết gì mà còn không kiểm soát được thể này.

Đoàn phim còn hai cảnh phải quay ở Cửu Trại, nhưng do núi lở nên dẫn đến một địa điểm ngoại cảnh bị tổn hại, thành ra tiến độ chậm hơn dự tính mấy ngày. Mà toàn bộ phần diễn của Kiều Mạt tại đây đã hoàn thành, nên chuỗi ngày sinh hoạt sau đó của cậu rất ư thoải mái và vui vẻ, chỉ một lòng một dạ ngâm cứu xem làm thế nào mới có thể dần dần tăng tu vi cùng Kim Trăn.

Có điều, sau vài ngày thực tiễn, Kiều Mạt phiền muộn rồi. Ác chiến mấy đêm, đổi qua đổi lại bảy tám tư thế, tu vi của cậu vẫn dậm chân không biến hóa tí ti nào. Từ khi kinh mạch của Kim Trăn khôi phục, chân khí trong cơ thể Kiều Mạt không giảm bớt nữa, song cũng chẳng gia tăng. Trước kia lúc hai người giao hợp, Kiều Mạt có thể cảm giác được chân khí của mình đơn phương chảy vào người Kim Trăn, mà hiện tại giữa cả hai giống như hoàn toàn không có chân khí lưu thông.

Sáng nay, Kim Trăn dậy sớm đến phim trường, Kiều Mạt nằm sấp trên giường rầu rĩ mãi không thôi, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề chứ, vì có gì lại không được?

Đương vạn óc nghĩ suy thì cảm thấy phía sau dâng lên khí tức quen thuộc, ngoài đầu dóm, Hoa Linh mấy ngày không gặp lại xuất hiện trong phòng.

Theo bản năng, hoàng tử nhỏ quần chân kỹ càng hơn, u oán mà bất mãn nhìn Hoa Linh, nói:

“Ê, xông vô phòng ngủ của người khác thiệt sự không phải thói quen tốt đâu, trước khi vô không thể gõ tường trước hả?”

Hoa Linh cau mày, cười đều:

“Khách sạn của tôi, tôi làm chủ.”

Kiều Mạt thờ dãi: “Hoa Hoa nè, anh nói coi, anh cũng lớn rồi, sao còn không hiểu chuyện hết con nít vậy, làm tiểu tam là không đúng.”

Hoa Linh: ...

Kiều Mạt: “Lần trước tôi đã nói với anh rồi, giữa tôi và Kim Kim không có kẻ hở sếp vô đầu, cái chuyện song tu với cả đồng người gì gì đó, tôi trước giờ chưa từng nghĩ đến, nên từ nay anh đừng quần chết đi lấy tôi nữa.”

Hoa Linh: ...

Kiều Mạt: “Miễn cưỡng không hạnh phúc, tuy tôi đây quả thực quyền rũ đầy mình, nhưng anh tới chậm rồi, kiếp sau nhớ nhanh chân hẹn trước. Ờm, không đúng, kiếp sau chắc Kim Kim cũng yêu tôi thôi, anh vẫn nên yêu người khác lè lẹ đi.”

Hoa Linh: ...

Kiều Mạt: “Được rồi, nếu anh đã không có gì muốn nói thì mời đi giùm, Kim Kim sắp về đưa cơm trưa cho tôi rồi, hồi nữa anh trở lại mà thấy anh ở đây, thế nào cũng nổi máu ghen nữa cho coi.”

Mặt Hoa Linh đã vận vẹo thành một chữ 囧, hần dù gì cũng đã sống mấy ngàn năm, cũng xem như hiểu biết về nhiều loại thần ma, song chưa từng gặp ai có khả năng tu luyện hai kỹ năng tự kỷ tự đại và mặt dày mày dạn tới cảnh giới này.

Nói nói cười cười, thuyền giặc tinh thần phân liệt...

**thuyền giặc tinh thần phân liệt: nguyên văn là “đàm tiếu gian, tường lỗ hội phi yên diệt (thuyền giặc tan thành tro bụi trong tiếng nói cười”, ý chỉ trong trận chiến Xích Bích, Chu Du thiêu chết quân Tào mà không cần tốn nhiều sức, về sau dùng để ví von chuyện gì đó dễ dàng hoàn thành. Còn ở đây nghĩa là Hoa Linh bị em Mạt dễ dàng làm cho tinh thần phân liệt*

Hoa Linh điều chỉnh lại tâm tình, trăm mặc vài giây rồi mới lên tiếng:

“Hôm nay tôi tới tìm cậu là vì chuyện đứng đắn.”

Kiều Mạt nghe thấy ba chữ “chuyện đứng đắn”, lập tức cảm thấy hoa cúc căng thẳng, nắm chặt chần theo phản xạ có điều kiện, cảnh giác nhìn Hoa Linh chăm chăm.

Hoa Linh: ...

Đây là phản ứng gì hả?

“Khụ khụ.” Kiều Mạt ra chiều bi tráng: “Tuy tôi biết mình đánh không lại anh, nhưng tôi vẫn thề sống chết bảo vệ trinh tiết.”

Hoa Linh: ...

Thứ cậu cần chính là tiết tháo đó.

Nom bộ dạng đề phòng lại ngo ngậy muốn xù lông của Kiều Mạt, Hoa Linh bỗng cảm thấy bé r侔 trước mắt dễ thương muốn chết, thế là nổi hứng đùa giỡn. Hần thuận di đến cạnh Kiều Mạt, cười bảo:

“Dáng vẻ cậu như vậy lại khơi dậy vài phần hứng thú của tôi, hay là trước khi bàn chuyện đứng đắn, chúng ta làm ít chuyện nhơ bản nhé?”

Kiều Mạt đỏ bừng mặt, ghen nửa ngày mới đáp: “Tôi, tôi, tôi hôm nay bị rụt...”

Hoa Linh: ...

Được rồi, chiều này đủ nhơ bản. Thiết muốn quỳ lạy mà...

Hoa Linh bị l侔 đến 囧囧 luôn, cuối cùng cũng từ bỏ ý định so giới hạn với Kiều Mạt, hần nghĩ nếu còn giỡn nhây nữa, tiếp theo ắt hẳn sẽ là Kiều Mạt tới thán...

Hần ắn ắn thái dương, chuyển hướng đề tài:

“Kiều Mạt, kinh mạch của Kim Trăn đã khôi phục bình thường rồi đúng không? Cậu cảm thấy song tu cùng cậu ta có hiệu quả không?”

Kiều Mạt nghe Hoa Linh nhắc đến việc này, mắt sáng lên ngay tắp lự, đúng ha, sao lại không nghĩ tới ma đầu này chứ, hần nhất định thông việc này. Sắc mặt hoảng tử nhỏ thoáng cái thay đổi, nhìn Hoa Linh bằng vẻ mặt tươi cười rồi r侔.

Mạc Vũ Sinh mà ở đây giờ này, bảo đảm sẽ mừng l侔 luôn. Trải qua mấy ngày huấn luyện, kỹ năng biến sắc mặt của Kiều Mạt mỗi lúc một l侔 luyện, xâu chuỗi chuẩn xác, liên mạch lưu loát.

“Hoa Hoa, chắc chắn anh biết song tu thế nào đúng không?” Kiều Mạt nịnh nọt.

Hoa Linh nhú mày, cất giọng l侔 biếng: “Tôi chỉ là một tiểu tam thôi, chỉ biết ba cái chuyện nhơ bản, làm gì hiểu biết nhiều vậy chứ?”

Kiều Mạt cười hì hì sáp lên, bảo:

“Hoa Hoa, đừng nhỏ mọn vậy mờ, chẳng phải anh đẹp giai nào cũng có tám lòng bao la hải nạp bách xuyên sao?”

**hải nạp bách xuyên: biển có thể thu nạp trăm sông*

Hoa Linh nghe vậy, lập tức ra chiều vui mừng, nói: “Cuối cùng cũng có câu tiếng người.”

Kiều Mạt thấy thế thì càng thêm ân cần, thiếu điều ngoáy đuôi với Hoa Linh.

Thấy Kiều Mạt như vậy, Hoa Linh bắt đầu hoài nghi hình r侔 mình thấy ngày ấy dưới đáy hồ phải chăng là do hoa mắt, nghe bảo khí chất Long tộc cao

quý khí phách lăm mà ta, kỳ thực tên này là hải cẩu đúng không...

Nề tình cái câu “mỹ nam”, Hoa Linh quyết định không so đo với Kiều Mạt, hỏi:

“Hiện tại cậu với Kim Trần song tu không có hiệu quả gì đúng không?”

Kiều Mạt ra sức gật đầu, bức thiết nói: “Cầu giải thích, online chờ.”

Hoa Linh cười đáp: “Tôi biết ngay mà, đã sớm nói với cậu rồi, cậu ta không thích hợp với cậu, vẫn nên dừng uống phí sức lực nữa.”

Kiều Mạt cất giọng nài nê: “Nhưng kinh mạch của anh khôi phục rồi mà, tại sao vẫn không được?” Hoa Linh lắc đầu: “Thân thể Kim Trần không chỉ có vấn đề ở kinh mạch, không phải chính cậu cũng biết sao? Trong người cậu ta có phong ấn, phong ấn chặn mấy cửa ra của kinh mạch, lúc chuyển động cuồng loạn, nếu không có ai khai thông sẽ phát nổ rồi chết, phương pháp song tu bình thường tất nhiên không xài được.”

Kiều Mạt thối ra, cậu thiết không ngờ phong ấn kia vậy mà còn có công hiệu như thế, hồi tưởng lại biểu hiện của Kim Trần khi ăn kim đan đêm đó, lại nghĩ tới mấy lực cản lúc cậu dẫn đường khơi thông cho hắn, Kiều Mạt rớt cuộc tỏ tường những nguyên nhân trong đó.

Hồi lâu sau, cậu ngẩng đầu, cắn răng nói: “Chú hai của Kim Kim thiết đáng giận, Hoa Hoa, liệu có cách gì loại trừ được phong ấn trong cơ thể Kim Kim không?”

Hoa Linh nghe vậy, trong mắt hiện lên tia trời tức, cười gian: “Cậu đang cầu tôi đó à? Vụ này không phải chỉ khen một câu mỹ nam là xong đâu nha?”

Kiều Mạt thoát cái lù ra sau nửa thước, túm chặt chắn trước ngực, kiên định nói:

“Muốn người thì không có, muốn tiền thì ghi sổ nợ.”

Hoa Linh: ...

Coi mò tin đồn Tiên giới phát sinh khủng hoảng kinh tế là thiệt rồi, đạo này ngay cả kinh tế Long tộc cũng sa sút tới độ này kia mà.

Hoa Linh ngồi bên giường trầm tư vài giây, đột nhiên cảm giác được trong hành lang truyền đến khí tức quen thuộc từ xa, liền nhếch môi, bảo Kiều Mạt rằng:

“Nói cho cậu biết cũng được, nhưng trước tiên tôi muốn thu ít tiền lời.”

“Hớ? Tiền lời gì cơ?” Kiều Mạt lơ mơ.

Hoa Linh ngoắc tay với cậu, cười bảo: “Lại gần đây tôi nói cho nghe.”

Kiều Mạt nhìn hắn đầy ngờ vực, suy xét thoáng chốc rồi thận trọng tiến sát hơn.

Ánh mắt Hoa Linh chợt lóe sáng, thành linh vươn tay tóm lấy cánh tay Kiều Mạt, kéo về lòng mình, tay còn lại lòi chắn trước ngực cậu.

Kiều Mạt né không kịp, nhào vào lòng Hoa Linh, cậu kinh hãi, đang tính đứng dậy thì nhận thấy mạch môn bị Hoa Linh khống chế, một cảm giác như kim châm từ cổ tay tiến vào cơ thể. Thân mình Kiều Mạt nhất thời mềm rũ, sức lực toàn thân bị rút sạch lảng, chỉ có thể nằm nhũn nhão trong lòng Hoa Linh.

“Anh...” Kiều Mạt vừa sợ vừa giận trừng Hoa Linh.

Trong mắt Hoa Linh hiện ý cười, cúi đầu ghé sát tai Kiều Mạt, khề khàng nói: “Suyt.”

Kiều Mạt sững sốt, không biết hắn muốn làm gì, đúng lúc này, cửa phòng phát ra tiếng động, Kim Trần đẩy cửa vào.

...

Kiều Mạt tròn mắt nhìn Kim Trần đứng tại cửa, muốn mở miệng nói lại phát hiện mình vậy mà không thốt nổi tiếng nào.

Kim Trần thoáng ra chiều kinh ngạc, sau đó nổi tức giận nhanh chóng trào dâng, sự lạnh lẽo hiện rõ trong mắt.

Ánh mắt lạnh như băng của Kim Trần quét qua thân trên trần trụi của Kiều Mạt, tiếp theo dừng trên mặt Hoa Linh, hỏi:

“Anh đang làm gì hả?”

Hoa Linh cười tươi rói: “Như cậu chứng kiến.”

Kim Trần nhìn ánh mắt lo lắng của Kiều Mạt, nói với Hoa Linh:

“Không muốn chết thì buông cậu ấy ra.”

Hoa Linh cười, lắc đầu: “Chỉ bằng cậu bây giờ vẫn chưa thể gây thương tổn cho tôi.”

Ánh mắt Kim Trăn trầm xuống, hai luồng chân khí trong cơ thể hắn luân phiên bắn ra trong tích tắc. Hoa Linh nhìn sát khí tỏa ra từ khắp người Kim Trăn, cười khê, hơi thu lại vẻ bồn chồn trong mắt, nghiêm mặt nói:

“Kim Trăn, chuyện cậu phải làm bây giờ không phải là cả ngày dính trên giường Kiều Mạt đó chứ.”

Kim Trăn nhìn Hoa Linh chăm chú bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Nét mặt Hoa Linh trở nên nghiêm túc, hai tầm mắt tập trung trên mặt Kim Trăn, nói:

“Kiều Mạt ở bên cậu là vì muốn song tu cùng cậu, nhưng từ khi ở chung với cậu, tu vi của cậu ấy chẳng những không mấy may tiến bộ, ngược lại còn suy giảm dần.”

Nghe thế, nét mặt Kim Trăn ngỡ ngàng thấy rõ, hắn biết mỗi lần Kiều Mạt làm với mình xong đều mệt lả, song chưa từng oán giận và bất mãn bao giờ, hắn hoàn toàn không ngờ lại là như vậy. Lúc này, hắn cuối cùng cũng hiểu được điểm bất thường trong lời nói của Kiều Mạt hôm ấy.

Hoa Linh khẽ cười khẩy, nói tiếp: “Tôi bảo rồi, yêu một người là phải dụng tâm yêu thương, thế mà ngay cả việc cậu ấy làm ra hy sinh lớn như vậy cậu cũng không biết, trái tim cậu thực sự nằm trên người cậu ấy sao?” Lời nói của Hoa Linh thấp thoáng hàm ý sâu xa.

Kim Trăn nhìn thoáng qua Kiều Mạt, Kiều Mạt mở to mắt vô tội, ánh mắt lo ngay ngáy.

Kim Trăn trầm giọng đáp: “Chuyện hai chúng tôi không liên quan đến anh.”

Trong mắt Hoa Linh hiện vẻ phức tạp, mở miệng nói: “Thật không khéo, tôi rất thích cậu bé này, không muốn thấy cậu ấy bị cậu tổn thương, thứ cậu có thể cho cậu ấy, tôi cũng có thể, thứ cậu không thể cho cậu ấy, tôi vẫn có thể.”

Kiều Mạt hung tợn lườm Hoa Linh, Hoa Linh triệt để nhắm mắt làm ngơ, tiếp tục nói với Kim Trăn:

“Cậu ấy lấy thân làm đỉnh, dùng rất nhiều chân khí mới chữa khỏi kinh mạch cho cậu, cậu có biết đối với người tu luyện mà nói, những trả giá đó có ý nghĩa thế nào không? Ngoài miệng nói thích nói thương cậu ấy, nhưng hành động thực tế thì sao? Cậu có biết điều cậu ấy thực sự mong muốn là gì không?”

Nghe Hoa Linh nói xong, sắc mặt Kim Trăn càng nghiêm trọng hơn.

“Ha ha, hơn nữa đáng thương nhất chính là mặc dù kinh mạch của cậu được chữa trị, hai người vẫn cứ không thể song tu. Cậu ấy tiếp tục ở cùng cậu hoàn toàn không có bất kỳ lợi ích gì.” Từng lời của Hoa Linh tựa một cây dao găm hung hăng vạch mở chân tướng.

Kiều Mạt sắp khóc tới nơi, cậu nhìn đăm đăm sắc mặt ngày càng rét buốt của Kim Trăn, giờ phút này thậm chí muốn bóp chết Hoa Linh.

Kim Trăn trầm mặc thật lâu, cơn giận trong mắt ngược lại dần biến mất, nói với Hoa Linh: “Thả cậu ấy ra, ra ngoài, tôi có lời muốn hỏi anh.”

Dứt lời, quay lưng ra khỏi phòng.

Cửa phòng vừa đóng, Kiều Mạt cũng cảm giác được mình có thể cử động, cậu nhảy phắt dậy, hoàn toàn không quan tâm mình hiện tại chỉ mặc độc cái quần sịp. Lúc đứng dậy, trong tay hiện lên luồng sáng lam, đâm thẳng đến cổ họng Hoa Linh.

Ngất ngối, lưỡi dao còn chưa tới trước mặt Hoa Linh đã tiêu tan thành vô hình, Hoa Linh cười nhìn Kiều Mạt, ra bộ cậu đánh không lại thì làm gì được tôi.

Kiều Mạt tức đến trắng cả mặt, nghiêng răng nói: “Anh cố ý.”

Hoa Linh khoanh tay, nhướn mày cười: “Đúng vậy, có giỏi thì tới cắn tôi đi.”

Bạn đang

Sắc mặt Kiều Mạt từ trắng chuyển đỏ, lại từ đỏ chuyển trắng, xẹt qua xẹt lại như tắc kè hoa, cuối cùng cắn gặm bảo:

“Tôi, tôi, tôi còn lâu mới ăn phân.”

Nói xong, cầm quần áo trên đầu giường, vọt ra khỏi phòng.

Hoa Linh: ...

Phân?!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Có Một Số Việc Không Nói Được

Kiều Mạt luống ca luống cuống trông đồ ngủ vào người, đi chân không vọt ra ngoài cửa, đuổi theo Kim Trăn.

“Kim Kim” Kiều Mạt giữ chặt cánh tay Kim Trăn một cách khẩn thiết, ánh mắt toát ra chút lo lắng.

Kim Trăn quay đầu lại nhìn cậu một cái, nhíu mày.

“Kim Kim, anh đừng giận mà, anh ta cố ý chọc tức anh đó, ban nãy em bị anh ta phong bế huyết đạo nên không động đậy được, giữa hai bọn em không có gì hết.” Nét mặt Kiều Mạt hết sức khẩn trương.

Kim Trăn thấy cậu mặc áo ngược, để chân trần, liền mở miệng bảo:

“Anh kêu anh ta ra mà, em ra làm gì?”

Kiều Mạt ôm tay Kim Trăn: “Hồng phải anh định đánh lộn với anh ta hả? Anh đánh không lại đâu, em tới giúp anh.”

Kim Trăn: ...

Về mặt Kim Trăn có chút phức tạp, hắn cúi đầu nhìn mặt Kiều Mạt, hỏi:

“Điều anh ta nói vừa rồi là thật à?”

Kiều Mạt chớp mắt: “Điều nào cơ?”

“Song tu gây thương tổn cho em.” Kim Trăn trầm giọng đáp.

Kiều Mạt túm cánh tay Kim Trăn thật chắc, ngửa đầu nhìn hắn: “Em sẵn lòng.”

Kim Trăn đối diện với đôi mắt sáng ngời của cậu: “Anh không sẵn lòng.”

Kiều Mạt nhìn gương mặt nghiêm túc của Kim Trăn, miệng mếu mếu, trong chột dạ mang theo chút tủi thân.

Kim Trăn rút ra cánh tay bị Kiều Mạt ôm, Kiều Mạt tái mặt, ra chiều càng thêm sốt ruột. Kim Trăn vươn tay vỗ eo cậu, nói:

“Em về trước đi, chuyện tụi mình tí nữa nói tiếp.”

Kiều Mạt cắn môi, muốn nói gì đó, song nhìn sườn mặt lạnh lùng của Kim Trăn, cuối cùng vẫn không dám thốt câu nào, chỉ đành tủi thân trở về phòng.

Lúc tới cửa vừa khéo đi sượt qua Hoa Linh cũng ra ngoài, Kiều Mạt chán nản đến nỗi không có tâm tình trừng hắn, cúi đầu lặng thinh trở lại phòng.

Hoa Linh vẫn giữ nguyên điệu bộ cười nhạt, thoạt trông hơi dối đòn...

Kim Trăn đưa mắt nhìn Hoa Linh, quay lưng đi về hướng ban công cuối hành lang. Hoa Linh bắt chước đi theo. Hai người lên sân thượng, sau đó Hoa Linh đóng cửa kính ban công lại.

Kim Trăn xoay lại nhìn Hoa Linh, hỏi: “Anh rốt cuộc là ai?”

Hoa Linh nhìn vào mắt Kim Trăn, khụy tay gác lên lan can của ban công đằng sau, cười đáp: “Cậu đã hỏi tôi vấn đề này rồi.”

Ánh mắt Kim Trăn nghiêm túc mà sâu thẳm, phớt lờ câu lấy lệ của Hoa Linh, trầm mặc một lúc lâu, đoạn mở miệng:

“Ngân Linh?”

Hoa Linh nghe vậy thì thân thể chợt cứng đờ, trên mặt toát ra tia kinh ngạc, trong mắt thoáng hiện vài phần vui mừng, nói:

“Cậu, cậu nhớ rồi?”

Kim Trăn im lặng không trả lời, ánh mắt nhìn Hoa Linh có thêm chút tìm tòi nghiên cứu.

Thấy ánh mắt Kim Trăn vẫn lạnh băng như cũ, Hoa Linh lặng thinh thật lâu, cuối cùng vẫn thờ dài thắt vọng:

“Bời tôi mới bảo sao dễ dàng vậy được. Aiz, cứ từ từ rồi đến đi.”

Tiếp theo, Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Kim Trăn, phóng tới một ánh mắt quyến rũ đầy phong tình vạn chủng:

“Trong đầu cậu thường xuyên xuất hiện một vài ký ức hỗn loạn đúng không, thế nên cậu mới cảm thấy tôi rất quen mắt, đó cũng là nguyên nhân cậu thấy tôi ôm Kiều Mạt nhưng không đến đánh tôi. Đúng chứ?”

Kim Trăn nhìn mặt Hoa Linh chăm chăm, nói tiếp: “Chỉ lần này thôi, nói cho tôi biết những gì anh biết.”

Hoa Linh cười hì hì bước đến trước mặt Kim Trăn, nhẹ giọng bảo: “Nếu cậu có thể nhớ ra tên tôi, vậy chắc cũng nhớ tên những người khác đúng không cho tôi biết đi, cậu còn nhớ ai nữa?”

Kim Trăn nhìn thẳng vào Hoa Linh chốc lát, cuối cùng trả lời: “Hình Thiên, Hậu Khanh...”

Hoa Linh thoáng tỏ vẻ ngạc nhiên, đoạn hỏi: “Ai nữa?”

Kim Trăn trầm mặc, lắc đầu: “Hết rồi.”

Hoa Linh ngơ ra một thoáng, lập tức tuôn ra một tràng cười, vừa cười vừa lẩm bẩm:

“Vậy mà không có Úc Lũy, vậy mà không có Úc Lũy, tên kia mà biết bảo đảm tức chết, tôi với Vũ đánh cược là cậu nhất định sẽ nhớ ra Hậu Khanh và Úc Lũy trước, ai dè thực sự không nhớ, ha ha ha.”

“Úc Lũy?” Kim Trăn nghe vậy thì cau mày, tựa hồ lâm vào trầm tư. Hoa Linh cười suốt một phút đồng hồ, sau đó đứng thẳng dậy, chậm rãi chỉnh lại quần áo và tóc tai, nói:

“Tuy tôi rất muốn cho cậu biết, nhưng căn cứ vào điều khoản chính sách của hai giới nhân mã, tôi thực tình không thể nói, có một số việc vẫn phải do chính cậu đi tìm hiểu. Song tôi có thể cho cậu biết rằng tôi đúng là Ngân Linh Tử. Nếu có việc gì cần hỗ trợ thì cứ việc mở miệng.”

Dứt lời, Hoa Linh tiến lên khoác vai Kim Trăn một cách quen thuộc.

Kim Trăn ra chiều ghét bỏ mà liếc thoáng qua cái tay khoác lên người mình, lách mình lùi ra sau vài bước, nói:

“Thoải mái, anh đã không muốn nói thì tôi cũng chẳng miễn cưỡng, nhưng tôi chính thức cảnh cáo anh, từ nay cách xa Kiều Mạt một chút, nếu còn để tôi nghe thấy mùi nước hoa khó ngửi anh lưu lại, thì không cần biết trước kia tôi có quen anh hay không, cũng không quan tâm anh là chuông vàng hay ngân linh gì hết, tôi tuyệt đối không khách khí với anh đâu.”

Nói xong, Kim Trăn quay lại kéo cửa ban công. Hoa Linh phía sau lại lách mình chắn trước mặt hắn, ý bốn cột trong mắt dần rút đi, nghiêm mặt bảo:

“Kim Trăn, những lời này tôi trả lại nguyên vẹn cho cậu: hi vọng từ nay cậu cách xa Kiều Mạt một chút.”

Kim Trăn sầm mặt, toàn thân lần nữa toát ra ý lạnh, nhìn chăm chăm vào mặt Hoa Linh:

“Đừng tưởng tôi có chút ấn tượng với anh thì anh có thể tùy ý làm bậy trước mặt tôi.”

Đối mặt với sát khí toả ra từ Kim Trăn, Hoa Linh vẫn chẳng mấy may tỏ ra sợ hãi, tiếp tục nói:

“Tôi chỉ muốn cảnh báo cậu, hai người các cậu không thể nào có kết quả, thay vì cuối cùng khiến cậu ấy thương thân lại thương tâm, chẳng bằng hiện tại từ bỏ.”

Kim Trăn cười lạnh: “Cậu ấy là người của tôi, tại sao tôi lại khiến cậu ấy thương tâm, chuyện hai bọn tôi cần người ngoài tới định kết quả sao?”

Hoa Linh khẽ mím môi, ánh mắt thoáng lộ vẻ do dự, mở miệng nói:

“Có một số việc không đơn giản như cậu tưởng tượng đâu. Ví dụ như thân phận của Kiều Mạt, cậu biết không?”

Kim Trăn nhìn Hoa Linh, cất giọng kiên định: “Dù cậu ấy là yêu vương ma hoàng, tôi cũng không để cậu ấy rời khỏi tôi.”

Nói rồi Kim Trăn không để ý sự ngăn cản của Hoa Linh nữa, kéo cửa kính ra, bước nhanh về phía phòng mình.

Hoa Linh nhìn theo bóng lưng Kim Trăn, khẽ thở dài, thầm nghĩ: Nếu cậu ta thật sự là yêu vương ma hoàng có khi lại tốt, cũng xem như môn đăng hộ đối.

Kim Trăn vào phòng, Kiều Mạt nhảy xuống giường ngay tắp lự, nhảy đến cạnh Kim Trăn như cún con, ngược cổ nhìn hắn.

Kim Trăn nhìn Kiều Mạt: “Sao không nói với anh chuyện này?”

Kiều Mạt rụt cổ, cúi đầu trả lời: “Mỗi lần tui mình làm xong, tình trạng kinh mạch của anh luôn chuyển biến tốt đẹp hơn, em cho rằng kinh mạch của anh sẽ khôi phục bình thường rất nhanh nên không nói gì, nhưng ai ngờ thời gian khôi phục lại dài hơn ý muốn của em.”

Kim Trăn: “Em đã bảo song tu là chuyện của hai người, nếu anh biết tình huống là như vậy, nhất định sẽ không chạm vào em.”

Kiều Mạt tái mặt, ánh mắt có chút bức thiết, ngẩng đầu nhìn Kim Trăn:

“Kim Kim, chính vì sợ anh sẽ nghĩ như vậy nên em mới không dám cho anh biết, chân khí của em mang thuộc tính thủy, dùng để chữa trị kinh mạch của anh là thích hợp nhất, hơn nữa... Hơn nữa, em là người đàn ông của anh, giúp anh bình phục khỏe mạnh là chuyện thường tình, em thực lòng cam tâm tình nguyện. Huống chi tình huống đơn phương thái bộ này cũng chỉ là tạm thời thôi, chờ thân thể anh hồi phục như thường, chúng ta có thể tiến vào hình thức song tu bình thường rồi, chân khí bị tổn thất trước đây của em sẽ được bổ sung lại rất nhanh. Đây là... là vì em muốn đạt được lợi tức thật cao mà trả giá chút ít đầu tư thôi.”

Hoàng tử nhỏ mò không ra từ mô tả thích hợp ừ, dưới tình thế cấp bách, ngay cả mấy chuyện tài chính kinh tế lâu lắm rồi không nói cũng phun ra.

Kim Trăn nhìn mặt Kiêu Mạt: “Giờ kinh mạch của anh khôi phục rồi, em đạt được lợi tức như mong muốn chưa?”

Ánh mắt Kiêu Mạt thoáng lóe lên, cậu hơi cúi đầu xuống, ấp úng đáp: “Hiện tại vẫn có chút vấn đề, nhưng rất nhanh thôi em sẽ...”

Kiều Mạt còn chưa dứt lời đã cảm giác được Kim Trăn dùng ngón tay nâng cằm mình lên. Thấy ánh mắt uy hiếp của Kim Trăn, Kiêu Mạt có chút nói chẳng nên lời.

“Tiểu Cừu, nói cho anh biết, em muốn đề cao tu vi không?”

Kiều Mạt nhìn Kim Trăn, gật gật đầu, sau đó ra chiều đáng thương: “Nhưng em càng muốn ở bên anh hơn.”

Trong mắt Kim Trăn dâng lên hơi ấm, cúi đầu khẽ hôn lên thái dương Kiêu Mạt: “Anh biết.”

Nói đoạn, Kim Trăn kéo Kiêu Mạt đến ghế salon, ôm cậu ngồi trên đùi của mình, bảo với cậu rằng:

“Anh đã nói với em rồi, trong cơ thể anh có chút vấn đề, anh vẫn chưa thể điều tra rõ nguyên nhân, mà lần lên núi Thanh Viên, chú hai còn động ít tay chân lên người anh. Tuy anh vẫn không hiểu việc tu luyện mà em nói, song có thể cảm giác được hiện tại chân khí không hề lưu chuyển trong lúc hai ta giao hợp. Từ khi kinh mạch của anh bắt đầu khôi phục, những ký ức rải rác trong đầu xuất hiện ngày càng nhiều, anh nghĩ mấy đoạn ký ức ấy chính là nguyên nhân khiến thân thể anh xuất hiện dị thường, anh muốn tìm hiểu xem ký ức đó rốt cuộc là gì.”

Kiều Mạt nghiêm túc nghe Kim Trăn nói, ngược khuôn mặt nhỏ lên nhìn hấn, nghe đến đây liền bảo:

“Ừm, em giúp anh.”

Kim Trăn sờ sờ đầu Kiêu Mạt: “Đây là chuyện riêng của anh, vốn dĩ anh cảm thấy không cần gấp gáp, giờ nếu nó có liên quan tới việc tu luyện cùng em, anh sẽ nghĩ biện pháp mau chóng điều tra rõ nguyên nhân. Anh là người đàn ông của em, trợ giúp em tu luyện là chuyện thường tình.”

Nét mặt Kiêu Mạt cuối cùng cũng thả lỏng phần nào, thần kinh căng chặt này giờ được nói lỏng, cậu ôm cổ Kim Trăn, nũng nịu tựa đầu lên vai hấn, nhẹ giọng than:

“Làm em sợ muốn chết, Kim Kim, em còn tưởng anh vì Hoa Hoa sờ soạng em một chút mà không cần em nữa đó.”

Thân mình Kim Trăn khẽ cứng lại, hấn im lặng giây lát, giọng nói lập tức lạnh lùng trở lại: “Anh ta sờ chỗ nào của em?”

Kiều Mạt: “... Ở này, hay là tui mình tâm sự về vấn đề đầu tư và lợi tức đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khôi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Ở Riêng Là Để Chuyên Tâm Tu Luyện

Kiều Mạt hao cả mớ sức lực mới dời được lực chú ý của Kim Trăn khỏi đề tài “sờ một tí”. Sau đó dưới sự thăm vấn của Kim Trăn, hoàng tử nhỏ thành thành thật thật khai báo tình huống biến hóa công lực của mình từ khi song tu cùng hấn. Thấy sắc mặt Kim Trăn càng không tốt hơn, Kiêu Mạt liền ôm cổ hấn nũng nịu:

“Kim Kim, em không cố ý muốn gat anh đâu, thiệt sự là em sợ anh đa tâm thôi, mà chuyện này anh không quen, nghe em không sai đâu.”

Kim Trăn im lặng một thoáng, mở miệng nói: “Lần trước em hỏi anh có thể tìm người khác song tu không, vậy người em nghĩ đến trong lòng là ai?”

Kiều Mạt nghe vậy, lập tức ra sức cạy cổ Kim Trăn, đáp: “Kim Kim, anh đừng quan tâm cái ý định đó, chuyện lần trước em nhận sai rồi, em không có can đảm treo tường, cũng không có ý định treo, đừng mãi níu lấy sai lầm chưa thành ấy mà buông tay mà.”

Kim Trăn có chút không biết làm sao, hấn ôm eo Kiều Mạt, hỏi khẽ:

“Là Hoa Linh, đúng chứ?”

Kiều Mạt tựa vào cổ Kim Trăn, bấu môi bất mãn: “Đã nói em nhất thời hồ đồ bị anh ta lừa phỉnh thôi mà.”

Kim Trăn nói tiếp: “Nếu ở cùng anh ta, công lực của em sẽ tăng nhanh lắm đúng không?”

Kiều Mạt cứng người, ngẩng đầu ngay tắp lự, tròn to mắt như con thú nhỏ xù lông, cảnh giác nhìn Kim Trăn:

“Anh muốn làm gì? Em... Em đã là người của anh, anh phải chịu trách nhiệm với em đến cùng.”

Kim Trăn néo thắt lưng Kiều Mạt, tiếp tục hỏi:

“Nếu tình huống cơ thể anh khôi phục bình thường, thì sẽ trợ giúp rất lớn cho việc tu luyện của em đúng không?” Tạm dừng chốc lát, Kim Trăn lại bổ sung một câu: “So với Hoa Linh.”

Kiều Mạt khẩn trương gật gù đầu: “Đương nhiên, anh là kim mộc song hành cách, thích hợp nhất với hành cách thủy của em, anh sinh em, em cũng sinh anh.”

Kim Trăn gật đầu, trầm tư một chút, đoạn nói với Kiều Mạt:

“Tiểu Cửu, chúng ta tạm tách ra một thời gian đi.”

“Không được!” Sức sống của Kiều Mạt thoáng cái đề cao tám bậc, hốc mắt sắp dâng hơi nước tới nơi. “Kim Kim, anh đừng giận mà...”

Kiều Mạt còn chưa nói xong, Kim Trăn đã vươn tay, dịu dàng che miệng cậu.

“Nghe anh nói hết đã. Tiểu Cửu, gần đây anh cảm thấy tình huống cơ thể mình ngày càng bất thường, từ khi kinh mạch khôi phục, nguồn sức mạnh đã lâu không xuất hiện trong người anh dường như đang chậm rãi hồi phục. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng đi kèm với sức mạnh còn có những ký ức hỗn loạn ấy, anh cứ cảm thấy sức mạnh này tựa hồ đang dẫn dắt anh đi làm chuyện gì đó, đôi khi nó còn ảnh hưởng tới thần trí và năng lực kiểm soát của anh. Anh không hi vọng mình bị vây trong trạng thái mất không chế, nên muốn nghĩ biện pháp nhanh chóng tìm ra nguyên nhân. Lúc ở cùng em, lực tinh thần của anh thường xuyên chịu ảnh hưởng, chuyện của em luôn khiến cảm xúc trong anh bị kích động, anh không muốn đang ở với em mà trong đầu cứ xuất hiện một ít âm thanh không rõ, trước mắt luôn dần hiện ra một vài người kỳ lạ. Vì vậy anh muốn điều tra rõ nguyên nhân.”

Kiều Mạt giương mắt nhìn Kim Trăn một cách tội nghiệp, tủi thân mà rằng: “Nhưng cũng đâu cần tách ra với em, em có thể giúp anh điều tra mà.”

Kim Trăn mỉm cười, ghé tai Kiều Mạt thì thầm: “Anh nói tách ra chính là tạm thời dọn sang phòng khác thôi, từ sáng tới tối nhìn em lượn lờ trước mắt, thực sự không tài nào tập trung tinh lực làm chuyện khác.”

Kiều Mạt trề môi: “Em ngoan ngoãn không nói câu nào, ở trên giường chờ anh không được sao?”

Kim Trăn thở dài: “Vậy anh càng không có tâm trạng làm việc.”

Nom bộ dạng tủi thân của Kiều Mạt, Kim Trăn xoa xoa tóc cậu, an ủi: “Anh sẽ mau chóng làm rõ, em nghe lời đi, trước tiên chúng ta làm chuyện đứng đắn xong xuôi, rồi hẵng làm... chuyện đứng đắn tiếp.”

Kiều Mạt do dự thật lâu, cuối cùng không tình nguyện gật đầu:

“Được rồi, vậy nhân khoảng thời gian này, em cũng chuyên tâm tu luyện một chút.”

Tối đó, Kim Trăn dọn sang phòng khác trong ánh mắt lưu luyến không rời của Kiều Mạt. Hai ngày sau, Kiều Mạt không hề trông thấy Kim Trăn nữa, sáng nào Kim Trăn cũng dậy sớm đến phim trường, khuya khoắt mới về. Ô Mẫn lại khôi phục chức vụ trợ lý ban đầu, mỗi ngày đưa cơm cho Kiều Mạt, chăm non vấn đề ăn uống lẫn sinh hoạt của cậu.

Tối ngày thứ ba, hoàng tử nhỏ rút cuộc bắt đầu hết chịu nổi.

“Ô Mẫn, người nói Kim Kim thiết sự đi làm chuyện đứng đắn sao?”

“Ô Mẫn, người nghĩ có khi nào Kim Kim vẫn giận dỗi chuyện Hoa Hoa không?”

“Ô Mẫn, không phải ta sắp bị bội tình bạc nghĩa chứ? Liệu có phải Kim Kim thay lòng đổi dạ không?”

...

Ô Mãn thở dài: “Điện hạ, tôi chả biết Kim tổng có thay lòng đổi dạ hay không, nhưng tôi cảm thấy ngài sắp thay đổi giới tính thật rồi, bộ dạng oán phụ này rõ là...”

“Mất thể diện Đại Long tộc lắm chứ gì?” Hoàng tử nhỏ rũ rượi nằm sấp trên giường.

Ô Mãn gật đầu.

Hoàng tử nhỏ thấy thế liền nhảy bật dậy, nói: “Ngay cả người đàn ông của mình còn không giữ được, vậy chả phải càng mất mặt ư.”

Ô Mãn lại gật đầu, cũng đứng. Hắn suy nghĩ rồi bảo với Kiều Mạt:

“Điện hạ, thứ đàn ông Long cung dùng để bảo vệ... người đàn ông của mình chính là sức mạnh to lớn, nếu giá trị vũ lực của ngài vượt xa Kim tổng, thì không cần biết trong cơ thể Kim tổng có bao nhiêu nội đan chạy loạn, ngài đều có thể khống chế được. Hơn nữa sau khi Độ Kiếp, ắt hẳn ngài có thể khống chế hướng đi của chân khí trong cơ thể Kim tổng, nếu ngài thực sự muốn giúp Kim tổng, tôi nghĩ việc ngài cần làm nhất bây giờ không phải ăn năn tự oán, mà là cố gắng tự lập.”

Nghe vậy, Kiều Mạt lập tức cảm thấy trước mắt sáng ngời, cậu mừng rỡ dòm Ô Mãn:

“Đúng ha, sao ta không nghĩ ra chứ, phụ vương cũng từng bảo: nếu muốn cướp người thì phải làm mình mạnh lên. Năm xưa ông cưới được mẫu hậu chính bằng cách này chứ đâu.”

Ô Mãn: ...

Chao ôi một bí sử Long cung, không thể tưởng được năm xưa Long vương bệ hạ còn trải qua chuyện như thế.

Nét mặt Kiều Mạt thoáng cái rạng rỡ, tinh thần tăng gấp trăm lần, nói với Ô Mãn:

“Ô Mãn, bắt đầu từ hôm nay ta muốn bế quan tu luyện, người canh cửa cho ta, đừng cho bất kỳ ai vào quấy rầy, đừng ở kỳ Nguyên Anh lâu quá rồi, mấy ngày nay ta muốn mượn dùng kim đan của anh hai, tranh thủ đột phá lên thẳng Phân Thần.”

Ô Mãn gật đầu, dọn phòng cho Kiều Mạt xong liền đi ra, hạ một cấm chế trước cửa, chỉ cần có người đến là hẳn biết ngay, đoạn quay về phòng mình ở sát vách.

Kiều Mạt ăn luôn nửa viên tiên đan, tiếp theo bắt đầu toàn tâm toàn ý tu luyện. Tiên đan của Thái Thượng Lão Quân tràn đầy hiệu lực, Kiều Mạt hấp thu từng chút một linh lực của tiên đan, không lãng phí tí nào, chuyển hoá toàn bộ thành tu vi. Từ khi đến nhân gian tới nay, hoàng tử nhỏ chưa từng tu luyện nghiêm túc. Lúc này đây, vậy mà liều mạng vì người đàn ông của mình.

Cậu ngồi khoanh chân dưới đất, chung quanh mờ hồ tỏa ra ánh sáng màu lam nhạt...

Khi mở mắt lần hai, Kiều Mạt không biết thời gian qua bao lâu, nhưng thấy sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, đỉnh đầu dâng lên một cụm sương trắng, lượn lờ bay múa trên không một lát lại về trong cơ thể. Mắt Kiều Mạt sáng lên, trên mặt nở nụ cười.

Cậu đã phá liền hai cấp, lên tới Phân Thần. Kiều Mạt nhảy lên, cảm giác thân thể nhẹ nhõm hơn, cậu chớp chớp mắt, bước đến bên tường, khoe miệng khe cong lên, chỉ thấy cụm sương trắng trên đỉnh đầu lại lượn lờ dâng lên, ngưng tụ thành một sợi dây nhỏ, xuyên tường qua phòng Ô Mãn ở cách vách.

Kiều Mạt có chút kích động, một đặc điểm lớn của giai đoạn Phân Thần chính là có thể nguyên thần xuất khiếu. Cậu nhắm mắt lại, tập trung tâm nhìn trên nguyên thần, rình coi tình huống trong phòng Ô Mãn.

Chỉ thấy thân thể của cú mèo loli lâu ngày không gặp đã trưởng thành hơn tí chút, hiện tại trông giống mười hai mười ba tuổi. Cô vẫn để chân trần ngồi trên bệ cửa sổ, bên cạnh là Ô Mãn đang ôm laptop nằm soài trên bàn lướt web.

Cú mèo nhỏ phía sau Ô Mãn lẳng lặng nhìn màn hình máy tính.

Trên mặt Ô Mãn thoáng hiện ý cười, trong mắt lấp lánh ánh sáng. Kiều Mạt điều khiển nguyên thần vòng đến trước máy tính, nhìn thấy hình ảnh trên màn hình chính là một hàng gái đẹp diện áo tắm...

Trong đó có cả Đào Di, đặc điểm chung của những cô em xinh tươi đó là: được mùa buối.

Kiều Mạt có chút cạn lời, từ ngày ở cùng Kim Trăn, con mắt thẩm mỹ của đã bị hắn quy định giới tính rồi.

Buối to cũng được, nhưng phải là cơ ngực, không phải silicon.

Eo thon cũng được, nhưng phải là nhân ngư, không phải rắn nước.

Cho nên, lúc nhìn thấy một đám gái đẹp tron tuột trắng bóc trên màn hình, Kiều Mạt hoàn toàn vô cảm, thậm chí có chút khinh bỉ ánh mắt kém cỏi của Ô Mãn.

Đạo một vòng trong phòng, không phát hiện cái gì lạ thường. Kiều Mạt hơi thất vọng, chuẩn bị thu hồi nguyên thần. Đúng lúc này, Ô Mãn đuổi eo một cái, khép laptop lại, ngoái đầu bảo cú mèo nhỏ:

“Không còn sớm nữa, đi ngủ thôi, người cũng ngủ sớm chút đi.”

Dứt lời, Ô Mãn đang định xoay lưng đi về hướng phòng tắm, cú mèo nhỏ trên cửa sổ lại túm phất lấy cánh tay hắn.

Ô Mãn quay đầu, thấy cú mèo nhỏ khề nghiêng đầu, nhìn mình chăm chăm.

Ô Mãn thoáng nhường mày, toan mở miệng thì thấy cú mèo nhỏ rú mắt, cúi đầu dòm lồng ngực. Ô Mãn có chút nghi hoặc, cũng nhìn theo ánh mắt cô, di chuyển xuống dưới, dừng trên ngực cô.

Chỉ thấy bộ ngực của thiếu nữ mười hai mười ba tuổi đã xảy ra biến hóa, thông thả phồng lên bằng tốc độ mắt thường có thể thấy, hết như một khinh khí cầu...

Ô Mãn tròn mắt há mồm, nhìn cổ áo của cú mèo nhỏ bị bầu sữa đang phồng lên kéo căng, lớp áo đen mỏng te phác họa rõ mồn một hình dạng tuyệt đẹp và điểm nổi lên, căng tới độ muốn bật ra ngoài tới nơi...

“Người...” Ô Mãn kinh ngạc đến á khẩu, ngơ ngác dòm cú mèo nhỏ.

Lại thấy cú mèo nhỏ ngẩng đầu, vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc mà lạnh lùng, có điều trong mắt nhiều thêm chút tò mò và lơ mơ, cô nhìn Ô Mãn, hỏi:

“Ê, đủ bự chưa?”

Ô Mãn: ...

Vài giây sau, ánh mắt cú mèo nhỏ toát ra vẻ ngạc nhiên, đưa tay sờ sờ nhân trung của Ô Mãn, nói:

“Người, chảy máu.”

Ô Mãn: ...

Giờ phút này ở bên kia tường, Kiều Mạt đã cười đến độ sắp không dựng nổi lưng, khinh bỉ đối với Ô Mãn lại tăng thêm 2333 lần.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Ly Biệt Mới Biết Tương Tư Khổ

Kiều Mạt thu hồi nguyên thần, giả đồ đứng đắn chỉnh lại quần áo, gọi vào số điện thoại phòng Ô Mãn, Ô Mãn nhận được điện thoại thì chạy tới ngay.

Vừa vào cửa, thấy dáng vẻ hồng hào sáng láng của Kiều Mạt là biết cậu đã đột phá, Ô Mãn cười nói:

“Chúc mừng điện hạ.”

Kiều Mạt cười gật đầu, hỏi: “Hôm nay Kim Kim có tới không?”

“Hôm nay?” Ô Mãn hơi ngớ ra, sau đó mở miệng: “Điện hạ, đừng nói ngài tưởng mình chỉ tu luyện một ngày nha?”

Kiều Mạt nghe vậy thì sững sốt, hỏi: “Chả lẽ không phải?”

Ô Mãn cười bảo: “Đời nào có thể, trong quá trình bế quan tu luyện đúng là dễ lẫn lộn thời gian mà, điện hạ, ngài đã bế quan tròn một tuần rồi. Mới dùng một tuần đã đột phá, tốc độ của ngài đã là...”

Mấy lời kế tiếp của Ô Mãn, Kiều Mạt hoàn toàn không nghe lọt, nghe cái tin một tuần đầy bát ngờ xong thì lập tức hỏi:

“Kim Kim đâu? Lâu như vậy rồi, anh tới tìm ta thì biết làm sao, chẳng lẽ người đuổi cả anh đi?”

Thấy gương mặt kích động không thôi của Kiều Mạt, Ô Mãn liền bảo:

“Điện hạ, Kim tổng chỉ ghé qua một lần, hai bữa trước tôi nói với anh ta rằng ngài đang tu luyện, anh ta nhờ tôi nhắn với ngài là nhà có việc, về Bắc Kinh trước.”

Kiều Mạt: ...

Nom về mặt thoáng cái ngắn ngo và ánh mắt không hề che giấu nỗi thất vọng của Kiều Mạt, Ô Mãn thấy hơi đau lòng.

Aiz, phải chăng điện hạ đã đầu tư quá nhiều tình cảm vào mối tình này rồi, ý định tìm đỉnh tu luyện ban đầu đã hoàn toàn thay đổi ý nghĩa. Ái tình khiến chỉ số thông minh vốn đã chẳng nhiều nhận gì của hoàng tử nhỏ điện hạ bị đẩy xuống hàng bét.

Nhớ đến ánh mắt của Kim Trần, Ô Mãn luôn cảm thấy có chút không ổn, Kiều Mạt đã tu luyện nhiều ngày, việc quay phim của cả đoàn ở Cửu Trại đã gần kết thúc, Kim Trần đã hai ngày không về khách sạn.

Trong thời gian ấy, Mạc Vũ Sinh, Vi Vi, Tạ Thanh Thần, thậm chí Lục Tường và Đầu Trọc đều đến tìm Kiều Mạt, mà Kim Trần thì trừ lần từ biệt đó ra, không tới một lần nào nữa. Chẳng những thế, Ô Mãn còn bắt gặp Kim Trần đi sát rạt với Hoa Linh mấy lần. Bản mặt tươi cười rạng rỡ và cách ăn diện lêu lẹt của Hoa Linh kia quả thực khiến người ta không muốn nghĩ lệch cũng khó...

Lẽ nào mối tình đầu của điện hạ đã định trước là đáng chất và máu chó sao? Ô Mãn đồng tình nhìn Kiều Mạt.

“Kim Kim còn nói gì nữa?” Kiều Mạt ôm cánh tay Ô Mãn một cách đáng thương, hỏi.

“Kim tổng còn... còn bảo lần này về có khả năng sẽ rất bận, chắc sẽ lên núi, tín hiệu di động trên núi lại không tốt, nói mấy ngày này tạm thời không liên lạc với ngài, dặn ngài chăm chỉ tu luyện và quay phim, theo đoàn phim đến Trương Gia Giới trước, đến lúc Kim tổng làm xong việc sẽ tới tìm ngài.” Ô Mãn đáp.

Sắc mặt Kiều Mạt chán nản tốt độ, nom như một bé cún bị chủ nhân vứt bỏ, niềm vui sướng vì tu vi tăng lên đã triệt để mất tăm mất tích không còn một mống.

“Điện hạ...” Ô Mãn suy tư giây lát, cuối cùng dè dặt nói: “Tôi cảm thấy gần đây Kim tổng có gì đó không bình thường.”

Kiều Mạt ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Ô Mãn.

“Đạo này sắc mặt Kim tổng lạnh lùng hơn nhiều, tuy trước kia anh ta cũng nói năng thận trọng, nhưng bây giờ giống như cả người càng lạnh lẽo hơn, ánh mắt cực kỳ khác với ngày trước, khiến người ta có cảm giác không rét mà run, hơn nữa...” Ô Mãn ngần ngừ, muốn nói lại thôi.

“Hơn nữa cái gì?” Kiều Mạt sốt ruột truy hỏi.

“Hơn nữa mấy bữa nay anh ta đi lại rất thân thiết với giám đốc khách sạn này.” Ô Mãn thờ dài, vì điện hạ, bản thân mình thôi thì làm rùa lắm mồm một lần đi. “Hai người họ đi chung với nhau suốt mấy ngày trời, Kim tổng hay đến phòng Hoa Linh lắm.”

Nghe vậy, Kiều Mạt thoáng ra chiều hoảng sợ, mở miệng hỏi: “Hoa Hoa... vẫn ổn chứ?”

“Hử?” Ô Mãn ngạc nhiên dòm phản ứng quái đản của Kiều Mạt, cái gì gọi là vẫn ổn? Chẳng lẽ Hoa Linh cũng không xuống giường được giống cậu ta? Chẳng lẽ... Hoàng tử nhỏ đã sa sút tới độ phải chịu cảnh chung đàn ông với một tên đực rựa khác, đã vậy còn phải quan tâm tình trạng thân thể người ta ư? Nháy mắt, Ô Mãn phát huy óc ảo tưởng vô hạn.

“Lẽ nào không phải Kim Kim đi đánh Hoa Hoa? Ta chỉ biết Kim Kim luôn nung nấu ý đồ với Hoa Hoa, tuy Hoa Hoa suốt ngày đến dụ dỗ ta, song ta cảm thấy anh ta không phải người xấu, với cả bây giờ Kim Kim chưa chắc đã đánh lại Hoa Hoa...” Kiều Mạt nói.

Ô Mãn: ...

So với điện hạ, óc ảo tưởng của mình còn khurốt mới đủ thâm sâu.

“Điện hạ, ngài khẳng định mình hiểu được ý đồ của Kim tổng dành cho Hoa Linh là loại nào sao? Ngài có chắc người Hoa Linh muốn dụ dỗ là ngài chứ không phải Kim tổng không?” Ô Mãn hỏi hai câu, câu nào câu nấy trúng phóc tim đen.

Kiều Mạt đã định liệu trước, lắc đầu nói: “Ô Mãn, người đừng đoán mò, hai người họ không có gì đâu, chuyện này không quan trọng.”

Ô Mãn: ...

Coi mò nhiều chuyện cũng là công việc đòi hỏi kỹ thuật, khó khăn lắm mới quyết định lắm mồm một phen, người ta còn chả thèm tin, quả nhiên nghề nào có sở trường của nghề nấy, vẫn nên an tâm làm trợ lý thôi.

Nói xong, Kiều Mạt lại buồn so, lắm bầm: “Sao Kim Kim có thể cứ vậy quăng ta rồi đi trước chứ.”

Ô Mãn nhìn gương mặt u oán chực khóc của Kiều Mạt, cơ hồ sinh ra ảo giác Kim Trần đã chết chứ không phải về nhà. Hắn rút cuộc cảm nhận được ý nghĩa của câu nói tình yêu làm người ta mù quáng. Mấy ngày kế tiếp Kiều Mạt luôn rầu rĩ không vui, lúc trước người trong đoàn phim đến tìm cậu, Ô Mãn trả lời với người ta là cậu bị bệnh cúm truyền nhiễm do dị ứng theo mùa, nên thấy Kiều Mạt ra cửa, ai cũng hỏi về tình hình hồi phục của cậu. Kiều Mạt không hề che giấu nỗi cô đơn, thế là mọi người nhao nhao cho ra kết luận, đây mà là cúm dị ứng cái gì, rành rành là tương tư sâu bi rồi.

Hôm sau, đoàn phim thu dọn rồi khởi hành đi Trương Gia Giới. Để bù đắp mất mát cho hoàng tử nhỏ, Ô Mãn chủ động mua một đồng donut. Có điều

lúc ngồi trên máy bay, hoàng tử nhỏ nhìn hộp donut trước mặt, nhớ tới cảnh tượng thắm thiết cùng ngồi máy bay ăn donut với Kim Trăn hai lần trước, buồn muốn rớt nước mắt.

Ô Mẫn ngồi cạnh cậu không biết an ủi thế nào, chỉ có thể đưa hết hộp donut này tới hộp donut khác qua, dùng thức ăn lấp đầy tâm linh bị thương... Hoặc là dạ dày của Kiều Mạt?

Xuống máy bay, đầu Kiều Mạt đau muốn vỡ tung, dạ dày khó chịu, bám lấy Ô Mẫn rên hừ hừ.

Ô Mẫn liếc mười cái hộp rỗng gần đó, đầu đầy hắc tuyến, như vậy không đau mới lạ.

“Ô Mẫn, ta ghét ngồi máy bay, từ rày không bao giờ muốn ngồi nữa.” Kiều Mạt ghen ngào.

“Ừm, điện hạ, hiện tại ngài có thể ngủ không phi hành rồi, lần sau gọi Long Ngâm ra, móc vào đuôi máy bay, vừa đỡ tốn sức lại mát mẻ, còn giúp Kim tổng bớt được tiền một vé máy bay.” Ô Mẫn phun tào.

Tối Trương Gia Giới lại là buổi tối, đoàn phim dường như đã quen với tác phong bừa xìn của Đầu Trọc, ngựa quen đường cũ mà đi bộ đến khách sạn. Ô Mẫn thấy tên khách sạn có vẻ quen mắt, đang ngỡ ngàng thì Đào Di kế bên đã lên tiếng:

“Ồ? Sao khách sạn này nhìn thế nào cũng giống khách sạn ở Cửu Trại?”

Một âm thanh vang lên từ phía sau: “Khách sạn dưới trướng Hoa thị, chi nhánh trên toàn quốc, hoan nghênh vào ở.”

Ô Mẫn dìu Kiều Mạt quay lại nhìn, chỉ thấy Hoa Linh diện trang phục lễ hành đứng bên cạnh Đầu Trọc.

“Chẳng phải anh là giám đốc khách sạn kia sao?” Đào Di hỏi.

Hoa Linh tao nhã gật đầu, cười đáp: “Khách sạn này cũng là của tôi, hơn nữa bây giờ tôi cũng giống mọi người, cũng là một phần tử của đoàn phim.”

Mọi người nghi hoặc nhìn Đầu Trọc, Đầu Trọc liền bảo: “Cái cậu diễn viên từng đóng vai tọa tiền thị vệ tên gì ấy nhớ? À đúng rồi, là Thảm Thâm, cậu ta ở lại Cửu Trại, rồi đoàn phim rồi, mấy cảnh sau của cậu ta đều do Hoa Linh diễn thay. Hẳn mọi người đều quen thuộc với giám đốc Hoa rồi đúng không, không cần giới thiệu lại nữa, cùng nhiệt liệt hoan nghênh giám đốc Hoa gia nhập đoàn phim chúng ta nào, đồng thời cũng cảm tạ giám đốc Hoa đã giảm 50% chi phí ăn ở cho đoàn phim chúng ta và còn tặng cho mỗi người một... vé tắm suối nước nóng.”

Mọi người phía sau nghe vậy thì lập tức ồ lên, cảm giác mệt mỏi rồi sau chuyến đi dài dường như cũng được quét sạch, đồng thời cũng có cái nhìn khác với chàng không tước trông hơi hơi yêu lệ trước mắt, độ hảo cảm tăng vọt.

Có tiện thiết tốt, một vé suối nước nóng làm cả nhà cùng vui, thủ đoạn quá ghê gớm. Ô Mẫn đứng gần đó thâm nghĩ.

Hắn vừa cảm giận liếc Hoa Linh, vừa nghiêng răng nói với Kiều Mạt:

“Điện hạ, chúng ta không thêm vé suối nước nóng của anh ta.”

Kiều Mạt ăn quá no vẫn chìm chìm trong nỗi sầu phải rời xa Kim Trăn, triệt để làm như không nghe thấy. Cậu đứng lên khỏi người Ô Mẫn, cầm lấy thẻ phòng rồi đi về hướng phòng nghỉ.

Đang sau, Ô Mẫn thu xếp hành lý, Hoa Linh đến bên cạnh hắn, cười đưa Ô Mẫn hai tấm vé.

Ô Mẫn ra chiều cao lãnh, không đưa tay tiếp nhận: “Không cần, cảm ơn Hoa tổng, từ sau vụ Vân Thủy Gian lần trước, Kim tổng đã nghiêm cấm Kiều Mạt đặt chân tới mấy chỗ ăn chơi nhục dục này.”

Hoa Linh cười hì hì, ánh mắt quyến rũ như tơ: “Suối nước nóng sao lại thành nơi nhục dục được, tiểu Mẫn cậu đừng nói vậy chứ, hơn nữa vé này không phải tặng Kiều Mạt mà là tặng cậu và cô gái áo đen kia. Hai tấm vé này không giống của người khác đâu, là khu VIP độc lập dành cho hai người đấy.”

Ô Mẫn ngần ra, trong đầu lập tức nhớ tới hai bầu sữa trông như khinh khí cầu của cú mèo nhỏ, nếu mà mặc bikini...

Hắn kiềm nén máu nóng đang dâng trào, cố gắng thu hồi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, cất giọng hơi ngờ vực:

“Sao anh biết cô ta?”

Trong mắt Hoa Linh hiện lên tia sáng quỷ dị, nhét vé vào tay Ô Mẫn, cười nói:

“Tiểu Mẫn, tận dụng thời cơ nha.”

Dứt lời, quay lưng rời đi, trong không khí đọng lại mùi nước hoa thoang thoảng.

Ô Mẫn cúi đầu dòm vé suối nước nóng, đáy lòng bắt đầu giằng xé kịch liệt:

Điện hạ, em gái,

Trung thành, buồn to,

Tiết tháo, trinh tiết,

...

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Ô Mãn yên lặng nhét vé vào túi.

Tiết tháo đã không còn, trinh tiết giữ lại cũng chả để làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Lấy Vợ Thiệt Tình Không Phải Đoạn Ngược

Sau khi vào phòng khách sạn, Kiều Mạt nhìn giường lớn trống rỗng, côi lòng nghèn nghẹn, lấy điện thoại ra, bên trên không có lấy một tin nhắn trả lời và cuộc gọi nhờ nào. Lần này trước khi đi, Kim Trăn đã tháo vớ rỗng trên cổ xuống rồi để lại khách sạn, hoàng tử nhỏ trông thấy thì càng thêm chán chường, mình sắp bị trả về thiệt rồi sao, bắt đầu từ tin vật chẳng?

Kiều Mạt cố gắng kiềm chế cảm xúc tiêu cực, an ủi mình: nam nhi phải tự mình nỗ lực, hướng chỉ là long từ!

Ô Mãn tới đây đưa hành lý cho Kiều Mạt, sau đó bị cậu đuổi đi ngay. Kiều Mạt nghe thấy hơn nửa cuộc đối thoại của Ô Mãn và Hoa Linh trong đại sảnh, cậu biết tâm tư của Ô Mãn đã sớm lượn đến chỗ cup E rồi. So qua so lại, Kiều Mạt càng cảm thấy mình cô đơn chiếc bóng, đáng thương muốn chết, thế là cấp tốc xua Ô Mãn khiến mình chóng mặt đi.

Nghe tiếng cười nói và tiếng bước chân tốp năm tốp ba trong hành lang, Kiều Mạt biết đa số người trong đoàn phim đều ra khu nghỉ dưỡng suối nước nóng phía sau khách sạn rồi. Cậu đột nhiên phúc chí tâm linh, lần trước Kim Trăn trở về là do nhìn thấy tin mình xông vào phòng tắm nữ, nếu lần này lại đi nữa, liệu có thể chọc Kim Trăn nổi sùng quay về không?

**phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra*

Kiều Mạt ngần ngừ chốc lát, vẫn quyết định bỏ qua suy nghĩ không đáng tin này, cậu lo mình chẳng những chọc Kim Trăn phát nổ, mà còn lòi luôn mình vào vụ nổ...

Đêm dài đằng đẵng, không lòng dạ nào đi ngủ, dầu sao cũng phải tìm việc gì làm, Kiều Mạt thở dài, ngồi khoanh chân, tiếp tục tu luyện, cảm thấy mình sắp trở thành đệ tử ba tốt luôn chăm chỉ tu luyện mỗi ngày, giàu chí tiến thủ tới nơi.

Có điều, hôm nay lại tu luyện vô cùng không thuận lợi, trong lòng Kiều Mạt thỉnh thoảng lại nhớ tới Kim Trăn, chẳng cách nào tập trung tinh lực, chân khí suyt nữa đi lệch trong lúc tu luyện, tẩu hỏa nhập ma. Cậu toát mồ hôi lạnh đầy đầu, miễn cưỡng dẫn khí đi một chu thiên, khổng chế chân khí đang nhắm nhe muốn chạy loạn trong cơ thể, kết thúc tu luyện.

Kiều Mạt vào phòng tắm tắm rửa một cái, máy điều hòa trong phòng bật hơi cao, cậu chui vào chăn, vẫn thấy thân thể nóng nóng, chân khí vừa mới náo động vẫn còn chút ảnh hưởng, Kiều Mạt nằm trên giường, mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ xuyên qua cửa sổ rắc vào phòng.

Ngẩng đầu ngắm trăng sáng, cúi đầu nhớ cô nương...

Giờ khắc này, Kiều Mạt càng thêm nhung nhớ Kim Trăn, cậu cắn răng xoắn xuýt giấy lát, rốt cuộc vẫn quyết đoán cảm di động lên, rụt rè chi chi đó gác qua một bên đi, mấy ngày không có tin tức của Kim Trăn, cậu cảm thấy cả thế giới đều không tốt.

Kiều Mạt suy tư một lát, cuối cùng gõ mấy chữ: “Kim Kim, em nhớ anh.”

Ấn gửi xong, tiến độ trên màn hình cứ thế chạy rồi chạy, hơn mười giây sau, một dấu chấm than màu đỏ xuất hiện, nhắc nhở: gửi thất bại.

Kiều Mạt: ...

Chẳng lẽ tín hiệu trên núi không tốt? Kiều Mạt nhìn nhìn mấy chấm nhỏ trên góc phải, đầy mà, ngờ ngờ gửi đi lần hai, vẫn thất bại.

Kiều Mạt tròn mắt, nhìn di động mà không hiểu nổi, quyết định trực tiếp gọi điện qua, tìm được số của Kim Trăn, ấn, hai giây sau, một giọng nữ rành rọt vang lên:

“Xin chào, tài khoản của quý khách đã quá hạn...”

Kiều Mạt: ...

Lần đầu tiên hoàng tử nhỏ biết rằng, hóa ra điện thoại của nhân gian phải tốn tiền. Cậu ngẫm nghĩ, lần gần đây nhất sử dụng di động đại khái là từ đợt trước Kim Trăn về Bắc Kinh. Thiết nghĩ từ đó tới nay cũng một khoảng thời gian rồi, cậu thử dài, quyết định lần sau tìm Ngao Tứ phải nói ảnh làm luôn cho mình một dãy số xuyên suốt tam giới, loại số không cách nào mua được ấy, từ đây về sau có thể rời xa nỗi phiền não quá hạn và không tín hiệu rồi.

Kiều Mạt bỗng thấy vui hơn nhiều, thầm nghĩ té ra không phải Kim Trăn không liên lạc với mình, mà tại mình quá hạn. Cậu cầm điện thoại của khách sạn lên, bấm số Kim Trăn.

Nghe âm chờ tút tút, Kiều Mạt thâm kích động mà thấp thỏm, Kim Kim nhất định cũng nhớ mình lắm nhỉ, liệu ảnh có trách mình quá hạn để liên lạc không được không...

Trong đầu hoàng tử nhỏ nhanh chóng hiện lên bảy tám phương pháp nhõa nhõa bán manh, nhưng ngay khoảnh khắc điện thoại kết nối, cậu lại đàn ra như bị tịt, thậm chí chẳng thốt nên lời.

“A lô?” Đầu kia truyền đến giọng nam, nhưng không phải Kim Trăn.

Tay nắm ống nghe của Kiều Mạt khẽ siết chặt, khớp xương trở nên trắng bệch, trầm mặc nghe giọng đối phương.

“A lô? A lô?” Đối phương gọi hai tiếng không được đáp lại, tựa hồ cười khế một chút, tiếp tục nói:

“Là Kiều Mạt à?”

Ánh mắt Kiều Mạt thoáng âm ảm, nuốt nước miếng, hỏi: “Trúc Ảnh?”

Đối phương đáp: “Phải, không ngờ cậu còn có thể nghe ra giọng tôi.”

Kiều Mạt ngược mắt xem giờ, hai giờ đêm, cậu kiểm nén cơn thịnh nộ đang bùng cháy trong lòng, bình tĩnh hỏi:

“Kim Trăn đâu?”

“Ngủ rồi, gần đây anh ấy hơi mệt, chúng tôi ở lại Bắc Kinh vài ngày, sau đó tôi với anh ấy đến vài bảo tàng và thư viện tra ít tư liệu, hôm kia mới lên núi Thanh Viên. Lâu lắm rồi nhị thiếu gia không lên núi, hiện tại cả nhà họ Kim đều có mặt trên núi, gia tộc hiếm được dịp đoàn tụ.” Trúc Ảnh có vẻ như đang bình thản thuật lại tình hình nhiều ngày nay của Kim Trăn, nhưng Kiều Mạt nghe vào tai lại thấy khá chói tai.

“Sao điện thoại của ảnh lại nằm ở chỗ anh?” Kiều Mạt quyết định chọn trọng điểm hỏi trước.

“Ha ha.” Trúc Ảnh cười khế, đáp: “Hoàn cảnh trên núi đơn sơ, chúng tôi ở chung phòng.”

“Gọi ảnh dậy nghe.” Kiều Mạt trầm giọng nói.

“Tôi nói rồi, anh ấy mệt, mấy ngày sau anh ấy còn chuyện quan trọng hơn phải làm, nên tôi không thể quấy rầy anh ấy nghỉ ngơi.” Âm điệu của Trúc Ảnh không hề gọn sóng, trong micro còn xen lẫn tiếng côn trùng và tiếng gió đứt quãng, xem ra là đang ở bên ngoài.

Kiều Mạt nghiêng răng: “Chuyện quan trọng nhất của Kim Trăn chính là tôi, anh ấy làm hết thảy đều vì tôi, nên ngay bây giờ thức dậy nghe điện thoại của tôi chính là chuyện quan trọng nhất của ảnh.”

Trúc Ảnh đầu kia nghe vậy thì cười thành tiếng, giọng nói lập tức hàm chứa ý cười:

“Kiều Mạt, cậu chắc chứ? Cậu có biết lần này nhị thiếu gia trở về là vì cái gì không?”

“Đương nhiên biết, là để tìm kiếm nguyên nhân thân thể anh ấy xuất hiện dị thường.” Kiều Mạt trả lời.

“Đó chỉ là một phần thôi, lần này nhị thiếu gia được Kim lão gia gọi về để bàn bạc vấn đề người thừa kế của Kim gia. Gần đây ma vật xuất hiện liên tiếp tại nhân gian, Kim gia mang trách nhiệm trọng đại, nhị thiếu gia quay về chính vì việc này, đừng nói cả việc này cậu cũng không biết?” Giọng Trúc Ảnh mang theo vài phần mỉa mai.

Trái tim Kiều Mạt như siết lại, cậu chỉ biết trong nhà Kim Trăn có một mạch tu luyện qua nhiều thế hệ, song Kim gia rốt cuộc có lai lịch gì, cậu vẫn luôn chưa từng tìm hiểu, chuyện Trúc Ảnh nói cậu quả thực không biết.

Giờ phút này, hoàng tử nhỏ cuối cùng cũng hiểu tâm tình phần uất của Kim Trăn vào ngày gặp Ngao Tứ, mình thân là chính phòng, vậy mà không biết cả chuyện mà người ngoài kiểm tiểu tam hư hư thực thực cũng biết, cái cảm giác muốn học máu này thực tình khiến người ta phát điên.

Cậu gắng hít sâu vài cái, mở miệng nói:

“Việc này là chuyện riêng của Kim Kim, anh ấy sẽ xử lý tốt, tuy tôi là người đàn ông của ảnh, nhưng cũng không cần báo với tôi mọi chuyện.”

Giọng Trúc Ảnh càng đậm ý cười: “Phải, thế nên chả bao lâu nữa anh ấy sẽ cưới vợ kết hôn, tự nhiên cũng không cần báo cho cậu biết.”

Nháy mắt, Kiều Mạt cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, cậu kinh ngạc quỳ trên giường, cả người cứng ngắc như bị sét đánh.

“Anh... Anh nói cái gì?” Giọng Kiều Mạt rớt cuộc run nhè nhẹ, mãi sau mới khôi phục thần trí, mở miệng hỏi.

Trúc Ảnh đầu kia tựa hồ hít nhẹ một hơi, thu hồi vẻ châm chọc trong giọng nói, nghiêm nghị bảo:

“Nhiều thế hệ Kim gia đều có hai con trai, con trưởng kế thừa gia nghiệp, con thứ lên núi Thanh Viên tu luyện. Đến thế hệ của nhị thiếu gia, cũng vì thân thế nhị thiếu gia xuất hiện dị thường nên vẫn chưa lên núi Thanh Viên nhập sư môn, Kim gia cũng chậm chạp chưa quyết định hai người thừa kế. Lần này nhị thiếu gia về nhà bày tỏ thái độ với trưởng bối Kim gia, nói sẽ không lên núi Thanh Viên, song đại thiếu gia lại không đặt tâm tư lên việc tu luyện, bác Kim cũng bồi dưỡng đại thiếu gia theo hướng người nối nghiệp ngay từ nhỏ. Nhắm bảo đảm mạch trên núi Thanh Viên không bị gián đoạn, sau khi thương nghị, cuối cùng mọi người cũng tìm ra biện pháp vẹn cả đôi đường, chính là cho nhị thiếu gia nhanh chóng kết hôn.”

Kiều Mạt cảm ông nghe, lặng thinh không nói gì.

Trúc Ảnh khẽ thở dài, tiếp tục lên tiếng: “Nói vậy chắc cậu hiểu rồi nhỉ, nhị thiếu gia khác cậu, anh ấy phải gánh sứ mệnh và trách nhiệm gia tộc, không cần biết tình cảm của anh ấy với cậu là thật hay giả, về sau hai người vẫn không thể bên nhau. Khoan nhắc đến vấn đề kết hôn, gần đây ma vật xuất hiện liên tiếp ở nhân gian, Kim gia là sứ giả bảo hộ lối đi giữa hai giới nhân ma, trách nhiệm trọng đại, hiện tại toàn thể truyền nhân của dòng chính lẫn dòng thứ của Kim gia đều được Kim lão gia gọi lên núi. Tuy nhị thiếu gia chưa gia nhập núi Thanh Viên, nhưng anh ấy là một trong những truyền nhân dòng chính chính tông của huyết mạch Kim gia, không thể đẩy trách nhiệm củng cố phong ấn cho người khác. Thế nên, anh ấy tạm thời sẽ không rời núi Thanh Viên.”

Thân mình Kiều Mạt thoáng run rẩy, trong mấy ngày này, tuy cậu luôn một mực oán giận Kim Trần không liên lạc với mình, nhưng chỉ bực tức ngoài miệng thôi, đáy lòng vẫn tin chắc rằng tình cảm của Kim Trần với mình không gì phá nổi. Nhưng mấy lời lần này của Trúc Ảnh khiến lòng tin vốn vững chãi của cậu xuất hiện vết nứt, giờ khắc này cậu mới cảm thấy hiểu biết của mình về Kim Trần hóa ra chỉ gói gọn trên giường, hoàn toàn không biết gì về người và việc xung quanh hắn.

Thiết nghĩ mình cho tới bây giờ cũng chưa từng tiết lộ thân phận thực sự với Kim Trần, mà Kim Trần cũng chưa bao giờ chủ động hỏi về tình huống của mình, cội lòng Kiều Mạt run se se. Thì ra giữa hai người họ lại xa lạ đến thế, đột nhiên cậu bắt đầu hoài nghi vị trí của mình trong lòng Kim Trần.

Cắm vào lòng, là người yêu, cắm vào thân, là bạn tình.

Chẳng lẽ từ đầu tới cuối Kim Trần chỉ xem mình là bạn tình? Trái tim hoảng tử nhỏ càng đau đớn hơn.

Cảm nhận được sự im lặng của Kiều Mạt, Trúc Ảnh đầu kia nói tiếp:

“Kiều Mạt, xin lỗi đã nói với cậu mấy chuyện đó...”

Kiều Mạt hít một hơi thật sâu, nỗ lực dựng thẳng sống lưng, dần nén cảm giác như khoét tim trong ngực, bảo:

“Trúc Ảnh, tôi biết ý đồ của anh khi nói những lời này, cũng vì muốn tôi khổ sở thôi. Tôi có thể nói rằng mục đích của anh đạt được rồi, trái tim tôi đau lắm. Nhưng mặc kệ anh nói gì tôi cũng không dao động đâu, tôi sẽ đợi Kim Kim về, dù anh ấy thực sự không cần tôi nữa, tôi cũng muốn nghe chính miệng anh ấy nói.”

Kiều Mạt nhắm mắt, cuối cùng nói: “Anh không cần giải thích với tôi, tôi thừa nhận anh thực sự khiến tôi khổ sở, nhưng người nói xin lỗi phải là tôi, vì tôi biết sự tồn tại của tôi cũng làm anh khổ sở nhiều rồi.”

Dứt lời, Kiều Mạt quyết đoán cúp điện thoại, mấy câu cuối cùng là một đoạn thoại hiện lên trong đầu cậu giữa lúc bối rối, cậu không muốn yếu thế trước mặt Trúc Ảnh, nhưng giờ đây cậu quả thực không nghĩ ra bất luận lời nào để tiếp tục duy trì lớp vỏ bọc điềm tĩnh mình cố gắng dựng nên.

Đêm lạnh như nước, tim lạnh như nước, lệ lạnh như nước.

Bầu trời đêm sáng tỏ ngoài cửa sổ bỗng chốc giăng đầy mây đen, cơn mưa tầm tã trút xuống...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hoàng Tử Nhỏ Cũng Sẽ Sinh Bệnh

Trên núi Thanh Viên, sắc mặt Trúc Ảnh trong bóng đêm đen kịt có vẻ hơi tái nhợt, hần cầm di động trong tay, ngoái đầu nhìn căn phòng phía sau, phân vân hồi lâu, cuối cùng trong mắt ánh lên tia tàn khốc, năm ngón tay thu lại, khẽ phát lực, một luồng sáng màu xanh nhạt dâng lên từ lòng bàn tay, di động

thoát cái hóa thành tro tàn, rơi xuống không trung theo kẽ ngón tay.

Tại khách sạn bên này, Kiều Mạt cúp điện thoại xong thì ngồi trên giường khóc nửa tiếng, tự kiểm điểm nửa tiếng, lại thảm rủa xả Kim Trần nửa tiếng nữa... Rốt cuộc mệt đến thiếp đi.

Hôm sau, đến trưa, Ô Mẫn thấy phòng Kiều Mạt mãi không có động tĩnh gì thì hơi khó hiểu. Gõ cửa hồi lâu không phản ứng, hần cảm thấy có chút kỳ quái nên mở cửa đi vào.

Ô Mẫn vừa vào phòng đã rung mình một cái, hần ngẩng đầu nhìn van chỉnh nhiệt độ của điều hòa, nhiệt độ trong phòng được chỉnh rất thấp, đêm qua trời đột nhiên đổ mưa to và kéo dài mãi tới giờ chưa tạnh, nhiệt độ trung bình của toàn khu vực chợt giảm xuống bốn năm độ.

Ô Mẫn giơ tay vịn van trên tường, chỉnh cho nhiệt độ cao hơn, sau đó vào phòng, thấy Kiều Mạt nằm co cụm trên giường.

“Điện hạ? Tôi giờ ăn trưa rồi.” Ô Mẫn bước đến bên giường, nói. Kiều Mạt nhắm nghiền hai mắt, không đáp lại. Ô Mẫn thấy sắc mặt cậu không ổn lắm, bèn đưa tay sờ má cậu, phát hiện thể mà nóng dọ người.

“Điện hạ, ngài bị sốt à?” Ô Mẫn ra chiều kinh ngạc, sau đó ngẫm lại, dù tu vi của hoàng tử nhỏ cao tới đâu chẳng nữa, lúc này chung quy cũng là thân thể con người, sức chịu đựng có lẽ cao hơn phạm nhân đôi chút, nhưng vẫn có khả năng sinh bệnh.

Ô Mẫn lập tức cảm thấy áy náy, đêm qua quả nhiên không nên bỏ mặc Kiều Mạt một mình trong phòng, hần biết trong khoảng thời gian ở cùng Kim Trần, tất thấy việc lông gà vớ tỏi trong sinh hoạt của Kiều Mạt đều do một tay Kim Trần lo liệu. Kiều Mạt luôn là áo đến vượn tay, cơm đến há miệng, chi e ngay cả chỗ điều chỉnh nhiệt độ điều hòa ở đâu cũng không biết.

Ô Mẫn sờ sờ trán Kiều Mạt, giữ yên để đánh giá một chút, nhiệt độ khoảng ba mươi chín độ, đáy lòng không khỏi khẽ run lên. Nhiệt độ này với thân thể nhân loại đã là sốt cao rồi, với thủy tộc luôn có thân nhiệt thấp quả thực phải nói là thiếu đốt.

Ô Mẫn vội vàng ôm Kiều Mạt lên, đặt cậu vào bồn tắm, vịn vôi để nước lạnh xối xuống người cậu. Dòng nước mát lạnh tưới lên ngực, hoàng tử nhỏ dường như tỉnh táo hơn, cậu khẽ hé mắt nhìn Ô Mẫn, miệng hơi giật giật.

Ô Mẫn đến gần môi Kiều Mạt, cẩn thận lắng nghe cả buổi mới rốt cuộc nghe rõ bốn chữ từ miệng cậu:

“Nạp tiền điện thoại.”

Ô Mẫn nhất thời không tài nào hiểu nổi, chẳng biết Kiều Mạt sốt đến ngớ ngẩn luôn rồi hay là làm sao, bệnh thành nông nổi này mà trong đầu lại nhớ thương chuyện đó, nhưng hần vẫn gật đầu.

Thấy Ô Mẫn đáp lại, Kiều Mạt tựa hồ thở phào, dựa lên bồn tắm rồi lịm dần vào giấc ngủ sâu. Ô Mẫn xả nước cho cậu xong thì lập tức ra khỏi phòng tìm Đầu Trọc, trong thùng thuốc của đoàn phim có chuẩn bị sẵn thuốc.

Lần này Kiều Mạt ngủ một mạch mấy ngày, trong thời gian này, ngoại trừ lúc được Ô Mẫn đút thuốc thì mí mắt cậu run run vài cái, còn đầu không hề tỉnh lại. Ô Mẫn gọi thêm Vi Vi, hai người thay phiên nhau chăm sóc Kiều Mạt, Mạc Vũ Sinh rảnh rang cũng thường sang đây hỏi thăm tình trạng của cậu.

Ngày thứ hai sau khi ngã bệnh, Kiều Mạt hạ sốt, kiểm tra thấy các triệu chứng cũng đã khôi phục bình thường, song cậu vẫn cứ mê man bất tỉnh, giống như con thú nhỏ đã mệt là đến tột độ, không ăn không uống, an tĩnh nằm ngủ trên giường.

Chạng vạng ngày thứ ba, Tô Tô và Tịnh Tịnh cũng cùng qua phòng Kiều Mạt, ba cô nàng đồng thời chất vấn Ô Mẫn.

Tô Tô lời lẽ chính nghĩa: “Anh làm trợ lý kiểu gì vậy, hồi ở Cửu Trại Kiều Mạt đã bệnh cả tuần rồi, sao đến đây lại bệnh tiếp hả?”

Ô Mẫn roi lệ đầy mặt: “Tôi sai rồi.”

Tịnh Tịnh hiện ngang lăm liệt: “Lúc Kim tổng còn ở đây, anh đã không có việc gì làm rồi, giờ Kim tổng đi vắng, anh phải thực hiện nghĩa vụ trợ lý của mình chứ, còn muốn tiền thưởng hay không.”

Ô Mẫn nước mắt ràn rụa: “Tôi xin kiểm điểm.”

Vi Vi cất lời thăm thía: “Hèn sao trời mưa suốt, đoàn phim không thể khởi công, chứ để Kiều Mạt bệnh không dậy nổi rồi làm chậm tiến độ, coi chừng đạo diễn Lục lột sống anh.”

Ô Mẫn chảy lệ ròng ròng: “Tôi đáng chết.”

Vi Vi nhìn về mặt lo âu của Ô Mẫn, cũng không đành lòng chỉ trích hần quá nhiều, đổi đề tài:

“Mấy bà nói có khi nào bộ phim của tụi mình bị trùng tà không, chưa thấy làm gì mà thuận lợi hết.”

Tịnh Tịnh nói: “Đạo diễn Lục chai luôn rồi, so với vụ người chết và động đất hồi trước, mưa suốt mấy ngày có xá gì, ông tụ tập người ra làng du lịch phía sau chơi mặt chược rồi.”

Tô Tô hừ lạnh: “Đạo diễn Lục chai cũng là do chi phí ăn ở được giảm một nửa thôi, tuy kéo thêm vài ngày nhưng chi tiêu cũng không vượt quá dự toán, nên ông mới có tâm tình đi chơi mặt chược đó.”

TV trong phòng cũng đang đưa tin về trận mưa to ở Trung Gia Giới, cơn mưa hiếm thấy này đã khiến nhiều khu vực núi đồi bị sạt lở và đất trượt, phong cảnh bị tổn hại nghiêm trọng, một bộ phận thôn xóm bị ngập nặng.

Tĩnh Tĩnh nhìn mây đen dày đặc bên ngoài, có chút khó hiểu mà rằng:

“Quê tui nằm sát đây nè, đáng lý mùa này không nên có mưa to mới đúng, kỳ cục ghê.”

Tô Tô ngáp một cái, mơ màng nói: “Thời tiết thế này thiệt tình khiến người ta không có hứng làm gì sất.” Cô ngẩng đầu nhìn Kiều Mạt trên giường, nói tiếp: “Không chừng cũng vì thời tiết quý quái này nên Kiều Mạt mới thích ngủ như vậy.”

Ô Mẫn thấy di động trên đầu giường Kiều Mạt, nhớ Kiều Mạt có dặn mình nạp tiền, bèn cầm lên bấm thử số mình, quả nhiên nghe tiếng nhắc nhở điện thoại bị khóa. Thấy tin nhắn chưa gửi thành công trong hộp tin, Ô Mẫn mơ hồ cảm giác được cơn bệnh của Kiều Mạt hình như có liên quan tới Kim Trấn, hẳn không dám trì hoãn giây phút nào nữa, tức tốc về phòng lên mạng nạp tiền cho Kiều Mạt.

Có điều, nạp xong rồi mà di động của Kiều Mạt vẫn im lìm, mấy ngày kế tiếp không hề có một cuộc điện thoại, cũng chả có lấy cái tin nhắn nào.

Năm ngày sau, Kiều Mạt rốt cuộc tỉnh lại. Thấy Kiều Mạt mở mắt, trái tim luôn treo lơ lửng của Ô Mẫn cuối cùng cũng hạ xuống, hai mắt hần rung rung như trút được gánh nặng.

Kiều Mạt tròn mắt dòm cái cảm râu ria xồm xoàm của Ô Mẫn: “Ô Mẫn, sao người lại mọc râu?” Ô Mẫn rơi lệ: “Ba cái chuyện vợ vẫn này điện hạ ngài không cần chú ý, ngài rút cuộc cũng tỉnh rồi, nếu ngài còn tiếp tục ngủ nữa, tôi quả thực phải đi tìm Nhị điện hạ thỉnh tội tự sát mất thôi.”

Kiều Mạt hơi ngạc nhiên: “Chẳng lẽ ta lại ngủ lâu lắm à?”

Ô Mẫn bi thiết: “Không lâu, mới năm ngày thôi.”

Nghe vậy, mắt Kiều Mạt sáng rực lên, tiếp theo lập tức quay đầu cảm di động trên đầu giường, thấy màn hình không có bất kỳ tin nhắc nhở nào, liền ngược mắt nhìn Ô Mẫn.

Ô Mẫn đáp ngay: “Đã nạp đủ rồi, cũng đổi thành gói vô thời hạn.”

Trên mặt Kiều Mạt tức khắc lộ vẻ thất vọng, ngo ngác dòm di động.

Ô Mẫn bên cạnh dè dặt hỏi: “Điện hạ, không phải ngài với Kim tổng cãi nhau đó chứ?”

Kiều Mạt ngẩng lên nhìn Ô Mẫn, uể oải đáp: “Trúc Ảnh nói Kim Kim không cần ta nữa.”

Ô Mẫn nghe xong, lập tức giận sôi: “Trúc Ảnh là cái thá gì, nhất định tên khốn đó đang châm ngòi ly gián, điện hạ mà tin hẳn thì càng chứng tỏ mình ngu hơn thôi.”

Kiều Mạt cất giọng đáng thương: “Nhưng sao Kim Kim mãi không liên lạc với ta.”

Ô Mẫn tức giận: “Vậy ngài có thể tự liên lạc mà.”

Ô Mẫn nhớ lại mấy ngày nay mình và những người khác nom nóp lo sợ cho an nguy của Kiều Mạt, hết áy náy lại đau lòng, kết quả nguyên nhân gây bệnh lại do Trúc Ảnh ngầm giờ trở quý, nhất thời giận run cả người.

Kiều Mạt khẽ nháp đôi môi khô khốc, trong mắt hiện vẻ do dự: “Ta gọi điện cho anh, nhưng Trúc Ảnh bắt máy, bọn họ ở cùng nhau, ta không dám gọi lại, sợ vẫn là Trúc Ảnh bắt máy, gần đây ta lại không xem tình cảm thiên địa, không biết nên mắng chửi thế nào.”

Ô Mẫn nén xúc động muốn đấm ngực giậm chân, nghiêng răng nói: “Điện hạ, không sao hết, ngài yên tâm gọi đi, nếu là người khác bắt máy thì tôi chửi giùm cho.”

Thấy Kiều Mạt vẫn ra chiều do dự, Ô Mẫn bèn cúi xuống túm chặt vai Kiều Mạt:

“Điện hạ, ngài yên tâm đi, ngài quên mình là ai rồi sao? Ngài là Cửu hoàng tử được cưng chiều nhất Long cung mà, trên đầu ngài có Long vương Long mẫu, trước mặt có tám hoàng huynh, sau lưng có toàn bộ tứ hải long cung và Thiên giới, có đông người như vậy làm chỗ dựa, ngài còn lo lắng gì nữa? Nếu Kim tổng thực sự có lỗi với ngài, mỗi người một ngụm nước miếng thôi cũng đủ dìm chết anh ta rồi.”

Kiều Mạt bĩu môi: “Kim Kim là của ta, không cho mọi người dìm chết anh.”

Ô Mẫn tức đến muốn cười: “Là của ngài, vậy chẳng phải ngài nên gọi điện kêu anh ta mau về sao? Ở đây luyện đại pháp nằm giường ừ ừ chán chường làm chi hả.”

Kiều Mạt lắc đầu: “Hôm bữa ta có chút phân tâm trong lúc tu luyện, chân khí hơi đi ngược chiều, tâm mạch bị tổn hại nhẹ nên mới sinh bệnh. Giờ khỏi

rồi.”

Ô Mãn không nói thêm nữa, cầm điện thoại bấm số Kim Trăn, đưa tới bên tai Kiều Mạt, cổ vũ:

“Điện hạ, phóng xuất khí phách của Đại Long cùng chúng ta đi... Gọi anh ta chạy về đây ngay.”

Kiều Mạt nghe tiếng loa xong thì tròn mắt, nói: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Ô Mãn: ...

Kiều Mạt thở dài: “Coi bộ phải nói anh hai làm luôn cho Kim Kim một dãy số xuyên suốt tam giới mới được.”

Cả bụng oán giận của Ô Mãn bị vụ tín hiệu không thông dòn hết về, hần phần uất nói:

“Điện hạ, vậy cũng tốt, để tối nay về tôi soạn cho ngài một bộ công lược mắng chửi người, ngài chuẩn bị đi rồi gọi lại cho anh ta. Kinh nghiệm cho thấy mắng chửi trong thời gian quá gấp sẽ cảm thấy mình phát huy không đủ hoàn hảo.”

Kiều Mạt gật gật đầu, ngồi dậy trên giường, thân thể rõ ràng tóp đi một vòng, sắc mặt cũng tái tái. Ô Mãn mua một đồng thức ăn ở nhà hàng của khách sạn cho Kiều Mạt, toàn chọn món cậu thích, tiếc rằng khẩu vị của hoàng tử nhỏ vẫn không tốt lắm.

Ô Mãn thấy thế, hôm sau liền đội mưa đi mua hai hộp donut, vẫn không thể khơi dậy sự thèm ăn của cậu. Hồi phục được hai ngày, sức khỏe của Kiều Mạt không còn gì đáng ngại nữa, có điều cậu vẫn nằm oặt ẹo trên giường, không hề có tinh thần.

Ô Mãn cảm thấy mình chả còn bài gì để xài nữa, hoàng tử nhỏ phiên bản thất tình còn khó trị hơn phiên bản thiên lôi. Hần suy nghĩ không biết có nên gọi điện xin Ngao Tứ hỗ trợ từ xa không.

Buổi chiều thứ ba sau khi Kiều Mạt tỉnh lại, di động của cậu rớt cuộc đổ chuông, song cũng không phải Kim Trăn gọi về. Thấy ba chữ “Tạ Thanh Thần” trên màn hình, Kiều Mạt có chút kinh ngạc, từ khi đến đây, cậu chưa hề gặp Tạ Thanh Thần lần nào. Ô Mãn nói trong mấy ngày cậu bệnh nằm mê man, Tạ Thanh Thần có đến thăm cậu hai lần, sau đó thì không lộ mặt nữa.

Bạn đang

Kiều Mạt hơi nghi hoặc, ẩn nghe.

“Kiều Mạt.” Đầu kia, giọng Tạ Thanh Thần nghe có chút cấp bách và chật vật, hô hấp cũng dồn dập, trong âm thanh xen lẫn tiếng gió và tiếng mưa rơi, hiển nhiên là đang ở ngoài.

“Kiều Mạt, mau tới cứu tôi, cửa hang Cửu Thiên thôn Thủy Động.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Đánh Yêu Quái Sẽ Không Nương Tay

Tạ Thanh Thần nói xong câu đó thì điện thoại ngắt, Kiều Mạt gọi qua lần hai, song lại biến thành không kết nối được. Kiều Mạt lần nữa cảm thấy công ty truyền thông của nhân gian rất không đáng tin.

Từ những gì nghe được trong điện thoại, Kiều Mạt biết Tạ Thanh Thần nhất định đang gặp nguy hiểm gì đó, bèn lập tức gọi Ô Mãn.

“Hang Cửu Thiên thôn Thủy Động?” Ô Mãn nghe tên địa danh này thì suy nghĩ chốc lát, đáp: “Là tên một khu tham quan, chắc cách đây không xa đâu, nhưng dạo này trời mưa dữ quá, mấy tuyến đường chính bị chặn hết rồi, chẳng biết có qua được không nữa.”

Ô Mãn dừng một chút, sức nhớ lời Tịnh Tịnh nói vài hôm trước, liền mở miệng:

“Quê của Tịnh Tịnh gần ngay đây nè, chắc cổ tương đối rành đó, để tôi kêu cổ qua đây hỏi thử.”

Sau đó tức tốc gọi điện sang phòng Tịnh Tịnh, mưa dầm mưa dề mấy ngày liền, mọi người trong đoàn phim đều làm ỏ trong khách sạn không ra ngoài, Tịnh Tịnh nhận được cuộc gọi thì chạy tới phòng Kiều Mạt ngay và luôn.

“Hang Cửu Thiên hả, tui biết nè, cách đây cũng khá gần, đi về hướng Đông khoảng vài cây số, nhưng giờ đường xá bị chặn hết rồi, chả biết có qua được không nữa. A, đúng rồi, tui nhớ rồi, phía sau còn một đường có thể đi vòng qua, chỉ cần không có đất đá lở thôi, chắc xe đi được đó.” Dứt lời, Tịnh Tịnh nghi hoặc nhìn Kiều Mạt và Ô Mãn, hỏi: “Bộ hai người muốn tiết kiệm tiền vé hay sao vậy? Thời tiết như này mà đòi đi hang Cửu Thiên.”

Ô Mãn không cách nào giải thích kỹ càng với Tịnh Tịnh, chỉ đành đáp có lệ: “Bọn tôi có ít việc gấp, cô quen đường không? Lái xe chở bọn tôi đi nha?”

Tịnh Tịnh gật đầu, kệt trong khách sạn cả tuần rồi, kẻ ham vui như cô đã sớm chán muốn mọc mồm, giờ có cơ hội này, cô đương nhiên hơn hớn đi ngay.

Ô Mãn tìm Đầu Trọc mượn chìa khóa một chiếc xe việt dã của đoàn phim, Tịnh Tịnh lái xe, ba người chạy thẳng đến thôn Thủy Động. Con mưa bên ngoài thế mà không có dấu hiệu yếu bớt, cộng thêm gió mạnh, hạt nước gõ lên cửa sổ xe, hai bên đường ngập tràn cành cây bị gió thổi gãy, thỉnh thoảng còn có đá trên núi lăn xuống nện trúng xe. Kỹ thuật lái xe Tịnh Tịnh không tồi, mấy lần tránh khỏi đá rơi một cách hữu kinh vô hiểm, vừa lái vừa cảm thán mạo hiểm sao mà kích thích.

Queo trái queo phải, lượn lách qua vài con đường nhỏ, xóc nảy cả quãng đường, xe rốt cuộc đến cổng thôn Thủy Động, trước mắt là một gốc cây cao nửa mét bị sét đánh gãy chắn ngay giữa đường, Tịnh Tịnh thở dài:

“Chỉ đi được tới đây thôi, không bay qua nổi.”

Nói xong, cô chỉ con đường phía trước: “Qua thôn này rồi queo phải, hang Cửu Thiên nằm cuối đường, mình qua đó hả?”

Kiều Mạt nói với Tịnh Tịnh: “Cô ở trên xe đợi bọn tôi đi, tôi với Ô Mãn đi rồi về.”

Tịnh Tịnh nghe vậy, trên mặt tức khắc lộ vẻ không vui: “Tôi cũng muốn đi, ngồi một mình trong xe chán chết.”

Ô Mãn cười nói: “Bên ngoài mưa to gió lớn, biết đâu trong vũng nước có gì đó, lỡ bắt cần té ngã thì trên người sẽ có sẹo.”

Tịnh Tịnh nghe thế thì do dự: “Vậy hai người đi lẹ lẹ rồi về nhen.”

Kiều Mạt gật đầu, xuống xe cùng Ô Mãn, đi thẳng lên trước.

Tuy bên ngoài mưa xối xả, song Kiều Mạt và Ô Mãn không cảm thấy khó chịu, hai người sải bước thật nhanh, băng qua thôn và tới được trước cửa hang theo hướng dẫn của Tịnh Tịnh. Mưa liên tục nhiều ngày khiến nước đọng khắp thôn, các thôn dân đã dời lên nơi cao ráo an toàn, suốt dọc đường chẳng có lấy một bóng người trong thôn Thủy Động.

Sau khi xuống xe, Kiều Mạt và Ô Mãn không hẹn mà cùng cảm nhận được sát khí, khi đến cửa hang, sát khí càng tỏa ra nồng nặc. Kiều Mạt đứng tại cửa hang, thả linh thức vào trong tìm kiếm. Mãi sau, cậu rốt cuộc mơ hồ tra xét được một tia khí tức của Tạ Thanh Thần.

“Cô ta ở trong, chúng ta vào thôi.” Kiều Mạt bảo Ô Mãn.

Ô Mãn nhìn cửa hang tối om, có chút chần chừ, nhưng lập tức nhớ ra Kiều Mạt đã đột phá lên Phân Thần, dù ở nhân gian có cấm chế pháp lực, song dựa theo lẽ thường, nhân gian chẳng có bao người sở hữu tu vi cao hơn cậu. Hắn ổn định tâm thần, đi theo Kiều Mạt vào trong hang.

Trên đường đi Tịnh Tịnh có giới thiệu sơ lược về hang Cửu Thiên cho hai người, đây là một hang đá vôi thiên nhiên, có chín cửa sổ trời thông với bên ngoài nên được đặt tên như vậy. Trong hang có 3 sông 3 hồ 12 thác, trời đổ mưa to suốt mấy ngày nay, mưa lọt vào hang qua cửa sổ trời, khiến mực nước sông ngằm tăng vọt, nhấn chìm một số nền tảng cảnh quan và phong cảnh, thiết bị điện trong hang cũng bị tổn hại.

Vào hang rồi, hai người nhận thấy dưới chân ẩm ướt, trong hang tối đen, tiếng nước chảy không ngừng. Kiều Mạt vung tay trái lên, Long Ngâm xuất hiện trong tay cậu, thân kiếm phát ra ánh sáng xanh lấp lánh, chẳng khác nào ngọn đuốc xanh soi sáng đoạn đường phía trước.

Hai người dò dẫm tiến lên trước một đoạn dài, đi chừng hơn hai mươi phút thì đến một đại sảnh trống trải, trung ương có một cái hồ, trong hồ có một nền đá phẳng, ngay phía trên nền đá là một cửa sổ trời còn lớn hơn đang hứng ánh sáng vào hang. Kiều Mạt trông thấy Tạ Thanh Thần, nửa thân thể cô ngằm trong nước, mặt úp sấp trên nền đất, trên bệ đá bên cạnh còn thoáng thấy nhiều giọt máu đọng.

Kiều Mạt dò xét bốn phía, vẫn chưa phát hiện chỗ nào bất thường, vì vậy cậu bước nhanh tới bệ đá, cùng Ô Mãn kéo Tạ Thanh Thần từ dưới nước lên.

Sắc mặt Tạ Thanh Thần tái nhợt, khoe miệng và thái dương đều dính vết máu mờ mờ, Ô Mãn kiểm tra hơi thở của cô rồi bảo:

“Còn sống, chắc là ngất thôi.”

Kiều Mạt ấn cổ tay Tạ Thanh Thần, rót chân khí vào cơ thể cô. Một lát sau, sắc mặt Tạ Thanh Thần dần khá hơn, ngực phập phồng hai cái, ho khan vài tiếng, hé miệng, phun ra hai ngụm nước pha lẫn máu, chậm rãi mở mắt.

“Cô sao vậy? Ai làm cô bị thương?” Kiều Mạt hỏi.

Tạ Thanh Thần mơ màng giãy lắt, sau đó ánh mắt sáng tỏ trở lại. Cô đánh giá xung quanh, phát hiện ba người đang ở trên nền đá trong hồ thì nét mặt thoát cái thay đổi, chống người ngồi dậy, kéo vạt áo Kiều Mạt, cổ sức lên tiếng:

“Nhanh, rời khỏi chỗ này ngay.”

Cô chưa nói xong, đã nghe một giọng nói âm trầm vang lên giữa không trung:

“Hi hi, chậm rồi, lại thêm hai tên nữa tới.”

Kiều Mạt hoảng hốt, ngẩng đầu quan sát bốn phía, nhưng không thấy ai. Cậu đang kinh ngạc thì đột nhiên cảm thấy nền đá dưới chân dao động kịch liệt, sau đó chỉ thấy vài cột đá to cỡ cánh tay nhô ra từ mép nền đá rồi hội tụ trên không trung, hình thành một lồng đá hình củ hành, nhốt chặt ba người bên trong.

Tạ Thanh Thần lại ho sù sụ mấy tiếng, Kiêu Mạt biết cô nhất định bị thương ở phổi. Cô hít một hơi thật sâu, gian nan nói: “Thạch yêu.” Đoạn thò tay chỉ một cột đá đối diện.

Kiều Mạt nhìn phía trước, bên cạnh cột đá kia vốn có một tảng đá tròn không lỗ, hồ nước dâng lên khiến nước sông chảy xiết, tảng đá bị lệch vị trí đôi chút, để lộ một nền đá đậm màu bên dưới.

Kiều Mạt mở thiên nhãn, thấy trên tảng đá tròn viết đầy phù chú dày đặc, lập tức hiểu ra nó vốn dùng để phong ấn yêu vật bên dưới, ai dè lại bị va đập ngoài ý muốn, dẫn đến dịch chuyển vị trí, thạch yêu bên dưới cũng chạy ra.

Chắc hẳn Tạ Thanh Thần nhận ra phụ cận có yêu khí nên mới đến điều tra, không ngờ lại thất thủ bị thương.

Kiều Mạt giao Tạ Thanh Thần cho Ô Mãn, đứng lên, ngẩng đầu nhìn đỉnh lồng đá, nói:

“Yêu nghiệt, một mình ngươi chạy ra, đã vậy còn tổn thương người vô tội, còn không mau khoan tay chịu trời.”

Trong không khí lại vang vọng tiếng cười quỷ quyết: “Ha ha ha, đừng tưởng ta không biết, hiện tại nhân gian sắp bị Ma giới chiếm lĩnh tới nơi rồi, lũ phạm nhân ngu xuẩn các ngươi sớm muộn gì cũng trở thành nô lệ và thức ăn của ma vật, thay vì đến lúc đó chịu tội, còn không bằng bỏ sung ít linh lực cho ta. Coi bộ mấy người các ngươi đều có chút tu vi, số ta đứng là không tệ.”

Kiều Mạt nghe xong liền mở miệng: “Ai nói với ngươi Ma giới sắp chiếm lĩnh nhân gian? Ai nói với ngươi ta là phạm nhân, đồ yêu nghiệt dốt nát.”

Ô Mãn ké bên lắc đầu cảm thán: “Chỉ số thông minh cỡ vậy thì vẫn nên ngoan ngoãn ở trong phong ấn thì hơn.”

Thạch yêu có vẻ bị chọc tức, lồng sắt củ hành lắc mạnh vài cái, nó nói tiếp:

“Chờ ta siết chết lũ các ngươi thì sẽ biết ai ngu xuẩn ngay thôi.”

Dứt lời, chỉ thấy lồng đá nhanh chóng thu nhỏ lại. Trong mắt Kiêu Mạt chợt lóe hàn quang, tay vung Long Ngâm, một đường kiếm hình cung xinh đẹp hiện lên, cột đá cũng theo đó gãy đôi.

“A!”

Thạch yêu kêu thảm một tiếng, lại thấy những cánh tay đá rồi rút về, nền đá dưới chân ba người cũng tức tốc thu hẹp rồi lay động.

Kiều Mạt ôm lấy Tạ Thanh Thần, ném cho Ô Mãn một ánh mắt ra hiệu. Ô Mãn hiểu ý, tức tốc biến thành rùa rồi nhảy xuống hồ, bơi sang bờ bên kia. Kiêu Mạt bế Tạ Thanh Thần phi thân sang bên kia, đặt Tạ Thanh Thần xuống đất, đoạn quay lại mở thiên nhãn, quan sát trung tâm hồ.

Trong không khí lại truyền đến âm thanh quỷ dị nọ: “Vô dụng thôi, ha ha ha, ta vốn là thạch nhũ yêu, bất luận chỗ nào trong hang này cũng có thể hòa một thể với ta, các ngươi chạy đi đâu cũng vô ích thôi.”

Lời còn chưa dứt, một gai đá sắc nhọn đã đột ngột bắn ra từ vách đá phía sau Kiêu Mạt, đâm thẳng về phía lưng cậu. Kiêu Mạt cũng nhận thấy được, bèn nghiêng thân qua, tránh thoát gai đá, đồng thời vung cổ tay lên, chém gai đá nát bươm.

Trong hang hoàn toàn tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng nước chảy róc rách thì không còn âm thanh gì nữa, mưa càng lúc càng nặng hạt, men theo cửa trời chảy vào hang, từ vách đến thạch nhũ đều đọng đầy nước, giọt nước rơi xuống tí tách.

Kiều Mạt cảnh giác xem xét nham thạch xung quanh, gai nhọn sẽ không bắt ngờ đâm tới từ cùng một hướng. Cậu vừa né tránh vừa vẩy Long Ngâm chém đứt những nham thạch đó. Ô Mãn thấy thế thì cũng ở yên trong nước, chỉ lộ đầu khỏi mặt nước, quan sát tình huống trong hang.

Kiều Mạt trầm tư, cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, cậu quan sát bốn phía một chút, rồi cầm Long Ngâm xuống nham thạch dưới đất, thò tay nắm chặt chuỗi kiếm, rút chân khí vào trong Long Ngâm, thân kiếm hừng lam quang, xuôi theo dòng nước trên mặt đất mà trải rộng chân khí của Kiêu Mạt ra khắp toàn bộ vách hang. Cậu nhắm mắt lại, ngưng thần nín thở, hòa linh thức của mình vào từng giọt nước trong hang, điều tra nham thạch ẩn dưới giọt nước.

Lúc này, âm thanh thâm trầm lại cất lên: “Hi hi, chuẩn bị khoan tay chịu trời rồi chứ? Ta bắt đầu từ phụ nữ trước nhá, cũng coi như có thứ tự trước sau.”

Kiều Mạt và Ô Mãn nghe thế thì hoảng sợ, hóa tốc nhìn về phía Tạ Thanh Thần, chỉ thấy một gai đá chợt nhô ra từ vách tường và nhắm thẳng vào tim Tạ Thanh Thần.

Kiều Mạt hất tay phải lên, một lưỡi đao màu lam xé không khí bay qua, chặt gãy gai nhọn. Có điều, gai đá bị gãy kia chỉ bay lệch một chút, rồi lại đâm về hướng Tạ Thanh Thần.

Kiều Mạt thăm nghĩ không ổn, đang định di chuyển đến chỗ cô thì bỗng thấy một bóng người chui ra từ cửa hang kể bên vách đá, bắt lấy vai Tạ Thanh Thần kéo mạnh ra sau, dịch người cô ra xa một mét, tránh được nham thạch đang đáp xuống.

Kiều Mạt hơi kinh hãi, bèn nhìn người tới, không ngờ lại là Tịnh Tịnh. Tịnh Tịnh thờ phào một hơi, giơ tay chữ V với Kiều Mạt, ra chiều đắc ý.

Kiều Mạt nhủ mảy, hơi lấy làm lạ vì sao Tịnh Tịnh lại theo tới, nhưng giờ phút này cậu không kịp nghĩ quá nhiều, linh thức đã phát hiện dị thường, bèn mở thiên nhãn quan sát một chỗ nham thạch trước vách hang, quả nhiên trông thấy ánh sáng vàng mờ mờ. Kiều Mạt biết đó là nơi chứa đựng nguyên thần của thạch yêu, liền rút Long Ngâm ra, thuận di tới trước vách hang, giờ kiếm chém thẳng xuống nhanh như chớp, chém cả khối nham thạch kia thành bột vụn.

Một tiếng gào thảm thiết quanh quẩn trong hang, cả hang khê chấn động, một hòn đá màu vàng lớn cỡ trái trứng ngỗng rơi xuống đất, lóe lên ánh sáng mỏng manh. Hồi lâu sau, ánh sáng dần yếu đi, cuối cùng biến thành màu đen.

Thấy thạch yêu đã chết, bấy giờ Kiều Mạt mới khê thờ phào, Ô Mãn cũng biến về hình người rồi mặc quần áo, nhảy lên bờ, đến bên cạnh Kiều Mạt, cúi đầu dòm hòn đá, thờ dài nói:

“Thiệt tiếc thay cho hơn ngàn năm tu vi.”

Tiếp đó, Ô Mãn ngẩng đầu nhìn Tịnh Tịnh trước mặt: “Kêu cô ở lại trên xe mà? Sao lại theo tới? Nhưng ban nãy cũng nhờ có cô.”

Vừa nói, Ô Mãn vừa đứng lên chuẩn bị đến gần Tịnh Tịnh, Kiều Mạt phía sau lại lôi hấn về. Ô Mãn sừng sốt, quay đầu ngo Kiều Mạt.

Chỉ thấy Kiều Mạt lạnh mặt, ánh mắt còn cảnh giác hơn lúc đối mặt thạch yêu nhiều. Cậu giơ lên Long Ngâm lên, mũi kiếm chìa vào cổ họng Tịnh Tịnh, cất giọng lạnh băng:

“Người là ai, đi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ô Mãn Cũng Có Thể Phát Huy Hoàn Mỹ

Tịnh Tịnh đối diện rõ ràng hơi ngẩn ra, nhìn mũi kiếm và vẻ lạnh lùng trên mặt Kiều Mạt, im lặng giây lát, sau đó nở nụ cười. Cô đặt Tạ Thanh Thần đã hôn mê lần thứ hai xuống đất rồi đứng dậy.

“Sao cậu biết tôi không phải cô ta?” Tịnh Tịnh hỏi.

“Hệ thống điện trong hang bị hư hết rồi, trên người cô ấy lại không có bất kỳ thiết bị chiếu sáng gì, không có khả năng đến được đây.” Kiều Mạt đáp.

Ô Mãn phía sau nghe vậy thì rung mình một cái, cảnh giác nhìn Tịnh Tịnh, thì thầm với Kiều Mạt:

“Chẳng lẽ là đồng lõa của thạch yêu.”

Kiều Mạt lại hỏi Ô Mãn: “Công lược kia viết xong chưa?”

Đề tài xoay chuyển quá đột ngột, Ô Mãn đờ ra một lúc lâu vẫn chưa hiểu ý Kiều Mạt: “Công lược gì cơ?”

“Thì mắng chửi người đó, cần dùng rồi.” Kiều Mạt trầm giọng nói.

Ô Mãn còn đang chìm trong mờ mịt, đã thấy Tịnh Tịnh đối diện nhăm nhắt lại, thân thể mềm rũ, cả người thoát cái ngã xuống đất. Mà đằng sau cô, một luồng chân khí màu xanh nhạt cũng từ từ ngưng tụ thành hình, một bóng người chậm rãi xuất hiện trước mặt hai người.

Khi thấy rõ gương mặt của người nọ, Ô Mãn kinh ngạc nói: “Trúc Ảnh?!”

Chỉ thấy bóng người ngưng tụ từ chân khí kia đúng là Trúc Ảnh, hấn đứng trên bãi đá, cười như không cười nhìn Kiều Mạt.

Ô Mãn thấy thân thể Trúc Ảnh hơi hơi trong suốt, không khỏi nghi hoặc: “Hắn đây là?”

“Nguyên thần xuất khiếu, Ô Mãn, coi bộ trước kia chúng ta khinh thường hắn rồi. Lần trước lúc tra xét tu vi của hắn, ta tưởng hắn chưa tới kỳ Nguyên Anh, kỳ thực hắn ẩn tàng cấp bậc của mình. Bản thể của hắn vẫn còn trên núi Thanh Viên cách đây ngàn dặm, trình độ không chế nguyên thần cỡ này, chắc cũng khoảng khoảng Hợp Thể rồi.” Kiều Mạt bình tĩnh nói.

Tiếp theo, Kiều Mạt cúi đầu nhìn thoáng qua Tịnh Tịnh đang ngất xỉu, bảo: “Đây không phải lần đầu tiên anh bám vào người cô ấy đúng không? Lần

trước tại Vân Thủy Gian, tôi cũng loáng thoáng nhận ra khí tức của cô hơi lạ.”

Trúc Ảnh ra chiều ngạc nhiên, nói với Kiều Mạt: “Xem ra tôi cũng hơi khinh thường cậu rồi.”

“Anh tới đây làm gì?” Kiều Mạt hỏi.

“Nhân gian liên tục xuất hiện dị tượng, hiện tại đệ tử Thanh Viên cũng phân tán khắp nơi tìm yêu trừ ma. Gần đây hiện tượng thiên văn phụ cận Trương Gia Giới đột ngột biến đổi, mưa to không ngớt, sự phụ sai tôi đi điều tra nguyên nhân. Vừa đến cửa hang động này, tôi đã cảm nhận được sát khí, vì vậy bám vào người cô ta để vào hang xem, ai ngờ lại gặp cậu ở đây.” Trúc Ảnh trả lời.

“Đúng vậy, quả là sự trùng hợp khó chịu. Nhưng dù thế nào cũng cảm ơn anh vừa rồi đã cứu Tạ Thanh Thần.” Nói xong, Kiều Mạt quay sang nhìn Ô Mãn:

“Chính sự nói xong rồi, còn lại người lên đi.”

Ô Mãn thoáng sững sốt, mặt đỏ lên, nghẹn nửa ngày mới phun một câu: “Người... Người... Trong bộ phim truyền hình mấy trăm tập, kẻ như người nên chết ngay từ tập đầu.”

Kiều Mạt: ...

Trúc Ảnh: ...

Nửa phút sau, Ô Mãn rơi lệ ràn rụa, nói với Kiều Mạt: “Điện hạ, tôi thực sự chưa chuẩn bị tốt, phát huy quá không hoàn mỹ rồi.”

Kiều Mạt: ...

Bộ người... Có phát huy hả?

Đối diện, Trúc Ảnh nghe xong một câu chẳng đầu chẳng đuôi của Ô Mãn cũng thấy hơi kinh ngạc, song hắn không nghĩ nhiều, chỉ trầm tư chốc lát rồi nói:

“Kiều Mạt, cậu đã biết hôm ấy trong phòng tắm tôi bám vào người Tịnh Tịnh, vậy chắc cậu cũng biết tôi đã biết thân phận thật của cậu. Nếu cậu đã không phải người trần thì không nên nhúng tay quá nhiều vào chuyện nhân gian, cậu vốn là tiên căn, không có khả năng ở bên nhị thiếu gia. Một khi đã thế, cậu quán lấy anh ấy có ý nghĩa gì.”

Nghe thế, Kiều Mạt khẽ nhướn mày, nâng mắt nhìn Trúc Ảnh:

“Chuyện của tôi với Kim Kim không cần anh quán, năm đó anh và chú hai của Kim Kim hợp tác lừa gạt anh, chặt đứt kinh mạch của anh, hại anh vất vả nhiều năm như vậy, món nợ này sớm muộn gì tôi cũng đòi lại.”

Trúc Ảnh nghe vậy thì cười cười, nhún vai ra chiều chẳng sao cả:

“Kiều Mạt, tôi cảm thấy cậu đúng là vừa ngu xuẩn vừa đáng thương, để khôi phục kinh mạch của nhị thiếu gia, chắc cậu trả giá lớn lắm nhỉ, nhưng kết quả thì sao? Chẳng phải anh ấy cũng phải về Kim gia thực hiện trách nhiệm của mình, cưới vợ kết hôn sao. Cậu có năng lực làm gì đây? Bộ người Tiên giới ai cũng đàn độn như cậu hả?”

Sắc mặt Kiều Mạt hơi đỏ lên, lời Trúc Ảnh giống như từng mũi nhọn đâm mạnh vào đáy lòng cậu, cậu cắn răng dựng thẳng sống lưng, môi run run, đang tính mở miệng phản bác thì phía sau vang lên giọng Ô Mãn:

“Ta không biết người Tiên giới có phải đàn độn như vậy hay không, nhưng ta biết nhân gian chẳng có mấy ai hèn hạ như người.”

Ô Mãn tỏ vẻ bình tĩnh, nhìn Trúc Ảnh đối diện và nói tiếp:

“Điện hạ nhà chúng ta trả giá vì Kim tổng nhiều hay ít là việc của ngài ấy, dù ngài ấy tận hết công lực toàn thân thì sao, Long cung chúng ta có pháp bảo tiên khí cho ngài ấy tu luyện khôi phục. Đúng, không sai, cha của điện hạ là Long vương, ngài ấy chính là quan nhị đại của Tiên giới chúng ta, dù ngài ấy ngốc mấy ngu mấy, bị người mê mẩn tâm hồn thì cũng có sao? Chỉ cần ngài ấy vui là được, ai bảo ngài ấy là hoàng tử Long cung ngâm bọt nước sinh ra đâu. Điện hạ có mặt trên đời này là để người thương người chiều, Kim tổng có thể ở bên điện hạ chúng ta là phúc đức anh ta tu luyện mấy đời mới có, nếu anh ta dám tổn thương tâm lòng của điện hạ, tự nhiên sẽ có người đi tìm anh ta tính sổ.”

Nét mặt Trúc Ảnh hơi sầm xuống, ánh mắt nhìn Ô Mãn có chút rét lạnh. Ô Mãn hoàn toàn không quan tâm sự thay đổi trên mặt hắn, tiếp tục nói cho xong: Bận đang 💎

“Hiện tại điều khiến ta không hiểu chính là, người là cái thá gì? Không cần biết là chuyện của Kim tổng hay chuyện của điện hạ, chỗ nào tới lượt người khoa tay múa chân. Ta nhớ rõ Kim tổng có nói người từng là bạn của anh ta, sau lại phản bội đúng không? Nếu ta đoán không sai, từ khi ấy người đã bắt đầu thâm yêu Kim tổng rồi nhỉ, chắc chắn, tiếc ghê, chắc Kim tổng không có cảm giác gì với người chứ gì, bằng không đã chẳng kéo dài bao nhiêu năm như vậy. Nên biết đề Kim tổng phải lòng điện hạ chúng ta chỉ tốn chưa đầy một tháng thôi, sau đó thì sao, người đã lựa chọn giúp sự phụ người, vậy sao không hắc hóa đến cùng luôn đi, coi như lập trường kiên định. Đâu ra cái kiểu chuyện qua rồi lại trưng bản mặt hoa sen trắng cộng thêm dĩ trà xanh, bla bla gì mà tôi yêu anh, tôi vì muốn tốt cho anh, tôi là bất đắc dĩ, tôi có nỗi khổ, một thằng đàn ông làm vậy không sợ người ta mắc ói hả?”

**trà xanh biếu = green tea bitch = dĩ trà xanh: chỉ hạng gái bề ngoài ngây thơ, luôn thích giả vờ vô tội, thực chất nội tâm thối nát, lắm mưu nhiều kế*

Ô Mãn hít sâu, kết lại: “Hạng tiểu nhân dối trá xảo quyết như ngươi không xứng được yêu thương, ban nãy ta nói sai rồi, loại nhân vật như ngươi căn bản không nên xuất hiện, lãng phí cơm hộp.”

Sau đó, Ô Mãn quay đầu cười hài lòng với Kiều Mạt: “Rốt cuộc cũng phát huy tốt.”

Từ nãy Kiều Mạt đã bắt đầu ngậy ra nghe Ô Mãn nói, cảm giác nghèn nghẹn trong ngực ngày càng nhẹ theo từng lời của Ô Mãn. Nghe đến cuối cùng hoàng tử nhỏ cảm thấy toàn thân thông suốt, cảm giác giống như khí đi một chu thiên, sáng khoái cực kỳ.

Kiều Mạt nhìn khuôn mặt tươi cười của Ô Mãn, đang tính mở miệng khen hân thì thấy lưỡi đao màu lục bay thẳng đến gáy của Ô Mãn.

Kiều Mạt kinh hãi, giờ tay vung Long Ngâm thật nhanh, chặn lưỡi đao khí kia lại, lục quang đổi hướng, trượt qua cằm Ô Mãn, má Ô Mãn lập tức xuất hiện một đường máu.

Kiều Mạt nhảy đến trước người Ô Mãn, nâng Long Ngâm đâm về phía Trúc Ảnh. Trúc Ảnh nghiêng người tránh mũi kiếm, nhảy sang một bên, nụ cười trên mặt có chút âm trầm:

“Chỉ là một tiểu yêu nhân gian thôi, nếu còn dám ăn nói lung tung, lần sau không may mắn như vậy đâu.”

Bị hù dọa đột ngột, sắc mặt Ô Mãn hơi tái xanh, song lúc này hân lại kiên quyết không biến về hình rùa, vẫn đứng sau lưng Kiều Mạt, kiên định bảo: “Nói trắng chỗ đau của ngươi chứ gì? Coi bộ ngươi không chỉ dối trá xảo quyết, mà còn âm hiểm độc ác, năm đó mắt Kim tổng đúng là mù rồi, vậy mà lại xem ngươi là bạn.”

Nét mặt Trúc Ảnh trấn tĩnh hơn, không để ý lời khiêu khích của Ô Mãn nữa, quay đầu nhìn Kiều Mạt:

“Tôi là nguyên thần hóa hình, cậu không gây thương tổn cho tôi được đâu, dù kiếm của cậu là thần khí, sức mạnh hiện tại của cậu tại nhân gian cũng không thể phát huy được uy lực của nó. Chuyện ở đây đã giải quyết xong, tôi cũng không rảnh lãng phí thì giờ với cậu nữa.”

Dứt lời, Trúc Ảnh liền xoay người ra ngoài hang, vừa đi hai bước, khoe miệng hân đã treo nụ cười khẩy, ngoái lại bảo:

“Đúng rồi, nhân tiện báo cậu biết luôn, nhị thiếu gia ở trên núi Thanh Viên vui vẻ lắm, ngày mai anh ấy sẽ đi gặp đối tượng kết hôn mà bác Kim giới thiệu.”

Thấy mặt Kiều Mạt thoáng cái trắng bệch, trong mắt Trúc Ảnh ánh lên tia sáng trả thù, biến mất tại cửa hang.

Hoàng tử nhỏ đứng tại chỗ ngây người một thoáng, đoạn đâm mạnh kiếm xuống đất, phẫn nộ nói:

“Tức chết ta rồi, đồ... đồ... dĩ mặt trắng lông xanh.”

Ô Mãn: ...

Là hoa sen trắng trà xanh.

“Điện hạ, đừng nóng giận, nghiêm túc với kẻ như thế là thua ngay.” Ô Mãn an ủi.

Kiều Mạt phồng má: “Cả Kim Kim nữa, ảnh rốt cuộc đang làm gì, tại sao điện thoại mãi không gọi được. Ô Mãn, chúng ta về khách sạn thôi, nếu điện thoại ảnh lại không gọi được nữa, ngày mai ta lên núi Thanh Viên tìm ảnh ngay lập tức. Nếu ảnh dám lén phăng sau lưng ta, ta, ta, ta bỏ ảnh liền.”

Ô Mãn liếc mắt xem thường, nhin cười bảo: “Điện hạ, nói được thì phải làm được nha.”

Kiều Mạt kiên định gật đầu: “Không tuân thủ phụ đạo, vượt quá tam cương ngũ thường, dù khi đại hoạt hảo có song hạch thì sao nào, giữ lại cũng có tác dụng gì, hừ!”

**khi đại hoạt hảo: năng lực bíp bíp khỏe*

Ô Mãn nghe vậy thì buồn cười, phụ họa theo Kiều Mạt, đồng thời trong lòng cũng thầm thở phào, so với đáng về oán phụ, hân càng hi vọng trông thấy hoàng tử nhỏ càng tràn sức sống hơn, xù lông cũng rất khả ái.

Hai người chuyển Tạ Thanh Thần và Tịnh Tịnh ra khỏi hang, bỏ vào xe. Phôi của Tạ Thanh Thần rõ ràng bị thương tương đối nặng, tuy Kiều Mạt đã bảo vệ tâm mạch cho cô, nhưng cũng không phải kẻ lâu dài. Ô Mãn lái xe chạy thẳng đến bệnh viện địa phương.

Nhóm người Kiều Mạt vừa rời hang Cửu Thiên, bóng dáng Trúc Ảnh lại xuất hiện tại cửa hang, ánh mắt hân khế lóe sáng, nhìn chằm chằm chiếc xe việt dã phóng đi như bay, trầm tư hồi lâu, dự định bám theo.

Ngay lúc nguyên thần của hân đang chuẩn bị hóa hình bay theo hướng xe chạy, thì thân thể bỗng nhiên cứng lại, giống như bị thứ gì giữ chặt.

Trong không khí tràn ngập lực lượng ma áp hùng mạnh, Trúc Ảnh hơi kinh ngạc, tiếp theo biến thành tái nhợt. Đoạn hấn thu hồi về kinh ngạc, trên mặt hiện ra nét cung kính, chậm rãi xoay người lại.

Chỉ thấy tại cửa hang, một bóng người phảng phất xuyên qua vách hang đi ra, cất bước nhẹ nhàng mà tao nhã tới trước mặt Trúc Ảnh. Người nọ diện đồ da màu tím nhạt, mái tóc đen dài bay theo gió, ngón tay trắng trẻo cầm một cái chuông bạc.

Chính là Hoa Linh.

Khỏe miệng Hoa Linh mang theo nụ cười mỉm, nâng mắt nhìn nguyên thần của Trúc Ảnh.

Trúc Ảnh tiến lên một bước, cung kính quỳ một gối xuống, tay phải đặt trên ngực, cúi đầu hàng phục, mở miệng thưa:

“Thuộc hạ tham kiến Linh vương bệ hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Hoa Ma Vương Lòng Dạ Độc Ác

Khỏe miệng Hoa Linh vẫn treo nụ cười nhạt, khẽ lắc chuông bạc trên ngón tay, chậm rãi nói:

“Đứng lên đi.”

Trúc Ảnh đứng dậy, cung kính cúi đầu đứng cạnh Hoa Linh. Hoa Linh nhìn hấn rồi hỏi:

“Sao ngươi lại ở đây?”

Trúc Ảnh trả lời: “Thuộc hạ phụng mệnh Liêm vương bệ hạ tìm kiếm tung tích Ma tôn ở nhân gian, sau khi tìm được vẫn luôn bảo hộ bên cạnh ngài ấy, không biết Linh vương bệ hạ cũng tới nhân gian. Mấy ngày nay Trương Gia Giới liên tục đổ mưa to, hiện tượng thiên văn khác thường, nên hôm nay thuộc hạ nguyên thần xuất khiếu đến xem xét.”

Hoa Linh gật đầu: “Liêm vương phái bốn Ma sử tới nhân gian, ba người khác mấy năm nay đã lục tục quay về Ma giới, vì sao chỉ có mình ngươi chậm chạp không có tin tức trở lại?”

Trúc Ảnh: “Thuộc hạ đã phát hiện khí tức của Ma tôn từ sớm, nhưng vì tình huống có chút đặc biệt nên thuộc hạ vẫn chưa dám xác định có phải là bản thể của Ma tôn hay không, chỉ có thể âm thầm ẩn náu bên cạnh Ma tôn để quan sát và xác nhận. Trước khi xác định kết quả, thuộc hạ không muốn lừa dối truyền tin về Ma giới.”

“À, hóa ra là vậy.” Hoa Linh cất giọng điềm nhiên, chẳng mấy may gọn sóng. “Vậy giờ thì sao? Đã xác định chưa?”

Trúc Ảnh khom người thưa: “Trong cơ thể nhị thiếu gia nhà họ Kim có hai viên nội đan, song hiện tại trong người anh ta có phong ấn của Kim Bác Á – truyền nhân bộ tộc Kim thị, khiến khí tức nguyên thủy của hai viên nội đan bị quấy nhiễu, thuộc hạ vẫn chưa thể khẳng định trăm phần trăm.”

Hoa Linh hí mắt: “Ma Ảnh, ngươi nhậm chức Ma sử bao lâu rồi?”

Sống lưng Trúc Ảnh hơi cứng lại, thành thật đáp: “Khoảng hai ngàn ba trăm năm.”

Hoa Linh: “Ừ, vẫn chưa lâu lắm, ta nhớ trong số mười hai Ma sử, cấp bậc tu vi của ngươi hấn nằm trong top 5 nhỉ?”

Trúc Ảnh thấp giọng thưa: “Hai trăm năm trước thuộc hạ đột phá Hợp Thể, tạm thời xếp thứ tư trong mười hai Ma sử.”

Hoa Linh cười bảo: “Không tồi, tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

Thâm mình Trúc Ảnh thả lỏng đôi chút, tiếp tục nói: “Tạ Linh vương bệ hạ khen ngợi, thuộc hạ nhất định tận hiến toàn lực vì Ma giới.”

Hoa Linh khẽ hừ một tiếng, mắt toát ra chút thâm ý.

Sau đó hai người lại hàn huyên một ít sự tình Ma giới, mãi sau Trúc Ảnh mới do dự nói:

“Thưa Linh vương bệ hạ, phân thân nguyên thần của thuộc hạ chỉ đủ duy trì một ngày, lát nữa phải về núi Thanh Viên rồi, chẳng hay bệ hạ còn gì phân phó không?”

Hoa Linh: “Ừ, cũng không có gì, có lẽ ta sẽ ở đây nghỉ ngơi một quãng thời gian, phong cảnh nơi này tuyệt đẹp, thích hợp tu thân dưỡng tính, ngươi về đi.”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.”

Nói xong, Trúc Ảnh quay người lui về sau một bước, chuẩn bị biến hình rời đi.

“À, đúng rồi.” Hoa Linh làm như lơ đãng nói: “Ma Ảnh, ta nhớ Liêm vương phái các ngươi đến nhân gian là chuyện mười lăm năm trước đúng không?”

Trúc Ảnh thoáng run lên, hồi đáp: “Đúng vậy.”

“Nhưng phong ấn trong cơ thể Kim Trần là ba năm trước mới bị hạ, mà ngươi được Kim Bác Á nhận nuôi từ hồi Kim Trần năm tuổi, tức là trung gian có chừng mười năm, trong đó có nhiều năm ngươi và Kim Trần luôn tình như thủ túc, sớm chiều ở chung.”

Hoa Linh thông thả thuật lại tuyến thời gian. Nghe Hoa Linh nói, sắc mặt Trúc Ảnh càng trắng hơn.

“Ma sử lớn thứ tư của Ma giới ta, dùng hết mười mấy năm thời gian mà vẫn không nhận ra Ma tôn, tình huống này hơi kỳ lạ nhỉ? Ngươi nói có đúng không?”

Hoa Linh vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng ánh mắt nhìn Trúc Ảnh dần dần lạnh đi.

Thân mình Trúc Ảnh khẽ run rẩy, trong mắt nổi lên tia sáng khác thường, hẳn thật không ngờ Hoa Linh lại biết rõ chuyện giữa mình và Kim Trần đến vậy.

“Thuộc hạ...”

Trúc Ảnh mới thốt ra hai chữ, cả thân thể đã cứng còng tại chỗ, hai mắt hấn trợn to, khe há miệng, như thể một áp lực vô hình đang nghiền ép trên người hắn. Hắn cố sức nuốt nước miếng, gian nan ngẩng đầu, nhìn Hoa Linh đối diện.

Chỉ thấy toàn thân Hoa Linh tỏa ra luồng sát khí uy áp khổng lồ, gần như toàn bộ không gian đều bị ánh sáng vàng kim phủ kín. Hai tròng mắt của Hoa Linh biến thành màu vàng sẫm, môi đỏ như máu, một ấn ký hình thoi chậm rãi xuất hiện trên trán. Mắt hắn lóe lên ánh sáng lạnh, khóe miệng vẽ ra nụ cười khẩy, nhìn Trúc Ảnh trước mắt mình.

Trúc Ảnh chỉ cảm thấy một luồng chân khí quán lên cổ mình như xiềng xích, sau đó lan khắp toàn thân, cả thân thể như bị hóa đá, chẳng cách nào động đậy, cảm giác đau đớn kịch liệt do nghẹt thở trào ra từ lồng ngực. Hắn hoảng sợ trợn to mắt, nhìn một trong tam đại Ma vương đã khôi phục sát ý mà tính một cách mạnh mẽ —— Ngân Linh Tử.

“Dù ngươi đảm nhiệm chức Ma sử chưa lâu, nhưng cũng đủ để ngươi hiểu rõ chuyện nên biết rồi.” Hoa Linh lười biếng gẩy tóc mái đã dài ra, trong giọng nói mềm nhẹ lại mang theo vài phần uy nghiêm khiến người ta không rét mà run.

“Ngươi đã là sứ giả mà Liêm vương phái đến nhân gian tìm Ma tôn, đáng lẽ phải biết mục đích Ma tôn xuống nhân gian. Ngươi khai man tung tích của Ma tôn suốt mười mấy năm, việc này ta không trách ngươi, dù sao gần đây ta cũng tìm được cậu ta rồi. Song ngươi nhớ thương thứ không nên nhớ, ngươi nói nên làm gì bây giờ?” Hoa Linh tới gần Trúc Ảnh, vươn tay sờ đỉnh đầu hắn, nắm ngón tay hơi co lại.

Trên mặt Trúc Ảnh lộ vẻ hoảng sợ tột độ, hắn mở to mắt nhìn Hoa Linh đầy van nài.

Hoa Linh khẽ nghiêng đầu, đôi môi đỏ cọ qua tai Trúc Ảnh, nhẹ giọng nói:

“Chắc phân thân này chiếm ít nhất một nửa tu vi trong người ngươi nhỉ?”

Mặt Trúc Ảnh xám như tro tàn, ánh mắt nhìn Hoa Linh hàm chứa chút tuyệt vọng. Hoa Linh vươn tay còn lại ra, khẽ vỗ má Trúc Ảnh, bảo:

“Nể tình ngươi nguyện trung thành vì Ma giới ngàn năm, lúc này ta không tổn thương tính mạng ngươi, nhưng nếu muốn bảo vệ chức vị Ma sử, về sau phải làm tốt bổn phận của mình. Nếu còn nảy sinh suy nghĩ không nên có, thì không đơn giản chỉ là phế bỏ một nửa tu vi đâu. Nghe hiểu không?”

Sắc mặt Trúc Ảnh trắng nhợt, môi và cằm đều đang phát run.

Trong mắt Hoa Linh chột lóe tia sáng lạnh, năm ngón tay đặt trên đầu Trúc Ảnh thoáng cái phát lực. Phân thân của Trúc Ảnh nháy mắt biến thành vô hình như làn khói nhẹ.

Nhìn ánh sáng xanh nhạt từ từ mất hút trong lòng bàn tay, lệ khí quanh thân Hoa Linh chậm rãi rút đi, khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Hắn đứng tại chỗ nhìn về hướng khách sạn, thờ dãi nói:

“Tính tình xấu muốn chết, lại trêu chọc không ít hoa đào nát, đúng là không cho người ta bớt lo mà.”

**hoa đào nát: chỉ nhiều người theo đuổi, nhưng đều không phải người mình muốn tìm*

Nói xong, thân thể Hoa Linh dần nhạt đi, rồi từ từ biến mất trong không khí. Cả thôn Thủy Động lấy lại sự yên lặng, ngoại trừ tiếng nước rào rào thì không còn bất kỳ âm thanh gì nữa, cứ như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh.

Kiều Mạt và Ô Mãn phóng xe như bay đến bệnh viện, có điều trên đường đi mưa vẫn mỗi lúc một nặng hạt, Ô Mãn lại không quen đường xá khu này, lòng và lòng vòng hồi lâu vẫn chưa tìm được lối ra. Hên sao nửa đường Tĩnh Tĩnh tỉnh lại, cô mở to mắt nhìn Tạ Thanh Thần bên cạnh, thuôn mặt cả buổi cũng không nhớ ra trước đó xảy ra chuyện gì, ấn tượng cuối cùng của cô là đang ngồi trên xe thì tự dưng buồn ngủ khủng khiếp, sau đó liền thiếp đi, chuyện phát sinh sau đó hoàn toàn mù tịt.

Ô Mãn thấy Tĩnh Tĩnh tỉnh lại, rốt cuộc thở phào một hơi, quyết đoán nhường ghế lái cho cô. Tĩnh Tĩnh lái xe quả nhiên thành thạo hơn Ô Mãn nhiều, chưa đầy hai mươi phút đã tới bệnh viện.

Ba người đưa Tạ Thanh Thần đến phòng cấp cứu, bác sĩ kiểm tra xong, nói Tạ Thanh Thần không gặp vấn đề gì lớn, gãy hai xương sườn, không tổn thương chỗ hiểm, đầu bị va đập, mất máu hơi nhiều.

Kiều Mạt khẽ thở phào, Ô Mãn và Tĩnh Tĩnh giúp Tạ Thanh Thần làm thủ tục nhập viện. Dẫu Tĩnh Tĩnh không tình nguyện lắm, nhưng thấy toàn thân Kiều Mạt và Ô Mãn dính đầy bùn đất nhếch nhác, cô vẫn chủ động nán lại bệnh viện chăm sóc Tạ Thanh Thần.

Ô Mãn lái xe chờ Kiều Mạt về khách sạn, dọc đường đi, hoàng tử nhỏ vẫn đắm chìm trong nỗi phẫn nộ đối với Trúc Ảnh và Kim Trăn.

“Ô Mãn, người nói có phải Kim Kim và tiểu bạch trà Trúc Ảnh kia lén phét gì với nhau thật không, mấy ngày nay họ đi chung ăn chung, còn ở chung nữa chứ.”

“Ô Mãn, hồi nữa về chúng ta gọi cho Kim Kim ngay, ta cho anh ấy một cơ hội cuối cùng, nếu còn không liên lạc được, ta không thêm anh nữa thật luôn.”

“Ô Mãn, người nói bạn trai tốt có phải nên bằng mọi giá giữ cho di động mở suốt hai mươi bốn giờ, gọi lúc nào đến lúc ấy không. Chả cần biết anh có nguyên nhân chủ quan khách quan hay hủy tam quan gì hết, nói chung đều không được khiến ta tìm không thấy anh đúng không.”

“Ô Mãn, hừ phụ có cần viết công văn gì không, người về chuẩn bị một bản mẫu cho ta. Vì tôn nghiêm của Đại long tộc ta, lần này ta nhất định phải quật khỏi.”

...

Ô Mãn mỉm môi cười trộm, vừa lái xe vừa nói: “Điện hạ, tôi đang tính đặt vé máy bay cho ngài đi Bắc Kinh nè.”

Hoàng tử nhỏ giống như một bé gà trống hùng hực ý chí chiến đấu, chuyển tất thấy u oán mấy ngày qua thành căm phẫn.

Tuy nói thế, song Ô Mãn vẫn thấy trong mắt Kiều Mạt lơ đãng toát ra chút lo lắng và khổ sở.

“Điện hạ.” Ô Mãn nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc bảo: “Có lẽ Kim tổng cũng có chuyện gì níu chân, lời Trúc Ảnh không thể không tin, nhưng cũng không thể tin hoàn toàn, lòng ghen tị có thể bóp méo tâm trí một người mà. Cách tốt nhất là gặp mặt với Kim tổng để xác nhận. Trước đó điện hạ đừng nghĩ nhiều quá làm chi.”

“Ồ.” Hoàng tử nhỏ dựa lên lưng ghế, im lặng giây lát rồi đáp: “Cám ơn người, Ô Mãn.”

Ô Mãn cười nói: “Điện hạ đừng quên vụ nhận thầu hồ cá là được.”

Tâm trạng Kiều Mạt rốt cuộc khá hơn chút, mười mấy phút sau, hai người về tới khách sạn.

Kiều Mạt vừa ra khỏi thang máy đã thấy Vi Vi và Đầu Trọc đứng trên hành lang trước cửa phòng mình, cậu hơi khó hiểu, bèn bước nhanh đến cửa phòng. Vi Vi nhìn thấy Kiều Mạt, lập tức ra chiều như trút được gánh nặng, nói:

“Cuối cùng ông cũng về.”

Kiều Mạt phát hiện cửa phòng mình mở toang, toan hỏi Vi Vi xảy ra chuyện gì, nhưng vừa nhắc đầu đã thấy một bóng lưng cao lớn mà thân thuộc đứng giữa phòng.

Kim Trăn mặc thường phục, tóc và quần áo đều ướt đầm, nghe Vi Vi nói xong liền xoay người, đối diện với hai mắt của Kiều Mạt.

Kiều Mạt thấy vẻ sầu lo trong mắt Kim Trăn, hết thấy uất ức và tức giận đều kẹt trong cổ họng, cậu kinh ngạc đứng tại chỗ chock lát, mắt vụt cái đỏ bừng.

Kiều Mạt chạy lên vài bước, sà vào lòng Kim Trăn ngay tắp lự, vẫn là tư thế lão thụ bàn căn quen thuộc kia, cậu bầu chặt trước ngực hắn, nước mắt rơi tong tong.

Cát giọng nghẹn ngào như đứa trẻ chịu tủi thân: “Kim Kim, rốt cuộc anh cũng về rồi, em còn tưởng anh không cần em nữa chớ.”

Ô Mẫn bám sát theo Kiều Mạt, chứng kiến cảnh tượng trước mắt thì đầu hiện đầy hắc tuyến, khỏe miệng giật giật.

Sao bảo hưu phu mà?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Móc Câu Thẳng Tắp Cũng Dư Sức Câu Được Cá Ngốc

Cả lòng mảy, khỏe mắt lẫn khỏe miệng của Ô Mẫn đều giật giật, hần yên lặng khép cửa phòng lại, thở phào một hơi, biết mình có thể an tâm đánh một giấc rồi. Hần báo cho Đầu Trọc biết Tạ Thanh Thần bất ngờ té ngã, bị thương phải vào bệnh viện, sau đó liền về phòng mình.

Nghe vậy, Đầu Trọc tức tốc điều hai người đến bệnh viện. Vì Vi thì dòm cửa phòng Kiều Mạt, cười cười đầy hàm ý, trước khi đi còn cẩn thận treo nhắc nhở ‘làm ơn chớ quấy rầy’ giúp bọn họ.

Trong phòng, hai con người trùng phùng sau quãng thời gian tạm chia xa đang dính cứng ngắc lấy nhau.

Kiều Mạt như con koala bám trên người Kim Trăn không chịu xuống, rất chi không tiền đồ mà ôm Kim Trăn khóc lóc cả buổi, sau mới phát hiện toàn thân hần ướt đầm, mà trên người mình cũng vừa ướt vừa dơ, khó chịu cực kỳ.

Hai người im lặng lâu thật lâu.

Mắt Kiều Mạt đỏ đỏ, chùi chùi nước mắt trên vai Kim Trăn.

Kim Trăn: ...

Mũi Kiều Mạt hồng hồng, cọ cọ nước mũi trên vai Kim Trăn.

Kim Trăn: ...

“Kim Kim, sao lâu thế anh mới về?” Kiều Mạt ngẩng đầu, chế độ oán phụ lại khởi động, nhìn Kim Trăn một cách đáng thương.

Kim Trăn nhìn cậu trai hết như bé thỏ trước ngực mình, cõi lòng vừa xót xa vừa vui mừng. Hần cúi đầu hôn lên thái dương Kiều Mạt, đáp:

“Chúng ta đi tắm trước đã.” Đoạn hần ẵm Kiều Mạt tới phòng tắm.

Xa cách lâu ngày, hai người đều thật lòng đòi hỏi nhau, không chỉ tâm hồn, mà cả thể xác.

Kim Trăn rất muốn Kiều Mạt, nhưng lúc lột sạch quần áo và đặt cậu vào bồn tắm, hần liền nhủ mảy. Vừa rồi ôm Kiều Mạt hần đã cảm thấy cậu nhẹ đi một ít, giờ cởi đồ ra lại càng thêm rõ ràng, vùng bụng và ngực vốn cân đối khỏe mạnh của cậu đã mơ hồ thấy xương sườn nổi lên, eo cũng nhỏ đi một vòng.

“Em gầy đi.” Kim Trăn đau lòng vuốt hông của Kiều Mạt, nhân ngư tuyến hoàn hảo gần như lặn mất rồi.

“Em nhớ anh đến độ bệnh luôn.” Kiều Mạt gục lên vai Kim Trăn, nhõng nhẽo trong tủi thân.

Kim Trăn vừa tắm rửa giúp Kiều Mạt, vừa lắng nghe mấy lời oán trách dông dài của cậu.

“Kim Kim anh biết không, đôi mình đã chia ly tròn mười lăm ngày rồi.”

“Từ ngày quen anh đến nay, đôi mình chưa bao giờ xa nhau lâu vậy đâu.”

“Không ngờ anh dám nhè lúc em tu luyện để lén trốn đi, anh có biết lúc tỉnh lại, em đau khổ thất vọng cỡ nào không?”

...

Kim Trăn cúi đầu nhìn đôi môi hồng hé ra hớp lại của Kiều Mạt, rốt cuộc nhịn hết nổi phải hôn lên bờ môi ấy. Hai người như cặp dã thú đang đói khát, mút mút vào gặm cắn đối phương, tựa hồ muốn dùng miệng hòa tan nỗi nhớ dành cho nhau bao ngày nay.

Kiều Mạt chìm đắm trong hơi thở quen thuộc của Kim Trăn, nụ hôn vừa chấm dứt, đôi chân ngâm trong nước của hoàng tử nhỏ gần như mềm nhũn, cậu đỏ mặt, khép hai chân lại, có chút thẹn thùng mà vui đầu trước ngực Kim Trăn.

Đúng vậy, đối mặt với Kim Trăn, cậu quật khởi rồi, khổ nỗi bộ phận quật khởi có hơi mắc cỡ.

Kim Trăn thấy phản ứng dưới thân Kiêu Mạt, trong mắt toát ra ý cười, bản thân hắn cũng có chút khô nóng, nhưng lúc này hắn quan tâm tình huống mấy ngày qua của Kiêu Mạt hơn. Hắn kiềm nén xao động trong cơ thể, mau chóng tắm xong cho mình và Kiêu Mạt.

Nằm trên giường, rúc trong lòng Kim Trăn cọ một hồi, Kiêu Mạt sáng khoái hít một hơi, rốt cuộc cũng chính thức thăm vấn tình hình thời gian qua của Kim Trăn.

Cậu cố gắng đánh mặt, ngồi dậy, ngón tay chọc lên ngực Kim Trăn, giận dữ hỏi:

“Anh với tiểu bạch trà Trúc Ảnh rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải em đã dặn anh phải giữ khoảng cách với hắn mọi lúc sao? Giao hẹn này có hiệu lực vĩnh cửu và không giới hạn thời gian, thế mà anh dám ở chung với hắn hả?”

Nghe Kiêu Mạt nhắc tới Trúc Ảnh, Kim Trăn không khỏi ngẩn ra:

“Anh ở chung với Trúc Ảnh? Em nghe ai nói.”

“Chính hắn nói chứ đâu, hắn nói trên núi Thanh Viên hai người ở chung phòng, điện thoại em gọi là hắn bắt máy, lúc hai giờ đêm đó.” Kiêu Mạt nhe răng trêu Kim Trăn.

Trong mắt Kim Trăn ánh lên tia kinh ngạc, tiếp theo vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng, nói:

“Di động của anh bị mất vào sáng ngày thứ hai lên núi.”

Nghe Kiêu Mạt nói, Kim Trăn lơ mơ đoán ra lý do điện thoại của mình mất tích một cách lạ lùng.

“Trên núi Thanh Viên không có nhiều phòng lều, các đệ tử vai dưới đều ngủ trong phòng lớn giường ghép, trong phòng có hai cái phản dài, mỗi phòng chứa hai mươi người, nói vậy anh với hắn đúng là ở chung phòng. Hắn nằm phản đông, anh nằm phản tây.” Kim Trăn nói.

“Đêm đầu tiên lên núi anh cũng không về phòng ngủ, lúc chập tối ba anh gọi mấy người trong nhà họ Kim đi bàn công chuyện, mãi sáng hôm sau mới quay lại phòng, lúc đó phát hiện di động biến mất rồi.”

Nghe Kim Trăn nói xong, gương mặt đang đánh lại của Kiêu Mạt bắt đầu đánh hết nổi, đáy lòng đã manh nha muốn reo hò vui mừng. Cậu khẽ ho một tiếng, che giấu khoe môi cong lên, tiếp tục hỏi:

“Trước đó thì sao? Sao trước đó không gọi cho em.”

Kim Trăn thấy thế liền đưa tay ôm Kiêu Mạt sát vào người mình, giúp cậu xếp đặt tư thế thoải mái, rồi kể lại sự tình những ngày qua:

“Hồi ở Cửu Trại anh có nói chuyện với Hoa Linh mấy lần, tuy anh khá phản cảm với anh ta, nhưng hình như anh ta biết một ít về những đoạn ký ức lộn xộn trong đầu anh, phân tích từ thông tin biết được từ anh ta, một số người và cảnh tượng trong trí nhớ tựa hồ có liên hệ với đại chiến Trác Lộc thời thượng cổ. Vì vậy anh định đến huyện Trác Lộc điều tra xem có manh mối gì không, vừa khéo tối đó trong nhà cũng gọi điện kêu anh về, bảo muốn tập hợp mọi người về đề bàn bạc vấn đề người thừa kế Kim gia. Anh đặt vé máy bay xong liền đi tìm em, Ô Mãn nói em đang bế quan tu luyện, chưa xác định thời gian ra ngoài. Ông chú cố của anh mà bế quan tu luyện thì toàn mười mấy năm, nên anh cho rằng thời gian của em cũng không ngắn, nghĩ không chừng lúc anh về em vẫn chưa ra, bèn dặn Ô Mãn đảm cầu rồi trở lại Bắc Kinh, xong đi huyện Trác Lộc trước, ở đó hai ngày mới về Kim gia. Trúc Ảnh biết anh muốn điều tra về đại chiến Trác Lộc, hẳn bảo một bảo tàng ở Bắc Kinh có tương đối đủ tư liệu, nên dẫn anh tới bảo tàng đó.”

Nghe tới đây, Kiêu Mạt nhin không được phải mở miệng:

“Móc câu thẳng tắp vậy mà anh cũng cắn câu cho được... Chỉ số thông minh đâu.”

Nghe thế, trong mắt Kim Trăn hiện lên ý cười, vươn tay vỗ cái mũi trần của Kiêu Mạt, bảo: “Cấm ngắt lời.”

Kiều Mạt cau mày, há mồm gặm ngực Kim Trăn, một hàng dấu răng nhỏ bộc lộ rõ ràng lòng ghen tuông của cậu.

Kim Trăn nói tiếp: “Ừm, đúng thật, trong bảo tàng đó không có tư liệu gì đáng giá, anh phát hiện mẩu chốt khiến thân thể anh nảy sinh biến hóa vẫn nằm trên núi Thanh Viên. Trùng hợp sao ông nội cũng gọi cả nhà họ Kim cấp tốc lên núi, có việc thương lượng. Nên anh lên núi cùng gia đình luôn. Hồi ở Bắc Kinh anh cũng gọi cho em vài lần, song điện thoại của em luôn trong trạng thái tắt máy, trước khi lên núi gọi lần nữa thì lại biến thành khóa máy. Trợ lý của em dùng làm gì vậy?”

Kim Trăn liếc thoáng qua Kiêu Mạt. Kiêu Mạt nghiêng răng: “Cấm ngắt lời, kể tiếp đi, sau đó thì sao? Nhà anh họp gia đình bàn về chuyện gì hả?”

Kim Trăn nhìn ánh mắt tức tối của Kiêu Mạt, không hiểu lắm:

“Thì bàn về chuyện chọn người thừa kế Kim gia, từ lúc ở Bắc Kinh anh hai đã bảo với ba anh là không muốn lên núi Thanh Viên, nên anh ta kế thừa gia

nghiệp Kim gia, đây là chuyện đã sớm quyết định, lần này tập hợp mọi người chỉ để tuyên bố chính thức thôi.”

“Còn gì nữa?” Kiều Mạt vội hỏi. “Không phải nhà anh còn muốn một người đi tu luyện sao?”

Kim Trăn gật đầu: “Đúng vậy, nhưng anh tỏ rõ thái độ không muốn đi với ba anh rồi, Kim Bác Á cũng không đồng ý anh gia nhập Thanh Viên môn.”

“Sau đó thì sao?” Hoàng tử nhỏ gấp đến mức mặt đỏ ửng, nhìn không được phải hỏi: “Bọn họ có bắt anh kết hôn không?”

Nghe vậy, Kim Trăn lập tức vỗ về Kiều Mạt đang lo lắng điều chi, hần nhìn Kiều Mạt, gật đầu:

“Có.”

Một phần trái tim hoàng tử nhỏ lạnh đi, bức thiết hỏi: “Anh đồng ý không?”

Ánh mắt Kim Trăn nhìn Kiều Mạt càng thêm sâu xa, tiếp tục gật đầu:

“Đồng ý.”

Môi Kiều Mạt hơi run lên, cả trái tim chìm vào rét buốt, sắc mặt tái nhợt, nhìn Kim Trăn hỏi:

“Anh... sao anh có thể đồng ý?”

Thấy sắc mặt Kiều Mạt thoát cái thay đổi, Kim Trăn đau lòng không thôi, bèn kéo cậu vào lòng thật nhanh, ghé tai cậu thì thầm:

“Sao? Em không muốn gả à?”

“Đương nhiên không muốn...” Kiều Mạt nức nở nói, vừa nói xong, âm thanh nghẹn ngào lại im bật.

“Từ từ... Gả á?” Hoàng tử nhỏ ngờ ngác nhớ lại từ này, nửa phút sau, cậu tròn mắt dòm Kim Trăn:

“Ý anh là, ý anh là anh muốn kết hôn với em á?”

Kim Trăn cười xoa đầu Kiều Mạt:

“Ngoài em ra còn ai nữa?”

Đầu óc Kiều Mạt nhất thời gián đoạn, cậu xoắn xuýt vài giây mới tìm được trọng điểm:

“Nhưng mục đích bọn họ bắt anh kết hôn không phải vì muốn đưa trẻ sinh ra kế thừa mạch tu luyện sao?”

Kim Trăn khẽ nhướn mày, liếc Kiều Mạt:

“Em đề được à?”

Kiều Mạt lắc lắc đầu, sau đó trừng mắt hỏi:

“Anh chê hử.”

Kim Trăn rút cuộc không giấu nổi ý cười nơi đáy mắt nữa, hần cong môi cười, gật đầu bảo:

“Có hơi.”

Kiều Mạt chọt nhào lên người Kim Trăn, nghiêng răng nói:

“Chê cũng chậm rồi, đừng quên đủ thể loại lần đầu tiên của anh từ mối tình đầu, nộ hôn đầu đến đêm đầu đầu bị em bao thầu hết rồi.”

Kim Trăn rướn lên ôm Kiều Mạt, đặt cậu dưới thân, lại là một nộ hôn nóng bỏng mà lâu thật lâu nữa.

Hoàng tử nhỏ kiềm chế bộ phận đang quật khỏi lần hai, cố gắng giãy ra từ dưới thân Kim Trăn, thờ hồn hên vỗ vai hần:

“Chính sự còn chưa nói xong đâu, không cho làm chuyện đứng đắn.”

Trông mặt nhiễm sắc dục của Kim Trăn sâu thẳm mà đầy cảm dỗ, hần mỉm cười ôm Kiều Mạt vào lòng, một tay đặt trên lồng ngực, tay còn lại men theo chân thò vào giữa hai chân cậu...

Hoàng tử nhỏ cảm giác được tay Kim Trăn, mặt lập tức đỏ rần, song cậu vẫn dần nén xúc động trong cơ thể, hỏi tiếp:

“Đối... đối tượng xem mắt là sao?”

“Đối tượng xem mắt ở đâu ra?” Môi Kim Trần lưu luyến xẹt qua má Kiều Mạt.

“Nhưng Trúc Ảnh nói gia đình sắp xếp đối tượng xem mắt cho anh rồi.”

Trong mắt Kim Trần hàm chứa ý cười, mặt lại ra chiều nghiêm túc, nhìn Kiều Mạt nói:

“Móc câu thẳng tắp vậy mà em cũng cắn câu cho được... Chỉ số thông minh đâu.”

Kiều Mạt: ...

“Ba nói anh nhanh chóng kết hôn, anh đồng ý. Còn chuyện sinh con, lần trước anh đã bảo với anh hai rồi, anh sẽ không tranh giành sản nghiệp Kim gia với anh ta, điều kiện là anh ta phải phụ trách việc nối dõi tông đường. Trong thời gian ở cùng em, anh cũng đã suy nghĩ kỹ về việc này rồi.” Kim Trần vừa nói, vừa khẽ hít ngửi mùi hương tươi mát dễ chịu trên cổ Kiều Mạt, cảm lòng chẳng đậu mà thè lưỡi liếm vành tai cậu, đoạn nói tiếp:

“Cho nên, em đây là đồng ý gả ư?”

Kiều Mạt bị hấn trên liềm dưới sờ đến ý loạn tình mê, trong lòng lại ấm như được ôm ấp búp ló, mặt đỏ như muốn rỉ máu tới nơi, liền đáp quanh đáp co:

“Ai... Ai đồng ý, nam nhi Đại long tộc em há có thể gả cho người ta, phải gả cũng là anh gả cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Kỳ Thực Áo Giáp Bị Lột Từ Khuyết Rồi

Nghe thế, Kim Trần khẽ nhướng mày, hỏi:

“Em đúng là yêu quái à?”

Kiều Mạt lập tức xù lông: “Anh mới là yêu quái, em là thần thú, thần thú, Đại long tộc em là giống loài cao quý nhất Tiên giới.”

Kim Trần nhìn mặt Kiều Mạt một cách thích thú, kéo dài giọng: “Ồ... Thần thú à...”

Nói xong, hấn khẽ siết ngón tay đang nắm tiểu long căn, đầu ngón tay trên đùa long khẩu mấy cái.

“A ~”

Kiều Mạt bị Kim Trần khiêu khích đến nhin không được rên thành tiếng, vừa thẹn vừa bực trừng hấn.

Kim Trần không nói lời nào, chỉ mê mải ngắm Kiều Mạt bằng ánh mắt đông đầy yêu thương và khát vọng, chuỗi ngày chia ly tuy chỉ có nửa tháng ngắn ngủi, nhưng đối với hai người đang đắm chìm trong tình yêu nồng nhiệt thì chẳng khác nào nửa thế kỷ.

Hoàng tử nhỏ rút cuộc làm đầu óc trống rỗng dưới sự dụ dỗ của Kim Trần, tạm thời đặt những việc khác sang một bên, nằm mềm rũ trong lòng hấn như vũng nước, cảm nhận từng cơn sóng tình do hấn khơi mào trên người mình, tham lam hưởng thụ khoái cảm và niềm khát khao đã lâu không gặp.

Một giây sau, thần thú biến thần thụ.

...

Cùi khô lửa bốc, mây mưa cả đêm

Hừng đông hôm sau, một tia nắng mai lâu rồi không thấy xuyên qua khe rèm cửa rơi vào phòng. Kim Trần vừa thức dậy thì nghe thấy tiếng hò hét loạn xạ trong hành lang, cơn mưa trút nước kéo dài nguyên tuần rút cuộc cũng tạnh, cả đoàn phim hoan hô như sấm dậy, nhao nhao ra ngoài phơi nắng.

Tâm trạng Kim Trần cũng tốt chẳng kém, nhưng không phải vì thời tiết, mà vì người đang say giấc trong lòng. Nhìn khuôn mặt ửng hồng mềm mại của Kiều Mạt, Kim Trần sức nhớ tới câu thổ lộ của cậu trong toilet:

“Anh là trái táo nhỏ của tôi.”

Kim Trần mỉm cười, khẽ gặm nát cậu, lặng lẽ tiếp lời trong lòng:

Yêu em bao nhiêu cũng không đủ.

Tựa hồ cảm giác được vật lạ trên mặt, Kiều Mạt mơ màng mở mắt, trông thấy mặt Kim Trăn thì hé miệng cười theo bản năng, nụ cười tràn ngập an tâm và thỏa mãn, sau đó lại rúc vào lòng hân ngủ tiếp.

Thần kinh Kim Trăn bị hành động bản năng đầy đơn thuần của Kiều Mạt nhẹ nhàng chạm vào, lồng ngực ngập tràn lo lắng. Giờ khắc này, hân càng thêm kiên quyết với suy nghĩ của mình, dù cậu trai trong lòng là người hay thú, hân vẫn muốn cậu.

Kiều Mạt ngủ tới trưa, Kim Trăn cũng ôm ấp và ngắm cậu tới trưa. Ừm, không chỉ ngắm, mà còn hôn hôn sờ sờ ăn đậu hũ, bù đắp khoản nợ nửa tháng.

Mười hai giờ trưa, Kiều công chúa điện hạ cuối cùng cũng thức giấc sau nụ hôn thứ n của Kim Trăn, cậu nhìn dấu hôn lấm tẩm đầy đặc trên người mình, không khỏi đỏ mặt lườm tên đầu sỏ kẻ bên: “Lừa manh.”

Kim Trăn không để bụng, cười hỏi: “Đói bụng chưa? Muốn ăn cái gì.”

Hai người dường như lại quay về quãng ngày dĩ vãng, Kiều Mạt ôm Kim Trăn, giờ đây bỗng có cảm giác muốn vĩnh viễn ôm mãi như vậy. Hồi tưởng đủ loại ngờ vực và âu lo mấy ngày trước, đây lòng Kiều Mạt vẫn lờn vờn một tia lo lắng.

Nghĩ rồi, cậu ngồi trên người Kim Trăn, hai tay ôm cổ hân, ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn vào mắt hân, nghiêm túc nói:

“Kim Kim, em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.”

Kim Trăn ôn hòa nhìn khuôn mặt nhỏ đầy nghiêm túc của Kiều Mạt, vươn tay vuốt eo cậu, bảo: “Nói đi.”

Hoàng tử nhỏ ngần ngừ: “Kim Kim, em đúng là thần thú, không phải người thường, hơn nữa em cũng không thuộc về nhân gian.”

Kim Trăn nhìn cậu, không nói gì.

Kiều Mạt có chút lo lắng, tiếp tục nói: “Em không lừa anh đâu, sở dĩ không cho anh biết ngay từ đầu là vì sợ ném mặt mũi Long tộc. Giờ em không ngại anh bất cứ chuyện gì nữa, nên em nhất định phải thẳng thắn với anh.”

Kim Trăn nghe vậy thì gật đầu: “Ừ, anh biết.”

“Hử?” Kiều Mạt thuần mặt: “Anh biết cái gì?”

“Em không phải người, là thần thú, không thuộc về nhân gian, đến từ Long cung của Tiên giới. Dựa theo việc em đứng hàng thứ chín, chắc hẳn em là con trai thứ chín của Đông Hải Long vương – Ngao Duy.” Kim Trăn thông dong đáp.

Kiều Mạt tròn xoe mắt, ngơ ngác dòm Kim Trăn.

Đã từng, hoàng tử nhỏ vẫn luôn cho rằng trên người mình khoác áo giáp lông dày cộm, nhưng vào một trưa nắng đẹp tươi, cậu mới phát hiện trong mắt Kim Trăn, mình đến cả quần lót đuôi heo cũng bị lột sạch từ khướt rồi.

“Sao... Sao anh biết?” Kiều Mạt kinh ngạc không ngấm mồm nói.

“Em họ Ngao, biết phương pháp tu luyện mà nhân gian không có, thích nước, bộ phận nào đó trên thân thể cũng có thể tự động hút nước. Em không có ba mẹ họ hàng ở nhân gian, nhưng lại có một ông anh thích tự xưng là Nhị thái tử, bên cạnh còn có một trợ lý tướng mạo giống rùa, hơn nữa lần trước em còn tặng váy cho anh, cũng không khó đoán lắm.” Kim Trăn bình tĩnh nhìn Kiều Mạt, mở miệng đáp.

Kiều Mạt khiếp sợ không nói nên lời.

“Lần này trong lúc điều tra đại chiến Trắc Lộc, anh tiện thể tra cứu một ít tư liệu về Tiên giới luôn, họ Ngao là dòng họ của hoàng tộc Long cung, người đồng con nhất trong Tứ Hải Long cung chính là Đông Hải Long vương, nên thân phận của em càng chắc chắn hơn.” Kim Trăn chậm rãi kể lại, khẽ xoa sống lưng Kiều Mạt.

“Té ra anh biết lâu rồi ư? Vậy... Vậy tại sao không hỏi em?” Kiều Mạt rốt cuộc hồi phục từ trạng thái ngây như phỗng.

Kim Trăn hơi khó hiểu, nhìn Kiều Mạt nói: “Việc gì phải hỏi, cũng đâu phải chuyện quan trọng gì. Mặc kệ em là ai, tên là Kiều Mạt hay Ngao Duy, dù sao cũng là của anh.”

Kiều Mạt chỉ thấy trong ngực trào dâng thứ cảm xúc phức tạp, vừa cảm động vừa thất vọng, cảm động vì Kim Trăn không hề để ý việc mình che giấu thân phận, thất vọng vì mình vốn dĩ muốn nhân cơ hội bộc lộ uy nghiêm Long tộc, kết quả... Kim Trăn hoàn toàn chẳng coi ra gì.

Lập tức, hoàng tử nhỏ gục lên người Kim Trăn như trái bóng xì hơi giống, chán nản mà rằng:

“Thì ra anh biết hết rồi.” Thấy Kiều Mạt xiu hân đi, Kim Trăn không nhịn được cười: “Hồi mới biết thân phận em có điểm kỳ lạ, anh cũng hơi tức giận, sau nhìn thấy dáng vẻ của em thì không lưu tâm nữa. Em không muốn nói nhất định là có nguyên nhân, anh biết sớm muộn gì em cũng cho anh biết thôi. Điều này cũng không giảm bớt tình cảm em dành cho anh, nên anh cũng chẳng canh cánh trong lòng nữa. Nhưng lần trước khi chúng ta nói đến chuyện em muốn tu luyện, anh mới đi điều tra cụ thể, vì có liên quan tới việc vượt chùng tộc nên anh muốn xem thử thể chất của hai ta có phù hợp không.”

Kiều Mạt bất mãn trả lời: “Em còn tưởng sau khi cho anh biết thân phận chói lóa cool ngầu của mình thì anh sẽ giết mình chứ.”

Kim Trần hỏi: “Chuyện quan trọng em định nói là đây hả?”

Kiều Mạt gật gật đầu.

Kim Trần nghĩ rồi ngờ vực hỏi: “Chẳng lẽ em muốn nói Long cung giả hoàng tử đòi sinh lễ rất quý?”

Kiều Mạt: ...

Vài giây sau, Kiêu Mạt lại giương nanh múa vuốt nhào lên người Kim Trần, la hét tức tối:

“Gã giả cái đầu anh, là cưới, cưới, em đây đường đường nam nhi Đại long tộc sao có thể mang ra giả.”

Kim Trần cười không đáp, không muốn đấu võ mồm vô vị với Kiêu Mạt, mà dùng hành động thực tế để lần nữa phân chia một cách chính xác quan hệ trên dưới giữa cả hai...

Một giờ chiều, Kim Trần rút cuộc mệt mỏi, xuống giường đi kiểm ăn cho Kiêu Mạt. Kiêu Mạt cũng rút cuộc cảm thấy mệt mỏi, nửa ngồi trên giường không dựng nổi thất lưng, trong miệng vẫn lầm bầm: “Là cưới, cưới, còn lâu mới giả...”

Những ngày rục rịch cảnh xuân lại bắt đầu, Kiêu Mạt quay về với cuộc sống tươi đẹp của công heo.

Đoàn phim cũng bắt đầu quay phim tại Trương Gia Giới, sau khi cơn mưa kéo dài mấy ngày liền tạnh hẳn, Lục Tường lại nghênh đón tin tức nữ chính số một Tạ Thanh Thần bị thương nằm viện, hân hoan đến không giết nổi khoe miệng, như thể chuỗi đau khổ liên tiếp này bất quá là khảo nghiệm mà đại thần đoàn phim sắp xếp cho hắn. Lục Tường nhanh chóng lựa cảnh quay của Tạ Thanh Thần ra, bố trí lại thứ tự quay phim.

Cũng may tiến trình quay phim sau đó diễn ra khá suôn sẻ, bối cảnh dự tính không bị thiệt hại nghiêm trọng lắm, việc ghi hình tiến hành đều vào đấy. Phần diễn của Kiêu Mạt ở đây cũng không nhiều, do Tạ Thanh Thần bị thương, một phần cảnh quay của cậu bị đẩy lên trước, hoàng tử nhỏ tình trường đặc ý nên phim trường cũng đặc ý theo, suốt quá trình không hề NG, thuận lợi qua cửa.

Sáng ngày nọ, Kim Trần đến trường quay như thường lệ, Kiêu Mạt ngủ thẳng đến trưa mới rời giường, toan đi tìm hắn, nhưng vừa ra khỏi cửa đã bắt gặp Hoa Linh đang đứng dựa tường chờ ai đó. Hoa Linh tươi cười chào Kiêu Mạt.

Sống lưng Kiêu Mạt cứng đờ, ký ức lần trước bị Hoa Linh khống chế mạch môn không thể động đậy hãy còn mới mẻ, cậu nhảy ra sau một bước theo phản xạ có điều kiện, cất giọng cảnh giác:

“Anh muốn làm gì? Hoa Hoa tôi cảnh cáo anh, không được đến dụ dỗ tôi nữa, Kim Kim sẽ nổi giận.”

Hoa Linh cười gật đầu: “Được thôi, nhưng tôi đây cô đơn khó nhịn, nếu không đến dụ dỗ cậu thì chỉ đành đi dụ dỗ Kim Trần thôi.”

Kiều Mạt lập tức nhảy xổ đến trước mặt hắn, hùng hổ nói: “Anh dám, Kim Kim là của tôi.”

Hoa Linh quét mắt qua eo và bụng của Kiêu Mạt, cười bảo: “Phong ấn của cậu ta được gỡ bỏ chưa?”

Nghe thế, Kiêu Mạt thoáng cái ừ rừ: “Chưa.”

Mấy bữa nay Kiêu Mạt mãi lặn ngụp trong niềm vui sướng được gặp lại Kim Trần, không ngờ lại quên bằng chuyện này. Nghe Hoa Linh nói, cậu lập tức cảm thấy xấu hổ, phải chăng mình và Kim Trần có hơi hoang đường vô độ không làm việc đang hoàng rồi.

Hoa Linh: “Lần trước tôi có điều tra về phong ấn trong cơ thể Kim Trần, nếu như là ấn ký phong ma bình thường, tôi có thể cởi bỏ giúp cậu ta, nhưng phong ấn của cậu ta khá đặc biệt, tôi không giúp được.”

Kiều Mạt liền hỏi: “Vì sao? Ấn ký lợi hại lắm à? Phong ấn này do chú hai của Kim Kim hạ, tuy ông cũng là dân tu luyện, song tu vi ắt hẳn kém hơn anh rất nhiều.”

Hoa Linh lắc đầu: “Không phải vấn đề tu vi, Kim thị là bộ tộc phong ma sinh sôi từ thời thượng cổ đến nay, trong huyết dịch của tộc nhân bọn họ có linh căn do Nữ Oa thiết hạ, nên phong ấn mà người Kim thị hạ không ai có khả năng giải ngoài người trong tộc, mà những Ma tộc khác càng không thể chạm vào.”

Kiều Mạt ngớ ra, nghiêm túc suy nghĩ rồi bảo: “Bản thân Kim Kim chính là con cháu Kim gia, nói vậy, chắc anh có thể tự giải phong ấn mà.”

Hoa Linh cười nói: “Nếu Long vương hạ cấm chế trên người cậu thì liệu cậu giải nổi không? Tu vi có cao thấp, phong ấn cũng có mạnh yếu. Kim Bác Á tu luyện nửa đời, tu vi đã tính là trung thượng trong số phẩm nhân, mà Kim Trần trước nay chưa từng học tu luyện một cách bài bản, tuy tư chất cậu ta rất tốt, nhưng lại không biết vận dụng chân khí trong cơ thể thế nào. Mà phong ấn lại là vấn đề phức tạp tinh vi, nếu cậu ta muốn luyện đến trình độ thuần thục như Kim Bác Á thì phải bắt đầu nghiên cứu và học tập tâm pháp từ đầu, ít nhất cũng mất mười hai mươi năm.”

Nghe thế, Kiêu Mạt tỏ vẻ thất vọng: “Ý anh là sao? Tức là phong ấn trên người Kim Kim chỉ người nhà họ Kim mới giải được, hơn nữa tu vi còn phải

cao hơn Kim Bắc Á?”

Hoa Linh cười gật đầu.

Kiều Mạt trầm tư: “Kim Kim nói chú hai ôm địch ý rất mạnh với anh, muốn ông ta giải thì không khả thi lắm, người lớn nhà họ còn có một ông chú cố, nếu vậy chỉ có thể đi tìm ông thôi.”

Hoa Linh nhún vai: “Hoặc nghĩ biện pháp để Kim Trần mau chóng học các loại nội công tâm pháp.”

Kiều Mạt thở dài: “Thông minh như tôi mà học tám trăm năm mới đến trình độ này, Kim Kim phải học lâu lắm lắm.”

Hoa Linh nhin cười, nhìn mặt Kiêu Mạt chăm chú.

Kiều Mạt như sực nhớ điều gì, ngừng đầu hỏi Hoa Linh: “Hoa Hoa, hôm nay anh đến để nói chuyện này à?”

Hoa Linh gật đầu.

Trong mắt Kiêu Mạt lại toát ra ý cảnh giác, nghi hoặc hỏi: “Sao tự dung anh tốt bụng dữ vậy? Không có mục đích với điều kiện gì sao?”

Hoa Linh phì cười thành tiếng, trêu tức: “Đương nhiên là có, yêu cầu của tôi không cao, chỉ cần cậu bỏ ra một nửa tình cảm dành cho Kim Trần để thích tôi là được.” Nói xong, ném cho Kiêu Mạt một ánh mắt quyền rũ chan chứa tình cảm thâm kín.

Kiều Mạt nghiêm túc đáp: “Trái tim tôi nhỏ lắm, Kim Kim lại to như vậy, chứa một mình anh là đủ rồi, không dung nổi người khác nữa.”

Kiều Mạt cau mày nhìn Hoa Linh, cất giọng thắc mắc: “Hoa Hoa, tôi thấy ngộ lắm nha, đoàn phim có quá trời người thích anh, sao anh cứ khẳng khẳng dụ dỗ tôi?”

Hoa Linh cười đến phong tình vạn chủng: “Người ta là ma mà, chả mấy khi được gặp thần tiên, nhất là tiểu long tử cao quý lại dễ thương như cậu, phải nói là thích cực kỳ.”

Nghe xong, Kiêu Mạt tức khắc tỏ ra vui mừng, nhìn Hoa Linh bằng đôi mắt sáng rỡ, kích động nói:

“Anh thích long tử hả? Hay quá, mẫu hậu luôn lo lắng anh cả tính tình không tốt mai này khó tìm được thái tử phi, Hoa Hoa, làm anh dâu của tôi đi.”

Hoa Linh: ...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thế Giới Hai Người Ngọt Ngọt Ngào Ngào

Từ hôm đó, mỗi lần gặp lại Hoa Linh, ánh mắt Kiêu Mạt đã có chút thay đổi, chuẩn tư thái nhìn người trong nhà, giống như lúc trước nhìn Mạc Vũ Sinh.

Mới đầu Hoa Linh bị ánh mắt bà mối của cậu nhìn đến sồn gai ốc, nhưng dần dà lại phát hiện thân phận “anh dâu tương lai” tựa hồ có thể khiến hoàng tử nhỏ bớt bài xích mình thấy rõ, hẳn cũng thuận theo tự nhiên mà chấp nhận luôn. Dù sao mục đích của hắn cũng là muốn thân thiết với Kiêu Mạt hơn, về phần đại thái tử FA kia, bất quá là nói suông ngoài miệng thôi, trời cao Long cung xa, ai thèm quan tâm anh ta.

Một tuần sau, tất thấy cảnh quay của Thanh Vu trong kết thúc, Tạ Thanh Thần cũng đã xuất viện, những người khác tiếp tục bận rộn, Kiêu Mạt lại đâm ra nhàn rỗi. Chiều theo tiến độ hiện nay, dự tính cẩn thận thì phải một tháng sau mới quay xong. Trong đầu Kiêu Mạt cứ canh cánh mãi những lời Hoa Linh nói hôm ấy, tự hỏi phải làm thế nào mới giải trừ được phong ấn trên người Kim Trần.

Buổi tối lúc trở về, Kim Trần đưa cho Kiêu Mạt hai tấm vé máy bay, cậu nhận lấy rồi xem thật kỹ, là vé đi Hải Thành vào ngày mai.

“Đây là?” Kiêu Mạt nhìn Kim Trần với ánh mắt thắc mắc.

Kim Trần vừa xếp hành lý cho cả hai, vừa đáp: “Phần diễn của em xong rồi, chúng ta đi nghỉ phép, lần trước không phải em nói thích đi biển sao? Anh đặt một làng du lịch ven biển rồi...”

Kim Trần còn chưa nói xong, hoàng tử nhỏ đã nhào cái vèo lên lưng Kim Trần, ôm cổ và cọ vai hắn khí thế, giọng lộ rõ sự hưng phấn:

“Kim Kim, anh đúng là... hiền huệ quá đi.”

Kim Trần: ...

Kim Trần khẽ dừng tay, rồi với ra sau kéo Kiều Mạt từ trên lưng xuống, đặt cậu trong va ly hành lý mở rộng, hỏi:

“Có muốn đi không?”

Kiều Mạt gật đầu lia lịa như cún con. Kim Trần để đồ vật trong tay mình lên tay Kiều Mạt, nhướn mày bảo:

“Vậy hiện huệ một chút.”

Kiều Mạt vui vẻ cầm lấy, vỗ ngực nói: “Cứ giao cho em”

Kim Trần lui sang một bên, khoanh tay ngồi trên giường nhìn Kiều Mạt thu dọn đồ đạc, hoàng tử nhỏ nhảy loi choi tán loạn trong phòng như chú khi.

Ngất nổi Kim Trần không giữ bình tĩnh được bao lâu, mười phút sau, hần thờ dài, yên lặng đứng dậy, kéo Kiều Mạt tránh xa cái va ly.

Lấy dép lê và tách trà trong va ly ra.

Móc quần lót nhét trong vớ ra.

Lấy gel tron trong ly du lịch ra.

Cuối cùng, lẳng lặng giấu áo mưa kẹp trong hộ chiếu ra...

Kiều Mạt lại bám trên lưng Kim Trần như koala, nhìn động tác của hần, không ngừng giải thích và chỉ huy:

“Kim Kim, em thích đôi dép lê này... Trên tách trà có nước miếng rồng của em...”

“Kim Kim, quần lót đuôi heo bị anh xé rách hết rồi, chỉ còn hai cái đuôi thỏ thôi, phải cắt kỹ.”

“Í? Cái lọ này đựng gì vậy? Không phải kem đánh răng hở? Bởi em mới nói sao mùi vị kỳ cục dữ hồn...”

“Thiệt ra khỏi đem áo mưa cũng được, chẳng nào đó giờ anh cũng đâu cần...”

...

Kim Trần quay sang hôn thiệt sâu, bịt cái miệng đang lải nhải của Kiều Mạt. Hồi lâu sau, hoàng tử nhỏ đỏ mặt, ngoan ngoãn gục đầu lên vai Kim Trần không lên tiếng. Kim Trần hài lòng tiếp tục xếp hành lý. TV trong phòng truyền ra tiếng bản tin, ánh đèn sáng ngời chiếu lên giường, đồ vật của con trai bị ném lộn xộn trên thảm trải sàn, Kim Trần gấp quần áo của cả hai, trên lưng còn cống một bé gấu dính người. Hình bóng nom như đôi gấu gấn bó của hai người phản chiếu trên tường, thoát trông vô cùng ấm áp và ngọt ngào...

Sáng hôm sau, Ô Mẫn đứng trước cửa với bản mặt bất mãn, u oán dòm Kiều Mạt:

“Điện hạ, tôi không thể rời xa ngài, tôi là trợ lý của ngài, ngài đi đâu cũng phải dẫn tôi theo.”

Kiều Mạt cười hì hì: “Ô Mẫn, ta cho ngươi nghỉ đông.” Dứt lời, Kiều Mạt nhìn thấy cú mèo nhỏ đứng trên vai Ô Mẫn đang nghiêng đầu cọ tai hần.

Kiều Mạt nghiêng đầu nghĩ rồi bảo: “Bằng không lần này ngươi xin nghỉ kết hôn luôn đi?”

Ô Mẫn: ...

Kiều Mạt cười nói: “Ô Mẫn, lần này ta với Kim Kim là thế giới hai người, ngươi đi chỉ tổ làm bóng đèn.”

Ô Mẫn nói khê: “Điện hạ, bây giờ Kim tổng vẫn không được, lỡ gặp phải ma vật gì, có tôi ở đó...”

Kiều Mạt cười chọc Ô Mẫn: “Rồi ngươi nhanh chóng rụt vào mai à?”

Ô Mẫn ghen lời, nghĩ nghĩ, mình quả nhiên thường xuyên làm vậy.

“Được rồi, Ô Mẫn, yên tâm đi, ta không còn là đứa trẻ ba bốn trăm tuổi nữa, ta sẽ bảo vệ tốt bản thân... và Kim Kim.” Kiều Mạt cất giọng sắc mùi tự tin, hai mắt sáng lấp lánh, đoạn giờ tay tạo thế đại lực sĩ, hỏi:

“Ái tình sẽ ban cho người ta sức mạnh hùng hậu, cảm nhận được cơ bắp cánh tay của ta không?”

Ô Mẫn: ...

Kim Trần xuất hiện phía sau Kiều Mạt, một tay kéo va ly, một tay khoác vai Kiều Mạt, nhướn mày nhìn Ô Mẫn:

“Tôi không được?”

Ô Mãn: ...

Cú mèo nhỏ trên vai Ô Mãn trông thấy Kim Trần thì thân thể bất giác run lên, rụt ra sau gáy Ô Mãn. Ô Mãn thấy ánh mắt sắc bén như đao của Kim Trần, lập tức nghiêm túc bảo Kiều Mạt:

“Điện hạ, chúc thuận buồm xuôi gió, dù sao đoàn phim cũng không có việc gì. Mấy bữa trước Đỗ Thanh Học gọi điện nói ngài quay phim xong thì cứ nghỉ ngơi, ngài và Kim tổng đi trăng mật vui vẻ, chơi thật đã, mọi công việc ở đây cứ giao tất cho tôi, tôi cũng sẽ báo với Nhị thái tử bên kia một tiếng, tạm biệt.”

Nói rồi Ô Mãn quay lưng bước đi thật lẹ.

Kiều Mạt kinh ngạc dòm bóng lưng phóng đi như sao xẹt của Ô Mãn, quay sang nói với Kim Trần:

“Kim Kim, vẫn là anh lợi hại, em nói cả buổi chả xi nhê, anh há miệng thốt ba chữ đã hạ gục được anh ta.”

Kim Trần cười mà không đáp, kéo hành lý và Kiều Mạt đi thẳng đến sân bay.

Thời điểm máy bay cất cánh, hoàng tử nhỏ vẫn đắm chìm trong nụ hôn ngọt lịm của Kim Trần như trước đây, trong lòng ôm ấp khát khao và chờ mong đối với thế giới hai người lần này, muốn cùng bơi lội và nghỉ mát với Kim Kim nha, không chừng sẽ có cơ hội play trong nước ấy chứ.

Mới nghĩ đã thấy hơi hơi kích động rồi!

Cảm nhận được hơi thở của Kim Trần, Kiều Mạt khẽ cong môi, cảm giác hạnh phúc trĩu nặng trào dâng trong lòng, cậu lặng lẽ vươn tay nắm chặt bàn tay Kim Trần, mười ngón tay đan vào nhau. Kiều Mạt cảm thụ nhiệt độ nơi bàn tay hần, trái tim cũng ngọt như đồng donut trên bàn.

Nắm tay cả đời, sánh bước đến già.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Chân Thân Tại Bờ Biển Mạnh Khí Trắc Lậu

Vừa xuống máy bay, Kiều Mạt đã cảm nhận được hương vị biển cả tươi mát trong không khí phả vào mặt. Hải Thành là một trong số ít thành thị không nhiễm khói bụi, Kiều Mạt nghe thấy mùi nước biển thân thuộc, tâm trạng phấn khích như đứa trẻ.

Hai người ngồi trên xe đưa rước của sân bay, xuất phát đến làng du lịch ven biển. Xe chạy tới một bến tàu, Kiều Mạt theo Kim Trần và tài xế lên một ca nô. Nửa tiếng sau, ca nô đến một hòn đảo nhỏ.

Bấy giờ Kiều Mạt mới biết cái gọi là “đặt một làng du lịch ven biển” của Kim Trần kỳ thực chính là bao trọn một hòn đảo. Tài xế đưa hai người đến biệt thự nghỉ mát xong thì rời đi, thế là trên đảo chỉ còn Kim Trần và Kiều Mạt.

Hòn đảo không lớn, cả đảo chỉ có vài ba biệt thự nhỏ, còn lại toàn bãi cát. Kiều Mạt hưng phấn lượn một vòng trong biệt thự, đoạn lao vào lòng Kim Trần, nói:

“Kim Kim, trong tủ lạnh có quá trời thức ăn luôn, nhưng em không biết nấu.”

Kim Trần vỗ mông Kiều Mạt, cười bảo: “Đói cũng không đến phiên em.”

Kiều Mạt cười cong cả mắt: “Biết Kim Kim hiền huệ nhất mà.”

Kim Trần khẽ siết vòng tay đang ôm eo Kiều Mạt, cúi đầu thì thầm vào tai cậu:

“Nếu còn xài từ lung tung thì từ hình em ngay tại đây luôn, dù sao ở đây cũng không có ai.”

Nghe vậy, hai mắt Kiều Mạt liền sáng rực, hỏi Kim Trần: “Kim Kim, trên đảo chỉ có hai mình thôi hả?”

Kim Trần gật đầu: “Trong vòng một tuần sẽ không có người nào ở khách sạn tới đây, nếu cần gì có thể gọi điện cho nhân viên, họ sẽ phái người đem đến.”

Kiều Mạt gật gù đầu, trên mặt lộ vẻ chờ mong.

Kim Trần sắp xếp hành lý, làm cơm trưa cho hai người. Sau khi ăn uống no đủ, Kiều Mạt rủ Kim Trần tới bãi cát ven biển.

Trời quang vạn dặm, bầu trời xanh thẳm và nước biển xanh lam hòa thành một thể hoàn chỉnh, chỉ có thể loáng thoáng trông thấy đường phân cách tại chốn chân trời xa xa, gió biển nhẹ nhẹ xen lẫn ánh mặt trời ấm áp phát qua hai má, khiến người ta cảm thấy dễ chịu mà thư thái.

Rời xa phố thị huyên náo tiếng người, trên bờ biển chỉ có âm thanh sóng vỗ bờ và tiếng kêu của những chú chim biển thỉnh thoảng bay qua. Kiều Mạt và Kim Trăn đều chỉ mặc quần bãi biển, dưới ánh mặt trời, Kiều Mạt ngắm cơ bụng và cơ ngực màu mạch của Kim Trăn, hai mắt cứ gọi là sáng lấp lánh.

Thấy dáng vẻ của Kiều Mạt, Kim Trăn nhớ tới lần gặp nhau đầu tiên của hai người tại Kim Điện, khi ấy Kiều Mạt cũng chảy nước miếng với mình như vậy. Kim Trăn không khỏi cong môi cười, dù thế nào cũng chẳng ngờ nổi tiểu diễn viên mà mình cho rằng vừa mê trai vừa ngu ngốc chỉ sau mấy tháng ngắn ngủi đã trở thành người quan trọng nhất đời mình. Ngắm nụ cười đơn thuần mà hăng hái của cậu, cõi lòng Kim Trăn chứa chan cảm giác thỏa mãn và tràn đầy chưa từng có.

Hắn nằm trên ghế, vừa khoan khoái sưởi nắng, vừa nhìn Kiều Mạt chạy tới lẫn đi trên bãi cát như bé cún vui vẻ.

Khiến con người đơn thuần trước mắt có được niềm vui giản đơn chính là niềm hạnh phúc lớn nhất của mình.

Sau nửa tiếng lẫn lộn trên cát, Kiều Mạt rút cuộc thờ hồn hên chạy về bên Kim Trăn, dang chân ngồi trên đùi hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt hàm chứa chút thần bí và thấp thòm.

“Kim Kim...” Kiều Mạt chống hai tay trên bụng Kim Trăn, trên mặt có vài phần do dự.

Kim Trăn tháo kính mắt, nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Kiều Mạt, dù gấp nhưng vẫn ung dung nhíu mày, chờ câu tiếp theo.

“Kim Kim, em... em biến thân cho anh xem được không?” Kiều Mạt dè dặt quan sát ánh mắt Kim Trăn.

Kim Trăn nhìn điệu bộ thận trọng dè dặt của Kiều Mạt, không khỏi hơi khó hiểu, bèn hỏi:

“Biến thành thần thú à?”

Kiều Mạt gật đầu, sắc mặt khá nghiêm trọng: “Bản thể của em là rồng, dài hơn hình người nhiều, hơn nữa Đại long tộc em khí phách ngời ngời, em lo...”

Kim Trăn thích thú hỏi: “Lo cái gì? Sợ bị người khác thấy hả? Yên tâm đi, trên đảo không còn ai khác đâu.”

Kiều Mạt lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn Kim Trăn đượm chút âu lo: “Em lo dọa đến anh.”

Kim Trăn: ...

Kiều Mạt nói tiếp: “Lỡ anh không thích hình dáng của em, không cần em nữa thì phải làm sao.”

Kiều Mạt vừa nói vừa cúi xuống gục lên ngực Kim Trăn, hai tay ôm vai hắn làm nũng, má cọ lên ngực hắn, than thở:

“Nếu hù anh chạy mất thì em biết đi đâu tìm một hiền...”

Lời chưa nói xong, Kiều Mạt đã cảm thấy bên hông bị siết chặt, Kim Trăn dùng ngón tay捏 hai cái không nặng không nhẹ tỏ ý cảnh cáo ở phần thịt mềm dưới xương sườn của cậu. Kiều Mạt ngậm miệng ngay tắp lự, ngẩng đầu hôn hôn cằm Kim Trăn để lấy lòng.

Bấy giờ Kim Trăn mới hải lòng buông tay ra, xoa xoa tóc Kiều Mạt, trầm giọng nói:

“Yên tâm đi, không cần biết em là người hay thú, anh đều có thể đề chặt, chạy không được.”

Kiều Mạt nghe vậy thì bữu môi bất mãn: “Anh không biết uy nghiêm của Đại long tộc em...”

Đang nói chuyện thì ngẩng đầu đối diện với ánh mắt như cười như không của Kim Trăn, Kiều Mạt chợt cảm thấy bản thân trước mặt Kim Trăn đã sớm chẳng còn uy nghiêm gì nữa rồi, cậu im lặng thờ dài, chấp nhận hiện thực, đồng thời âm thầm thề với lòng rằng nhất định phải phô bày tư thế oai hùng của mình, khiến Kim Kim nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Hoàng tử nhỏ nhảy khỏi người Kim Trăn, đứng trên mặt đất, lột quần bãi biển và quần bơi xuống, thân thể trần trụi tạo dáng khoe cơ ngực khỏe đẹp với Kim Trăn, cất giọng tràn ngập ý chí chiến đấu:

“Kim Kim, anh nhìn kỹ nha.”

Kim Trăn cười ngắm thân thể Kiều Mạt, gật đầu.

Kiều Mạt sải bước ra bờ biển, vọt lên không trung bằng tư thế cá nhảy, thân thể tạo thành đường cong tuyệt đẹp, đầu chúc xuống biển.

Kim Trăn ngồi thẳng người, nhìn từng đợt sóng trên mặt biển thì nhau đánh vào bờ. Kiều Mạt xuống nước xong thì không có động tĩnh nữa.

Chừng một phút sau, Kim Trăn thấy trên mặt biển dần dần xuất hiện một lốc xoáy, tiếp theo, một tia sáng lam chiếu lên từ dưới nước, hòa với sắc trời và

biến tạo thành ánh sáng rực rỡ. Phút chốc, một luồng sáng bạc cũng nhảy ra khỏi nước, phóng vút lên tận trời.

Kim Trăn ngẩng đầu, nhìn ngân long dài hơn mười thước trên không trung, chỉ thấy ngân long xông thẳng lên trời, bốn chân như sinh ra tường vân, thân thể to như cái thùng được phủ kín vảy bạc, dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang chói lọi, cả thân rồng uốn lượn về phía trước, hướng lên trời, tôn lên bầu trời xanh thẳm, loáng thoáng trông như bức tranh thần diệu.

Ngân long lưu loát lộn mấy vòng trên không, tựa cây bút màu bạc phác họa nên những đường cong lộng lẫy. Sau đó, ngân long dừng giữa không trung và cúi đầu nhìn về phía Kim Trăn trên bãi cát.

Xuôi theo ánh nắng, Kim Trăn hít mát lại, thấy rõ hình dáng của chú rồng, tuy hóa thành hình rồng nhưng thần thái trong mắt hoàng tử nhỏ vẫn y như cũ, ánh mắt trong suốt mà đơn thuần thấp thoáng vài phần khoe khoang và đắc ý. Cậu khẽ lắc lư đầu, khoe cái sừng trên đầu cho Kim Trăn thấy.

Cặp sừng nhỏ hình chữ Y nom chĩa khác nào chạc cây trên đỉnh đầu, lông nhung nhung, điểm tuyết thêm vẻ đáng yêu cho tạo hình vốn uy vũ khí phách, Kim Trăn nhìn mà khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Thấy nụ cười của Kim Trăn, ngân long trên không trung càng thêm hăng hái, bay lên bay xuống hồi lâu, bày ra đủ loại tạo hình độ khó cao, trườn đi nhanh như chớp.

Kim Trăn đứng lên, lẳng lặng ngắm nhìn, ý cười trên mặt ngày càng sâu, quả là một thần thú hoạt bát dễ cưng mà.

Hồi lâu sau, chỉ thấy thân thể ngân long cấp tốc thu nhỏ lại, đồng thời bay nhanh về hướng Kim Trăn. Lúc đến trước mặt Kim Trăn, long thân đã biến thành dáng vẻ dài hơn ba thước, toàn bộ nhỏ đi một cỡ. Cậu đột nhiên nhào lên lưng Kim Trăn, long thủ vắt trên vai hắn, cả thân mình quấn quanh hắn hai vòng, đuôi cuốn chặt một chân hắn —— chả cần biết là người hay rồng, tư thế lão thụ bàn căn ngàn năm vẫn thế.

Kim Trăn đưa tay sờ lớp vảy trên thân rồng, lạnh ngắt mà trơn bóng, đoạn hắn nghiêng đầu dòm cái đầu rồng đang ghé trên vai mình, tiểu ngân long khẽ lắc lư đầu, không ngừng cọ cọ cổ hắn, cái sừng chữ Y cả lên trán hắn ngửa ngửa.

Kim Trăn vuốt ve sừng của tiểu ngân long, khi đầu ngón tay chạm đến phần chẽ, tiểu ngân long cũng phát ra tiếng rên thoải mái, hơi hít mát, khoan khoái dùng sừng cọ xát lòng bàn tay hắn. Ngón tay Kim Trăn men theo sừng vuốt xuống dưới, lướt qua vành tai nhọn nhọn, lông bờm mềm mượt sau cổ, hai sợi râu dài trên miệng...

Tiểu ngân long hưởng thụ âu yếm của Kim Trăn như đứa trẻ đang làm nũng, ngón tay hắn trượt xuống cằm, xoa cổ cậu. Khi ngón tay đụng đến chỗ ba tác dưới hàm, thân thể tiểu ngân long bỗng cứng lại một thoáng, trong mắt xẹt qua tia đề phòng, nhưng tia sáng sắc bén như phản xạ có điều kiện này chỉ dừng trong mắt cậu nửa giây, rồi ánh mắt lại sáng rõ như trước.

Nhưng Kim Trăn vẫn cảm nhận được thân rồng đang quấn trên người có chút cứng ngắc, chỉ thấy tiểu ngân long nhìn hắn, ánh mắt trong suốt mang theo vài phần nghiêm túc, cậu hơi duỗi người ra, ngẩng đầu lên, triển hiện toàn bộ phần cổ của mình trước mặt hắn.

Lúc này Kim Trăn mới phát hiện đầu ngón tay của mình đụng phải một miếng vảy đặc biệt có hình dạng khang khác những miếng khác.

Thấy vậy, Kim Trăn lập tức vỡ lẽ, miếng vảy này chính là nghịch lân của rồng trong truyền thuyết, thường là điểm yếu của rồng. Trong lòng Kim Trăn bỗng trào dâng niềm xúc động, hắn nhớ tới lời Kiều Mạt từng nói với mình: không bao giờ muốn giấu giếm anh bất kỳ chuyện gì nữa.

Biểu hiện giờ phút này tiểu ngân long đã chứng minh hết thảy, cậu phơi bày tất cả trước mắt người yêu dấu, tình yêu và tín nhiệm của cậu khiến trái tim Kim Trăn được sưởi ấm, hắn dờn ngón tay, bàn tay chuyển qua phủ lên phần gáy của tiểu ngân long, nhẹ vỗ về lông bờm mềm mại. Thân mình cứng đờ của tiểu ngân long dần mềm đi, cậu uốn éo một cách thoải mái, thè lưỡi liếm má Kim Trăn thật mạnh, nước miếng ướt ướt dính đầy sườn mặt hắn.

Kim Trăn: ...

Tư thế mới: rửa mặt.

Tiểu ngân long lại hơn hờ tiếp tục quấn Kim Trăn liếm tới liếm lui, mãi đến khi mặt mũi tóc tai hắn được gột rửa một lần, hắn mới bình tĩnh vỗ vỗ tiểu long bảo:

“Biến về đi.”

Tiểu ngân long hưng phấn gật gật đầu, cuối cùng thè lưỡi liếm ngang miệng Kim Trăn.

Kim Trăn: ...

Giỏi lắm, cả răng cũng đánh luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khôi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Câu Chuyện Mỹ Nhân Ngư Rất Đỗi Bi Thương

Sau đó, tiểu ngân long vọt khỏi người Kim Trăn, bay lên giữa không trung, quay cuồng vài vòng trên đầu hắn, thân thể tỏa ra ánh sáng màu lam nhạt, từ từ biến hình.

Kim Trăn ngẩng đầu nhìn cậu, đưa hai tay ra, vài giây sau, Kiều Mạt toàn thân trần trụi giáng xuống từ trên trời, rơi thẳng vào lòng Kim Trăn.

Kiều Mạt ôm cổ Kim Trăn, đẩy hắn ngã xuống bãi cát, cưỡi trên eo hắn, hai cánh tay xếp chồng trước ngực hắn, mặt kề sát chóp mũi hắn, cười khanh khách hỏi:

“Kim Kim, em ngầu không? Ngầu không? Cảm nhận được uy nghiêm của Đại long tộc em không?”

Lúc này, may mà cái đuôi sau mông Kiều Mạt đã rút hẳn về, bằng không nhất định sẽ lắc đến rung bành bạch cho coi...

Kim Trăn ngấm mái tóc mềm mềm của Kiều Mạt, nhớ tới hai chạc cây nhỏ trên đầu cậu, trong mắt liền dâng lên ý cười, đáp:

“Nếu lớn thêm tí nữa thì uy nghiêm rồi, giờ còn hơi ngắn nhỏ.”

Nghe thế, mặt hoàng tử nhỏ thoát cái đỏ muốn rỉ máu, cậu vui đầu vào cổ Kim Trăn, oán giận nói:

“Em biết ngay anh sẽ chọc em không bị bằng anh mà, nên mới mãi không dám cho anh biết thân phận thật đó, đúng là ném sạch mặt mũi Đại long tộc rồi...”

Kim Trăn: ...

Hình như sai sai chỗ nào thì phải?

Hoàng tử nhỏ gục trên người Kim Trăn, tự mình nói tiếp:

“Thiệt ra em còn lâu mới ngắn nhỏ, đã thuộc loại trung bình trong chủng tộc loài người rồi, ngược lại là anh đó, rõ ràng là phạm nhân, vì quái gì lại mọc ra cây nấm bị dừ vậy...”

Kim Trăn: ...

Quả nhiên sai rồi.

“Mỗi lần bắt đầu đều chẳng thoải mái tí nào, làm nhiều lần như vậy mà vẫn khó thích ứng với kích cỡ của anh, nếu anh có thể tự do không chế kích cỡ bộ phận cơ thể giống em thì hay biết mấy...”

Hoàng tử nhỏ đang lải nhải một mình, thì chợt cảm thấy cả người bị lật lại, thoáng cái cậu và Kim Trăn đã đổi vị trí cho nhau.

Kiều Mạt nằm trên đất, lưng áp sát bãi cát mềm, giương mắt nhìn Kim Trăn trên người mình. Ngược nắn nên Kiều Mạt không thấy rõ vẻ mặt của Kim Trăn, song giọng nói mang theo vài phần biếng nhác và nguy hiểm lại rơi vào tai cậu.

“Ồ? Hóa ra mỗi lần bắt đầu đều không thoải mái à, sao em không nói sớm?”

Kiều Mạt bĩu môi, nói nhỏ: “Đúng vậy đúng vậy, cho nên từ nay tội mình vẫn nên không chế số lần...”

Kim Trăn nghe xong thì cười khẽ, cúi đầu thì thầm bên tai Kiều Mạt:

“Nếu chê kỹ thuật của anh kém, vậy càng nên luyện nhiều một chút, quen tay hay việc.”

Kiều Mạt nghe vậy thì tròn mắt, cảm giác được ngón tay Kim Trăn đang thăm dò dưới thân mình, hoàng tử nhỏ biết mình lại tự đào hố rồi.

Trời xanh, mây trắng, chim biển kêu khẽ, trên bầu trời phong cảnh vô hạn.

Biển xanh, hoa sóng, thân thụ hát vang, trên bãi cát cánh xuân vạn chủng.

...

Một tiếng sau, Kiều Mạt tựa vào ngực Kim Trăn, mặt đến nỗi không nâng nổi đầu, toàn thân giống như bị ép khô và đào rỗng, trong đầu hiện lên một suy nghĩ kỳ quái:

Kim Kim nhất định là tốt nghiệp đại học Blue Shit của Trung Quốc rồi...

**đại học Blue Shit: trường kỹ thuật Lam Tường của TQ, đây là trường tư nhân khá tai tiếng ở TQ, ‘lam’ là ‘blue’, ‘tường’ là cách gọi ‘phân (shit)’ trên internet của dân mạng TQ*

Kim Trăn lại ra chiều thỏa mãn, vừa xoa bóp thân thể cho Kiều Mạt, vừa hưởng thụ ánh nắng và gió biển dễ chịu.

Hai người ngọt ngào nằm trên bãi cát nguyên buổi chiều, mãi tới khi mặt trời ngả về Tây. Nước biển bị ánh chiều tà hoàng hôn nhuộm thành màu vàng kim, lại là một khung cảnh lộng lẫy khác. Trong gió biển dần xen lẫn hơi lạnh, Kim Trăn lấy khăn tắm bên cạnh đắp cho mình và Kiều Mạt, hai người vai kề vai cùng thưởng thức cảnh mặt trời lặn tuyệt đẹp trên biển.

Thủy triều chậm rãi dâng lên, từng đợt sóng tràn tới, càng ngày càng gần, cuối cùng xối lên mép bàn chân hai người.

Kiều Mạt rúc trong lòng Kim Trăn như mèo con, hai bàn chân buồng bình đập lên sóng và lưu lại bọt nước trắng xóa, cậu nhìn đường chân trời đàng xa, cười nói với Kim Trăn:

“Kim Kim, Long cung nhà em nằm ngay dưới biển đó, nhưng cách chỗ này xa lắm, chờ mai một có cơ hội, em dẫn anh về Long cung được không? Mẫu hậu chắc chắn sẽ thích anh.”

Kim Trăn cúi đầu nhìn Kiều Mạt, hỏi: “Tại sao?”

“Vì mẫu hậu mê trai đẹp lắm, anh đẹp vậy mà, bà nhất định sẽ thích anh.” Kiều Mạt đã tính trước câu trả lời, sau đó cậu lại nhíu mày: “Có điều Long cung nằm dưới đáy biển, cơ thể nhân loại không xuống nổi chỗ sâu vậy đâu.”

Kiều Mạt dòm dòm hai chân Kim Trăn: “Không sao, đến lúc ấy em biến ra đuôi rồi ôm anh cùng xuống luôn.”

Kim Trăn không nhịn được cười: “Té ra em còn biến thành mỹ nhân ngư được à? Liệu sáng mai có tan thành bọt biển rồi quay về không?”

“Mỹ nhân ngư? Đó là cái gì? Sao lại tan thành bọt biển?” Hoàng tử nhỏ tròn xoe mắt, tò mò nhìn Kim Trăn.

Bấy giờ Kim Trăn mới ý thức được truyện cổ tích mỹ nhân ngư không có cùng hệ thống văn hóa với thần thoại Long cung của Kiều Mạt. Nhìn ánh mắt ngập tràn hiếu kỳ của người trong lòng, Kim Trăn ho khan có chút cứng nhắc, bắt đầu kể chuyện về mỹ nhân ngư cho cậu nghe.

“... Công chúa mỹ nhân ngư ngắm gương mặt say ngủ của hoàng tử, cuối cùng không xuống tay. Đến hừng đông, cơ thể cô dần biến thành bọt biển trong suốt, chậm rãi tan biến giữa lòng đại dương. Hoàng tử tỉnh lại, lo lắng tìm kiếm mỹ nhân ngư, nhưng rốt cuộc vẫn tìm không thấy cô.”

Giọng Kim Trăn từ từ dừng lại, Kiều Mạt lại ngơ ngác nhìn hấn, mãi sau mới hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, không có sau đó. Mỹ nhân ngư biến mất, hoàng tử và cô gái kia chung sống bên nhau.” Kim Trăn đáp.

Kiều Mạt kinh ngạc muốn rớt tròng mắt, cất giọng khó tin:

“Tại sao lại như vậy? Người hoàng tử thích rõ ràng phải là mỹ nhân ngư chứ, hai người thích nhau sao có thể cứ vậy chia xa?”

Kim Trăn ôm chặt vai Kiều Mạt, kiên nhẫn giải thích: “Tiểu Cửu, không phải tất cả những đôi yêu nhau đều có thể đến với nhau, mỗi người đều sẽ gặp phải đủ loại khó khăn và lực cản, có khi chỉ một hiểu lầm nhỏ xíu cũng hủy diệt tình cảm của hai người.”

Kiều Mạt quay lại ôm chặt cánh tay Kim Trăn, ra chiều khẩn trương:

“Kim Kim, em sẽ không biến thành bọt biển bay đi đâu.”

Kim Trăn: ...

“Nếu anh dám đi ngoại tình như tay hoàng tử kia, em sẽ tóm anh về đánh một trận như từ, hừ hừ, sau đó tới chỗ anh cả mượn lòng hưởng dương bạch tuộc nhốt anh lại, xem anh còn dám lén phét với đứa khác không.”

Kim Trăn: ...

Cái năng lực ảo tưởng thể vai mới thần kỳ làm sao.

Kiều Mạt tiếp tục căm giận nói: “Không được, như vậy vẫn hiền quá, nếu anh dám thông đồng với đứa khác, em sẽ... sẽ... sẽ biến anh thành bọt biển rồi ném vào bồn tắm của em”

Kim Trăn ôm lấy eo Kiều Mạt, bế cậu đặt lên đùi mình, cười bảo:

“Bồn tắm à, chỗ tốt nha.”

Dứt lời, Kim Trăn hôn Kiều Mạt thật sâu, hai người ôm nhau nằm trên cát, sóng biển cọ rửa thân thể quần quýt của cả hai, ánh chiều hoàng hôn chiếu lên người họ, hình bóng kéo dài trên cát kiêu diễm mà ấm áp.

Kỳ nghỉ phép hạnh phúc cứ thế mở màn bằng một lần play bãi cát và câu chuyện cổ tích, cuộc sống trên đảo nhỏ của Kiều Mạt trôi qua cực kỳ vui vẻ, sáng mỗi ngày thức dậy cùng Kim Trăn xong thì ra biển chơi, chơi ra kích tình thì hợp thể bất cứ lúc nào, trong biển, trên cát, cạnh tảng đá, dưới tàng cây

dừa... Chỉ cần là nơi thấy được, thì đều có dấu vết trên miền hai người để lại.

Mấy ngày nay, kỹ thuật của Kim Trăn đột nhiên tăng mạnh, tiến bộ vượt bậc, hoàng tử nhỏ tò về hết sức hài lòng, bót đau hơn, mặt cũng sung sướng. Nom dáng vẻ hớn hơ của Kiều Mạt, Kim Trăn cân nhắc xem tương lai có nên chọn địa phương ven biển định cư hay không.

Hiềm nỗi chuỗi ngày hạnh phúc luôn trôi qua cực nhanh, tình huống ngoài ý muốn luôn kéo đến đột ngột.

Sáng ngày thứ năm trong kỳ nghỉ của hai người, khi Kiều Mạt còn vui trong lòng Kim Trăn mơ đẹp, thì bỗng xảy ra đất rung núi chuyển, toàn bộ hòn đảo giống như bị lay động thật mạnh.

Kiều Mạt và Kim Trăn không hên mà cùng tỉnh lại.

“Động đất?” Kiều Mạt mơ màng dụi mắt, ngái ngủ dòm ra ngoài cửa sổ. “Sao năm nay lắm động đất dữ vậy.”

Ánh mắt Kim Trăn trở nên khá nghiêm trọng, hần cảm giác được con động đất này tựa hồ truyền tới từ phương Bắc, nước biển ngoài cửa sổ cũng bắt đầu không bình tĩnh, từng luồng sóng cuộn cuộn lao đến, chân trời xa xa dường như dâng lên một đường trắng.

“Sóng thần.” Kim Trăn nhướng mày, lập tức kéo Kiều Mạt.

“Mau thu dọn ít đồ đạc tùy thân, chúng ta chạy nhanh khỏi nơi này.” Kim Trăn cấp tốc xuống giường.

Kiều Mạt mờ mịt mặc quần áo, vừa ngáp vừa nói:

“Kim Kim, không sao đâu, em không sợ sóng thần, anh có thể cưỡi em bay.”

Kim Trăn có chút dở khóc dở cười, nhanh chóng giúp Kiều Mạt mặc quần áo từ tề, kéo cậu đến chỗ ca nô, bảo:

“Em không phải dùng như vậy.”

Ca nô đi với tốc độ cao nhất, hai người rút cuộc về kịp trước khi sóng thần ập tới Hải Thành. Giờ đây Hải Thành cũng đã lâm vào hỗn loạn, trận động đất xuất hiện thành hình này rõ ràng sẽ gây ra sóng thần, cả thành phố tiến hành cảnh giới cấp một, dân chúng ven biển rồi rút dòi lên chỗ cao.

**cảnh giới cấp một: cấp bậc bảo đảm an toàn cao nhất*

Kim Trăn dẫn Kiều Mạt đến một khách sạn tương đối an toàn, lúc này điện thoại của hần cũng đổ chuông.

Kim Trăn xem thử, là Hoắc Lan gọi tới, trong mắt hần thoáng hiện vẻ nghiêm trọng, tiếp theo liền bắt máy.

Hoắc Lan cất giọng khá rối loạn: “Tiểu Trăn, con đang ở đâu? Cảm giác được động đất không?”

“Con đang ở Hải Thành, chấn cảm tương đối mạnh, nhưng kéo dài rất ngắn, chỉ hơn mười giây, có khả năng sẽ dẫn đến sóng thần.” Kim Trăn đáp.

“Con không sao là tốt rồi, nhanh chạy về núi Thanh Viên đi, lần này phong ấn xảy ra vấn đề lớn, hai hành trong ngũ hành bị tổn hại, cũng vì thế mới có trận động đất vừa rồi. Cứ theo đà này, tình hình hang Thanh Viên nguy cấp lắm rồi, ông chú gọi tất cả con cháu Kim gia mau chạy về núi.” Hoắc Lan lo lắng nói.

Kim Trăn trầm giọng bảo: “Dạ, con biết rồi, con sẽ mau chóng chạy về.”

Cúp điện thoại xong, Kim Trăn quay sang dặn Kiều Mạt: “Tiểu Cửu, anh phải về núi Thanh Viên một chuyến, phong ấn trên núi xảy ra vấn đề. Tí nữa anh đặt vé máy bay cho em, về đến nơi cứ ở Bắc Kinh chờ anh.”

Giờ Kiều Mạt đã triệt để thoát khỏi trạng thái mơ hồ, cậu nghe Kim Trăn nói xong thì chớp chớp mắt, bảo:

“Kim Kim, em đi cùng anh.”

Kim Trăn nghe vậy bèn ngẩng đầu nhìn Kiều Mạt, chỉ thấy Kiều Mạt ra chiều dừng cảm mà rằng:

“Kim Kim, em là người đàn ông của anh, chuyện nhà các anh chính là chuyện của em, em đi giải quyết giúp anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Sứ Mệnh Của Kim Gia Rất Quan Trọng

Kim Trăn vốn không muốn Kiều Mạt dính líu vào chuyện này, lần trước lúc đi núi Thanh Viên về, hắn đã ý thức được trong sự kiện phong ấn bị tổn hại có khả năng hàm chứa nguy hiểm lớn. Nhưng thái độ của Kiều Mạt vô cùng kiên quyết, cậu ôm chặt người hắn, tỏ vẻ thà chết chứ không buông tay.

“Kim Kim, hồi trước anh đã bỏ em lại một lần rồi, lần này em tuyệt đối không rời xa anh nữa đâu.”

“Em muốn về cùng anh, không cho em về chứng tỏ anh chốt dạ, hừ hừ. Lỡ anh lại ngủ chung phòng với Trúc Ảnh...”

“Bộ em có cái gì không thể cho người ta thấy hả? Muốn mặt mũi có mặt mũi, muốn thân hình có thân hình, muốn thân phận có thân phận, muốn tu vi có tu vi, anh chạy đi đâu tìm một mỹ nam ưu tú như em để ôm về nhà.”

Kim Trăn: ...

Hai tiếng sau, hai người cùng ngồi máy bay đi Bắc Kinh. Tuy lần này đi vội vàng, không kịp mua donut, song tâm trạng hoảng tử nhỏ lại cực tốt, cậu dựa lên vai Kim Trăn, cười hi hi nói:

“Kim Kim, anh quyết định rất sáng suốt, hiện tại tu vi của em đã cao lắm rồi, không kém ông chú cố đẹp trai kia của anh đâu, em nhất định có thể giúp được việc.”

Nghe vậy, Kim Trăn nghiêm túc quay qua nhìn Kiều Mạt, nói:

“Tiểu Cửu, anh có thể đồng ý dẫn em đi, nhưng em cũng phải đồng ý với anh, đi rồi không được tự tiện mạo hiểm, phải nghe lời anh, không thể ý mình có ít tu vi rồi tùy ý cạy mạnh.”

Kiều Mạt gật đầu, vươn tay ôm cổ Kim Trăn: “Ừm, em sẽ nghe theo anh tất cả.”

Thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của Kiều Mạt, thần kinh căng thẳng của Kim Trăn thoáng thả lỏng. Kiều Mạt cọ lên má Kim Trăn, nói tiếp:

“Kim Kim, nhà anh rốt cuộc đang làm gì vậy? Phong ấn nghĩa là sao? Nói với em được không?”

Kim Trăn đáp: “Dòng họ Kim gia bọn anh tồn tại từ thời thượng cổ tới nay, nhà Kim thị vốn thuộc thời kỳ Hoàng đế, người trong bộ lạc Hiên Viên, sau đại chiến Trắc Lộc, tuy phe Hoàng đế giành được thắng lợi, nhưng tổn thất cũng cực kỳ thảm trọng, trong bộ lạc chỉ còn vài mạch tộc nhân, trong đó có tổ tiên Kim gia. Năm ấy Hoàng đế nhận được sự ủng hộ của Nữ Oa và các Thổ thần, đánh bại phe Ma thần do Xi Vưu cầm đầu, thập đại Ma thần chết mất hơn nửa. Nữ Oa và chúng thần đạt thành hiệp nghị với hai Ma thần trong số đó, buộc họ trú ngụ tại Ma giới, trong vòng vạn năm không được khơi dậy tranh chấp với nhân gian. Đồng thời, vài vị thần tiên cũng hợp lực thiết hạ phong ấn ngũ hành, phong bế lối đi giữa hai giới phàm ma. Sau đó lựa chọn một gia tộc tại nhân gian để bảo hộ phong ấn qua nhiều thế hệ. Nữ Oa chọn tổ tiên Kim gia là người thủ ấn. Từ đó về sau, trong máu của con cháu Kim gia có sức mạnh phong ấn đặc biệt, ngoài ra còn lập nhiều gia quy, mỗi đời chọn một đứa con kế thừa tổ tiên, gánh vác chức trách thủ ấn. Đổi lại, Nữ Oa thiết hạ thần lực che chở trên người bộ tộc Kim thị, nhiều thế hệ Kim gia phồn vinh, quan vận lẫn tài vận đều suôn sẻ không bị cản trở. Cho nên, hậu đại Kim gia căn bản đều là con trưởng làm quan, con thứ thủ ấn.”

Kiều Mạt chớp chớp mắt, bưng tinh đại ngộ: “Hóa ra là vậy, thảo nào nhà các anh lúc nào cũng có tiền.”

Kim Trăn gật đầu, nói tiếp: “Mấy ngàn năm qua, phong ấn vẫn luôn bình yên vô sự, nhưng người nhà họ Kim cũng chẳng dám lơ là, nhiều thế hệ tuân thủ nghiêm ngặt tổ huấn, chọn ra người thừa kế thủ ấn, dốc lòng tu luyện. Trong mấy ngàn năm từng xuất hiện hai vị phi thăng thành tiên, ông chú cố là người có hi vọng phi thăng trong gần hai ngàn năm trở lại đây. Song đến thế hệ này, tình hình phong ấn đã xảy ra biến hóa, vài tháng trước Kim Bác Á đã phát hiện một trụ trong năm trụ phong ấn ngũ hành bị nứt, lần trước anh bị gọi về núi Thanh Viên chính vì chuyện này.”

Sắc mặt Kim Trăn dần trở nên nghiêm trọng: “Ông nội triệu tập cả nhà họ Kim lại, báo cho bọn anh biết tình huống phong ấn không ổn, một khi phong ấn bị phá hủy, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Mấy ngàn năm nay Ma giới luôn nghỉ ngơi lấy lại sức, giấu tài, hiện tại Thần giới Phi Liêm – một trong tam đại Ma vương cầm quyền – là một Ma thần năng lực cực mạnh, thời hạn vạn năm mà hai Ma tôn và Nữ Oa định ra năm xưa đã sắp hết, nếu lối đi giữa hai giới phàm ma bị hủy, ma vật Ma giới sẽ ồ ạt xâm lấn nhân gian, toàn bộ nhân gian sẽ sinh linh đồ sát.”

Kiều Mạt chớp chớp mắt: “Còn Tiên giới mà, yên tâm đi, Tiên giới sẽ không để chuyện này phát sinh.”

Kim Trăn lắc đầu: “Tiên giới quả thực sẽ không ngồi yên bỏ mặc, nhưng người Tiên giới cũng chưa chắc hiểu biết tình hình hiện nay của Ma giới, thắng bại khó nói, huống chi dù Tiên giới gia nhập chiến cuộc, ba giới tiên ma phàm đại chiến, cuối cùng tổn thất lớn nhất vẫn là nhân gian.”

Kiều Mạt nghĩ đến hình người của mình khi so với hình rồng, đứng là yếu ớt không chịu nổi một kích, thế là gật đầu.

Kim Trăn tiếp tục nói: “Hon nữa, lần trước về núi Thanh Viên, Kim Bác Á còn cho bọn anh biết một chuyện, chuyện này chỉ có chương môn nhân thủ ấn thuần khiết mới được biết, ngay cả ông nội cũng không biết, lần này tình huống nguy cấp nên Kim Bác Á mới tiết lộ. Trên núi Thanh Viên có năm trụ đứng, chia ra năm phương, hút linh khí trời đất, hội tụ thần lực ngũ hành. Nơi giao giữa năm trụ chính là hang Thanh Viên, trong hang chính là nơi phong ấn lối đi giữa hai giới phàm ma, Kim Bác Á bảo trong hang còn phong ấn một Ma thần nữa.”

Kiều Mạt kinh ngạc tròn tròn mắt: “Phong ấn mấy ngàn năm á?”

Kim Trăn gật đầu, trong mắt hiện lên tia sáng khác thường: “Ma thần này là Ma tinh trong thập đại Ma thần, tên là Hậu Khanh.”

Kiều Mạt không phát hiện dị sắc trong mắt Kim Trăn, ngược lại thấy đầu óc sáng lên, hỏi:

“Kim Kim, ma khí trong cơ thể anh liệu có liên quan tới Hậu Khanh không? Lễ nào kẻ xâm lấn cơ thể anh chính là hấn? Hóa ra là một trong thập đại Ma thần, hèn chi lợi hại dữ vậy, bị phong ấn còn có thể xâm lấn người khác.”

Kim Trăn ra chiều nghiêm trọng, lắc đầu bảo: “Không phải, tuy giờ anh vẫn chưa biết Hậu Khanh là ai, nhưng trong những đoạn ký ức hỗn độn của anh từng xuất hiện cái tên này, khí tức của hấn tạo cảm giác rất quen thuộc, hoàn toàn khác với nguồn sức mạnh trong cơ thể anh.”

Kiều Mạt nghiêng đầu suy nghĩ: “Nhưng mà, Kim Kim, em nhớ anh từng nói năm anh sáu tuổi đã từng ngắt xiêu trước một hang động trên núi Thanh Viên, kể từ đó thân thể anh cũng xuất hiện dị thường, hang đó chính là hang Thanh Viên đúng chứ? Nếu trong hang phong ấn Ma thần, anh bị Ma thần xâm lấn, cách giải thích này cũng hợp lý mà. Biết đâu chừng Ma thần gì kia đã sớm biến mất rồi, chuyển dời đến cơ thể anh.”

Trên mặt Kim Trăn nhìn không ra dao động cảm xúc, hấn trầm mặc một giây rồi lên tiếng: “Mới đầu anh cũng tưởng thế, song gần đây ký ức trong đầu anh ngày càng rõ ràng, anh cảm thấy chuyện có lẽ không đơn giản như vậy. Hang Thanh Viên là cấm địa của Kim gia, mấy ngàn năm tới nay chưa một ai bước vào, cũng chẳng ai biết tình huống trong hang.”

Kim Trăn thờ dãi: “Bất luận thế nào, anh vẫn cảm giác Ma thần bị phong ấn chắc hấn có quan hệ mật thiết với ký ức trong đầu anh, lần này nếu có cơ hội, anh hi vọng có thể tìm ra chân tướng.” Kiêu Mạt thấy vẻ mặt Kim Trăn thì có chút đau lòng, bèn ôm má hấn hôn một cái, cất giọng làm nũng:

“Kim Kim, không sao đâu, chẳng cần biết trong cơ thể anh có cái gì, em vẫn tin anh chính là anh, chỉ cần anh không quên em là tốt rồi. Chờ việc nhà anh xử lý xong, em sẽ dẫn anh về Long cung, phụ vương chắc chắn có biện pháp xóa ma khí trong người anh, dù phụ vương không biết, anh cả cũng nhất định biết, anh đừng lo.”

Kim Trăn nghe Kiêu Mạt nói xong thì không nhịn được phải hỏi: “Sao nghe cứ như anh cả em giỏi hơn phụ vương em vậy?”

Kiều Mạt cười đáp: “Cũng không phải thế, xét về tu vi đương nhiên phụ vương giỏi hơn, nhưng tính anh cả em hơi kỳ cục, ảnh thích ngâm cứu ba cái phép thuật và đồ vật kỳ quái, nói theo kiểu nhân gian thì ảnh là một... học bá hệ cấm dục cung Xử Nữ.”

Kim Trăn nhú mày: “Dùng từ trôi chảy lắm, có tiến bộ.”

“Ha ha!” Kiêu Mạt vui vẻ rúc vào lòng Kim Trăn, nói tiếp: “Cái lòng bạch tuộc hoa hướng dương mà lần trước em nói với anh chính là một phát minh mới của anh cả, xúc tu bạch tuộc có thể xếp người ta thành đủ loại tư thế, mùi hoa hướng dương lại có thể gây tê thần kinh người, khiến người ta bị nhốt một cách thoải mái bên trong, nhìn có vẻ xài tốt lắm...”

Kim Trăn: ...

Hình như đề tài lại rẽ sang hướng quái gở rồi.

Tiếp đó, Kiêu Mạt lại hào hứng giới thiệu sơ về sáu ông anh khác cho Kim Trăn nghe.

Nghe xong, Kim Trăn lặng thinh giây lát, cảm thấy vẫn nên tự mình giải quyết vấn đề của mình thì tương đối đáng tin hơn. Từ miệng hoàng tử nhỏ là có thể nghe ra, Nhị hoàng tử Ngao Tứ tính tình ngạo mạn thật đấy, nhưng đã xem như bình thường nhất trong mấy ông anh trai...

Nhờ Kiêu Mạt an ủi, âu lo trong lòng Kim Trăn chậm rãi vơi đi đôi chút, hấn trầm ngâm nhìn Kiêu Mạt đang cười hi hi chọc mình vui, cõi lòng âm áp tốt độ, có thể gặp được cậu đúng là phúc đức mình tu luyện mấy đời mới có. Kim Trăn lặng lẽ nắm tay Kiêu Mạt, dịu dàng nhìn cậu, yên lặng nghe cậu nói.

Máy bay thuận lợi đáp xuống sân bay Bắc Kinh, vừa xuống máy bay, chênh lệch hơn mười độ khiến Kiêu Mạt lạnh run cả người. Mới mấy tháng không về Bắc Kinh, Kiêu Mạt đâu ngờ nhiệt độ ở đây đã giảm nhiều dữ vậy, cậu hắt xì ba cái, đang lo không biết có cái thứ tư không thì áo khoác của Kim Trăn đã đắp lên vai cậu.

“Kim Kim, em không cần, em khỏe lắm...” Kiêu Mạt vừa chảy nước mũi, vừa nói với Kim Trăn.

Kim Trăn lắc đầu bất đắc dĩ, không để ý ánh mắt người ngoài, đưa tay choàng vai Kiêu Mạt, lập tức đi ra ngoài.

Người tới đón lại là Hoắc Ly, hấn thấy hình ảnh thân mật của Kim Trăn và Kiêu Mạt thì cau mày, nhìn không ra Kim nhị thiếu thông suốt rồi còn là một tình thánh chung thủy, hấn phải cân nhắc xem có nên mở ván cược với Tổng Tử Dương không mới được.

Lên xe rồi, Hoắc Ly như cười như không nhìn Kiêu Mạt, nói:

“Kiêu Mạt, đã lâu không gặp, thần sắc trông không tệ nhì.”

Kiều Mạt ngơ ngác, ngẩng đầu dòm Hoắc Ly, hỏi: “Anh là ai vậy?”

Hoắc Ly: ...

Kim Trăn nhin cười, nói với Kiêu Mạt: “Hoắc Ly, anh họ anh, ông chủ Xán Tinh.”

Nghe thế, Kiêu Mạt liền ra chiều bưng tỉnh đại ngộ, lập tức tươi cười bảo:

“Té ra là Hoắc tổng nha, tôi nhớ rồi.”

Thấy phản ứng nhiệt tình của Kiều Mạt, trái tim thủy tinh bị đập nát của Hoắc Ly cuối cùng cũng lành lại đôi chút, quả nhiên mình vẫn có sức hấp dẫn. Ngay lúc hần chưa kịp đắc ý xong, giọng Kiều Mạt lại cất lên:

“Hoắc tổng chính là người đàn ông của Vi Vi đúng không, Vi Vi hay nhắc tới anh lắm, bởi tôi mới nói sao nghe quen tai dữ thần.”

Hoắc Ly: ...

Thì ra nhờ ké hào quang của Vi Vi nên mình mới được người ta nhớ kỹ sao.

Trái tim thủy tinh nát thành mảnh vụn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khôi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chàng Dâu Rồng Phải Gặp Ba Mẹ Chồng

Hoắc Ly bị hai câu nói vô tình của Kiều Mạt đã kích, trên đường đi tâm trạng tương đối suy sụp, chả còn hứng bà tám nữa, mà nghiêm túc thuật lại những chuyện gần đây cho Kim Trăn biết.

“Kim Trăn, nghe bảo ông chú có nhà cậu vẫn đang bế quan hà? Gần đây lắm dị tượng như vậy, Kim tổ sư gia đúng là giỏi giữ bình tĩnh ghê ta.” Hoắc Ly nói.

“Lần động đất này, chấn cảm ở Bắc Kinh thế nào?” Kim Trăn phớt lờ câu châm chọc của Hoắc Ly, hỏi.

“Không có cảm giác lớn, chỉ tầm cấp ba cấp bốn, dao động một tí là hết, đa số người không cảm nhận được gì. Nhưng những địa phương nằm ngoài thành phố thì khác hẳn. Lúc anh đến thì nghe nói một ngọn núi ở ngoại thành phía Tây cách đây không xa bị nứt, hên là chẳng mấy ai lui tới chỗ đó nên không có thương vong lớn.” Hoắc Ly đáp.

Kim Trăn gật đầu: “Chắc Kim Bác Á lại mở pháp ấn Kim gia bảo vệ địa khu Bắc Kinh rồi, nếu không thành phố cách núi Thanh Viên gần như vậy, tổn thất chắc chắn cực lớn.”

Nghe vậy, Hoắc Ly khẽ nhướn mày, hỏi Kim Trăn: “Kim Trăn, nói rõ đi, giờ rốt cuộc là tình huống nào?”

Kim Trăn lắc đầu: “Tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết phong ấn do Kim gia bảo hộ xảy ra vấn đề.”

Hoắc Ly cất giọng vẻ oai: “Nhà các cậu bảo vệ cái hang động kia đã mấy ngàn năm, hồi trước cũng không gặp vấn đề gì, sao lại trùng hợp xảy ra chuyện vào thế hệ của cậu vậy, trong hang rốt cuộc có cái gì? Virus Ebola hử? Ha ha, nếu vậy thì cậu nên báo sớm với anh mới phải, anh đầu tư hết tiền vào được phẩm luôn.”

Kim Trăn lạnh lùng liếc Hoắc Ly một cái: “Nếu phong ấn bị hủy, có bao nhiêu tiền cũng chẳng còn mạng mà xài.”

Hoắc Ly nghe xong, tay cầm vô lăng run lên, nghiêm túc nhìn Kim Trăn: “Ghê gớm dữ vậy à?”

Kim Trăn ra chiều nghiêm trọng, không nói gì, sắc mặt Hoắc Ly hơi tái đi.

“Yên tâm đi, có ông chú cố rồi, phong ấn chắc không việc gì đâu.” Kim Trăn nhìn bàn tay run nhè nhẹ của Hoắc Ly, do dự một chút, cuối cùng suy xét đến an toàn của mình và Kiều Mạt nên vẫn lên tiếng an ủi Hoắc Ly, hần cũng không muốn còn chưa tới núi Thanh Viên đã ngòm vì tai nạn xe cộ đâu...

Xe chạy hơn một tiếng thì tới chân núi Thanh Viên.

Kiều Mạt xuống xe, ngẩng đầu nhìn núi Thanh Viên trước mắt, không khỏi thâm kinh hãi, chỉ thấy cả dãy núi bị bao phủ trong sương mù dày đặc màu xám tro, ma khí tràn lan trong không khí, thỉnh thoảng có thể thấy đủ loại hình dáng ma vật ẩn hiện trong sương mù.

“Kim Bác Á thiết hạ kết giới ngoài núi Thanh Viên, những ma vật chui ra từ lối đi có pháp lực không cao, song một khi đến nhân gian cũng sẽ tạo thành uy hiếp khá lớn cho nhân loại, nên bây giờ phải tạm thời nhốt bọn chúng trên núi bằng sức mạnh kết giới.” Kim Trăn lên tiếng, đoạn ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, chỉ thấy màu sương mù còn đậm hơn so với lần trước hần về, hiện tại không thể thấy rõ đoạn từ sườn núi trở lên nữa. Từ nhỏ tới giờ Kim Trăn chưa từng chứng kiến tình huống như thế, khó tránh hơi kinh ngạc.

Hoắc Ly chờ hai người đến chân núi xong thì vội vã bỏ đi, hần không nhìn thấy ma khí trên đỉnh núi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được con ớn lạnh rét buốt đầy khó chịu. Cái cảm giác kỳ dị sau lưng phát lạnh ngay dưới bầu trời quang đãng khiến hần ứa mồ hôi lạnh, lại nhớ tới lời nói trước đó của Kim Trăn, hần càng không muốn nán lại đây thêm một giây đồng hồ nào nữa.

Hoắc Ly đi rồi, Kiều Mạt liền theo Kim Trăn lên đỉnh núi, trên đường đi cậu nắm tay Kim Trăn, vừa đi vừa nhìn ngó khắp nơi, thấy động thực vật mới lạ kỳ quái còn mở miệng hỏi, Kim Trăn kiên nhẫn giải thích cho cậu.

Nếu không phải xung quanh luôn có ma khí bao phủ, thoát trông hai người chả khác nào một đôi tình nhân trẻ đang nắm tay dung dề đi du ngoạn. Nửa tiếng sau, hai người tới sườn núi, lúc ở chân núi Kiều Mạt không thấy rõ hình dáng núi Thanh Viên, lên sườn núi mới phát hiện ở đây có một mảnh đất trống bằng phẳng rất rộng, phía trên xây một tòa kiến trúc na ná chùa miếu.

Tại cổng vào có một tấm bia đá, trên bia viết ba chữ to cứng cáp và mạnh mẽ — Thanh Viên Môn.

Kim Trăn và Kiều Mạt tiếp tục tiến vào trong, trên đài cao tại trung tâm có rất đông người tụ tập, khoảng mấy trăm người, già trẻ đủ cả, và đang tụm năm tụm ba châu đầu nghị luận.

“Đây đều là con cháu ngoại môn và chi thứ của Kim gia, lần này sự việc trọng đại nên Kim Bác Á triệu tập mọi người lên núi.” Kim Trăn bảo.

Kiều Mạt gật gật đầu, dòm đầu người dao động trước mắt, không khỏi cảm thán: Không ngờ dòng họ Kim gia đông đúc dữ vậy, dân số trần gian đúng là nhiều ghê.

“Tiểu Trăn, con về rồi hả?” Phía sau hai người vang lên một giọng nữ ôn hòa.

Kim Trăn quay đầu, đối diện với Hoắc Lan đang đi tới.

Gò má Hoắc Lan hóp đi thấy rõ, sắc mặt cũng hơi mõi mệt.

Kim Trăn nhìn mẹ mình bằng ánh mắt hiền hòa hiếm thấy, hấn gật đầu, hỏi Hoắc Lan:

“Những người khác đến đủ rồi ạ?”

Hoắc Lan vén sợi tóc trên trán, đáp:

“Tình huống lần này khẩn cấp, Bác Á triệu tập mọi người lên núi, ông nội với ba con đang ở đại sảnh, con muốn qua xem thử không?”

Kim Trăn đưa mắt nhìn một cánh cửa đá lơ lửng trên sườn núi, mở miệng hỏi:

“Ông chú cố vẫn chưa xuất quan sao mẹ?”

Hoắc Lan: “Chắc là hôm nay thôi, mẹ không hiểu chuyện tu luyện, nhưng nghe Bác Á nói hình như ông chú đang trong giai đoạn thăng cấp máu chốt, hôm nay có khả năng đại công cáo thành.”

Nói xong, Hoắc Lan dời mắt sang Kiều Mạt bên cạnh Kim Trăn, đoạn ngó xuống một chút, thấy mười ngón tay giao nhau của cả hai thì trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc.

Kim Trăn thấy thế thì khẽ nắm tay Kiều Mạt, nói với Hoắc Lan:

“Mẹ, đây là Kiều Mạt, chính là người bạn mà mẹ từng hỏi con.”

Trên mặt Hoắc Lan hiện lên vẻ nghi hoặc sâu sắc, nhìn chăm chăm tay hai người hồi lâu, tiếp theo trong mắt ánh lên chút ngờ ngợ, bèn giương mắt nhìn Kim Trăn với ý thăm dò.

Kim Trăn nghênh đón ánh mắt bà, ra chiều kiên định mà rằng: “Chờ việc lần này xong xuôi, tụi con sẽ ra nước ngoài kết hôn.”

Hoắc Lan tái mặt, trong mắt toát ra vẻ kinh hãi không tin nổi, hỏi:

“Tại sao, tại sao lại vậy, Tiểu Trăn, con thích đàn ông hả?”

Ánh mắt Kim Trăn hơi lóe lên, hấn quay đầu nhìn Kiều Mạt, nghiêm mặt đáp:

“Con chỉ thích cậu ấy.”

Hoắc Lan giống như bị tin tức đột ngột này nện vào đầu đến choáng váng, bà đỡ thái dương, thân mình khẽ lung lay.

Kiều Mạt thấy thế, lập tức kéo cái ghế qua, Kim Trăn dìu Hoắc Lan ngồi xuống.

Hoắc Lan khép hờ hai mắt, hít thở sâu hồi lâu, khó khăn lắm mới kéo huyết áp đang tăng vù vù xuống thấp một chút. Bà xoa xoa ấn đường, lần thứ hai mở mắt thì đã khôi phục vẻ bình tĩnh ban đầu, đoạn nhìn Kiều Mạt và Kim Trăn, nói:

“Tiểu Trăn, lần trước về nhà con đồng ý với ba con là sẽ mau chóng kết hôn, chẳng lẽ ý con là kết hôn với cậu ta?”

Kim Trăn gạt đầu, ánh mắt cương quyết tỏ rõ thái độ.

Hoắc Lan thở dài thườn thượt: “Con cũng biết mục đích ba con hi vọng con kết hôn là gì đúng chứ?”

Kim Trăn trầm giọng đáp: “Con biết, ba truyền vị trí gia chủ nhà họ Kim cho anh, mà Kim Bác Á lại không chấp nhận con gia nhập Thanh Viên môn, ba muốn con có thể nhanh chóng kết hôn sinh con, thừa kế nhất mạch truyền thừa của Thanh Viên môn.”

Hoắc Lan ra chiều bức thiết: “Nếu con đã biết, vì sao còn muốn tìm...”

Kim Trăn vươn tay đỡ lưng Hoắc Lan, trấn an bà: “Mẹ ơi, con hiểu mà, từ nhỏ đến giờ mẹ luôn thương con hơn, còn ba tuy ngoài miệng không nói, nhưng con có thể cảm nhận được ba quan tâm con không kém gì anh. Hiện tại Kim Bác Á khẳng khái không đồng ý con gia nhập Thanh Viên môn, ba cảm thấy con bị thiệt, song lại không cách nào phản bác, nên ba hi vọng người cuối cùng kế thừa nhất mạch Thanh Viên môn vẫn là con cháu của con, thành ra mới đề nghị con mau kết hôn.”

Hoắc Lan kinh ngạc nhìn Kim Trăn, đưa con út trầm mặc hưởng nội lần đầu tiên mở rộng lòng mình đến thế, khiến bà sùng sốt mà xúc động.

Kim Trăn nói tiếp: “Đời thành trước kia, có lẽ con sẽ nghe theo sắp xếp của mọi người, dù con không biết Kim Bác Á phán đoán có chính xác hay không, nhưng trong cơ thể con có ma khí là sự thật không thể chối cãi, vốn đã không thích hợp gia nhập Thanh Viên môn. Nếu con cháu con là người bình thường, vậy con xem như đã hoàn thành sứ mệnh hậu đại của Kim gia, có điều, tình huống giờ khác rồi.”

Ánh mắt Kim Trăn dừng trên người Kiều Mạt bên cạnh, Kiều Mạt chớp mắt, nhìn mặt hấn chăm chú.

Trong mắt hấn ánh lên vẻ dịu dàng, nét mặt thoáng cái mềm đi thấy rõ.

Lần đầu tiên Hoắc Lan bắt gặp biểu cảm này trên mặt Kim Trăn, kiềm lòng chẳng dụa mà tròn to mắt. Nó... Có đúng là thằng con út cool ngầu cả ngày đen mặt của mình không vậy? Đây mà là bị ma vật ám cái gì, có mà bị tinh thánh nhập xác đúng hơn...

Kim Trăn chẳng kiêng dè gì nữa, tiếp tục nói: “Mẹ, con chỉ muốn sống an ổn bên Tiểu Cửu thôi, nếu mọi người thật lòng muốn tốt cho con thì hãy chúc phúc cho bọn con đi. Còn vấn đề hậu đại Kim gia, con bàn bạc xong với anh rồi, chuyện sinh con để cái giao tất cho anh ấy——anh ấy rất sẵn lòng. Đổi lại, con có thể từ bỏ quyền thừa kế tất cả mọi mặt của Kim gia.”

Hoắc Lan nhìn cậu con út, lặng thinh hồi lâu.

Năm sáu phút sau, Kim Trăn thấy Hoắc Lan vẫn dòm mặt mình chăm chăm thì không khỏi khó hiểu. Đúng lúc này, chỉ thấy Hoắc Lan móc ra một ngọc trụ xanh biếc, nghiêm túc hỏi:

“Con biết ngọc trụ này từ đâu không?”

Kim Trăn ngẩn ra, nhìn nhìn ngọc trụ trong tay Hoắc Lan, đáp:

“Ngọc trụ này là vật tổ truyền của Hoắc gia, ông ngoại tặng con trước khi qua đời. Hồi con tám tuổi, ông ngoại thấy con mỗi đêm trắng tròn đều khó chịu nên tặng con ngọc trụ này để khu ma trừ tà. Mới đầu đúng là có tác dụng, nhưng dần dà tình trạng cơ thể con ngày càng nghiêm trọng, tác dụng của ngọc trụ chẳng còn bao nhiêu, lần trước về nhà con tháo nó xuống rồi cất kỹ trong phòng rồi mà.”

Nghe Kim Trăn nói xong, trong mắt Hoắc Lan lóng lánh ánh nước, bà bước lên ôm hấn, cất giọng nghẹn ngào:

“Con vẫn nhớ, vẫn nhớ, nhớ là tốt rồi.”

Kim Trăn hơi khó hiểu, bèn hỏi: “Đương nhiên con nhớ chứ, sao quên được.”

Giọng Hoắc Lan mang theo chút vui mừng: “May quá, Tiểu Trăn, chỉ cần con vẫn là con thôi, mẹ cứ nghĩ con bị ma vật gì đó đoạt mất tâm trí rồi, hóa ra vẫn là con, vậy là tốt rồi. Chỉ cần con còn nhớ rõ ba mẹ, vẫn là con của mẹ, muốn con thì cứ con đi...”

Kim Trăn: ...

Hoắc Lan ôm Kim Trăn khóc nức nở, cảm khái lâu thật lâu, tựa hồ cũng đã tiêu hóa xong sự thật con mình dẫn về một đứa con trai, dù sao so với lo âu của bà, việc con vẫn là con mình đã khiến bà thỏa mãn lắm rồi.

Hơn nữa, thân là mẹ, Hoắc Lan vẫn luôn lo lắng cái tính của Kim Trăn, sợ tính tình quái gở lắm lì sẽ hại hấn sống cô độc suốt quãng đời còn lại, nhất là trong cơ thể con trai còn mang theo ma vật, mai sau chỉ e càng khó tìm đối tượng, cô gái nhà lành nào dám gả chứ. Hôm nay Kim Trăn về, không ngờ còn dẫn theo vợ, điều này đích xác mang đến niềm vui không nhỏ cho bà, tuy giới tính chi đó vẫn chưa đủ hoàn mỹ, song đã không còn quan trọng nữa rồi...

Chỉ cần được trông thấy nụ cười xuất phát từ đáy lòng của con, người làm ba mẹ đã mừng vui rồi.

Hoắc Lan ngẩng đầu, chỉnh lại tóc rối trên trán, lau khô nước mắt, dời mắt sang “con dâu”.

Kiều Mạt thấy Hoắc Lan nhìn mình bằng ánh mắt chan chứa ý cười, bỗng thấy hơi bối rối, không biết nên lấy lòng mẹ Kim Trăn thế nào. Hồi trước trong

lúc tán gẫu với Kim Trăn, cậu biết được người hấn tôn trọng nhất trong Kim gia chính là mẹ hấn, người thân mà anh yêu quan tâm nhất dĩ nhiên cũng là người mình quan tâm nhất.

Hoàng tử nhỏ cân nhắc xem nên biến ra đuôi rồi lắc lắc, hay tiến lên liếm liếm má Hoắc Lan...

Hoắc Lan cười tùm tùm nhìn Kiều Mạt, dáng vẻ đơn thuần lại có chút lúng túng của người trước mắt khiến bà khá có thiện cảm. Quan trọng hơn là Kiều Mạt trông rất tuần tú, thân hình lại đẹp, đối với Hoắc Lan luôn thiên vị phim thần tượng mà nói, chỉ tiêu phần cứng của ngoại hình này đã cộng thêm không ít điểm.

“Kiều Mạt phải không? Ban nãy cô nghe Tiểu Trăn gọi con là Tiểu Cửu à?” Hoắc Lan hỏi.

Kiều Mạt gật đầu thừa: “Đúng vậy, trên con còn tám anh trai, trong nhà đứng thứ chín ạ.”

Hoắc Lan gật đầu: “Xem ra con cũng là con cháu nhà giàu, gia đình biết chuyện con với Tiểu Trăn chưa?”

Kiều Mạt đáp: “Anh hai con biết, những người khác thì chưa, con nghĩ qua đợt này sẽ dẫn Kim Kim về nhà.”

Trên mặt Hoắc Lan hơi lộ vẻ khản trương, hỏi: “Tiểu Cửu này, ba mẹ con, liệu có phản đối chuyện hai đứa không?”

Kiều Mạt khẽ tròn mắt ngạc nhiên, sau đó khoác tay Kim Trăn, bảo:

“Kim Kim vừa đẹp trai vừa tốt như vậy, sao họ lại phản đối?”

Thấy ánh mắt Hoắc Lan vẫn còn đôi chút băn khoăn, Kiều Mạt nhớ tới cuộc đối thoại ban nãy của bà và Kim Trăn, bèn nói tiếp:

“Nhà con nhiều anh trai lắm, không cần lo chuyện thừa kế đâu ạ, Kim Kim có thể sinh con hay không đều không thành vấn đề.”

Hoắc Lan: ...

Lời này rất hay, nhưng hình như sai sai chỗ nào?

Thấy thế, Kiều Mạt lại bổ sung: “Con sẽ đối xử với Kim Kim thật tốt, sẽ chăm sóc, bảo vệ, tôn trọng anh ấy, quý trọng anh hơn cả bản thân mình, bất luận kinh mạch của anh tốt hay không, mặc kệ trong cơ thể anh có cái gì, cũng không quan tâm anh có thể sinh con hay không, con vẫn sẽ thương anh suốt đời suốt kiếp, không, thương anh đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không chia lìa.”

Kim Trăn: ...

Cái cảm giác vừa lời vừa cảm động này đã lâu không xuất hiện rồi.

Kiều Mạt thấy Kim Trăn và Hoắc Lan cứ ngẩn ngơ dòm mình mãi, bỗng cảm thấy tuyên ngôn lần này của mình xịn quá xá, thế là đắc ý dào dạt quay sang nhìn Hoắc Lan, cất giọng giòn vang:

“Mẹ ơi, mẹ cứ yên tâm giao Kim Kim cho con đi ạ.”

Hoắc Lan: ...

Một tiếng “mẹ” ngọt lịm khiến huyết áp của Hoắc Lan tăng vùn vụt lần hai, bà cẩn thận suy ngẫm lời Kiều Mạt một chốc, tựa hồ cảm thấy mình phát hiện điều gì đó...

Lâu thật lâu sau, bà vẫn chưa thoát khỏi đả kích kinh khủng của việc “con trai cưới vợ” biến thành “gả con trai”.

Kim Trăn đứng một bên thực tình nghe không nổi nữa, bèn vỗ nhẹ lưng Kiều Mạt, bảo:

“Mẹ, đừng nghe cậu ấy nói vớ vẩn.”

Hoắc Lan gật đầu hỗn loạn: “Không còn sớm nữa, hay hai đứa đến đại sảnh gặp ông nội với ba con một lần nhé?”

Nghe vậy, Kim Trăn trầm tư giây lát, đoạn gật đầu, đang tính dẫn Kiều Mạt tới nhà chính thì Hoắc Lan phía sau nghĩ sao lại thò tay kéo hấn sang một bên, nói khê:

“Chuyện hai đứa tạm thời đừng cho ông nội với ba con biết, tư tưởng của ông nội không được cởi mở, huyết áp lại cao, mẹ sợ ông chịu không thấu kích thích này. Chờ vấn đề phong ấn giải quyết xong, mẹ sẽ tìm cơ hội chậm rãi thưa với ông. Còn ba con, dịp đông người thế này lại càng không thích hợp cho ông biết, ông làm quan cả đời, coi mặt mũi quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

Kim Trăn gật đầu: “Mẹ, thực ra con chỉ định nói chuyện này cho mình mẹ biết thôi, chỉ cần mẹ đồng ý là được.”

Hoắc Lan trợn trừng mắt, thò tay chọc trán Kim Trăn: “Nhóc con xấu xa, nếu mẹ phản đối thì mày có nghe lời không hả?”

Kim Trăn khề cong môi: “Con biết mẹ sẽ đồng ý mà.”

Hoắc Lan chuyển sang nhìn Kiều Mạt đang đứng đợi cách đây không xa, khề thờ dài, trầm giọng bảo:

“Con cái lớn rồi không dùng được nữa, miễn con vui là tốt rồi.”

Nghe vậy, trong lòng Kim Trăn có chút cảm động, hần vươn tay nhắc bổng Hoắc Lan lên. Từ năm mười tuổi đến nay, Kim Trăn chưa từng có hành động thân mật như vậy với ba mẹ hoặc ai khác. Được ôm vào lòng, Hoắc Lan hơi cứng người lại, dù sao bà cũng được chứng kiến sự thay đổi của Kim Trăn rồi, bà thăm thò phào dưới đáy lòng, thiện cảm dành cho con dâu (?) hay con rể (?) Kiều Mạt lại tăng thêm vài phần.

Kim Trăn quay người đi được hai bước, Hoắc Lan lại nhịn không được kéo hần về.

“Mẹ?” Kim Trăn quay lại, thấy Hoắc Lan khề cau mày, ra chiều muốn nói lại thôi. “Còn chuyện gì ạ?”

Hoắc Lan xoắn xuýt một chốc, rồi cuộc cắn răng nói: “Tiểu Trăn, ờm... Mẹ không để ý việc riêng của các con, nhưng, nhưng con cháu Kim gia chúng ta không thể... Không thể khuất phục dưới người khác... Hơn nữa thằng bé Kiều Mạt kia trông kiểu gì cũng nhỏ hơn con một cỡ, loại chuyện nghịch cợt này... nhói lòng lắm con ơi.”

Kim Trăn: ...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Phong Ấn Ngũ Hành Thiếu Một Cũng Không Được

Trước nghi ngờ của mẹ mình, Kim Trăn chỉ đáp một câu chắc nịch: “Mẹ yên tâm đi, con sẽ không để chuyện ấy xảy ra đâu.”

Sau đó, Kiều Mạt theo Kim Trăn đến đại sảnh nhà chính gặp ông nội và ba hần. Kim Trăn chỉ đơn giản giới thiệu đây là bạn mình, hiểu sơ về thuật tu luyện nên tới hỗ trợ.

Lúc này Kim lão gia và Kim Bác Cương đã sớm bị chuyện phong ấn làm cho lao tâm lao lực quá độ, không rảnh bận tâm gì khác, chỉ liếc Kiều Mạt một cái rồi vội tiếp tục bàn chuyện của mình, cũng chỉ nói được mấy câu với Kim Trăn. Hai người lại không phải dân tu luyện, vẫn chưa nhìn ra Kiều Mạt có gì bất thường.

Mặc dù hoàng tử nhỏ có chút tri độn, nhưng vẫn cảm nhận rõ thái độ mà Kim Trăn dành cho ông nội và ba hần khác hẳn với Hoắc Lan, trong cung kính mang theo chút lạnh nhạt. Nhớ tới cảnh mình nhõng nhẽo với phụ vương ở Long cung, Kiều Mạt bỗng hơi đau lòng cho Kim Trăn. Tuy Kim Trăn sinh trong gia đình quyền thế, áo cơm vô lo, nhưng xem ra hần chỉ có thể cảm nhận được tình thân từ Hoắc Lan. Lại nghĩ đến kẻ đã làm bị thương kinh mạch của Kim Trăn, cũng là chú hai mà hần từng rất thân cận, hoàng tử nhỏ đột nhiên cảm thán:

Nhân loại chôn phàm thế này còn chẳng có tình bằng thú tộc.

Nghĩ tới đây, Kiều Mạt nhớ ra một nhiệm vụ quan trọng khác của mình trong chuyến này: tính sổ với chú hai của Kim Trăn.

Cậu ngó nghiêng bốn phía, nhìn mọi người trong phòng, không phát hiện ai có tu vi nổi trội, bèn ghé tai Kim Trăn hỏi nhỏ: “Kim Kim, chú hai của anh đâu?”

Kim Trăn thấp giọng đáp: “Không ở đây, chắc ở chỗ nhà đá phía trên, ông chú cố sắp xuất quan rồi.”

Trong lúc nói chuyện, bóng dáng Kim Bác Á cũng xuất hiện tại cửa, ông ta bước nhanh vào đại sảnh, nói với Kim lão gia và Kim Bác Cương:

“Ba, anh cả, sư tổ sắp xuất quan, mời mọi người dời bước ra cửa.”

Nghe thế, trong mắt Kim lão gia ánh lên tia mừng rỡ: “Được, xem ra chuyện của chú hai đã thành rồi.”

Trên mặt Kim Bác Á cũng lộ vẻ vui mừng: “Đúng ạ, con cảm giác được, sư tổ đã đột phá Hợp Thể, thời khắc Độ Kiếp phi thăng sắp tới rồi.”

Kim Bác Cương nghe xong cũng thở phào nhẹ nhõm: “Cũng may mà có ông chú, bằng không Kim gia chúng ta chẳng biết nên vượt qua số kiếp của phong ấn lần này ra sao nữa.”

Kim Bác Á gật đầu: “Đợt này sư tổ bế quan suốt mười lăm năm, nếu không phải phong ấn gặp biến cố, chỉ e ông sẽ bế quan tới tận ngày phi thăng.”

Mọi người lập tức đứng dậy, đến chỗ đài cao kia. Bấy giờ Kiều Mạt mới phát hiện trên đài có một thang đá quanh co thông với cửa đá trên sườn núi. Sau cánh cửa chắc là nhà đá nơi ông chú cố Kim gia bề quan.

Kiều Mạt thấy trước cửa đá mờ mờ tỏ tỏ ra linh khí màu đỏ thì biết ngay ông chú cố này hẳn là hành cách hệ hỏa.

Mọi người tụ tập trên đài cao, ngẩng đầu nhìn cửa đá. Lát sau, hồng quang tỏa sáng rực rỡ, cửa đá chậm rãi mở ra, một thanh niên diện đồ xanh, khoác áo bào trắng thông dong bước ra.

Kiều Mạt thấy mặt thanh niên thì không khỏi kinh ngạc, dựa theo lời Kim Trăn, ông chú cố là chú hai của Kim lão gia, có lẽ đã qua trăm tuổi, nhưng người đi ra từ nhà đá thoát trông chẳng khác nào trai trẻ hơn hai mươi tuổi.

Sắc mặt ôn hòa, mày kiếm mắt sáng, mái tóc đen dài buộc thành đuôi ngựa sau đầu, tay phải nắm một thanh trường kích bảy thước đỏ rực như lửa. Nom còn trẻ hơn đồ tôn Kim Bác Á của mình nhiều ấy chứ.

Mọi người đứng trên đài thấy diện mạo của ông chú cố cũng nhao nhao thốt ra tiếng kinh thán.

Kim Bác Á thì thoáng dờ ra, sau đó mở miệng: “Sur tỏ lại thay đổi nhiều so với lúc nhập quan rồi.”

Lúc này, thanh niên trên cao bước lên trước vài bước, ngẩng đầu nhìn núi Thanh Viên bị ma vật bao phủ, hai mắt lấp lóe ánh sáng, lông mày khẽ chau lại.

Gió mát phất qua mặt, áo bào và mái tóc dài của thanh niên lay động theo gió, tư thái đậm chất tiên phong đạo cốt. Chỉ thấy hắn lạng thình giẫy lất, tay nắm trường kích đột nhiên phát lực, khoảnh khắc trường kích đâm xuống đất, khí thế đất rung núi chuyển cũng ụp ập đến.

Kể đó, một âm thanh vang dội tung cửa xông ra, vang vọng giữa đất trời tựa một mũi tên rít gió xuyên thủng tầng mây:

“Dòng dõi Hiên Viên Kim thị từ xưa phụng mệnh Nữ Oa, nhiều thế hệ bảo hộ lối đi giữa hai giới phàm ma, trăm đời con cháu Kim gia coi đây là nhiệm vụ của mình, chưa từng lơ là, hôm nay phong ấn bị hư tổn, nếu cánh cửa thông với Ma giới bị mở ra, nhân gian chắc chắn sinh linh đồ thán. Truyền nhân đời một trăm lẻ năm của Hiên Viên môn Kim gia Kim Lan ở đây, khẩn cầu các vị tiên gia đạo hữu tại nhân gian đến phụ giúp Kim gia một tay, khởi động lại trận phong ấn ngũ hành, bảo vệ muôn dân vạn vật trong thiên hạ, cùng vượt qua kiếp nạn này.”

Giọng Kim Lan xuất phát từ nội lực, tràn đầy trung khí, dài lâu mà vang dội, xông thẳng lên mây, truyền khắp lãnh thổ Trung Hoa. Người thường không nghe thấy, song chỉ cần là người có chút tu vi thì đều sẽ cảm thấy âm thanh này như mây xuyên cầu vồng, tựa sấm bên tai.

Chỉ với điều này, Kiều Mạt đã tra xét được trình độ tu vi của Kim Lan, tuy Kim Lan cùng cấp bậc Hợp Thể với cậu, nhưng rõ ràng trình độ công của Kim Lan cao hơn cậu, độ chính xác khi sử dụng chân khí cũng chuẩn hơn cậu nhiều. Hoàng tử nhỏ thờ dài, quả nhiên tu luyện thực sự và uống thuốc học cấp tốc vẫn có chênh lệch.

Đương trầm tư thì Kim Lan đã đáp xuống đài, Kim Bác Á và Kim lão gia chia nhau đứng hai bên hắn, ánh mắt ai nấy đều tập trung trên người Kim Lan.

Mà thứ Kiều Mạt chú ý lại là cửa đá phía trên đang chậm rãi dịch chuyển, cậu không khỏi khó hiểu, liền ngẩng đầu quan sát cửa đá, một bóng người mờ mờ thoáng lóe lên sau cửa, tiếp theo cánh cửa cũng hoàn toàn khép chặt. Kiều Mạt thoáng sững sốt, cậu không thấy rõ mặt người nọ, nhưng chả hiểu sao lại cảm nhận được khí tức quen quen, chẳng lẽ trong nhà đá còn người khác?

Kiều Mạt hơi nghi hoặc, lại không có thời gian nghĩ nhiều. Kim Lan đứng thẳng người, nói với mọi người đang đứng trên đài:

“Các vị con cháu Kim gia từ nhỏ đã khắc ghi gia quy của Kim gia, đều đã biết bảo vệ phong ấn này là sứ mệnh của Kim gia ta, một khi cánh cửa Ma giới mở ra, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Tiên bối Kim gia đã bảo vệ phong ấn hơn tám ngàn năm, truyền thừa muôn đời không thể bị hủy trong tay thế hệ chúng ta, cho nên ta cũng không cần lắm lời nữa, chỉ nói một câu: con cháu Kim gia nhất định phải dốc toàn lực bảo hộ phong ấn, không tiếc bất kỳ giá nào.”

Kim Lan cất giọng nghiêm túc mà trịnh trọng, mọi người ra chiều nghiêm trọng, ánh mắt không hện mà cùng toát ra vài phần kiên định.

Kim Lan tiếp tục nói: “Năm xưa Nữ Oa liên hợp Hậu Thổ, Tử Vi, Câu Trần, Địa Tàng, tập hợp năm sức mạnh của năm người mới thiết hạ được trận ngũ hành, đồng thời phong ấn cả Ma thần Hậu Khanh lẫn lối đi giữa hai giới phàm ma, hiện tại muốn khởi động lại trận pháp ngũ hành phải tập hợp sức mạnh của mọi người. Trên núi Thanh Viên có năm cây trụ đứng, cũng chính là nơi khởi động trận pháp, sau đó mọi người dựa theo hành cách của mình mà chia nhau đứng trên trụ tương ứng, khi có hiệu lệnh của ta thì rót chân khí vào trụ. Thành bại tùy thuộc vào lần hành động này, hi vọng mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng vượt cửa ải khó khăn.”

Năm trụ phân ra năm phương hướng trên núi Thanh Viên, cách xa nhau hơn mười dặm, Kim Bác Á chọn ra năm đệ tử đắc lực, dẫn mọi người đến địa điểm của các trụ.

Nghĩ đến thuộc tính thủy của mình đều khác với hai hành cách trong cơ thể Kim Trăn, Kiều Mạt khó tránh chán nản, chiếu theo cách nói của Kim Lan thì chẳng phải mình sẽ tách ra với Kim Trăn sao. Mà bấy giờ Kim Bác Á cũng đi tới, cách ông ta nhìn Kim Trăn vẫn đầy cảnh giác và lạnh băng, ông ta nhìn lướt qua Kim Trăn, tiếp theo nói với Kim Đình bên cạnh: “Sur tỏ có lệnh, con cháu trực hệ của Kim gia ở lại đây, có sắp xếp khác.”

Nghe vậy, Kiều Mạt thầm vui vẻ, nán lại bên Kim Trăn, không may may dịch chuyển một ly. Kim Bác Á nâng mắt nhìn Kiều Mạt, trong ánh mắt toát ra chút nghi ngờ. Kiều Mạt bị ông ta nhìn bằng ánh mắt hoài nghi, thù mới hận cũ lập tức trào dâng trong lòng, bèn vọt đến trước mặt Kim Trăn, ngẩng đầu ưỡn ngực, trừng to mắt, bày ra tư thế phòng ngự như con thú nhỏ đang xù lông.

Kim Bác Á hơi ngẩn ra, quan sát Kiều Mạt kỹ hơn, càng ra chiều nghi hoặc, hỏi:

“Vị này là?”

Kim Trấn thấy thế, liền vươn tay kéo Kiều Mạt đang lăm le muốn tấn công ra sau, lạnh lùng đáp: “Bạn tôi.”

Kim Bác Á nhú mày, không nói gì, đánh giá Kiều Mạt lần nữa, đoạn quay lưng bỏ đi.

Kiều Mạt nghiêng răng sau lưng Kim Trấn: “Kim Kim, em muốn đánh ông.”

Kim Trấn hờ hững nói: “Nhịn đi.”

Gương mặt nhỏ của Kiều Mạt tức khắc sụp xuống, trề môi bất mãn.

Kim Trấn nói tiếp: “Chờ giải quyết xong vụ phong ấn, tìm cơ hội cùng...”

Mắt Kiều Mạt thoát cái sáng rỡ, khoe môi không kiềm được mà nhếch lên, thầm nghĩ bụng:

“Kim Kim, ông là chú hai của anh đó, làm thế có ổn không vậy...”

Lúc này, chân trời phía Nam truyền đến một âm thanh già nua mà hùng hậu:

“Kim Lan đạo hữu, nhiều năm không gặp còn nhớ rõ lão nạp không?”

Nghe vậy, trên mặt Kim Lan lập tức lộ vẻ mừng rỡ, đứng dậy đi tới cổng, chấp tay thi lễ với phương Nam:

“Huyền Vô đại sư, từ biệt hơn mười năm, biệt lai vô dạng.”

**biệt lai vô dạng: hi vọng đường ấy vẫn khỏe từ ngày chúng mình chia tay*

“A đi đà phật!” Một phật hiệu vang từ xa tới gần. Trên bầu trời, một bóng dài màu vàng kim phá không bay đến.

Một nhà sư râu bạc mày trắng, mặc áo cà sa, tay cầm pháp trượng ngự không tới đây, sau lưng có ba nhà sư trẻ tuổi hơn đi theo. Bốn người đáp xuống trước mặt Kim Lan.

Sau khi trông thấy Kim Lan, Huyền Vô đại sư liền chấp tay trước ngực, cảm thán: “Chúc mừng Kim Lan đạo hữu công thành xuất quan.”

Kim Lan đáp lễ: “Huyền Vô đại sư đường xa đến đây, Kim Lan cảm kích khôn nguôi.”

Huyền Vô đại sư: “Thiện tai, trừ ma vệ đạo vốn là trách nhiệm của ngũ đại môn phái ta, lần này lão nạp đến đây nhất định sẽ dốc sức tương trợ.”

Kim Lan dẫn nhóm bốn người Huyền Vô đại sư vào đại sảnh, chốc sau, một giọng nữ trong trẻo cũng vang giữa không trung:

“Huyền Vô đại sư quả nhiên lợi hại, không ngờ lại tới nhanh như vậy, không hổ là Thiếu Lâm phương trượng, phái Nga Mi tôi vẫn kém hơn một chút.”

Nghe xong, Kim Lan và Huyền Vô đứng dậy đón chào ngay tắp lự.

Người tới chính là chương môn phái Nga Mi Cô Hồng sư thái và vài đệ tử dưới trướng.

Cô Hồng sư thái thấy mặt mũi Kim Lan thì không nhận được kinh thán: “Kim Lan tu được thuật trú nhan đúng không? Bộ dạng như vậy khiến bản ni cũng chẳng dám nhận người quen đâu.”

Huyền Vô đại sư phụ họa theo: “Nếu không phải chân khí toàn thân Kim Lan đạo hữu không thay đổi, lão nạp cũng suýt cho rằng mình nhận lầm người.”

Kim Lan cười mà không đáp.

Trong nửa tiếng sau đó, chương môn ngũ đại phái mang theo đệ tử nòng cốt lục tục bay đến núi Thanh Viên, gặp mặt xong thì hàn huyên mấy chuyện na ná nhau, cơ bản đều xoay quanh hai ý chính, một là cảm thán dung mạo phản lão hoàn đồng của Kim Lan, hai là cho thấy quyết tâm tương trợ Kim gia.

Tiếp theo, con cháu huyết mạch trực hệ của Kim gia — gồm năm người Kim lão gia, Kim Bác Cương, Kim Bác Á, Kim Đình và Kim Trấn cùng đến đại sảnh với chương môn các đại môn phái, Kiều Mạt thì bám đuôi Kim Trấn.

Kim Lan ngồi chính giữa, nói với mọi người:

“Thưa các vị đạo hữu, lần này tình huống nguy cấp, Kim Lan xin bày tỏ lòng cảm kích vào ngày sau. Trận phong ấn ngũ hành trên núi Thanh Viên do ngũ thần thượng cổ thiết hạ, hiện giờ muốn khởi động lại cần hai điều kiện, một là rút thật nhiều chân khí vào năm trụ đứng, hai là dung nạp máu của người Kim gia tôi vào trụ đứng và bàn phong ấn trong hang Thanh Viên, mới có thể phát động trận này. Chúng thần thượng cổ pháp lực mạnh mẽ, bây giờ

chúng ta chỉ có thể dung hợp sức mạnh của mọi người mới có hi vọng chạm tới cảnh giới ấy, thế nên đành khẩn cầu các vị đến tương trợ.”

Cô Hồng sư thái cười nói: “Kim Lan, chúng tôi không hiểu việc phong ấn, hết thầy nghe anh bố trí.”

Nguồn:

Mấy người khác sôi nổi gật đầu phụ họa.

Trong mắt Kim Lan lộ vẻ cảm kích, gật đầu đáp: “Tốt quá, theo tôi được biết, Huyền Vô đại sư ngũ hành thuộc kim, Cô Hồng sư thái và Không Động Lục chương môn thuộc mộc, Vô Đang Khâu chương môn và Côn Lôn Điền đạo trường đều thuộc thổ, đến lúc ấy mời các vị dựa theo ngũ hành của mình đến từng trụ tương ứng. Con cháu chỉ thứ và ngoại môn của Kim gia đã đến các trụ, nhưng pháp lực của đám tiểu bối nhỏ yếu, các hệ ngũ hành vẫn cần có người chủ khống.”

Huyền Vô đại sư gật đầu: “Như vậy, ba hệ kim mộc thổ không đáng lo nữa, còn hệ hỏa với hệ thủy do ai chủ khống?”

Kim Lan trả lời: “Hệ hỏa do tôi chủ khống, thời điểm khởi trận còn cần dung nhập máu Kim gia, đến lúc ấy tôi sẽ tới trụ hệ hỏa trước, việc dung nhập máu cũng có thể tiến hành đồng thời. Những con cháu trực hệ khác của Kim gia sẽ chia nhau đến mấy nơi khác.”

Cô Hồng sư thái nghe vậy thì nhíu mày: “Còn hệ thủy biết tính sao? Người trời sinh có hành cách hệ thủy vốn đã rất thưa thớt, cộng thêm hệ thủy còn là hành cách chuyên chữa trị, tu luyện chậm chạp, những người tu đến bậc cao lại càng như lông phượng sừng lân, Nga Mi tôi đích xác có vài đệ tử hệ thủy, tiếc rằng cấp bậc tu vi đều không cao, không gánh nổi nhiệm vụ to lớn này.”

Cô Hồng sư thái nói xong, mặt ai nấy trong phòng đều phủ kín sầu lo. Tình trạng bất bình đẳng số lượng ngũ hành đúng như lời Cô Hồng, đổi thành trận pháp khác còn đỡ, chứ trận ngũ hành buộc phải có một người hệ thủy, không cách nào thay thế.

Kim Lan im lặng giây lát, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Kiều Mạt đứng sau Kim Trăn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Nhiệm Vụ Của Kim Trăn Rất Gian Khổ

Kim Bác Á bên cạnh cũng cảm nhận được dụng ý của Kim Lan, bèn cùng nhìn về phía Kiều Mạt.

Kim Trăn thấy thế thì nhíu mày, điều kiện tiên quyết để hấn đồng ý cho Kiều Mạt đến hỗ trợ chính là không cho cậu vượt hiểm, nhưng cảnh tượng này khiến lòng hấn bắt đầu lo lắng.

Kim Trăn còn đang lo ngại, Kiều Mạt phía sau đã cất bước tới trước mặt hấn, ngẩng đầu nhìn Kim Lan đang ngồi ngay trung tâm.

Ánh mắt Kim Lan đầy sâu xa, hấn nhìn Kiều Mạt, nói:

“Xin hỏi vị tiểu đạo hữu này đến từ phái nào?”

Kiều Mạt chớp mắt: “Cái này không quan trọng, nếu ông khẳng khẳng muốn hỏi thì cứ cho là phái Ô Long đi.”

Kim Lan nhếch môi, vuốt cằm hỏi: “Tiểu đạo hữu hiểu ý ta à?”

Kiều Mạt gật đầu: “Tôi là hệ thủy, hơn nữa tu vi không thấp, ông muốn tôi giúp ông chủ khống trụ hệ thủy chứ gì?”

Kim Lan gật đầu, trầm giọng đáp: “Tiểu đạo hữu thẳng thắn đấy, nếu đã biết ý tưởng của Kim Lan, vậy xin mạo muội hỏi một câu, lần này có thể giúp Kim gia ta một tay không?”

Kiều Mạt: “Được thôi, tôi vốn dĩ tới hỗ trợ mà. Nhưng nếu đã muốn tôi đảm đương nhiệm vụ quan trọng đến thế, vậy tôi có thể đề xuất một yêu cầu nho nhỏ không?”

Nghe thế, Kim Lan khẽ nhưng mày: “Có yêu cầu gì, mời đạo hữu cứ nói.”

Kiều Mạt trừng mắt liếc Kim Bác Á một cái, đoạn quay lại bảo Kim Lan:

“Nếu chuyện phong ấn lần này giải quyết xong, có thể xin ông giải trừ cấm chế trong người Kim Trăn không?”

Kim Lan sừng sốt, sau đó quay đầu nhìn Kim Trăn sau lưng Kiều Mạt, ngưng thần tại mắt, lập tức thấy được tình huống dị thường trong cơ thể hấn. Kim Lan sầm mặt, quay sang nhìn Kim Bác Á, trong mắt mang theo chút nghi ngờ.

Thấy vậy, Kim Bác Á thấp giọng thưa: “Sur tổ, việc này là con làm, nhưng mọi chuyện đều có nguyên nhân.” Đoạn, ông ta ngừng đầu, cao giọng nói với Kiều Mạt:

“Cậu là Kiều Mạt – bạn của Kim Trăn đúng không? Cẩm chế của Kim Trăn là tôi hạ, tôi đồng ý với cậu, chờ phong ấn lần này kết thúc, tôi sẽ xóa cẩm chế trong người nó.”

Nghe xong, Kiều Mạt lập tức ra chiều vui mừng, cậu giấu tay ra sau lưng, làm dấu thắng lợi với Kim Trăn. Kim Trăn chau mày, lo lắng trong mắt vẫn chưa giảm bớt.

Lúc này, Kim Bác Á tiếp tục nói: “Nếu trụ ngũ hành đều đã có người chủ không, vậy sau đây tôi xin phân chia vị trí của con cháu Kim gia, sur tổ chủ không hóa mạch, vậy hóa trụ không cần phải thêm người nữa, ba đi theo Huyền Vô đại sư đến kim trụ, anh cả theo Cô Hồng sư thái đến mộc trụ, tôi theo Khâu chương môn đến thổ trụ, Kim Đình theo Kiều Mạt đến thủy trụ, Kim Trăn đến hang Thanh Viên mở bàn phong ấn. Khi năm trụ hấp thu đầy đủ chân khí, trên bàn phong ấn sẽ hiện ra năm viên mệnh châu đối ứng với từng trụ ngũ hành, Kim Trăn con chỉ cần nhỏ máu lên năm viên mệnh châu là phong ấn sẽ hoàn thành.”

Tiếp theo, Kim Bác Á nhìn Kim Trăn, dặn: “Năm viên mệnh châu đó chính là chìa khóa phong ấn lối đi giữa hai giới, thời khắc mệnh châu hiện lên là lúc kết giới của cánh cửa dẫn vào lối đi yếu nhất, nếu trạng thái ấy kéo dài quá lâu thì sẽ có lượng lớn ma vật phá tan kết giới tiến vào núi Thanh Viên. Vì vậy con phải nhớ kỹ, nhìn thấy mệnh châu xuất hiện, nhất định phải mau chóng nhỏ máu lên. Khi năm viên mệnh châu hút đủ huyết khí phong ấn của Kim gia thì sẽ quay lại mệnh bàn, phong ấn lối đi lần nữa.”

Kim Trăn nghe Kim Bác Á nói xong, về mặt vẫn chẳng mấy may gọn sóng, im lặng không lên tiếng.

Kiều Mạt kể bên nghe vậy lại cau mày hỏi:

“Tôi có hai vấn đề.”

Kim Bác Á nhìn Kiều Mạt, gật đầu bảo: “Cậu nói đi.”

Kiều Mạt nhìn Kim Lan, hỏi: “Ban nãy ông nói, vào thời thượng cổ, phong ấn không chỉ phong ấn lối đi giữa hai giới phạm ma, mà còn đồng thời phong ấn một Ma thần, nói cách khác, trong hang hắc vẫn còn một Ma thần đúng chứ?”

Ánh mắt Kim Lan trầm xuống, đáp: “Thật không dám giấu giếm, hang Thanh Viên là nơi nhiều thế hệ Kim gia bảo hộ phong ấn, đồng thời cũng là cấm địa của Thanh Viên môn, gia quy của Kim gia cũng quy định không được bước vào hang Thanh Viên, thành thử các đời con cháu bao gồm cả ta đều chưa từng đặt chân vào hang, tình huống cụ thể bên trong không cách nào hiểu hết. Còn về ý kiến cho rằng phong ấn cả Ma thần, đó chỉ là lời truyền miệng qua nhiều thế hệ chương môn của Thanh Viên môn. Còn rốt cuộc trong hang có phong ấn Ma thần hay không, chúng ta cũng không thể xác định, dù sao con cháu Kim gia chưa có ai tận mắt thấy.”

Nghe xong, Kiều Mạt gật đầu, sau đó dòm sang Kim Đình, lại nhìn nhìn những người khác trong Kim gia, cuối cùng dừng trên người Kim Bác Á, hỏi:

“Cách sắp xếp này của ông là căn cứ theo quy luật nào? Tại sao bắt Kim Trăn đi hang Thanh Viên mà không để anh trai anh đi? Trường ầu có thứ tự, đáng lẽ chuyện trọng yếu như vậy phải ưu tiên giao cho trưởng bối và anh lớn chứ? Dù dựa theo nồng độ máu, thì máu của mấy người các ông cũng thuần túy hơn Kim Trăn mà.”

Kim Bác Á nhìn Kiều Mạt, trong mắt ánh lên tia sáng u ám, trầm giọng đáp: “Vừa rồi sur tổ nói con cháu Kim gia chưa ai từng bước vào hang Thanh Viên, kỳ thực cũng không hẳn.”

Kim Lan nghe thế thì lập tức ra vẻ kinh ngạc, nhìn sang Kim Bác Á: “Có người từng vào hang sao?”

Kim Bác Á gật đầu, tầm mắt dừng trên người Kim Trăn.

“Hang Thanh Viên là cấm địa, nhưng số lượng chi thứ Kim gia và đệ tử ngoại môn đông đúc, nhiều đời trôi qua cũng khó tránh có kẻ tò mò muốn lên đi vào. Tuy nhiên chưa từng có ai thành công, bởi bất luận là ai, chỉ cần bước chân vào chu vi trăm mét xung quanh cửa hang thì sẽ cảm giác được lực đẩy cực mạnh, căn bản không cách nào tiếp cận. Ngay cả vị tổ tiên đã phi thăng của Kim gia cũng chưa từng vào hang. Song hơn mười năm trước, tôi dẫn Kim Trăn sáu tuổi lên núi, rồi nó lạc đường trong núi, tôi với anh cả tìm kiếm rất lâu, cuối cùng phát hiện nó ngất xỉu trước cửa hang Thanh Viên.”

Kim Bác Á vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người trong Kim gia đồng loạt chĩa vào mặt Kim Trăn. Ai ai cũng biết tai nạn năm sáu tuổi của Kim Trăn, cũng bắt đầu từ đó, thân thể hắc mới xảy ra biến hóa.

Kim Bác Á nhìn Kim Trăn, nói tiếp: “Lúc tôi với anh cả phát hiện Kim Trăn, thân thể nó nằm trong dây thừng kết giới trước cửa hang, chưa từng có ai vượt qua chỗ đó. Hơn nữa, khi tôi với anh cả đi vào hang, lực đẩy mạnh mẽ kia cũng đã biến mất, tình huống nguy cấp nên tôi cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ ôm Kim Trăn ra rồi cấp tốc xuống núi tìm bác sĩ. Nhưng về sau, lúc tôi trở lại phụ cận hang Thanh Viên lần thứ hai, lực đẩy lại xuất hiện.”

Đoạn Kim Bác Á nhìn về phía Kiều Mạt: “Cho nên Kim Trăn là người duy nhất có thể vào hang Thanh Viên.”

“Nhưng mà, tại sao lại vậy?” Người lên tiếng chính là Cô Hồng sư thái.

Kim Bác Á lắc đầu: “Tôi cũng không rõ nguyên nhân trong đó, những năm gần đây tình huống thân thể Kim Trăn vẫn luôn khác hẳn người thường, rất

cuộc là tốt hay xấu cũng chưa tra ra nguyên nhân. Hiện tại đối diện với đại nạn, tôi cũng không thể bận tâm chuyện khác, chỉ có thể áp dụng phương thức sắp xếp này, Kim Trần là lựa chọn thích hợp nhất để vào hang Thanh Viên.”

Ai nấy nghe xong đều lặng thinh không lên tiếng, có lẽ người ngoài không biết nội tình, nhưng Kim lão gia và Kim Bác Cương đều ôm tâm trạng phức tạp. Kể từ lần ngắt xiu đó, cuộc sống của Kim Trần có thể nói là thay đổi nghiêng trời lệch đất, thân thể vốn khỏe mạnh trở nên dị thường, thái độ của Kim Bác Á với hắn cũng chuyển biến một trăm tám mươi độ, vốn là người thừa kế tư chất tốt đẹp của Thanh Viên môn, thoáng cái biến thành ma vật thần kinh hù hù thực thực. Tuy những trường bối khác không quay ngoắt thái độ đột ngột như Kim Bác Á, song những năm gần đây cũng kiêng kỵ Kim Trần hoặc ít hoặc nhiều. Hiện tại ai mà ngờ, cậu con út bị lạnh nhạt và nghi ngờ suốt mười mấy năm của Kim gia lại trở thành nhân tố mấu chốt cứu vớt muôn dân vạn vật chứ.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, sắc mặt Kim Bác Cương cực kỳ âm trầm, ánh mắt nhìn con mình hàm chứa ít ỏi nỗi buồn và mong mỏi khó nói rõ.

Kiều Mạt lại tỏ ra giận dữ, cậu trừng Kim Bác Á, mặt hơi đỏ lên. Lần này nghe Kim Bác Á nói xong, Kiêu Mạt nảy sinh xúc động muốn xông lên dằn ông ta một trận toi bồi, cậu cũng không quan tâm hành vi của Kim Bác Á có nhân danh đạo đức chính nghĩa gì hay không, chỉ đau lòng Kim Trần phải chịu uất ức ngần ấy năm, giờ họ còn muốn tận sức ép khò tia giá trị cuối cùng trên người hắn.

Lũ người trần tục kia chẳng những không có nhân tình, mà da mặt còn dày hơn vảy của Đại long tộc mình nhiều!

Hoàng tử nhỏ thầm phẫn nộ trong lòng.

Bấy giờ, Kim Lan cũng nhìn Kim Trần, trầm tư hồi lâu, sau cùng chậm rãi lên tiếng:

“Kim Trần, tuy con là con cháu Kim gia ta, nhưng việc này ta cũng không muốn cưỡng cầu. Chẳng ai biết tình huống trong hang Thanh Viên, mấy ngàn năm tới nay, đây là lần đầu tiên nhà họ Kim chúng ta khởi động lại phong ấn ngũ hành, phương pháp vừa nói cũng chỉ là lý luận được lưu truyền. Trong hang có khả năng che giấu nguy hiểm không muốn ai biết, quá trình phong ấn cũng có khả năng gặp phải đủ loại tình huống. Chuyện Bác Á kể về con, ta cũng không hiểu hết, kế hoạch ban đầu của ta là sau khi thời động hòa trụ, nếu vẫn không cách nào tiến vào hang Thanh Viên thì ta sẽ thử dùng Phần Thiên Hóa Kích để cưỡng chế xâm nhập. Cho nên, con không phải lựa chọn duy nhất tiến vào hang.”

Kim Lan đánh giá thân thể Kim Trần một lát, ngữ khí có chút nghiêm trọng: “Chỉ có thể nói ta bề quan quá lâu rồi, nếu sớm biết việc này...”

Nói tới đây, Kim Lan khẽ thở dài, đoạn lắc đầu, nói tiếp:

“Kim Trần, nếu con không muốn vào hang thì theo Huyền Vô đại sư đến kim trụ đi. Tiểu đạo hữu Kiêu Mạt nói đúng, trọng trách nặng nề mà nguy hiểm như vậy không nên để đám tiểu bối các con gánh vác.”

Nét mặt Kim Trần vẫn không hề dao động, hắn nghe Kim Lan nói xong chỉ bảo:

“Con đi.”

Kim Lan ngăn ra, vội nói: “Con nên biết, hiện tại phong ấn ngũ hành bị tổn hại, nếu trong hang thật sự phong ấn Ma thần, một khi hắn tỉnh lại, sự việc sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.”

Kim Trần mở miệng ngắt lời Kim Lan: “Không cần nói, con biết rồi.”

Kim Lan nghe vậy, lặng im giây lát, cuối cùng gật đầu, nhìn Kim Trần bằng ánh mắt tán thưởng và thấu hiểu, đoạn xoay qua nói với mọi người:

“Nếu đã vậy, mời mọi người xuất phát đến trụ của từng người ngay bây giờ. Sau khi bố trí xong hết thấy, tôi sẽ ra hiệu lệnh thống nhất, thành bại quyết định bởi lần hành động này, Kim Lan xin cảm ơn các vị trước.”

Kim Lan đứng dậy, cúi đầu thật thấp trước ngũ đại môn phái.

Sau đó mọi người tuân tự rời đi, đến khu vực đặt trụ.

Kiều Mạt đi theo Kim Trần mà có chút không nỡ, muốn kéo tay hắn lại không dám kéo, vừa giận vừa lo, nhìn hắn bằng vẻ mặt xoắn xuýt.

Kim Trần quay lại, ánh mắt nhìn Kiêu Mạt đượm chút âu lo:

“Sao em lại lỡ mạng nhận lời ông chú cô? Chưa ai từng dùng phong ấn ngũ hành này cả, không biết phải hao tốn bao nhiêu công lực, không chừng còn gặp phải nguy hiểm gì đó.”

Kiều Mạt bĩu môi, bất mãn đáp: “Anh còn nói em? Hồng phải chính anh còn nhận nhiệm vụ nguy hiểm hơn sao, lẽ trong hang kia thực sự có Ma thần, anh vào đó đánh thức hắn, cái hắn xoi tãi luôn anh thì biết làm sao.”

Nghe thế, Kim Trần không kiềm được mà cong môi, xoa xoa đầu Kiêu Mạt: “Yên tâm đi, anh không sao đâu, anh linh cảm trong hang Thanh Viên có điều anh muốn biết, dù không phải vì phong ấn thì sớm muộn gì anh cũng phải vào một lần.” Đôi mắt to của Kiêu Mạt hơi uor ướt, nhìn Kim Trần một cách đáng thương: “Kim Kim, anh phải đồng ý với em, nhất định phải bình an trở về nhà.”

Kim Trần gật đầu, dịu dàng nhìn Kiêu Mạt: “Em cũng phải đồng ý với anh, mọi chuyện không cần cậy mạnh, hết sức là đủ rồi, dù gặp phải tình huống

nào cũng không được tổn thương bản thân. Nếu phong ấn thất bại, em phải mau chóng rời khỏi núi Thanh Viên.”

Kiều Mạt lắc đầu, kiên định đáp: “Em sẽ dẫn anh cùng đi.”

Kim Trấn nhíu mày, toan mở miệng thì phía sau vang lên giọng Kim Lan:

“Kim Trấn.”

Kim Trấn ngoái lại, thấy trong phòng chỉ còn mỗi Kim Lan và Kim Bác Á. Hắn trầm tĩnh ngẩng đầu nhìn ông chú cổ thoạt trông chỉ xấp xỉ tuổi mình, ấn tượng của hắn dành cho người này rất đặc biệt, hắn nhớ vào năm bốn tuổi, Kim Lan từng bế hắn và nói: “Quả là một cậu bé thông minh dễ thương, xem ra Kim gia ta lại sắp xuất hiện một kỳ tài tu luyện rồi.”

Khi ấy, Kim Lan giờ cao hai tay, bế Kim Trấn vượt qua đầu mình và chọc hắn cười. Kim Trấn thuở bé lại khắc sâu nụ cười hiền hòa tuấn tú của Kim Lan dưới ánh mặt trời, nụ cười đó cũng là ký ức dịu dàng duy nhất mà Kim Trấn cảm nhận được tại Kim gia, ngoại trừ Hoắc Lan.

Kim Trấn ngẩng lên nhìn Kim Lan, khẽ gật đầu: “Ông chú có còn chuyện gì không ạ?”

Kim Lan nhìn Kim Trấn thoáng chốc, không nói gì, chỉ vươn tay ra, một tia chân khí đỏ rực bắn từ đầu ngón tay về phía đan điền của Kim Trấn, lưỡi đao khí chui vào cơ thể hắn ngay khoảnh khắc ấy.

Kim Trấn nhận thấy cảm giác nóng rực chui vào bụng, không khỏi ngáy ra.

Hai người Kiều Mạt và Kim Bác Á chứng kiến tình huống như vậy thì không hện mà cùng kinh hãi.

Mắt Kiều Mạt hiện rõ sát ý, đang muốn vươn tay gọi Long Ngâm, thì Kim Trấn đã nhận ra cậu đang tức giận, vội đưa tay nắm chặt tay Kiều Mạt ngay tắp lự, ngăn cản động tác của cậu.

Còn Kim Bác Á lại kinh ngạc hỏi: “Sư tổ, sao người lại giải cấm chế trong cơ thể nó ngay lúc này?”

Nghe Kim Bác Á nói, Kiều Mạt mới hiểu hành động vừa rồi của Kim Lan là giải cấm chế cho Kim Trấn. Cậu lập tức nhìn Kim Trấn, Kim Trấn khẽ gật đầu với cậu, cậu liền nhướn mày mừng rỡ, lệ khí quanh thân biến mất, ra chiều cảm động nhìn Kim Lan. Tốc độ biến sắc mặt trời chảy tự nhiên hơn hồi đi diễn trong đoàn phim chả biết bao nhiêu lần. . .

Kim Lan lại chẳng buồn ngó ngang ánh mắt cảm kích “cháy bỏng” của Kiều Mạt, chỉ nghiêm túc nhìn Kim Trấn:

“Kim Trấn, con từ nhỏ đã có tư chất tốt, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia, có lẽ con đã là một kỳ tài của Kim gia ta. Đáng tiếc, việc đã tới nước này, ta không biết viên nội đan hệ mộc trong cơ thể con từ đâu đến, song hiện tại trong người con có ma khí là sự thật. Ta đã biết chuyện Bác Á gây ra cho con năm xưa, tuy nó cũng chỉ vì muốn bảo đảm chắc chắn nên mới làm thế, nhưng phương pháp quả thực hơi cực đoan. Chặt đứt kinh mạch của con là nó sai, hiện giờ ta đã giải trừ cấm chế phong ma trong cơ thể con, con có thể tự do điều khiển hai viên nội đan rồi, nhưng suy cho cùng là phúc hay họa thì sau này phải dựa vào chính con thôi.”

Kim Lan thở dài: “Mấy năm nay Kim gia nợ con nhiều lắm, nếu hôm nay có thể vượt qua kiếp nạn này, ta chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp trừ bỏ ma khí trong người con. Hi vọng mai sau vẫn còn cơ hội bù đắp...”

Mặt Kim Trấn trầm lặng như nước, vẻ mặt tựa hồ lại càng lạnh hơn: “Không cần.”

Nói xong, Kim Trấn quay lưng, sải bước về hướng hang Thanh Viên trên đỉnh núi. Kiều Mạt đứng tại chỗ nhìn Kim Trấn bỏ đi, không kiềm được kinh ngạc, bèn bước nhanh đuổi theo.

Từ nãy về mặt Kim Trấn đã có chút không ổn lắm, Kiều Mạt nhìn hắn đầy lo lắng, hỏi:

“Kim Kim, anh không sao chứ?”

Kim Trấn ngẩng đầu, nhìn về phía cửa hang trên đỉnh núi, ánh mắt sâu hun hút như có điều suy nghĩ:

“Quả nhiên là nơi này, rốt cuộc tìm được rồi.”

Kiều Mạt nghe vậy thì không hiểu lắm, cậu lơ ngơ chớp chớp mắt:

“Kim Kim, anh...”

Kim Trấn nhìn sang Kiều Mạt, dặn: “Nhớ kỹ lời anh, chăm sóc bản thân cho tốt, chờ anh trở lại.”

Kiều Mạt ngây ngốc gật đầu, Kim Trấn liền tức tốc bước thật nhanh lên đỉnh núi. Trông theo bóng lưng Kim Trấn rời đi, trong lòng Kiều Mạt bỗng trào dâng niềm bất an, cảm giác giống như Kim Trấn cứ thế rời khỏi thế giới của cậu vậy. . .

Kiều Mạt ra sức lắc lắc đầu, ngăn cản mình suy nghĩ lung tung. Lúc này, phía sau có một tiểu đệ tử Thanh Viên tiến lên, nói với Kiều Mạt:

“Anh Kiều Mạt, sư tôn sai tôi dẫn anh đến thủy trụ, các vị đại sư khác đi cả rồi.”

Kiều Mạt gật đầu, quay lại nhìn phương hướng Kim Trần biến mất một lát, dần nén bất an trong lòng, theo người đưa tin đến chỗ thủy trụ.

Giờ phút này, tại đại sảnh chỉ còn Kim Lan và Kim Bác Á.

Kim Lan nhìn lên hang Thanh Viên trên đỉnh núi, trong mắt hiện rõ sầu lo. Hồi lâu sau, giọng hần mới vang lên trong phòng, mang theo chút lạnh lẽo.

“Bác Á, con biết rõ tình huống thân thể Kim Trần và nguy hiểm trong hang còn bố trí cho nó đi hang Thanh Viên, tức là ôm tâm tư muốn nó có đi không có về đúng chứ?”

Nghe vậy, thân mình Kim Bác Á khẽ run lên, sắc mặt trắng bệch, trầm mặc một chốc mới gật đầu thưa:

“Dạ phải.”

Kim Lan quay phắt người lại, trường kích trong tay đâm mạnh xuống đất, nhìn Kim Bác Á bằng ánh mắt phần nộ:

“Nó là con cháu Kim gia ta, hỏ dữ còn không ăn thịt con, năm xưa con nuôi nấng nó như con ruột, có sao lại muốn làm vậy.”

Mặt Kim Bác Á tái nhợt, nhưng trong mắt lại hàm chứa sự kiên định không thể nghi ngờ:

“Sư tổ, con đã quan sát hai viên nội đan trong cơ thể Kim Trần, tư chất của nó có thể nói là thể chất tu luyện tuyệt hảo hiếm thấy trong suốt gần ngàn năm qua. Một khi nó nắm giữ phương pháp tu luyện chính quy, tu vi của nó sẽ tăng tiến vùn vụt, nhân gian gần như không ai có khả năng trông theo bóng lưng nó. Nhưng ma khí trong cơ thể nó cũng mạnh chẳng kém gì nội đan, kể từ lần nó ngắt xiu, viên nội đan hệ mộc kia liền xuất hiện, ma khí cũng ngày càng tăng mạnh. Nếu không khống chế thì sớm muộn cũng có ngày nó trở thành đại họa. Ba năm trước nó từng nổi ma tính một lần, đánh trọng thương một đồ đệ tu vi cao của con, từ đó con liền biết viên nội đan trong người nó vượt xa cấp bậc ma vật bình thường. Để trừ hậu họa, con chỉ đành đã thương kinh mạch nó, phong ấn viên nội đan hệ mộc.”

Trong mắt Kim Lan đượm chút đau lòng, hần nói:

“Khoan nhắc đến lý do trong cơ thể Kim Trần xuất hiện ma khí, dù nó bị ma vật xâm lấn thật đi chăng nữa, thì con với tư cách người thân kiêm sư phụ của nó, sao lại có thể dùng cách thức lạnh lùng tiêu cực nhường ấy đối xử với nó? Nếu một ngày nó thực sự trở thành ma vật không thể nghịch chuyển, các con chính là thủ phạm gây nên hậu quả xấu.”

Kim Bác Á khẽ cúi đầu, không đáp.

Kim Lan nói tiếp: “Hôm nay Kim Trần tiến vào hang Thanh Viên, cả ta và con đều biết một khi năm viên mệnh châu trời lên, cánh cửa Ma giới trong hang sẽ mở ra, chỉ trông chờ vào lực phong ấn của dây thừng trước cửa hang để áp chế, nhưng đối với Kim Trần trong hang mà nói, khoảnh khắc ấy nó sẽ phải đối mặt với vô vàn nguy hiểm. Giả sử có ma vật mạnh mẽ hung tàn chui ra từ cửa, nó chắc chắn sẽ chết. Cho dù nó may mắn tránh được một kiếp, song nếu không thoát ra trước khi phong ấn hoàn thành, vậy có khả năng nó sẽ bị phong ấn luôn bên trong...”

Nói đến đây, Kim Lan dừng lại, trong mắt lóe lên tia sáng, nhìn Kim Bác Á hỏi:

“Chẳng lẽ... Đây là mục đích của con?”

Kim Bác Á ngẩng đầu, mặt tái mét không còn hột máu, khẽ cau mày, gật đầu bảo:

“Sư tổ, con đã từng có một hoài nghi, chính là ngày ấy sau khi Kim Trần tiến vào hang, Ma thần Hậu Khanh bị phong ấn đã xâm lấn thân thể nó. Nhưng về sau con lại tìm đọc nhiều tư liệu cổ, phát hiện thuộc tính của Ma thần Hậu Khanh năm đó là thổ chứ không phải mộc, nên suy đoán này có lẽ không chính xác. Sau nữa, sức mạnh mà Kim Trần phát ra khi đã thương Trúc Ảnh khiến con cảm giác được rằng, dù ma vật trong người nó không phải Hậu Khanh, thì nhất định cũng là ma vật hùng mạnh tương đương cấp bậc Ma thần. Vì vậy, bất luận là loại nào, Kim Trần cũng không thể ở lại nhân gian.”

Kim Lan nhìn Kim Bác Á, cất giọng chậm rãi: “Thế nên con định nhân cơ hội này diệt trừ hoặc phong ấn nó.”

Kim Bác Á gật đầu, ánh mắt kiên định: “Sư tổ, Kim gia chúng ta nhiều thế hệ xem trừ ma vệ đạo là nhiệm vụ của mình, con đâu thể biết rõ có ma vật nguy hại nhân gian mà vẫn mặc kệ không quan tâm” Kim Bác Á trầm mặc, ánh mắt lộ rõ nỗi đau xót, cắn răng nói:

“Dù nó là người thân của con, con cũng không thể tro mắt nhìn nó thành ma rồi gieo rắc tai họa cho chúng sinh.”

Kim Lan nhìn Kim Bác Á thật lâu, cuối cùng hít nhẹ một hơi, trong mắt ánh lên tia thất vọng:

“Bác Á, tổ huấn dĩ nhiên quan trọng, song không thể lãng quên tình người. Người có thiện có ác, ma cũng có xấu có tốt, ma rốt cuộc là gì? Từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc, sau đại chiến Trác Lộc, phe Xi Vu thất bại, kể từ đó liền phân chia thân ma. Ma giới có ma vật ham giết chóc thành tánh, nhân gian cũng có hạng người âm hiểm đồ thần sinh linh, ma sinh ra từ tâm.”

Kim Lan quay người nhìn lên đỉnh núi, nói tiếp:

“Tuy trong hang Thanh Viên tràn đầy nguy nan, nhưng thể chất và cảnh ngộ của Kim Trần đều khác hẳn người thường, trên người nó có lẽ sẽ xuất hiện

kỳ tích, hôm nay ta giải phong ấn cho nó, chỉ hi vọng nó có thêm năng lực tự bảo vệ mình, bình an trở về.”

Trong mắt Kim Bắc Á hiện rõ lo lắng, mở miệng nói:

“Sư tổ, nếu cấm chế trong cơ thể Kim Trần bị giải trừ, có khả năng sẽ kích phát ma khí tiềm tàng nhiều năm, đến lúc ấy ma tính của nó đại phát, phong ấn ngũ hành sẽ...”

Kim Lan khoát tay, ánh mắt cương quyết, lạnh nhạt đáp:

“Dù trong cơ thể Kim Trần thực sự có ma vật, thì bản tính của nó vẫn còn. Thăng bé là con cháu Kim gia ta, nó sẽ không trơ mắt nhìn vạn vật nhân gian lâm vào vạn kiếp bất phục, ta tin tưởng nó.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Pháp Khí Của Anh Dâu Xài Tốt Lắm

Trong lòng Kiều Mạt vẫn luôn cánh cánh nổi thấp thỏm bất an, cậu theo tiểu đệ tử Thanh Viên môn đi trong núi chừng mười mấy phút, tới chỗ thủy trụ, chỉ thấy trong một cái ao cực lớn có một suối phun cao hơn mười mét đang bắn bọt nước ồ ồ.

Kiều Mạt hơi kinh ngạc, hỏi: “Trụ đây à?”

Tiểu đệ tử Thanh Viên môn gật đầu: “Mỗi trụ ngũ hành đều không giống nhau, đây là hệ thủy, đương nhiên chính là cột nước.”

Kiều Mạt nghe vậy thì gật gù, sau đó cậu nhìn thấy có mười mấy người đang tụm năm tụm ba bên bờ ao, đều là thanh thiếu niên tuổi không lớn lắm, còn có vài cô nàng phái Nga Mi. Kiều Mạt thấy thế, không nhịn được phải hỏi:

“Những người hệ thủy khác đâu? Ở đâu hết rồi?”

Đệ tử Thanh Viên môn đáp: “Mọi người đã đến đủ.”

Kiều Mạt: ...

Trên đài tụ tập vài trăm người, cộng thêm các đệ tử đằng sau ngũ đại môn phái và nhiều môn phái nhỏ đến hỗ trợ, gộp lại cũng phải bảy tám chục, có sao hệ thủy chỉ lèo tèo vài người vậy?

Đệ tử Thanh Viên môn nhìn thấu thắc mắc của Kiều Mạt, liền nói: “Anh Kiều Mạt, người tu luyện hệ thủy vốn đã ít ỏi, trong hơn một trăm đệ tử đồng lứa của Thanh Viên môn tôi mà chỉ có năm người mang hành cách hệ thủy. Cộng thêm đệ tử ngoại môn của Kim gia và các môn phái cũng chỉ được mười sáu người này thôi.”

Kiều Mạt mở thiên nhãn xem xét tu vi mười mấy người kia, cao nhất cũng mới đến Tâm Động.

Tự dung có cảm giác dẫn lính nhi đồng đi xông pha chiến đấu là sao ta...

Kiều Mạt thở dài, an ủi mình: nể tình Kim Lan trừ bỏ cấm chế trong cơ thể Kim Kim, nhịn thôi.

Nghĩ đến Kim Trần, cõi lòng Kiều Mạt lại bị bóng ma bao trùm, so với tình huống của cậu, tình cảnh bên Kim Trần còn nguy hiểm hơn. Kiều Mạt ngẩng đầu nhìn hang Thanh Viên trên đỉnh núi, yên lặng ghen ngào.

Khoảng mười mấy phút sau, phía Bắc núi Thanh Viên truyền đến tiếng Kim Lan:

“Các vị đạo hữu đã đến nơi đông đủ rồi, xin hãy đáp lại sau khi chuẩn bị và sắp xếp xong.”

“Kim trụ sắp xếp xong.” Giọng Huyền Vô đại sư vang lên.

“Mộc trụ đã xong.” Giọng Cô Hồng sư thái truyền đến.

“Thổ trụ vào chỗ.” Một giọng nói không mấy quen thuộc cất lên, Kiều Mạt biết hẳn là chuông môn của một trong năm phái.

Cậu khẽ khụ một tiếng, khí vận đan điền, cao giọng truyền âm: “Thủy trụ ok.”

Lúc này, đám người bên bờ đã xếp thành vòng xung quanh ao.

Kiều Mạt nhìn thấy thể nước của thủy trụ đột nhiên tăng mạnh, bốn phía quanh ao hình thành một màn nước trong suốt, thoát trông như cây cột khổng lồ.

Thấy vậy, Kiều Mạt liền thò tay vào màn nước, lập tức cảm giác được trong nước có một lực hút vô hình đang hút bàn tay mình, mấy người khác cũng nhao nhao bắt chước. Kiều Mạt ra chiều nghiêm trọng, chăm chú nhìn màn nước trước mắt.

Giọng Kim Lan truyền đến lần thứ hai:

“Kim mộc thủy hỏa thổ, trập phong ấn ngũ hành, hôm nay con cháu Kim gia vì phong ma trừ yêu mà khởi động trập này, kính mong chư vị tổ tiên phù hộ thể hệ ta mở trập thành công.”

“Khởi trập!” Hai chữ mạnh mẽ của Kim Lan vang vọng đến tận chân trời.

Nghe vậy, Kiều Mạt tức tốc rút chân khỏi trong cơ thể vào thủy trụ thông qua bàn tay. Trong lúc thò vào, Kiều Mạt không khỏi giật mình, ngay khoảnh khắc chân khí trào ra từ bàn tay, cậu cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ tập kích thân thể mình, chân khí tuôn ào ạt vào màn nước như nước chảy.

Dựa theo cách hút này... Kiều Mạt không nhận được mà khẽ cau mày, nâng mắt nhìn mọi người quanh ao.

Quả nhiên, chưa đầy mười phút, mười sáu người bên ao đã xụi lơ cả đám, ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Vì thế, khởi trập chưa được mười lăm phút, hoàng tử nhỏ đã lâm vào tình thế chiến đấu hăng hái mình ên.

Kiều Mạt: ...

Cậu bình ổn tâm thần, cúi đầu quan sát thủy trụ một chút, chỉ thấy màu sắc thủy trụ đang từ từ thay đổi theo chân khí mình rót vào, chậm rãi đậm dần từ đáy lên trên, hiện tại đã cao tới đầu gối.

Kiều Mạt hiểu chỉ cần biến nguyên cây trụ này thành màu lam đậm, ắt hẳn mệnh châu hệ thủy trong hang sẽ hiện lên. Cậu ngẩng đầu nhìn thủy trụ đồ sộ cao hơn mười mét, đường kính tầm ba mét, rốt cuộc ngắm được cái câu ‘ngẩng đầu 45 độ rồi gì mà ưu thương lóng lánh’ trước nay vốn không hiểu, giờ phút này cậu vô cùng ưu thương, ưu thương cộng thêm nội thương...

**nguyên văn là “ngẩng đầu 45 độ nhìn trời, trong mắt lóng lánh niềm ưu thương”*

Kiều Mạt vừa dốc sức ngưng thần điều tức, sinh ra chân khí, vừa không ngừng rót vào thủy trụ, ngắt nổi tốc độ ra vào hoàn toàn không cùng đẳng cấp. Khi trục hoành màu lam chậm chạp dâng đến eo Kiều Mạt, hoàng tử nhỏ cảm thấy chân khí trong cơ thể đã bị thủy trụ này triệt để hút khô rồi.

Làm sao bây giờ, thái dương Kiều Mạt rịn mồ hôi lạnh, nếu như bên mình không thành công, phong ấn sẽ không cách nào tiến hành, quan trọng hơn là Kim Kim nán trong hang thêm một khắc nào, nguy hiểm sẽ tăng thêm một phần.

Nghĩ đến đây, lòng Kiều Mạt nóng như lửa đốt, cậu nghiêng răng, rút một tay về, móc ra hai viên kim đan trong túi áo trước ngực, ném vào miệng ăn.

Kim đan vừa vào bụng, Kiều Mạt liền nhận thấy cảm giác cháy bỏng dâng trào trong lục phủ ngũ tạng, nóng đến mức cậu khó chịu khôn xiết. Nhớ tới lần trước ăn nửa viên, Kiều Mạt biết ăn một lúc hai viên thì thân thể mình chỉ e khó mà chịu nổi, nhưng giờ đây cậu không hơi đâu quan tâm nhiều, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: phải mau nhồi đầy cây cột chết bầm này.

Cậu cảm giác được được tính mãnh liệt của kim đan đang va đập thất kinh bát mạch trong cơ thể mình, chân khí mạnh mẽ đột ngột sinh ra đang phun trào một cách ngang ngược. Kiều Mạt cắn răng, dồn hết sức lực khống chế huyết đạo khép kín và hướng đi của kinh mạch, dồn số chân khí ấy vào bàn tay.

Tuy rất vất vả, nhưng hiệu quả của kim đan đúng là khủng khiếp, màu lam đậm đang dâng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy, mười mấy phút sau, độ cao đã vượt qua đầu Kiều Mạt.

Con chấn động ban đầu qua đi, Kiều Mạt dần dần thích nghi với cảm giác nóng cháy và giằng xé trong cơ thể, cậu gắng nhịn đau, cố gắng dẫn đường cho chân khí. Có điều, một lát sau, cậu bỗng thấy đan điền đau nhức, giống như một sợi dây trong người bị đứt, đau đến phát run. Cậu cắn răng nâng người lên, đứng thẳng một cách gian nan.

Cũng may cơn đau chỉ kéo dài chốc lát, sau đó lại trở về như cũ. Kiều Mạt cảm thấy sau cơn đau, tựa hồ kinh mạch cũng thông hơn một ít, cảm giác chà xát nào sau khi đột phá tu vi, chẳng qua vẫn có chút bất đồng. Nhưng hiện tại cậu không rảnh để ý, tất thấy lực chú ý đều dồn lên việc khống chế chân khí.

Lúc này, chợt thấy một cái bóng mờ mờ thong thả hiện ra trên tảng đá sau lưng cậu, dần hóa thành hình người, đi tới gần Kiều Mạt.

Nghe tiếng bước chân phía sau, Kiều Mạt hơi sửng sốt, cậu rất quen với khí tức của người tới, liền ngạc nhiên quay đầu lại:

“Hoa Hoa, sao anh lại đến đây?”

Người đằng sau đúng là Hoa Linh, Hoa Linh vẫn ăn bận sặc sỡ như trước, hần ngẩng đầu nhìn thủy trụ, lại nhìn Kiều Mạt đang rót chân khí vào thủy trụ trong tình trạng kiệt sức, không khỏi lắc đầu, thở dài bảo:

“Tôi tưởng cậu đến đây làm gì chứ? Hóa ra là làm chuyện này...”

Nguồn:

Hoàng tử nhỏ thấy Hoa Linh thì hai mắt sáng rỡ, vui vẻ nói: “Anh dẫu Hoa, anh tới giúp đỡ hả?”

Hoa Linh nghe thấy xưng hô anh dẫu kia, không kiềm được mà nổi hắc tuyến đầy mặt, lạnh lùng đáp: “Tác dụng của phong ấn này là áp chế con dân Ma giới tôi, cậu bảo tôi giúp cậu áp chế bọn họ, bộ cậu không thấy yêu cầu như vậy với một Ma vương có hơi quá đáng à?”

Nghe thế, nụ cười trên mặt Kiều Mạt tắt ngóm ngay tắp lự, bất mãn nói: “Không giúp thì né xa xa giùm, bằng không áp luôn anh giờ.”

Hoa Linh: ...

Ôi cái kỹ năng đổi sắc mặt được tôi luyện nhuần nhuyễn này.

Hoàng tử nhỏ tiếp tục cố gắng nhồi đầy cột, thỉnh thoảng ngoái lại dòm hang Thanh Viên trên đỉnh núi, trong mắt không giấu nổi sốt ruột và lo lắng.

Hoa Linh nhìn điệu bộ của hoàng tử nhỏ, thờ dãi: “Lúc này rồi mà cậu còn hơi sức nhớ thương chỗ khác, như vậy cũng được hả?”

Kiều Mạt: “Kim Kim đang ở trong hang kia, không biết tình huống thế nào, tôi lo lắm.”

Nói rồi cậu u oán nhìn Hoa Linh, cất giọng chán nản:

“Hết cách rồi, ai biểu tôi đây số khổ, đến anh dẫu nhà mình cũng không chịu hỗ trợ...”

Hoa Linh: ...

Cái danh xưng anh dẫu cứ vậy quyết định xong rồi hả?

Hoa Linh nhìn ánh mắt lo lắng của Kiều Mạt, cuối cùng vẫn không đành lòng, bảo:

“Tôi là hệ kim, giờ thực sự không giúp được gì, thủy trụ này lại yêu cầu chân khí hệ thủy thuần khiết, tuy kim thủy không tương khắc, nhưng chân khí thuộc tính khác rót vào vô tác dụng thôi.”

Hoàng tử nhỏ bất mãn: “Khoa học kỹ thuật nhân gian sao mà lạc hậu quá chừng, lần sau nhất định phải tìm anh cả xin một cái máy chuyển hoá thuộc tính chân khí mới được.”

Hoa Linh không kiềm được kinh ngạc: “Đó là cái gì? Có thể chuyển hoá thuộc tính chân khí sao?”

Kiều Mạt gật đầu: “Là phát minh mấy năm trước của anh cả đó, tuy rằng chuyển hoá qua lại sẽ có suy giảm, nhưng dùng vẫn tốt lắm. Làm thành hình dạng vòng tay, đẹp lắm, mẫu hậu có xin một cái, thấy đeo miết à.”

Kiều Mạt nhìn Hoa Linh, nghĩ một hồi rồi nghiêm túc nói:

“Hoa Hoa, tuy tính tình anh tôi hơi muộn tao, nói hơi ít, nhưng anh xài tốt lắm, thông minh lại giỏi giang, thường xuyên làm ra mấy món đồ thần kỳ, còn liên tiếp đạt danh hiệu thanh niên mười tốt của Tiên giới mấy đợt liền. Những phát minh của anh bán bán quyền được cả đồng tiền, hồi ấy lúc mẫu hậu lo anh cả cưới không nổi vợ, anh hai liền nói không cần lo lắng cho anh, anh là thô hào ngầm, nếu tung hết giá trị con người ra thì chả biết bao nhiêu tiền từ ngọc nữ chủ động mò tới cửa đâu...”

Hoa Linh: ...

Vì quái gì chỉ tò mò một vấn đề lại khơi ra lắm đề tài kỳ cục dữ vậy.

“Bởi mới nói, Hoa Hoa, anh phải nắm cho chắc nha, lạng quạng là anh cả bị người ta cướp mất đó.” Kiều Mạt nói tiếp.

“Khụ khụ.” Hoa Linh rốt cuộc chịu hết xiết, bèn lên tiếng cắt ngang quá trình thúc đẩy tiêu thụ của hoàng tử nhỏ, cười có lệ: “Nghe có vẻ anh cậu rất không tệ, được rồi, chờ mai một có cơ hội nhất định phải gặp.”

Ánh mắt hoàng tử nhỏ sáng ngời lấp lánh: “Tốt quá, anh đồng ý rồi nha, chờ Kim Kim ra tôi nói với anh liền, bảo đảm anh cũng vui lắm luôn.”

Nhớ tới Kim Trăn, ánh mắt Kiều Mạt lại âm ảm, trông về đỉnh núi xa xa.

Thấy bộ dạng của cậu, Hoa Linh ngấm ngầm rồi hỏi: “Kiều Mạt, cậu muốn biết tình hình hiện tại của Kim Trăn không?”

Kiều Mạt gật đầu: “Đương nhiên muốn, nếu không phải không được rời khỏi cây cột chết bầm này, tôi bay lên tìm anh từ khướt rồi, cái gì mà lực đẩy kết giới, không cho tôi vào, tôi dùng Long Ngâm diệt luôn cái cửa hang.”

Hoa Linh bật cười: “Vụ này tôi có thể giúp cậu.”

Kiều Mạt mỉm cười ra mặt: “Giúp thế nào?”

Hoa Linh chìa tay ra, trên lòng bàn tay xuất hiện một cái chuông bạc, hần khẽ vuốt miệng chuông rồi đáp:

“Thứ này tên là Thiên Khôi Linh, là một thần khí, nó đã luôn nằm trên người tôi kể từ phút giây tôi có thể hóa thành hình người, cũng là pháp khí tôi thích nhất.”

Kiều Mạt dòm cái chuông nhỏ kia, vội cất giọng tò mò: “Xài làm sao?”

Hoa Linh cười khẽ, xòe ngang lòng bàn tay, miệng chuông hướng lên trên, chỉ thấy một luồng chân khí vàng kim dần khuếch tán ra ngoài từ miệng chuông hình cái loa, chiếu hình lên không trung, một gương tròn đường kính hai mét xuất hiện trong không khí.

Hình ảnh trong gương nhòe nhòe dao động vài giây, rồi dần dần rõ nét, bóng dáng Kim Trăn xuất hiện.

Kiều Mạt thấy Kim Trăn, hai mắt tức khắc sáng lên, trên mặt toát ra niềm kinh hỉ không cách nào che giấu, cậu hưng phấn nói:

“Hoa Hoa, anh tốt quá đi, cái chuông rình coi này đúng là xài tốt quá chừng!”

Hoa Linh: ...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khôi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Hải Hước Cũng Sẽ Ngược Luyến Tình Thâm

Chuông rình coi là cái vẹo gì, pháp khí thần cấp Thiên Khôi Linh tiếng tằm lầy lừng sao đến miệng cậu lại thay đổi ý nghĩa hả.

Hoa Linh trầm oán.

Được rồi, dù sao gọi như vậy cũng chính xác, thì đúng là để rình coi thiệt mà...

Lúc này, giọng hoàng tử nhỏ vang lên: “Ồ? Trong hang còn có người khác hả?”

Hoa Linh nghe vậy thì ngẩng đầu, cùng dòm vào gương, chỉ thấy trong gương tròn quả thực đang chiếu cảnh bên trong hang, trên vách tường đối diện Kim Trăn có một cánh cửa màu đỏ, phía trên loáng thoáng bốc ra từng sợi ma khí màu đen, trong hang tựa hồ cũng lượn quần đủ loại chân khí u ám.

Kim Trăn đang quay lưng về phía gương Thiên Khôi, giữa hần và cánh cửa kia có một bàn đá thủy tinh màu đen dài hơn hai mét, tại đầu bàn đá có một bệ hình cung, trông như một đầu giường hình thuyền tinh xảo, bên trên có một khay quế hình ngôi sao năm cánh, năm góc mơ hồ tỏa ra ánh sáng mong manh.

Mà ngay trên bàn đá có một chàng trai tóc đen đang nằm. Kim Trăn thì đứng ngay cạnh bàn, khẽ cúi đầu, không hề nhúc nhích, tuy không thấy vẻ mặt hần, nhưng có thể cảm giác được hần đang chăm chú nhìn mặt chàng trai nọ.

Hoa Linh chuyển sang nhìn mặt chàng trai áo trắng, sau đó ra chiều kinh ngạc:

“Hậu Khanh?! Hóa ra cậu ta ở đây.”

Nghe thế, Kiều Mạt quay đầu nhìn Hoa Linh, ngạc nhiên hỏi: “Hậu Khanh? Hần là Ma tinh Hậu Khanh trong thập đại Ma thần à?”

Hoa Linh gật đầu, ánh mắt dần trở nên nghiêm trọng, trong nghiêm trọng mang theo vài phần rối rắm, quan sát Hậu Khanh nằm trên bàn đá.

Kiều Mạt nhìn Hậu Khanh một cách khó hiểu, hỏi: “Té ra hần vẫn còn trong hang, tôi tưởng ma khí của hần chui vào cơ thể Kim Kim rồi chứ. Hoa Hoa, chẳng lẽ viên ma đan hệ mộc trong người Kim Trăn không phải của Hậu Khanh ư?”

Hoa Linh lắc đầu, nhìn Kiều Mạt bằng ánh mắt khá phức tạp: “Đương nhiên không phải, Hậu Khanh là hành cách thổ, sao lại có nội đan hệ mộc chứ.”

Hoàng tử nhỏ càng tỏ ra hoang mang: “Nhưng, Kim Kim ngất xỉu tại cửa hang này nên mới có ma khí mà, không phải Hậu Khanh, vậy ai lấy ma khí mạnh đến thế cho anh? Trên núi Thanh Viên còn Ma thần khác nữa sao?”

Hoa Linh khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ: “Kiều Mạt, tới giờ cậu vẫn tưởng ma khí trong cơ thể Kim Trăn là người khác cho cậu ta à?”

Kiều Mạt tròn mắt, trầm mặc vài giây mới lên tiếng: “Ý anh muốn nói Kim Kim vốn dĩ chính là ma vật sao?”

Hoa Linh liếc thoáng qua bóng dáng Kim Trần trong gương, nhẹ nhàng gạt đầu.

Kiều Mạt nhíu mày: “Mới đầu tôi cũng từng suy đoán như vậy, nhưng chuyện này không hợp với lẽ thường, nếu ảnh sinh ra đã là ma vật, tại sao người Kim gia đều không phát hiện? Có tình đời đến lúc ảnh ngất xỉu mới phát giác ra?”

Hoa Linh: “Nội đan chỉ khác ở ngũ hành chứ không phân biệt tiên nhân ma, tất cả nội đan của Tiên giới, Ma giới, người trần tu thành chính quả hay yêu quái đều giống nhau. Sở dĩ nội đan tỏa ra ma khí là bởi cảnh tượng giết chóc trong ký ức của ma vật trao cho nó khí tức ấy. Trước năm sáu tuổi, Kim Trần hoàn toàn không có ký ức kiếp trước, thành thử nội đan của cậu ta cũng không hề có ma khí.”

Ánh mắt Hoa Linh dời sang gương mặt say ngủ của Hậu Khanh, trầm tư chốc lát rồi nói tiếp:

“Đã hơn tám ngàn năm kể từ lần phong ấn trước, sức mạnh của phong ấn ngũ hành đang dần suy yếu, Hậu Khanh dù rằng đang ngủ say, nhưng trăm năm qua, ma lực của Hậu Khanh hẳn cũng đang hồi phục từ từ. Theo tôi dự đoán, lần ấy lúc Kim Trần lên núi Thanh Viên, Hậu Khanh cảm nhận được, mà chính khi ấy Kim Trần cũng cảm nhận được khí tức của Hậu Khanh nên mới đến hang Thanh Viên này, có lẽ ký ức Ma thần trong cơ thể cậu ta bắt đầu thức tỉnh từ đó.”

Hoàng tử nhỏ nghe vậy, không khỏi thờ dãi: “Hoa Hoa, Kim Kim cũng là một trong tam đại Ma vương à?”

Hoa Linh cười khê, lắc đầu: “Cậu ta không phải Ma vương, là Ma tôn.”

Kiều Mạt tròn tròn mắt: “Cấp bậc cao ghê, hèn chi ảnh lợi hại dữ vậy...”

Sau đó, Kiêu Mạt lại ra chiều ưu sầu, lẩm bẩm:

“Từ xưa tiên ma đã không thể cùng tồn tại, dẫn một Ma tôn về Long cung chả biết phụ vương có gior gây đánh uyên uyên không nữa, đó giờ phụ vương vốn không ưa người Ma giới cho lắm, có nên thương lượng với Kim Kim kêu ảnh thoát ly ma tịch không ta? Thử Ma giới có, Đại long tộc tôi cũng có...”

Hoa Linh thiết tình nghe không nổi nữa, ho nhẹ rồi bảo:

“Khụ khụ, đừng ôm ý đồ lừa Ma tôn của chúng tôi đi Tiên giới nha.”

Kiều Mạt: “Thì có sao đâu, chẳng nào hai Ma tôn của Ma giới các anh cũng là thùng rỗng kêu to, mấy ngàn năm chả lộ mặt ra một lần, có hay không chẳng quan trọng. Khai trừ ảnh xong là Ma vương các anh có thể thượng vị rồi.”

Hoa Linh: ...

Cậu ta phán có lý thiệt, vậy mà không sao phản bác nổi.

Kiều Mạt dòm lướt qua Hoa Linh, khê nhưong mày: “Vớ cả, anh cũng là người của anh tôi rồi, thoát ly ma tịch là chuyện sớm muộn, còn có tâm trạng quan người khác hử?”

Hoa Linh: ...

Em gái cậu, làm ơn đừng bới đề tài này ra nữa được không.

Hiện giờ Kiêu Mạt cảm thấy chân khí trong cơ thể mình hơi hỗn loạn, vừa rồi phân tâm khiến mấy nhánh chân khí suýt đi đường rẽ, tuy cậu cũng biết thời điểm này đáng lẽ nên dồn lực chú ý lên trụ, song vẫn kiểm lòng chẳng đậu mà nhìn chăm chăm vào gương.

Từ khi thấy Hậu Khanh xuất hiện, sắc mặt Hoa Linh vẫn luôn có chút nặng nề, ngữ điệu nói chuyện với Kiêu Mạt cũng không còn mang ý bốn cọt như đi vắng.

Nom bóng dáng Kim Trần đứng trước bàn đá hồi lâu, Kiêu Mạt cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng thấy hấn bình an vô sự, cậu cũng không để ý nữa. Sau khi gặp được Kim Trần, tâm trạng cậu kiên định hơn nhiều, tốc độ sinh ra của chân khí tựa hồ cũng nhanh hơn vài phần, trục hoành màu lam đậm đều đặn dâng lên nhanh chóng, đã đạt đến hai phần ba rồi.

Lúc này, chợt thấy ngón tay của Hậu Khanh đang nằm trên bàn đá khê cử động, qua thêm vài phút nữa, lồng ngực hấn nhẹ nhàng phập phồng, tiếp đó lông mi hơi hơi run rẩy, hai mắt chậm rãi mở ra. Về mặt hấn mù nịt trong thoáng chốc, ánh mắt tựa đứa trẻ mới chào đời, mấy giây sau hấn nhìn thấy Kim Trần đứng bên cạnh.

Hậu Khanh hơi nghiêng mặt qua, khê nâng cằm, nhìn mặt Kim Trần.

Bấy giờ Kiêu Mạt mới thấy rõ mặt Hậu Khanh. Mày kiếm mắt phượng, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng ửng sắc hồng nhàn nhạt, lông mi dài tạo thành bóng râm mờ mờ dưới mắt, hai tròng mắt đen láy mà sâu thẳm tựa vũng nước sâu. Mái tóc đen dài trải sau đầu càng khiến làn da trắng nõn của hấn thêm trong suốt óng ánh.

Kiều Mạt trông thấy dung mạo của Hậu Khanh thì thoáng ngây ra, trong đầu hiện lên hai chữ: đẹp quá.

Dẫu chỉ nhìn thoáng qua trong phút chốc, nhưng vẫn đủ xưng là kinh hồng. Vẻ đẹp của Hậu Khanh không chỉ giới hạn trong ngũ quan hoàn mỹ tinh tế, quan trọng nhất là khí chất tỏa ra từ con người hần, điềm tĩnh mà thông dong, tuấn mỹ như ngọc thụ lan chi, lại tựa một đầm nước sâu thôi thúc người ta khám phá tường tận.

**kinh hồng: ý nói đẹp không sao tả xiết*

“Hậu Khanh đẹp quá, còn đẹp hơn tiên tử Lăng Ba trên Tiên cung của Ngọc đế nữa, hần là Ma thần thiệt sao?” Kiều Mạt kinh ngạc hỏi.

Hoa Linh gật đầu: “Ừ, từ thời thượng cổ cậu ta đã là đệ nhất mỹ nhân rồi. Người ngưỡng mộ phải nói là đông như cá diếc sang sông, nhiều vô số kể. Tiếc rằng trong suốt vạn năm, trong tim cậu ta chỉ có một người.”

Kiều Mạt nghe Hoa Linh nói xong, nhìn Kim Trăn và Hậu Khanh trong mặt gương đối diện, trong đầu mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, bèn quay sang hỏi Hoa Linh: “Trước kia mấy người các anh đều là Ma thần, có phải thân nhau lắm không?”

Hoa Linh gật đầu, dường như nhớ lại chuyện cũ, trong mắt ánh lên tia sáng: “Cùng nâng cốc đùa vui, cùng tu luyện luận bàn, cùng lên trời xuống đất... Đến cuối, cùng rong ruổi sa trường, kẻ chết, người bị phong...”

Lần đầu tiên Kiều Mạt trông thấy vẻ bi thương này trên mặt Hoa Linh, trong lòng có cảm giác nói không nên lời, liền hỏi:

“Cuối cùng còn mấy người?”

Hoa Linh cười khò, hỏi đáp: “Năm người, sau cuộc chiến Trắc Lộc, Hậu Khanh bị phong ấn, ngoại trừ tôi và hai Ma tôn thì những người khác tử trận hết. Sau nữa, trong thời gian du đãng tại nhân gian, tôi phát hiện khí tức của Phi Liêm và Bình Ế, truy xét thì phát hiện hai người họ được quý nhân ra tay tương trợ, bảo vệ nội đan và hồn phách, mang về Ma giới tu luyện ngàn năm mới khôi phục trở lại, từ đó Ma giới mới có hai Ma tôn, ba Ma vương.”

Kiều Mạt gật đầu như có điều suy nghĩ, sau đó nhìn Hậu Khanh, hỏi: “VẬY... HẦN THÌ SAO? Nếu các anh biết hần không chết, chỉ bị phong ấn thôi, có sao không đi tìm?”

Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Kiều Mạt, trong mắt vương chút lưỡng lự, lặng thinh giây lát mới mở miệng đáp:

“Chúng tôi không cần đi tìm, bởi vì, ngay từ khắc Phi Liêm và Bình Ế khôi phục, Kim Trăn đã rời khỏi Ma giới, cậu ta giao toàn bộ công việc ở Ma giới cho Phi Liêm, tự mình xuống nhân gian luân hồi muôn kiếp chỉ để tìm kiếm Hậu Khanh.”

Kiều Mạt nghe vậy thì kinh ngạc mở to mắt, giờ phút này cậu rốt cuộc hiểu được phần nào ý nghĩa ẩn chứa trong những đoạn ký ức mà Kim Trăn từng kể. Nhìn hai người trong gương, trái tim Kiều Mạt dần trĩu xuống.

Lúc này, ánh mắt của Hậu Khanh nằm trên bàn đá đã tỉnh táo trở lại, đôi đồng tử trong veo như nước vẫn nhìn mặt Kim Trăn chăm chú, chỉ thấy hần ngồi dậy, ngửa đầu, khoe môi vẽ ra nụ cười mỉm nhợt nhạt, trong mắt tản ra tia sáng dịu dàng mà vui sướng. Hần khẽ nghiêng đầu qua, mái tóc đen lộng lẫy tựa thác trút xuống bên cạnh, tùy ý buông xõa chả khác chi tiên nhân, đoạn hần nhẹ giọng nói:

“Thần Đồ, tôi biết cậu nhất định sẽ tìm được tôi mà.”

Giọng Hậu Khanh rất nhẹ rất mềm, nhưng ngữ khí lại kiên định lạ thường, chỉ một câu ngắn gọn lại hết như lời thề làm lòng người rung động.

Ngay sau đó, Hậu Khanh gấp đầu gối lên, hai tay khoanh lại rồi đặt lên đầu gối, chống cằm, ngẩng đầu như đứa trẻ bướng bỉnh, lẳng lặng nhìn Kim Trăn trước mặt. Ánh mắt kia chan chứa hạnh phúc và mãn nguyện, khiến khuôn mặt vốn đã tuyệt mỹ của hần càng thêm sáng rạng.

Hoàng tử nhỏ ngọc ngà chứng kiến hết thảy, nét mặt tươi cười dịu dàng như nước, cả ánh mắt đọng đầy tình yêu của Hậu Khanh rốt cuộc giúp cậu nhìn thấu bí mật trong mối quan hệ của hai người. Cảnh tượng kéo dài vồn vện một phút vừa rồi khiến Kiều Mạt như quên đi tất cả, quên nói chuyện, quên Hoa Linh bên cạnh, quên thủy trụ trước mắt, quên vạn khí, thậm chí quên cả hít thở...

Thân thể cậu khẽ phát run, huyết khí trong cơ thể bắt đầu cuộn trào ngày càng kịch liệt, cuối cùng chậm rãi đi ngược chiều.

Kiều Mạt cảm giác được trong ngực bỗng truyền đến cơn đau đốn, cậu lập tức phục hồi tinh thần, ngưng thần điều tức, cố gắng áp chế chân khí đang bạo tẩu. Cậu quay sang nhìn Hoa Linh, mở miệng hỏi bằng thái độ trịnh trọng và nghiêm túc chưa từng có: “Hoa Hoa, anh nói cho tôi biết đi, trước kia Kim Kim và Hậu Khanh có quan hệ thế nào?”

Ánh mắt Hoa Linh nhìn Kiều Mạt lộ rõ vẻ không ngờ, song thấy ánh mắt nghiêm túc của cậu, cuối cùng hần vẫn cắn răng nói chi tiết:

“Tôi bảo rồi, Hậu Khanh là đệ nhất mỹ nhân thời thượng cổ, người thích cậu ta có vô số, nhưng trong tim cậu ta chỉ có một người, người ấy chính là Thần Đồ. Nếu không xảy ra đại chiến Trắc Lộc, có lẽ hai người sẽ trở thành một đôi quýt lữ.”

Hoa Linh vừa dứt lời, đằng xa liền vang lên một tiếng sấm âm vang, nháy mắt, bầu trời giăng đầy mây đen, che khuất mặt trời.

Kiều Mạt chỉ cảm thấy chân khí bạo tẩu trong cơ thể đã có chút mất khống chế, kinh mạch như bị va đập đến sắp đứt đoạn, một ngụm máu tanh mặn xộc lên cổ họng, cậu cắn răng nuốt máu xuống, lạnh giọng hỏi:

“Kim Kim ở nhân gian tìm hần mấy ngàn năm chính vì muốn ở bên hần sao?”

Hoa Linh nhìn dáng vẻ thương tâm rồi cố tỏ ra quật cường của Kiều Mạt, cõi lòng hần cũng đau theo, không biết trả lời câu thế nào, chỉ đành thở dài khe khẽ, im lặng không đáp.

Trái tim Kiều Mạt dần rét lạnh, niềm bi ai mãnh liệt tràn đến, cộng thêm trạng thái chân khí đi ngược chiều, khiến suy nghĩ trong cậu cực kỳ hỗn loạn, đầu óc hiện lên vô vàn thước phim lộn xộn.

Cậu nhìn bóng dáng lặng im không nói của Kim Trăn, nhìn nụ cười tuần mỹ vô ngần của Hậu Khanh, cơn đau trong tim ngày càng kịch liệt.

Kim Kim lấy lại ký ức trước kia thì sẽ quên mình ư?

Hay, Kim Kim khôi phục ký ức rồi vẫn không quên mình, nhưng lại phát hiện anh ấy thích Hậu Khanh hơn?

Không đúng, trong phần hai của , A Tinh nhớ lại rồi vẫn ở bên Diệp Sa mà, lẽ nào kịch bản sai rồi? Quả nhiên Sam Thái mới là vợ cả ư?

Đối với Kim Kim mà nói, mình rốt cuộc là Sam Thái hay Diệp Sa...

Hoàng tử nhỏ càng nghĩ càng đau lòng, hiện tại lực chú ý của cậu đã dồn hết lên Kim Trăn và Hậu Khanh, không rảnh bận tâm chân khí trong cơ thể, chân khí trào ra từ hai viên kim đan càng lúc càng nhiều và tụ tập trong các đại kinh mạch, chạy tán loạn khắp nơi như ruồi mất đầu. Rốt cuộc, hoàng tử nhỏ cũng cảm thấy huyết đàn trung trên ngực đau đến tê dại, sức lực toàn thân như bị rút sạch, cậu cố gắng điều tức, lại phát hiện không cách nào khống chế chân khí bạo tẩu nữa.

Tẩu hỏa nhập ma.

Giờ Kiều Mạt cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa của những lời Quy thừa tướng dặn mình trước khi đến nhân gian.

“Lúc tu luyện, tâm không được mất không được loạn, bằng không rất dễ tẩu hỏa nhập ma, chân khí nghịch hành phản phệ.”

Hoàng tử nhỏ thầm than thở trong lòng, đầu óc hiện lên vài chữ: không nghe lời người già, thiệt thòi ngay trước mắt.

Nguồn:

Cậu ngẩng đầu nhìn thủy trụ khổng lồ trước mắt, tuy thân thể bị vây trong trạng thái tẩu hỏa nhập ma, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc thủy trụ hấp thụ chân khí. Hiện tại, trục hoành màu lam đã sắp lên tới đỉnh. Kiều Mạt nghiêng răng, che hết mấy huyết đạo trong cơ thể, nỗ lực dồn chân khí hỗn độn trong cơ thể về phía bàn tay.

Lúc này, sắc trời mỗi lúc một u ám, tiếng sấm xa xa cũng cách ngày càng gần, ngày càng dày đặc. Thân mình Kiều Mạt khẽ lung lay, dù cậu năm lần bảy lượt căn nhắc áp chế chân khí, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà phun ra một ngụm máu.

Bấy giờ Hoa Linh kế bên mới chú ý thấy Kiều Mạt bất thường, nhìn sắc mặt tái nhợt và máu trên khóe miệng cậu, Hoa Linh cất giọng kinh hãi:

“Cậu tẩu hỏa nhập ma?”

Nói xong, Hoa Linh vươn tay kéo Kiều Mạt, muốn lôi cậu cách xa thủy trụ.

Có điều, hần còn chưa chạm tới cánh tay Kiều Mạt, một tia sét đã giáng xuống từ trên trời, bổ thẳng vào giữa hai người.

Hoa Linh nhú mày, ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy trên đầu họ đặc kín mây đen, tiếng sấm ầm vang, thiên tượng đại biến.

Loại hiện tượng thiên văn này thoạt trông hơi lạ. Hoa Linh trầm tư.

Kiều Mạt cũng phát giác thiên tượng có điều bất thường, cậu cắn răng, tiếp tục rót chân khí vào trụ, thấy thủy trụ khổng lồ rốt cuộc biến thành màu lam tròn vẹn mới thở phào một hơi.

Cậu rút tay về, lùi ra sau hai bước, khoanh chân ngồi xuống đất, cố gắng dồn khí đan điền, lại phát hiện không có tác dụng lớn, bèn mở thiên nhãn điều tra tình trạng tu vi, thấy kinh mạch và nội đan của mình thì ngạc nhiên tròn tròn mắt.

Giờ cậu mới hiểu cơn đau nhức vệt lóc rồi qua trong bụng sau khi ăn hai viên kim đan đích xác là cái gì. Dưới tác dụng của kim đan, tu vi của cậu đã đột phá Hợp Thể, tiến nhập kỳ Độ Kiếp. Mà kiêu tu luyện cấp tốc bằng thuốc chỉ gia tăng tu vi chứ không mở rộng kinh mạch và huyết đạo, thành thử mới sinh ra cảm giác đau đớn.

Ánh mắt Kiều Mạt hơi tối xuống, ngẩng đầu quan sát sấm sét vang dội cách đây không xa, hiểu ra nguyên nhân khiến thiên tượng bất thường.

Tiến nhập kỳ Độ Kiếp, đồng nghĩa với việc cậu phải tiếp nhận lôi kiếp.

Thiên lôi Điện mẫu xưa nay nổi tiếng là cặp vợ chồng càn cù nhất Tiên giới, hơn nữa gần đây người Độ Kiếp thực sự quá ít, cho nên...

Kiều Mạt cười khổ, với cái thân xác tẩu hỏa nhập ma của mình, ngay cả năng lực gọi Long Ngâm cũng không có, coi bộ hôm nay phải hóa thành bọt

biến thiệt rồi.

Cậu ngẩng đầu, thấy mệnh châu hệ thủy trên khay quẻ trong gương đã chậm rãi dâng lên, lại chuyển sang nhìn bóng lưng quen thuộc của Kim Trăn. Ánh mắt Kiều Mạt từ từ trở nên rõ ràng, cũng kiên định hẳn lên, cậu bảo với Hoa Linh:

“Hoa Hoa, tên thật của tôi là Ngao Duy, nhưng tôi rất thích cái tên trần gian Kiều Mạt này, ngày đó Kim Kim kể cho tôi nghe câu chuyện về mỹ nhân ngư biến thành bọt biển, anh nói không phải tất cả đôi lứa yêu nhau đều có thể ở bên nhau, nhưng tôi không tin, tôi bảo nếu có ngày anh dám quên tôi, tôi sẽ không biến thành bọt biển đâu, mà sẽ cướp anh về.”

Hoa Linh điềm tĩnh nhìn Kiều Mạt, vẻ cứng cỏi và quả quyết trên mặt cậu khiến hắn có linh cảm xấu.

Lúc này, càng lúc càng nhiều máu trào ra trong miệng Kiều Mạt, cậu cảm giác được chân khí đã triệt để bạo tẩu. Cậu ngửa đầu quan sát mây đen trên trời, trong mắt lại hàm chứa vài phần mong mỏi, tiếp tục nói:

“Nếu tôi qua được hôm nay, nhờ anh giúp tôi nhắn lại với Kim Kim rằng, không cần biết hơn trăm kiếp qua anh đi tìm ai, về sau nếu anh dám treo tường, khụ khụ... Tôi cam đoan nói được làm được, sẽ biến anh thành bọt biển rồi ném vào bồn tắm của tôi. Khụ khụ khụ...”

Hoa Linh nhìn khuôn mặt trắng bệch và máu tươi bên khóe môi Kiều Mạt, trong lòng hơi lo lắng, hắn biết tình trạng hiện tại của cậu không ổn, nhưng không hiểu sao cậu phải nói những lời như thế, liền chau mày bảo:

“Nói vớ vẩn gì thế? Giờ cậu đang tẩu hỏa nhập ma, đừng lộn xộn nữa, tôi giúp cậu điều tức, vài canh giờ là khôi phục bình thường thôi.”

Kiều Mạt cười khò, nói khẽ: “Cám ơn anh, Hoa Hoa, tiếc là không kịp nữa rồi.”

Hoa Linh ngẩn ra, đang định lên tiếng thì bỗng nghe thấy âm thanh gầm thét của sấm sét vang lên từ bầu trời:

“Long tử Ngao Duy, số trời đã đến, còn không mau tiến đến thụ kiếp.”

Nghe thế Hoa Linh ra chiều kinh ngạc, cất giọng có chút bối rối: “Sao cậu lại Độ Kiếp lúc này? Chẳng phải tu vi của cậu mới đến Hợp Thể thôi sao?”

Nhìn thủy trụ được nhồi đầy trước mắt, Hoa Linh thoáng cái vỡ lẽ, lạnh giọng nói: “Không lẽ cậu lại ăn kim đan? Sao cậu dám làm ầu như thế?”

Nom Kiều Mạt nhắm mắt khoanh chân dưới đất, Hoa Linh lần đầu tiên lâm vào luống cuống. Tu vi của Kiều Mạt bị hao tổn, thậm chí tẩu hỏa nhập ma, tất thấy đều không khiến hắn lo lắng, với tu vi của Ma vương hắn đây, chữa khỏi cho Kiều Mạt cũng không phải việc khó.

Song Độ Kiếp thì khác, trong tam giới có quy định, người ngoài không được phép nhúng tay vào quá trình Độ Kiếp, cũng không cách nào nhúng tay, người thụ kiếp chỉ có thể dựa vào tu vi và pháp khí để gắng gượng chống đỡ, chống đỡ qua thì phi thăng, không qua thì nguyên thần đều diệt.

Kỳ thực với thân phận của Kiều Mạt, như bình thường nếu cậu muốn Độ Kiếp thì chắc hẳn không thành vấn đề, tố chất thân thể của Long tộc vốn đã tốt hơn phàm nhân, tu vi đến thì đi Long cung lấy vài pháp khí hộ thể, vượt qua lời kiếp là chuyện dễ dàng.

Nhưng, ai mà ngờ, lời kiếp của hoàng tử nhỏ lại đột ngột ập tới ngay thời khắc khổ sở nhất đường này chứ.

Trong lòng Hoa Linh tức khắc dâng lên dự cảm xấu, hắn biết Kiều Mạt đang tẩu hỏa nhập ma, hoàn toàn không có năng lực dựng giá chân khí để phòng hộ, cũng không có năng lực gọi pháp khí hộ thân, tiếp thu lời kiếp trong tình trạng này đúng là tự tìm đường chết.

Nhìn sấm sét ngày càng cận kề, Hoa Linh sốt ruột vô cùng, rồi lại bó tay không biện pháp. Tuy mới quen biết Kiều Mạt không lâu, nhưng hắn thật lòng quý mến bé rồng khờ khạo đáng yêu này, giờ đây lại chỉ có thể tro mắt nhìn cậu chịu chết.

Kiều Mạt mở mắt ra, chùi máu bên mép, ngẩng đầu cười cười với Hoa Linh:

“Hoa Hoa, anh cả tôi thực sự không tởm đâu, phải cố lên nha.”

Hoa Linh vừa gấp vừa giận, lời giao phó chẳng khác nào trấn trối trước lúc lâm chung của cậu khiến hắn xót xa mà đau lòng. Trong lúc nhất thời, thế mà không biết nên nói gì mới tốt, chỉ đành bảo:

“Cậu đó, tiết kiệm chút sức lực đi, không qua được lời kiếp thì chẳng ai làm anh dâu của cậu đâu.”

Kiều Mạt quay đầu nhìn thoáng qua Kim Trăn trong gương lần cuối, trong thâm tình ánh lên tia âm áp.

Đoạn, cậu đứng lên, quay lại đối diện với không trung, ngửa đầu nhìn mây đen cuộn cuộn cận kề phía trên, sắc mặt trầm tĩnh, trong mắt toát ra vẻ quyết tuyệt.

Trong phút chốc, tiếng âm vang mãnh liệt như vạn con ngựa phi nước đại, không khí tựa hồ cũng bắt đầu chấn động.

Từng tia sấm sét như mũi tên bạc bắn xuống một cách dày đặc, nhắm thẳng vào đầu Kiều Mạt...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Em Ún Đông Nên Là Phải Quan Tâm

Ngao Tứ ra khỏi sân bay, kéo hành lý đến bãi đậu xe bên ngoài, sắc mặt hơi mệt mỏi, ánh mắt đờ đẫn chút phiền não.

Mấy tháng qua, nhân gian xảy ra vô vàn sự kiện không yên ổn, ngày càng nhiều ma vật xuất hiện nhan nhản khắp nơi, Ngao Tứ vốn không muốn quản ba cái việc đầu đầu giữa phàm ma, nhưng lại chịu không thấu từng đợt sóng ma vật không sợ chết cứ lao đầu vào hòng sủng. Hắn đi một chuyến đến miền Tây đóng vài cảnh cameo cho một phim điện ảnh, không tốn nhiều thời gian, chỉ có nửa tháng, ai dè thời gian đóng phim còn chẳng lâu bằng thời gian đánh ma vật.

Trở lại Bắc Kinh, Nhị hoàng tử nhớ đến còn một đồng việc đang chờ mình giải quyết, huyết thái dương không kiểm được mà nảy thành thịch.

Hai tháng trước, Lục hoàng tử Ngao Thạch cũng ở nhân gian gọi điện cho Ngao Tứ, hỏi mượn thần khí Phần Thiên Hóa Kích mà phụ vương ban cho hắn, hắn lấy làm lạ, Ngao Thạch thuộc tính thổ, muốn pháp khí hệ hỏa để làm gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, hôm sau liền đóng gói thần khí gửi chuyển phát nhanh cho Ngao Thạch theo đúng địa chỉ.

Dăm hôm sau, Ngao Thạch lại gọi tới, lần này là mượn Tị Thủy Châu. Nhận được điện thoại xong, Ngao Tứ rút cuộc sinh nghi, Ngao Thạch là người có cảm giác tồn mờ nhạt nhất trong chín anh em, hồi ở Long cung, Ngao Thạch đã vô cùng kiệm lời, đôi khi có thể ngồi tĩnh tọa một mình mấy ngày mấy đêm không nhúc nhích. Long mẫu cảm thán, nhất định là tại đặt cho thằng sáu cái tên không tốt, thành ra hành động và tính tình cũng chả khác chi tảng đá. Vài vị hoàng tử hoạt bát khác đều không tiếp xúc nhiều với Ngao Thạch, dù sao mình nói hơn mười câu mà người ta chỉ ừ một chữ, kiểu giao tiếp đơn phương này quá là dả kích nhiệt tình tán gẫu rồi.

Nhưng Tiểu Cửu lại không xếp trong hàng ngũ ấy, cậu rất thân với Ngao Thạch, chỉ cần Ngao Thạch về Long cung, Tiểu Cửu sẽ quán cứng lấy Ngao Thạch đến khi hắn đi mới thôi. Nhiều khi cả ngày toàn nghe Tiểu Cửu lải nhải, Ngao Thạch lẳng lặng nghe, Tiểu Cửu chẳng ngại nói đến nhàm chán, Ngao Thạch cũng không ngại nghe đến vô vị.

Từ khi Ngao Thạch đến nhân gian, ngoại trừ định kỳ về Long cung thăm Tiểu Cửu, thời điểm khác hoàn toàn bất âm vô tín, thỉnh thoảng mọi người suýt nữa quên ở Long cung còn có hoàng tử này. Cả Ngao Tứ lẫn Ngao Thạch đều sống tại nhân gian khá lâu, lần mượn đồ này là lần đầu tiên Ngao Thạch liên hệ với Ngao Tứ.

Ngao Tứ biết nhân gian có loại tổ chức gọi là bán hàng đa cấp, năng lực tẩy não siêu cường, chuyên lừa lọc gia đình bạn bè, tình huống khác thường của Ngao Thạch khiến hắn nổi lên nghi ngờ. Chẳng lẽ hoàng tử của Đại long tộc ta cũng bị lừa rồi?

Hắn lo sốt vó, bèn gọi cho Ngao Thạch hẹn gặp mặt, Ngao Thạch lại vịn cớ đang bận không đi được để từ chối, Ngao Tứ xem các dấu hiệu của bán hàng đa cấp trên Baidu, càng thêm nghi ngờ.

Chuyện của Ngao Thạch bên này còn chưa làm rõ, Mạc Vũ Sinh bên kia lại xảy ra vấn đề, trong thời gian Ngao Tứ đóng phim tại miền Tây có nhận được điện thoại của Mạc Vũ Sinh, bảo là các cảnh quay trong về cơ bản đã hoàn tất, anh định về quê nghỉ ngơi hai tháng. Nghe thấy tin đó, Ngao Tứ lập tức biến sắc, mỗi lần Mạc Vũ Sinh về quê sẽ luôn có người giới thiệu bạn gái cho anh.

Thành thử sau mỗi đợt về quê, cảm xúc của Mạc Vũ Sinh luôn cực kỳ sa sút, thái độ đối xử với hắn cũng hờ hững hơn nhiều.

Nhị hoàng tử không tài nào hiểu nổi cái tính bà tám của mấy người họ hàng nhà Mạc Vũ Sinh, chỉ cảm thấy đám cô bảy dì tám thích kết nhân duyên linh tinh này quá ư phiền phức. Ngày trước Mạc Vũ Sinh bị hắn cưỡng chế bẻ cong, nên trong lòng Ngao Tứ luôn âm ỉ nỗi lo lắng, lỡ có ngày Mạc Vũ Sinh bị sợi tơ hồng nào đó dắt chạy mất thì sao.

Cho nên, Ngao Tứ giận tái mặt, bảo Mạc Vũ Sinh không được về, Mạc Vũ Sinh đương nhiên không nghe, hai người gây lộn trong điện thoại. Dưới cơn nóng giận, Nhị hoàng tử bóp hư luôn em táo 6 mới tậu.

Nghĩ tới đây, Ngao Tứ càng thêm phiền muộn, thấy bên ngoài sân bay có mấy người nghi là phóng viên đang đứng chờ, hắn liền đổi hướng, đi tới một lối ra bí mật khác ở đằng sau. Vừa đi vừa móc điện thoại đã gãy thành hình cung trong túi quần ra nhìn nhìn, màn hình đen thui, Ngao Tứ thầm nghĩ lần sau về Long cung phải nhớ xin anh cả cái đi động tôn tốt mới được, đồ vật nhân gian chỉ được cái mã chứ không bên tí nào, ngoài cái nokia mấy năm trước xài được một năm, điện thoại của hắn căn bản là mỗi năm hư bốn năm cái.

Rất ít người biết lối ra bí mật này, Ngao Tứ thuận lợi đến bãi đậu xe, vừa ra cửa đã chạm mặt một người đang vội vã chạy tới, không cẩn thận đụng phải cánh tay Ngao Tứ, người nọ thấy thế thì cuống quýt nói xin lỗi:

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cẩn thận...”

Trong lúc nói chuyện, người nọ ngẩng đầu trông thấy mặt Ngao Tứ, không khỏi kinh ngạc: “Anh là Ngao Tứ? Ảnh đế Ngao Tứ?!”

Giờ phút này Ngao Tứ đang hết sức khó chịu, vốn định rời đi thật nhanh, nhưng thấy mặt người nọ thì không nhịn được mà ngừng, là một thanh niên

hơn hai mươi tuổi, sở hữu gương mặt búp bê đáng yêu, mái tóc mềm hơi xoắn, lông mi rất dài, ánh mắt nhìn hấn tràn ngập mừng rỡ và sùng bái, bên khoe miệng còn có hai lúm đồng tiền khá ái.

Quả là một khuôn mặt khiến người ta không cách nào phiền chán, đồng thời cũng chẳng đành lòng cự tuyệt. Nhìn vẻ đơn thuần và thẳng thắn trong mắt thanh niên, Ngao Tứ bỗng nhớ tới Tiểu Cửu, vì vậy hấn đề nén bức dọc, hàn huyên vài câu với thanh niên, còn ký tên, chụp ảnh.

Mỹ nam luôn là cảnh đẹp ý vui, sau khi rời khỏi, tâm tình Ngao Tứ cuối cùng cũng dịu đi phần nào.

Mà thanh niên phía sau thì đứng im không cử động, nhìn bóng lưng bỏ đi của Ngao Tứ, nụ cười ngây thơ vô hại trên mặt thoắt cái tắt ngóm và thay bằng bản mặt hồ ly đắc ý, gãi lấy chứng nhận phóng viên trong túi quần đeo lại lên cổ, cúi đầu xem ảnh chụp chung với Ngao Tứ trong di động, cười nhếch mép, hà hề nói:

“Xi, ảnh để thi thế nào? Muốn chơi lẩn trốn với ông mày hả? Nên biết ông từng làm ký giả chiến địa trước khi làm phóng viên giải trí đấy nhá.”

...

Ngao Tứ vừa ra khỏi bãi đậu xe, chợt nghe thấy ngoại ô phía Tây truyền đến từng đợt tiếng sấm, hấn ngẩng đầu nhìn mây đen dày đặc trên bầu trời, không khỏi thất lạc. Nhưng đúng lúc này, hấn đột nhiên cảm giác được một luồng ma khí trên không trung vọt tới chỗ mình, mắt hấn lóe sáng, nhìn thấy một con cú mèo đen cực lớn đang phi như bay về phía mình từ phương Nam.

Lại một ma vật muốn chết nữa, trong lòng Ngao Tứ hơi mất kiên nhẫn, vươn tay, một quang sáng đỏ không lồ lóe ra từ lòng bàn tay, bắn về phía cú mèo ngay tắp lự.

Chỉ thấy cánh của cú mèo run lên, nhưng không né tránh mà cứ rần chịu đựng đòn tấn công, thân thể lung lay, vẫn cố chấp bay đến chỗ hấn. Ngao Tứ chau mày, đang định ra tay lần nữa, lại phát hiện hai móng trước của cú mèo đang quắp một vật thể màu trắng. Ngao Tứ tập trung nhìn kỹ, phát hiện vật thể kia chính là một trong hai tiền khí trước kia của Long cung — Tặc Nang.

Không ngờ lại rơi vào tay ma vật, Ngao Tứ tức giận đánh tới, đang chuẩn bị tung đòn sát thủ với cú mèo thì thấy nó thả lỏng móng vuốt, ném Tặc Nang cho hấn, sau đó quay phắt người trên không trung, cố sức bay đi thật xa.

Ngao Tứ hơi sùng sốt, thu lại ánh sáng trong tay, đưa tay đón Tặc Nang đang rơi xuống, cái túi phình to, bên trong hiển nhiên chứa thứ gì. Ngao Tứ gỡ miệng túi, một chú rùa kim tiền lẩn ra, vừa chạm đất liền hóa thành hình người.

“Ô Mãn?” Nhìn người trước mắt, Ngao Tứ có chút ngạc nhiên. “Sao người lại chui ra từ đây? Tiểu Cửu đâu?” Trên mặt Ô Mãn lộ rõ vẻ lo âu, hỏi: “Nhị hoàng tử, sao di động của ngài không gọi được vậy? Tiểu hoàng tử gặp chuyện rồi.”

Ngao Tứ biến sắc: “Tiểu Cửu làm sao? Không phải nó đi biển chơi Kim Trần à? Lúc ở đảo còn gọi điện báo bình an với ta mà.”

Ô Mãn sốt ruột: “Đúng vậy, nhưng sau đó Hải Thành xảy ra động đất dẫn phát sóng thần, Tiểu hoàng tử và Kim tổng liền về Bắc Kinh. Ngài ấy về tới nơi thì gửi tin nhắn cho tôi, bảo muốn về nhà một chuyến cùng Kim tổng, mấy bữa nữa trở lại. Nhưng mới đây thôi tôi nhận được điện thoại của tổ tổ tôi gia gia, ông nói nhìn thấy Thiên Lô Điện Mẫu của Tiên giới bay xuống nhân gian, sợ là hôm nay dưới trần có người muốn Độ Kiếp.”

Sắc mặt Ngao Tứ hơi hòa hoãn lại: “Tu vi của Tiểu Cửu vẫn chưa đến Độ Kiếp, không phải nó.”

Ô Mãn buồn rười rượi: “Tôi cũng bảo vậy, ngặt nỗi tổ tổ gia gia nói là thấy Thiên Lô Điện Mẫu đi về hướng Bắc Kinh nên sai tiên Phi Ngư đến hỏi, Thiên Lô nói người Độ Kiếp chính là Tiểu hoàng tử điện hạ.”

Ngao Tứ giật mình: “Làm sao có thể?”

Ô Mãn cất giọng khỏ não: “Đúng thế, tôi cũng thấy kỳ, lần trước điện hạ tu luyện xong rõ ràng chỉ lên Hợp Thể, từ Hợp Thể đến Độ Kiếp còn phải tu luyện một quãng thời gian mới đứng chứ, ngài ấy không thể nào đột phá trong thời gian ngắn như vậy...”

Nghe Ô Mãn nói xong, Ngao Tứ sực nhớ tới sáu viên kim đan mình gửi cho Kiều Mạt, một linh cảm bất an trào dâng trong lòng hấn.

Ô Mãn bên cạnh nói tiếp: “Điện thoại của điện hạ và Kim tổng luôn trong trạng thái không liên lạc được, tôi tuần quần trên vùng trời Bắc Kinh đã lâu mà chẳng hề cảm nhận được tia khí tức nào của điện hạ, rốt cuộc ngài ấy đi đâu chứ...”

Ô Mãn chưa dứt lời, không trung phương Tây đã truyền đến tiếng sấm rậm rạp. Ngao Tứ ngẩng đầu quan sát mây đen trên trời như có điều suy nghĩ, đoạn thân hình hấn vụt biến, vài giây sau, một cự long vàng kim xuyên qua mây đen dày đặc, bay vun vút về phương Tây.

Tốc độ của Ngao Tứ trong hình rồng đã cực kỳ nhanh, nhưng tiếng sấm nọ vang lên đã lâu, nghe âm thanh ầm vang liên tục kia, cõi lòng Nhị hoàng tử nóng như lửa đốt. Hiện Tiểu Cửu chỉ có một pháp khí là Long Ngâm, hơn nữa dưới tình huống nhân gian áp chế pháp lực, Long Ngâm cũng chưa chắc có thể phát huy trăm phần trăm pháp lực, nếu Tiểu Cửu Độ Kiếp lúc này, tình hình sẽ vô cùng nguy hiểm.

Mười mấy phút sau, kim long liền bay đến phụ cận ngoại ô phía Tây, lúc còn cách núi Thanh Viên một đoạn dài, thì một tiếng rồng ngâm kinh thiên vang lên trên đỉnh núi.

Ngao Tứ sùng sốt, hấn nhận ra đó không phải tiếng gầm của Tiểu Cửu, giờ đây tầng mây nặng trĩu cơ hồ áp sát đỉnh núi Thanh Viên, vô số tia chớp đan

xen vào nhau, hình thành một cột lõi hình trụ và điên cuồng bổ xuống một nơi trên đỉnh núi.

Mà ngay phía dưới tầng mây kia, chỉ thấy một cự long xanh đen bay ra từ sườn núi, chuyển động xung quanh cột lõi, đầu hướng về phía trước, nhắm thẳng vào đám mây.

Trên không trung, Ngao Tứ nhìn thấy cự long xanh đen thì không khỏi ngó ra: là thẳng sáu.

Tuy Ngao Thạch rất hiếm khi hóa hình rồng, song vì vậy trên người hắn mang màu xanh đen đặc biệt của nham thạch, thành thử Ngao Tứ liếc mắt là nhận ra liền, ngay cả tiếng ngâm vừa rồi của Ngao Thạch cũng là lần đầu tiên Ngao Tứ nghe thấy.

Chỉ thấy huyền long đã bay lên đỉnh mây đen, rồi đột nhiên há miệng với khu vực trung tâm đám mây, một điện cầu to lớn bắn ra từ miệng hắn và xông thẳng lên đám mây. Mây đen bị điện cầu phía trên tách ra đôi chút, nhưng thoáng chốc sau lại nhanh chóng hội tụ.

Ngao Tứ thấy thế, bèn cấp tốc bay lên đỉnh mây đen, há miệng, một luồng lửa lao xuống đỉnh mây.

Trên bầu trời núi Thanh Viên, hai cự long một vàng kim một xanh đen bay lượn vòng quanh, hai cái đầu lớn chia làm hai bên, từng luồng lửa và điện cầu không ngừng bắn ra, mãnh liệt nhắm về phía mây đen đang hình thành lõi trận.

—

Tác giả có lời muốn nói:

Hoa Hoa: “Tiểu Cửu, cậu là tiểu ngân long, anh hai là kim long, anh sáu là huyền thanh long, vậy anh cả cậu màu gì vậy?” *tò mò mắc cỡ*

Kiều Mạt: “Vấn đề này... cao thâm quá nha, để tôi nghĩ nghĩ đã, hình như mỗi lần anh cả biến hình rồng đều có màu khác nhau thì phải... (๖_๖)” *ngạc nhiên*

Hoa Hoa: “(๖_๖), tôi biết rồi, anh cả cậu nhất định là — biến.sắc.long!” *bùng tỉnh đại ngộ*

Kiều Mạt: “Anh dâu, anh giỏi quá à, còn chưa gặp anh cả bao giờ đã hiểu anh vậy rồi.” *sùng bái*

Kim Kim & Ngao Đại: ...

Chẳng lẽ từ rày phải thường xuyên nghe đối thoại thiếu muối thê kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Độ Kiếp Tức Là Phải Bị Thương Nha

Ngao Tứ vừa cố gắng xua tan mây sấm sét trên không trung cùng Ngao Thạch, vừa lo lắng nhìn khắp bên trong lõi trận. Hiềm nỗi sấm sét rậm rạp đã sớm dệt thành bức tường lõi thật dày, Ngao Tứ chỉ có thể mơ hồ trông thấy một bóng hình nhỏ bé trên mặt đất phía dưới. Trên đỉnh đầu cậu tựa hồ có một vật thể hình cung bốc kim quang lớn cỡ trái bóng rổ đang chuyển động cực nhanh, có điều dưới tác dụng của lõi trận, tốc độ bay của nó đang giảm dần bằng tốc độ mắt thường có thể thấy.

Ngao Tứ không thấy rõ tình huống bên trong lõi trận, chỉ cảm thấy lòng nóng như lửa đốt. Nhìn mây sấm sét bị xua tan rồi lại cấp tốc tụ hợp, ánh mắt Ngao Tứ vụt lóe sáng, phi thân bay thẳng về phía chân trời, thoát cái, bóng dáng kim long đã xuất hiện tại nơi cao hơn mây sấm sét mấy trăm mét, há miệng, ngửa mặt lên trời hét dài.

Sau đó, hắn cúi xuống, hai mắt tựa đuốc, nhìn quét thật nhanh khắp bầu trời. Mấy phút sau, Ngao Tứ trông thấy cách lõi trận hơn trăm mét có hai luồng chân khí nhàn nhạt, hắn lập tức mờ thiên nhãn, tập trung vào mắt, hình ảnh Thiên Lô và Điện Mâu xuất hiện trong mắt hắn.

Hai mắt Ngao Tứ tối sầm, xông thẳng xuống chỗ hai người, khi sắp chạm đến đỉnh đầu họ thì há miệng, một làn sóng lửa đỏ rực phun về hướng vợ chồng Thiên Lô.

“Au...”

“Ui da...”

Sau hai tiếng hét thảm thiết, một âm thanh rỗng giậm vang vọng trên trời:

“Nhóc con họ Ngao, sao dám ngăn cản chúng ta bày bố lôi kiếp trần, đây là trọng tội trong điều luật tam giới, nếu Ngọc đế trách tội thì ngươi đảm đương nổi không?”

Ngao Tứ phớt lờ câu quát tháo của Thiên Lôi, hòa cầu trong miệng liền tiếp bay xuống đầu hai người.

Thiên Lôi Điện Mẫu bị Ngao Tứ bất thành linh tập kích nên có chút trờ tay không kịp, từ khi tiếp quản công việc bày bố lôi kiếp trần, hai người chưa bao giờ gặp tình huống như này, chỉ biết cuống cuống chạy trốn, chật vật bất kham. Nhưng dù thế, lôi khí trong tay họ vẫn nhắm thẳng lên mây sấm sét, đỉnh núi Thanh Viên vẫn âm âm tiếng sấm.

Ba người trên không trung giằng co mười mấy phút, Điện Mẫu mới thu hồi lôi bàn, mặt mày giận điên, bảo:

“Nghiệt súc nhà ngươi, ngươi tưởng hành vi ngu xuẩn lần này có thể cứu người Độ Kiếp phía dưới chắc? Mặc xác ngươi tác loạn thế nào, lượng lôi hấn phải chịu cũng không bớt đi phân nào, ngược lại là hai người các ngươi đây, dám xúc phạm giới luật của trời, chờ Ngọc đế xử phạt đi.”

Dứt lôi, bà quay lại nhắc Thiên Lôi: “Sổ lần đã đủ, lôi khí sắp hết điện rồi, kết thúc công việc thôi.”

Thiên Lôi nghe vậy, cũng rút lôi trượng về, hai người lờm Ngao Tứ và Ngao Thạch một cái sắc lẹm, rồi vác cái đầu bị đốt trụ lùi, hăm hăm tức giận bay thẳng về Thiên đình.

Ngao Tứ thấy mây sấm sét chậm rãi tán đi, lập tức phi thân xuống dưới, nhắm thẳng đỉnh núi Thanh Viên. Khi rơi xuống đất hóa thành hình người, hấn trông thấy khu vực lôi trần đánh xuống đã sớm cháy đen, trên mặt đất xuất hiện một hố to sâu hơn mười mét.

Ngao Thạch đã hóa thành hình người, lúc này đang đứng dưới đáy hố, trên tay bế một tiểu long màu bạc dài hơn một mét, mình đầy thương tích.

Nhìn tiểu ngân long gần như bị máu nhuộm đỏ trong tay Ngao Thạch, Ngao Tứ đau lòng đến phát run.

Ngao Thạch phi thân một cái, nhảy lên mặt đất, Ngao Tứ cúi đầu cẩn thận xem xét thương tích của tiểu long, chỉ thấy vảy trên người cậu bị tróc trên diện rộng, lộ ra da thịt bên trong, có nhiều chỗ đã bị đốt thành màu đen, máu tươi men theo khe hở giữa những mảnh vảy khiếm khuyết và rơi lộp độp xuống đất, một chân trước đã bị sét đánh đến máu thịt lẫn lộn, nhìn không ra hình dạng, vẩy đuôi gãy lìa, lông bờm sau cổ bị thiêu rụi, mà cặp sừng vốn khoe đáng yêu cũng bị gãy nốt, một cái trong đó gãy tận gốc, cái kia chỉ còn lại một ché.

Tiểu long nhắm mắt, nửa sợi râu còn sót bên mép không hề nhúc nhích, tựa hồ không một tia hơi thở nào bay ra từ mũi.

Ngao Thạch trầm mặc nhìn tiểu long trong lòng mình, sau đó nhìn Ngao Tứ bằng ánh mắt tràn ngập trách cứ:

“Anh đến trễ quá.”

Ngao Tứ chứng kiến tình cảnh này, cõi lòng đau đớn như bị đao cắt, đáp bằng giọng hơi run rẩy:

“Tại sao có thể như vậy, dựa theo tu vi của Tiểu Cửu, nó không có khả năng bị thương nặng đến thế.”

Lúc này, đằng sau Ngao Tứ vang lên một giọng nói:

“Cậu ấy cường chế ăn kim đan, kinh mạch trong cơ thể vốn chưa đạt tới tiêu chuẩn Độ Kiếp, hơn nữa chân khí bất ổn, trước khi Độ Kiếp bị tẩu hỏa nhập ma.”

Nghe thế, Ngao Tứ quay phắt lại, chỉ thấy người phía sau mặc trường bào áo hoa màu tím, mái tóc đen dài tung bay theo gió, trên ấn đường có một ấn ký hình thoi màu đỏ, ma khí toàn thân đại thịnh, chính là Hoa Linh.

Trong mắt Ngao Tứ lập tức toát ra vẻ đề phòng, hỏi: “Ngươi là ai?”

Hoa Linh trừng đôi mắt đẹp, bảo: “Ngươi quan tâm làm gì, lo mà nghĩ cách cứu mạng cậu ta đi, nội đan cậu ta bị hủy rồi.”

Ngao Tứ nghe vậy thì giật mình hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Ngao Thạch, Ngao Thạch nặng nề gật đầu. Một bàn tay áp lên lưng tiểu long của Ngao Thạch đang cuộn cuộn rút chân khí vào cơ thể cậu, song chân khí vào cơ thể Tiểu Cửu lại như cát chảy qua kẽ tay, hoàn toàn vô tác dụng.

Trong lòng Ngao Tứ vừa giận vừa sợ, hấn quay đầu, sầm mặt hỏi:

“Tại sao Tiểu Cửu lại tẩu hỏa nhập ma, tính tình nó rất đơn thuần, người có thể khiến tâm nó rối loạn chỉ có mình Kim Trăn, giờ cậu ta ở đâu?”

Sắc mặt Hoa Linh hơi trầm xuống, không nói gì, giờ đây phong ấn ngũ hành trên núi Thanh Viên vẫn đang tiếp tục, ngoại trừ thổ trụ, bốn trụ khác đã được nhồi đầy, bốn viên mệnh châu đều đã hiện lên.

Ngao Tứ nhìn Hoa Linh, trầm giọng nói: “Kim Trăn, hấn quả nhiên là ma vật, đúng không?”

Hoa Linh ra chiều mỉm cười, lười biếng nhìn lướt qua Ngao Tứ: “Ma vật thì sao? Chẳng phải đám thần nhân tiên căn các ngươi rút cuộc vẫn phải trở mặt nhìn Tiểu Cửu chịu khổ ư.”

Trong mắt Ngao Tứ bùng lên lửa giận, nói: “Long cung ta và Ma giới luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, Tiểu Cửu một lòng một dạ với Kim Trần, song hân lại hại em trai ta gặp kiếp nạn như thế, từ nay về sau, Long cung và ma vật không đội trời chung. Người về nói với Kim Trần, ta sẽ nhớ kỹ món nợ này, nếu lần này Tiểu Cửu gặp chuyện, Ngao Tứ ta sẽ dùng danh nghĩa Thái tử Long cung lập lời thề, nhất định phải san bằng Ma giới, dùng đầu của Ma tôn các người tể Tiểu Cửu.”

Hoa Linh lạnh mặt, trong mắt ánh lên tia khinh thường, cười khẩy: “Chỉ bằng người? Nút ranh, không đủ gây đe dọa, nói không sợ đau lưỡi à.”

Nghe vậy, trong tay Ngao Tứ chợt nổi ánh sáng đỏ, nhưng đúng lúc này, Ngao Thạch đằng sau lại lên tiếng:

“Anh hai, đưa Tiểu Cửu về Long cung trước đã.”

Ngao Tứ cố nén cơn giận, hân cũng biết nhiệm vụ cấp bách hiện nay là mau chóng nghĩ biện pháp cứu Tiểu Cửu, không thể lãng phí thời gian ở nơi khác, bèn quay lại tiếp nhận thân thể Tiểu Cửu, xót xa nhìn lướt qua, sau đó biến hình và mang Tiểu Cửu đi, phóng vun vút về Long cung.

Nhìn bóng dáng kim long mất hút trên không trung, ý lạnh trong mắt Hoa Linh dần rút đi, thay bằng vẻ lo lắng. Ngao Thạch lẳng lặng nhìn Hoa Linh, mắt quét qua cánh tay trái bị tay áo rộng thùng thình che khuất của Hoa Linh, nói:

“Bất luận thế nào cũng cảm ơn người đã bảo vệ ba hồn bảy vía của Tiểu Cửu”

Hoa Linh giật mình, có chút kinh ngạc mà lia mắt nhìn Ngao Thạch, không đáp. Ngao Thạch không nhiều lời, hóa thành một luồng sáng đen bay về phía thỏ trụ trên núi Thanh Viên.

Hoa Linh đứng tại chỗ, đang suy xét xem nên đi đâu thì bỗng cảm thấy trên vai trái khoác một cánh tay, khí tức quen thuộc ập tới. Trong mắt Hoa Linh ánh lên vẻ mừng rỡ, quay sang nhìn người đến:

“Ế, sao cậu lại tới đây?”

Người đến là một thanh niên thanh tú, sở hữu mái tóc ngắn lam thẫm dài ngang tai, khuôn mặt trắng trẻo đẹp đẽ, đồng tử ôn hòa như mặt nước sâu, thần thái phán chấn, thoát trông chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi. Ai mà ngờ, một chàng trai trẻ nom có vẻ vô hại với cả người lẫn vật lại chính là một trong tam đại Ma vương của Ma giới — Vũ sư Bình Ế.

“Thần Đồ khôi phục ký ức, Hậu Khanh thức tỉnh, đây là việc lớn của Ma giới chúng ta mấy ngàn năm nay mà, tôi đương nhiên phải đến chứ.” Bình Ế khẽ cười. Đoạn, hân nhúc nhích bàn tay đặt trên vai Hoa Linh, thoáng chau mày:

“Sao lại thành như vậy?”

Hoa Linh vén ống tay áo lên, lộ ra cánh tay, chỉ thấy bàn tay lẫn cánh tay trái của hân không còn tí máu thịt nào cả, chỉ còn phần xương cháy đen, nom hết sức khủng bố.

Bình Ế vươn tay, một luồng sáng lam nhạt êm dịu tràn ra, rơi lên nơi da thịt bị cháy trên khuỷu tay Hoa Linh, lại không mấy may có tác dụng. Ánh mắt chàng trai hơi lộ vẻ kinh ngạc, nghi hoặc: “Không chữa trị được ư?”

Hoa Linh cười khò: “Vớ tôi mà nói, Thiên Khôi Linh không phải pháp khí bình thường, năm xưa tôi hóa thành hình người trong chính cái chuông ấy, nó đã sớm trở thành một phần cơ thể tôi, hiện giờ Thiên Khôi Linh bị hủy, cánh tay tôi hiển nhiên cũng bị phế bỏ theo.”

Trong mắt Bình Ế ánh lên tia sầu lo, nhưng chả mấy chốc đã trở lại bình thường, mở miệng nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ tìm phương pháp cứu cậu, đừng lo.”

Hoa Linh cười gật đầu, sau đó nghiêng qua ôm cổ Bình Ế, toàn thân như bám trên người hân, bảo:

“Tôi là bệnh nhân, Ế, cậu công tôi về đi.”

Bình Ế cười, cất giọng hiền hòa: “Được rồi, nhưng trước khi về, chúng ta phải lên đỉnh núi một chuyến đã.”

Hoa Linh nghe Bình Ế nói thế, tức khắc nhớ tới việc trông thấy Thần Đồ và Hậu Khanh trong hang Thanh Viên, tâm trạng hân thoát cái có chút suy sụp.

Bình Ế tựa hồ nhận ra Hoa Linh có điều khác thường, liền nói: “Sao vậy? Cậu và Hậu Khanh luôn qua lại thân thiết với nhau mà, cậu ấy tỉnh rồi, cậu lại ra chiều không vui là sao.”

Trong đầu Hoa Linh hiện lên thân thể thương tích của Tiểu Cửu, thờ dãi đáp:

“Việc này, một lời khó nói hết, khò nhắc đến cũng được.”

Bình Ế cũng chẳng miễn cưỡng, nghiêng đầu nhìn Hoa Linh, cười ôn hòa:

“Được rồi, vậy chúng ta mau lên núi đi, Úc Lữ xuất quan.”

“Cái gì?” Hoa Linh vừa nghe, đứng thẳng lên ngay tắp lự, kinh ngạc nhìn Bình Ế, hỏi:

“Úc Lũy? Cậu ta cũng tới hả?”

Bình Ế gật đầu: “Úc Lũy nhận ra khí tức thức tỉnh của Hậu Khanh nên xuất quan, để Phi Liêm ở lại Ma giới, rồi dẫn tôi và thập đại Ma sử cùng lên núi Thanh Viên.”

Hoa Linh nghe xong Bình Ế nói, cõi lòng loáng thoáng dâng lên tia bất an, nghi hoặc hỏi:

“Úc Lũy bế quan mấy ngàn năm, bình thường mấy người chúng ta chèo kéo kiểu gì cũng không chịu ra, sao giờ tự dưng lại nhảy ra?”

Bình Ế cười bảo: “Tôi cũng chả hiểu, nhưng hồi trước Phi Liêm có kể Úc Lũy từng bảo chừng nào Hậu Khanh thức tỉnh thì cậu ta sẽ xuất quan. Ước hẹn vạn năm của hai giới phạm ma sắp đến, hiện giờ Thần Đồ khôi phục ký ức, Hậu Khanh thức tỉnh, chỉ e Ma giới cũng sẽ không thái bình.”

Hoa Linh khẽ cau mày, nhưng không nói thêm gì nữa, tiếp đó đi theo Bình Ế, hai người cùng biến hình bay vút đi, loáng cái đã đến trước cửa hang Thanh Viên.

Chỉ thấy tại cửa hang đã tụ tập rất đông người, lấy trung tâm làm ranh giới, hai bên đứng đầy người. Hoa Linh tập trung nhìn kỹ, một bên là đám người trần do Kim Lan dẫn đầu, một bên là sứ giả Ma giới do Úc Lũy dẫn đầu.

Úc Lũy cao lớn, thân khoác trường bào màu đen, làn da màu đồng cổ hơi hừng kim quang, mái tóc đỏ dựng thẳng, trông chả khác nào một pho tượng Tu La đứng trên đỉnh núi. Ma khí tỏa ra từ quanh thân hắn đã bao trùm toàn bộ đỉnh núi Thanh Viên.

Hoa Linh và Bình Ế bay đến, nhẹ nhàng đáp phía sau Úc Lũy, chia nhau đứng hai bên hắn.

Nhóm người Kim Lan rõ ràng cảm nhận được ma lực hùng mạnh tán mát từ mấy người đối diện, trong mắt hiện rõ sự lo lắng và ngạc nhiên. Kim Lan lặng thinh giây lát mới lên tiếng:

“Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ? Đến núi Thanh Viên tôi có chuyện gì?”

Úc Lũy cười lạnh: “Úc Lũy, mở cửa.”

Úc Lũy vừa dứt lời, đối diện lập tức xôn xao, tất cả mọi người ở đây đều là dân tu luyện, ai mà chẳng biết Úc Lũy là ai. Sắc mặt Kim Lan dần tái nhợt, trầm giọng nói:

“Ma tôn điện hạ của Ma giới ghé thăm núi Thanh Viên tôi, thứ cho Kim Lan không tiếp đón từ xa, tiếc là Ma tôn ngài đến chậm rồi, phong ấn ngũ hành sắp thành công, lối đi giữa hai giới phạm ma sẽ không mở ra, mời Ma tôn điện hạ về đi.”

“Hử? Phải không?” Mặt Úc Lũy mang ý cười, nâng mắt nhìn về hướng thổ trụ, trong mắt lộ rõ sự mỉa mai.

Cả Kim Lan và đám người Huyền Vô đại sư, Cô Hồng sư thái phía sau đều ra chiều lo lắng, sau khi thành công, mọi người đều đi tới cửa hang Thanh Viên, chỉ thiếu mỗi đoàn người hệ thổ. Có thể thấy, trong năm trụ ngũ hành chỉ còn thổ trụ chưa hoàn thành, hai người chủ khống hệ thổ pháp lực tu vi hữu hạn, theo dự đoán của Kim Lan, chỉ e còn cần thêm một quãng thời gian nữa, trong thời gian ngắn không thể nào nhét đầy thổ trụ kia.

Ai ngờ ngay thời khắc mấu chốt này lại lòi ra vài nhân vật Ma vương và Ma tôn sức chiến đấu siêu cường của Ma giới chứ. Kim Lan khẽ cắn môi, nhúu mày, ánh mắt lộ vẻ quyết tuyệt, bất kể thế nào cũng phải kéo dài thời gian cho đến khi thổ trụ hoàn thành.

Nhưng đúng lúc này, lại nghe thổ trụ ở hướng Nam vang lên tiếng nổ thật lớn, sau đó, một lực rung động hệ thổ phóng lên cao, đúng là dấu hiệu lập trụ thành công. Kim Lan sững sốt, mắt lập tức ánh lên tia vui mừng, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía Nam, mơ hồ trông thấy một bóng dáng màu đen ẩn hiện trên mây, trong lòng Kim Lan khẽ động, là người đó.

Giờ phút này Kim Lan cũng không rảnh quan tâm gì khác, hắn trầm giọng nói với Úc Lũy: “Ma tôn điện hạ, hiện tại năm viên mệnh châu trong hang đều đã hiện lên, khi huyết mạch của con cháu Kim gia ta rót vào, phong ấn ngũ hành sẽ lại có hiệu lực. Con cháu Kim gia ta là Kim Trăn đã có mặt trong hang, lúc này dù ngài làm gì cũng không kịp ngăn cản đâu, mời về đi.”

Nghe vậy, trong mắt Úc Lũy vẫn hàm chứa ý cười, hắn nhìn nhìn Kim Lan, đoạn quay lại hỏi Bình Ế:

“Chẳng lẽ đến giờ họ vẫn chưa biết thân phận của Kim Trăn là gì hả?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khôi Chinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Làm Nhái Bán Giả Gây Hậu Quả Nghiêm Trọng Nha

Bình Ế lắc đầu, ôn hòa nói: “Dựa theo năng lực của người nhà họ Kim, hẳn là có thể nhận thấy ma lực trên người Kim Trăn, nhưng lại không tra xét

được tu vi thực sự của cậu ta. Lần này ký ức của Kim Trần thức tỉnh cũng do tiến vào hang Thanh Viên kia, bởi mới nói, chúng ta còn phải cảm tạ sự sắp xếp của họ ấy chứ.”

Úc Lũy cười khê, quay đầu nhìn Kim Lan, hỏi:

“Kim Trần – con cháu Kim gia trong miệng các ngươi chính là người của Ma giới ta, bộ ngươi nghĩ anh ấy sẽ làm theo yêu cầu của ngươi chắc?”

Ánh mắt Kim Lan chợt tối đi, đáp: “Dù trong cơ thể Kim Trần có ma khí, nhưng việc nó là con cháu Kim gia tôi cũng là sự thật, một khi lối đi giữa hai giới phàm ma mở ra, ma vật xâm lấn, nhân gian chắc chắn sẽ sinh linh đồ tán, tôi tin chắc Kim Trần sẽ không thờ ơ mặc kệ.”

Nghe vậy, mũi Úc Lũy phát ra âm thanh cười nhạo:

“Thứ nhất, ai nói với ngươi nếu lối đi giữa hai giới phàm ma mở ra, ma vật sẽ đến nhân gian tác loạn, ngươi có biết Ma giới trông như nào không? Đám ma vật trong miệng ngươi bất quá chỉ là ma vật cấp thấp chưa khai hóa của mấy ngàn năm trước thôi, từ khi tam giới cải cách mở cửa, Ma giới đã sớm không còn là Ma giới trước kia nữa, vọt tới nhân gian ăn thịt người? Ai thêm làm cái việc mất giá đó!”

Úc Lũy tạm dừng, quét mắt nhìn cửa hang Thanh Viên, nói tiếp:

“Thứ hai, Kim Trần đầu thai đến nhà họ Kim của ngươi chính là chuyện của kiếp này, nếu không vì tìm kiếm Hậu Khanh, sao anh ấy phải làm thế? Các ngươi có biết anh ấy là ai không? Anh ấy chính là Thần Đồ – một trong hai đại Ma tôn của Ma giới.”

Úc Lũy vừa dứt lời, đám người Kim Lan nhất thời kinh ngạc ra mặt, Kim Bác Á và Kim Bác Cương sau lưng Kim Lan lại tái mét cả mặt, trong mắt đong đầy ngạc nhiên.

“Làm sao có thể?” Kim Bác Á lẩm bẩm: “Nếu hần thực sự là Ma tôn sở hữu sức mạnh hủy thiên diệt địa, sao lại không nhớ rõ chuyện trước kia?”

Đứng bên cạnh Úc Lũy, Bình Ế lên tiếng:

“Căn cứ vào hiệp ước tam giới, trước khi đầu thai vào mỗi kiếp, Thần Đồ sẽ xóa sạch trí nhớ kiếp trước giống như phạm nhân, thế nên ký ức về quãng thời gian làm Ma thần thượng cổ của cậu ta chỉ khôi phục vào thời điểm chuyển giao luân hồi giữa hai kiếp, khi ở nhân gian cũng sẽ không nhớ lại.”

Kim Bác Á nghe vậy thì cau mày: “Nói vậy, bắt đầu từ năm Kim Trần sáu tuổi, vào mỗi đêm trăng tròn, trong đầu sẽ bắt chợt xuất hiện một vài ký ức hỗn độn, những cảnh tượng đó rõ ràng là ký ức của ma vật.”

Bình Ế gật đầu: “Đúng vậy, Thần Đồ đã nhập nhân gian luân hồi cả trăm kiếp, những kiếp trước không xảy ra vấn đề gì, song mấy trăm năm nay tình hình đã phát sinh biến hóa. Tuy lối đi giữa hai giới phàm ma chưa mở ra, nhưng từ khi tam giới cải cách tới nay, hàng rào giữa ba giới tiên ma phàm đã không còn bền vững như xưa, cùng hưởng văn hóa và tài nguyên đã thành hiện tượng phổ biến. Bắt đầu từ hai trăm năm trước, kỹ thuật làm hàng nhái của nhân gian cũng lan đến hai giới tiên ma, sau khi Thần Đồ đầu thai vào kiếp này không lâu, Tiên giới liền tuyên bố một thông cáo, Diêm La và Mạnh Bà của Địa phủ vì lợi ích kéch xù mà nhận hối lộ, dùng nước Hoàng Tuyền pha loãng Mạnh Bà thang, dẫn đến trí nhớ của những người luân hồi gần trăm năm qua không bị xóa hoàn toàn. Mạnh Bà thang mà Thần Đồ uống kiếp này chính là lô hàng nhái có vấn đề ấy.”

Nói tới đây, Bình Ế nâng mắt nhìn mọi người đối diện bằng ánh mắt sâu xa:

“Cho nên, suy cho cùng, hôm nay Thần Đồ bất ngờ thức tỉnh cũng do đám nhân loại các ngươi cả.”

Kim Lan: ...

Mọi người trong Kim gia: ...

Mọi người thuộc ngũ phái: ...

Nhất thời, đỉnh núi Thanh Viên lặng ngắt như tờ, nghe Bình Ế nói xong, mọi vừa sợ vừa 囧, á khẩu chẳng biết nói sao. Hồi lâu sau, Huyền Vô đại sư phía sau Kim Lan mới thở dài bảo:

“A di đà phật... Làm đồ nhái bán hàng giả quả nhiên không chấp nhận được.”

Khóe miệng Kim Lan khê giật giật, giờ phút này hần chẳng quan tâm vấn đề hàng giả hàng nhái của nhân gian nữa, mà liếc mắt về phía cửa hang, chờ đợi trong lo lắng.

Thấy vẻ mong ngóng trong mắt Kim Lan, trên mặt Úc Lũy hiện lên vài phần đắc ý xấu xa:

“Chẳng lẽ ngươi còn chưa hết hy vọng hả? Thần Đồ là anh trai ta, boss trùm của Ma giới, ngươi nghĩ anh ấy sẽ giúp ngươi phong ấn cái lối đi đó chắc...”

Úc Lũy còn chưa nói xong, chỉ thấy trong Thanh Viên phát ra tiếng vang trầm đục, sau đó một lực hút mạnh mẽ tựa hồ trào ra từ trong hang, ma khí đủ màu sắc trên vùng trời núi Thanh Viên xuôi theo lực hút mà lao tới tập vào hang, các tiểu ma vật chui ra từ khe hở kết giới cũng bay vào vèo vèo như bị máy hút bụi hút.

Mấy phút sau, hết thảy ma khí bị quét sạch, thậm chí cả sương mù xung quanh thành phố cũng giống như bị hút theo, trời xanh quang đãng, ngàn dặm

không một bóng mây.

Tiếp theo, trong hang vang lên một tiếng thật lớn, nghe y hệt tiếng đóng cửa.

Úc Lũy: ...

Trong mắt Kim Lan lộ vẻ vui mừng, thấy tình huống hiện tại, hẳn biết chờ mong và tín nhiệm của mình không vô ích. Kim Trần đã phong ấn cánh cửa Ma giới trong hang.

Bấy giờ, sắc mặt của Úc Lũy đối diện lại hơi đỏ lên, cứ như bị ai tát vào mặt, hai má đỏ tới mức có thể sánh ngang với mái tóc đỏ rực, hẳn giậm chân tức tối, quát về phía hang:

“Thần Đồ, anh làm gì vậy hả?”

Tiếng quát rung trời, toàn bộ núi Thanh Viên lập tức đất rung núi chuyển, bạch hổ ngồi xổm dưới chân Úc Lũy ngửa đầu dòm Úc Lũy đang tức sùi bọt mép.

Lát sau, trong hang truyền ra một chuỗi tiếng bước chân, bóng dáng một đen một trắng của hai người thong thả bước ra từ sâu trong hang, chính là Thần Đồ và Hậu Khanh.

Kim Trần tiến lên, hiện giờ hẳn vẫn mặc bộ đồ đen giống lúc chưa vào hang, nhưng khi hẳn ra khỏi hang và đứng lại, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy Kim Trần thay đổi rất lớn.

Chỉ thấy thân hình hẳn cao lớn hơn trước chút đỉnh, vẻ mặt lạnh lùng hơn, ngũ quan càng thêm thành thực và thân thể vạm vỡ hơn, mà thay đổi rõ rệt nhất phải là khí chất toàn thân hẳn. Một luồng chân khí mạnh mẽ một vàng một xanh lượn lờ xung quanh Kim Trần, cuộn cuộn trong không khí như sóng biển, sức mạnh bị đè nén hơn ngàn năm rốt cuộc thức tỉnh, mặc sức lao đi và thét gào trong thinh không.

Lực lượng ma áp mạnh mẽ ấy khiến cõi lòng mỗi người ở đây đều nặng trĩu, cổ họng cứng đờ. Đây là sức mạnh của Ma tôn thượng cổ ư? Nội tâm Kim Lan khẽ run sợ, tu vi của hẳn đã xem là cao nhất nhân gian, song giờ phút này hẳn chỉ cảm thấy toàn thân run nhè nhẹ, lực lượng uy áp bá đạo mà trường dương này khiến hẳn có chút hãi hùng.

Đây mới thật là Kim Trần mà lúc trước mình từng chứng kiến sao? Kim Lan nhìn về rét lạnh trong mắt Kim Trần, trán không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Mà người đi theo Kim Trần thì diện đồ trắng hơn tuyết, tóc đen chấm đất, mặt mày đẹp chả khác chi nhân vật trong tranh, hai bóng dáng một đen một trắng đứng lặng trước cửa hang Thanh Viên, phảng phất thiên nhân hạ phàm.

Úc Lũy trông thấy Thần Đồ ra khỏi hang, lập tức quát tháo giận dữ:

“Ê, Thần Đồ, anh làm gì thế hả? Sao lại đi đóng cửa.”

Mà Thần Đồ thì triệt để ngó lơ cái họng lớn của Úc Lũy, vừa ra khỏi hang, hẳn liền nhìn về phía nhóm người Kim Lan. Tầm mắt quét một vòng trong đám đông, nhú mày, đoạn quay sang nhìn đám người Ma giới.

Thấy Thần Đồ lia mắt qua bạch hổ đang trước xong dừng trên người mình, Úc Lũy toan mở miệng, lại phát hiện ánh mắt đối phương chỉ dừng chưa đầy nửa giây đã đi, thái độ hệt như đối diện với người qua đường gặp ắt bính đình...

Bạch hổ bên chân Úc Lũy gục đầu xuống, cằm dấn trên đất, yết hầu phát ra tiếng nức nở tủi thân, mà mái tóc đỏ dựng thẳng của Úc Lũy cũng uể oải rũ xuống, thái độ thịnh nộ ban nãy tựa như phù dung sớm nở tối tàn, thoát cái lặn tằm.

Một người một hổ, yên lặng nghẹn ngào.

Thần Đồ lia mắt quan sát mọi người một lượt, cuối cùng dừng trên mặt Hoa Linh, trầm giọng hỏi:

“Tiểu Cửu đâu?”

Hoa Linh nghe vậy thì trong lòng trĩu xuống, ánh mắt lộ vẻ nghiêm trọng, mở miệng đáp:

“Tiểu Cửu bị thương, Ngao Tứ mang cậu ấy về Long cung.”

“Bị thương?” Sắc mặt Thần Đồ nhất thời càng lạnh hơn, tiếp tục hỏi: “Ai làm cậu ấy bị thương?” Nguồn: Hoa Linh nhìn Kim Trần, lại nhìn lướt qua Hậu Khanh sau lưng hẳn, cuối cùng khẽ thở dài:

“Cậu ấy muốn tăng tu vi nên ăn kim đan, không ngờ tu vi bất ngờ đột phá, lôi kiếp đến, Độ Kiếp thất bại, bị trọng thương.”

Nghe xong, trong mắt Thần Đồ ánh lên tia sùng sốt và đau lòng, sau đó lại khôi phục vẻ lạnh lùng, hẳn trầm mặc, quay đầu nhìn về phía Úc Lũy, bảo:

“Hủy diệt bốn trụ kim mộc hỏa thổ, giữ lại thủy trụ.”

Hai mắt Úc Lũy lập tức sáng rỡ trở lại, tóc cũng dựng lên, tươi cười đáp:

“Đây mới là đáng về Ma tôn nên có, em còn tưởng anh bị lũ người phạm cổ hủ kia lây bệnh rồi chứ?”

Đoạn, hắn vỗ vỗ đầu bạch hổ, bảo: “Đi đi.”

Chỉ thấy bạch hổ đột nhiên nhảy lên, giữ lỏng một cách oai phong lẫm liệt, ngửa mặt lên trời gầm dài:

“Grào ~ ~ “

Tiếp theo, bốn chân sinh gió, đạp không bước đi, hùng hổ chạy đến chỗ thủy trụ kia.

Úc Lũy thấy thế lại gào lên: “Đồ ngu, giữ lại thủy trụ.” Sau đó, một mũi tên khí bắn ra từ tay, hợp thành một khí cầu khổng lồ bay về phía bạch hổ.

“Ngao ao ao ~ “

Bị khí cầu nện trúng đầu, bạch hổ tui thân lăn lộn trên không, đội cục u trên đầu chuyển sang hướng khác, lao thẳng tới kim trụ.

Hoa Linh phía sau thì khẽ đỡ trán, nói với Bình Ế bằng vẻ mặt hắc tuyến:

“Sao mấy ngàn năm rồi mà Côn Côn vẫn ngu dốt vậy? Thiệt ra nó là tổ tông của chó Husky đúng không?”

Bình Ế nghe thế thì cong môi cười, đáp: “Côn Côn không thay đổi chút nào hết, Úc Lũy cũng vậy.”

Hoa Linh nhìn nụ cười khoa trương trên mặt Úc Lũy, gật đầu thật mạnh.

Từ xa truyền đến âm thanh ầm ầm, bạch hổ tìm đúng mục tiêu rồi thì thuận thực khai mở, hủy hết cả bốn trụ.

Thần Đồ xoay người nhìn đám người Kim Lan đối diện, vươn ra một bàn tay, lòng bàn tay hướng về phía trước, chỉ thấy năm viên mệnh châu trên mệnh bàn bỗng xuất hiện trên tay hắn.

Kim Lan chau mày, nâng mắt nhìn Thần Đồ.

Thần Đồ thu năm ngón tay lại, năm viên mệnh châu nháy mắt hóa thành tro tàn, tro phiêu tán theo làn gió.

Kim Lan: “Kim Trần...”

Thần Đồ nhìn cả nhà họ Kim bằng ánh mắt không mấy may mắn, buốt giá thấu xương, trầm giọng nói với Kim Lan:

“Ta đã đóng lối đi trong hang Thanh Viên kia, nhưng không dùng phong ấn ngũ hành này, Ma giới chúng ta sẽ tuân thủ ước hẹn vạn năm của hai giới phạm ma, trong hai ngàn năm còn lại, lối đi sẽ không mở ra, người Ma giới cũng không gây chuyện tại nhân gian. Có điều, khi ước hẹn vạn năm kết thúc, việc này không thể tùy theo các ngươi nữa.”

Sắc mặt Kim Lan tái nhợt, nhẹ nhàng gật đầu.

Thần Đồ nói tiếp:

“Hậu Khanh đã thức tỉnh, mệnh châu và lập trụ ngũ hành đã hủy, từ nay về sau nhân gian không còn phong ấn ngũ hành nữa. Mà sứ mệnh của Kim gia các ngươi cũng dừng ở đây.”

Tiếp theo, Thần Đồ nhìn Kim Bác Á sau lưng Kim Lan, trong mắt hiện lên tia tàn khốc:

“Thanh Viên môn, chấm dứt tại thế hệ của ngươi.”

Chỉ thấy trong tay Thần Đồ bỗng xuất hiện một thanh trường đao, sống đao dày chừng ba tấc, lưỡi đao lấp lánh, thân đao đỏ thẫm tỏa ra từng đợt kim quang. Thần Đồ nắm chặt chuôi đao, nâng trường đao lên, chém ra một đường kim quang hình cung trên không trung, rồi bất thành linh bỏ xuống đất.

Trong khoảnh khắc ấy, thân đao không cắm xuống đất, một mũi nhọn khổng lồ màu vàng đột nhiên tách ra từ lưỡi đao.

Toàn bộ núi Thanh Viên lay động kịch liệt, trong lúc nhất thời, chim sợ thú chạy, cát đá lăn xuống, náo loạn hết cả lên. Mấy phút sau, động đất mới dần dần ngừng lại.

Bụi đất tán đi, mọi người kinh hãi phát hiện núi Thanh Viên đã nứt thành hai nửa theo hướng đi của lưỡi đao. Trên mặt đất có một lỗ hổng rộng mấy chục mét, triệt để tách núi thành hai khối, nơi đao phong chém tới chính là trung tâm của sơn môn trên sườn núi, bia đá khắc ba chữ Thanh Viên Môn đã bị chẻ đôi ngay chính giữa.

Kim Bác Á nhìn cửa đá đằng xa bị hủy, trong mắt toát ra vẻ đau xót, hiện ông ta là chủ môn của Thanh Viên môn, vô luận thế nào, tất thấy diễn ra trước mắt cũng có nghĩa là truyền thừa ngàn năm của nhất mạch Thanh Viên nhà họ Kim thực sự bị hủy trong tay ông ta.

Kim Bác Á khề khép mắt lại, bỗng chốc như già đi rất nhiều.

Từ nay, thế gian không còn núi Thanh Viên nữa...

Thần Đồ thu hồi trường đao, phóng mắt về phía lập trụ hệ thủy vẫn còn nguyên, ánh mắt trở nên âm áp, đoạn hần nhìn Bình Ế phía sau Úc Lũy, bảo:

“Ế, theo tôi đi Long cung.”

Bình Ế nghe vậy thì ôn hòa gật đầu, rồi quay mặt nhìn Hậu Khanh vẫn đứng sau Thần Đồ:

“Hậu Khanh, hoan nghênh cậu trở về.”

Nhìn nụ cười hiền hòa tựa mặt nước của Bình Ế, Hậu Khanh cũng nhoẻn cười, gật đầu đáp:

“Tôi cũng rất nhớ các cậu.”

Hậu Khanh lia mắt qua Bình Ế, Hoa Linh, Úc Lũy, cuối cùng dừng trên bóng lưng Thần Đồ, đồng tử vốn mang theo ý cười nhiễm vài tia ưu thương.

Thần Đồ lại hoàn toàn không để ý ánh mắt Hậu Khanh, mở miệng nhắc Bình Ế:

“Ế, chúng ta đi thôi.”

Kể đó, hai luồng sáng một vàng một lam chợt lóe lên, hai người biến hình bay đi.

Hậu Khanh lặng lẽ đứng tại chỗ, nhìn bóng hình màu vàng kim mất hút trên không trung, trên khuôn mặt hoàn mỹ tinh tế lộ vẻ bi ai đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Đông Anh Trai Tức Là Có Chỗ Dựa Nha

Trong Đông Hải Long cung, từng đợt tiếng rống quanh quẩn dưới đáy biển, Quý thừa tướng vốn định vào báo cáo công việc với Long vương, nghe thế thì miễn cưỡng dừng chân, duỗi đầu, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong, do dự không biết có nên vào hay không.

Long mẫu nương nương đập bàn với khuôn mặt giận dữ, diện tiết quát mấy thẳng con trước mặt:

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao Tiểu Cửu lại bị thương nặng như vậy?”

Nửa canh giờ trước, nhìn thấy Ngao Tứ mang đứa con út hấp hối quay về Long cung, Long mẫu khiếp sợ không thôi. Trong chín đứa con, Tiểu Cửu trước nay luôn được Long vương với Long mẫu thương yêu nhất, từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, vừa nghe lời vừa đáng yêu. Đối với cậu con út này, hai vợ chồng Long vương phải nói là giấu trong túi sợ ngập, ngậm trong miệng sợ tan, cung chiêu bao nhiêu cũng thấy ít.

Ngày bé, cho dù Tiểu Cửu chỉ té xước miếng vảy, Long mẫu cũng xót xa rất lâu. Ngay cả chuyện tu luyện, ban đầu Long mẫu cũng không muốn cậu quá vất vả, trên cậu còn nhiều anh trai che chở như vậy, không học vẫn không nghề nghiệp cũng chả sao, miễn cậu sống vui vẻ là được. Mãi đến khi Tiểu Cửu tròn tám trăm tuổi và trưởng thành, Long vương Long mẫu trung cầu ý kiến của cậu, xong mới đồng ý cho cậu tiếp tục tu luyện.

Từ đầu Long mẫu đã không để bụng vấn đề Độ Kiếp, bà chỉ nghĩ cho Tiểu Cửu đi nhân gian nghỉ ngơi một thời gian, chơi đủ rồi thì về lấy vài món tiên khí hộ thể, sau đó lại đi thông báo một tiếng với Ngọc đế, làm bộ làm tịch tránh hai tia sấm sét là xong.

Nhưng trăm triệu không ngờ, trước mắt lại xuất hiện tình huống bất ngờ đến thế, nhìn tiểu ngân long toàn thân đầm đìa máu, trái tim Long mẫu sắp vỡ nát rồi.

Trong nửa canh giờ vừa rồi, Long cung hoàn toàn hỗn loạn, Long vương gọi toàn bộ danh y trong Thủy tộc, lấy ra đủ loại đan dược quý giá của Long cung, dốc toàn lực chữa trị cho hoàng tử nhỏ đang trọng thương.

Mà Long mẫu thì hạ một mệnh lệnh khẩn cấp, triệu hồi tám đứa con trai trong cung lẫn ngoài cung về tất.

Thấy tình trạng của Long Cửu, tám vị hoàng tử Long cung không một ai bình tĩnh nổi, bầu không khí đầy áp lực.

“Tiểu Cửu ăn kim đan, tu vi đột ngột tăng lên kỳ Độ Kiếp, sau đó tâm mạch nhất thời bất ổn, tẩu hỏa nhập ma.” Ngao Tứ trầm giọng nói.

Long mẫu trừng thẳng con thứ hai, trách cứ: “Sở dĩ đưa Tiểu Cửu đi Bắc Kinh, chính là vì có con ở đó trông nom nó, kết quả thì sao? Đây là đáng về

sau khi được trông nom hả? Thân là hoàng huynh, con có thấy mình thiếu xứng chức cỡ nào không? Ngần này tuổi rồi mà chỉ biết rong chơi ở nhân gian, tí xíu chuyện cũng làm không xong, Tiểu Cửu bị thương thành như vậy, con còn có mặt mũi trở về hả?”

Ngao Tứ cúi đầu, không đáp một câu, từ khi nhìn thấy Tiểu Cửu bị thương, ngoại trừ phần nộ thì cảm giác lớn nhất chiếm cứ lòng hắn chính là áy náy, ân hận sâu sắc. Tuy Ngao Tứ biết lời kiếp là không thể tránh khỏi, nhưng nếu hắn có thể quan tâm hành tung của Tiểu Cửu hơn chút nữa, biết đâu có thể ngăn cản cậu đi núi Thanh Viên kia. Cho nên, đôi mắt với lời trách mắng của mẫu hậu, Ngao Tứ không thốt nổi chữ nào.

Long mẫu giận dữ quả trách thẳng con thứ hai một trận, xong mới hỏi:

“Tính tình Tiểu Cửu vốn đơn thuần, chuyện có thể quấy nhiễu lòng nó đã ít lại càng ít, rốt cuộc tại sao lại tẩu hỏa nhập ma?”

Ngao Tứ lặng thinh một lát rồi đáp:

“Thưa mẫu hậu, trong thời gian tu luyện ở nhân gian, Tiểu Cửu động phạm tâm, đem lòng thích một người.”

“Hử?” Long mẫu nghe vậy thì khẽ nhượng mảy, đôi mắt phượng híp lại: “Hóa ra là vậy, rồi sao? Chẳng lẽ đối phương làm tổn thương trái tim Tiểu Cửu? Là cô nương nhà ai? Ta lại muốn đi xem thử đây.”

Ngao Tứ chần chừ, bảo: “Mẫu hậu, không phải cô nương...”

Long mẫu vừa nghe, hai mắt đột nhiên tròn to, ánh mắt lộ toát ra vẻ kinh ngạc:

“Cái gì? Tiểu Cửu vậy mà thích gái có chồng hả?”

Ngao Tứ: ...

Nghe thế, Tam hoàng tử Ngao Liệt liền xen mồm: “Dù, không ngờ nhóc chín mới bấy lớn mà khẩu vị đã nặng thế rồi...”

Tiếp theo, Ngũ hoàng tử Ngao Phong cũng lên tiếng: “Nếu là vậy thì chắc cũng dễ hiểu thôi, nhóc chín thích vợ người ta, chắc hẳn là theo đuổi không được nên đau khổ, vô ý tẩu hỏa nhập ma...”

Ngao Tứ thiết sự nhịn hết xiết, bèn cóc đầu thẳng ba với thẳng năm nhà mình, bảo:

“Không phải nữ, người Tiểu Cửu thích là đàn ông.”

“Cái gì?” Ngũ hoàng tử Ngao Phong sợ hết hồn: “Té ra nó thích chồng người ta hả? Thế chẳng phải còn ngược tâm hơn sao?”

Ngao Tứ không chịu nổi nữa, hắn khẳng định thẳng ba với thẳng năm là con ruột của mẫu hậu chắc luôn, mạch não đều kỳ quái đến mức người ta không đành lòng nhìn thẳng. Hắn nén con tức, nói tiếp:

“Chưa lập gia đình, xét theo tuổi nhân gian còn nhỏ hơn Tiểu Cửu hai tuổi, một người có thiên phú vô cùng tốt. Mới đầu Tiểu Cửu vì song tu nên mới nhìn trúng hắn, ai dè song tu còn chưa thành công, bản thân nó đã động lòng trước.”

“Lẽ nào tên đàn ông đó không thích Tiểu Cửu nhà chúng ta?” Giọng Long mẫu cao hơn vài phần, so với việc thẳng út thích đàn ông, điều khiến bà quan tâm hơn cả vẫn là: cơ sao lại có người không thích cục cưng người gắp người thích nhà mình chứ.

“Hình như có thích.” Ngao Tứ thành thật trả lời.

“Vậy sao còn tẩu hỏa nhập ma?” Tam hoàng tử Ngao Liệt chỉ ngây ngốc hỏi. “Sau khi lưỡng tình tương duyệt không phải là nên song tu làm chơi ăn thật ả?”

Ngao Tứ lắc đầu: “Anh cũng không rõ tình huống cụ thể, người này không phải phạm nhân bình thường, trên người hắn ẩn chứa ma khí hùng mạnh, anh nghi ngờ hắn là người của Ma giới. Nhưng lúc ở nhân gian hắn luôn đối xử với Tiểu Cửu rất tốt, hơn nữa tu vi có vẻ cũng kém xa Tiểu Cửu, thành thử anh cũng không để ý lắm.”

“Hậu Khanh.” Ngao Thạch nãy giờ vẫn trầm mặc đứng một bên, chợt mở miệng nói hai chữ.

“Hậu Khanh?” Nghe vậy, Long mẫu khẽ cau mày: “Ma tính Hậu Khanh? Thằng sáu, ý con muốn nói người nọ là Hậu Khanh à?”

Ngao Thạch lắc đầu, đơn giản đáp: “Người nọ có quan hệ với Hậu Khanh, Tiểu Cửu nhìn thấy nên tẩu hỏa nhập ma.”

“A! Thì ra là thế.” Long vương nghe thế liền lên tiếng: “Nếu là Hậu Khanh thì đúng rồi, Hậu Khanh được xưng là đệ nhất mỹ nhân thượng cổ...”

Long vương còn chưa dứt lời, mắt đao của Long mẫu đã bay tới.

Long vương tức khắc sửa miệng: “Song tám phần là chỉ được cái tiếng, thời thượng cổ đào đâu ra lắm nhân khẩu, thông tin cũng không phát triển, mười dặm tám thôn có ai trông được được dự là cũng thành mỹ nhân hết, bảo đảm không bị được với Tiểu Cửu nhà ta.”

Thấy ánh mắt Long mầu vẫn lạnh te, Long vương bổ sung thêm: “Đương nhiên càng không bì được với mẹ nó.”

Long mầu vươn tay chọc lên trán Long vương, cá giận nói: “Tiểu Cửu đã bị thương thành nông nỗi này mà ông còn có tâm tư đi nhớ thương cái gì đệ nhất mỹ nhân? Thiết đúng là con nào cha nấy, còn chẳng đáng tin bằng thằng hai...”

Long vương: ...

Chả lẽ không phải là có cha trước sau mới có con à?

Ngao Tứ: ...

Trúng đạn rồi.

Dù mọi người không biết tình huống cụ thể thế nào, nhưng nghe Ngao Thạch nói xong, trong lòng ai nấy đều đoán được sơ sơ, hoàng tử nhỏ lần đầu biết yêu chi e đã gặp phải tình tay ba mầu chó nhất phàm trần rồi.

“Có điều, theo anh được biết thì Ma tinh Hậu Khanh đang bị phong ấn kia mà?” Tứ hoàng tử Ngao Phác trầm tư, mở miệng nói.

Đúng lúc này, Quy thừa tướng đứng ngoài nghe lỏm này giờ cũng biết thời khắc gặt hái của mình đến rồi, ông duỗi ngũ chi, lấy tốc độ 100m/h chạy vọt vào phòng, vừa chạy vừa hô:

“Bệ hạ, bệ hạ, đại sự không ổn.”

Mười người trong phòng nhìn Quy thừa tướng chậm rì rì lết lên trước...

Mấy phút sau, Ngao Liệt tỉnh tỉnh nóng nảy rốt cuộc nhịn hết nổi, đưa chân đá mai rùa sau mông Quy thừa tướng một cái, sút ông đến trước mặt Long vương một cách chuẩn xác.

Quy thừa tướng đứng vững người, quay lại dòm Ngao Liệt, thưa: “Đa tạ Tam hoàng tử giúp lão thần.”

Đoạn, ông lau mồ hôi trên thái dương, lấy ra một cái tù và ốc trong ngực, nói:

“Bệ hạ, đại sự không ổn, Tiên cung truyền đến tin khẩn cấp, nhân gian và Ma giới tựa hồ xảy ra việc lớn.”

Long vương nghe vậy thì sầm mặt, khôi phục dáng vẻ uy nghiêm, bảo:

“Mở nghe xem.”

Quy Thừa tướng nhấn đỉnh tù và ốc một cái, một giọng nữ thanh thoát vang lên:

“Hoan nghênh nghe đài S-M88. Âm Thanh Tự Nhiên 8 — tần số chuyên tin tức của Tiên cung, và đây là tin tức quan trọng cấp S mới nhất: theo báo cáo của cục tình báo Tiên cung, hôm nay tại khu vực thuộc vùng núi Thanh Viên dưới trần gian xuất hiện sóng dao động năng lượng khổng lồ, sau khi được chuyên viên tình báo dùng thiên lý nhãn và thuật phong nhĩ điều tra xác nhận, được biết mọi người tại nhân gian quyết định hợp lực khởi động lại lối đi giữa hai giới phàm ma trong hang Thanh Viên, nhưng không ngờ giữa chừng xuất hiện biến cố. Tuy lối đi đã được đóng lại lần nữa, song Ma thần Ma tinh Hậu Khanh bị phong ấn trong hang Thanh Viên cũng lần nữa thức tỉnh, xuất hiện cùng hân còn có hai đại Ma vương của Ma giới là Bình Ế và Ngân Linh Tử, càng khiến người ta kinh ngạc chính là Thần Đồ và Úc Lũy — hai đại Ma tôn mất tích đã lâu — cũng hiện thể trên đỉnh núi Thanh Viên. Năm đại Ma thần tề tựu trên núi Thanh Viên không biết vì lý do gì, xin chú ý theo dõi bản tin tiếp theo.”

Sau đó, chỉ thấy miệng ốc chiếu ra hình ảnh ba nhân vật, chính là Thần Đồ, Úc Lũy và Hậu Khanh. Bên dưới còn ghi chú cận kề các chỉ tiêu như chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng, sức chiến đấu, vân vân mây mây.

Ngao Liệt nhìn dây trái tim hường phẫn dưới cùng, nghi hoặc hỏi:

“Cái này là sao?”

Quy thừa tướng giải thích: “Đây là hình chiếu bản mới nhất vừa bổ sung thêm và chức năng vote dành cho con dân Tiên giới, càng nhiều tim chứng tỏ người này càng nổi tiếng.”

Quy thừa tướng chỉ vào sáu trái tim bên dưới Thần Đồ: “Thần Đồ vừa lộ mặt chưa đầy một canh giờ đã phá kỷ lục năm trái tim suốt ngàn năm của Dương Tiên.”

Quy thừa tướng vừa giải thích vừa lắc đầu: “Những năm gần đây, thẩm mỹ quan của nhân gian đã dần dần ảnh hưởng đến Tiên giới chúng ta. Hiện nay, cộng đồng trung nhị của Tiên giới tương đối đông, loại hình tổng tài bá đạo đang được ưa chuộng, thành ra độ nổi tiếng của Thần Đồ mới cao dữ vậy.”

**trung nhị: tuổi phản nghịch*

Ngao Tứ nhìn hình chiếu ba người trên không trung, ngạc nhiên hỏi: “Thần Đồ?”

Long mẫu nghe giọng Ngao Tứ, ánh mắt trầm xuống: “Thằng hai, con biết hấn à?”

Ngao Tứ nhìn chằm chằm bản mặt than của Thần Đồ, trầm giọng thưa: “Mẫu hậu, Thần Đồ chính là người Tiểu Cửu yêu.”

Long vương: ...

Tiểu Cửu, quả nhiên con đến tuổi trung nhị rồi ư?

Long mẫu: ...

Không hổ là Tiểu Cửu, từ nhỏ đã toàn coi trọng cực phẩm.

Đám anh em Ngao gia: ...

Ma tôn? He he, giờ rốt cuộc có lý do quang minh chính đại đi đập mi rồi.

Nhưng đúng lúc này, thị vệ của bên ngoài lại bấm báo:

“Khởi bẩm bệ hạ, ngoài cửa cung có hai người cầu kiến, căn cứ vào khí tức họ tỏa ra, hẳn là người của Ma giới.”

“Hả?” Ánh mắt Long mẫu chợt lóe sáng, chỉ vào ba người trong hình chiếu, hỏi: “Trong số người tới có ai nằm trong ba người này không?”

Thị vệ của móc kính lão trong túi đeo lên, cẩn thận quan sát ba người một lát, chỉ vào Thần Đồ rồi đáp:

“Có người này, người kia thì không có trong hình.”

“Tôi đúng lúc lắm.” Long mẫu khẽ nhếch môi, trong mắt hiện lên ý lạnh, đang tính mở miệng lại phát hiện trước mắt trống hoác, tám thằng con đã mất tăm mất tích toàn bộ.

Long mẫu: ...

Hồi lâu sau, Long vương bên cạnh rụt rè lên tiếng:

“Phu nhân, nếu lỡ tay đánh chết Ma, chẳng biết Ngọc đế có trách tội không nhi...”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khôi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Các Anh Vợ Xin Thử Hạ Lưu Tình

Long mẫu trừng đôi mắt đẹp, mở miệng bảo:

“Tám thằng con của ông cộng lại cũng không lớn tuổi bằng Thần Đồ, bộ ông tưởng mấy vạn năm tu vi của Ma thần là đồ trang trí chắc? Huống chi, dù thực sự đánh chết hấn thì cũng ích lợi gì? Hấn chết thì Tiểu Cửu sẽ khỏe lại à?”

Long vương nghe vậy, nhớ tới lời của nhóm thái y, trong mắt hiện vẻ đau lòng, thở dài mà rằng:

“Dựa theo cách nói của nhóm thái y, nội đan của Tiểu Cửu về cơ bản đã bị hủy, hiện tại chỉ còn chút căn lưu lại trong đan điền, tám trăm năm tu vi cứ vậy mất hết. Hên là có thần khí hộ thể, bảo vệ nguyên thần, nếu ba hồn bảy vía cũng tan thì quả là vô lực xoay chuyển.”

Trên mặt Long mẫu ánh lên tia sầu bi: “Nội đan của nó quả thực quá yếu, trong cơ thể gần như không có chân khí du tẩu. Nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài, thân thể hiện tại không cách nào chống đỡ nguyên thần, hồn phi phách tán là chuyện sớm muộn.”

Long vương: “Tí nữa ta đến chỗ lão quân hỏi xem có kim đan khôi phục hiệu quả nhanh không, xin mấy viên.”

Long mẫu lắc đầu: “Kim đan chỉ có thể bổ chân khí, căn bản vô tác dụng với nội đan và kinh mạch. Hiện nay chỉ có thể dùng kim đan bổ sung chân khí cho Tiểu Cửu, rồi từ từ chữa trị nội đan. Với tốc độ này, muốn khôi phục tu vi ban đầu cần ít nhất năm trăm năm.”

Long vương: “Miễn có thể khôi phục là được, năm trăm năm với Long tộc chúng ta mà nói, bất quá là một cái chớp mắt thôi.”

Long mẫu gật đầu: “Lát nữa ta đi xếp lịch trực ban, cho tám đứa tui nó thay phiên nhau trông nom Tiểu Cửu, nhất quyết đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa, ôi cực cực tội nghiệp.”

Nhìn sắc mặt sầu lo của Long mẫu, Long vương liền vươn tay cầm tay bà, nói:

“Phu nhân đừng lo lắng quá, trời sập xuống có đàn ông đỡ, nhà chúng ta không thiếu nhất chính là đàn ông.”

Khỏe miệng Long mẫu giật giật, hơi đỏ trán, nghĩ thầm:

Chính mấy tên đàn ông các người mới không đáng tin.

Giờ phút này, mấy tên đàn ông không đáng tin của Long cung đang tụ tập tại công cung.

Thần Đồ nhìn tám anh chàng đứng dàn hàng trước mặt bằng ánh mắt trầm tĩnh, tuy diện mạo khác nhau, quần áo khác nhau, nhưng vẻ hung ác lạnh lẽo trên mặt tám người lại đồng nhất một cách thần kỳ.

Đứng phía sau Thần Đồ, Bình Ế có chút kinh ngạc, lúc ở trên núi Thanh Viên, nhìn thấy Thần Đồ và Hậu Khanh cùng ra khỏi hang, tâm trạng Bình Ế hết sức phức tạp, trong vui sướng xen lẫn tia xót xa. Nghĩ đến Hậu Khanh bị phong ấn mấy ngàn năm, nghĩ đến Thần Đồ luân hồi muôn kiếp tại nhân gian, ném trái đuối loại khô ải, lại nhớ đến vài anh em chết trận trong đại chiến Trắc Lộc... Cõi lòng Bình Ế trầm mồi cảm xúc ngổn ngang, trong tim chỉ có một suy nghĩ: vô luận thế nào, chỉ cần các anh em có thể sống sót và trùng phùng, vậy là đủ rồi.

Hắn cứ ngỡ Thần Đồ sẽ dẫn Hậu Khanh và Úc Lũy mau chóng quay về Ma giới, nhưng không ngờ Thần Đồ xử lý vấn đề núi Thanh Viên xong, lại mang theo hắn đến thẳng Long cung. Bình Ế tâm tư tình tứ, phát hiện vẻ cô đơn và mất mát trong mắt Hậu Khanh, tuy không biết hai người xảy ra chuyện gì trong hang Thanh Viên, song Bình Ế mơ hồ cảm giác được quan hệ giữa cả hai có lẽ không giống như mọi người vẫn tưởng. Nhưng vì tìm kiếm Hậu Khanh, Thần Đồ nhập nhân gian luân hồi mấy ngàn năm cũng là sự thật chắc chắn.

Trong lòng Bình Ế có chút ngờ vực, song không nhiều lời. Trên đường bay đến Long cung cùng Thần Đồ, Bình Ế chỉ mở miệng hỏi một câu:

“Thần Đồ, chúng ta đi Long cung làm gì?”

Thần Đồ đáp: “Tìm vợ tôi về.”

Tay Bình Ế chợt run lên, thân hình đang ngự không suất nữa rút khỏi pháp khí. Bình Ế ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Thần Đồ, thấy vẻ mặt nghiêm túc trịnh trọng của Thần Đồ, hắn biết người nọ không nói giỡn.

Bình Ế kinh ngạc vài giây, sau đó sắc mặt trở lại bình thường, gật đầu, mỉm cười nói:

“Ừ.”

Tiếp theo, hắn trầm mặc chốc lát, cất giọng nhàn nhạt: “Bọn tôi đều nghĩ cậu với Hậu Khanh mới là một đôi.”

Thần Đồ đáp bằng giọng khá lạnh: “Các cậu nghĩ nhiều rồi.”

Bình Ế bật cười: “Thần Đồ, tôi tin cậu, bất kể cậu lựa chọn ra sao, tôi với Phi Liêm cũng sẽ ủng hộ cậu, tôi tin Úc Lũy, Ngân Linh, Hậu Khanh cũng vậy. Cậu là vua của chúng tôi, trước kia là vua, bây giờ vẫn là vua, tương lai cũng sẽ không thay đổi.” Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Bình Ế mang theo vài phần kiên định, giọng nói bộc lộ sự tin tưởng và phục tùng vô điều kiện vẫn hệt như vạn năm trước.

Thần Đồ im lặng hồi lâu, đáp: “Ế, cảm ơn.”

Hai mắt Bình Ế khê cong lên, cười bảo: “Anh em với nhau mà cảm ơn gì chứ, chúng ta cùng đi nghênh đón Vương hậu đại nhân về Ma giới thôi.”

Nghe Bình Ế nói xong, vẻ mặt lạnh lùng của Thần Đồ rút cuộc dịu đi phần nào, trong mắt xẹt qua vài sắc màu ấm áp.

Nhưng giờ khắc này, nhìn trận thế trước cổng Long cung, Bình Ế thở dài, tuy hắn cũng nghĩ lần này Thần Đồ mang mình theo, chứng tỏ chuyến đi đón người nghe có vẻ dễ dàng thực ra không hề đơn giản. Song trận thế đàng đàng sát khí trước mắt vẫn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Bình Ế nhớ đến lời Hoa Linh, đoán được vợ của Thần Đồ hẳn là một trong số hoàng tử của Long cung. Thấy vài người trong đoàn người đối diện mặc hoa phục Long cung, Bình Ế thì thầm với Thần Đồ:

“Thần Đồ, những người này là... các anh vợ của cậu à?”

Thần Đồ lặng thinh không đáp, hắn cũng chưa từng gặp các hoàng tử khác của Long cung, nhưng thấy Ngao Tứ đứng trong đó, rồi lại thăm tra đối chiếu số lượng, hắn bèn gật đầu một cách cứng nhắc.

Bình Ế: ...

Chưa từng gặp đã đắc tội anh vợ, số lượng lại không chỉ một hai người, ca này coi bộ khó à nha.

Bình Ế trầm tư rồi bảo: “Đằng trước chính là các vị hoàng tử điện hạ của Long cung đúng không, tại hạ là Vũ sư Bình Ế, lần này đến không có ác ý gì, chỉ muốn cầu kiến Cửu hoàng tử điện hạ của Long cung, chẳng hay các vị có thể cho phép không?”

Nghe Bình Ế nói thế, ánh mắt Ngao Tứ cũng dừng trên mặt Thần Đồ bên cạnh, hừ lạnh rồi đáp:

“Vị này là Ma tôn đại nhân danh tiếng lừng lẫy tại Ma giới à? Thứ cho Long cung ta miếu nhỏ, không dung nổi tôn đại phật ngài đây, có gì thì nói ngay tại đây đi.”

Mười sáu ánh mắt đồng loạt chìa vào mặt Thần Đồ, nghe Ngao Tứ châm biếm, trên mặt Thần Đồ vẫn không tỏ vẻ gì, lặng thinh giây lát mới lên tiếng:

“Tôi là Kim Trăn, đến tìm Tiểu Cửu.”

Thần Đồ vừa dứt lời, Tam hoàng tử Ngao Liệt đã nhin hết nổi phải nhảy dựng lên, quát vào mặt Thần Đồ:

“Ngươi chính là người Tiểu Cửu thích ở nhân gian đúng không? Cái thứ bạc tình bạc nghĩa nhà ngươi, không ngờ còn dám vác mặt đến tìm nó? Ngươi nghĩ Long cung chúng ta là chốn không người chắc?”

Nói đoạn, trong tay Ngao Liệt chột lóe kim quang, một thanh trường thương đen đỏ giao nhau xuất hiện trên tay, hấn vung tay lên, mũi thương nhắm thẳng vào ngực Thần Đồ.

Nghe thế, Thần Đồ nhú mày:

“Tôi chưa từng phụ Tiểu Cửu, sao lại nói là bạc tình bạc nghĩa?”

Ngao Phác bên cạnh chậm rãi lên tiếng: “Theo ghi chép của dã sử tam giới, vào thời thượng cổ, trong bộ lạc Hiên Viên của Hoàng đế, thiếu niên Hậu Khanh dung mạo khuynh thành, được xưng là đệ nhất mỹ nhân, người theo đuổi đông như cá diếc sang sông, không sao đếm xuê, từng khơi dậy mấy đợt nội loạn trong bộ lạc Hiên Viên. Về sau, Hậu Khanh trưởng thành lại phản bội bộ lạc Hiên Viên, chuyển sang phe Xi Vưu, trở thành một trong thập đại Ma thần. Mấy năm sau hậu nhân mới biết Hậu Khanh gia pháp phe Xi Vưu vì tình. Tục truyền, Hậu Khanh từng đứng trên sườn dốc cao trăm trượng tuyên bố với thế nhân rằng, đời này chỉ yêu một người.”

Ngao Phác trầm mặc, trông mắt sáng ngời ôn hòa nhuộm đậm hơi thở trí thức, hấn nhìn Thần Đồ, tiếp tục nói:

“Về phần yêu ai, chắc tôn hạ rõ ràng hơn chúng tôi.”

Thần Đồ nhìn Ngao Phác, nói: “Chuyện của Hậu Khanh không liên quan đến Tiểu Cửu.”

Nghe vậy, gân xanh trên trán Ngao Liệt bùng nổ: “Nhảm nhí, nếu không phải chứng kiến trò ám muội của hai người các ngươi, sao Tiểu Cửu lại tẩu hỏa nhập ma?”

Thần Đồ biến sắc, mở miệng hỏi: “Tiểu Cửu tẩu hỏa nhập ma?”

Ngao Liệt nghiêng răng, đập lên trước một bước dài, trường thương trong tay đã kề sát ngực Thần Đồ.

“Bớt đứng đây giả bộ ngơ ngẩn đi, Tiểu Cửu tẩu hỏa nhập ma lại gặp lời kiếp, hiện tu vi đã mất hết, nội đan đã hủy, tất cả đều tại ngươi. Ngươi còn dám tìm tới cửa...”

Ngao Liệt còn chưa nói xong đã đột nhiên ngừng lại, bởi hấn cảm nhận được một lực lượng ma áp mạnh mẽ xông đến từ chính diện, liền ngừng đầu, chỉ thấy sắc mặt của Thần Đồ trước mắt lạnh vô cùng, trong đồng tử nổi lên tia huyết quang, ma khí hai màu kim lục dâng lên quanh thân theo hình xoắn ốc, nháy mắt phủ kín không gian xung quanh.

Tám vị hoàng tử thấy thế, trong mắt lập tức hiện vẻ cảnh giác, mấy người Ngao Tứ Ngao Phong Ngao Phác không hèn mà cùng gọi ra pháp khí, bày tư thế nghênh chiến ngăn địch.

Ngao Liệt chỉ cảm thấy mũi trường thương của mình như bị thứ gì vậy hút chặt, cố định vững vàng giữa không trung, không tài nào động đậy.

Trong mắt Thần Đồ ánh lên sự tàn bạo, giọng buốt giá tựa hàn băng dưới vực sâu: “Anh nói gì? Nội đan của Tiểu Cửu hủy rồi?”

Ngao Liệt dốc hết sức lực kéo trường thương, nhưng không hề có hiệu quả, hấn nghiêng răng:

“Chuyện của Tiểu Cửu cũng không liên quan đến ngươi, thứ thời thì mau rút khỏi Đông Hải...”

Chưa dứt lời, một mũi nhọn khí đã bắn ra từ ngực Thần Đồ, Ngao Liệt thoáng cái bị đẩy lùi mấy mét, trường thương cũng theo đó rơi xuống đất.

Ngao Tứ trầm giọng nói: “Thần Đồ, tuy ngươi là Ma thần thượng cổ, nhưng các hoàng tử của Long cung cũng không phải dạng dễ bắt nạt, nếu hôm nay ngươi muốn động võ ở đây, tám anh em chúng ta phụng bồi đến cùng, dù ngươi là Ma tôn đương nhiệm, chúng ta cũng phải lấy lại công bằng cho Tiểu Cửu.”

Khí tức quanh thân Thần Đồ dâng lên, hấn nhìn chăm chăm vào Ngao Tứ, im lặng hồi lâu, sắc máu trong mắt dần rút đi, hấn kiềm nén cảm xúc, lạnh giọng bảo:

“Cho tôi gặp Tiểu Cửu.”

Ngao Tứ hừ lạnh: “Không được, giờ nó đang bị thương nặng, ngoại trừ thái y thì không ai được gặp, dù người gặp nó cũng vô ích thôi. Ban này thắng ba có nói rồi đấy, hiện tại nội đan của nó đã hủy, hoàn toàn dựa vào đan dược để duy trì công năng và nguyên thần trong cơ thể. Nếu người có lời muốn nói với nó, năm trăm năm nữa hẵng đến.”

Lời của Ngao Tứ như một cây dao găm đâm từng nhát vào tim Thần Đồ, Thần Đồ nghĩ đến Tiểu Cửu phải chịu đau đớn, cõi lòng xót xa đến nổi đầu óc trống rỗng. Hắn cắn chặt khớp hàm, trong lòng hạ quyết tâm, dù là xông vào, hôm nay cũng phải xông vào Long cung bằng được.

Bình Ế bên cạnh phát hiện vẻ mặt Thần Đồ thì nhú mày, đoạn tiến lên hai bước, khom lưng nói chuyện với nhóm người đối diện:

“Các vị thái tử, thứ cho Bình Ế mạo muội hỏi một câu, thân thể của lão Long vương tiền nhiệm – Ngao Tường bệ hạ – hiện giờ có khỏe không?”

Nghe vậy, Ngao Tứ ngẩn ra, Ngao Tường là ông nội hắn, đã sớm về hưu, dẫn bà nội ngao du tứ phương. Hắn nhìn Bình Ế, phát hiện khuôn mặt non choét của đối phương mang theo nụ cười nhàn nhạt, thành khẩn mà ngay thẳng, nhưng ngữ khí của hắn vẫn lạnh lùng như cũ:

“Ông nội khỏe lắm, Bình vương điện hạ hao tâm tổn trí rồi.”

Bình Ế thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Ngao lão gia trạch tâm nhân hậu, ngàn năm trước từng làm bạn với tại hạ. Trong đại chiến Trác Lộc, tại hạ và Phi Liêm trọng thương rơi xuống ven hồ nước mặn của Đồng Hải, Ngao lão gia đi ngang qua liền vươn tay cứu giúp, bảo vệ nguyên thần của hai anh em chúng tôi. Ngao lão gia từng bảo: Vũ sư và Long tộc đều thuộc Thủy tộc, có lẽ mấy vạn năm trước đều cùng ra đời từ một mạch, dù tiền ma bất đồng, Thủy tộc vẫn cùng chung gốc gác. Tại hạ ghi nhớ ân tình và lời dạy bảo của Ngao lão gia, trong mấy ngàn năm chưởng quản Ma giới, chưa từng tổn thương một con tôm con cua nào của Tứ Hải Long cung. Hôm kia có ma vật chui qua kết giới quỷ rầy Tây Hải Long cung, làm bị thương hai vị hoàng tử, tại hạ nghe chuyện đã đích thân đi Tây Hải chữa khỏi cho hai vị hoàng tử, đồng thời dâng tặng hai pháp khí để bồi thường. Đầu tiên ma khác biệt, nhưng đối với Long tộc, Ma giới tôi luôn luôn tiếp đãi chân thành. Hiện tại, chuyện của Thần Đồ và Cửu hoàng tử nhất định là hiểu lầm, hy vọng các vị hoàng tử điện hạ xem xét tình nghĩa qua lại giữa tại hạ và Ngao lão gia mà khoan hồng độ lượng, cho phép hai người chúng tôi gặp tiểu hoàng tử một lần.”

Nghe Bình Ế nhắc tới sự kiện ma vật ở Tây Hải Long cung, Ngao Tứ khẽ nhướn mày, quay sang nhìn Tứ hoàng tử Ngao Phác bên cạnh, Ngao Phác khẽ gật đầu, thấp giọng nói:

“Đúng là có việc này, mấy bữa trước Bình vương dẫn người đi Tây Hải.”

Ngao Tứ nghe vậy, con tức trong lòng nguôi đi chút đỉnh, nhưng mặt vẫn lạnh băng. Hắn ngẩng đầu nhìn Bình Ế, chỉ thấy trên khuôn mặt thanh tú như thiếu niên bộc lộ vẻ thành khẩn và chờ mong.

Đối với việc Ma giới, Ngao Tứ cũng từng nghe phong thanh. Mấy ngàn năm trước, hai đại Ma tôn là Thần Đồ và Úc Lũy quảng sự vụ Ma giới cho tam đại Ma vương, người bề quan, kẻ luân hồi. Mà Ngân Linh Tử – một trong tam đại Ma vương – trời sinh đã ham chơi, thường xuyên du dương khắp tam giới, thuộc dạng thần long thấy đầu không thấy đuôi. Cho nên, tất thấy công việc trong Ma giới đều do Phi Liêm và Bình Ế một tay xử lý. Nếu dựa theo chức năng để phân công quản lý, hẳn Phi Liêm là chủ tịch ủy ma trung ương, còn Bình Ế là tổng quản lý. Dưới sự thống trị của hai người, Ma giới trật tự ngay ngắn, kinh tế phát triển nhanh chóng, tổ chức của ma vật nâng cao trên diện rộng, ngay cả ý tưởng liên kết tam giới, cùng hưởng tài nguyên cũng do Bình Ế đề xuất đầu tiên trong cuộc hội đàm ba phía. Trong cấp lãnh đạo của tam giới, không ai không biết Vũ sư Bình Ế tư duy linh hoạt, trường tụ thiện vũ.

**trường tụ thiện vũ: tay áo dài nên có ích cho việc múa, ý nói người có điều kiện tốt và giàu tài năng thì sẽ thành công*

Hôm nay vừa gặp, Ngao Tứ lập tức cảm thấy người này đúng là không đơn giản, chỉ ngắn ngủi đàm ba câu mà nói đến thành khẩn lại hợp tình hợp lý, Nhị hoàng tử luôn ăn mềm không ăn cứng lại mỹ thiếu niên-không thoát cái được vuốt lông.

Nhưng đúng lúc này, Thất hoàng tử Ngao Côn lại hỏi: “Ồ? Hẳn lời ông nội ra kia?” Giọng Ngao Côn trong trẻo mà vang dội, lại mang theo vài phần nghịch ngợm, như thể đang làm bầm lâu bầu.

Đứng bên cạnh Ngao Côn, Bát hoàng tử Ngao Bằng với dung mạo lẫn thân hình giống Ngao Côn như đúc mở miệng nói: “Ồ? Nhìn hắn có vẻ cũng xem xêm tuổi tui mình thôi mà, sao lại quen ông nội?”

Tầm mắt cả hai cùng đáp lên mặt Bình Ế, thoát cái lại không coi ai ra gì mà tiếp tục đối thoại:

“Bọn họ là Ma vương, là người xấu.”

“Bọn họ còn tổn thương thân lẫn tâm nhóc chín, cực kỳ xấu xa.”

“Hôm nay tám anh em chúng ta có mặt tại đây là vì muốn báo thù cho nhóc chín.”

“Nhưng hẳn lời ông nội ra kia, bộ muốn chơi chiêu mềm mỏng hả?”

“Ừm, đúng là một Ma vương quý kẻ đa đoan, chúng ta còn lâu mới mắc mưu.”

“Ừm, còn lâu mới mắc mưu... Cơ mà, hình như anh hai dao động rồi kia?”

“Hả? Thiệt không?... Ồ, đúng rồi, sắc mặt anh hai bớt khó ở hẳn.”

“Biết sao được, anh hai đó giờ đâu có sức chống cự gì với mỹ thiếu niên xinh xắn.”

“Ừ, sao lại có một hoàng huynh thiếu nguyên tắc vậy chứ, tự dưng cảm thấy mắt mặt ghê.”

“Mắt mặt +1.”

...

Bình Ё: ...

Hai người này là kiểu ngây thơ mà độc miệng hử? Nhóm anh vợ của Thần Đồ, người nào người nấy đều... độc đáo ghê.

Ngao Tứ: ...

Hai thằng nhóc xúi quẩy, mấy chục năm rồi mà vẫn om sòm không chịu nổi.

Ngao Tứ khê ho một cái, nói: “Bình vương điện hạ, ban này ta bảo rồi, Tiểu Cửu bị thương rất nặng, thực sự không thích hợp gặp ai, vẫn là mời về đi.”

Bình Ё vươn tay, một luồng lam quang nổi lên, nói: “Tại hạ trời sinh có nội đan hệ thủy, từ khi thân thể được cải tạo vẫn luôn chủ tu thuật chữa trị, mọi phương pháp trị liệu tổn thương đều biết một phần, có thể cho phép tôi xem thử thương thế của Cửu hoàng tử không?”

Thấy ánh sáng lam trên lòng bàn tay Bình Ё, Ngao Tứ hơi sững sốt, hần nhìn ra chân khí của Bình Ё là hệ thủy thuần chữa trị. Hần do dự, không nói gì.

Lúc này, Tam hoàng tử Ngao Liệt nhặt trường thương dưới đất lên, nâng cầm, mở miệng bảo:

“Được thôi, ngươi có thể vào, nhưng hẳn không được.”

Ngao Liệt nhìn Thần Đồ bằng ánh mắt hung tợn, địch ý hiện rõ trong mắt, hẳn và Ngao Phong Ngao Phác chia nhau đứng hai bên Ngao Tứ. Bốn người đứng thành một hàng, Ngao Tứ cầm một thanh trường kích ba xiên, Ngao Liệt cầm một thanh trường thương đỏ thẫm, Ngao Phác cầm một thanh trường kiếm xanh ngọc, Ngao Phong thì cầm một thanh đại đao bản rộng. Trong mắt nhóm người lộ rõ sự sắc lạnh, nhìn thẳng vào Thần Đồ.

Ngao Liệt vung trường thương xuống, cất giọng kiên quyết: “Hôm nay không dám ngại ngại vài lỗ thì đừng mong bước qua nơi này, bộ ngại ngại Tiểu Cửu nhà chúng ta phải chịu đau đớn vô ích chắc? Muốn đi qua thì đánh một trận với anh em chúng ta trước đã.”

Dứt lời, Ngao Liệt giơ trường thương lên, bày tư thế ngăn địch. Thần Đồ nhìn lướt qua bốn người đối diện, trầm giọng đáp:

“Không cần đánh, lãng phí thời gian.”

Nói xong, chỉ thấy hần thu hết ma khí quanh thân, rút toàn bộ chân khí về đan điền, thoát cái khôi phục thành hình dáng lúc ở nhân gian. Sau đó, mắt hần chợt lóe sáng, nhìn về phía pháp khí trong tay bốn anh em.

Bốn người Ngao Liệt ngăn ra, rồi cảm thấy trong tay nhẹ hẫng, chỉ thấy pháp khí của họ đột nhiên bay lên không, nhanh chóng bay về hướng Thần Đồ.

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe bốn tiếng phập vang lên, bốn pháp khí đồng thời đâm vào cơ thể Thần Đồ, vào trước ngực, ra sau lưng.

Máu tươi nháy mắt ứa ra, men theo phần lưỡi sắc bén của đao thương kích nhỏ xuống tí tách.

Tám vị hoàng tử sững sờ tại chỗ, kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt. Bình Ё đứng đằng sau Thần Đồ lại có chút sốt ruột, hần nhìn ra Thần Đồ đã triệt bỏ toàn bộ chân khí phòng ngự. Thần Đồ dùng thân xác phàm trần kiên cường chịu đựng cơn đau bị xuyên qua người, nhìn vị trí thì không đâm trúng tim, nhưng khó tránh tổn thương cơ quan chủ chốt.

Nét mặt Thần Đồ không hề biến đổi, cầm đan lại, thân mình hơi phát lực, bốn pháp khí bị hút khỏi thân thể hần, quay về trong tay bốn hoàng tử theo đường cũ.

Máu thấm ướt áo Thần Đồ trong tích tắc, miệng vết thương mở ra một cách dữ tợn mà đáng sợ, nhất là vết thương do đại đao của Ngao Phong để lại, ước chừng phải dài hơn nửa mét.

Máu loãng rơi xuống đất từ góc áo của Thần Đồ, nhuộm đỏ bậc thềm ngọc thạch san hô của Long cung. Sắc mặt Thần Đồ hơi tái đi, hần nâng mắt nhìn Ngao Liệt, trầm giọng hỏi:

“Tám lỗ, đủ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 94: Song Hạch Của Kim Kim Rất Hữu Dụng

Cổng Long cung lặng ngắt như tờ, chỉ có âm thanh tí tách của máu rơi xuống đất, Ngao Liệt khẽ nhếch môi, nhìn “cái sàng” Ma tôn trước mắt.

Những long tử khác cũng kinh ngạc không thôi, Ngao Tứ nhìn vết máu dính trên tường kích, lòng bàn tay có thể cảm nhận được sự dính dính ẩm nóng.

Lúc này, Đại hoàng tử Ngao Túc này giờ vẫn trầm mặc liền mở miệng nói: “Nếu Ma tôn điện hạ đã có thành ý như vậy, mấy anh em chúng ta còn tiếp tục ngăn cản thì khó tránh quá không hợp lẽ rồi.”

Ngao Túc cất giọng trầm thấp, trong giọng nói không hề mang theo phần nộ và lo âu, ngược lại còn có vẻ bình thản.

Ngao Túc vừa dứt lời, bảy hoàng tử khác không hẹn mà cùng phát run trong lòng. Về mặt Ngao Tứ có chút kinh ngạc, nâng mắt liếc Ngao Túc một cái, không nói gì, mấy hoàng tử khác càng chả dám hó hé tiếng nào.

Ngao Túc ăn bận hơi bất đồng với mọi người, những hoàng tử khác không mặc quần phục thì cũng diện hoa phục của hoàng tử Long cung, Tử hoàng tử Ngao Phác thì mặc trang phục thư sinh là áo bào xanh.

So ra, quần áo của Ngao Túc khá không hợp với mọi người, hắn mặc trường bào bó eo màu trắng, cổ áo lại theo phong cách Tôn Trung Sơn của nhân gian và cao vừa đến hầu kết, chính giữa là một hàng nút đồng màu kéo thẳng xuống hông, chỉnh tề mà sạch sẽ, bên dưới mặc quần dài ôm chân màu trắng, chân mang đôi giày trắng mũi vuông. Một thân trang phục kết hợp cổ kim khoác trên người hắn, thế mà không hề kệch cỡm xú nào. Mà điều đặc biệt khiến người ta chú ý chính là gọng kính trắng trên mũi hắn, cùng với đôi găng bạch tằm ti trên tay.

Ngoại trừ tóc và mặt, toàn thân Ngao Túc đâu đâu cũng trắng, cả người trông ôn hòa mà thánh khiết.

Giọng Ngao Túc không lớn, trầm thấp mà êm tai, hắn giơ tay đẩy mắt kính trên mũi, tiếp tục nói:

“Xin Bình vương điện hạ cảm máu sơ cho Ma tôn điện hạ đi, bằng không còn chưa gặp được Tiểu Cửu, phàm thân của Ma tôn điện hạ đã ngắt xiu rồi.”

Bình Ế nghe vậy thì ngờ ngác dòm Ngao Túc, rồi lập tức vươn tay điểm huyết đạo xung quanh tám lỗ thủng trên người Thần Đồ. Thấy máu trên người Thần Đồ đã ngưng chảy, Ngao Túc khẽ khom người, lễ phép chìa ra một bàn tay đeo găng, làm tư thế mời.

Mà bảy vị hoàng tử bên cạnh thì cứ như bị điểm á huyết, đứng tại chỗ dòm Ngao Túc chăm chăm, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Bấy giờ Bình Ế mới nhớ ra, ban nãy vị đại hoàng tử này luôn đứng một bên không nói gì, cảm giác tồn tại cực thấp, không ngờ hắn chỉ mở miệng nói hai câu lại khiến tất cả hoàng tử câm nín.

Coi bộ chất lượng giáo dục của Long cung không tệ nha, lớn nhỏ có thứ tự, kính già yêu trẻ.

Bình Ế nâng mắt nhìn Ngao Túc, trong lòng vẫn hơi băn khoăn, cảm thấy sự chênh lệch đột ngột này có hơi lớn. Mà Thần Đồ thì chẳng hề cố kỵ, đứng dậy đi thẳng vào Long cung.

Bình Ế thấy thế chỉ đành đuổi theo. Lúc đi lướt qua Ngao Túc, Bình Ế trông thấy đối phương mỉm cười lễ phép, bèn gật đầu khẽ tỏ ý cảm tạ, đoạn đi theo Thần Đồ vào trong Long cung.

Nhưng chẳng hiểu sao, Bình Ế cứ thấy sống lưng lạnh lạnh, cảm thấy bên dưới thấu kính kia của Ngao Túc đang lóe ra thứ ánh sáng quái dị.

Là ảo giác ư? Bình Ế lắc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa mà dồn lực chú ý lên người Thần Đồ.

Tám lỗ, haiz, dùng chỉ khâu cũng tốn nửa ngày ấy chứ...

Dõi theo Thần Đồ và Bình Ế rồi đi xong, Ngao Túc dời mắt, tầm nhìn dừng trên bãi máu dưới sàn, nhíu mày. Một tiểu cung nữ đứng gần đó thấy vậy, tức tốc chạy vội lại đây, lau dọn sạch sẽ mặt sàn dơ bẩn một cách thuần thục nhanh nhẹn.

Ngao Túc ra chiều hồ hững, quay lưng bỏ đi.

Thấy bóng dáng Đại hoàng tử mất hút rồi, các hoàng tử còn lại như trút được gánh nặng, thờ phào nhẹ nhõm.

Thất hoàng tử nói: “Không ngờ anh cả lại nói chuyện nha?”

Bát hoàng tử tiếp lời: “Lần cuối cùng anh cả mở miệng là hỏi nào ta?”

Thất hoàng tử: “Hình như là lần bạch tuộc bảy màu tác loạn, anh cả bảo giao cho ảnh xử lý.”

Bát hoàng tử: “Chỉ khi gặp chuyện có hứng thú anh cả mới chịu nói chuyện, chả lẽ ảnh thích Ma tôn?”

Thất hoàng tử: “Ma tôn rõ ràng là công nha, anh cả cũng là công, hai công không có tính phúc.”

Bát hoàng tử: “Có lý, lẽ nào mục tiêu của anh cả là Bình vương?”

Thất hoàng tử: “Không đời nào, anh cả còn lâu mới nông cạn như anh hai, chỉ biết dòm mặt...”

...

Ngao Tứ: ...

Vì quái gì năm đầu cũng trúng đạn.

Hai tiểu hoàng tử hoàn toàn không nghe thấy nội tâm anh hai đang hét gào, vẫn đối thoại như ở chốn không người:

“Hồi nãy anh cả kêu Bình vương cầm máu cho Ma tôn, rõ ràng là tẩm tía Ma tôn rồi.”

“Bộ em nghĩ anh cả là cái dạng sẽ quan tâm người khác chắc? Rõ ràng là ghét bỏ máu Ma tôn làm dơ sàn.”

“Ồm, nói vậy cũng đúng, nhưng em vẫn không hiểu tại sao anh cả lại cho hai người kia vô?”

Hai tiểu hoàng tử đột nhiên ngừng đối thoại, nhất tề quay đầu, hai khuôn mặt giống nhau như đúc dòm Ngao Tứ chăm chú, trong mắt mang theo tò mò.

Ngao Tứ lờm hai thằng em trai một cái, hàm hừ tức giận: “Sao anh mày biết, người bình thường nào đoán nổi Ngao đại nghĩ gì chứ?”

Đoạn, hần nhìn về hướng tấm cung của Tiểu Cửu, ánh mắt có chút lo lắng, sai bước đi theo.

Các hoàng tử phía sau thấy thế cũng chạy theo nhanh như chớp.

Thần Đồ nhìn hình ảnh trước mắt, tuy đã biết tin Tiểu Cửu tẩu hỏa nhập ma rồi trọng thương, song tình huống trước mắt vẫn khiến hần kinh hãi không thôi.

Tiểu ngân long dài hơn một mét nằm co ro trên giường mềm, lớp vảy bạc vốn rạng rỡ chói mắt bị tróc cả mảng lớn, lộ ra da thịt cháy đen loang lổ khắp nơi, số vảy còn lại cũng biến thành màu xám, âm đạm không mấy may sáng bóng. Vây lưng và vây đuôi đều thương tích chồng chất, tàn tạ không chịu nổi, phần lông bờm trắng tinh mềm mại trên gáy cũng đã bị thiêu rụi, chỉ chừa lại lớp chân lông nám đen.

Đầu tiểu ngân long hơi nghiêng, vô lực gác lên gối mềm, hai mắt nhắm nghiền, không có một tia sinh khí.

Thần Đồ nhìn cặp sừng nhưng không trọn vẹn, nhớ đến mấy ngày trước chúng còn hớn hờ quăn lấy mình làm nũng, xúc cảm nhưng to như vẫn đọng lại bên gáy, chỉ cảm thấy một cơn đau thấu tim đang lan tràn trong ngực. Hần lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn Tiểu Cửu nằm trên giường.

Bình Ế đứng cạnh Thần Đồ, cẩn thận nhận ra cánh tay Thần Đồ đang khẽ run rẩy, bèn ngừng đầu nhìn hần, phát hiện sắc mặt hần tái nhợt, môi run run, to máu bỗng chốc giăng đầy tròng mắt. Sau đó, từ trong mắt Thần Đồ, Bình Ế thấy được vô vàn cảm xúc nồng đậm mà phức tạp.

Ánh mắt kia là sự dung hợp của đau lòng, kinh hãi, ái mộ, không nở, phần nộ...

Bình Ế giật mình, hình như hần chưa từng chứng kiến Thần Đồ như thế bao giờ, ngay cả trong đại chiến Trác Lộc, khoảnh khắc nghe tin Hình Thiên bỏ mình, trông thấy Xi Vu chết trận, Thần Đồ cũng không để lộ nét mặt như vậy. Trong cảm nhận của chúng Ma thần, Thần Đồ luôn kiên nghị mà lạnh lùng, cũng chính bởi vậy nên sau khi Xi Vu chết, Thần Đồ mới gánh trọng trách, tiếp tục lãnh đạo các đồng bạn còn lại.

Giờ khắc này, Bình Ế xúc động rồi, tựa hồ đã hiểu được phần nào địa vị của vị hoàng tử nhỏ này trong lòng Thần Đồ.

Bình Ế nâng mắt nhìn tiểu ngân long trên giường, đứng dậy đi đến bên giường, một tia sáng lam nổi lên trong tay, thăm dò vào thân thể tiểu ngân long. Theo quá trình chân khí màu lam chậm rãi du tẩu trong thân thể tiểu ngân long, lông mày Bình Ế cũng càng lúc càng nhíu chặt, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng hơn.

Mười mấy phút sau, Bình Ế thu chân khí về, khẽ thở dài.

Thần Đồ tiến lên một bước, vươn tay, muốn vuốt gáy của tiểu long, rồi lại sợ đụng tới vết thương khiến người ta đau xót trên người cậu, cánh tay dừng giữa không trung một khắc, cuối cùng buông xuống, đầu ngón tay chạm nhẹ lên má tiểu long.

Xúc cảm lạnh lạnh truyền đến từ đầu ngón tay, nỗi đau đón chưa xót nháy mắt dâng lên cổ họng Thần Đồ.

Lúc này, ngoại trừ Ngao Túc, mấy vị hoàng tử khác của Long cung cũng đã chạy tới đây, mọi người thấy cảnh trước mắt thì cùng lặng thinh.

Thần Đồ ngừng đầu nhìn Bình Ế, cất giọng khàn khàn, ngữ điệu hàm chứa sự lo lắng và sợ hãi chưa từng có:

“Sao rồi?”

Bình Ế khẽ lắc đầu, đáp: “Nội đan tổn thương nghiêm trọng, gần như bị hủy hoàn toàn, nhiều chỗ kinh mạch trong cơ thể bị hao tổn, hồn phách vẫn còn, nhưng hai phách trong đó bị thương nhẹ.”

Thần Đồ vội hỏi: “Chữa thế nào?”

Trong mắt Bình Ế toát ra tia lúng túng, mở miệng nói: “Đúng như lời các vị hoàng tử, cho dù dùng kim đan bổ khí, thì tiểu hoàng tử muốn khôi phục tu vi ban đầu chỉ e cũng phải đợi mấy trăm năm. Tổn thương trên kinh mạch và thân thể đều có thể chữa trị, song nội đan chỉ có thể tu dưỡng từ từ.”

Nghe vậy, Thần Đồ lại nhìn về phía tiểu ngân long, cúi đầu, khẽ vuốt hai sừng của tiểu long, hỏi: “Còn biện pháp khác không?”

Bình Ế lắc đầu.

Chứng kiến cảnh ấy, các vị hoàng tử phía sau cũng ra chiều thất vọng. Tam hoàng tử Ngao Liệt bất mãn than thở:

“Cứ tưởng cho họ vào có thể tìm được biện pháp gì tốt chứ...”

Tâm trạng mấy người Ngao Tứ cũng có chút nặng nề, yên lặng nhìn tiểu ngân long trên giường.

Thần Đồ nhẹ tay lướt qua đỉnh đầu và gáy của tiểu long, dịu dàng xoa sống lưng cậu. Tựa như hồi ở nhân gian, hẳn biết Tiểu Cửu thích mình vuốt ve lưng cậu nhất. Mỗi lần làm tình xong, hẳn luôn mát xa cho Tiểu Cửu như thế, dù đã mệt đến ngất xỉu, cậu cũng sẽ thoải mái đến mức nhoẻn cười, rả rỉ vài tiếng trong cơn mơ ngủ.

Giờ đây, cùng một thủ pháp và động tác, người bên dưới lại chẳng hề đáp lại một cách đáng yêu, chỉ nằm co ro hấp hối.

Mấy vị hoàng tử nhìn động tác mềm nhẹ, ánh mắt chan chứa tình yêu và đau lòng của Thần Đồ, không hện mà cùng cảm nhận được niềm ưu tư trĩu nặng trong hắn, họ hai mặt nhìn nhau, tâm trạng ai nấy khá phức tạp.

Hồi lâu sau, Thần Đồ dừng động tác âu yếm, vươn hai tay ra, nhẹ nhàng nâng đầu tiểu ngân long lên, ôm vào lòng, cúi đầu nhìn khuôn mặt không hề có sức sống của tiểu long, trầm giọng nói:

“Ế, còn nhớ tại sao năm xưa Ngân Linh lại tự bạo một viên nội đan trong người không?”

Bình Ế sùng sốt, vài giây sau, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thần Đồ, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ:

“Thần Đồ, chẳng lẽ cậu muốn...”

Bình Ế còn chưa nói xong đã thấy Thần Đồ cúi đầu, hôn khẽ lên môi tiểu ngân long.

Bảy hoàng tử hóa đá tập thể, trợn mắt dòm hai người đối diện, không đúng, là một người một rỗng ôm hôn.

Nhị hoàng tử: ...

Mọi nó, lúc này rồi mà tên sắc ma ngươi còn muốn hôn với chả hít hả? Bạn đang 💎

Tam hoàng tử: ...

Tiểu Cửu bị hủy nội đan chứ đâu phải ngập nước, ngươi hô hấp nhân tạo chi vậy.

Tứ hoàng tử: ...

Ma tôn điện hạ mới giàu tình cảm làm sao...

Ngũ hoàng tử: ...

Cánh cửa thế giới mới mở ra.

Lục hoàng tử: ...

...

Thất hoàng tử: ...

Hai tên con trai hôn môi dòm cũng cứng phết nhĩ.

Bát hoàng tử: ...

Hay hai mình cũng thử xem?

Thần Đồ không nghe thấy tiếng gào thét và phun tào trong nội tâm đa sắc màu của các vị hoàng tử, hần chuyên chú hôn tiểu long trong lòng mình, ánh mắt đỏ rực, một luồng kim quang chậm rãi xuất ra từ cơ thể hần.

Đám người Ngao Tứ thấy điều bất thường quanh thân Thần Đồ thì không khỏi ngây ra, nhìn hần chăm chăm.

Bình E bên cạnh thì khê cần môi, bàng hoàng nhìn Thần Đồ. Hần biết Thần Đồ muốn làm gì, trong số thập đại Ma thần, chỉ Thần Đồ và Ngân Linh Tử là có hai nội đan. Hồi đại chiến Trác Lộc, khi tin tức Hình Thiên tử trận ngoài ý muốn truyền đến chiến trường, chúng Ma thần lao xao kinh sợ, Ngân Linh Tử vốn có danh xưng độn thân, lên trời xuống đất, xuyên núi vượt tường, cứ như chốn không người. Dưới con thịnh nộ, hần trực tiếp ẩn mình, đi tới khu vực trung ương của phe Hoàng đế, đâm bị thương Hoàng đế, lại vô ý bị Địa Tàng và Câu Trần hợp lực bao vây. Địa Tàng ham muốn viên nội đan hệ thổ hùng mạnh trong cơ thể Ngân Linh Tử, bèn cưỡng chế cướp đoạt nhằm tu bổ nội đan bị thương của mình. Ngân Linh Tử phát hiện mục đích của Địa Tàng, liền dùng hai tay giam cầm thân thể Địa Tàng, dồn nội đan hệ thổ từ đan điền lên đỉnh đầu, xuất ra từ trán, xong mạnh mẽ tự bạo, tự hủy một viên nội đan, làm trọng thương Địa Tàng. Từ đó về sau, Ngân Linh Tử chỉ còn một viên nội đan hệ kim, ấn ký hình thoi trên trán chính là vết thương năm ấy lưu lại.

Từ lời ban nãy của Thần Đồ, Bình E tức khắc hiểu được dụng ý của hần, lấy nội đan bổ nội đan đúng là biện pháp hay nhất để trị liệu cho Tiểu Cửu. Bình E thật không ngờ tình cảm mà Thần Đồ dành cho Tiểu Cửu lại sâu nặng đến dường này.

Những người cũng bàng hoàng chẳng kém chính là nhóm anh vợ đang vây xem xung quanh.

Kim quang quanh thân Thần Đồ từ từ di động lên trước, cuối cùng ngưng tụ tại cổ họng, hần nhìn đôi mắt nhắm nghiền của Tiểu Cửu, trong mắt ánh lên vẻ dịu dàng, cuối cùng há miệng.

Một viên nội đan vàng kim sáng ngời thông thả xuất ra từ miệng hần, rồi chuyển vào miệng tiểu ngân long theo đôi môi đang giao hợp của hai người.

Mọi người đứng ngây ngốc tại chỗ, ai ở đây cũng biết nội đan mang ý nghĩa thế nào với dân tu luyện, huống chi là Ma thần tu hành vạn năm như Thần Đồ. Có thể nói, nội đan trong cơ thể hần quý giá và mạnh mẽ hơn toàn bộ hoàng tử Long tộc cộng lại.

Chứng kiến Thần Đồ cứ vậy chuyển nội đan hệ kim cho Tiểu Cửu mà mắt không chớp lấy một cái, nhóm anh vợ sợ chết trân.

Thần Đồ vẫn phớt lờ những ánh mắt khác nhau mà mọi người quăng về phía mình, giờ phút này trong mắt hần chỉ có tiểu ngân long trước mặt, hần nhẹ nhàng đặt tiểu long xuống, mở miệng nói với Bình E:

“Kim sinh thủy, dùng nội đan hệ kim chữa trị cho cậu ấy là tốt nhất, nhưng cấp bậc tu vi của bọn tôi chênh lệch quá lớn, chân khí hệ thủy trong cơ thể cậu ấy lại còn dư quá ít, chẳng biết có chịu nổi không.”

Bình E tiến lên một bước, nhìn Thần Đồ, trong mắt hiện lên vẻ kiên định, đáp:

“Giao cho tôi đi.”

Sau đó, hần đưa hai tay ra, hai luồng chân khí xanh lam đi thẳng vào cơ thể tiểu long, dẫn đường cho viên nội đan chậm rãi tiến vào đan điền.

Ngao Tứ nhìn Thần Đồ bằng ánh mắt khá phức tạp, hần phát tay với đám anh em nhà mình, bảy vị hoàng tử lặng lẽ rời khỏi tầm cung của Tiểu Cửu.

“Coi bộ Ma tôn điện hạ đúng là thật lòng thật dạ với nhóc chín rồi.” Tứ hoàng tử Ngao Phác khê cảm khái.

“Nói vậy không sai, nhưng nếu không vì hần, sao nội đan của Tiểu Cửu lại tổn hại, đó là việc hần nên làm thôi, hừ!” Tam hoàng tử Ngao Liệt vẫn bất mãn với Thần Đồ.

Ngao Tứ gật đầu: “Bất luận thế nào, điều này đối với thương thế của Tiểu Cửu cũng là chuyện tốt, nội đan của Thần Đồ rất mạnh, ắt hẳn Tiểu Cửu sẽ khôi phục nhanh thôi, đi bẩm báo với phụ vương mẫu hậu trước đã.”

Mọi người gật đầu, đi về hướng tầm cung của Long vương. Trên đường đi ngang qua tầm cung của Ngao Túc, Ngao Tứ thấy bóng dáng Đại hoàng tử xuất hiện tại cửa tầm cung. Nhìn thấy cả đám, Ngao Túc thu hồi một thanh tiêu đao ba tấc trong tay, thả một con cua xuống đất, con cua mùa may cặp càng mấy cái, xong bò ngang đi mất.

“Sao rồi?” Ngao Túc chăm chú nhìn theo con cua, hỏi mà không ngẩng đầu lên.

Ngao Tứ đáp: “Thần Đồ chuyển một viên nội đan cho Tiểu Cửu, chắc Tiểu Cửu sẽ nhanh khỏi thôi.”

Ngao Túc đẩy mắt kính, trên mặt không hề có vẻ ngạc nhiên, hỏi:

“Viên hệ kim à?”

Ngao Tứ sùng sốt, đoạn gật đầu: “Đúng vậy.”

Nghe thế, Ngao Túc gật đầu, nét mặt vẫn gọn sóng không sợ hãi như cũ, nhưng trong mắt lại ánh lên tia hải lòng. Tiếp theo hắn đứng dậy, bước vào tấm cung.

Đám Ngao Tứ đứng yên một khắc, Ngao Côn Ngao Bằng lại bắt đầu đối thoại như nã pháo:

Thất hoàng tử: “Giờ anh hiểu tại sao anh cả lại dễ dàng đồng ý cho hai người kia vô rồi.”

Bát hoàng tử: “Hiệu +1.”

...

Hơn mười giây sau, hai anh em nhất tề lạnh run cả người.

Đồng thanh nói: “Ngao đại đáng sợ quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Chuyện Ngày Xưa Quá Đổi Chua Xót

Ma giới, Đường Tâm điện.

Hậu Khanh diện bạch y, ngẩng đầu nhìn bức họa trên tường và trần nhà. Bức họa trên tường tựa như một cuộn tranh ghi chép đủ loại cảnh tượng chiến tranh, trên trần nhà lại là bốn nhân ảnh thật lớn.

Trong đại điện mấy trăm mét vuông chỉ có một cột thủy tinh hình trụ nằm ngay trung tâm, thông từ đỉnh xuống đáy, bên trong treo vài món binh khí khổng lồ. Xung quanh cột bày dăm ba miếng đệm lót hình tròn, trong phòng không còn vật gì nữa, mặt sàn làm bằng đá ma điểm màu đen sạch sẽ mà bóng loáng, mơ hồ tỏa ra ánh sáng đỏ thẫm.

Hậu Khanh men theo vách tường, chậm rãi tiến lên trước, ngắm nhìn từng hoa văn trên bức họa, vẻ mặt có chút xúc động và phức tạp.

Hoa Linh đi theo Hậu Khanh, hỏi: “Cảnh tượng trên bức họa này khó quên lắm đúng không?”

Hậu Khanh gật đầu, ánh mắt dừng trên một Ma thần không đầu trên trần nhà, sắc mặt tái nhợt, trong mắt toát ra bi thương. Hoa Linh cũng ngẩng đầu nhìn trần nhà cùng Hậu Khanh, nói:

“Đường Tâm điện này được xây dựng từ lúc Thần Đồ mới đến Ma giới, là tòa kiến trúc đầu tiên trong Ma cung, Thần Đồ vẽ lại toàn bộ cảnh tượng trong đại chiến Trác Lộc lên vách tường.”

Hoa Linh ngẩng đầu nhìn bốn hình người trên trần nhà, giọng điệu mang theo sự trịnh trọng hiếm có:

“Tranh vẽ trên trần nhà chính là hình ảnh chết trận của bốn người Xi Vu, Hình Thiên, Khoa Phụ, Cộng Công.”

Hoa Linh quét mắt qua từng bức chân dung, cuối cùng tập trung tại Ma thần không đầu, mở miệng nói:

“Hình dáng khi chết của Hình Thiên chỉ có tôi và Thần Đồ chứng kiến. Sau khi cuộc chiến chấm dứt, hai bọn tôi đi cửa khẩu Ngũ Hâu, đập vào mắt chính là cảnh tượng này, ở đó không một ai còn sống, toàn bộ cửa khẩu Ngũ Hâu đã bị thi thể của quân đội thuộc bộ lạc Hoàng đế vây kín, Hình Thiên một tay cầm khiên, tay kia cầm rìu, đứng trên núi thi thể.”

Hoa Linh trầm mặc giây lát, tiếp tục nói: “Đầu của Hình Thiên được tìm thấy tại nơi cách cửa khẩu trăm dặm. Đầu và thân tách biệt nhưng cậu ấy vẫn không gục ngã, một mình chặn ngay cửa khẩu, mạnh mẽ chém giết mười vạn đại quân phụ trách đánh lên của phe Hoàng đế.”

Hậu Khanh chống tay lên tường, hơi hơi run rẩy, hắn khẽ mím môi, nhìn bức họa đầm máu mà đáng sợ của Hình Thiên không rời mắt.

Hoa Linh thoáng cười khò, nói tiếp: “Tuy chúng ta thất bại trong đại chiến Trác Lộc, song Hình Thiên không hổ thẹn với cái danh Chiến thần.”

Sắc mặt Hậu Khanh trắng bệch, môi run run, nhẹ giọng nói: “Tại sao lại vậy...”

Hoa Linh lắc đầu: “Mấy ngàn năm nay tôi cũng thường xuyên suy nghĩ vấn đề này, có lẽ là ý trời chẳng, ai mà ngờ Hoàng đế lại thần cơ diệu toán đến thế, phái một nửa đại quân đi cửa khẩu Ngũ Hâu chặn đường đội quân của Hình Thiên. Lúc ấy Xi Vu phái Hình Thiên dẫn một vạn tinh binh đi đường này, chính vì muốn đâm quân địch một kích trí mệnh từ sau lưng. Tập kích, lại không ngờ sẽ lãnh kết quả như vậy, suy cho cùng vẫn là chúng ta kém một chiêu. Toàn bộ tinh binh do Hình Thiên dẫn dắt đều chết trận, bản thân cậu ấy cũng không cho phép mười vạn đại quân của Hoàng đế còn sống trở lại chiến trường chính.”

Trong mắt Hậu Khanh lóe lên tia sáng trong suốt, trầm mặc đứng tại chỗ.

Hoa Linh thở dài, trên mặt lại khôi phục vẻ phớt đời, hất ngời khoanh chân trên miếng đệm dưới sàn, ngửa đầu nhìn trần nhà, bảo:

“Ngày xưa trước mỗi đợt đại chiến, tôi luôn uống rượu đầu võ mồm với Hình Thiên, tôi hay bảo với cậu ấy là: Cậu mà thất bại thì còn mặt mũi trở về hà.’ Lần nào Hình Thiên cũng rống với tôi: ‘Ông đây là Chiến thần, còn lâu mới thua!’ Ha ha, Hình Thiên trên chiến trường dũng mãnh vô địch, nhưng uống rượu vào thì hết như con nít, thường xuyên bị tôi chọc cho mặt mày đỏ kè.” Hoa Linh nở nụ cười bình thản, tựa hồ đang đắm chìm trong hồi ức.

Trầm mặc một lát, giọng Hoa Linh vang lên lần thứ hai, mang theo vài phần âm đạm nhân nhạ: “Chỉ có trận chiến cuối cùng này, tôi mới không nói câu đó với cậu ấy, tôi đâu nghĩ cậu ấy sẽ không đến được chiến trường, cho rằng cậu ấy sẽ giống như trước đây, không gì không công được, bách chiến bách thắng, vác một thân tràn ngập huyết khí và sát khí, cười ngạo nghễ đứng trước mặt chúng ta, nhưng lần này cậu ấy lại thực sự không về nữa...”

Hậu Khanh không kiềm được mà bụm miệng, nước mắt như rơi xuống như chuỗi hạt đứt đoạn.

Ánh mắt Hoa Linh có chút mờ ảo, ngữ khí tiêu điều: “Hồi Thần Đồ mới xây Dưỡng Tâm điện này, tôi rất ít khi vào đây, Phi Liêm và Bình Ế cũng thế. Mỗi lần Bình Ế nhìn thấy chân dung của Hình Thiên và Khoa Phụ đều sẽ khó chịu rất lâu. Chỉ có Thần Đồ là thường xuyên ngồi đây một mình, im lặng đối diện với vài món binh khí trong cây cột, đôi khi ngồi suốt mấy tháng liền. Về sau, cậu ấy đột nhiên đề xuất muốn đi nhân gian nhập luân hồi tìm cậu, sau nữa cũng hiếm khi đến đây lắm.”

Hoa Linh thở dài, dang rộng tay chân nằm trên sàn, nói với Hậu Khanh:

“Hậu Khanh, đừng khóc, chuyện đã qua mấy ngàn năm rồi, hiện tại tâm nguyện lớn nhất của mấy người chúng ta chính là các anh em còn sống sót có thể vui vẻ sát cánh bên nhau.” Hoa Linh ngấm chân dung bốn người trên trần nhà, nói tiếp:

“Bọn họ cũng sẽ không tịch mịch đâu, nhất định là đang vừa uống rượu, vừa lên nhìn chúng ta ở nơi nào đó trên trời. Mấy ngàn năm qua, chỉ e người cô đơn nhất chính là cậu, nhưng không sao nữa rồi, Thần Đồ rốt cuộc cũng tìm được cậu.”

Hậu Khanh gật đầu, nhưng lệ vẫn không ngừng tuôn rơi, khề lảm bảm:

“Tôi không hề nghĩ sẽ thành ra như vậy...”

Hoa Linh bật người dậy, đứng lên, vỗ vỗ vai Hậu Khanh, cười bảo:

“Được rồi, đừng khóc nữa, đã mấy ngàn năm rồi sao cậu vẫn ư khóc nhè thế hà, sớm biết vậy thì còn lâu mới dẫn cậu tới đây, thôi chúng ta nói sang chuyện khác đi.”

Hậu Khanh khóc nức nở hồi lâu, cuối cùng nước mắt cũng ngừng chảy, hất lau nước mắt, do dự một thoáng mới hỏi Hoa Linh:

“Ngân Linh, người mà Thần Đồ quen biết ở nhân gian kiếp này không phải người bình thường đúng không?”

Hoa Linh gật đầu, cười đáp: “Ừ, ở nhân gian tên cậu ta là Kiều Mạt, thực chất là Cửu hoàng tử của Đông Hải Long cung.” Hoa Linh nghĩ tới quan hệ giữa Kiều Mạt và Kim Trăn, lại nhớ đến tình cảm Hậu Khanh dành cho Thần Đồ, nhất thời không biết nên trả lời tiếp thế nào, chỉ đành lặng thinh.

Hậu Khanh im lặng giây lát, trên mặt có vài phần mất mát và cô đơn, nói: “Thần Đồ bảo với tôi rằng cậu ấy tìm được người mình thích rồi, hẳn là Cửu hoàng tử này đúng không.” Hoa Linh hơi ngần ra, gật đầu, sau đó cất giọng chắc chắn:

“Hậu Khanh, tôi nhớ năm xưa cậu với tôi từng nói giữa cậu và Thần Đồ...”

Hậu Khanh cười nhẹ: “Thuở niên thiếu, ngay từ ánh mắt đầu tiên thấy Thần Đồ, tôi đã đem lòng yêu cậu ấy, mấy ngàn năm qua tình cảm của tôi chưa bao giờ thay đổi.”

Hoa Linh lẳng lặng nhìn Hậu Khanh.

Hậu Khanh cất giọng khàn khàn: “Mà tình cảm của cậu ấy cũng chưa bao giờ thay đổi. Năm xưa cậu ấy từ chối tôi, tôi từng cho rằng cậu ấy chỉ không muốn quan tâm chuyện yêu đương gái trai thôi, chỉ cần tôi kiên trì, chờ đợi, sớm muộn gì cũng có ngày cậu ấy đến với tôi. Nhưng mà, giờ tôi đã hiểu giữa chúng tôi vĩnh viễn không có khả năng.”

Hoa Linh có chút kinh ngạc và khó hiểu, hất khề nhú mày: “Thần Đồ luân hồi năm ngàn năm ở nhân gian, ném đủ khổ ải chốn phàm trần cũng vì muốn tìm cậu, chúng tôi cứ tưởng...”

Thân mình dựa lên tường của Hậu Khanh chậm rãi trượt xuống, hất ngời phịch xuống sàn, dựa lưng vào tường, ngẩng đầu nhìn lên hình ảnh trên trần nhà, đáp:

“Tôi cũng tưởng vậy, nhưng sự thật không phải thế, lúc ở trong hang Thanh Viên, cậu ấy bảo với tôi là đã thích một người rồi.”

Giờ khắc này, tâm trạng Hoa Linh khá rối rắm, một bên là Hậu Khanh, một bên là Kiều Mạt, tuy hiểu được sự lựa chọn của Thần Đồ, song thấy đôi mắt thất thần của Hậu Khanh, Hoa Linh vẫn có chút không ổn. Hắn không biết nên nói gì, đành yên lặng nhìn Hậu Khanh.

Hậu Khanh dựa đầu lên tường, cảm và cần cổ trắng nõn tạo thành độ cong tuyệt đẹp, thì thào rằng:

“Tôi đã mất tư cách tiếp tục yêu cậu ấy...”

Hoa Linh đứng dậy ngồi xuống cạnh Hậu Khanh, ôm vai hắn, cười nói:

“Không làm người yêu được thì vẫn có thể làm anh em mà, Hậu Khanh, đừng buồn, thực ra sau trận đại chiến sinh tử ấy, tôi cảm thấy chuyện gì rồi cũng phai nhạt thôi, chỉ cần chúng ta có thể tiếp tục vui vẻ uống rượu bên nhau là đủ rồi.”

Khóc mỗi Hậu Khanh khẽ cong lên, thật lâu sau mới nhẹ giọng đáp: “Hy vọng là thế.”

Hoa Linh đứng lên, nói với Hậu Khanh: “Đi, tôi dẫn cậu đến chỗ khác đi dạo, đưa cậu đi tham quan Ma giới.”

Hậu Khanh mỉm cười, khẽ xoa tay: “Không vội, tôi muốn ngồi đây thêm lát nữa.” Đoạn, hắn ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, cất giọng ôn hòa: “Ngân Linh, có thể kể cho tôi nghe về tiểu hoàng tử kia không? Nếu là người Thần Đồ thích, tôi muốn biết là dạng người gì.”

Hoa Linh gãi gãi đầu, lại ngồi xuống, trầm tư một chốc mới trả lời: “Cậu ta ấy hả, là kiểu người khác cậu một trời một vực... Bị bựa đáng yêu lắm”

Hậu Khanh nhìn Hoa Linh bằng ánh mắt khó hiểu: “Bị bựa?”

“Hả?” Hoa Linh nhớ ra Hậu Khanh bị khuyết thiếu văn hóa trần gian mấy ngàn năm, những từ như troll này nọ quá hiện đại với hắn, lập tức sửa miệng: “Ý là cậu nhóc này ngộ nghĩnh một cách đáng yêu.”

Hậu Khanh gật đầu nửa hiểu nửa không: “Nghĩa là rất dễ được lòng người khác chứ gì?”

Hoa Linh cười gật đầu: “Đúng vậy, rất dễ được lòng người khác, đến tôi cũng sắp thích cậu ta rồi đây.”

...

Trong Đường Tâm điện, hai bóng dáng một tím một trắng ngồi sóng vai bên nhau hết như mấy ngàn năm trước...

Bảy ngày sau, Thần Đồ và Bình Ế về tới Ma giới. Phi Liêm, Úc Lũy, Ngân Linh Tử, Hậu Khanh nghỉ hoặc nhìn Thần Đồ, trong mắt toát ra vẻ kinh hãi. Mà bạch hồ không lộ lại lượn quanh Thần Đồ hai vòng, hừ hừ ổng quần hắn, rồi tru một tiếng nhảy sang bên, nghiêng đầu dòm hắn.

Bình Ế đứng cạnh Thần Đồ thì ra chiều mệt mỏi, gật đầu giải thích với cả người lẫn thú trước mặt:

“Cậu ấy tặng nội đan hệ kim cho tiểu hoàng tử rồi.”

Phi Liêm trầm tĩnh nhìn Thần Đồ, cuối cùng nhìn sang Bình Ế, hỏi: “Kết quả thế nào?”

Bình Ế cử động bả vai có chút cứng nhắc, đáp: “Tôi giúp cậu ta dẫn dắt chân khí trong cơ thể suốt bảy ngày, hiện tại chân khí hệ thủy sinh ra đã có thể tự hấp thu năng lượng trong nội đan, sau này chắc sẽ khá lên thôi.”

Bình Ế dụi dụi mắt, ngáp một cái, kể tiếp: “Sau đó chúng tôi bị các hoàng tử khác đuổi đi, mấy ngày nay đến bữa cơm cũng không cho...”

Úc Lũy nghe vậy thì bực tức bảo: “Một viên nội đan mà đến bữa cơm no cũng không cho? Đám thần tiên này đãi khách kiểu gì vậy? Hai người đứng là ném mặt mũi của Ma giới chúng ta.”

Bình Ế phẩy tay, mơ mơ màng màng đi về hướng tẩm cung của mình, vừa đi vừa bảo: “Đúng vậy, tự chuẩn bị nguyên liệu, một ngày công tác hai mươi bốn tiếng, còn không bao ăn ngủ. Liêm, cậu mau đi tính nợ rồi gửi hóa đơn cho Long cung, bằng không lần này lỗ nặng rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Môn Thần Cũng Không Dễ Làm Đâu

Bình Ế đi thẳng đến giường mình mà không quay đầu lại, bảy ngày bảy đêm trị liệu liên tục khiến thể lực lẫn tinh lực của hắn đều sát bờ vực cạn kiệt. Vì đệ nhất phu nhân của Ma giới, Bình vương điện hạ dốc hết toàn lực. Trước khi chìm vào mộng đẹp, suy nghĩ duy nhất trong đầu Bình Ế là:

Thần Đồ cưới vợ tốn kém quá đi...

Biểu hiện của mấy người khác trong điện cũng tương đối kích động.

Hoa Linh hí hửng bảo Thần Đồ: “Lần này thì cậu giống tôi rồi, từ khi nội đan hệ thổ của tôi tự bạo, nói thật tôi vẫn luôn ghen tỵ với cậu lắm. Ha ha, với tư cách người từng trải, tôi nói cậu nghe, thiếu một viên nội đan thì trong vòng một năm phải điều tiết ẩm thực, ăn ít và chia thành nhiều bữa, bằng không sẽ mất cân bằng nội tiết, nổi mụn, còn táo bón...”

Thần Đồ: ...

Phi Liêm vuốt cằm, trầm tư giây lát mới nói: “Hiện tại, trên bảng xếp hạng võ lực cá nhân tam giới được công bố hàng năm thì Thần Đồ vẫn luôn quanh quẩn trong top 3, nếu thiếu một viên nội đan, liệu có rơi khỏi top 10 không? Mà nội đan của Thần Đồ lại cho tiểu hoàng tử của Tiên giới, vậy chẳng phải đã vô hình trung đề cao sức chiến đấu tổng hợp của Tiên giới, cắt giảm Ma giới à?”

Hoa Linh nháy mắt, cười nói: “Liêm cậu ngốc quá đi, chớ thương thế của Tiểu Cửu khôi hử, gả đến Ma giới chúng ta thì xem như là người của Ma giới rồi, giảm bớt hồi nào chứ.”

Phi Liêm nghe vậy bèn gật đầu, sau đó dòm Thần Đồ, suy tư một chút, lại bảo: “Nhưng hai người đều là đàn ông, ai gả ai cưới đâu nói trước được đúng không? Nếu là Thần Đồ gả qua...”

Ánh mắt mọi người nhất tề dừng trên người Thần Đồ, ra chiều tò mò và sẫm soi nghiên cứu. Hoa Linh liền ho khẽ một tiếng: “Nói sao vậy, chiếu theo tư thế đề suy đoán thì bản khoản của Liêm vốn không tồn tại nhà.”

Nghe thế, Phi Liêm mới triệt để an tâm. Mà Hoa Linh thì thấy Thần Đồ ném ánh mắt muốn giết người về phía mình, lập tức nâng cánh tay bị thương lên, bảo: “Người ta chỉ dòm lên mấy lần thôi mà, giờ muốn dòm cũng dòm không được đâu.”

Hậu Khanh này giờ vẫn luôn im lặng, nghe Hoa Linh nói xong, trong mắt hắt ánh lên tia âm đạm khó phát giác.

Úc Lữ lại cười sáng sủa một tràng, đoạn vươn tay lộ ra pháp khí, nói với Thần Đồ:

“Thần Đồ, đến đây, chúng ta hoạt động tay chân một lát đi, luật cũ, thua uống ba vạc.”

Bạch hồ ngồi xồm một bên nghe thấy ba vạc, tức khắc hưng phấn nhảy dựng lên, chạy vòng vòng cắn đuôi mình.

Hoa Linh ghét bỏ nhìn con hồ ngốc, than thở: “Cồn Cồn đúng là ngày càng giống Úc Lữ...”

Phi Liêm thấp giọng bảo: “Tôi thấy Úc Lữ ngày càng giống Cồn Cồn đúng hơn.”

Nhìn Úc Lữ cầm pháp khí nhảy loi choi trước mặt Thần Đồ với bộ dạng nóng lòng muốn khiêu khích, Hoa Linh gật đầu như có điều suy nghĩ, trong mắt ngập vẻ tán thành. Tuy hồi trước Úc Lữ cũng chẳng có khí chất Ma tôn gì, nhưng đúng là không tới nổi ngốc như vậy...

Thần Đồ gạt Úc Lữ sang một bên, đi đến cạnh Phi Liêm, dặn dò:

“Liêm, mấy ngày này tôi muốn đi Long cung, hiện tại chuyện ở nhân gian vẫn chưa xử lý xong, vấn đề khắc phục hậu quả trên núi Thanh Viên giao cho cậu giải quyết.”

Phi Liêm gật đầu, nghiêm mặt bảo: “Thần Đồ, tôi có chuyện muốn xác nhận với cậu.”

Thần Đồ: “Cậu nói đi.”

Phi Liêm nhìn nhìn Úc Lữ và Thần Đồ rồi nói: “Ước hẹn vạn năm của hai giới tiên ma cũng sắp hết, tới lúc ấy cậu định thế nào? Chiến hay không chiến?”

Úc Lữ nghe vậy liền đáp: “Đương nhiên phải chiến, Thần Đồ tốn mấy ngàn năm mới tìm được Hậu Khanh về, tôi cũng bế quan tu luyện mấy ngàn năm, tất cả đều vì thời khắc đó mà? Tôi muốn dạy dỗ đám già tạp nham của Tiên giới, báo thù cho tụi Xi Vu.”

Thần Đồ mặc kệ Úc Lữ hò hét, chỉ trầm tĩnh nhìn Phi Liêm và Ngân Linh Từ.

Nhất thời, trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả bạch hồ đang chạy vòng vòng cũng ngừng lại, ngơ ngác dòm Thần Đồ.

Thần Đồ lặng thinh chốc lát, kiên định trả lời: “Không chiến.”

“Cái gì?” Úc Lữ giận dữ gầm lên, pháp khí trong tay lập tức bỏ lên đầu Thần Đồ. Thần Đồ giơ tay hất văng pháp khí của Úc Lữ, quay sang nói với hân:

“Trước nay anh chưa từng nói đi nhân gian tìm Hậu Khanh là vì muốn khai chiến với Tiên giới.”

“Vậy em bế quan tu luyện nhiều năm như vậy là vì cái gì?” Tiếng rống giận của Úc Lữ vang vọng khắp đại điện.

Thần Đồ chớp mắt, chậm rãi lên tiếng: “Ai kêu cậu đi tu luyện đâu...”

Úc Lữ há hốc mồm, đứng đờ tại chỗ hồi lâu, đoạn nhìn Thần Đồ, hỏi: “Chả lẽ bao năm qua, tu luyện chỉ là ý của một mình em?”

Hoa Linh khẽ vỗ trán, thiết tình không đành lòng nhìn bản mặt vừa ngổ rùng vừa bị tổn thương của Úc Lữ, đành quay đầu đi.

Phi Liêm bên cạnh lại tiến lên một bước, vỗ vỗ vai Úc Lữ, an ủi:

“Ồn thôi mà, cậu cứ xem như cường thân kiện thể cũng tốt, huống chi tu vi của cậu tăng lên sẽ góp phần gia tăng sức chiến đấu tổng hợp của Ma giới chúng ta, dù không chiến thì vẫn có lực uy hiếp. Có hai môn thần là cậu và Thần Đồ, người Tiên giới cũng chả dám nảy sinh ý đồ xấu xa, địa vị của Ma giới trong tam giới cũng sẽ vững bước đi lên, tôi với Ế đi tham dự các loại hội nghị của tam giới cũng sẽ sung sức hơn, thất lung cũng thắng hơn.”

Úc Lữ u oán dòm Phi Liêm một lát, hỏi: “Chả lẽ tôi tu luyện mấy ngàn năm chỉ để làm một môn thần?”

Phi Liêm nghiêm túc đáp: “Môn thần cũng không dễ làm đâu, nghề nào cũng có trạng nguyên, hai người các cậu chính là bộ mặt của Ma giới chúng ta đó. Ngân Linh, ngày mai làm cho hai người họ một bộ trang phục thích hợp, trước tiên phát poster tuyên truyền, chiêu cáo tam giới, hai đại Ma tôn của Ma giới chúng ta lần nữa hiện thế.”

Hoa Linh sắp nghẹn cười đến nội thương, nhăm nhọt tác với Phi Liêm không dả kích Úc Lữ, hấn cũng ra chiều nghiêm túc mà gật gật đầu:

“Cứ giao tất cho tôi, bảo đảm thiết kế cho các cậu hình tượng phong cách nhất lịch sử luôn.”

Úc Lữ u oán dòm Hoa Linh, mãi sau mới nói: “... Tôi muốn áo giáp làm từ hắc tinh thạch.”

Hoa Linh gật đầu: “Ừ, dùng hắc tinh thạch xịn nhất luôn.”

Úc Lữ lại nói: “Tôi muốn đứng bên phải.”

Thần Đồ gật đầu: “Ừ, vị trí và tư thế mặc cậu chọn.”

Úc Lữ chỉ chỉ bạch hổ to xác kể bên: “Mang theo cả Cỗn Cỗn nữa.”

Phi Liêm gật đầu: “Ừ, hai cậu chụp chung luôn.”

...

Ký kết một đồng hiệp ước bất bình đẳng xong, một người một thú rút cuộc cười toe toét rời khỏi đại điện, trở về tẩm cung đi ngâm cứu xem kiểu dáng áo giáp nào uy vũ khí phách.

Mấy người còn lại trong đại điện rút cuộc thờ phào, Thần Đồ nhìn Phi Liêm và Hoa Linh, trầm giọng nói: “Cám ơn.”

Hoa Linh cười cười: “Thần Đồ, mỗi quyết định của cậu đều đã suy xét cảm thụ của từng người mà, bọn tôi tin tưởng cậu. Chỉ có tên ngốc Úc Lữ là luôn không rõ tình hình, hai người các cậu là anh em ruột thịt hả?”

Phi Liêm: “Mấy ngàn năm qua, tôi với Ế cũng từng tán gẫu về chuyện năm xưa, Ế thiện lương nhất, tính tình cũng ôn hòa nhất, cậu ấy thật tâm không muốn giết chóc và chiến tranh xảy ra nữa, nên người nói cảm ơn phải là bọn tôi mới phải.”

Thần Đồ gật đầu, cuối cùng tầm nhìn rơi vào người Hậu Khanh, ánh mắt chỉ đơn thuần hỏi ý kiến, chứ không hề bao hàm cảm xúc nào khác.

Thân mình Hậu Khanh khẽ run lên, đáp: “Tôi đã nói với Ngân Linh rồi, mấy ngày nữa tôi muốn bắt đầu bế quan tu luyện. Trong mấy ngàn năm bị phong ấn, tu vi của tôi hao tổn rất lớn, mọi việc ở Ma giới giao hết cho các cậu làm chủ là tốt rồi, tôi không có ý kiến gì.” Giọng Hậu Khanh hơi khàn khàn.

Thần Đồ gật đầu, ánh mắt cũng không dừng trên mặt Hậu Khanh quá lâu, mà quay sang tiếp tục thảo luận về vấn đề dân sinh giai đoạn sau với Phi Liêm.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hậu Khanh mang theo vài phần xót xa và không nỡ, hấn lẳng lẳng nhìn Thần Đồ chăm chú, như thể muốn khắc ghi hình bóng Thần Đồ vào tâm khảm.

Dặn dò công việc ở Ma giới xong, mỗi ngày Thần Đồ đều đến Long cung chăm sóc Tiểu Cửu. Đối với việc Thần Đồ ngày nào cũng xuất hiện tại tẩm cung của hoàng tử nhỏ, các anh vợ từ căm thù dần biến thành không thèm ngó.

Ba ngày sau.

Tứ hoàng tử Ngao Phác: “Ma tôn điện hạ đối với nhóc chín quả là tỉ mỉ chu đáo, cách làm trước đây của chúng ta có phải hơi quá đáng không?”

Ngũ hoàng tử Ngao Phong: “Ừm, không ngờ Ma tôn của Ma giới lại là người giàu tình nghĩa đến vậy, ngay cả nội đan cũng sẵn sàng tặng, lần sau tại mình khách khí với hấn hơn tí đi.”

Một tuần sau.

Thất hoàng tử Ngao Côn: “Anh nghĩ mình sắp đá phản lưới nhà rồi, làm sao bây giờ, cứ cảm thấy Ma tôn với nhóc chín xúng đòi quá chừng.”

Bát hoàng tử Ngao Bằng: “Team Thần Cừu +1, chả biết anh hai về có chém chết tụi mình không nữa.”

Nửa tháng sau.

Tam hoàng tử Ngao Liệt: “Mỗi ngày đến Long cung báo danh thì sao? Còn lâu mới tha thứ cho hấn dễ dàng như vậy, tuy cái tạo hình bốn đao tám lỗ kia trông cũng đàn ông ra phết...”

Một tháng sau.

Tiểu cung nữ Long cung: “Ma tôn đại nhân quyền rũ quá đi, vừa ngứa vừa bảnh, đối với tiểu hoàng tử lại dịu dàng săn sóc, cảm động quá chừng.”

Thị vệ của Long cung: “Lần trước anh ta đến còn tiện tay chữa vết thương cho tòi, giờ mẹ ruột cuộc không cần lo tòi không tìm thấy kính lão nữa rồi.”

Quy thừa tướng Long cung: “Poster Ma giới vừa tung ra, chỉ số được hoan nghênh của Thần Đồ đã tăng lên bảy sao, có nên thừa dịp này xin ít chữ ký để đem đi bán không ta...”

Dù Thần Đồ chưa từng mở miệng nói câu nào, nhưng sáng sớm mỗi ngày đều đúng giờ đến tẩm cung của hoàng tử nhỏ, tối mới rời đi. Thái độ của mọi người trong Long cung đối với Thần Đồ cũng bất giác thay đổi.

Nhờ sự chăm sóc cẩn thận của Thần Đồ, thân thể tiểu ngân long khôi phục cực nhanh, vết thương trên người đã sớm khép lại, phần vảy bị tróc cũng dần mọc lại, cặp sừng bị sét đánh đến cháy tan nát cũng khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy, lớp biểu bì nám đen tuột xuống, bên trong sinh ra tầng lông nhung nhung màu hồng.

Một tháng sau, ngoại thương trên thân thể tiểu ngân long cuối cùng cũng khỏi hẳn, lớp vảy toàn thân lại ánh lên sắc bạc sáng bóng khỏe mạnh.

Một đêm nọ, Long mẫu đi tới tẩm cung của Tiểu Cừu, sau lưng là Ngao Túc diện đồ trắng.

Long mẫu đứng tại đầu giường, đưa tay vuốt đám lông tơ sau gáy tiểu ngân long, mở miệng nói:

“Giờ chắc Tiểu Cừu cũng gần khỏi rồi đúng không?”

Ngao Túc gật đầu: “Nếu không có gì ngoài ý muốn, sáng mai có thể hóa thành hình người tỉnh lại.”

Trong mắt Long mẫu ánh lên tia ấm áp, vuốt gáy tiểu long, nói tiếp:

“Mấy ngày nay ta thấy anh em tụi nó cũng sắp tha thứ cho Ma tôn kia rồi.”

Ngao Túc gật đầu không đáp.

Mắt Long mẫu chợt lóe lên, ngừng đầu nhìn cậu con cả, chậm rãi bảo: “Lần này Tiểu Cừu chịu nhiều khổ sở đến thế, việc này không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được.”

Ngao Túc gật đầu: “Nhi thần hiểu.”

Long mẫu gật gù hài lòng, cúi đầu hôn trán tiểu ngân long, sau đó đứng dậy rời khỏi tẩm cung.

Ngao Túc vươn tay, lòng bàn tay dâng lên một quả sáng màu đỏ, hấn dúi tay lên đỉnh đầu tiểu ngân long, quả sáng đỏ liền trù lên đầu cậu, sau đó từ từ biến mất.

Sáng sớm hôm sau, lúc Thần Đồ đến tẩm cung của Tiểu Cừu, nhìn thấy các hoàng tử Long cung đều tập trung tại cửa, cõi lòng tức khắc trầm xuống. Hấn vội bước tiến vào, các hoàng tử thấy hấn thì vẻ mặt ai nấy đều có chút kỳ quái, song không ai lên tiếng.

Thần Đồ vào phòng, trông thấy trên giường không có bóng dáng tiểu ngân long, thay vào đó là một cậu bé thoạt nhìn chỉ chừng bốn năm tuổi, da trắng nõn, trên đỉnh đầu có hai cái chỏ lông nhung nhung, miệng mút ngón tay, và đang mở mắt tròn xoe dòm mọi người trong phòng. Đánh rằng là phiên bản ba đầu, song nhìn mặt mũi thì vẫn nhận ra ngay là Tiểu Cừu.

Thần Đồ: ...

Ngao Phác lên tiếng: “Sáng nay Tiểu Cừu tỉnh lại đã mang hình dáng này rồi, nó mới hồi phục nên chỉ có thể lớn đến tầm này thôi.”

Tiểu Cừu vẻ thiếu nhi ngờ ngác nhìn mọi người trong phòng, bên cạnh là Ngao Liệt đang cảm trống bỏi ra sức dụ cậu, lại đôi lần ánh mắt ghét bỏ của Tiểu Cừu.

Thấy Thần Đồ vào phòng, Tiểu Cừu trên giường liền nghiêng đầu, mắt sáng rỡ, rút ngón tay khỏi miệng, giơ hai tay với Thần Đồ, cất giọng mềm nhũn: “Muốn ôm ôm...”

Các hoàng tử nhất tề lặng thinh, dấy dựa cả buổi sáng mà không thém nói câu nào, vì quái gì tên kia vừa đến liền kéo cừ hận.

Thần Đồ đến bên giường, vươn tay ôm Tiểu Cừu vào lòng, Tiểu Cừu nhoèn miệng cười cười, nước miếng trong suốt rớt xuống ngực Thần Đồ.

Ánh mắt Thần Đồ trở nên ấm áp, áp Tiểu Cừu vào lồng ngực mình.

Tiểu Cừu ngửa đầu, tò mò dòm mặt Thần Đồ, cất giọng giòn tan:

“Anh là ai?”

Thần Đồ: ...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Mắt Trí Nhớ Còn Có Thể Máu Chó Hơn Nửa Không

Tiểu Cừu vừa dứt lời, không chỉ Thần Đồ trầm mặc, mà các hoàng tử xung quanh cũng kinh ngạc nhìn cậu.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, thật lâu sau, Tam hoàng tử Ngao Liệt mới ngẩn ngừ lắc lắc trống bỏi trong tay, phát ra vài tiếng giòn vang, sau đó bước đến gần Tiểu Cừu, chỉ vào mặt mình hỏi:

“Tiểu Cừu? Anh là ai?”

Tiểu Cừu chớp đôi mắt to đáng yêu, lắc đầu: “Hổng bít.” (**em nó nói ngọng*)

Cái mồm há to của Ngao Liệt có thể nhét nguyên cái trống bỏi, mấy hoàng tử khác thấy vậy đều lần lượt tiến lên để Tiểu Cừu nhận biết, kết quả không hề xuất hiện ngoại lệ, đều là “Hổng bít”.

Các hoàng tử hai mặt nhìn nhau, trợn mắt há mồm, Ngao Liệt chưa từ bỏ ý định mà chỉ vào Thần Đồ:

“Em bít hần là ai không?” (**bất chước giọng thằng em*)

Tiểu Cừu dòm dòm mặt Thần Đồ, vươn hai cánh tay mũm mĩm trắng trẻo như củ sen ôm cổ Thần Đồ, lắc lắc đầu.

Ngao Liệt trừng mắt: “Không bít mà em còn bảo hần ôm?”

Tiểu Cừu cọ cọ khuôn mặt trắng nõn lên cằm Kim Trăn, chảy nước miếng, nói:

“Thơm quá đi.”

Ngao Liệt: ...

Ngủ mê man lâu quá nên đói bụng à.

Lúc này, nhóm thái y do Ngao Phác gọi đã có mặt, mà Tiểu Cừu lại ôm cổ Thần Đồ không buông, sống chết không chịu xuống. Mọi người hết lừa lại gạt, cuối cùng Tiểu Cừu mới miễn cưỡng quay về giường, song vẫn túm chặt cổ tay áo Thần Đồ không chịu thả lỏng.

Nhóm thái y thay phiên nhau khám cho hoàng tử nhỏ, nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân của tình huống bất thường này. Cuối cùng, một thái y run rẩy thưa với các hoàng tử:

“Theo cự thần phỏng đoán, tuy ngày ấy ba hồn bảy phách của tiểu hoàng tử được tiên khí bảo hộ, nhưng có hai phách vẫn bị tổn thương nhẹ, chỉ e trong hai phách này có một phách chủ quản sự linh tuệ của ký ức. Thế nên ký ức của tiểu hoàng tử mới bị tổn thương.”

Ngao Liệt vội hỏi: “Vậy chừng nào mới chữa khỏi được?”

Thái y lắc đầu: “Việc này khó nói lắm, thời gian có thể ngắn có thể dài, ngắn thì dăm ba hôm, lâu thì mấy chục năm, nhưng cự thần thấy tiểu hoàng tử tựa hồ vẫn còn chút ấn tượng với Ma tôn điện hạ, thành ra tổn thương chắc hẳn không nghiêm trọng, cứ quan sát thêm một thời gian nữa, có lẽ sẽ dần dần chuyển biến tốt đẹp thôi.”

Ngao Liệt có chút mất kiên nhẫn mà xua nhóm thái y ra ngoài, nói với Ngao Phác:

“Mấy lão này chỉ biết nói lòng vòng chung chung cho qua chuyện, ngắn thì dăm ba hôm, lâu thì mấy chục năm, không phải quá vô nghĩa sao, toàn ba cái

lời thoại học từ phim truyền hình thiên lôi chứ đâu.”

Ngao Phong bên cạnh liền lầu bầu: “Biết sao được, ai bảo mẫu hậu thích xem đâu.”

Các hoàng tử thấy Tiểu Cửu như vậy đều có chút lo lắng, nhưng Thần Đồ lại không hề tỏ ra khẩn trương, Ngao Liệt nhin không được phải nói:

“Ê, Tiểu Cửu mất trí nhớ rồi, sao ngươi không gấp tí nào vậy hả.”

Thần Đồ nâng mắt nhìn Ngao Liệt một cái, vươn tay ôm Tiểu Cửu vào lòng, nhẹ nhàng xoa bụng cậu. Nhìn bé con thoải mái đến khẽ ngậm nga không ngừng, về mặt Thần Đồ tràn ngập dịu dàng, đáp:

“Có gì mà gấp, miễn cậu ấy không sao là tốt rồi, biến thành hình dáng thế nào cũng là người của tôi, nếu cậu ấy thực sự không nhớ gì cả, tôi sẽ khiến cậu ấy yêu tôi lại lần nữa.”

Thấy Thần Đồ nhìn Tiểu Cửu ver ba đầu bằng ánh mắt chan chứa thâm tình, Ngao Phong che mặt, thì thầm với Ngao Phác:

“Anh tư, hần không có đam mê luyện đồng thiết không vậy...”

Ngao Phác: ...

Hơn nửa tháng kể tiếp, trong Long cung hết sức náo nhiệt, các hoàng tử điện hạ tìm cách lấy lòng em trai nhỏ ver thiếu nhi, Tiểu Cửu ba đầu vừa dễ cưng vừa được lòng người, ngày nào cũng bị bỏ không ngồi miệng, moe moe chả khác chỉ linh vật.

Sáng sớm Ngao Phác vừa đến tẩm cung của Tiểu Cửu, liền thấy Tiểu Cửu đang ngồi trong lòng Ngao Liệt, cảm thần khí Tỏa Hồn Quyền của Ngao Côn chơi, mở cái miệng nhỏ ăn từng trái nho được Ngao Phong lột vỏ. Ngao Côn biến pháp khí thành đủ loại hình dạng và màu sắc để chọc cười Tiểu Cửu, Ngao Bằng gần đó cũng chẳng nhàn rồi, bụng trà rót nước, bận đến nhú chân nhú tay.

Dòm cái kiểu đệ nô của bốn người, Ngao Phác thờ dài, bộ luyện đồng cũng lầy hà trời...

Ngao Liệt vuốt cánh tay mềm núc ních của Tiểu Cửu, cười bảo Ngao Phác rằng: “Lão tứ nè, Tiểu Cửu cứ giữ mãi hình dạng này cũng không tồi đúng không, dễ thương chết.”

Ngao Phác lắc đầu: “Ý anh là muốn nó quên luôn tụi mình là ai hả?”

Ngao Liệt: “Đương nhiên không phải, anh chỉ cảm thấy đáng về hiện tại Tiểu Cửu rất đáng yêu, lâu lắm rồi trong Long cung không có bé con nhỏ xú xiu như vậy.”

Ngao Phong chui nước nho bên khóe miệng Tiểu Cửu, ngồi một bên xen mồm:

“Anh ba có thể xin mẫu hậu đẻ thêm đứa nữa.”

Ngao Liệt khẽ nhướn mày: “Hồi xưa mẫu hậu đã bảo từ nay Long cung phải thực hiện kế hoạch hóa gia đình, mỗi nhà chỉ có thể sinh hai con, một trai một gái, bằng không chả bao lâu nữa, đây biển sẽ lâm vào cảnh đông đúc chật chội, khan hiếm tài nguyên giống nhân gian.”

Ngao Phong gật đầu: “Vậy anh đi nói với anh cả đi, kêu anh mau mau kết hôn sinh con cho tụi mình chơi.”

Nghe vậy, khóe miệng Ngao Liệt bất giác giật một cái: “Thôi, trông cậy vào Ngao đại còn chẳng bằng chờ lão nhị.”

Ngao Côn: “Nghe đồn anh hai ở nhân gian lâu như vậy cũng vì một người đàn ông.”

Ngao Bằng: “Vậy nên anh hai cũng chả trông cậy được, anh ba tự lực cánh sinh đi.”

Ngao Côn: “Nhưng sao mấy anh toàn thích tìm đồng giới vậy? Bộ nam nam xứng đôi hơn nam nữ thiệt hả?”

Ngao Bằng: “Hay mình cũng thử một lần?”

Ngao Côn: “Được đó được đó.”

Ngao Phác bên cạnh thiết tình nghe không nổi nữa, bèn ho khẽ một tiếng:

“Nghe bảo giờ đồng tính luyện ái đang là chủ lưu ở nhân gian, hai đứa còn nhỏ tuổi, vẫn còn vậy trong giai đoạn phi chủ lưu, đừng nên góp vui thì hơn.”

Ngao Phong tiếp lời: “Đúng vậy, dương khí của Long cung chúng ta quá thịnh, chả có lấy một công chúa, nếu còn cưới một đồng trai về coi chừng mẫu hậu nổi đóa, đến một người cùng xem phim truyền hình rồi thổ tào với bà cũng không có.”

Đúng lúc này, Tiểu Cửu đang ngồi trong lòng Ngao Liệt liền loạng choạng đứng lên, quẳng đồ vật trong tay đi, cất bước lác lư đi về phía cửa.

Ngao Phong ngừng đầu nhìn giò, bảo: “Đồng hồ sinh học chuẩn ghê, Thần Đồ sắp tới rồi.”

Ngao Liệt bất mãn: “Anh không tài nào hiểu nổi, tại sao Tiểu Cửu chẳng nhớ rõ cái gì mà vẫn thân cận với tên kia dữ vậy. Mỗi lần chỉ cần Thần Đồ vừa đến là chúng ta đạt hết sang bên rìa đứng.”

Ngao Phong trút hết nộ còn dư lại trong đĩa vào miệng, cất giọng chua xót: “Aiz, nước hắt ra ngoài rồi.”

Vừa dứt lời, bóng dáng Thần Đồ liền xuất hiện tại cửa. Tiểu Cửu cười cong cả mắt, giơ hai tay, ngửa đầu đợi Thần Đồ ẩm

Thần Đồ cúi xuống ôm Tiểu Cửu vào lòng, ngó lơ tất tạt ánh mắt u oán ghen tỵ trong phòng.

Hai tay Tiểu Cửu ôm cổ Thần Đồ, thom cái chụt lên má hấn, bồi đầy nước miếng lên mặt hấn, xong mới ngong nghịu nói:

“Kê... Kê... Kê Truân...”**kê truân: đọc gần giống Kim Trăn*

Lời vừa thốt ra, Thần Đồ sững sốt ra mặt. Ngao Liệt phía sau thì cau mày nói:

“Mới ăn xong sao đã đói bụng rồi? Muốn ăn gì phải nói với anh ba chứ, Tiểu Thất, đến ngự thiện phòng kêu trù nướng xào một đĩa mè gà cay rồi đưa tới đây...”

**mè gà: Hán Việt của mè gà là ‘kê truân’*

Ngao Phác tròn mắt lườm Ngao Liệt một cái, giữ Ngao Côn lại, bảo: “Nó nói là Kim Trăn mà.”

“Hả?” Ngao Liệt ngơ ngác: “Vậy xào một đĩa nấm kim châm cay mang tới đi.”

Ngao Phác: ...

Mình với thằng cha háu ăn này cùng một mẹ đẻ ra thiệt hả trời.

Thần Đồ nhìn khuôn mặt bánh bao của Tiểu Cửu chăm chú, hỏi: “Em nhớ ra rồi à?”

Tiểu Cửu mút ngón tay, đôi mắt to long lanh ngây ngốc dờm Thần Đồ, chớp chớp vài cái một cách ngây thơ.

Mọi người thấy thế, trên mặt không hện mà cũng hiện vẻ thất vọng.

Ngao Phác: “Hình như dù ký ức của Tiểu Cửu về Ma tôn chưa khôi phục, nhưng trong tiềm thức đã có một ít ấn tượng.”

Thần Đồ dịu dàng ngắm khuôn mặt tươi cười của Tiểu Cửu, ẩm thân mình nho nhỏ ra ngoài chơi.

...

Ban đêm, Long mẫu và Ngao Túc lại có mặt tại tẩm cung Tiểu Cửu.

Long mẫu nói: “Thằng cả, hôm nay thằng tư báo lại là Tiểu Cửu đã nhớ ra tên trần gian của Thần Đồ rồi, đây là chuyện gì hả?”

Ngao Túc thò tay tra xét thân thể Tiểu Cửu, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, đáp:

“Thưa mẫu hậu, tinh thần lực của Tiểu Cửu rất mạnh mẽ, tình cảm nó dành cho Ma tôn đã thấm sâu vào ba hồn bảy vía, chỉ niệm phong phách ký ức thì không hữu dụng. Nếu là người thường, ảng chừng có thể niệm phong một năm, nhưng chiếu theo tình trạng hiện tại của Tiểu Cửu thì chưa đầy một tháng sẽ nhớ lại toàn bộ.”

Long mẫu khẽ nhướn mày, ánh mắt toát ra thâm ý, cúi đầu nhìn cậu con út đang ôm bình sữa ngủ say sưa, mở miệng nói:

“Ồ? Không ngờ Tiểu Cửu lại thích anh chàng kia đến vậy.”

Ngao Túc gật đầu: “Dù sao trong cơ thể Tiểu Cửu cũng có Kinh Thủy Châu, tinh thần lực mạnh hơn những người khác chút đỉnh là bình thường, nhưng con thật không ngờ sức ảnh hưởng của Ma tôn với nó lại lớn đến thế. Nếu còn cưỡng chế thiết trí phong ấn, chỉ e sẽ gây thương tổn cho hồn phách của nó.”

Long mẫu trầm tư giây lát rồi bảo: “Gỡ bỏ phong ấn ban đầu đi, sau đó đánh thức Tiểu Cửu.”

Ngao Túc vươn tay, ngón tay chuyển một vòng trên đỉnh đầu Tiểu Cửu, một tia chân khí nom như tơ hồng chui ra từ trán cậu, quay về cơ thể Ngao Túc.

Tiếp theo, mí mắt của hoàng tử nhỏ trên giường giật giật, mắt nhắm nhèm mở ra, đầu tiên là nhìn chằm chằm bình sữa trong tay chốc lát, đoạn ngẩng đầu, trông thấy hai người bên giường thì cất giọng mừng rỡ:

“Mẫu hậu, anh cả...”

Sáng hôm sau, lúc Thần Đồ đi vào tẩm cung của hoàng tử nhỏ, Tiểu Cửu lại không nhào đến như trước mà vẫn ngồi trên giường chơi cùng Ngao Liệt. Ngao Liệt hơi tò vè ngạc nhiên, sau đó ngẩng đầu dòm Thần Đồ một cách đặc ý, khiêu khích ra mặt.

Thần Đồ đến bên giường, cúi xuống nhìn nhìn Tiểu Cửu. Tiểu Cửu nghiêng đầu ngó Thần Đồ một cái, ra chiều rất chi bình thản, rồi lập tức quay lại nhào vào lòng Ngao Liệt, tóm lấy đai lưng chim trên vai hắn.

“Ha ha ha, Tiểu Cửu rốt cuộc nhận ra ai mới là người thân cận nhất với nó rồi.” Ngao Liệt hớn hử cười toe toét, không ngừng vò tóc Tiểu Cửu.

Ngao Côn: “Anh ba cực khổ mấy bữa nay cuối cùng cũng được đền bù rồi.”

Ngao Bằng: “Chân thành đến cùng, kiên định không lay.”

Ngao Côn: “Đây gọi là nàng dâu sống lâu năm cũng thành mẹ chồng đúng không?”

Ngao Liệt: ...

Trong mắt Thần Đồ mang theo vài phần khó hiểu, hắn vẫy tay với Tiểu Cửu, nhẹ giọng gọi cậu.

Tiểu Cửu lại nghiêng đầu nhìn hắn, vẫn không có phản ứng đặc biệt gì, tiếp tục cọ cọ vai Ngao Liệt.

Ngao Liệt càng tỏ ra đặc ý, hí hửng liếc nhìn Thần Đồ.

Tâm trạng tốt đẹp thoát cái bay lên: Thấy chưa? Thấy chưa... Giờ Tiểu Cửu đang chùi nước miếng lên người ta đây này.

Thấy Tiểu Cửu như vậy, Thần Đồ cũng không nói thêm gì, cả ngày chỉ yên lặng dõi theo động tác của cậu, dịu dàng và cẩn thận trước sau như một.

Chạng vạng, Ngao Liệt nói với Thần Đồ: “Ma tôn đại nhân này, hay từ sáng mai người khỏi đến đây nữa đi, giờ ấn tượng của Tiểu Cửu với người không có gì đặc biệt nữa rồi, người đến cũng vô nghĩa thôi, chờ nó nhớ lại rồi bọn ta sai người đi báo cho người biết.”

Thần Đồ không để ý đến Ngao Liệt, ôm lấy Tiểu Cửu, khẽ hôn lên trán cậu rồi rời khỏi Long cung.

Bóng dáng Thần Đồ vừa biến mất, Tiểu Cửu liền nhảy khỏi người Ngao Liệt, nhìn về hướng Thần Đồ rồi đi bằng ánh mắt trông mong, đôi mắt to ngập nước, miệng trề ra đầy tủi thân.

Ngao Phong không đành lòng, đến bên cạnh vỗ đầu Tiểu Cửu, an ủi:

“Tiểu Cửu à, mẫu hậu hạ lệnh rồi, tụi anh cũng hết cách, chỉ có thể làm bộ như trước đây thôi. Đừng gập, giờ em đang hồi phục rất nhanh, chắc cỡ hai tháng nữa là có thể trở lại hình dáng cũ rồi.”

Tiểu Cửu quay mặt sang, tội nghiệp nhìn Ngao Phong: “Anh năm ơi, thấy Kim Kim như thế em đau lòng lắm, anh gầy đi rồi.”

Ngao Phong gạt gạt lông mày: “Tiểu Cửu, hắn không gầy bằng em, đừng lo, không chết được.”

Tiểu Cửu nói tiếp: “Hôm qua mẫu hậu có kể lại, nói anh cho em một viên nội đan luôn rồi, giờ em từ trong ra ngoài đều thuộc về anh, em phải cố gắng lắm mới có thể vờ như không biết anh đó.”

Các hoàng tử nghe vậy thì nhìn nhau một phen, thờ dài.

Tối hôm qua, Long mẫu gọi cả năm vị hoàng tử đến tẩm cung của Tiểu Cửu, cho bọn họ biết là Tiểu Cửu đã nhớ lại rồi, song không thể truyền việc này ra ngoài, càng không được cho Thần Đồ biết, chờ thân thể Tiểu Cửu khôi phục hoàn toàn mới nói với hắn.

Các hoàng tử đều thông cảm cho tâm trạng của Long mẫu, dựa theo tình cảnh trước mắt, về sau Tiểu Cửu tám phần sẽ từ Long cung gả ra ngoài, đối với Long mẫu không có con gái mà nói, cậu út ngoan ngoãn chính là áo bông nhỏ tri kỷ của bà, nay áo bông nhỏ ảm áp sắp có người khác mặc rồi, trái tim Long mẫu lạnh lẽo lắm thay. Nếu đã là kết cục định sẵn, vậy đương nhiên là câu kéo được ngày nào hay ngày ấy.

Mới đầu Tiểu Cửu tất nhiên không đồng ý, song Long mẫu nói mấy câu đã bác bỏ lời phản đối của cậu:

“Mẫu hậu biết chuyện giữa con với Ma tôn kia rồi, con sẵn sàng vì hắn mà không màng đến tánh mạng, mẫu hậu cũng chẳng ngăn cản làm gì. Nhưng con phải biết, con là hoàng tử của Đại long tộc ta, từ xưa tiền ma đã không thể cùng tồn tại, dù con và hắn ở bên nhau cũng không thể sống tại tại Ma giới, mà hắn cũng không có khả năng đến Long cung của chúng ta. Thế nên, mai một hai con chỉ có thể sống ở nhân gian thôi. Mẫu hậu nghe thằng hai kể rồi, con ở nhân gian là một diễn viên, đã vậy thì con diễn thêm mấy ngày cho mẫu hậu đi. Nếu diễn tốt lọt, chờ con khôi phục rồi, mẫu hậu tất nhiên sẽ thả con đi. Không phải mẫu hậu cố ý làm khó Ma tôn kia, mà lo con không thể tay làm hàm nhai ở nhân gian, đến lúc ấy còn phải nhờ vả Ma giới nuôi dưỡng thì quá mất mặt Đại long tộc ta.”

Mặt mũi của Đại long tộc là một cây gai trong lòng hoàng tử nhỏ, cái mặt này đã sớm bị cậu quẳng đi rồi lại nhặt về, quẳng đi rồi lại nhặt về... Chẳng biết quẳng bao nhiêu lần rồi. Nên nghe Long mẫu nói xong, hoàng tử nhỏ áy náy không thôi, liền ngoan ngoãn ngậm miệng, chấp nhận điều kiện của Long mẫu. Bạn đang

Do vậy, sau cuộc đối thoại đêm hôm ấy, hoàng tử nhỏ cho ra một kết luận:

Chỉ cần giả đồ đến khi mình trở lại bình thường là có thể vui vẻ ân ái cùng Kim Kim rồi.

Yên lặng siết tay.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Bà Mai Là Một Nghề Nghiệp Nguy Hiểm

Hoàng tử nhỏ lăn lộn trên giường suốt đêm, gần như không chợp mắt, nhớ tới ánh mắt chăm chú của Kim Trần ban sáng, cậu cảm thấy tim mình muốn tan chảy đến nơi, thiết muốn lao vào lòng Kim Trần mà. Tối hôm qua, từ miệng các anh trai, cậu đã biết chân tướng sự việc trên núi Thanh Viên.

Ngày ấy sau khi tiến vào lõi trận Độ Kiếp, thân thể Tiểu Cửu mới tiếp nhận mười mấy tia sét đã chịu không nổi, trạng thái tẩu hỏa nhập ma khiến chân khí của cậu đại loạn, không cách nào gọi ra Long Ngâm. Nhưng đúng lúc này, cậu trông thấy một quang sáng vàng kim phủ trên đỉnh đầu mình, giúp cậu chặn lại lõi trận dày đặc trên không. Tiểu Cửu ngẩng đầu nhìn, phát hiện đó là một cái chuông to lớn đang lơ lửng trên không và chuyển động nhanh như chớp. Cậu cảm thấy hình dạng thứ này có chút quen mắt, rồi lại thấy Hoa Linh đứng ngoài lõi trận, ấn ký hình thoi trên trán lóe kim quang, hai mắt nhìn chăm chăm vào chuông vàng, bàn tay phải ngửa lên, năm ngón tay chuyển động cực nhanh. Theo tiết tấu ngón tay của Hoa Linh, chuông vàng di động biến ảo mà nhanh chóng, trợ giúp Tiểu Cửu ngăn cản lõi kích đến từ khắp bầu trời.

Tiểu Cửu thấy cái chuông bạc vốn nằm trong tay Hoa Linh đã biến mất, lập tức hiểu được chuông vàng trên đỉnh đầu chính là chuông bạc biến thành. Tiểu Cửu nhìn Hoa Linh, cõi lòng không khỏi ám áp, tam giới có quy ước rằng trong lúc Độ Kiếp, người khác không được cắt ngang tương trợ, nhưng lại có thể sử dụng pháp khí.

Song thấy Hoa Linh thuần thực không chế chuông vàng trên đỉnh đầu mình, Tiểu Cửu vẫn có chút nghi hoặc, bởi pháp khí đều phải ký khế ước nhận chủ, bản thân lõi trận đã có chức năng ngăn cách huyết khế, nếu pháp khí của những người khác tiến vào lõi trận, thì chủ nhân đứng ngoài sẽ không tài nào điều khiển được pháp khí. Thế nên, nếu muốn nhờ pháp khí hộ thể, trước khi tiến vào lõi trận, người Độ Kiếp phải ký khế ước với pháp khí, như vậy mới có thể thao túng pháp khí trong lõi trận.

Mà Hoa Linh đang đứng ngoài trận lại vẫn có thể khống chế chuông vàng, đúng là trái với lẽ thường, nhưng khi ấy Tiểu Cửu cũng chẳng rảnh bận tâm nhiều, thấy mình tạm thời đã an toàn, lập tức khoanh chân ngồi xuống, cố gắng khống chế chân khí bạo tẩu trong cơ thể.

Thiên Lô Điện Mẫu trên trời thấy có người quấy nhiễu lõi trận, không kiềm được mà giận tím mặt, nhưng pháp khí sử dụng lại nằm trong phạm vi hợp pháp, hai người lập tức cảm thấy phần uất, thế là dốc sức khua lõi trượng trong tay, gia tăng lượng điện bổ xuống.

Chuông bạc của Hoa Linh không phải pháp khí thuần túy, mọi tổn thương và đau đớn do lõi kích mang đến cho chuông vàng đều thể hiện rõ trên cánh tay phải của Hoa Linh. Theo vận tốc của chuông vàng dần dần chậm lại, cánh tay trắng trẻo của Hoa Linh cũng từ từ biến thành màu nám đen. Sắc mặt Hoa Linh vẫn bình thường, điểm tĩnh nhìn thẳng vào chuông vàng, ngược mắt nhìn Thiên Lô Điện Mẫu trên trời, nhủ thầm, cảm thấy trận lõi kiếp của Tiểu Cửu rõ ràng mạnh hơn những người khác nhiều. Hắn biết có lẽ vì mình quấy nhiễu khiến Thiên Lô bắt mẫn, song cũng biết tình huống hiện tại của Tiểu Cửu, nếu thu hồi chuông bạc, chỉ e cậu không chịu nổi đến mười tia sét, tức khắc hồn phi phách tán.

Vì vậy Hoa Linh chẳng may nhúc nhích, vẫn rút chân khí vào chuông bạc không ngừng, tiếp tục ngăn trở lõi kích thay Tiểu Cửu. Hắn biết, lõi trượng của Thiên Lô Điện Mẫu phải nạp điện, hạn mức điện tối đa của mỗi lần lõi kiếp là cố định, lõi trượng nạp đầy điện có thể cung cấp cho hai ba người Độ Kiếp. Cho dù xui xẻo, vừa khéo đụng trúng lúc hai người vừa nạp đầy điện, thì dựa theo cách giáng sét này, thời điểm lõi trượng hết điện chắc hẳn không còn xa.

Thái dương Hoa Linh hơi rỉ mồ hôi, hắn cảm giác được chuông vàng đã bị tổn hại đôi chỗ, bèn rũ mắt nhìn cánh tay phải của mình, có mấy khu vực da thịt đã bị hủy diệt để, lộ ra xương trắng.

Ngộ nhờ cánh tay của mình không chống đỡ được tới lúc lõi trượng hết điện, e rằng mạng của Tiểu Cửu cũng chấm dứt tại đây. Hoa Linh nhìn Tiểu Cửu mặt mày tái nhợt trong lõi trận, trầm tư giây lát, quyết định bất luận thế nào cũng phải bảo vệ hồn phách của Tiểu Cửu trước, rồi nhìn chuông vàng đang chuyển động trên không, trong mắt toát ra vẻ không nỡ, sau đó nghiêng răng, hai mắt sáng như đuốc, miệng niệm vài câu cấm chú.

Chỉ thấy chuông bạc trên không trung thoát cái thu nhỏ mấy trăm lần, biến về kích thước ban đầu, tiếp theo phi như bay xuống đỉnh đầu Tiểu Cửu, một luồng ngân quang nhập vào cơ thể cậu. Cùng lúc ấy, toàn bộ cánh tay phải của Hoa Linh cũng tức khắc mất hết da thịt, chỉ còn trơ mỗi xương.

Lõi kích vẫn đang tiếp tục, không có chuông vàng bảo hộ, từng tia sét đánh lên người Tiểu Cửu. Mấy phút sau, Tiểu Cửu trong trận biến thành tiểu ngân long...

Nhìn vết thương chồng chất trên người tiểu long, Hoa Linh có chút đau lòng, hắn ngẩng đầu Thiên Lô Điện Mẫu, tự hỏi không biết có nên trực tiếp hủy lõi trượng kia không. Song đúng lúc này, một tiếng gầm của rồng vang lên từ nhà đá trên sườn núi Thanh Viên, một bóng dáng màu đen vọt lên từ nhà đá, xông thẳng lên trời.

Bấy giờ Hoa Linh mới yên lặng thở phào, trong lòng cũng dâng lên tia bất mãn: Tội trẻ như thế, anh trai gì đó đúng là không đáng tin.

Tiểu Cửu nằm sấp trên giường, hồi tưởng tình cảnh Độ Kiếp của mình, cậu cũng không biết các loại hoạt động tâm lý trong lòng Hoa Linh, nhưng lại biết hồn phách của mình được Hoa Linh bảo vệ. Trước khi hôn mê, cậu mơ hồ trông thấy ánh mắt thoáng chút âu lo của Hoa Linh đang đứng ngoài trận, cả cánh tay xương trắng đáng sợ kia nữa.

Hoa Hoa nhất định là vì cứu mình nên mới bị thương, bữa nào phải tìm thời gian đi hỏi anh cả, nhờ anh chữa khỏi cho Hoa Hoa mới được, hoàng tử nhỏ yên lặng nghĩ.

Lúc này, hoàng tử nhỏ lại nhớ tới những lời Hoa Linh nói với mình, tâm trạng không khỏi xám xịt.

Kim Kim là Ma tôn Thần Đồ, nỡ nhân trong hang là Ma thần Hậu Khanh, nghe các anh nói là Hậu Khanh đã hoàn toàn thức tỉnh, thậm chí đã về Ma giới.

Tiểu Cửu chôn đầu vào gối, cọ tới cọ lui, tuy trước khi tiến vào lôi trận, mình có tuyên bố một cách khí phách là nếu ảnh dám trèo tường, mình nhất định sẽ biến ảnh thành bọt biển rồi ném vào bồn tắm. Nhưng giờ khắc này, trong lòng hoàng tử nhỏ vẫn cứ thấy ê ẩm, kiếp trước Thần Đồ và Hậu Khanh trông thế nào cũng là một cặp xứng đôi, Thần Đồ đẹp trai, Hậu Khanh xinh đẹp, hai người họ rốt cuộc có gì với nhau không?

Mặc dù mình rất tin tưởng Kim Kim, nhưng đó là khi Kim Kim chưa khôi phục ký ức của Thần Đồ nha, giờ Kim Kim đã triệt để nhớ lại chuyện trước kia, liệu ảnh có hoàn toàn thông suốt, nhớ ra đóa hoa trắng trong lòng kia mới là người ảnh yêu nhất không.

Mặc dù mình rất tin tưởng Kim Kim, nhưng Kim Kim đúng là vì tìm kiếm Hậu Khanh mới dứt bỏ thân phận Ma tôn cao lớn ở nhân gian, buông tha cuộc sống hậu đãi, nhập nhân gian luân hồi muôn đời, đây không phải là yêu, chẳng lẽ là hận? Được rồi, cho dù là hận, tám phần cũng là vì yêu sinh hận.

Hoàng tử nhỏ càng tưởng tượng càng phiền muộn, nghĩ có khi Kim Trăn đang anh anh em em với Hậu Khanh tại Ma giới thì trái tim ghen ngào không thôi. Lại nghĩ mình có biết bao nghi vấn muốn hỏi Kim Kim, song ngày mai gặp hẳn lại buộc phải vờ vịt không quen, cơ tim càng ghen. . .

Cứ vậy, sáng hôm sau khi các hoàng tử đi vào tâm cung của Tiểu Cửu, liền trông thấy một bé con mắt gấu trúc.

Ngao Liệt tròn mắt dòm hoàng tử nhỏ, hỏi:

“Tiểu Cửu, tối qua em bị ai đánh hả?”

Tiểu Cửu: . . .Mãi sau hoàng tử nhỏ mới ai oán nói: “Câu đánh, đánh xui luôn thì sẽ không suy nghĩ miên man nữa.”

Ngao Phác tiến lên xoa xoa mái tóc mềm của Tiểu Cửu, bảo: “Mất ngủ à? Lại nhớ đến Thần Đồ kia sao?”

Hoàng tử nhỏ gật đầu: “Anh tư ơi, nếu Kim Kim thấy em quên ảnh rồi, cái ảnh nhớ đến chuyện ngày xưa, trở về làm hòa với Hậu Khanh thì phải làm sao?”

Ngao Phác cười đáp: “Tiểu Cửu à, nếu hẳn muốn ở bên Hậu Khanh kia thì sẽ không đến Long cung mỗi ngày tìm em đâu, tuy rằng thần ma không thể cùng tồn tại, nhưng anh thấy tình cảm mà Ma tôn dành cho em là thật lòng.”

Nghe Ngao Phác nói xong, trái tim thấp thỏm cả đêm Tiểu Cửu cuối cùng cũng yên ổn phần nào.

Ngao Liệt bên cạnh lại liếc mắt xem thường: “Em tẩu hỏa nhập ma còn không phải vì biết chuyện kiếp trước giữa hẳn với Hậu Khanh sao, không chừng hẳn ấy náy nên mới ngày ngày tới thăm em”

Ngao Phong gật đầu a dua: “Đúng đó, ngày em khỏi hẳn cũng là ngày hẳn đề nghị chia tay. . .”

Tiểu Cửu: . . .

Ngao Phác lườm Ngao Phong một cái, quay lại nói với Tiểu Cửu:

“Đừng nghe bọn họ phán linh tinh, Tiểu Cửu, giờ em không nên suy nghĩ bậy bạ, quan trọng nhất là phải dưỡng thân thể thật tốt, Ma tôn kia tặng em cả nội đan của mình, chứng tỏ tình cảm hẳn dành cho em nhất định không tầm thường. Còn vấn đề liên quan đến Hậu Khanh, chờ thương thế của em lành hẳn rồi đi hỏi là xong.”

Tiểu Cửu gật đầu một cách tui thân, lặng thinh giãy lất lại ra chiều xoắn xuýt, bèn nhìn Ngao Phác bằng đôi mắt sáng lấp lánh, cất giọng do dự:

“Anh tư ơi, nếu. . . em nói là nếu, nếu kiếp trước Kim Kim thực sự mập mờ với Hậu Khanh, vậy em đây có thành tiểu tam không. . .”

Ngao Phác: . . .

Nhìn ánh mắt mong mỏi của Tiểu Cửu, Tứ hoàng tử rồi rắm cả buổi, cuối cùng đáp:

“Nếu thật là thế, vậy dựa theo thứ tự trước sau thì đúng rồi.”

Khuôn mặt bánh bao của hoàng tử nhỏ nháy mắt méo xẹo, ra chiều sắp khóc tới nơi: “Em đường đường là hoàng tộc Đại long, không muốn biến thành hồ ly tinh đâu...”

Ngao Phong: “Tụi anh cũng không muốn thành anh trai của hồ ly tinh đâu, nên anh bảo nè Tiểu Cửu, em đừng nhớ đến cái gã bắt cá hai tay đó nữa, nếu em thực sự thích đàn ông thì Tiên cung cũng có đối tượng không tồi đâu, Nhị Lang Thần Quân đã đứng đầu bảng xếp hạng nam thần Tiên giới vài ngàn năm rồi, Ngọc đế chỉ điểm cho anh ta mấy mối hôn sự mà vẫn không thành, trong Tiên cung đã có người lên đồn anh ta là cong kia kìa, hay ngày mai anh đi hỏi thử giúp em nha...”

Ngao Phác vỗ một phát lên gáy Ngao Phong, bảo: “Mấy còn ngại chưa đủ rồi hay sao vậy? Toàn nêu ba cái ý kiến vớ vẩn.”

Tiểu Cửu u oán nhìn Ngao Phong: “Trên bảng xếp hạng nam thần quyền rũ của tam giới, Kim Kim đã được bảy sao, Nhị Lang Thần vẫn là năm sao, căn bản không cách nào so sánh được không?”

Mắt Ngao Phong không khỏi sáng ngời, hỏi: “Ồ, không ngờ Tiểu Cửu lại chú ý bảng nam thần? Từ hồi nào vậy?”

Tiểu Cửu: “Hôm qua.”

Nghe vậy, Ngao Phong vươn tay bế Tiểu Cửu lên, cười nói:

“Nhị Lang Thần Quân cũng khá lắm, cao phú soái bậc nhất Tiên giới, có nhà có xe có cả khuyến. Quan trọng nhất là giữ mình trong sạch, mấy ngàn năm qua chưa từng dính scandal lùm xùm nào, có thể nói là môn đăng hộ đối với Long cung chúng ta, thích hợp hơn Thần Đồ kia chả biết bao nhiêu lần.”

Tiểu Cửu gác đầu lên vai Ngao Phong, chưa kịp mở miệng đã thấy Thần Đồ xuất hiện tại cửa.

Chỉ thấy Thần Đồ khoác áo bào đen, tay xách một bạch to, nhìn bà mai Ngao Phong đang hưng phấn ra mặt bằng ánh mắt âm u.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Nhân Sinh Của Ham Ăn Hết Sức Đơn Giản

Ngao Phong chỉ cảm thấy xung quanh nổi lên âm phong, gió lạnh phả lên sống lưng, từng sợi lông rồng trên người lần lượt dựng đứng. Hai tay đang bế Tiểu Cửu của hắn cứng lại, sau đó hắn nhẹ nhàng đặt Tiểu Cửu xuống đất. Một loạt từ ngữ thuyết phục đang tính thoát ra như “Nhị Lang Thần Quân trời tốt đất tốt xó tốt...” cũng đành miễn cưỡng nuốt xuống.

Tiểu Cửu thấy thế, lập tức thu hồi nét u buồn trên mặt, dằn nén mọi vấn vương dành cho Kim Trăn, bày ra vẻ mặt ngây thơ ngây ngáo, kéo tay áo Ngao Phong, hỏi:

“Nhị... Cái gì Thần Quân là ai? Đệ nhất Tiên giới là sao?”

“Anh ta là...”

Thấy Tiểu Cửu dòm mình bằng ánh mắt “ngây thơ”, lại cảm thụ hai đường nhìn đang chĩa vào cổ mình, Ngao Phong im bất ngờ và luôn, cảm thấy mình sắp bị tầm mắt băng hỏa lưỡng trọng thiên này đâm xuyên rồi, rất chi hồi hận bản thân thiếu não đi nhắc tới Nhị Lang Thần Quân gì đó.

**tầm mắt băng hỏa lưỡng trọng thiên: ý chỉ hai tầm mắt vừa nóng vừa lạnh của Cửu Cửu với Kim Kim*

Quả nhiên nhiều chuyện xong nhất định sẽ gặp báo ứng.

Trong cung điện Nhị Lang Sơn, Nhị Lang Thần Quân đang chải lông cho khuyến cung thì tự dưng hắt xì liên tù tì mấy cái, không khỏi nhũn mảy: “Thiên Bảo, mảy lại rụng lông rồi.”

Khuyến Hao Thiên vô tội nghiêng đầu: “Áu ~”

Ngao Phong hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm thần, đưa tay xoa xoa mái tóc mềm của Tiểu Cửu, nói:

“Anh ta là đệ nhất ngu si của Tiên giới, không cần để ý, đi đi, chú Thần Đồ của em đến rồi, đi chơi với chú đi.”

Các hoàng tử: ...

Cái tốc độ biến sắc mặt này, không hổ là Ngũ hoàng tử nhanh như gió. Gươm đã, chú?

Thần Đồ: ...

Chú...

Tiểu Cửu: ...

Chú?!

Ngao Phong cảm thấy bốn đường nhìn chĩa vào mình càng trở nên “mãnh liệt”, tức tốc ngậm chặt miệng, nhảy ra sau lưng Ngao Liệt, hết dám lên tiếng.

Đưa lưng về phía Thần Đồ, tiểu long Tiểu Cửu nghiêng răng, hung hăng trừng Ngao Phong một cái, rồi quyết đoán bỏ rơi đồng đội heo là anh năm, chạy vào lòng Ngao Phác.

Ngao Phác biết Tiểu Cửu giả trang trước mặt Thần Đồ quá vất vả, bèn xoay người, ôm Tiểu Cửu ngồi trên giường, để cậu tiếp tục quay lưng với Thần Đồ, rút iPad ra, mở trò Tim Em Gái Mì, hai người hết sức chuyên chú chơi tiếp.

Thần Đồ đứng tại cửa mấy phút, tiếp theo cất bước vào phòng, đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, để cái bịch to lên bàn, nhìn Tiểu Cửu đang cắm cúi chơi game trên giường.

“Tiểu Cửu, tới đây với anh.” Thần Đồ nhẹ giọng gọi.

Tiểu Cửu giả dờ không nghe thấy, tiếp tục cúi đầu. Ngao Liệt lại cười xấu xa bước đến cạnh Tiểu Cửu, thò tay chọt cánh tay cậu, bảo:

“Tiểu Cửu, không được vô phép thế nha, chú Thần Đồ của em gọi em kia.”

Khóe miệng Ngao Liệt sắp ngoác tới mang tai đến nơi, còn cố ý nhấn mạnh chữ “chú” nữa chứ.

Tiểu Cửu không lên tiếng, chỉ là nắm đầm giấu dưới tay áo khẽ siết lại, thăm nghĩ:

“Anh ba, anh năm, đây nhớ kỹ rồi, đợi thân thể đây khôi phục đi rồi biết, hừ!”

Cậu cúi đầu, cố gắng dồn lực chú ý lên iPad, phớt lờ ánh mắt dụ dỗ đang dõi theo mình chăm chú.

Thần Đồ thấy Tiểu Cửu không để ý tới mình, cũng chẳng nổi giận hay sốt ruột, chỉ xách bịch to trên bàn lên, rút ra một cái hộp, mở ra.

Một mùi hương thơm ngọt tức khắc tràn ngập căn phòng, Tiểu Cửu cứng đờ, ngẩng phắt lên, nhìn về phía Thần Đồ.

Chỉ thấy Thần Đồ khẽ mỉm cười, lấy ra một cái bánh donut trong hộp, quơ quơ với Tiểu Cửu, bảo:

“Vị vani.”

Cánh mũi Tiểu Cửu nở ra rồi thu lại, dòm chăm chăm cái bánh trong tay Thần Đồ bằng đôi mắt sáng rực, miệng nhỏ khẽ há ra, một giọt nước miếng trong suốt chảy ra từ khóe miệng, rơi cái chóc xuống iPad.

Ngao Phác: ...

Thức ăn Long cung dờ dừ vậy há.

Các hoàng tử thấy vậy thì nhất tề che mặt, bọn tui không quen nó.

Ngao Phác thờ dài, bản tính ham ăn không thể nào che giấu bằng diễn xuất được, thế là hấn dứt khoát bế Tiểu Cửu nhét thẳng vào lòng Thần Đồ.

Trong mắt Thần Đồ hiện vẻ hài lòng, cầm donut đút cho Tiểu Cửu ăn.

Kế hoạch dụ dỗ bằng donut, thành công.

Ngao Liệt không phục, hằm hừ nói: “Không ngờ đường đường Ma tôn lại dùng thủ đoạn bất nhập lưu như vậy, truyền ra không sợ mất mặt Ma giới à.”

**bất nhập lưu: hành động trái với lẽ thường*

Ngao Phong phía sau cũng cất giọng sâu xa: “Đường đường hoàng tử Long cung bị loại thủ đoạn bất nhập lưu này dụ dỗ, truyền ra không phải càng mất mặt Tiên giới sao.”

Nghe thế, Thần Đồ tặng Ngao Phong một ánh mắt khen ngợi, xem như đặc xá tội mai mối vừa rồi của hắn. Ngao Phong nhìn Thần Đồ, cười nịnh nọt.

Ngao Côn và Ngao Bằng thực sự hết nhìn nổi, một trái một phải xách Ngao Phong ra ngoài.

Ngao Côn: “Anh năm vẫn đừng nên nói nữa thì hơn, tội mình ra ngoài nói chuyện chút đi.”

Ngao Bàng: “Anh nắm, anh khai thiết đi, rốt cuộc anh đứng về phe nào hả?”

...

Tiểu Cửu ham ăn diệt gọn donut trong hộp xong, mới sực nhớ biểu hiện của mình có tí thiếu rụt rè, bèn chột dạ ngó trộm sắc mặt Thần Đồ, trong lòng hơi thấp thỏm, thấy Thần Đồ vẫn tỏ ra như thường thì an tâm hơn chút, an ủi mình: chắc chưa bại lộ đâu. Cậu ngẫm nghĩ rồi quyết định giả ngu tiếp, ngẩng đầu, chớp chớp mắt dòm Thần Đồ, cất giọng non nớt: “Chủ ơi, con muốn nữa.”

Nghe thấy xưng hô của Tiểu Cửu, mặt Thần Đồ hơi cứng lại, trong mắt toát ra ý cười và vẻ bất đắc dĩ, nhìn... cháu Cửu (?) đáng yêu trong lòng mình.

Giờ tay phải vụn bánh bên khóe miệng Tiểu Cửu, cất giọng ngập tràn cung chiêu: “Được, về nhân gian với anh đi, ngày nào cũng cho em ăn.”

Tiểu Cửu chưa cần nghĩ đã gật đầu, sau lại chần chừ, ngửa đầu nói với Thần Đồ: “Nhưng mẫu hậu dặn cơ thể phải khôi phục mới được xuất cung.” Một tay Thần Đồ nâng mông Tiểu Cửu lên, tay kia xoa đầu cậu, cúi xuống thơm nhẹ lên cái má trắng nõn của cậu, nói: “Anh chờ em”

Cảm giác được cách lớp quần dưới mông truyền đến nhiệt độ lòng bàn tay Thần Đồ, cả mùi hương lẫn xúc cảm quen thuộc in trên má nữa, Tiểu Cửu cảm thấy sự khô nóng đã lâu không gặp đang nhện nhện trong thân thể mình, thậm chí tiểu long căn đã thu nhỏ theo thân thể cũng có chút rục rịch.

Tiểu Cửu đỏ mặt, lập tức vùi đầu vào ngực Thần Đồ, bối rối cọ lung tung, đáp lầy lẹ:

“Dạ, dạ, cảm ơn chú.”

Giây tiếp theo, Tiểu Cửu phát hiện bàn tay đặt dưới mông mình siết lại, nửa mông bị bóp, sau đó, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Thần Đồ: “Không được gọi chú, gọi Kim Kim”

Ngón tay Thần Đồ nắm nửa mông và bấp đùi Tiểu Cửu thật chặt, đầu ngón tay chỉ cách tiểu long căn đang manh nha quật khởi vài milimet, Tiểu Cửu vừa quẫn vừa gấp, sợ Thần Đồ phát hiện tình trạng đột phá giới hạn sinh lý đầy bất thường của mình. Nếu bị Thần Đồ biết bộ dạng mình như vậy mà vẫn có thể nổi phản ứng với hắn, thì bất kể sau đó diễn sâu diễn tốt cỡ nào cũng đừng hòng diễn tiếp.

Tiểu Cửu giãy giụa nhằm che lấp trạng thái 囧 của mình, ra sức gật đầu: “Dạ, được được được, Kim Kim”

Bấy giờ Thần Đồ mới hài lòng buông tay ra, Tiểu Cửu thâm thở phào. Ngay lúc cậu tưởng mình đã vượt qua nguy cơ, thì thân thể đột nhiên bay lên trời.

Thần Đồ đứng dậy, bế cậu lên, mỉm cười bảo: “Đi, mang em ra ngoài chơi.”

Dứt lời, Thần Đồ chơi đùa với Tiểu Cửu giống mọi lần ở Long cung, giờ Tiểu Cửu qua đỉnh đầu... Nguồn:

Sau đó, để cậu cười lên vai mình...

Sau đó, không có sau đó.

...

Tiểu Cửu vô lực cúi đầu, vùi mặt vào tóc Kim Trăn, triệt để từ bỏ đấu tranh.

Giờ phút này, tiểu long căn ngăn đầu ưỡn ngực đang chọc thẳng lên gáy Kim Trăn, dài nhỏ, cứng cứng, nóng nóng...

Hai tay đỡ chân Tiểu Cửu của Kim Trăn thoáng dừng lại, đáy mắt hiện lên ý cười, khóe môi khẽ cong lên, không nói gì, vẫn đội Tiểu Cửu ra khỏi phòng.

Tiểu Cửu dùng khóe mắt liếc độ cong nơi khóe môi Kim Trăn, biết mình tám chín phần mười là lộ tẩy rồi. Cậu thầm tự nhủ, không phải mình diễn quá kém, mà tại gặp phải trường hợp bất khả kháng thôi...

Nhưng bất luận thế nào, chuyện đã đồng ý với mẫu hậu thì không thể đổi ý, trước khi Kim Kim chưa lên tiếng vạch trần, hoàng tử nhỏ chỉ đành kiên trì giả bộ tiếp.

Trong những ngày kế tiếp, Thần Đồ vẫn giống như trước đây, sáng sớm mỗi ngày đến Long cung báo danh, tối về Ma giới, ngày nào cũng mang theo một hộp donut, dốc lòng chăm sóc Tiểu Cửu trước sau như một, ngoài ra thì không nói thêm gì nữa.

Các hoàng tử đều cảm thấy kỳ quái, họ cứ tưởng với trình của Tiểu Cửu thì chẳng đời nào gạt nổi lão ma đầu vạn năm như Thần Đồ, ai nấy đều chờ tới ngày Tiểu Cửu bị vạch trần. Có điều, Thần Đồ không hề đề cập, các hoàng tử buộc lòng phải diễn tiếp bộ phim mất trí nhớ máu chó này nhằm phối hợp với Tiểu Cửu.

Ngao Liệt vừa ăn donut trong hộp, vừa mở miệng bảo: “Món này ăn ngon thiệt, thức ăn Ma giới đúng là ngon hơn Long cung”

Tiểu Cửu bò lên đầu gối Ngao Liệt, giằng lấy hộp, bắt mẫn trừng Ngao Liệt:

“Anh ba, anh ăn nhiều quá rồi, đã nói mỗi ngày chỉ cho anh một cái thôi mà, bữa nào Kim Kim cũng phải đi nhân gian mua, cực lắm đó.”

Ngao Liệt nghe vậy, liền dùng ngón tay búng trán Tiểu Cửu, cười nói: “Ranh con, giờ bắt đầu xốt chồng rồi hử? Anh ba ăn của em vài cái thì có sao, và lại thứ này mua ở Ma giới mà, cần chi phải đi nhân gian.”

Tiểu Cửu lắc đầu: “Mùi vị đúng là của cửa tiệm em thích ăn nhất ở nhân gian mà, sao có thể là Ma giới được.”

Ngao Phác bên cạnh nói với Tiểu Cửu: “Tiểu Cửu à, lần này anh ba em nói đúng đó.” Nói đoạn, hắn thò tay cầm hộp đựng donut lên, chỉ vào dòng chữ trên hộp cho Tiểu Cửu xem.

Tiểu Cửu cúi xuống nhìn, phía trên viết: Chi nhánh số 1 của tiệm bánh ngọt M Ký tại phố Chiến Hôn của Ma giới.

Tiểu Cửu: ...

Tiệm bánh ngọt M Ký? Cái quái gì vậy? Tiệm hồi trước hình như đầu phải tên này.

Ngao Phác chậm rãi cầm iPad lên, mở mục tin nhanh của tam giới, lục lại tin tức nửa tháng trước cho Tiểu Cửu xem. Ngao Liệt thấy thế cũng bu lại cùng xem.

[Bộ Ngự thiện của Ma giới tuyên bố, những ngày sắp tới sẽ đầu tư khoản tiền lớn để học tập và du nhập những công thức bánh ngọt từ nhân gian, M Ký – tiệm bánh ngọt đầu tiên của Ma giới – sắp chính thức khai trương, trong một tháng sẽ mở chi nhánh tại các khu vực lớn của Ma giới. Gần ngàn năm đến nay, Bộ Ngự thiện Ma giới cũng từng lục tục du nhập nhiều món ngon từ hai giới tiên phạm, song tiệm M Ký khai trương lần này lại có chút bất đồng với dĩ vãng, tựa hồ hết thảy đều được chuẩn bị đầy đủ chỉ sau một đêm, hành động nhanh một cách đáng kinh ngạc. Theo phỏng đoán từ nhiều phía, có lẽ một trong hai đại Ma tôn mới trở về gần đây thích khẩu vị này nên mới dốc sức du nhập vào như thế.]

Ngao Liệt kinh ngạc hô: “Má má má, đừng nói Thần Đồ vì muốn mua donut cho Tiểu Cửu nên mở riêng một tiệm ở Ma giới nha.”

Ngao Phác gật đầu: “Trước mắt nhìn qua thì có vẻ là vậy, ngày đăng tin vừa khéo là ngày Tiểu Cửu khôi phục ký ức rồi không phản ứng hấn, tới tận hôm nay mới ngừng, ước chừng đã mở khoảng mười tám chi nhánh, về cơ bản là mỗi ngày một tiệm.”

Ngao Liệt ngạc nhiên tròn trừng mắt, nghen thật lâu mới lên tiếng: “Có tiền, tùy hứng.”

Tiểu Cửu lại không quan tâm các anh trai, tiếp tục đọc tin tức, chỉ thấy bên dưới còn có một bảng khảo sát:

[Bạn thân mến, bạn cho rằng vị Ma tôn nào thích ăn donut? Hãy nhẹ nhàng chọt anh ấy một cái nha. (*^__^*) Hi hi...]

Tiểu Cửu nhìn thoáng qua kết quả vote, Úc Lũy tuyệt đối áp đảo Thần Đồ với 98% phiếu bầu, bên dưới bình luận top còn có một đội hình xếp hàng ngay ngắn:

[Tiểu cục hoa Ma Yêu: Chắc cú là Úc Lũy luôn, nam thần Thần Đồ nhà tui còn khurót mới thích ăn ba cái đồ ngọt như vậy. o(￣^￣o#)]

[Tiểu yêu hoa Bạo Sao: Tui là lâu 1, nam thần nhà tui không thích ăn +1. o(￣^￣o#)]

[Đại quý hoa Ba Điểm: Tui là lâu 2, nam thần nhà tui không thích ăn +2. o(￣^￣o#)]

...

Kéo đến post cuối cùng:

[Không nghĩ ra tên hoa: Tui là lâu 10085, nam thần nhà tui không thích ăn +10085. o(￣^￣o#)]

Tiểu Cửu yên lặng nhìn một hàng “xxxx hoa” và “nam thần nhà tui” sắp xếp chỉnh tề, một cảm giác vừa chua vừa ngọt tự dưng bốc lên trong lòng.

Ngọt vì Kim Kim của mình lại được nhiều người thích đến vậy. $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$

Chua cũng vì Kim Kim lại được nhiều người thích đến vậy. $(\cdot)' \square)' \sim \text{— — —}$

Hoàng tử nhỏ lạng lẽ bỏ một phiếu cho Thần Đồ, nhưng vì số quá lớn, thanh tiến độ vẫn chỉ có 2%. Hoàng tử nhỏ nghĩ một hồi, nhập một dòng vào phần reply cho bình luận top:

[Là dưa không phải hoa: Tui là lâu 10086, nam thần đang ở nhà tui, tui thích ăn gì anh thích ăn nấy, mấy bạn hoa lâu trên tấm rửa đi ngủ đi. $\sim(\text{—} \vee \text{—})$]

Ấn gửi đi xong, hoàng tử nhỏ mới thở phào, tắt ứng dụng tin tức. Đoạn ngẩng đầu nhìn các anh trai, thờ dài kiểu ông cụ non, cất giọng u buồn:

“Kim Kim đúng là quá trâu hoa ghẹo nguyệt, đúng là khiến người ta không bót lo được mà, coi bộ em phải tăng cường tu luyện, tranh thủ giúp thân thể sớm khôi phục hơn thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Tình Thân Cũng Quý Giá Lắm Thay

Ngao Liệt lại thuận theo tự nhiên mà nhét một cái donut vào mồm, vừa nhai vừa bảo:

“Ừm, ừm, nên khôi phục sớm sớm chút, tội anh phải diễn với em cả ngày cũng oải chết, anh cảm thấy Thần Đồ đã sớm phát hiện em giả bộ rồi. Nhóc tư, thấy đúng không?”

Ngao Liệt ngẩng đầu hỏi Ngao Phác, Ngao Phác chậm rãi trả lời: “Ngay cả anh còn nhìn ra, còn cần phải hỏi sao.”

Ngao Liệt liếc mắt khinh bỉ, lại quay sang dòm Ngao Phong: “Nhóc năm, em thấy sao?”

Ngao Phong còn chả buồn ngẩng đầu: “Anh tư +1.”

Ngao Liệt vỗ đùi, quát: “Vậy mỗi ngày tội mình còn hao công tốn sức làm quái gì? Rốt cuộc tội mình xem hấn là đồ ngốc, hay hấn xem tội mình là đồ ngốc đây.”

Ngao Phác liếc xéo Ngao Liệt một cái: “Mẫu hậu bảo giả ngu thì mình cứ giả ngu tiếp thôi, bằng không chuyện Tiểu Cửu tính sao đây, với cả, anh đến giả bộ cũng giả bộ không giống...”

Ngao Phong bên cạnh ngẩng đầu nói tiếp: “Anh tư +1.”

Ngao Liệt cau tiết vỗ một phát lên gáy Ngao Phong, hầm hừ nói: “Im ngay, cả đám tội bây tính tạo phản đấy phỏng? Còn biết gì gọi là kính già yêu trẻ không? Trước khi lão nhị trở về, đừng quên anh chính là anh ba của tội bây, thứ hạng lớn nhất.”

Nghe vậy, Tiểu Cửu lập tức hỏi: “Đúng rồi, anh hai với anh sáu về nhân gian rồi à? Từ lúc tỉnh lại em không thấy hai anh đâu hết.”

Các hoàng tử nghe thế thì không hện mà cùng nín thinh, Ngao Phác trừng Ngao Liệt một cái, Ngao Liệt tựa hồ cũng nhận ra mình lỡ mồm, liền ngậm chặt miệng theo bản năng.

Trước đó vài ngày, Tiểu Cửu đã sớm chú ý thấy Ngao Tứ và Ngao Thạch không ở Long cung, mấy lần định hỏi các hoàng huynh, song toàn nghe trả lời kiểu lấy lệ, vì hai người họ bình thường cũng ở nhân gian thường niên nên Tiểu Cửu cũng không để ý lắm, cho rằng họ lại về nhân gian rồi. Nhưng hiện giờ trông thấy vẻ mặt kỳ lạ của các anh, Tiểu Cửu rốt cuộc ý thức được tình huống không đúng lắm.

Cậu gượng tái mặt, lia mắt nhìn các anh một vòng, cuối cùng dừng trên mặt Ngao Liệt, hỏi:

“Anh ba, anh hai với anh sáu đâu? Các anh gạt em chuyện gì đúng không?”

Ngao Liệt đối mắt với Tiểu Cửu, tức khắc chột dạ, ấp úng đáp: “Đâu, đâu có.”

Tiểu Cửu mím môi, bước đến trước mặt Ngao Liệt, vươn bàn tay nhỏ trắng nõn kéo tay áo của Ngao Liệt, trong đôi mắt to dâng lên hơi nước, mũi chau lại đầy tủi thân, nhẹ giọng nói:

“Anh ba, các anh đều không thích em chứ gì? Các anh đều ghét bỏ em biến nhỏ, không có công lực, không coi em là em trai chứ gì?”

Tiểu Cửu hiện tại chỉ mang dáng vẻ bé con chừng bảy tám tuổi, gương mặt trắng trẻo ửng hồng, hàng mi dài đã uơn uớt, đầu khể ngẩng lên, ánh mắt quét qua từng anh trai, trong mắt toát ra vẻ tủi thân, bộ dạng vừa đáng thương vừa khả ái khiến tim người ta muốn tan chảy.

Các hoàng tử nhất thời luống cuống, lập tức lao tới vây quanh, mồm năm miệng mười an ủi Tiểu Cửu.

Ngao Phác: “Tiểu Cửu à, đừng nghĩ lung tung, tội anh thương em nhất mà, sao lại ghét bỏ em được.”

Ngao Phong: “Đúng rồi, Tiểu Cửu, em chính là em, không cần biết em nhỏ hay lớn, em vẫn là bảo vật trấn cung của Long cung ta.”

Ngao Côn: “Tiểu Cửu, đừng khóc, đừng khóc, nhất thiết đừng khóc mà, năm nay lượng mưa của Đông Hải đã vượt mức rồi, nếu lại mưa dầm một mùa nữa, nhân gian lại lên Tiên cung trách cứ mất thôi.”

Ngao Bằng: “Đúng đúng, đừng suy nghĩ bậy bạ, sao tội anh lại ghét bỏ em chứ.”

Tiểu Cửu chùi nước mắt, mắt rung rung nhìn mọi người đối diện, hỏi: “Vậy các anh mau cho em biết đi, anh hai với anh sáu đi đâu?”

Nghe vậy, mọi người nhất tề trầm mặc giây lát, hai mặt nhìn nhau, không ai mở miệng.

Tiểu Cửu thấy thế, nước mắt tuôn ra ồ ạt ngay tắp lự, há miệng khóc ầm lên. Trên mặt biển ngoài Long cung nhất thời giăng đầy mây đen, từng đợt tiếng sấm truyền đến.

Ngao Liệt vội la lên: “Được rồi, Tiểu Cửu, đừng khóc nữa, anh nói là được chứ gì, hai người kia phạm luật trời nên bị Ngọc đế nhốt rồi.”

Tiểu Cửu nghe xong liền im bật, tròn to mắt, kinh ngạc nhìn Ngao Liệt, hỏi:

“Phạm luật trời?”

Ngao Phác thở dài: “Tiểu Cửu, em cũng biết chuyện xảy ra lúc em Độ Kiếp rồi đấy, anh hai với nhóc sáu tấn công Thiên Lôi Điện Mẫu, quấy nhiễu lời trăn. Hành vi này đã phạm vào điều lệ tam giới, nên sau khi họ đưa em về cung không lâu, Ngọc đế liền phái Nhị Lang Thần Quân đến bắt hai người đi, giờ họ đang bị nhốt trong địa lao Nhị Lang Sơn.”

Tiểu Cửu thật không ngờ Ngao Tứ và Ngao Thạch lại bị Ngọc đế cầm tù vì mình, nhất thời kinh ngạc nói không nên lời.

Thấy vậy, Ngao Phác vội vàng tiếp lời: “Trước đó bọn anh không nói với em vì sợ em lo lắng, cũng sợ em sẽ áy náy, định chờ họ quay về mới nói. Em không cần lo chuyện chuyện lão nhị với lão lục, mẫu hậu đã dặn anh cả đi xử lý rồi, họ không việc gì đâu.”

Tiểu Cửu vội hỏi: “Hai anh bị nhốt trong địa lao Nhị Lang Sơn á? Ngọc đế có dụng hình với hai anh không?” Tiểu Cửu lo lắng ra mặt.

Ngao Phong: “Yên tâm đi, Nhị Lang Thần Quân với anh hai chơi chung từ nhỏ đến lớn, con khuyến Hao Thiên của Nhị Lang Thần Quân còn là anh hai mang từ nhân gian về tặng anh ta mà. Chẳng qua phụng chỉ đi cho có thôi, sẽ không làm khó hai người đâu.”

Bấy giờ sắc mặt Tiểu Cửu mới nhẹ nhõm phần nào.

Ngao Phác nói tiếp: “Thời điểm Độ Kiếp của em vốn dĩ cũng hơi trái lẽ thường, người bình thường tiến vào kỳ Độ Kiếp đều phải trải qua một thời gian, chậm thì mấy tháng, lâu thì vài chục năm, chờ khí tức trong cơ thể vững vàng mới có thể đề xuất lời kiếp, mà Thiên Lôi Điện Mẫu lại mở lời trăn ngay trong ngày em lên kỳ Độ Kiếp, hành động của họ cũng không phù hợp điều lệ Thiên cung.”

Ngao Liệt tiếp lời: “Đúng vậy, trăm năm trước, vì một cơn mưa tuyết dưới phạm trần mà Thiên Lôi Điện Mẫu kết oán với mẫu hậu tội mình, trong lòng luôn ôm khúc mắc với Long cung. Trùng hợp sao em lại đột phá vào đúng ngày Phúc tinh gả con gái, Phúc tinh mời các vị tiên gia đến đảo Phúc Lộc ăn tiệc, còn sắp xếp cho họ du lịch một tháng trên đảo Nam Cực dưới trần gian. Thiên Lôi Điện Mẫu cũng nằm trong danh sách khách mời, nếu đi du lịch về mới Độ Kiếp thì pháp lực của em có khả năng đã đạt tới hậu kỳ Độ Kiếp, cộng thêm pháp khí hộ thể, lời trăn căn bản không ảnh hưởng đến một cọng lông tơ của em. Thành ra Thiên Lôi Điện Mẫu mới tranh thủ Độ Kiếp cho em trước khi đi đảo Phúc Lộc, họ cũng ôm ý đồ xấu, muốn thừa dịp công lực em còn thấp, lại chưa về Long cung lấy pháp khí để bắt em ném chút đau khổ, nhưng ai ngờ lại đụng ngay lúc em tẩu hỏa nhập ma, suýt thì toi mạng.”

Lúc này Tiểu Cửu mới vỡ lẽ tại sao lời kiếp của mình tới nhanh dữ vậy, mới đầu cậu còn tưởng là do ăn tiền đàn của Lão Quân nên mới không giống người ta, đi đường ngang ngõ tắt luôn phải trả một cái giá tương đối mà. Hiện tại mới biết, té ra hoàn toàn không phải thế.

Ngao Phác gật đầu: “Mẫu hậu biết vụ này thì giận tím mặt, đã đệ đơn kiện lên Ngọc đế rồi, tố cáo Thiên Lôi Điện Mẫu lấy việc công làm việc tư, lạm dụng chức quyền. Đồng thời kêu anh cả tạm dừng mấy hạng mục nghiên cứu khoa học bên kia, nếu Ngọc đế không cho Long cung chúng ta một lời công bằng, chỉ e hai thứ do anh cả nắm giữ là máy chuyển hoá không gian và phân tái sinh tế bào vốn đã lên kế hoạch tung ra thị trường đợt này sẽ bị trì hoãn. Riêng tiền quảng cáo hai món đó đã tiêu tốn của Thiên cung mấy ngàn vạn nguyên bảo tệ, nếu kéo thêm một tháng, có khi Ngọc đế cũng khóc lườn. Đoán chừng chả bao ngày nữa là anh hai với nhóc sáu được thả ra thôi.”

Bấy giờ trái tim treo lơ lửng của Tiểu Cửu mới dần hạ xuống, cậu thở dài sâu xa, trầm mặc một lúc mới lên tiếng:

“Anh tư ơi, em vô dụng lắm đúng không, làm phiền hà biết bao nhiêu người.”

Ngao Phác sờ đầu Tiểu Cửu, cười bảo: “Tiểu Cửu à, mình là người một nhà mà, anh tin vào ngày em Độ Kiếp, bất luận anh trai nào ở nhân gian cũng sẽ làm giống anh hai với nhóc sáu thôi. Ngược lại, nếu các anh gặp chuyện như vậy, em cũng sẽ lựa chọn tương tự, đúng không?”

Hai mắt hoàng tử nhỏ sáng lên, kiên định gật đầu.

Ngao Phác cười nói tiếp: “Cho nên, đừng nói gì mà phiền hà với không phiền hà, mình là anh em tốt mà.”

Mũi Tiểu Cửu cay cay, từ nhỏ đến giờ cậu vẫn luôn được các anh quan tâm và bao bọc, nhưng giờ khắc này, cậu mới thực sự cảm nhận được sự rung động và cảm động mà tình thân huyết thống mang lại. Đành rằng cơ thể hiện tại chỉ mới tám tuổi, song hoàng tử nhỏ lại cảm thấy bản thân trải qua lúc này mới chính thức trưởng thành.

Tình yêu của Kim Trần, tình yêu của phụ vương mẫu hậu, tình yêu của các anh, tất thảy hợp thành một dòng nước ấm ứn khúc ngưng đọng trong tim cậu. Hoàng tử nhỏ cảm thấy lồng ngực được các loại tình cảm nóng hổi nhồi đầy, giọng cậu có chút nghẹn ngào, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nói một tiếng sâu tận đáy lòng với các anh trai:

“Cám ơn.”

Nhìn đôi mắt ướt sũng mà chân thành của hoàng tử nhỏ, trong lòng các anh trai bỗng dâng trào cảm giác vui mừng xen lẫn chua xót khi em trai nhà mình

sắp trưởng thành, nhất thời mừng mừng tủi tủi.

Thấy mắt Tiểu Cửu lại đỏ lên, Ngao Liệt nhanh chóng mở miệng:

“Nói thiệt nha Tiểu Cửu, anh rất mong người bị nhốt trong Nhị Lang Sơn là mình, cái kiểu ngày nào cũng phải đóng phim như vậy quá khó nhằn, trò này lão nhị rành nhất, chứ để anh làm không ổn xịu nào. Nên là em mau mau tu luyện để khôi phục thân thể đi.”

Nom bộ dạng khổ sở của Ngao Liệt, Tiểu Cửu nhớ đến cảnh ông anh thắng đuột ruột ngựa phải diễn trò cùng mình mấy bữa nay, không khỏi vừa cảm động vừa buồn cười, bèn chạy vào lòng Ngao Liệt, ôm hân thật chặt, sau đó nghiêm túc gật đầu, cười bảo: “Em sẽ cố gắng, vì các anh, vì phụ vương mẫu hậu, vì Kim Kim”

Ngao Liệt nhìn Tiểu Cửu trong lòng, có chút bất mãn: “Cấu trúc câu thì song song, nhưng quan trọng nhất vẫn là về cuối nhi...”

Nom cái bộ tính toán chi li của Ngao Liệt, Tiểu Cửu không nhịn được mà bật cười, Ngao Côn và Ngao Bằng bên cạnh cũng cười theo, Ngao Liệt tựa hồ cũng phát giác bản thân quá so đo, bị đám em trai cười đến đỏ mặt.

Ngao Phác cũng mỉm cười nhìn Tiểu Cửu, Ngao Phong thì móc điện thoại ra chụp lại bản mặt đỏ bừng hiếm thấy của anh ba.

Nhất thời, trong tâm cung dịu dàng vô hạn, ấm áp dạt dào.

...

Ngoài cửa sổ, ba bóng dáng đứng lặng trong bóng đêm, ánh sáng ngọc màu vàng trong tấm cung chiếu rọi khuôn mặt từng người, chính là vợ chồng Long vương và Ngao Túc. Long vương ra chiều mừng rỡ: “Phu nhân, Cửu nhi trưởng thành rồi.”

Long mẫu khẽ vuốt cằm, ngắm lúm đồng tiền của bé út chăm chú, ánh mắt đong đầy dịu dàng.

Long vương nói tiếp: “Mấy ngày nay cũng khó cho tụi nhỏ, phải vất vả gặt Ma tôn kia.”

Long mẫu khẽ nhếch môi: “Bộ mình vẫn tưởng Thần Đồ không hề biết Cửu nhi đã nhớ lại à?”

Long vương sùng sốt: “Chẳng lẽ hần biết tòng rồi?”

Ngó bản mặt ngu ngơ của Long vương bệ hạ, Long mẫu không khỏi lắc đầu, hên là chỉ mỗi tháng ba có đầu óc giống cha nó...

Long mẫu: “Mấy hôm trước Thần Đồ có đến tìm tôi, hần đã sớm nhìn thấu Tiểu Cửu đang giả vờ mất trí nhớ, cũng đoán được là chủ ý của tôi.”

Long vương kinh ngạc: “Vậy, kết quả thế nào? Phu nhân không... đánh hần đó chứ?” Long vương dè dặt hỏi.

Long mẫu trừng đôi mắt đẹp, lạnh lùng nói: “Bộ tôi ngang ngược dữ vậy hả?”

Long vương cười gượng: “Phu nhân khí chất như lan, uyển chuyển tao nhã.”

Long mẫu khẽ hừ lạnh, kể tiếp: “Thần Đồ khẩn cầu tôi chấp nhận chuyện hần và Cửu nhi.”

Long vương vội hỏi: “Phu nhân trả lời sao?”

Long mẫu đáp băng quơ: “Ồ thì đồng ý rồi, chờ Cửu nhi khỏe thì theo hần về nhân gian.”

Long vương nghi hoặc: “... Cừ, cứ vậy đồng ý à?”

Long mẫu: “Không thì làm thế nào? Mấy ngày nay chúng ta đều nhìn rõ tấm lòng hần dành cho Cửu nhi, biết đi đâu tìm được người vợ như vậy chứ?”

Long vương: “V... Vợ...?? Phu nhân xác định là vợ à?”

Long mẫu nhướn mày: “Đương nhiên, hần vì Cửu nhi mà sẵn sàng bỏ cả nội đan, chẳng lẽ còn luyến tiếc danh phận này?”

Long vương lặng lẽ toát mồ hôi lạnh: “Đúng, đúng, danh phận không quan trọng, ai trên ai dưới đề tụi bọn nhỏ làm chủ đi.”

Long mẫu im lặng chốc lát mới nói: “Kỳ thực ngày ấy tôi kêu Cửu nhi giả bộ mất trí nhớ lừa hần cũng do có chút khổ tâm, không muốn đưa đầu tiên dọn khỏi Long cung lại là Tiểu Cửu. Thắng bé từ nhỏ chưa từng chịu khổ, đến nhân gian một chuyến lại gặp kiếp nạn này, suýt nữa mất cả tính mạng...” Giọng Long mẫu có chút nức nở, trong giọng nói mang theo tự trách sâu sắc.

Long vương trầm mặc vờn tay ôm vai Long mẫu an ủi.

Long mẫu lau mắt, tiếp tục nói: “Tôi thực sự không nở... Trước khi xuất cung, Tiểu Cửu vẫn là bé con nửa đêm dậy đi trộm kẹo, sao chớp mắt đã muốn đi theo người ta rồi... Đến nhân gian rồi, ngốc nghếch như nó lỡ bị người ta ăn hiếp thì làm thế nào? Lỡ Thần Đồ kia bội tình bạc nghĩa thì làm thế nào?”

Long vương khẽ thở dài, thấp giọng bảo: “Phu nhân à, Cửu nhi lớn rồi, mình cũng thấy đấy, tuy tâm tính thằng bé còn hơi non nớt, nhưng nó đã dần dần có ý thức trách nhiệm và biết đảm đương rồi, mình đừng đối xử với Cửu nhi như con gái nữa. Tuy phải lòng một người đàn ông, nhưng bản thân nó cũng là đàn ông, hoàng tử Đại long tộc ta sẽ không yếu ớt, phải tin tưởng con chúng ta chứ.”

Long mẫu dựa đầu lên vai Long vương, khẽ gật đầu.

Hồi lâu sau, cảm xúc của Long mẫu từ từ ổn định hơn, bà ngẩng đầu hỏi Ngao Túc đứng bên cạnh:

“Chuyện thằng hai với thằng sáu sao rồi con? Phía Ngọc đế có tin tức gì không?”

Ngao Túc đáp: “Hôm qua Ngọc đế phái Thái Thượng Lão Quân đến, hy vọng chúng ta và Thiên Lôi đều nhân nhượng một bước, Thiên Lôi lấy việc công làm việc tư là thật, mà thằng hai với thằng sáu cũng xúc phạm thiên quy. Ngọc đế truyền chỉ, bảo sẽ trừng phạt Thiên Lôi Điện Mẫu thích đáng, ngoại trừ giáng hai cấp và buộc xin lỗi công khai, còn phải bồi thường kinh tế nhất định cho Long cung. Song để chặn miệng người khác, thằng hai với thằng sáu vẫn phải ở Nhị Lang Sơn nghỉ ngơi một thời gian.”

Long mẫu hỏi: “Con trả lời thế nào?”

Ngao Túc đẩy mắt kính: “Con bảo với Lão Quân rằng ngày thằng hai và thằng sáu về Long cung cũng là ngày máy chuyển hoán không gian và phân tái sinh được tung ra thị trường.”

Long mẫu gật đầu hài lòng: “Thằng hai với thằng sáu ở nhân gian quanh năm, gọi mà tụi nó còn chẳng thèm về, nhân cơ hội này trừng phạt hai đứa một tí cũng tốt.”

Ngao Túc gật đầu.

Long mẫu lại quay về nhìn đàn con đang nô đùa trong phòng một lát, ánh mắt lộ vẻ từ ái, mặt mang ý cười, nhưng khi nhìn đến Tiểu Cửu, tia không nở trong mắt lại chẳng cách nào xua tan được.

Long vương khẽ vỗ vai Long mẫu, nghiêm mặt nói: “Phu nhân, về tâm cung thôi.”

Long mẫu lưu luyến bảo: “Còn sớm mà.”

Long vương lắc đầu: “Không sớm nữa, tối nay có chính sự phải làm, mau về thôi.”

Long mẫu nghe vậy, cất giọng khó hiểu: “Chuyện gì? Sao tôi không biết?”

Long vương: “Nếu phu nhân không nở để Tiểu Cửu rời cung đến thế, chúng ta sinh thêm vài khuê nữ là được rồi.”

Long mẫu: ...

Long vương nói tiếp: “Chính sách kế hoạch hóa gia đình của Long cung còn đang trong quá trình soạn thảo mà, dự là hai năm nữa mới chính thức thi hành, trong thời gian đó có thể đẻ thêm hai ba đứa là ít, phu nhân, tôi được mà.”

Long mẫu đỏ mặt, đập một phát lên ngực Long vương, quay lưng bỏ đi, vừa đi vừa giận dữ bảo:

“Ông được thì ông đi mà đẻ.”

Long vương thấy thế, lập tức sai bước đuổi theo, vừa đi vừa gọi:

“Phu nhân, mình được, là mình được.”

“Không đúng, là mình được, tôi cũng được...”

Ngao Túc chỉnh lại vạt áo, làm bộ không nghe thấy gì sất, đưa mắt nhìn đàn em trong phòng, ánh mắt lạnh lùng cũng thoáng hiện chút âm áp.

Cùng lúc ấy, tại Nhị Lang Sơn, khuyển Hao Thiên áu một tiếng quái gở, gào thét lao ra khỏi phòng, xông thẳng vào lòng Nhị Lang Thần Quân, cái đầu bự chẳng không ngừng dụi lên ngực hắn. Nhị Lang Thần Quân tập trung dòm kỹ, phát hiện lông trên trán khuyển cung đã bị cạo sạch láng, khuyển Hao Thiên uy vũ khí phách thoáng cái biến thành tạo hình Địa Trung Hải, tui thân lặn lộn khắp mặt đất.

“Ngao Tứ!”

Khuôn mặt đẹp trai của Nhị Lang Thần Quân hiện rõ vẻ tức giận, hần hét ầm lên, chạy vội vào phòng. Giờ Nhị Lang Thần Quân có hoi cũng chẳng kịp, lúc trước thà rằng kháng chỉ bất tuân cũng không nên chúc xúi quẩy vào người mới phải. Từ khi Ngao Tứ đến Nhị Lang Sơn, khuyển Hao Thiên đáng thương chả có lấy một ngày yên lành.

Nhị Lang Thần Quân đẩy cửa, thấy một đồng bình rượu rơi rụng khắp phòng thì càng điên tiết, rượu ngon mình cất chứa bao năm đã bị Ngao Tứ nốc gần hết.

“Ngao Tứ, cậu đừng có mà quá đáng.”

Nhị hoàng tử lười biếng dựa vào ghế quý phi, cất giọng say lơ đãng: “Có giỏi thì đuổi tôi đi.”

Dòm bộ dạng nồng nặc mùi rượu của người trước mắt, Nhị Lang Thần Quân nghiêng răng bảo: “Ăn uống thì tùy thích, nhưng từ nay không được hành hạ Thiên Bảo nữa.”

Ngao Tứ nắc một cái: “Trong phòng nóng quá, tôi giúp nó mát mẻ thôi mà...”

Nhìn Ngao Tứ như vậy, Nhị Lang Thần Quân giận đến nửa ngày nói không nên lời, ghen hờn lâu mới lên tiếng: “Cậu chờ đó, tôi đây lập tức tấu xin Ngọc đế tống cậu đi nhanh nhanh.” Đoạn, hẩn quăng cửa cái sầm, hằm hằm quay người bỏ đi.

Ngao Tứ cầm bình rượu kê bên lên, uống một hớp, sau đó nằm thành hình chữ đại (大) trên giường, nhìn cửa phòng khép chặt, lằm bằm bắt mồm: “Bộ cậu nuôi nó như con thiết đó hả, đòi tạo hình khác còn chả đẹp hết nấc à, không phải chỉ có mấy nhúm lông thôi sao... Còn nguyên dưới đất đây nè, nhỏ mọn quá đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Không Phải Tiểu Tam Hồ Ly Tinh

Cuộc sống cứ thế trôi qua, Thần Đồ vẫn mỗi ngày đến Long cung công tác đúng giờ, Tiểu Cửu vẫn mỗi ngày giả ngu ăn donut, các hoàng tử Long cung vẫn lơ đãng làm NPC di động.

Điểm khác duy nhất chính là, đêm nào Tiểu Cửu cũng không ngủ mà tranh thủ tu luyện, thích ứng với nội đan mới trong cơ thể. Nội đan của Thần Đồ mạnh hơn viên nội đan cũ của cậu nhiều, lại mang thuộc tính tương sinh với thể chất, thành ra đan điền của Tiểu Cửu cứ như miếng bọt biển hấp thu năng lượng từ nội đan mới, kinh mạch trong cơ thể được chữa trị cực nhanh, thân thể cũng khôi phục và trưởng thành bằng tốc độ mắt thường có thể thấy.

Một tháng sau, khi Thần Đồ thu thập thêm một tháng chuyên cần tại Long cung, thân thể hoàng tử nhỏ cũng từ bé con đáng yêu sáu bảy tuổi lớn lên thành thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi.

Tiểu Cửu phiên bản thiếu niên vẫn ngày ngày ngồi trong lòng Thần Đồ gặm donut, ánh mắt Thần Đồ nhìn người trong lòng cũng càng thêm sâu thẳm. Trên người thiếu niên bận đồ ngủ màu trắng rộng thùng thình, mái tóc đen đã dài qua vai và xoắn tung bên tai, càng tôn lên vành tai trắng nõn tinh tế, đường nét khuôn mặt cũng thanh tú đẹp đẽ hơn. Hoàng tử nhỏ tựa lên ngực Thần Đồ, phồng má nhai donut, hàu kết đã loáng thoáng lộ rõ cũng lên xuống theo động tác nuốt, cổ áo ngủ hé mở để lộ xương quai xanh quyến rũ xinh đẹp.

Thần Đồ ngắm sùm mặt của Tiểu Cửu không rời mắt, hàu kết cũng khẽ nhúc nhích...

Một tháng qua, các hoàng tử Long cung dần dà hao mòn gần hết nhiệt tình ban đầu, sau khi chịu đủ những ngày làm diễn viên quần chúng miễn phí, từng người cũng lần lượt đi làm chuyện của mình.

Hôm nay, Ngao Phác – người cuối cùng rời đi – cười xoa đầu Tiểu Cửu, ghé tai cậu thì thầm:

“Nghe nói Thần Đồ lên đi gặp mẫu hậu từ lâu rồi, mẫu hậu cũng ngầm đồng ý, tầng cửa sổ này sắp đâm thủng được rồi.”

Hoàng tử nhỏ ngớ ra, kinh ngạc ngẩng lên dòm Ngao Phác, Ngao Phác cười gật đầu, nhìn Thần Đồ bằng ánh mắt sâu xa, xong đứng dậy rời đi.

Cửa phòng khép lại, thế giới hai người của Thần Đồ và Tiểu Cửu rốt cuộc đến...

Nghe Ngao Phác nói xong, thân mình Tiểu Cửu đột nhiên cứng lại, anh tư có ý gì? Tức là có thể thăng thần với Kim Kim rồi ư?

...

Hạnh phúc tới quá đột ngột, hoàng tử nhỏ vẫn chưa kiến thiết tâm lý xong, cảm thấy chưa thích nghi được.

Cậu ngẩng đầu nhìn Kim Trăn, há miệng, muốn nói gì đó lại chẳng cách nào nghĩ ra câu mở đầu thích hợp, đành khẽ hé miệng tròn mắt.

Kim Trăn thấy Tiểu Cửu như vậy liền hỏi:

“Sao thế?”

Hoàng tử nhỏ nghẹn thoáng chốc, cuối cùng vẫn không chuẩn bị xong, buộc phải dời tầm mắt lên hộp donut trên bàn, nói: “Em... Em ăn cái nữa nha?”

Kim Trần mỉm cười, cầm một cái đưa cho Tiểu Cửu, bảo:

“Tiểu Cửu, về Ma giới với anh đi, ở Ma giới đã mở hơn mười tiệm bánh ngọt M Ký rồi, xuất cung là mua được liền, tiện lắm.”

Tiểu Cửu chớp mắt mấy cái, cúi đầu, không hé răng.

Nhìn dáng vẻ của Tiểu Cửu, Kim Trần khẽ thở dài, giờ tay xoa đầu Tiểu Cửu, ghé tai cậu nói nhỏ:

“Tiểu Cửu, em còn định giả bộ tới khi nào, cứ vậy trông vất vả quá.”

Nghe thế, Tiểu Cửu lập tức bị nghẹn donut, ho sù sụ vài cái, mặt đỏ kè. Kim Trần bắt đắc dĩ, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, mãi sau hoàng tử nhỏ bị nghẹn muốn chảy nước mắt mới thờ ơ trở lại.

Cậu phun bánh trong miệng ra, ngược mắt nhìn Kim Trần, thấy ánh mắt nóng cháy của hắn, hoàng tử nhỏ rút cuộc biết tầng cửa sổ kỳ thực đã sớm bị đốt bỏ, mấy ngày nay chỉ có bản thân mình tự diễn tự high.

Nhất thời, vui sướng, chua xót, ngọt ngào, tủi thân... Tất thảy cảm xúc trào dâng trong lòng hoàng tử nhỏ, cậu ngẩng đầu nhìn Kim Trần thật lâu, miệng bữu ra, bất ngờ khóc òa lên.

Vừa khóc vừa quay người lại, dằng chân ngồi trên đùi Kim Trần, vờn tay tay ôm cổ hắn, chùi hết tất tật nước mắt nước mũi nước miếng lên áo hắn.

Kim Trần lại không nói gì, chỉ dang tay ôm chặt Tiểu Cửu vào lòng, lồng ngực cả hai dán sát vào nhau, cảm thụ tiếng tim đập của nhau...

Hoàng tử nhỏ tựa đứa trẻ chịu uất ức rốt cuộc tìm được chỗ xả, bèn chuyển hóa cảm xúc nhiều ngày nay thành nước mắt trút xuống.

—— Hoàn toàn phớt lờ cơn mưa tầm tã rơi không đúng lúc bên ngoài Long cung.

Kim Trần ôm cậu thật chặt, dùng một tay vỗ về lưng cậu một cách dịu dàng, trấn an người trong lòng.

Sau nửa canh giờ, khi mực nước biển Đông Hải sắp vượt mức báo động, mưa to cuối cùng cũng tạnh.

Hoàng tử nhỏ chùi mắt, ngửa lên nhìn Kim Trần, mắt hồng hồng, mặt lại ra chiều hung dữ như bé thỏ đang phẫn nộ. Cậu thò một ngón tay nhắc cằm Kim Trần lên, cất giọng lạnh te:

“Anh thành thật khai báo đi, anh với Hậu Khanh rốt cuộc là quan hệ gì hả?!”

Kim Trần khẽ cong môi, vuốt mái tóc xù lên của Tiểu Cửu, trả lời:

“Không ngờ câu đầu tiên em nói với anh lại là câu này? Đáng lẽ phải là một nụ hôn nhiệt tình như lửa cộng thêm ‘em rất nhớ anh’ này kia chứ?”

Tiểu Cửu vội hôn cái chóc lên má Kim Trần rồi nói: “Em rất nhớ anh.”

Sau đó lại biến thành bé thỏ phẫn nộ, nói tiếp: “Giờ thì khai mau.”

Kim Trần nhìn dáng vẻ đáng yêu của cậu, ý cười trên môi càng đậm hơn: “Chưa đủ thành ý.”

Dứt lời, chẳng đợi bé thỏ phát hỏa, hắn đã kéo Tiểu Cửu lại gần, hôn lên môi cậu.

Nhưng nhớ và ái dục mấy tháng qua đều hòa tan trong nụ hôn này, hai người cảm nhận hương vị và độ ấm quen thuộc của nhau, như đói như khát, như keo như sơn, như lửa bỏng dầu sôi, như cá gặp nước, như lang như hổ...

Lâu thật lâu sau, Kim Trần mới lưu luyến buông lỏng người trong lòng, hài lòng nhéo nhéo má Tiểu Cửu, bảo:

“Khá lắm, sức thờ ơ cao không ít đâu.”

Giờ phút này, Tiểu Cửu đã bị hôn thành bé thỏ tay nhũn chân nhũn eo cũng nhũn nót. Cậu nằm sấp lên ngực Kim Trần, tóc trên đầu cũng rũ xuống hết, song vẫn không quên phẫn nộ, liền nghiêng răng cạp vai hắn, thờ hỏn hỏn bảo:

“Cấm nói sang chuyện khác, khai mau, bằng không ném anh vô bồn tắm thiệt đó.”

Kim Trần ôm lấy Tiểu Cửu, để cậu thoải mái tựa vào ngực mình, xong mới lên tiếng:

“Thì là anh em, bạn bè.”

Nghe vậy, Tiểu Cửu ngẩng đầu, phồng má hỏi: “Nhảm nhí, scandal của hai người đến anh tư còn biết. Cái gì mà đệ nhất mỹ nhân thượng cổ, rồi thì đứng trước vách núi trăm trượng thề rằng đời này chỉ yêu một người, rồi thì vì em yêu từ bỏ cuộc sống Ma tôn, luân hồi muôn kiếp chỉ để tìm kiếm tung tích người ấy, ôi chao truyền thuyết ái tình mới thế mỹ làm sao... Hừ!”

Kim Trăn nhìn hoàng tử nhỏ ăn giấm lung tung, cười lắc đầu: “Tiểu Cửu, điệu bộ ghen tuông của em đáng yêu lắm.”

Tiểu Cửu bực bội nói: “Cảm ơn khách lệ, nhưng dù có khen em đáng yêu thì anh vẫn phải trả lời em scandal rốt cuộc có thiệt hay không? Hậu Khanh chỉ yêu một mình anh, anh tìm hấn mấy ngàn năm.”

Kim Trăn thu hồi nụ cười trên mặt, tỏ ra nghiêm túc hơn, suy tư một lúc rồi đáp: “Dựa theo cách nói của em thì đúng là không giả.”

Hoàng tử nhỏ nghe vậy, lông rồng thoát cái xù lên lần hai, trợn trừng mắt, ra chiều không tin nổi, nước mắt lại ầng ậng muốn chảy ra, tủi thân nói:

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ em đúng là tiểu tam hồ ly tinh? Cái đồ tra ma trêu hoa ghẹo nguyệt nhà anh. Nếu đã yêu đương kinh thiên động địa kiếp trước kiếp này với hấn, vì quái gì còn muốn đi dụ dỗ em?”

Kim Trăn nhìn dáng vẻ bị tổn thương của hoàng tử nhỏ, có chút không đành lòng, song nghe câu cuối của Tiểu Cửu vẫn nhịn không được phải ho khê, sửa lại cho đúng: “Khụ khụ, là em dụ dỗ anh trước mà...”

Hoàng tử nhỏ tức tối, đáp đến là đúng lý hợp tình: “Vậy sao anh còn tiếp nhận dụ dỗ của em?!”

Kim Trăn: ...

Hoàng tử nhỏ tiếp tục thương tâm muốn chết: “Em đây độc thân, dụ dỗ vô tội, còn anh có sao không nói mình đã sớm có chủ, đừng tưởng anh là song hạch thì trong lòng có thể dung một lúc hai người.”

Kim Trăn: ...

Hoàng tử nhỏ tiếp tục lên án: “Giờ anh cho em một viên nội đan rồi, viên còn lại có phải biến thành của Hậu Khanh rồi không, vậy anh còn đến quyến rũ em làm chi? Em đây đường đường là hoàng tử Long tộc, sợ gì không tìm được vợ, còn khuya mới làm tiểu tam hồ ly tinh.”

Thấy Tiểu Cửu càng nói càng quá trớn, Kim Trăn rốt cuộc nhịn hết nổi, cúi đầu hôn cậu lần nữa, bịt cái mồm đang lái nhái kia.

Lần này kéo dài hơn, hoàng tử nhỏ với sức thờ đã đề cao lại cảm thấy phổi thiếu dưỡng khí. Thấy tóc Tiểu Cửu nằm rạp xuống lần thứ hai, Kim Trăn mới buông cậu ra.

Hoàng tử nhỏ vừa mệt vừa tức, trừng Kim Trăn, hỏi: “Đây xem như nụ hôn biệt ly hử? Muốn em hát một đoạn cho anh nghe không?”

Kim Trăn dờ khóc dờ cười, cóc nhẹ lên đầu Tiểu Cửu, bảo:

“Còn suy đoán linh tinh nữa thì không đơn giản chỉ là hôn thôi đâu, trực tiếp làm đến khi em ngất xỉu luôn đấy.”

Mắt Tiểu Cửu sáng rực lên, hai ngọn lửa khát khao lóe sáng, nhưng vẫn nhìn Kim Trăn đầy khó hiểu.

Kim Trăn cất giọng nghiêm túc: “Đúng là Hậu Khanh từng nói chỉ yêu một mình anh, nhưng điều này không có nghĩa anh cũng yêu cậu ta, cũng không có nghĩa bọn anh từng nhập nhằng gì với nhau. Anh nhập nhằng gian lận luân hồi muôn kiếp để tìm kiếm cậu ta cũng không sai, nhưng không có nghĩa làm thế vì yêu.”

Nghe xong, hai ngọn lửa của Tiểu Cửu bùng cháy hừng hực, cười rạng rỡ mà rằng: “Em biết ngay là đồn bậy mà, nhất định có nội tình đúng không, Kim Kim, mau kể là chuyện gì đi, em luôn tin tưởng anh.”

Kim Trăn: ...

Nước mắt ràn rụa ban nãy là ảo giác chẳng, cải tạo thân thể xong thì diễn xuất cũng được luyện lại hử...

Kim Trăn khẽ nhướn mày, chậm rãi lên tiếng: “Bắt quá chỉ là câu chuyện về tra ma ngoại tình dụ dỗ tiểu tam hồ ly tinh rồi bị người ta biến thành bọt biển, xong ném vô bồn tắm thôi mà, có gì hay mà kể.”

Tiểu Cửu cười đến mặt mày cong cong, ôm lấy cổ Kim Trăn, cọ xát như làm nũng:

“Kim Kim, đừng hẹp hòi vậy mà, bớt một viên nội đan mà lòng dạ cũng nhỏ đi là sao. Không cần biết chân tướng sự việc thế nào, anh tạo scandal rồi khiến em lo lắng vẫn là anh sai đúng không, em đã bỏ qua hiềm khích cũ mà cho anh cơ hội giải thích, anh được hỏi còn khoe mẽ, thiếu đạo đức quá đi.”

Kim Trăn phát ra tiếng “hum” bằng mũi, nói: “Tạ hoàng tử điện hạ ban cho cơ hội.”

Tiểu Cửu cười hi hi: “Không cần tạ, mau nói em biết đi.”

Thấy Kim Trăn vẫn làm bộ nhìn trời bắt vi sở động, hoàng tử nhỏ sốt ruột, bèn cười lên đuổi Kim Trăn, túm lấy áo hấn:

“Anh giỏi quá, nói đi mà!”

“Come on, baby!”

“Cố lên cưng!”

...

Kim Trăn: ...

Lời thoại này sao thấy quen quen?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 102: Ân Oán Tình Cừ Cú Từ Từ Mà Kể

Mười mấy phút sau, Ma tôn đại nhân rốt cuộc không chống cự nổi sắc dụ của người trong lòng, tước vũ khí đầu hàng. Hắn ôm Tiểu Cừu, kể cho cậu nghe chuyện xưa của mình và Hậu Khanh.

Ánh mắt Thần Đồ trở nên sâu thẳm, nét mặt nghiêm túc hơn nhiều, cứ thế chìm dần vào hồi ức xa xăm.

“Thời thượng cổ, anh và Úc Lữ gặp Xi Vưu sớm nhất, Xi Vưu có tài lãnh đạo bẩm sinh, tính tình ôn trọng, hào sảng lại giàu nghĩa khí, nên từ đó hai anh em cũng đi theo Xi Vưu. Hồi ấy anh chỉ biết Xi Vưu tràn đầy hùng tâm tráng chí, mà bản thân anh ta cũng có năng lực thực hiện lý tưởng của mình, năm đó anh và Úc Lữ cũng trẻ tuổi khí thịnh, luôn hy vọng đạt được thành tựu gì đó, vì vậy bọn anh kết bái anh em với Xi Vưu. Những người khác lục tục nhập đội với bọn anh, đầu tiên là Cộng Công và Khoa Phụ, rồi lại kết bạn với Phi Liêm và Bình Ế trong một cuộc chiến bộ lạc, Hình Thiên thì sau khi ác chiến với Xi Vưu một trận, cả hai tán thưởng nhau, hận gặp nhau quá trễ, không đánh nhau không quen biết, sau nữa Ngân Linh Tử cũng gia nhập cùng bọn anh. Bây giờ, Xi Vưu đã lập nên bộ lạc của mình, thế lực ngày càng lớn mạnh, ngang ngửa với bộ lạc của Hoàng đế. Bề ngoài hai người cũng không xung đột, nhưng mạch nước ngầm bên dưới lại bắt đầu lưu động, cả Xi Vưu lẫn Hoàng đế đều muốn diệt đối phương, thống nhất thiên hạ. Khi ấy, dưới trướng Xi Vưu có tám anh em bọn anh, mà phe Hoàng đế cũng có vài nhân tài thực lực mạnh như Tử Vi, Câu Trăn, Địa Tăng, Hậu Thổ.”

Nói tới đây, Kim Trăn tạm dừng, khẽ thở dài rồi kể tiếp:

“Hậu Khanh chính là em trai của Hậu Thổ.”

Nghe vậy, hoàng tử nhỏ ngạc nhiên tròn tròn mắt, hỏi: “Vậy sao hắn lại thành thập đại Ma thần? Gia nhập phe Xi Vưu?”

Kim Trăn: “Tuy hai phe Xi Vưu và Hoàng đế đều muốn thôn tóm lẫn nhau, song hai người cũng biết thời cơ đại chiến vẫn chưa đến, do vậy, bề ngoài hai bộ lạc vẫn chung sống hòa bình, cũng thường xuyên giao lưu qua lại. Có lần bộ lạc của Hoàng đế được mùa, tổ chức tiệc rượu, mời Xi Vưu tham gia, Xi Vưu bèn dẫn anh, Khoa Phụ và Phi Liêm cùng đi dự tiệc. Vốn dĩ chỉ là bữa tiệc bình thường, không ngờ giữa chừng lại xảy ra tình huống ngoài ý muốn, một tướng lĩnh dưới trướng Hoàng đế say rượu sinh sự, hất đồ chậu than, chậu than đổ nghiêng đúng ngay vị trí Hậu Khanh đang ngồi, khi đó Hậu Khanh vẫn là một thiếu niên nên chưa lớn lắm nên sợ tới mức ngồi im không động đậy nổi. Cảnh tượng hết sức hỗn loạn, đám người Hậu Thổ đã đến chỗ tướng lĩnh say rượu kia, xung quanh Hậu Khanh không còn ai. Khi chậu than sắp nện trúng người cậu ta, anh nhìn thấy nên tiện tay ném ly rượu trong tay qua, hất văng chậu than. Anh chẳng biết thiếu niên nọ là ai, cũng không đặt chuyện này trong lòng, nhưng Hậu Khanh lại nhớ kỹ anh. Về sau Hậu Khanh không xuất hiện nữa, mãi đến một năm sau, Hậu Khanh thành niên, Hoàng đế tổ chức một lễ trưởng thành long trọng cho cậu ta. Trong buổi lễ, Hậu Khanh làm tắt cả những người có mặt kinh diễm, từ đó về sau, danh hiệu đệ nhất mỹ nhân thượng cổ cũng lan xa. Tuy Hậu Khanh là nam nhi, nhưng số lượng nam giới chung tình với cậu ta không hề kém nữ giới. Chắc do bị người đến cầu hôn làm phiền, có lần Hậu Khanh đứng trước vách núi cao trăm trượng tuyên bố trái tim đã sớm có chủ rồi, thề rằng đời này chỉ yêu một người.”

Tiểu Cừu nhướng mày, liếc xéo Kim Trăn một cái. Kim Trăn âu yếm nheo nheo mũi cậu, nói tiếp:

“Mới đầu thế nhân cũng không biết người Hậu Khanh nói là ai, hồi ấy Ngân Linh và Bình Ế còn từng bàn tán về chuyện này mà. Mãi tới một ngày của mấy tháng sau, Hậu Khanh một mình đến bái kiến Xi Vưu, đề xuất nguyện vọng gia nhập với bọn anh, trở thành một Ma thần. Xi Vưu biết Hậu Khanh là em trai của Hậu Thổ, trong lòng dĩ nhiên ôm hoài nghi, nhưng mặt ngoài cũng không cự tuyệt thẳng thừng, mà tạm thời giữ cậu ta lại, đồng thời phái người lên vào bộ lạc Hoàng đế tìm hiểu chuyện về Hậu Khanh. Không ngờ thám tử lại hồi báo rằng, từ ngày thế như thế trước vách núi trăm trượng, Hậu Khanh đã bị Hậu Thổ nhốt vào thủy lao suốt mấy tháng trời, đồng thời phe Hoàng đế cũng chính thức công bố cáo thị, chiêu cáo với toàn bộ lạc là đã trục xuất Hậu Khanh. Xi Vưu rất kinh ngạc, song vẫn nghi ngờ đây là cạm bẫy do Hoàng đế giăng ra, thế nên anh ta tìm tới Hậu Khanh, trực tiếp hỏi rõ nguyên nhân. Hậu Khanh cũng thẳng thắn, nói mình đã bị đuổi khỏi gia tộc, dù thẹn với công ơn dưỡng dục và đào tạo của Hoàng đế và Hậu Thổ, nhưng cậu ta không hề hối hận quyết định của mình. Hậu Khanh kể cho Xi Vưu nghe chuyện anh cứu mạng cậu ta trong tiệc rượu, còn bảo đã nhất kiến chung tình với anh từ đó...”

Lông mày Tiểu Cừu sắp nhíu đến tận nếp tóc tới nơi, hai đường nhìn bắn thẳng vào mặt Kim Trăn. Kim Trăn cất giọng vừa vô tội vừa bất đắc dĩ:

“Nếu không phải cậu ta nhắc lại, anh đã sớm quên chuyện đó rồi, lúc ấy anh mới biết hóa ra thiếu niên ngồi dưới chậu than chính là Hậu Khanh. Vậy nên tại Ngân Linh cũng biết vụ này, thỉnh thoảng sẽ lôi chuyện giữa anh và Hậu Khanh ra trêu ghẹo. Hậu Khanh ở bộ lạc một năm, Xi Vu cũng giảm dần cảnh giác với cậu ta. Và trong một lần chinh chiến khuếch trương thế lực, Hậu Khanh bị trọng thương suýt mất mạng vì cứu Khoa Phụ, qua lần đó, các anh em vốn ôm địch ý với Hậu Khanh đều thay đổi thái độ, nhất là Khoa Phụ, hòa hợp với Hậu Khanh hơn rất nhiều. Cũng từ lần ấy, bọn anh mới khẳng định Hậu Khanh không phải mật thám của Hoàng đế, bộ lạc Xi Vu chính thức có thập đại Ma thần. Quảng ngày sau đó cũng là thời gian bọn anh vui vẻ nhất, mọi người cùng nhau nâng cốc nói cười, cùng chinh chiến sa trường. Theo sự lớn mạnh của bộ lạc Xi Vu, tình cảm của mười người bọn anh cũng càng bền chặt hơn. Lúc Hậu Khanh thắng thần thổ lộ với anh, anh cũng từ chối ý tốt của cậu ta, Hậu Khanh lại chẳng hề tỏ ra thương tâm hay khổ sở, chỉ cười bảo thôi thì làm anh em tốt đi. Vậy nên anh cũng không nghĩ nhiều, sau mới biết Hậu Khanh chưa hề từ bỏ ý nghĩ ấy, chỉ giấu kín tâm tư trong lòng thôi.”

Về mặt Kim Trần trở nên nghiêm trọng hơn: “Năm năm sau, mâu thuẫn giữa bộ lạc Hoàng đế và bọn anh rớt cuộc bùng phát, cuộc chiến áp ù từ lâu cuối cùng cũng khai màn, thế lực song phương ngang nhau, mấy chiến dịch sau đó đều là nửa thắng nửa bại. Khi ấy, mắt thấy mùa đông sắp tới, nếu không tranh thủ kết thúc chiến tranh trước khi băng tuyết bao trùm núi non, tình hình lương thảo và nhiều thứ khác của bộ lạc sẽ không lạc quan, phe Hoàng đế cũng thế. Do vậy, Xi Vu lên kế hoạch đánh một trận cuối cùng quyết định thắng bại. Hoàng đế gửi chiến thiệp, địa điểm đặt tại Trác Lộc. Xi Vu ứng chiến, phái người thăm dò địa hình phụ cận Trác Lộc thật kỹ, mơ hồ đoán được Hoàng đế có khả năng sẽ mai phục xung quanh, bèn quyết định tương kế tựu kế, phái Khoa Phụ và Cộng Công suốt đêm đi thả thông một cửa khẩu phía sau Trác Lộc, sai Hình Thiên dẫn dắt một đội quân tinh anh lên vào từ cửa đó, chọc thẳng vào bộ lạc Hoàng đế từ sau lưng. Anh, Phi Liêm và Khoa Phụ, từng người chịu trách nhiệm dẫn đội đến mấy chỗ mà Hoàng đế có khả năng thiết hạ phục binh để phòng ngừa đánh lên. Những người khác thì theo Xi Vu cùng đi Trác Lộc nghênh chiến trực diện. Nhân số của phe Hoàng đế đông gấp vài lần bọn anh, nếu đối kháng trực tiếp, tỷ lệ thắng của bọn anh rất thấp, thành thử đội quân của Hình Thiên chính là mấu chốt thắng bại của toàn bộ chiến dịch. Hình Thiên vốn có biệt danh là Chiến thần, mạnh mẽ vô địch, chưa từng thất bại, nên bọn anh vô cùng tự tin trước chiến dịch này, cảm thấy đã nắm chắc phần thắng.”

Trên mặt Kim Trần hiện lên tia âm đạm: “Nhưng chẳng ai ngờ Hình Thiên lại chết tại cửa khẩu ấy, Khoa Phụ và Cộng Công mới thả thông quan ải đêm hôm trước, trên bản đồ cũng chưa có ghi chép, song Hoàng đế lại dự liệu như thần mà bố trí trọng binh tại đó. Toàn quân của Hình Thiên bị diệt, bản thân cậu ấy thì lấy một chặn vạn, giết sạch mười vạn đại quân của bộ lạc Hoàng đế, không cho kẻ nào sống sót trở lại chiến trường Trác Lộc, mà cuối cùng cũng đầu thân mỗi nơi, chết trận tại cửa khẩu.”

Tiểu Cửu nghe vậy, nét mặt cũng nặng nề theo. Qua lời kể của Kim Trần, cậu cũng cảm nhận được tình cảnh bi thảm trên chiến trường khi ấy, bèn vươn tay sờ mặt hắc, hỏi: Nguồn:

“Con ác mộng ban đêm mấy năm nay của anh chính là hình ảnh trên chiến trường sao?”

Kim Trần gật đầu, thấy ánh mắt đau lòng của Tiểu Cửu thì mỉm cười, trái lại còn an ủi cậu:

“Đã qua mấy ngàn năm rồi, giờ nhớ lại việc này, trong lòng không còn cảm xúc kịch liệt như năm xưa nữa.”

Hai mắt Tiểu Cửu sáng lấp lánh, cậu gật gù đầu, tiếp tục nghe Kim Trần kể chuyện.

“Tin tức Hình Thiên hy sinh truyền đến chiến trường, bọn anh đều kinh hãi và phẫn nộ, Ngân Linh trực tiếp lên vào phe Hoàng đế như phát điên, suýt nữa bị bắt, cuối cùng tự bạo một viên nội đan, làm trọng thương Câu Trần và Địa Tàng. Cuộc chiến kéo dài bảy ngày bảy đêm, kết quả bọn anh số ít không địch nổi số đông, Cộng Công Khoa Phụ tử trận sa trường, Phi Liêm Bình Ế trọng thương. Ngay lúc Tử Vi muốn hủy nội đan của hai người, Hậu Khanh liền dốc toàn lực mở cánh cửa kết giới không gian, bắn Phi Liêm và Bình Ế vào đó, để hai người họ rời khỏi chiến trường Trác Lộc, bảo vệ tính mạng. Đồng thời, Hậu Thổ cũng liên hợp mấy người khác, mở ra phong ấn ngũ hành nhằm cưỡng chế phong ấn Hậu Khanh. Trong quá trình phong ấn, thiên tượng dị biến, trời đổ tuyết tựa lông ngỗng, Hậu Khanh suy yếu phun ra máu tươi. Lúc bị nhốt trong trận ngũ hành, Hậu Khanh quay lại nhìn anh từ rất xa, hé miệng nhả nhũ anh ba chữ: tôi chờ cậu. Cũng chính tại thời khắc đó, anh mới phát hiện từ đầu chí cuối Hậu Khanh chưa bao giờ từ bỏ ý định với anh. Chứng kiến các anh em người chết kẻ bị thương, Xi Vu nổi giận, chém liên tục vài tên đại tướng của Hoàng đế, nhưng cuối cùng không đánh lại nhân số đông đảo của đối phương, bị vạn tiễn xuyên tim, chết ngay trước mắt anh. Trước khi chết, thân thể Xi Vu sừng sững không ngã, câu sau cùng Xi Vu nói với anh là: đừng chết, bảo vệ các anh em còn lại. Anh cắn răng đồng ý với Xi Vu, khi đó chỉ còn lại anh, Úc Lũy và Ngân Linh bị thương nặng. Thấy Xi Vu đã chết, phe Hoàng đế cũng không còn tâm ham chiến, vì không muốn tăng thêm thương vong nên anh đạt thành hiệp nghị với Hoàng đế, con dân còn thừa của bộ lạc Xi Vu đều quy thuận Hoàng đế, Hoàng đế hứa sẽ đối xử tử tế với họ. Song đôi lại, anh, Úc Lũy và Ngân Linh từ nay về sau phải rời khỏi nhân gian để đi Ma giới, còn phải lập nhiều hứa hẹn, trong vòng vạn năm không được xâm phạm ranh giới nhân gian.”

Tiểu Cửu gật đầu vỡ lẽ: “Té ra đây là nguyên nhân các anh đi Ma giới.”

Kim Trần gật đầu: “Ma giới thời ấy là một mảnh hoang vu, chỉ có một ít ma vật cấp thấp dã man hung tàn. Có lẽ ban đầu Hoàng đế cũng muốn ba người bọn anh chết ở đó, nhưng hãn đã đánh giá thấp năng lực của bọn anh, tuy rằng trọng thương, nhưng sống sót vẫn không thành vấn đề. Đến khi thương thể khôi hãn, bọn anh liền định cư tại Ma giới, thu phục các loại ma vật, dần dà trở thành vua của Ma giới. Thời gian sau, trong một lần đi nhân gian, Ngân Linh nhận ra khí tức của Phi Liêm và Bình Ế, tra xét xong thì phát hiện hai người họ bị kết giới không gian của Hậu Khanh bắn đến gần Đông Hải Long cung nhà em. Long vương lúc ấy, cũng chính là ông nội Ngao Tường của em, tình cờ đi ngang qua, phát hiện hai người họ bèn đưa tay viện trợ, bảo vệ nội đan bị tổn hại nghiêm trọng của cả hai và cứu mạng họ. Ngân Linh đưa hai người về Ma giới, vì vậy Ma giới mới có hai Ma tôn, ba Ma vương.”

Tiểu Cửu gật đầu, hiểu được chân tướng trong đó, đoạn nghiêng đầu trầm tư giây lát, hỏi:

“Chính vì đã đồng ý với Xi Vu rằng sẽ giúp các anh em còn lại sống sót, nên anh mới nhập nhân gian luân hồi muôn kiếp để tìm kiếm Hậu Khanh ư?”

Trong mắt Kim Trần ánh lên vẻ phức tạp, trầm giọng đáp: “Đây chỉ là một trong số nguyên nhân thôi.”

Chương 103: Quý Trọng Hiện Tại Mới Là Hạnh Phúc

Kim Trần im lặng thật lâu mới lên tiếng: “Mặc dù năm người bọn anh định cư tại Ma giới, nhưng cảnh tượng trong đại chiến Trác Lộc vẫn là trọn đời khó quên, trong mấy trăm năm đầu, anh thậm chí từng có suy nghĩ muốn quay về nhân gian báo thù cho họ. Anh xây một cung điện tại Ma giới, đặt binh khí của tụi Hinh Thiên trong đó, đồng thời vẽ hình ảnh tử trận của họ thành bích họa, là vì muốn nhắc nhở bản thân đừng quên chuỗi ký ức đau xót này.”

Khoảng thời gian ấy, anh thường xuyên ngồi trong cung điện suy ngẫm, hồi tưởng tình cảnh năm xưa và từng phút giây sánh vai bên các anh em. Mỗi đến một hôm, anh đột nhiên nhớ ra một sự kiện, đêm trước đại chiến Trác Lộc, lúc đi tìm Xi Vưu bàn việc và đi ngang qua lều của Hậu Khanh, anh thấy trong lều có hai bóng người, xem thân hình lẫn nghe giọng thì hẳn là Hậu Khanh và Khoa Phụ mới trở về từ cửa khẩu. Đến khi ra khỏi chỗ Xi Vưu, anh lại bắt gặp Hậu Khanh bên ngoài lều, hình như cậu ta mới đi đâu về, nét mặt hơi lạ thường. Ngày ấy anh cũng không để ý lắm, nhưng đang ngồi trong Dưỡng Tâm điện chả hiểu sao đầu óc lại sáng lên, đại chiến cận kề mà Hậu Khanh lại rời quân doanh giữa đêm, điều này thực sự quá trái lẽ thường.”

Tiểu Cửu ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Kim Trần hỏi: “Anh hoài nghi đêm đó Hậu Khanh mật báo cho phe Hoàng đế sao?”

Kim Trần trầm mặc giây lát, đoạn gật đầu:

“Ban đầu anh chỉ nghĩ vậy thôi, nhưng càng nghĩ càng thấy khả nghi. Hành tung của đội Hinh Thiên nhất định là bị ai tiết lộ mới có thể như thế, song người biết chuyện chỉ có mười anh em bọn anh, lại liên tưởng đến tình trạng khác thường của Hậu Khanh, anh càng lúc càng nghi ngờ cậu ta có vấn đề.”

Tiểu Cửu tròn to mắt, hỏi: “Nên anh đi nhân gian tìm hấn hả?”

Kim Trần gật đầu: “Anh muốn hỏi rõ ràng, xem năm xưa có phải cậu ta bán đứng bọn anh không.”

Tâm trạng hoàng tử nhỏ hơi phức tạp, trong chưa xót mang theo tia đau lòng, bất kể thế nào cũng không ngờ lý do Kim Trần tìm kiếm Hậu Khanh lại là như vậy. Cậu ngẫm nghĩ rồi hỏi tiếp: “Mấy người khác biết nghi ngờ của anh không?”

Kim Trần lắc đầu: “Mới đầu anh chỉ nghi ngờ thế thôi, không nói gì với tụi Phi Liêm, Hậu Khanh tỉnh lại thì anh cũng không muốn nhắc đến nữa.”

Tiểu Cửu cảm thấy đầu đầy hắc tuyến: “Hóa ra anh luân hồi mấy ngàn năm, không lo làm việc đàng hoàng mà đi tìm hấn chỉ để hỏi một câu như vậy thôi hử, hỏi xong vẫn chưa có kết quả à? Bữa đó hai người mất đối mặt trong hang Thanh Viên lâu thế cơ mà, chả lẽ chỉ hỏi mỗi câu ấy sao? Vậy rốt cuộc hấn có bán đứng các anh không?”

Kim Trần nhìn vào mắt Tiểu Cửu, đáp: “Hậu Khanh nói đêm đó cậu ta đi gặp Hậu Thổ, Hậu Thổ lấy cớ bà vú dưỡng dục Hậu Khanh trưởng thành đang lâm bệnh nguy kịch để gọi cậu ta ra ngoài. Hậu Khanh đi thăm bà vú, trên ngực bà ấy rõ ràng có ngoại thương, đã chìm vào hôn mê. Theo lời Hậu Thổ thì bà ấy bị mãnh thú tổn thương tim phổi, Hậu Khanh nán lại khoảng một tiếng mới về lều, không tiết lộ bất kỳ tin tức gì về chiến sự ngày hôm sau. Anh bắt gặp Hậu Khanh đúng lúc cậu ta vừa trở về, cậu ta bảo đêm đó trừ anh ra thì không gặp người anh em nào nữa. Nói cách khác, trong số hai bóng người mà anh trông thấy lúc đi ngang qua lều Hậu Khanh, một người đúng là Khoa Phụ, nhưng là người kia lại không phải Hậu Khanh. Gã Câu Trần bên phe Hoàng đế am hiểu thay đổi dung mạo, Ngân Linh từng kể với anh rằng lúc cậu ấy lên vào trận doanh của Hoàng đế rồi bị Câu Trần và Địa Tăng tóm được, Câu Trần cố nhắc tới ba chữ Ngũ Hắc quan, cũng chính là cửa khẩu mà Cộng Công với Khoa Phụ đã thông. Cái tên Ngũ Hắc quan là Xi Vưu đặt đại trong lúc bố trí, có rất ít người biết, xâu chuỗi đủ loại dấu hiệu trước sau, tình huống đêm đó hẳn là Hậu Thổ dụ Hậu Khanh rời lều, tiếp theo Câu Trần giả mạo Hậu Khanh lên vào lều, vừa kéo gặp Khoa Phụ mới quay về, rồi lừa được tin tức đã thông cửa khẩu từ miệng Khoa Phụ.”

Hoàng tử nhỏ sợ ngây người, khẽ há miệng, ngờ ngác dòm Kim Trần, mãi sau mới lên tiếng:

“Sao lại như vậy...”

Kim Trần cười khò, lắc đầu: “Hậu Khanh chưa từng có ý nghĩ bán đứng bọn anh, nhưng lúc đối đầu với kẻ địch mạnh, cậu ta lại xử sự theo cảm tính, dù không phải cậu ta cố ý gây ra, sơ suất của cậu ta vẫn tạo thành hậu quả chí mạng. Không nhắc đến thắng bại của đại chiến Trác Lộc, chung quy dù kế hoạch của bọn anh thành công, thì chiến trường luôn có khả năng biến động bất ngờ, kết quả rất khó đoán trước, song cái chết của Hinh Thiên đúng là lỗi của Hậu Khanh.”

Cõi lòng hoàng tử nhỏ rối rắm như tơ vò, cậu có nhiều anh trai, tình cảm với các anh vô cùng tốt, nên có thể hiểu được tình cảm giữa thập đại Ma thần qua lời Kim Trần, cũng tương tự tình cảm giữa mình và các anh vậy. Minh quá đỗi may mắn, các hoàng tử Long cung đều thân thiết với nhau, tuy thỉnh thoảng cũng phát sinh xung đột hay đánh nhau, nhưng ngủ một giấc là quên ngay, vẫn là anh em tương thân tương ái. Hiện tại lại là thời bình của tam giới, chưa xảy ra chiến sự, nên nhóm long tử cũng không gặp phải tình huống sinh ly tử biệt. Tiểu Cửu cảm thấy mình khó mà tưởng tượng nổi tình cảnh các anh bị thương hoặc chết trận. Hoàng tử nhỏ rúc vào lòng Kim Trần, nghĩ tới khung cảnh bị thảm trong đại chiến Trác Lộc, nghĩ Kim Trần phải chứng kiến anh em tốt chết thảm trước mắt, chỉ cảm thấy trái tim đau buốt.

Hơn nữa so ra, việc của Hậu Khanh càng khiến người ta khó chịu hơn. Cõi lòng Tiểu Cửu bỗng dưng nóng lên, cậu ngồi thẳng dậy, gờ tay vuốt má Kim Trần, ra chiều nặng nề, trong mắt đọng đầy từ ái, nghiêm túc nói:

“Kim Kim, mấy năm nay anh chịu khổ rồi, tuy anh mất đi vài anh em tốt, nhưng đừng quên anh còn có em, em nhất định sẽ yêu thương anh, thay mấy người Xi Vưu chăm sóc anh thật chu đáo, đối tốt với anh, sẽ nỗ lực yêu anh, cố gắng yêu nhiều hơn mấy người họ cộng lại luôn, anh đừng buồn nữa.”

Nhìn ánh mắt triu mến của người trong lòng, nghe lời thổ lộ chân tình vừa cảm động vừa lói, trong mắt Kim Trần lóe lên cảm xúc phức tạp, hấn cúi đầu, yên lặng ôm chặt lấy Tiểu Cửu, ghé tai cậu thì thầm

“Tiểu Cửu, cảm ơn em. Có thể gặp được em ở nhân gian, thật tốt.”

Hai người ôm nhau đầy thâm tình, giây phút này, giữa hai con tim không còn bất kỳ thứ gì ngăn cách nữa, thay vào đó chính là mối ràng buộc sâu sắc của sự quan tâm lẫn nhau và trân trọng đối phương.

Sau khi linh hồn va chạm, hai người kiềm nén xúc động khi thân thể va chạm, tiếp tục trở lại đề tài cũ.

Tiểu Cửu đỏ mặt, nghĩ rồi hỏi:

“Kim Kim, sau này anh định giải quyết chuyện Hậu Khanh thế nào?” Trong mắt hoàng tử nhỏ toát ra lo lắng và phiền muộn, hoàn toàn không còn bóng dáng của ghen tuông nữa, nghe Kim Trần kể xong, cậu đã sớm xem nhẹ thực tế Hậu Khanh vẫn là một tình địch tiềm ẩn. Trong cái đầu đơn giản của cậu, chỉ cần Kim Trần không thích người khác là đủ rồi, còn việc người khác thích Kim Trần, chỉ có thể tỏ vẻ Kim Trần quá quyến rũ, không cần để ý nhiều, trái lại còn nảy sinh cảm giác vinh quang đầy quý dị ấy chứ...

Cho nên, lời nói của Tiểu Cửu không xen lẫn tí vị chua nào cả.

Kim Trần đáp: “Ban nãy anh bảo rồi, từ nay anh sẽ không nhắc lại chuyện đó nữa.”

Tiểu Cửu nghiêng đầu suy nghĩ, hỏi: “Nhưng, tình cảm giữa đám anh em Ma vương các anh tốt lắm mà? Chuyện này lại trọng đại, giấu giếm họ như vậy cũng được hả?”

Kim Trần mỉm cười, trong mắt lại lẩn một tia đau xót, chậm rãi lên tiếng:

“Thất bại của đại chiến Trác Lộc vĩnh viễn là vết thương trong lòng mỗi người bọn anh. Thi thể của Hình Thiên và Khoa Phụ quá bi thảm, hình cảnh ấy từ lâu đã khắc sâu vào ký ức của từng người. Trong ngàn năm sau khi về Ma giới, đêm nào Bình Ế cũng gặp ác mộng, Phi Liêm vốn coi mờ lại đôi tính hấn, trở nên lặng lẽ ít nói, lâu lắm rồi chưa từng nở nụ cười, Hoa Linh ngoài miệng không nói, nhưng khi trông thấy vũ khí của Hình Thiên trong Đường Tâm điện thì luôn trở nên chán nản, đó cũng là nguyên nhân cậu ấy lang bạt khắp nhân gian quanh năm. Hoa Linh và Hình Thiên suốt ngày đầu võ mồm, nhưng tình cảm giữa cả hai là sâu đậm nhất. Úc Lũy... Được rồi, nó là ngoại lệ...”

Kim Trần thở dài, nói tiếp: “Đến nay, đại chiến Trác Lộc đã qua hơn tám ngàn năm, nỗi đau trong lòng mọi người cũng chậm rãi phai nhạt phần nào. Nếu họ biết chuyện, ký ức phủ bụi sẽ bị đánh thức lần thứ hai. Bọn họ biết thì có thể làm gì? Giết Hậu Khanh sao? Vạn năm phân tranh có ý nghĩa gì đâu, xưa kia anh cũng từng ôm ý định báo thù, nhưng luân hồi muôn kiếp, chứng kiến đủ loại sinh ly tử biệt của nhân gian, đột nhiên hiểu thấu ý nghĩa ẩn chứa trong câu nói cuối cùng của Xi Vưu trước khi lâm chung. Công danh lợi lộc, vật ngoài thân đều là mây bay, bất luận thế nào cũng phải sống sót thì mới biết sinh mệnh và tình cảm đáng quý tới dường nào, so ra thì hết thảy những thứ khác đều đạm nhạt như mây khói. Về phần Hậu Khanh, cậu ta ngủ say mấy ngàn năm, giờ biết chân tướng sự việc, trong lòng cũng chất chứa áy náy nặng nề, anh tin nỗi đau khổ trong lòng cậu ta lớn hơn bất kỳ ai, anh sẽ không giết cậu ta, nhưng cũng không tha thứ.”

Kim Trần vuốt tóc Tiểu Cửu, thấp giọng nói: “Mấy người bọn anh bao gồm Hậu Khanh đều là những người từng trải qua bờ vực sinh tử, phải sống thật tốt mới không phụ lòng các anh em đã hy sinh. Một khi đã vậy, thì cần chi vạch mở vết thương trong lòng họ. Biết đâu một ngày nào đó Hậu Khanh sẽ chủ động tiết lộ cho họ biết cũng nên, đây là chuyện của cậu ta. Việc anh có thể làm chính là quý trọng hiện tại, quý trọng người bên cạnh.”

Tiểu Cửu ngửa đầu, ngây ngốc nhìn Kim Trần, ánh mắt lộ ra vài phần sùng bái và nghi hoặc, một lúc sau mới hỏi:

“Kim Kim, giọng điệu của anh giống Huyền Vô đại sư kia ghê, không phải anh bị ám rồi đó chứ? Đừng nói anh tính bỏ em đi tu nha?”

Kim Trần ôm cậu, cười nói: “Nếu em còn tiếp tục giả bộ không biết anh, có khi anh nản lòng thoái chí đi tu thật đấy.”

Nghe vậy, Tiểu Cửu lập tức lên tiếng phui sạch: “Là ý của mẫu hậu và các hoàng huynh cả đó, chứ em vừa nhớ lại cái là muốn đi tìm anh rồi. Biết mỗi ngày phải diễn kịch trước mặt anh khó cho em cỡ nào không? Có lúc em phải lên nheo đuôi mình mới có thể kiềm chế xúc động muốn đẩy ngã anh đó.”

Kim Trần cúi xuống hôn nhẹ lên trán Tiểu Cửu: “Anh biết, mấy ngày nay cực cho em rồi. Người nhà em ai cũng... lợi hại, anh cũng biết họ rất thương em. Chuyện của Hậu Khanh khai báo xong rồi, giờ tính toán chuyện tương lai của chúng ta thôi, em muốn theo anh về Ma giới hay đi nhân gian?”

Tiểu Cửu nhớ tới lời mẫu hậu dặn, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Tụi mình vẫn nên về nhân gian thôi, mẫu hậu nói em đường đường là hoàng tử Long cung, không thể dựa dẫm người khác nuôi, phải tự lực cánh sinh. Em đi Ma giới chỉ tỏ làm sâu gạo, ở nhân gian chỉ ít em còn có việc làm, có thể trở lại đồng phàm tiếp, em vẫn thích công việc này lắm. Hơn nữa, quan trọng nhất là nhân gian còn có quả trời món ngon em chưa nếm thử đâu.”

Kim Trần: ...

Câu cuối mới là trọng điểm chứ gì.

Kim Trăn gật đầu: “Cũng được, nhưng giờ anh đã khôi phục thân phận Ma tôn, ở Ma giới cũng có không ít việc phải xử lý, sau này phải thường xuyên về xem.”

Tiểu Cửu nghe vậy thì gật đầu: “Về nhà mẹ đẻ à? Em đi cùng anh.”

Kim Trăn: ...

Coi bộ phải tìm thời gian bàn lại vấn đề xưng hô mới được.

Kim Trăn cầm hộp donut trên bàn lên, bảo với Tiểu Cửu:

“Ma giới đã mở mười tám chi nhánh, lời khen kéo đến như thủy triều, Phi Liêm hài lòng lắm, muốn anh đề cử thêm vài thứ đặc sắc ở nhân gian. Tiếp theo anh định du nhập cái này.”

Kim Trăn vừa nói vừa móc ra một món đồ trong túi, đưa tới trước mặt Tiểu Cửu.

Hoàng tử nhỏ tập trung nhóm kỹ, thoát cái đồ mặt, không ngờ món đồ trong túi Kim Trăn lại là quần lót đuôi heo của mình.

Cậu giựt phắt lấy quần lót, vui đầu vào ngực Kim Trăn, bên tai vang lên giọng hân:

“Phi Liêm đã sai người lên kế hoạch marketing rồi, lần này Bộ Tài chính Ma giới cấp ngân sách nhiều gấp đôi so với dự án tiệm đồ ngọt M Ký. Ừm, trước tiên mở ba mươi chi nhánh đi.”

Mặt hoàng tử nhỏ đỏ tới tận mang tai, cậu khẽ găm ngực Kim Trăn, lặng lẽ thờ dài:

Có một lão chồng bốc đồng như vậy liệu ổn không đây...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ăn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Ở Đâu Cũng Có Thể Bị Thay Đổi

Ma giới, Phong Thần điện.

Bình Ế ngủ say nhiều ngày rốt cuộc tỉnh lại, bữa ấy đi Long cung độ khí khai thông cho Tiểu Cửu đã gần như rút cạn thể lực của hắn, thành ra lúc tỉnh dậy đã là chuyện hai tháng sau.

Bình Ế ngáp dài đi tới Phong Thần điện. Trông thấy bóng dáng Bình Ế, hai mắt Hoa Linh sáng lên, lập tức phi đến trước mặt hắn, dùng cánh tay lạnh lạnh ôm cổ hắn, hào hứng nói:

“Ế, cuối cùng cậu cũng tỉnh, tôi sắp chán chết rồi.”

Bình Ế dụi dụi mắt, ngẩng lên dòm khắp đại điện, quả nhiên chỉ có một mình Hoa Linh, không khỏi kỳ quái nói:

“Những người khác đâu?”

Hoa Linh cất giọng bất mãn: “Thần Đồ tới ngày ngâm mình trong Long cung; Úc Lũy mù tịt cả ngàn năm, nghe nói Ma giới du nhập mấy trò game của nhân gian nên giờ cậu ta biến thành thiếu niên nghiện net luôn rồi, ngay cả Côn Côn cũng thất sủng; Hậu Khanh bế quan tu luyện; Phi Liêm thì bận chuyện khai trương chi nhánh tiệm bánh ngọt M Ký. Cả Ma cung chỉ còn mỗi mình tôi thôi, Phi Liêm không cho tôi đi, nói tôi không có pháp khí hộ thể, phải ở nhà dưỡng thương, tiện thể trông nhà cùng Côn Côn, tôi sắp nghẹn chết rồi...”

Hướng đi của Thần Đồ nằm trong dự đoán của Bình Ế, hôm đó ở Long cung hắn cũng đã linh cảm được tình huống hiện giờ, chuyện Úc Lũy... cũng có thể hiểu được, chung quy ai mà lường nổi hành động của mấy tay ngớ ngẩn chứ. Nhưng nghe tin Hậu Khanh bế quan và Phi Liêm mở cửa tiệm, Bình Ế lại hơi kinh ngạc, bèn hỏi:

“Hậu Khanh bế quan?”

Hoa Linh gật đầu: “Hôm bữa tôi dẫn cậu ấy đi xem bích họa của Dưỡng Tâm điện về, tâm trạng cậu ấy suy sụp lắm, chắc cảnh chết thảm của tị Hinh Thiên tạo thành cú sốc quá lớn với cậu ấy, nên chưa đầy mấy ngày cậu ấy đã đi Địa cung bế quan rồi.”

Nghe vậy, Bình Ế khẽ thờ dài, gật đầu: “Bản thân tôi cũng phải qua mấy trăm năm mới dần nguôi ngoai chuyện của tị Hinh Thiên, Hậu Khanh trước nay đã nhạy cảm, chắc cậu ấy phải buồn lắm, cho cậu ấy một ít thời gian đi.”

Hoa Linh gật đầu, sau đó khẽ nhủ mày, chán chừ bảo:

“Nói thì nói vậy không sai, nhưng tôi vẫn cảm thấy tâm trạng cậu ấy quái quái, giống như không đơn thuần chỉ là buồn...”

Hoa Linh tạm dừng, đoạn phát tay: “Không xoắn xýt ba cái chuyện đau khổ nữa, miễn cả đám chúng ta còn sống khỏe re là ok rồi.”

Nói xong, Hoa Linh làm nũng cạ cạ mặt Bình Ế: “Ế, mau coi giùm tôi cánh tay này đi, rốt cuộc phải năm nào tháng nào mới mọc ra vậy, cậu cũng biết tôi thuận tay trái mà, cứ vậy hoài không tiện xúi nào, ngay cả đánh máy bay cũng ngượng tay...”

Bình Ế nghe thế thì suýt sặc nước miếng, cười nói với Hoa Linh:

“Đường đường Ngán Linh Ma Vương điện hạ của Ma giới chúng ta, biết bao nhiêu mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, thế mà còn phải đích thân tự tuốt à.”

Hoa Linh liếc mắt khinh bỉ, ngao kiêu đáp: “Xi, mỹ nữ nào thần thông quảng đại bằng Thiên Khôi Linh, thương thay cho thần khí của tôi.”

Hoa Linh nhìn cánh tay xương cốt của mình mà đắng lòng không thôi.

Đầu Bình Ế hiện đầy hắc tuyến: “Té ra Thiên Khôi Linh của cậu không chỉ là gương rình coi, mà còn có công hiệu làm ly tự sướng à...”

Hoa Linh cười quyền rũ, tỏ vẻ đáng khinh một cách khoa trương.

Bình Ế lặng lẽ thờ dài, vừa cúi đầu xem xét cánh tay của Hoa Linh, vừa thâm cảm khái:

Nhân gian đúng là chốn khiến con người ta thay đổi mà, không đúng, là thay đổi ma...

Hồi lâu sau, sắc mặt Bình Ế trở nên nghiêm trọng, lắc đầu nói với Hoa Linh:

“Tốc độ sinh trưởng của tế bào trên cánh tay cậu tại Ma giới nhanh hơn nhân gian một chút, nhưng dù với tốc độ của Ma giới, muốn mọc ra đầy đủ cũng cần khoảng hai ngàn năm.”

“Ngao ~” Hoa Linh hét thảm một tiếng, hô to: “Chả lẽ tôi phải ghen ở đây tận hai ngàn năm á?”

Bình Ế gật đầu, nhìn Hoa Linh một cách thương hại, đoạn dòi mắt xuống một tí, dòm đũng quần Hoa Linh, bảo:

“Cậu tốt nhất nên luyện tay phải đi, coi chừng nó cũng phải ghen hai ngàn năm đó...”

Hoa Linh ra chiều đau khổ, cất giọng uất ức: “Bộ không có cách tăng tốc hả?”

Bình Ế lắc đầu: “Tôi có thể làm cho cậu cái tay giả bọc ngoài cánh tay cũ, khiến nó trông không khác gì bình thường. Còn vấn đề khôi phục công năng với trình độ hiện nay của tôi thì không có biện pháp nào tốt hơn nữa.”

Hoa Linh tang thương ra mặt.

Mãi sau Bình Ế mới nghiêng đầu, nghiêm túc chờ Hoa Linh trả lời: “Muốn mang áo mưa không?”

Hoa Linh: ...

Bấy giờ, Phi Liêm vừa ra ngoài về cũng đúng lúc bước vào Phong Thần điện, vừa khéo nghe thấy lời Bình Ế luôn, thế là bất mãn nhìn Hoa Linh, bảo: “Ngán Linh, cậu hẹn chịch mà hẹn đến tận anh em nhà mình hả? Ế còn ngại thơ lắm, cậu đừng có mà làm hư người ta.”

Hoa Linh: ...

Bình Ế “ngây thơ” nghe vậy liền quay sang cười với Phi Liêm, nói:

“Tôi chỉ giúp cậu ấy mang áo mưa thôi mà, cảm giác sẽ khá hơn chút, mắc công cậu ấy ghen đến khó chịu.”

Hoa Linh: ...

Ế kia, nhà người tuyệt đối là cô ý đúng không đúng không đúng không?

Phi Liêm liếc Hoa Linh một cái, nhẹ nhàng kéo Bình Ế để hấn cách xa Hoa Linh một chút. Hoa Linh bụm tim, cảm giác sâu sắc rằng bản thân bị ghét bỏ.

Phi Liêm: “Nếu Ế tỉnh rồi, tôi cũng không ép cậu ở lại Ma cung nữa, gần đây nhiều việc lắm, cậu cũng nên gánh vác ít công tác quản lý Ma giới đi.”

Nói đoạn, Phi Liêm móc ra một trục cuộn trong túi, giữ xuống dài hơn một mét, phía trên liệt kê chi chít từng điều cần làm. Phi Liêm đưa trục cuộn cho Hoa Linh, nói:

“Cậu tự chọn một việc để làm đi.”

Hoa Linh tủi thân nhận lấy trực cuốn, bất mãn lầu bầu: “Đây mà là thái độ đối xử với bệnh nhân hả...”

Hắn xem lướt các công việc trên trực cuốn vài lần, tức khắc cảm thấy đầu đau dữ dội hơn, bệnh tình nặng thêm.

Đặc phái viên ba tỉnh phía Bắc điều tra sự kiện tham ô.

Khởi thảo đề cương cải cách chế độ tiền thuế.

Điều tra nghiên cứu hiệu quả vận hành thử nghiệm của cơ chế chữa bệnh.

Triệu hồi hết thầy động vật thành tinh (ma) sau kiến quốc từ nhân gian.

Lên kế hoạch phổ biến quần lót đuôi heo.

...

Đối mặt với trực cuốn, Hoa Linh cứ như biến thành dân mù chữ, chữ nào cũng biết nhưng ghép lại thì chả hiểu gì sất, nhất là điều thứ tư, cả điều thứ năm, toàn mấy điều khi gió gì vậy...

Hoa Linh lặng thinh giây lát, đoạn ngừng đầu cười gượng: “Có nhiệm vụ nào... dễ hiểu hơn tí không...”

Bình Ế nhin cười, nói với Phi Liêm: “Liêm, đừng bắt chẹt cậu ta nữa.”

Phi Liêm thò tay lấy lại trực cuốn, bảo: “Biết ngay cậu ta chả được cái nước gì mà.”

Hoa Linh nhìn Phi Liêm như cô vợ nhỏ bị ức hiếp, mãi sau Phi Liêm mới có chút bắt đắc dĩ, cất giọng ôn hòa hơn:

“Mỗi ngày Thần Đồ đều đi Long cung, tới chập tối thì về, nhưng hôm kia cậu ta cũng đi mà mãi đến giờ vẫn chưa chịu về, đã hai ngày hai đêm rồi, một đồng việc trong tiệm bánh đang chờ cậu ta quyết định kia kìa, hay cậu đi một chuyến đến Long cung gọi cậu ta về đi.”

Nghe vậy, Hoa Linh lập tức nhường mày mừng rỡ: “Vụ này thì tôi đủ khả năng nè, tiện thể đi thăm Tiểu Cửu luôn, tính ra cũng khá lâu không gặp cậu ấy rồi.”

Hoa Linh nhảy tung tăng ra ngoài, đi tới cửa thì đột nhiên dừng bước, quay lại nói với Bình Ế:

“Ế, hay cậu cứ làm giùm tôi một bộ đi, tôi sợ Tiểu Cửu thấy cánh tay của tôi lại buồn.”

Bình Ế thoáng ngẩn ra, sau đó cười hiểu rõ, gật đầu.

Ngân Linh xưa nay tùy tính ngang ngạnh, không ngờ lại có ngày chủ động nghĩ đến cảm thụ của người khác, coi bộ nền tảng quần chúng của Ma tôn phu nhân này thực sự không tồi đâu. Sự tò mò và chờ mong dành cho Tiểu Cửu trong lòng Bình Ế lại tăng thêm vài phần.

Tiếp nối sự quay về của Úc Lũy và Hậu Khanh, trong Ma cung lại sắp có thêm nhân khẩu, mới nghĩ đã thấy hơi hơi kích động rồi.

Bình Ế mỉm cười, ngừng đầu dòm Phi Liêm, hai người nhìn nhau cười.

Bình Ế: “Xem ra nên thu xếp đám cưới và phòng tân hôn cho Thần Đồ rồi.”

Phi Liêm: “Gần đây tam giới hợp tác chống tham nhũng, toàn bộ giản lược đi.”

Bình Ế: “Ly do được đấy, bằng không kêu hai người tổ chức tại nhân gian được rồi, nghe nói Thần Đồ ở nhân gian có tiền lắm.”

Phi Liêm: “Ý kiến hay, vậy có thể khỏi cần dùng đến tài chính của Ma giới rồi, lại tiết kiệm được một khoản.”

Bình Ế: “Ừ, kết hôn vốn là chuyện của mình, phải xài tiền của mình mới đủ thành ý, đúng không?”

Phi Liêm: “Ừm, mình có nên chuẩn bị bao đỏ cho họ không nhỉ?”

Bình Ế: “Thần Đồ bảo mai mốt hai người định thường trú tại nhân gian, tiền Ma giới cũng chẳng xài được, thôi khỏi đi.”

Phi Liêm: “Có lý, đến lúc ấy cả đám tụi mình cứ đi dự tiệc là xong.”

Bình Ế: “Chờ Thần Đồ về phải nhắc nhở cậu ta một chút, ngày tốt nhất định phải chọn trong thời gian diễn ra hội nghị thượng đỉnh tam giới, vậy mới có xe đưa rước miễn phí, lại bớt được một khoản phí đi lại.”

...

Hai người vừa bàn vừa đi vào nội điện.

Hoa Linh đứng ngu người tại cửa, tròn tròn mắt, dường như có chút không tin nổi vào tai mình, đã xảy ra chuyện gì trong mấy năm mình rong chơi ở nhân gian vậy? Không phải kinh tế Ma giới sớm đã vuron lên đứng đầu tam giới ư? Vì quái gì đường đường hai đại Ma vương lại cứ như bị Grandet nhập xác, lấy việc công làm việc tư, vụn lý do lý trấu để miễn tiền mừng cũng được đi, sao cả phí đi lại cũng muốn tính toán. . .

Ma giới quả là một chốn khiến con người ta thay đổi mà, không đúng, là thay đổi ma. . .

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Khi Ngao Kiều Gặp Gỡ Quỷ Súc

Sinh hoạt trong Long dân yên ả trở lại, Long vương Long mẫu và các anh vợ cũng dần chấp nhận chàng rể tương lai Thần Đồ. Sau khi Thần Đồ đóng lối thông hai giới phàm ma, rất khó tìm thấy dấu tích của ma vật, tam giới tạm thời thái bình. Nhóm long tử cả ngày rảnh đến phát chán, tự dung cảm thấy cuộc đời chả còn gì thi thú.

Mãi đến buổi sáng nọ, khi thị nữ trong tẩm cung hoàng tử nhỏ đi gọi cậu dậy thì phát hiện trên giường không một bóng người, trên bàn có một lá thư. . .

Nghe nói Tiểu Cửu trốn khỏi cung, mắt của các anh vợ lập tức sáng lờ lờ. . . việc thi thú đến rồi.

“Thiệt không tưởng tượng nổi, Thần Đồ vậy mà dám bắt cóc Tiểu Cửu đi mất? Đúng là không coi uy nghiêm của đại hoàng tộc ta ra gì, mẫu hậu, nhi thần xin được xuất cung tìm nhóc chín về.” Tam hoàng tử Ngao Liệt tròn mắt, vành râu, cao giọng quát.

“Khụ khụ, anh ba nè, theo em thấy, dùng bắt cóc là không hợp lý đâu, đổi thành bỏ trốn thì đúng hơn đó.” Ngũ hoàng tử Ngao Phong gật gù thích thú.

“Đồng ý với anh năm, cái chuyện bỏ trốn thường là anh tình em nguyện, em cũng nghĩ nhóc chín tự nguyện chạy theo Thần Đồ chắc luôn.” Thất hoàng tử Ngao Côn thêm mắm.

“Đồng ý với anh năm, em cảm thấy không chừng là nhóc chín xúi Thần Đồ cùng bỏ trốn cũng nên. . .” Bát hoàng tử Ngao Bằng tiếp tục dặm muối.

“Tụi bây. . . Sao lại không tin tưởng Tiểu Cửu vậy hả.” Ngao Liệt lườm đàn em giai dám đi trái khoáy mình, lớn giọng nạt.

Tứ hoàng tử Ngao Phác phẩy cây quạt lông trong tay, khề thờ dài: “Anh ba, lần này anh chủ động xin đi giết giặc đúng là bất thường, chứ không phải tại đạo này trong cung chán quá nên anh muốn vịn cớ tìm Tiểu Cửu để xuất cung đi chơi một vòng à?”

Bán mặt dày cui của Ngao Liệt đỏ lên: . . .

Có thể đừng phá đám lẹ vậy không.

“Vớ vẩn. . . Anh mày là lo lắng cho an nguy của Tiểu Cửu.” Ngao Liệt phản bác, ngữ khí lại xiu mát hơn nửa, giọng rớt xuống mười mấy đề-xi-ben.

“Em thấy Tiểu Cửu chả có gì đáng lo hết, Thần Đồ lăm tiền hơn nó, còn bảnh hơn nó nữa chứ.” Ngao Côn bảo.

“Cho nên, dù muốn giật tiền cướp sắc, cũng có thể là Tiểu Cửu giật của Ma tôn cũng nên.” Ngao Bằng lên tiếng.

...

Các hoàng tử mồm năm miệng mười thảo luận về việc Thần Đồ và Tiểu Cửu bỏ trốn.

Mà Long vương ngồi trên long ý cao cao lại làm bộ bịt tai không nghe thấy gì, cười tùm tùm quay sang dòm Long mẫu đang dựa nghiêng trên lưng ghế, trong mắt toát ra tình yêu nồng cháy, thuộc tính thê nô bộc phát hết cỡ.

Long mẫu thì nom có vẻ ốm yếu, thân hình mập hơn chút, bà khề chau mày, sắc mặt tái trắng. Nghe đàn con nói chuyện xong, Long mẫu há miệng muốn lên tiếng, giữa chừng đột nhiên có vị chua xộc từ dạ dày lên thẳng cổ họng.

“Ừa ~”

Một con buồn nôn tập kích, Long vương đã nhanh tay nhanh chân bưng ống nhổ xoắn ốc màu ngọc bích đến bên miệng Long mẫu, tay kia thì vỗ nhẹ lên lưng Long mẫu. Sau vài tiếng nôn khan, Long vương lại bê chén lưu ly trên bàn lên cho Long mẫu súc miệng, rồi cẩn thận lấy khăn gấm lau miệng giúp bà.

Long mẫu thở hổn hển vài hớp, lần thứ hai dựa nghiêng trên ghế mềm.

Ngao Liệt thấy thế thì cất giọng lo lắng: “Phụ vương, mẫu hậu làm sao vậy? Ăn trúng món gì không tốt à? Nhi thần tuyên thái y tới đây nhé.”

Ngao Liệt chưa dứt lời đã thấy Long vương xua tay với hắn, cười bảo: “Thôi khỏi, có ta ở đây là được rồi.”

Thấy năm anh em tròn mắt nhìn mình đầy khó hiểu, Long vương ưỡn ngực nói:

“Chín anh em con ra đời như thế nào hả? Lần nào chả phải cha con chăm sóc, sớm quen tay rồi, cần chi thái y nữa.”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, mãi sau Ngao Phác mới cất giọng ngân nga:

“Phụ vương, ý phụ vương là sao? Mẫu hậu lại mang thai... nhóc mười ẹ?”

Ngao Phác còn chưa nói xong, Long mẫu đang khép mắt nghỉ ngơi trên ghế bỗng mở choàng mắt, trừng mắt liếc thẳng con thứ tư một cái:

“Ai bảo là nhóc mười? Là EM MUỖI!”

Nói đoạn, lại thêm một tràng nôn khan dữ dội.

Nhìn Long vương lặp lại một loạt động tác được đào tạo bài bản gồm bưng ổng nhỏ, vỗ lưng, bê nước, lấy khăn, nắm vị hoàng tử khiếp sợ không thôi...

Ngao Phong vỗ vỗ vai Ngao Liệt: “Anh ba, mấy bữa trước hình như anh nói thích con nít đúng không? Coi bộ trông cậy vào mẫu hậu đáng tin hơn Ngao đại Ngao nhì nhiều.”

Hồi lâu sau, các hoàng tử mới phục hồi tinh thần từ con khiếp sợ, đồng loạt cúi đầu:

“Chúc mừng phụ vương mẫu hậu sắp có long nhi, phụ vương long tình hổ mãnh, bảo đao bất lão, mẫu hậu ý đức cao phong, hải nạp bách xuyên.”

Long mẫu ngo ngoáy ngồi thẳng người dậy, cất giọng suy yếu sửa lại cho đúng: “Là long nữ.”

Long vương vội đỡ bà, đỡ dành: “Rồi rồi rồi, là long nữ, đứa thứ mười nhất định là con gái, xem phản ứng mang thai lần này của phu nhân mãnh liệt như vậy, tin chắc con gái chúng ta sẽ là một nữ hán tử không thua nam nhi.”

Long mẫu: ...

Ngao Liệt gật đầu tiếp lời: “Đúng, bảo đảm giống mẫu hậu y chang.”

Long mẫu: ...

Long mẫu giờ tay đỡ trán, thầm nghĩ bụng: các người chờ đó, chờ ta sinh con xong...

Sau một hồi lạc đề, đề tài rốt cuộc quay về chuyện Tiểu Cửu bỏ trốn, Long mẫu ngẩng đầu hỏi:

“Trong thư Cửu nhi viết gì vậy?”

Bấy giờ Ngao Liệt mới nhớ tới lá thư Tiểu Cửu để lại, lập tức móc ra từ túi áo, đọc lướt qua, ra chiều hơi hoang mang: “Tiểu Cửu đây là... Viết thơ à?”

“Hả?” Long mẫu ngược mắt: “Đọc nghe xem nào.”

Ngao Liệt tăng hắng một cái, đoạn cất giọng oang oang:

“Thiên lôi tiễn con đi,

Kim đan cứu con về,

Đã là sinh tử lưỡng trọng mệnh,

Chỉ có Kim Kim đẹp.

Đẹp cũng không phát xuân,

Chỉ ôm mỗi mình con.

Đội mài kim thành kim khâu rồi,

Con sẽ cười trong đám đông.”

**nhái theo bài thơ Bức toàn tử – Vịnh mai của Mao Trạch Đông*

Các hoàng tử: ...

Long vương: ...

Long mẫu (bao gồm Long thập trọng bụng): ...

...

Long mẫu thâm hạ quyết tâm: nhất định phải cho ông thầy dạy cổ văn trong Long cung về hưu trước khi Tiểu Thập ra đời mới được, không thể gieo họa cho đứa nữa.

Ồm, cả thầy dạy tư tưởng phẩm đức cũng cho nghỉ luôn...

Lúc Quy thừa tướng gấp gấp bước chậm vào điện, đập vào mắt chính là cảnh tượng nguyên đàn long Sparta hết sức quái dị. Long vương và Long mẫu trên long ý, cả vài vị hoàng tử đứng trong điện, ai nấy đều hóa đá, không nói một câu, y chàng bị sét đánh...

Quy thừa tướng đi vài lòng trong điện, rốt cuộc cổ lấy dũng khí lên tiếng:

“Thưa bệ hạ, thần có hai việc gấp cần khai tấu.”

Nghe thế, Long vương liền khụ một cái, phục hồi tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh bảo: “Thưa tướng cứ nói.”

Quy thừa tướng đáp không nhanh không chậm: “Thứ nhất, đêm qua Tàng Kinh điện trong Long cung mất trộm, thứ bị mất là một bộ phim HD dạy song tu. Theo lời thủ vệ canh gác, có tất cả hai người lên vào Tàng Kinh các, khụ khụ, đáng đập một người trong đó trông na ná Cửu hoàng tử điện hạ.”

Long vương nghe vậy bèn phát tay: “Việc này khởi truy cứu, Cửu nhi cũng vì mài sắt thành kim mà dốc hết sức, chớ nó về cung rồi đòi cũng được.”

Quy thừa tướng khom người gật đầu, đoạn nói tiếp: “Thứ hai, một trong tam đại Ma vương của Ma giới là Linh vương điện hạ hiện đang ở cổng cung, nghe bảo hai ngày nay Ma tôn điện hạ chưa về nên Linh vương tới Long cung đòi người.”

“Hửm”, Long vương vừa nghe liền tròn mảy: “Linh vương điện hạ đại giá quang lâm sao không báo sớm, việc này rõ ràng đáng ưu tiên hơn bộ GV bị mất kia nhiều.”

Dứt lời, Long vương toan đứng lên nghênh đón. Lúc này, Quy thừa tướng lại mở miệng:

“Cửu thần không báo việc này trước là vì lúc đi ngang qua cổng cung, cửu thần bắt gặp Đại hoàng tử cũng trùng hợp đi ngang qua, theo thuộc hạ báo lại thì hiện tại Đại hoàng tử đã mời Linh vương điện hạ về tẩm cung của mình rồi, nên là...”

Quy thừa tướng lau mồ hôi, trong mắt lộ rõ vẻ tiếc nuối: “Thần cảm thấy không cần phải đi tìm Linh vương điện hạ nữa.”

Một cơn gió lạnh buốt lướt qua trong điện, các hoàng tử nghe xong đều không hên mà cùng phát run trong lòng, nhất tề thấp nển cho vị Linh vương điện hạ kia.

Long vương thông thả ngồi xuống long ý, đỡ cánh tay Long mẫu, bảo:

“Phu nhân à, Ma tôn bắt cóc Cửu nhi nhà ta, Túc nhi lại phá hư một Ma vương, thiết nghĩ cũng coi như huề nhau nhỉ?” Các hoàng tử thầm khen ngợi:

Cái từ “phá” này...

Quả nhiên vẫn là phụ vương dùng từ chuẩn miến chề.

Nửa canh giờ trước.

Hoa Linh đứng tại cổng Long cung với một thân áo bào in hoa màu tím, mái tóc đen xõa đại trên vai, giữa trán hiện lên ấn ký màu tím, khoe môi mang theo nụ cười tùy ý.

Sau bao ngày ngột ngạt, Hoa Linh vừa nhận được nhiệm vụ tìm người liền chạy tới Long cung, một mặt là để hít thở không khí tươi mới, mặt khác cũng muốn mau chóng trông thấy Tiểu Cửu đã lâu không gặp. Xa cách mấy tháng, Hoa Linh thực sự cảm thấy hơi nhớ đủ thể loại trích dẫn vừa lời vừa thẳng của Tiểu Cửu.

Có điều, thủ vệ Long cung lại ngăn cản hấn, còn thành thật báo lại tình hình thực tế, mới hôm qua thôi Cửu hoàng tử đã dẫn Ma tôn đại nhân cùng bỏ trốn mất rồi...

“Cái gì? Bỏ trốn?” Hoa Linh thất kinh.

Lẽ nào ngay cả nhiệm vụ tìm người mình cũng không hoàn thành nổi? Cõi lòng Hoa Linh phấn uất vô cùng tận, nhằm bảo vệ tôn nghiêm của Ma vương và lúc về không bị Phi Liêm cười nhạo, hắn quyết định phải tìm ra Thần Đồ bằng mọi giá, thế là hắn giấu phứt nụ cười đi, phô bày tư thái Ma vương, nói:

“Được rồi, nếu Ma tôn mất tích trong Long cung này, Long cung dĩ nhiên phải có nghĩa vụ tìm Ma tôn điện hạ về giúp ta, bằng không việc này sẽ thăng cấp thành sự kiện chính trị của tam giới.”

Thị vệ cất giọng khó xử: “Thưa Linh vương bệ hạ, việc này thực tình không nằm trong phạm vi quản hạt của đám binh tằm tướng tép chúng tôi, hay tôi giúp ngài thông truyền một tiếng, mời ngài đi gặp Long vương bệ hạ nói chuyện được không?”

Hoa Linh trầm tư rồi gật đầu.

Đương lúc thị vệ định quay lưng đi vào, thì có một bóng dáng màu trắng bước ra từ Long cung, ánh mắt người nọ dừng trên người Hoa Linh, bước chân tạm dừng, đôi mắt dưới trông kính lóa sáng, tiếp theo liền xoay người đi thẳng về phía Hoa Linh.

Thị vệ trông thấy người nọ thì thoáng sửng sốt, đang tính mở miệng, người nọ đã phất tay ý bảo hắn lui ra, thị vệ tức khắc lùi xuống phía sau cổng lớn.

Hoa Linh thấy thị vệ trước khi đi còn quay lại dòm mình một cái, ánh mắt thoạt trông cứ quái quái, tựa hồ... có tí thương hại?

Hoa Linh chẳng kịp nghĩ nhiều, bóng dáng màu trắng đã đến trước mặt hắn, hắn ngẩng đầu, chỉ thấy người nọ sở hữu mái tóc ngắn chỉnh tề, đeo kính gọng trắng, khoác trường bào thuần trắng, sạch sẽ mà gọn gàng, hàng nút áo ngay ngắn cài đến đẹp đẽ mà nghiêm trang, cổ áo dựng cao, toàn thân tỏa ra khí chất cấm dục mà thần thánh, nửa người trên rất đáng khen ngợi.

Song, Hoa Linh dời mắt xuống dưới, liền thấy người nọ mặc quần thụng màu trắng và mang đôi boots mũi vuông...

Hoa Linh: ...

Khiếu thẩm mỹ của người này bị chó xoi rồi hả?

Ngay khoảnh khắc Hoa Linh cúi đầu, Ngao Túc cũng cúi đầu, nhưng thứ hắn nhìn là cánh tay trái được bọc tay giả của Hoa Linh.

Sau đó, Hoa Linh nghe thấy bên tai vang lên một âm thanh trầm thấp mà êm ái, ngọt nổi giọng thì hay, nội dung lại sai quá sai...

Ngao Túc mỉm cười, hỏi: “Linh vương điện hạ, chẳng hay anh có hứng thú đeo một cái còng cua không?”

Hoa Linh: ...

Ngao Túc hoàn toàn không để ý trạng thái 囧 đến cảm nín của Hoa Linh, vẫn thích thú quan sát cánh tay Hoa Linh, nói tiếp:

“Mặt cắt đều đặn, nhưng lại hoại tử triệt để thế này, rốt cuộc là tạo thành bằng cách nào vậy? Ừm, xem hình dáng tổng thể của khung xương thì hắn là bị sét đánh, cơ mà không cách nào tự chữa trị, chẳng lẽ cánh tay của Linh vương điện hạ vốn không phải cánh tay sao? Khả năng gây nên tình huống như vậy chỉ có một, chính là thân thể anh đã từng hợp thành một với pháp khí.”

Hoa Linh thoáng kinh hãi, giật mình nhìn người nọ, không ngờ người nọ lại nhìn thấu thương thế của mình qua lớp bọc ngoài, thậm chí còn chỉ ra đúng y xì rằng cánh tay mình từng hợp nhất với pháp khí. Hoa Linh ngẩng đầu, cẩn thận quan sát mặt đối phương, chỉ thấy trên mặt người nọ không mang theo cảm xúc dư thừa nào, chỉ chuyên chú nhìn cánh tay trái của mình.

Ngao Túc suy ngẫm một lát, lại bảo: “Ừm, dựa theo chất da của Linh vương điện hạ, cánh tay giáp xác đúng là không thích hợp lắm, hay đổi thành râu bạch tuộc được không, vừa khéo có sẵn một râu bạch tuộc màu tím, trông thích hợp lắm.”

Hoa Linh: ...

Cái tay ngớ ngẩn đẹp trai cứ mờ mờ là phun truyện cười nhạt này là ai?

Hoa Linh cảm nín lần thứ hai, xong lại phát hiện đối phương đang nhìn chăm chú vào mắt mình, nghiêm túc chờ mình trả lời.

Tức là, còng cua rồi râu bạch tuộc gì gì đó không phải nói giỡn hả?

Hoa Linh đành mặt, không muốn tiếp tục dùng đàng với người nọ, lạnh giọng hỏi:

“Xin hỏi các hạ có biết Ma tôn Thần Đồ của chúng tôi ở đâu không?”

Ngao Túc đẩy mắt kính, đôi mắt dưới thấu kính hết sức bình thản, đáp: “Ma tôn điện hạ đã rời Long cung từ hôm qua.”

Lúc này Hoa Linh mới phát hiện tay người nọ vậy mà đeo găng màu trắng.

Dường như chú ý thấy Hoa Linh đang nhìn găng tay của mình chằm chằm, Ngao Túc vừa thành thoi tiếp tục quan sát cánh tay hắn, vừa chậm rãi cởi găng tay xuống để lộ ngón tay thon dài trắng trẻo, đoạn thuần thực gấp gọn găng tay lại và bỏ vào túi.

Hoa Linh không muốn dây dưa với anh chàng quái gở này nữa, hần có chút mất kiên nhẫn, lạnh mặt nói:

“Nếu đã vậy thì không quấy rầy nữa, cáo từ.”

Nói xong, Hoa Linh xoay lưng bỏ đi. Có điều trong khoảnh khắc xoay lưng, Hoa Linh đột nhiên cảm thấy bên hông tê rần, hần sợ hết hồn, quay sang thì phát hiện anh chàng quái gở vốn cách mình hơn một mét đã di chuyển đến gần mình, mà một ngón tay của đối phương lại vừa lúc chạm nhẹ lên hông mình.

Sắc mặt Hoa Linh lạnh đi, trong lòng âm ỉ lửa giận, ấn ký hình thoi màu tím trên trán hơi phát sáng.

Ngao Túc thấy dị trạng trên trán Hoa Linh, trong mắt lại toát ra vẻ hứng thú dạt dào.

Hoa Linh trầm giọng nói: “Hóa ra đây là đạo đài khách của Long cung sao? Chỉ bằng đạo hạnh mấy ngàn năm của ngươi mà muốn đã thương ta ư, vẫn còn non lắm.”

Ngao Túc khẽ nhếch môi, nở nụ cười thần nhiên mà đẹp mắt, gật đầu bảo:

“Ngân Linh điện hạ pháp lực thâm hậu, tại hạ mặc cảm.”

Nghe vậy, Hoa Linh hơi ngượng giận đôi chút. Lúc này, Ngao Túc cũng rút ngón tay vốn để trên hông Hoa Linh về, nhưng lại không thu hồi cánh tay, mà ngửa lòng bàn tay lên, hơi gấp cánh tay lại và đặt bên người Hoa Linh.

Hoa Linh nhủ mảy, quay người toan đi, song sự tình lần thứ hai vượt khỏi dự đoán của hần. Mới đi được một bước, hần đã phát giác thân thể mình không tài nào động đậy.

Hoa Linh kinh hoảng, lập tức điều tra tình huống chân khí trong cơ thể, lại phát hiện đan điền như bị một tầng bụi bịt kín, bản thân hoàn toàn không cảm giác được. Hoa Linh ngạc nhiên tròn tròn mắt, chẳng lẽ là do ngón tay của tên kia đụng vào? Sao có thể chứ? Hoa Linh trừng người bên cạnh bằng ánh mắt không tin nổi.

Trên mặt Ngao Túc vẫn không hề có cảm xúc dư thừa, chỉ thấy hần khẽ chạm ngón cái và ngón trỏ lại, búng tay một cái.

Theo tiếng “tách” to rõ kia, thân mình Hoa Linh cũng mềm oặt rồi ngã xuống, ngã đúng vào khuỷu tay đang chờ sẵn của Ngao Túc.

“Ngươi...” Hoa Linh vừa phát ra một âm tiết thì phát hiện dây thanh quản của mình cũng hết rung nổi, chỉ có thể trừng mắt, mặc Ngao Túc bế mình lên.

Ngao Túc cúi đầu nhìn người trong lòng: “Nghe thẳng sáu bảo cánh tay của anh vì bảo vệ hồn phách của Tiểu Cửu nên mới bị thương, thân là anh cả của Tiểu Cửu, giúp anh chữa khỏi quả thật là trách nhiệm của tôi. Nếu Linh vương điện hạ đã đến đây rồi, vậy mời điện hạ nán lại Long cung chúng tôi mấy ngày đi.”

Nghe xong lời ấy, Hoa Linh lại trừng mắt to hơn.

Tên này... Chính là anh cả của Tiểu Cửu á? Cái tên long thái tử độc thân không tìm được vợ mà cậu ta cố gán cho mình đây ư?

Tốt lắm, cho hần sống mình yên suốt kiếp cũng đáng! Bị ầm kiêu công chúa, Ngân Linh điện hạ thét gào trong lòng.

Ngao Túc bế Hoa Linh về tẩm cung của mình một cách thông thả. Trên đường đi, nhận thấy ánh mắt muốn giết người của Hoa Linh chĩa vào mình, Ngao Túc bèn cúi xuống thì thầm bên tai Hoa Linh:

“Linh vương điện hạ không cần rối rắm, tu vi cao thấp cũng không thể quyết định hết thảy, tại hạ cũng chỉ muốn chữa thương giúp điện hạ thôi, điện hạ cứ nghỉ ngơi một lát đi.”

Nói đoạn, Hoa Linh nghe thấy một mùi hương dễ chịu truyền đến từ người Ngao Túc, ngửi mùi này xong, mọi tức giận trong đầu hần như bị xua tan trong nháy mắt, thần kinh dần buông lỏng, sau đó mí mắt ngày càng nặng, ngày càng buồn ngủ.

Trong mộng lung, ý thức cuối cùng của Hoa Linh là Ngao Túc đặt hần lên một chiếc giường êm ái, hần dùng chút sức lực còn sót lại để hé mắt ra, trông thấy khuôn mặt khôi ngô của Ngao Túc đang chuyên chú mà nghiêm túc nhìn mình, gọng kính trên mũi tựa hồ tỏa ra từng tia sáng kỳ dị... Ánh sáng quý súc chăng?

Hoa Linh rốt cuộc chống cự hết nổi cơn buồn ngủ trong đầu, nhắm nghiền hai mắt. Tiếp theo hần cảm giác được một cơn lạnh truyền đến từ trán, rồi từ từ lan tràn xuống dưới, cho đến toàn thân.

Trước khi mất đi ý thức, Hoa Linh nghe thấy giọng nói trầm thấp mà dễ nghe của Ngao Túc vang lên lần thứ hai:

“Linh vương điện hạ, xin yên tâm, kỹ thuật của tôi tốt lắm.”

...

Chập tối, tại Phong Thần điện, Phi Liêm và Bình Ế nhận được thư do sứ giả Long cung mang đến, trên thư chỉ có một dòng ngắn cùn:

Linh vương điện hạ tạm ở Long cung mấy ngày, đặc biệt báo tin, không cần ngóng trông.

Phi Liêm đang sắp xếp văn kiện trong tay, nói mà không ngẩng đầu lên: “Cái tính ham chơi của Ngân Linh vạn năm cũng không thay đổi.”

Bình Ế khẽ cau mày: “Kêu cậu ta đi tìm người, người không tìm được rồi chứ, sao còn quăng luôn mình đi vậy? Đúng là càng ngày càng không đáng tin. Cả Thần Đồ nữa, chả ừ hừ gì đã lặn mất tăm.”

Phi Liêm mỉm cười: “Cả đám bị Úc Lũy lây bệnh hết rồi à?”

Bình Ế cảm thán: “Úc Lũy đó giờ chưa từng đáng tin, nhất là sau khi xuất quan, haiz, đường đường Ma tôn sao lại thành ra như thế chứ.”

Đúng lúc này, bạch hổ Cỗn Cỗn đang nằm soài trên đất, nghe thấy tên chủ nhân thì không kiềm được mà ngẩng đầu, hí hửng nghiêng đầu, hí hửng ngậm thau ăn đến cạnh chân Bình Ế, hí hửng gầm khẽ với Bình Ế: “Grào?”

Phi Liêm: ...

Té ra căn nguyên lây bệnh ở đây.

Bình Ế: ...

Kỳ thực đồ ngọc này mới thực sự là Ma tôn chẳng, bằng không vì quái gì ai cũng càng ngày càng ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chuỗi Ngày Hạnh Phúc Ngây Ngô Tựa Như Vô Hạn

Làng du lịch ven biển —— vẫn là địa điểm lần trước đi.

Sáng sớm, một tia nắng mai len qua khe rèm chiếu vào phòng, rọi lên hai người đang quấn lấy nhau trên giường lớn. Kiều Mạt mơ màng hé mắt, trông thấy gương mặt say giấc của Kim Trăn thì thất thần trong thoáng giây, như thể quãng thời gian tại núi Thanh Viên và Long cung chỉ là một giấc mộng, hai người vẫn đang trong kỳ nghỉ phép ngọt ngào, không có động đất, không có Ma vương, càng không có lời kiếp...

Kiều Mạt khẽ cử động cánh tay, tấm chăn mỏng đắp trên người cả hai lặng yên trượt xuống, cậu dòm ruộng dâu tây khắp nửa người trên và vườn nho khắp nửa người dưới của mình, lại cúi xuống nhìn Kim Đại Kê ẩn náu trong bụi cỏ dưới thân Kim Trăn, xác định những cảnh tượng ấy không phải nằm mơ.

Tuy Kim Trăn thoát trông vẫn y như cũ, song kích cỡ, màu sắc, thậm chí cả xúc cảm của hung khí kia đã ma hóa, đủ xứng đôi với thân phận Ma tôn, chính thức đổi tên thành Ma Đại Kê.

Nhớ tới động tác điên cuồng mà đáng xấu hổ tới qua, Kiều Mạt lại thấy đỏ mặt.

Kim Trăn tưới toàn bộ ma tinh đã tích góp suốt mấy tháng vào cơ thể cậu, sau một đêm, hoàng tử nhỏ đã không tài nào nhớ nổi n tương đương với mấy, hết thảy cảm quan đều hòa tan dưới thể tấn công kịch liệt của Kim Trăn, đóa cúc non hoàn toàn mới dưới thân nở rộ một cách yêu kiều hết lần này tới lần khác.

Mới đầu hai người còn thử bắt chước mấy tư thế trong bộ phim dạy học chôm được, nhưng qua vài hiệp, Kim Trăn đã vô sự tự thông mà thêm vào đủ kiểu mới lạ.

Hoàng tử nhỏ cảm thấy các tư thế trong phim so với cảnh tượng thực chiến của hai người tới qua đúng là non muốn chết...

Hơn nữa, quan trọng nhất là cậu cuối cùng cũng cảm nhận được điểm tốt của song tu rồi, đành rằng thân thể rã rời, nhưng trong đan điền lại có cảm giác căng đầy chân khí hồn hậu, lúc dung hợp thì kinh mạch toàn thân dần ra đây sáng khoái, quả thực không gì sánh kịp.

Nói tóm lại, chính là từ sự co thắt của cơ vòng lan đến tuyến tiền liệt rồi theo sự dẫn nở của kinh mạch toàn thân mà lan tràn khắp cơ thể...

Mỗi dây thần kinh đều đang run rẩy, mỗi khối cơ đều đang run rẩy, mỗi lỗ chân lông đều đang bắn tinh.

Kiều Mạt xoa eo, nhìn Kim Trăn đang ôm mình mà vừa hạnh phúc vừa chua vừa sướng.

Có được ông xã thế này hạnh phúc quá rồi, o(*≥▽≤)ツ

Có được ông xã thế này tính phúc quá chừng. o(*////▽////*)q

Giờ phút này, hoàng tử nhỏ rót cuộc tìm được tư thế chuẩn xác để sử dụng đại đỉnh hoàn mỹ rồi.

Nếu các hoàng tử Long cung mà thấy bản mặt thẹn thùng hưng phấn của hoàng tử nhỏ lúc này, nhất định sẽ tập thể gào rú:

Sao bảo phản công mài sắt thành kim mà??

Mau trả tôn nghiêm của Đại Long cung về đây!!

Kiều Mạt nằm sấp trên giường, mỹ mãn ngắm dung nhan ngủ say của Kim Trăn. Một lúc sau, một giọt nước miếng trong suốt rơi cái chóc xuống môi Kim Trăn...

Kim Trăn: ...

Cái thói cứ chảy nước miếng với mình... Dự là cả đời cũng không bỏ được.

Kim Trăn nhắm mắt lại, vươn tay quơ cái đầu đang dí sát mặt mình vào ngực, chân dài choàng qua, ép chặt Kiều Mạt vào lòng, sau đó chính là một nụ hôn chào buổi sáng lâu lắc mà bông rẫy... Bông đến mức Ma Đại Kê phải thức tỉnh, động một lần đánh một lần lại tới phát nữa.

...

Một tiếng sau, Kiều Mạt tính phúc vui trong lòng Kim Trăn, thân thể mềm nhũn động một tí cũng thấy lao lực, trong mắt ánh lên vẻ no đủ, cậu điều tức trầm khí, cảm thụ chân khí dồi dào đang du tẩu trong cơ thể.

“Kim Kim, anh giỏi quá!” Lời khích lệ phát ra từ tận tim gan.

Kim Trăn cười khẽ, nhéo nhéo mũi của người trong lòng mấy cái. Tương tự như Kiều Mạt, hắn cũng cảm giác được chân khí lưu động khác với trước đây trong lúc hai người giao hợp, chẳng qua công lực thuộc về Ma tôn thượng cổ trong cơ thể hắn đã triệt để thức tỉnh, tu luyện không còn ý nghĩa gì nữa, dù thiếu một viên nội đan thì viên còn lại cũng đủ để hắn trụ vững trong top 5 của bảng xếp hạng vũ lực tam giới. Nhưng thấy vẻ mặt hài lòng của Kiều Mạt, Kim Trăn hết sức sẵn lòng phục vụ em yêu từ trong ra ngoài, dù sao chân khí cũng nhiều vậy mà, lại còn có thể tái sinh, tội gì không làm.

Cho nên, Kiều Mạt kêu gào “muốn muốn muốn” cả đêm, Kim Trăn cũng phối hợp “đút đút đút” cậu cả đêm.

Lúc này, thấy thân thể nhũn nhão như vũng nước của em yêu, Kim Trăn vẫn có chút xót xa, song tu bổ khí, nhưng cơ thể sau trùng sinh của Kiều Mạt lại gân cốt mềm mại, da mỏng thịt non, trải qua cả đêm đã loang lỗ dấu vết, thê thảm hết biết. Phần mềm có mạnh tới đâu cũng không chịu nổi phần cứng quá bền bỉ nha. Vì vậy, trong mắt Kim Trăn toát ra vẻ đau lòng, dịu dàng xoa bóp eo và lưng cho Kiều Mạt.

Ngất nổi người dưới thân lại hoàn toàn không cảm nhận được sự săn sóc của anh yêu, cứ uốn éo như thú con không an phận, Kiều Mạt ngẩng đầu, nhìn Kim Trăn bằng ánh mắt nóng bỏng và chờ mong.

Kiều Mạt liếm liếm môi, ra bộ chưa ăn no, ánh mắt đơn thuần tựa thỏ con, nụ cười lại hết như tiểu hồ ly lẳng lơ. Cậu cọ xát hồi lâu, chặt vật giờ tay vỗ vai Kim Trăn, nhếch mép nói:

“Anh đẹp giai, làm phát nữa ha?”

Kim Trăn: ...

Sau vài giây lặng im, hoàng tử nhỏ không nhận được câu trả lời như ý, Kim Trăn thì vung tay lên, vỗ hai cái không nặng không nhẹ lên mông cậu, trong mắt hiện lên ý bốn cột, đoạn dề lên người cậu, ghé tai cậu thì thầm:

“Muốn mài sắt thành kim à?”

Kiều Mạt cười tủm tỉm toan gạt đầu, nhưng đối diện với ánh mắt Kim Trăn lại tự dưng thấy có gì là lạ.

Ý tưởng lớn gan này mình chỉ viết trong lá thư gửi cho phụ vương mẫu hậu thôi mà, tối qua Kim Trăn cũng không đọc thư, làm sao... anh ấy biết được.

Kiều Mạt: ...

Lát sau, Kim Trăn vỗ nhẹ lên hông Kiều Mạt, ôn hòa bảo:

“Anh nhớ trước kia từng nói với em rồi mà, có một số việc ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ... Đùng không?”

Âm cuối được kéo dài tới đa bổng lộ ra sự nguy hiểm.

Hoàng tử nhỏ lập tức buồn rười rượi: “Kim Kim, em không có ý này, thiệt đó...”

Câu kế tiếp bị nhấn chìm trong nụ hôn nóng cháy, sau đó chuyển thành ưm a ư làm người ta mắc cỡ...

Kiều Mạt tỉnh lại lần thứ hai thì đã hoàng hôn, cậu quay sang nhìn Kim Trăn bên cạnh, hồi tưởng một ngày một đêm điên cuồng vừa qua, rồi rút ra một nhận thức đau buốt cõi lòng: kim ma hóa khi gió gì đó chỉ có thể càng mài càng thô thôi...

Kim Trăn nhắm mắt, nom có vẻ ngủ say lắm, tóc đen lòa xòa trên trán, nét mặt thoải mái mà thỏa mãn. Trong lúc ngủ hắn vẫn nắm tay Kiều Mạt thật chặt, với hắn mà nói, người trong lòng đã là bảo bối hắn trân trọng nhất, ngũ hành tam giới, năm tháng vạn năm, tất thấy vật đổi sao dời đều mang ý nghĩa mới từ sau khi gặp Kiều Mạt.

Bảo bối này, hắn vĩnh viễn sẽ không buông tay.

Kiều Mạt nhìn ánh chiều tà xuyên qua rèm chiếu vào phòng lần thứ hai, cảm thấy cõi lòng ấm áp, bèn cúi xuống thơm nhẹ lên má Kim Trăn, đỏ mặt nói:

“Em yêu anh.”

Tuy dư sức nói tron tru mấy lời roi rụng tiết tháo, nhưng khi thực sự thốt ra ba chữ đơn giản này, hoàng tử nhỏ vẫn xấu hổ không thôi, nên chỉ có thể nhè lúc Kim Trăn ngủ say để lén thổ lộ.

Tiếp theo, Kiều Mạt đột nhiên nổi hứng văn nghệ, hạnh phúc cầm lấy di động trên đầu giường, mượn cảnh đẹp trời chiều để chụp một pô đặc tả đôi tay nắm lấy nhau của hai người, đoạn bỏ dây, đắp chăn cẩn thận cho Kim Trăn, xong chạy đến phòng khách, đăng weixin trong vòng bạn bè.

Lời đính kèm: Hương vị của hạnh phúc, ai nếm người nấy biết. ~(^_^)~

Quả nhiên, một phút sau, di động ding ding vài tiếng liên hồi, comment ủa đến như nước.

Tịnh Tịnh: Ô! Chúc mừng chúc mừng, rốt cuộc tóm được rồi hả, chúc chúc bình an ngen.

Tô Tô: Khụ khụ, cả đồng bó đuốc đang vây xem đây nè, coi chừng đó bỏ, khoe ân ái là tạch lẹ lắm!

Vì Vì: Gì kia, bệnh ý của Kim tổng... khỏi rồi hở?

Ngao Liệt: Hạnh phúc cái đầu em, mau về đây, học được bỏ trốn rồi phỏng!! ('□') ~ _ _ _ _

Đỗ Thanh Học:!!!!!! Hôm rày cậu đi đâu??? Nhanh gọi điện lại!!!! Có bộ phim đang cần nam thứ!

Ô Mãn: /(tot)/~~, điện hạ ngài không sao chứ? Ngài đi đâu rồi, nếu ngài còn không về tôi chuyển sang làm cho Nhị điện hạ thiết đó, không đúng, dạo này cũng không thấy Nhị điện hạ đâu hết, chẳng lẽ tôi bị Long cung xoá tên rồi sao? (ㄒ_ㄒ)...

Ngao Phong: Tiểu Cừu à, lên nói cho cung biết nè, giờ mẫu hậu đang bận ốm nghén, không rảnh quan tâm cung đâu, tranh thủ nên làm gì thì làm đi, khỏi cần cảm ơn, cứ gọi anh là thiếu niên tiền phong.

Ngao Phác: Máy nay mẫu hậu đang mê donut vị việt quất, lúc hồi cung nhớ mang một ít về. (có khi nhờ vậy sẽ không so đo vụ em trốn khỏi cung nữa đâu.)

Tổng Từ Dương: 凸(++ Ⅲ ++) Lại thua ba chục vạn rồi, Kim Trăn đáng thất vọng hết sức.

Hoắc Ly reply Tổng Từ Dương:

Lục Tường: (#') Kiều Mạt cậu với Kim Trăn mau lán về đây cho tôi, ngày công chiếu xem đến mông rồi!!!!!!

...

Kiều Mạt dòm chuỗi ID quen thuộc lẫn lộn ỉ ả ấm áp bên dưới, khóe miệng cũng bắt giác cong lên.

Tình thân ấm áp, tình bạn ấm áp, tình ái ấm áp. Giấy phút này, hoàng tử nhỏ cảm thấy bản thân chính là người chiến thắng nhân sinh, cậu mỉm cười cảm đi động, nhìn từng comment và status mới.

Đúng lúc này, đột nhiên ding một tiếng, một status mới toanh xuất hiện ngay trên cùng, chính là pô hình nắm tay giữa ánh chiều tà mình mới đăng. Kiều Mạt sững sốt, trong lòng gợn sóng, dám chôm hình hả, nhưng thấy dòng chữ phía trên thì lập tức ngăn cả người, người đăng hình chính là Kim Trăn đang “ngủ say” trong phòng, lời kèm theo chỉ có bốn chữ: Nguồn:

Anh cũng yêu em.

Đây là status đầu tiên Kim Trăn đăng từ trước tới nay, hơn nữa còn là lời thổ lộ tình yêu lộ liễu đến thế. Bùm bùm, status của Kim Trăn vừa hiện lên tức thì, vòng bạn bè nổ tung ngay và luôn. Đủ kiểu chúc mừng, thổ tào, đùa giỡn càng thêm mạnh bạo kéo đến ừn ừn...

Kiều Mạt giờ di động lên, ngơ ngác nhìn tấm hình, mặt cũng đỏ rần như phát nổ.

Té ra Kim Kim lại giả đồ ngủ, không thành thật tí nào, coi bộ ông chồng này cần phải dạy dỗ thêm rất nhiều nha.

Cửa phòng ngủ mở ra, thân hình cao lớn của Kim Trần xuất hiện tại cửa, hoàng tử nhỏ ngấm anh yêu đang bước về phía mình, khoe môi vẽ ra nụ cười, trong mắt hiện lên ánh sáng hạnh phúc mà giao hoạt.

Không sao, tương lai còn dài lắm, chúng mình cứ nhẫn nha mài.

Hết chính văn ~

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: [Phiên Ngoại] Ngao Tứ Vs Mạc Vũ Sinh [1

“Tap!”

Đồng Bắc tuyết hương, một đám người trong bóng đêm vây quanh cửa thôn kia thùy băng lưu từ đại hồng đèn lồng đông lạnh đến mức lấy bảy phát run. Một danh đạo diễn bộ dáng nhân hướng về phía đèn lồng hạ bóng người hồ câu:

“Vũ Sinh, người hôm nay là làm sao? Đây đều lần thứ ba, nếu lại ng vài lần, các huynh đệ chân đều phải đông lạnh đã tê rần.”

đèn lồng hạ mạc Vũ Sinh thân xuyên một bộ đại hồng sắc niên phục, trong tay xách một chuỗi plastic pháo, thoát nhìn có chút buồn cười, nghe được đạo diễn mà nói, mạc Vũ Sinh hơi thấp đầu, có chút xin lỗi nói:“Thực xin lỗi, Dương đạo, ta hôm nay trạng thái không tốt lắm.”

đạo diễn bước đi đến mạc Vũ Sinh trước mặt, tại đèn lồng chiếu rọi xuống, mạc Vũ Sinh hai má cùng mũi đều hồng hồng, trong mắt tựa hồ cũng có mấy cái hồng ti, không biết là đông lạnh vẫn là đèn lồng quang mang phản xạ.

đạo diễn nhìn mạc Vũ Sinh, trầm tư hạ, theo sau quay đầu hướng về phía những người khác hô:

“Được rồi, hôm nay trước hết đến đây, trận này đêm mai tiếp tục, đại gia đều trở về ngủ đi.”

phía sau mọi người nghe vậy, lập tức phát ra một tiếng hoan hô, ba chân bốn cẳng thu thập đã mau đông cứng địa thượng thiết bị, hướng tới tuyết hương nhà gỗ khách sạn nội nhiệt đầu giường tiến lên.

mạc Vũ Sinh buông trong tay đạo cụ, trên mặt thần sắc có chút mệt mỏi, ngừng đầu đối đạo diễn nói:

“Dương đạo.....”

lời còn chưa dứt, Dương đạo thủ dừng ở mạc Vũ Sinh trên vai, dùng lực vỗ vỗ, nói:

“Không có việc gì nhì, sớm điểm trở về đi, này hơn một tháng người cũng là đủ mệt, ta gọi Tiểu Lý cho chúng ta đi thu xếp điểm Dạ Tiêu, một chậu thịt heo đồn miến, hồ vài cái bánh lớn từ, một hồi người lại đây cùng nhau ăn một điểm. Hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai lại chụp.”

mạc Vũ Sinh trong mắt hiện ra một tia cảm kích sắc, gật gật đầu.

trở lại nhà gỗ khách sạn, mạc Vũ Sinh rửa nước ấm tắm. Nói là khách sạn, kỳ thật cũng chính là điều kiện hảo điểm nông gia nhạc cấp bậc, thắng tại thủy đủ nhiệt, ẩm cũng cấp lực, phòng trong độ ẩm thẳng bức ba mươi, nóng hôi hổi, trên cửa sổ kết đại phiến băng hoa.

tẩy hảo tắm, mạc Vũ Sinh vây quanh điều khăn tắm, nửa người trên thủy châu còn chưa lau sạch sẽ, liền thẳng tắp nằm ở kháng thượng. Dương đạo diễn thuyết đối, hần quả thật mệt chết đi, chụp hoàn [xăm hình] sau này hơn hai tháng, là hần này mấy năm qua gian nan nhất một đoạn ngày, đầu tiên là tiếp hai quảng cáo, lấy cảnh tại nước ngoài sa mạc bên cạnh, sớm muộn gì chênh lệch nhiệt độ thật lớn, bão cát cũng đại, điều kiện cực kỳ gian khổ, vừa đến quay chụp hần liền lạnh, ho khan không chỉ. Thật vất vả vừa chụp hoàn, về nước liền nhận được trong nhà điện thoại, mẫu thân bị bệnh. Nhận được điện thoại sau, hần lập tức về nhà đợi hơn một tháng, cho đến mẫu thân xuất viện.

mặt sau lập tức liền muốn đến nông lịch tân niên, các loại đài truyền hình mời càng là nối liền không dứt, có chút c mở đầu hoàn toàn không thể từ chối. Tuyết hương này đoạn lời khẩn muốn đặt ở đêm trừ tịch tiệc tối thượng chen vào truyền phát. Cho nên, mạc Vũ Sinh mới từ lão gia trở lại kinh thị, liền trực tiếp bị người đại diện cấp kéo đi tới đại phương bắc tuyết hương đến quay chụp.

lần trước ho khan còn chưa hảo, đến tuyết hương rõ rệt có tăng thêm xu thế, mạc Vũ Sinh cố nén không thích hợp đúng hạn tham gia quay chụp, thế nhưng ho khan này ngoạn ý không phải có thể nói nhẫn liền nhẫn được, vài ngày xuống dưới, mạc Vũ Sinh xoát tâm chính mình một hồi ng số lần thượng hạn.

mặc Vũ Sinh đem đầu chôn ở kháng mặt trong, phòng trong ẩm áp mà khô ráo không khí khiến hần yết hầu càng phát ra không thoải mái đứng lên, hần nắm lên đầu giường được, ăn vài miếng, thấy đặt ở chén nước bên cạnh di động, mặc Vũ Sinh tâm tình càng thêm âm đạm rồi vài phần.

kỳ thật, giống loại này không phân ngày đêm chung quanh bốn ba chạy sô ngày, đối với mặc Vũ Sinh mà nói sớm là cơm thường, hần điện ảnh học viện tốt nghiệp sau, tuy rằng nhan trị thực tán, thế nhưng không hậu trường không bối cảnh, lại cự tuyệt vài lần tiềm quy tắc, cho nên hoàn toàn không có xuất đầu cơ hội, nhưng là chính hần cần rằng, kiên trì chính mình nguyên tắc, từ cơ bản nhất quần chúng diễn viên làm lên, từng bước một dấu chân nỗ lực.

mấy năm nay xuống dưới, mặc Vũ Sinh từ một không biết tên long bộ diễn viên trưởng thành đến Thiên Vương cấp bậc, hần trả giá gian khổ hơn xa thường nhân có thể tưởng tượng, trong vòng người trong nhắc tới mặc Vũ Sinh, khắc sâu nhất ấn tượng nhất là chịu khổ nhọc, nhị là giữ mình trong sạch. Mặc Thiên vương mấy năm nay tích lũy xuống đến trừ dày công tôi luyện kỹ xảo biểu diễn chỉ ngoại, còn có thể nói trong vòng mẫu mực lương hảo danh tiếng.

phổ thông vất vả cùng thương bệnh đối với mặc Vũ Sinh mà nói hoàn toàn không là vấn đề, này hai tháng khiến hần cảm thấy gian nan nguyên nhân, không chỉ là trên thân thể mệt mỏi, càng trọng yếu hơn là ngao tứ đã hai tháng không có cùng hần liên hệ.

nhớ tới ngao tứ, mặc Vũ Sinh mười ngón vi long, nắm chặt dưới thân chân.

lần đầu tiên gặp ngao tứ, là tại một lần bình thường tiệc rượu bên trên, cùng chính mình vất vả dốc sức làm bất đồng, ngao tứ là một lần là nổi tiếng, tựa hồ từ xuất đạo là lúc chính là tự mang quang hoàn, ngoại nhân cũng không biết ngao tứ lai lịch cùng chi tiết, thế nhưng lại biết tại hần bên người có một cường đại người đại diện đoàn đội, ngăn ngại hai năm thời gian không đến, ngao tứ dựa vào [Tà Đế] một mảnh nhảy trở thành một đường ảnh đế.

một đêm kia, là mặc Vũ Sinh lần đầu tiên nhìn thấy sống ngao tứ, nhìn bị mọi người vây phủng tại trung ương ngao tứ, mặc Vũ Sinh cảm giác được chân nhân ảnh đế mang cho nhân rung động cảm giác so trên màn ảnh lớn còn cường đại hơn, kia cô cuồng ngao bất kham vương giả khí chất phảng phất từ sinh ra đã có bình thường.

nhớ lại ngao tứ lấy được thưởng kia bộ phim trung hần sở sức diễn để vương một góc, mặc Vũ Sinh đột nhiên có loại cảm giác, cũng không phải trước mắt này nam nhân tại diễn trò, mà là hí tại diễn hần.

bởi vì tương ứng trận doanh bất đồng, mặc Vũ Sinh cũng không muốn cùng ngao tứ từng có nhiều cùng xuất hiện, nhất là nhìn thấy chân nhân sau, mặc Vũ Sinh tổng cảm giác ngao tứ trên người tựa hồ tản ra một cỗ nguy hiểm khí tức, hần lễ phép cùng chung quanh vài cái người quen uống vài chén rượu sau liền đến đến yên hội chủ nhân chỗ đó, tính toán cáo từ.

nhưng là, liền tại hần tính toán rồi đi thời điểm, phía sau truyền đến ngao tứ thanh âm:

“Vị này là Mặc tiên sinh sao? Cửu ngưỡng đại danh.”

mặc Vũ Sinh nghe vậy, chỉ phải lễ phép quay đầu cùng ngao tứ hàn huyên vài câu ----- đây là đệ nhất khiến hần hối tiếc không thôi hành động, nếu hội đoán trước đến sau này sẽ phát sinh sự tình, mặc Vũ Sinh nhất định sẽ lựa chọn lúc ấy sủy đầu rồi đi.

ngao tứ cười tủm tỉm lôi kéo mặc Vũ Sinh bắt chuyện đứng lên, hải hước mà khôi hài, lúc sắp đi, hai người thuận lý thành chương trao đổi liên hệ phương thức.

từ nay về sau sau, mặc Vũ Sinh ba ngày hai đầu liền sẽ nhận được ngao tứ điện thoại hoặc là tin nhắn, mới đầu xuất phát từ lễ phép, hần còn có thể có lệ hồi phục một chút, đến sau này, mặc Vũ Sinh cảm giác ngao tứ càng ngày càng mặc danh kỳ diệu, trong lời nói ngữ khí cũng mang theo vài phần quý dị ái muội và thân mật, hần không biết ngao tứ muốn làm gì, thế nhưng về công về tư, mặc Vũ Sinh đều cảm giác hai người giao tình không tới có thể thành thật với nhau trình độ, hần trực giác cảm giác được đối phương hần là có cái gì âm mưu.

cho nên, mặc Vũ Sinh trực tiếp đem ngao tứ kéo vào sổ đen ----- đây là thứ hai khiến hần hối tiếc không thôi hành động, một tuần bên tai thanh tịnh trả giá đại giới là thâm thống.

vài ngày sau một ban đêm, mặc Vũ Sinh buổi tối về nhà mở ra cửa phòng là lúc, thấy chính là ngao tứ ngông nghênh ngồi ở chính mình phòng khách trên sofa, tươi cười trung mang theo vài phần nguy hiểm ý.

.....

đêm hôm đó, đối với mặc Vũ Sinh mà nói, là đoạn si nhục hồi ức, không chỉ là vì hần bị một nam nhân cấp áp, càng lệnh hần tim đập nhanh là thân thể mình tại đối mặt ngao tứ là lúc sở triển hiện ra biến hóa, mặc dù có còn ma túy, mặc Vũ Sinh như cũ rõ ràng nhớ rõ chính mình là như thế nào tại tại ngao tứ dưới thân bị lộng bắn một lần lại một lần.....tuy rằng không có kết giao qua chính thức bạn gái, thế nhưng mặc Vũ Sinh vẫn kiên định cho rằng chính mình là thẳng nam. Nhưng là tại ngao tứ khiêu khích cùng va chạm dưới, phía sau truyền đến kia cỗ cuồng liệt xa lạ khoái cảm khiến hần ý chí lực cơ hồ phá vỡ, vồn vện một đêm, mặc Vũ Sinh cảm giác chính mình sắp từ thẳng nam biến thành thẳng - trăng nam.....

nhưng mà, càng làm cho mặc Vũ Sinh phá vỡ là, đêm hôm đó sự tình xa không phải chính mình lúc trước suy nghĩ đơn giản như vậy. Ngao tứ tựa hồ cũng không phải tâm huyết dâng trào muốn cùng hần ước nhất pháo liên xong việc, mà là..... Phát triển thành trường kỳ pháo - hữu?

tóm lại, Pandora chiếc hộp như vậy mở ra, mặc Vũ Sinh bàn hai lần gia, đôi năm thanh khóa, ngay cả trang thượng nguyên bộ gác cổng an phòng hệ thống cũng chưa biện pháp ngăn trở ngao tứ xuất quỷ nhập thần thân ảnh.

mặc Vũ Sinh trong lòng tích tụ, gia chi truyền thông luôn thích giảng hần cùng ngao tứ đặt ở cùng nhau tương đối, mặc Vũ Sinh đối ngao tứ oán khí ngày

hiều trần thượng, rốt cuộc có một lần tại một thăm hỏi bên trên, đương phóng viên lại hỏi hấn đối ngao tứ đánh giá là lúc, mạc Vũ Sinh thất khổng cười lạnh một chút, nói một câu:

“Ta cảm giác, nhân phẩm so kỹ xảo biểu diễn quan trọng hơn.”

lời vừa nói ra, kinh khởi thiên tăng lẫm, này tương đương với tọa thực hai đại ảnh để không hợp nghe đồn. Phần ti gian mắng chiến từ nay về sau hừng hực khí thế triển khai.

nhưng mà, hai phương cuồng nhiệt đối phun các fans không có chú ý tới là, ngày đó thăm hỏi sau khi chấm dứt, ngao tứ mất tích ba ngày, mà mạc Vũ Sinh còn lại là tại công chúng trước mặt ước chừng tiêu thất một tuần.

một tuần sau, ngao tứ tại trên weibo chính thức lên tiếng, tỏ vẻ đã cùng mạc Vũ Sinh bắt tay giảng hòa, cũng tỏ vẻ chính mình thực thích mạc Vũ Sinh tác phẩm..... Cùng với nhân phẩm.

có người nói đây là giảng hòa thanh minh, cũng có người nói đây là tại phản phúng mạc Vũ Sinh phía trước theo như lời nói, các loại người qua đường phân phân biến thành đen chuyển phần, bận rộn đến mức bất diệc nhạc hồ, thế nhưng đương sự chi nhất mạc Vũ Sinh cũng rốt cuộc không có nhằm vào việc này phát biểu qua bất cứ ngôn luận, cho đến hơn phân nửa tháng sau, mỗ danh nổi danh ngôi sao ca nhạc Hương Thiên sau câu hôn thành công tin tức truyền ra, rốt cuộc chiếm trước đầu đề, dời đi công chúng lực chú ý.

từ nay về sau, đại gia đều biết, Mạc Thiên vương cùng ngao ảnh để không hợp, hai phương kinh tế công ty thịnh ngày cùng Hạo Nguyệt chi gian mùi thuốc súng càng là ngày càng dày đặc. Có hảo sự phóng viên chưa từ bỏ ý định hỏi qua hai người, mạc Vũ Sinh ngậm miệng không nói, từ nay về sau không ở công cộng trường hợp đề ngao tứ hai chữ, mà ngao tứ còn lại là cười tùm tùm hỏi ngược lại:

“Chúng ta không hợp? Ai nói, nói lung tung, chúng ta thực hợp.....”

ban ngày trên mạng cãi nhau, buổi tối trên giường đánh nhau. Hai người quan hệ cứ như vậy quý dị giằng co đã lâu, mạc Vũ Sinh dần dần phát hiện, ngao tứ đối với ý nghĩ của mình hơn xa lúc trước chính mình suy nghĩ như vậy không chịu nổi, chỉ cần không chạm chạm được hấn điểm mấu chốt, ngao tứ kỳ thật là một phi thường đủ tư cách tình nhân, lên giường lưu manh, xuống giường nam thần. Vô luận trên giường dưới giường, hấn đều có để người điên cuồng thét chói tai kỹ xảo cùng thủ đoạn.

hai người ở chung hồi lâu, mạc Vũ Sinh lại như cũ không có chuẩn xác sờ chuẩn ngao tứ tính tình, ngày thường tuy rằng cũng là âm tình bất định, thế nhưng chân chính sinh khí mạc Vũ Sinh chỉ thấy được qua hai lần, một lần là đối một sờ soạng một chút chính mình mặt đạo diễn nổi giận, mặt khác một lần là chính mình về nhà sau không biết nói một câu nói cái gì kích thích đến ngao tứ thần kinh, bị kéo đến trên giường ép buộc cả một đêm.

mạc Vũ Sinh đoán không ra ngao tứ ý tưởng, thế nhưng chính mình tâm ý lại rất minh kính, hấn thừa nhận, mấy ngày nay ở chung xuống dưới, hấn đối ngao tứ cảm giác đã từ ban sơ hoàn toàn đối địch chậm rãi chuyển biến, hấn không biết đàm luận ái hai người hấn là thế nào, thế nhưng hấn cùng ngao tứ cùng một chỗ thời điểm, hai người hỗ động khiến hấn cảm giác thực rối rắm, ngao tứ thông minh khôi hài, giờ tay nhắc chân gian đều tản ra để người thuyết phục mị lực.

hai người sống vai ngồi trên sofa, cùng nhau xem TV ăn khoai tây chiên, cùng nhau bình luận thổ hào thời khắc, khiến mạc Vũ Sinh trong lòng dâng lên một loại chưa bao giờ từng có thư thái cùng điềm tĩnh cảm.

trên màn ảnh diễn qua vô số loại hình đại chúng tình nhân, mạc Vũ Sinh tuy rằng không có nói qua luyện ái, thế nhưng lúc này cũng có chút minh bạch chính mình cảm giác, hấn tựa hồ thích phải ngao tứ.

loại này nhận tri mới đầu khiến mạc Vũ Sinh cảm thấy kinh ngạc cùng mê hoặc, xấu hổ bên trong mang theo vài phần buồn bực. Hấn cảm giác chính mình có điểm phạm tiện, tuy rằng hai người lần đầu tiên cũng không phải hấn mong muốn, thế nhưng mặt sau mấy ngày nay, hấn không thể không thừa nhận thân thể mình đã thích ứng ngao tứ, hơn nữa có dần dần trầm mê khát cầu xu thế. Nói trắng ra là, này quả thực chính là □□ nghiện ý tứ.

mà phía sau xem ra, nghiện luân hãm không chỉ là thân thể, còn có tâm.

mạc Vũ Sinh lần trước về nhà thời điểm, cha mẹ lại thôi hỏi hấn kết hôn một chuyện, dĩ vãng cha mẹ nhắc tới việc này, mạc Vũ Sinh không có cái gì áp lực, thế nhưng từ cùng ngao tứ xen lẫn cùng nhau sau, mạc Vũ Sinh biết chuyện này tất yếu phải nghiêm túc đối đãi.

tại lão gia trụ trong vài ngày, hấn tình hạ tâm đến, yên lặng hồi tưởng hấn cùng ngao tứ hai người ở chung từng chút thời gian, nghiêm túc phân tích ý nghĩ của mình, trước kia hấn vẫn cảm giác chính mình thích là muội tử, thế nhưng hơn hai mươi năm qua, hấn lại không có gặp được một giống ngao tứ như vậy có thể dễ dàng tá hữu hấn cảm xúc nữ hài, hấn luôn luôn tính cách ôn hòa, vô luận đối ai đều là nho nhã lễ độ, chỉ có ngao tứ mang cho hấn cảm thụ cùng những người khác hoàn toàn bất đồng, lửa nóng mà kịch liệt, có nộ cũng có hi, có toan cũng có ngọt.

mạc Vũ Sinh là Kim Nguir tòa, tính cách dịu ngoan, thế nhưng trong khung lại mang theo một cổ cổ chấp ý, chỉ cần hấn nhận chuẩn sự tình, vô luận cỡ nào gian nan, hấn cũng sẽ nghĩa vô phản cổ đi xuống. năm đó lựa chọn sự nghiệp khi như thế, nay đối mặt tình yêu, cũng là như thế.

vì thế, mạc Vũ Sinh nói cho cha mẹ, chính mình có khả năng thích phải một nam nhân. Nhìn luôn luôn thuận theo nghe lời nhi tử đột nhiên toát ra như vậy một câu kinh thiên chi ngữ, mạc Vũ Sinh kia trung thực cha mẹ sợ ngây người, ngày hôm sau liền chạy đến bệnh viện đi có vấn đề đồng tính luyện ái trị liệu phương pháp, biết được này ngoan ý không phải bệnh sau, cha mẹ như cũ không có chết tâm, ba ba tận tình khuyên bảo làm vài ngày tư tưởng công tác, mụ mụ tìm một đồng thân thích cấp nhi tử giới thiệu đối tượng. Mạc Vũ Sinh có chút bất đắc dĩ, thế nhưng xuất phát từ đối cha mẹ áy náy cùng đối thân thích nhóm tôn trọng, hấn như cũ hảo tính tình thấy sờ hữu nữ hài tử ----- hơn nữa cùng các nàng nhất nhất chụp ảnh chung lưu niệm.

thân cận thành công chuyển vì phần ti gặp mặt hội.

này cũng là ngao tứ đối mặc Vũ Sinh về nhà bắt mẫn nguyên nhân, đoạn thời gian đó, ngao tứ mỗi lần cấp ái nhân gọi điện thoại, đều có thể nghe bên cạnh có hoa si bình thường nữ sinh tại thét chói tai, nỗ lực tuyệt hảo nhị hoàng tử còn nghe được ra mỗi lần gọi đều không là cùng một người, gia cạnh biên gián tiếp truyền đến “Thân cận”, “Đối tượng” Linh tinh mầu chốt từ, ngao tứ càng phát ra táo bạo, hận không thể một thân long bãi vĩ sủy quá khứ đem mặc Vũ Sinh người bên cạnh đều đập chết.

mặc Vũ Sinh hồi kinh thị sau, đối mặt ngao tứ bắt mẫn, hẳn không có quá nhiều giải thích, cha mẹ chỗ đó chỉ là tạm thời ổn định mà thôi, không có triệt để thông quan, hơn nữa chính mình nếu thật sự muốn cùng ngao tứ cùng một chỗ, mặt sau đối mặt sự tình còn có rất nhiều. Sự nghiệp, hữu tình, thân tình..... Cần xử lý vấn đề rất nhiều. Mặc Vũ Sinh không có cùng ngao tứ lộ ra về chính mình đối trong nhà xuất quỷ chỉ tự phiền nhiễu, chỉ là yên lặng nỗ lực, làm các phương diện chuẩn bị.[xăm hình] này bộ hí là mặc Vũ Sinh trả giá tâm huyết nhiều nhất một bộ, cũng là lấy được thưởng cơ hội lớn nhất, mặc Vũ Sinh thậm chí suy xét là hay không muốn tại này bộ hí chụp hoàn sau rời khỏi giới điện ảnh.

mà liền tại lúc này, ngao tứ tiêu thất, biến mất thực triệt để, giống như nhân gian chung phát rồi bình thường, ngao tứ trợ lý chuyển cáo mặc Vũ Sinh nói ngao tứ trong nhà có chuyện, cần ly kinh một đoạn ngày, thỉnh hẳn không cần lo lắng.

nhưng vào lúc này, mặc Vũ Sinh đột nhiên phát giác, chính mình đối ngao tứ lý giải thật sự là thiếu chi lại thiếu, thậm chí ngay cả hẳn lão gia ở nơi nào đều không biết, hẳn có chút nôn nóng lại hướng ngao tứ trợ lý hỏi, được đến trả lời lại là:

“Thực xin lỗi, Mặc tiên sinh, ngao tiên sinh sự tình ta không thể hướng người lộ ra, ngài yên tâm, ngao tiên sinh không có việc gì.”

mặc Vũ Sinh nghĩ tới kiều mạt, thế nhưng điện thoại quá khứ cũng là không người tiếp nghe, hẳn triển chuyển tìm đến ô mẫn, được đến trả lời cũng là kiều mạt về nhà.

nhìn ô mẫn kia khó xử ánh mắt, mặc Vũ Sinh minh bạch, hẳn là biết Ngao gia xảy ra chuyện gì, thế nhưng không thể nói cho chính mình.

kia một khác, mặc Vũ Sinh tựa hồ minh bạch, nguyên lai ngao tứ đối với chính mình có nhiều như vậy bí mật, nguyên bản cho rằng hai người quan hệ đã đầy đủ thân mật, thế nhưng lúc này xem ra..... Tựa hồ liên trợ lý cũng không bằng?

ngày đó buổi tối, mặc Vũ Sinh cảm di động tại ngao tứ chung cư dưới lầu đứng một đêm, gió lạnh thổi qua, đầu não của hẳn thanh tỉnh một ít.

đúng vậy, ngao tứ hẳn luôn luôn liền không có đối với chính mình nói qua về hai người tương lai bất cứ lời nói, một câu đều không có.

thậm chí, liền một câu “Ta thích người” đều chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: [Phiên Ngoại] Ngao Tứ Vs Mặc Vũ Sinh [2

nhớ tới đêm hôm đó trái tim băng giá, trên âm kháng mặc Vũ Sinh không tồn tại rừng mình một cái. Hẳn cảm lấy di động, nhìn hai tháng đến cho ngao tứ gửi đi qua tin nhắn, trong lòng càng phát ra lạnh lẽo.

đến tột cùng là cái gì dạng sự tình, có thể khiến hẳn bận rộn đến liền điện thoại cũng không chịu tiếp một chút, tin nhắn không rành hồi một cái.

có lẽ tại ngao tứ trong lòng, thật sự chỉ là đem chính mình trở thành phát tiết * pháo - hữu mà thôi. Mặc Vũ Sinh cảm di động thủ có đôi chút hơi phát run, nhớ tới chính mình lúc trước nhất sương tình nguyện chiếu cố tiền chạy sau kế hoạch hai người tương lai, hẳn đột nhiên cảm giác chính mình xuẩn thấu.

ướt sũng tóc lúc này đã bán khô, thủy tại trên trán chặn mặc Vũ Sinh ánh mắt, mặc Vũ Sinh phiên thân, ngưỡng mặt nằm ở kháng thượng, một bàn tay che tại trên mắt. Tuy rằng trong phòng cũng không người bên ngoài, thế nhưng mặc Vũ Sinh vẫn là không thói quen đem chính mình yếu ớt một mặt triển hiện ra đến, phảng phất lấy tay chặn ánh mắt, là có thể nhất tịnh ngăn trở kia đáy mắt đau lòng cùng thụ thương sắc.

sau một lúc lâu sau, một trận tiếng đập cửa vang lên, mặc Vũ Sinh từ trên giường ngồi dậy, lau mặt, thu liễm khỏi trên mặt cảm xúc, phi kiện áo ngủ, mở ra cửa phòng.

ngoài cửa đứng chính là Dương đạo diễn, nhìn mặc Vũ Sinh trang điểm, Dương đạo diễn sững sốt một chút, theo sau mở miệng nói:

“Người ngủ?”

mặc Vũ Sinh lắc đầu nói: “Còn không có, Dương đạo, có chuyện gì sao?”

Dương đạo diễn mở miệng nói: “Thịt heo miễn tử đôn hảo, ta đến gọi người cùng đi ăn, tại Tiểu Lý trong phòng, người mau mặc quần áo, chậm liền không

có.”

mặc Vũ Sinh trên mặt lộ ra cảm kích cười, mở miệng nói:“Ta không đi, cảm ơn Dương đạo, các người ăn đi.”

Dương đạo nhìn nhìn mặc Vũ Sinh, theo sau mở miệng nói:“Người com chiều liền không như thế nào ăn, còn như vậy đi xuống, ngày mai chúng ta còn phải cùng người tiếp tục ng. Muốn hay không như vậy, người chờ, ta đi cho người bụng tôi một phần.”

không đợi mặc Vũ Sinh trả lời, ngoài cửa chỉ nhân liền một trận gió giống nhau chạy ra, mặc Vũ Sinh có chút bất đắc dĩ, thế nhưng lại không tốt phát đối phương hảo ý, chỉ phải mở ra cửa phòng đứng ở tại chỗ đợi. Tuy rằng cùng Dương đạo diễn nhận thức không bao lâu, thế nhưng mặc Vũ Sinh thực lý giải hẳn tính cách, hào sảng mà trực tiếp, điển hình Đông Bắc hán tử.

vài phút sau, Tiểu Lý trong phòng vang lên một trận huyền não tiếng động, theo sau, Dương đạo diễn bụng một nóng hôi hôi tiểu bồn, mặt trên phóng vài cái kim hoàng sắc bánh lớn, từ trong phòng đi ra, thẳng đến mặc Vũ Sinh bước nhanh đi tới. Hai người vào phòng, Dương đạo diễn đem kia tiểu bồn đặt lên bàn, lấy ra bánh lớn, lộ ra bên trong tràn đầy một chậu..... Thịt heo.

mặc Vũ Sinh rốt cuộc biết vừa rồi huyền não thanh là vì hà mà lên, hẳn nên cười, đối Dương đạo diễn thuyết nói:

“Dương đạo, người đây là đem một nồi thịt heo đều lấy ra đến đây đi?”

Dương đạo diễn ha ha cười, đưa cho mặc Vũ Sinh nhất trương bánh lớn, mở miệng nói:“Đừng động bọn họ, chúng ta ăn.”

mặc Vũ Sinh lúc này thật sự không có cái gì khẩu vị, thế nhưng thịnh tình không thể chối từ, chỉ phải tiếp nhận kia bột ngô bánh lớn, cắn non nửa. Ngược lại là Dương đạo diễn khẩu vị rất tốt, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, vẫn cứ đem kia một chậu nhục tiêu diệt sạch sẽ,

mặc Vũ Sinh cảm mạo nguyên bản liền không có hảo triệt để, thêm vừa rồi mở cửa thổi đến chút hành lang gió lạnh, lúc này hẳn cảm giác hầu gian không thích hợp càng phát ra nghiêm trọng, đầu choáng váng mờ mịt, hai má cũng bắt đầu nóng lên.

đối diện ăn uống no đủ Dương đạo diễn lúc này rốt cuộc chú ý tới mặc Vũ Sinh dị thường, hẳn có chút kinh ngạc mở miệng nói:

“Vũ Sinh, người có hay không là phát sốt? Như thế nào mặt như vậy hồng.”

mặc Vũ Sinh sờ sờ mặt mình, quả nhiên là nóng bỏng, hẳn có chút mờ mịt xả ra tươi cười, mở miệng nói:

“Có thể là, không quan hệ, ngủ một giấc liền hảo.”

Dương đạo diễn nghe vậy, gật gù đầu, theo sau mở miệng nói:“Ta đây đi về trước, không quấy rầy người nghỉ ngơi.”

dứt lời đứng dậy chuẩn bị rời đi, đi tới cửa thời điểm, hẳn lại dừng bước, không yên lòng quay đầu nhìn nhìn mặc Vũ Sinh, mở miệng nói:“Vũ Sinh, bằng không đêm nay ta và người cùng nhau ngủ đi.”

mặc Vũ Sinh:.....

Dương đạo diễn thấy mặc Vũ Sinh có chút kinh ngạc thần tình, lập tức mở miệng tiếp tục nói:

“Ta không khác ý tứ, ta xem người trạng thái không tốt lắm, lưu lại có thể chiếu cố người, hơn nữa Tiểu Lý nửa đêm hô lỗ đánh cho rất vang, ta căn bản là ngủ không tốt, tại người nơi này ngược lại có thể hảo chút..... Đúng rồi, người ngủ không ngáy ngủ đi?”

mặc Vũ Sinh đang muốn mở miệng uyển cự, đột nhiên trong đầu một trận choáng váng, thân mình lung lay, ngã ngồi ở một bên trên sofa. Dương đạo diễn thấy thế lập tức xoay người kéo lại mặc Vũ Sinh thân mình, không cho phép nghỉ ngơi đem hẳn kéo đến kháng thượng, nhét vào trong chăn.

theo sau mở miệng nói:“Ta còn là lưu lại đi, này kháng có hơn hai mét khoan, đủ hai ta ngủ, người trước nằm, ta đi cho người tìm điểm được.”

dứt lời, phong giống nhau lại lao ra phòng.

mặc Vũ Sinh giờ phút này yểu hèn có chút phát khô, cả người khí lực phảng phất đều bị trừ đi bình thường, hẳn nghĩ nghĩ, không có nói cái gì nữa, chính mình lúc này trạng huống quả thật không tốt lắm, có người ở bên cạnh hỗ trợ cũng là hảo sự.

huống chi, có lẽ có người ở bên cạnh âm ỉ một chút, chính mình lực chú ý còn có thể phân tán một ít, sẽ không tại đêm dài nhân tĩnh thời điểm suy nghĩ ngao tứ.

Dương đạo diễn hiệu suất rất cao, vài phút nội liền buồn bán đến đây nhất đại thôi được, hạ sốt, khỏi ho, trừ hoả, yên giấc, tránh thai..... Đây đủ mọi thứ.

mặc Vũ Sinh tìm vài miếng thuốc hạ sốt, liền nước uống đi xuống, hơn mười phút sau, một cơn đánh tới, trước khi ngủ mơ hồ thấy Dương đạo diễn tẩy hảo tắm, tại kháng một khác đầu mặc đại hoa quần đùi hừ tiểu khúc xoát weibo. Tuy rằng chạy điều có chút thái quá, thế nhưng tại đây rét lạnh yên tĩnh ban đêm, này đậu so thanh âm cấp trong phòng bằng thêm vài phần nhân khí, khiến mặc Vũ Sinh tâm tình hơi hơi ấm một ít.

chính mình quả thật có điểm mệt mỏi, không riêng gì thân thể, còn có tâm, hết thấy đều đẳng tĩnh ngủ rồi nói sau, mặc Vũ Sinh mơ mơ màng màng nghĩ,

theo sau nặng nề thiếp đi.

hơn mười phút sau, kháng kia đầu Dương đạo diễn cũng ngủ, tiếng ngáy đinh tai nhức óc.....

tuyệt hương khách sạn phòng ngọn đèn lục tục tắt đi, chỉ còn lại có bên ngoài từng chuỗi đại hồng đèn lồng như trước lượng.

hơn mười dặm ngoại Tuyệt Sơn thượng, một cái hắc sắc cự đại thân ảnh tại trên tuyết địa nhanh chóng bồn chạy, phía sau một song nhân xe trượt tuyết ngồi hai người, lưỡng đạo hắc sắc thân ảnh tại tuyết trung có vẻ phá lệ dễ khiến người khác chú ý.

chính là ngao tứ cùng Nhị Lang Thần Dương Tiễn.

Dương Tiễn hắc mặt, tuấn mỹ vô trù trên gương mặt giờ phút này có chút âm trầm. Một bên ngao tứ vắt chân bắt chéo oán giận nói:

“Ta nói Dương Tiễn, ngươi đó là cái gì phá pháp khí, đến dưới 0 mười độ liền không có thể bay? Này bằng thiên tuyết địa hơn nửa đêm, còn phải tọa này tứ phía hồ cầu xe trượt tuyết.”

Dương Tiễn cố nén trong lòng lửa giận, trầm giọng mở miệng nói:“Ngao tứ, ngươi còn muốn hay không điểm mặt, nếu không phải vì đưa ngươi tới địa phương quý quái này, của ta pháp khí cũng sẽ không không nhay.”

ngao tứ vô tội xòe tay, cười nói:“Không có biện pháp, của ta pháp khí bị phụ vương không thu, chỉ có thể dựa vào ngươi.”

dứt lời, ngao tứ vuron ra chân đá hạ phía trước toàn tốc bồn chạy Đại Hắc cầu móng, mở miệng nói:

“Thiên Bảo, lại mau chút, bằng không móng mao cũng cho ngươi thế.”

Hao Thiên khuyên:.....

ngao ~ ni mã lão tử là thần khuyên, cho ngươi lạp xe trượt tuyết đã không sai rồi, còn ngại này ngại kia, còn dám uy hiếp khuyên loại, lão tử muốn trách cứ!

Dương Tiễn mắt lạnh nhìn lướt qua bên cạnh ngao tứ, mở miệng nói:

“Ngươi không phải ở tại kinh thị sao? Đến này Đông Bắc tuyết hương làm gì?”

ngao tứ cười hi hi trên lầu Dương Tiễn bả vai, nở miệng nói:“Thân mật ở bên cạnh a, ta bị ngươi đóng hai tháng, phỏng chừng hần nhất định vội muốn chết, trước tiên đương nhiên muốn lại đây tìm hần.”

Dương Tiễn nghe vậy, trên mặt không có một tia biểu tình, có chút ghét bỏ đem khoát lên chính mình trên vai kia chỉ móng vuốt lay điếu.

ngao tứ tiếp tục nói:“Được rồi, nói ngươi cũng sẽ không biết, chờ ngươi có đối tượng, liền biết nhớ thương một người là một loại cái gì tư vị.”

theo sau, hai người nhất cầu lại vô thanh vang, một đường bay nhanh, nửa giờ sau, tới tuyết hương cửa thôn.

ngao tứ nhảy xuống xe trượt tuyết, ở trong không khí hít sâu một hơi, theo sau ánh mắt tập trung ở một nhà khách sạn chỗ, nhìn chăm chú nhìn một lúc sau, ngao tứ trên mặt thần tình có chút kỳ quái, mặc Vũ Sinh trên người mùi liên tính cách mấy km hần đều có thể nghe được ra, chỉ là hôm nay này hương vị tựa hồ có chút cổ quái, tựa hồ còn kèm theo mặt khác khí tức.

ngao tứ thả ra linh thức, bay nhanh điều tra kia gia khách sạn tình huống, sau một lúc lâu, hần mặt triệt để hắc, nhị hoàng tử rõ ràng điều tra đến mặc Vũ Sinh phòng bên trong còn có một người khác khí tức, một nam nhân.

ngao tứ trên mặt lúc trước bất cần đời trở thành hư không, hần quay đầu đối Dương Tiễn nói:“Ta tức phụ nhi trong phòng có người, ta muốn qua xem xem, Dương Tiễn, ngày sau hồi Long Cung mời ngươi uống rượu, đi trước.”

dứt lời, ngao tứ thân ảnh nhoáng lên một cái, biến mất ở tuyết bên trong.

mặc Vũ Sinh ngủ thật sự trầm, ở trong mộng hần tựa hồ mơ hồ nghe thấy được bên tai truyền đến một trận ồn ào thanh, tựa hồ trong phòng đang cũng mở ra, ý thức mơ hồ hần thâm nghĩ an tâm ngủ, hảo muốn gọi bọn họ không cần sảo, thế nhưng trong cổ họng lại phát không ra một tia thanh âm, may mà này trận tiếng ồn ào cũng không trường, một lát sau liền khôi phục im lặng, tựa hồ so phía trước càng im lặng, liền bên cạnh tiếng ngáy đều tiêu thất.

mặc Vũ Sinh vừa lòng giãn ra mày, chỉ là quanh thân kia cỗ lửa nóng cảm giác như cũ khiến hần có chút khó chịu. Hần vận vẹo thân mình muốn từ chân trung gây dựa đi ra, tiếp theo gây lại cảm giác được thân thể mình đầu nhập đến một nhẹ nhàng khoan khoái hơi lạnh ôm ấp bên trong, kia sáng khoái cảm giác khiến hần không tự chủ được khẽ sát đi lên.

bên tai tựa hồ vang lên một quen thuộc thanh âm:“Tiểu Vũ, ta đã trở về.”

mặc Vũ Sinh chỉ cảm thấy nhiều ngày đến tích tụ cùng khó chịu đều bị này một câu xua tan bình thường, khoe môi hần khẽ nhếch, tiếp tục nặng nề thiếp đi.

liền tỉnh là mộng cũng hảo..... Ngao tứ trở lại.

ngao tứ tiến vào phòng là lúc, liếc mắt nhìn liền nhìn ra cái kia đầu giường nửa thân trần nam là trăm phần trăm thẳng nam, hơn nữa tuy rằng hai người cùng ngủ nhất kháng trung gian lại cách ít nhất một mét cự ly. Thế nhưng hần như cũ phi thường khó chịu, cửu biệt gặp lại cảnh tượng dĩ nhiên là chính mình lão bà đầu giường thượng ngủ đã hán tử, đổi làm ai đều phải tặc mao, này mỗ có điểm lực a.....

nhị thái tử điện hạ không hề nghĩ ngợi, liền trực tiếp đem người nọ cấp ném đi ra ngoài. Theo sau hần nhắc lên chân tính toán gọi mạc Vũ Sinh lên thời điểm phát hiện hần dị thường, thân mình nóng bỏng, chau mày.

ngao tứ ôm lấy mạc Vũ Sinh nháy mắt, mạc Vũ Sinh thân mình bản năng bình thường lui vào hần trong lòng, theo sau mày giãn ra, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười. Nhìn trong lòng chỉ nhân đang ngủ kia chân tình biểu lộ tươi cười, ngao tứ trần ngực lửa giận nháy mắt dập tắt.

mặc kệ này hai tháng đến phát sinh chuyện gì, ngao tứ giờ phút này thậm chí ôm mạc Vũ Sinh im lặng ngủ một giấc, tựa hồ chỉ có ủng hần vào lòng thời khác, mới là chính mình tối an tâm tối kiên định thời khác.

nhớ đến này, ngao tứ phiên thân lên giường, ôm mạc Vũ Sinh chui vào ổ chăn. Lại thân lại sờ soạng hồi lâu, cuối cùng lại vẫn là luyến tiếc trạc.

có chuyện gì, ngày mai lại xử lý đi, nón xanh sự tình, muốn đệ nhất hồi rõ ràng.....

ngao tứ ôm mạc Vũ Sinh, nặng nề thiếp đi.

trong phòng ngọn đèn dần dần ám xuống dưới, cho đến triệt để đóng kín, khách sạn trung lại khôi phục mới vừa yên tĩnh. Trong phòng giao cảnh mà miên hai người, ngực kê sát, tựa hồ ngay cả hô hấp tiết tấu đều hòa hợp một thể, ấm áp ấm áp, tình yêu ấm áp.

cửa thôn cách đó không xa trong tuyết, như cũ đứng lặng một người một chó. Nhìn kia từng chuỗi vui vẻ đèn lồng màu đỏ, Dương Tiễn thần tình chợt lóe một tia cô đơn sắc, hần nhẹ giọng lầm bầm:

“Nhớ thương một người tư vị sao.....”

hần nhắm mắt lại, trầm mặc hồi lâu, một bên Hao Thiên khuyến tự mình xoay quanh căn chính mình cái đuôi ngoạn. Không trung bắt đầu bay xuống tuyết hoa, càng lúc càng lớn, Dương Tiễn áo choàng thượng lạc đầy tuyết hoa.

nhiều năm trước, Dương Tiễn lần đầu tiên đi đến thế gian là lúc, vẫn là bảy tám tuổi đại thiếu niên, cũng là như vậy một hạ tuyết thiên, khi hần hảo kì đứng ở trong tuyết nghiên cứu tuyết hoa hình dạng là lúc, ngao tứ xa xa hướng hần chạy tới:

“Dương Tiễn, Dương Tiễn, người mau nhìn, ta nhặt được một con chó nhỏ.”

khi đó ngao tứ cùng hần không sai biệt lắm đại, đầu so với hần cao hơn một khúc, trên tay bưng lấy một cái háp hổi Tiểu Hắc cầu.

“Dương Tiễn, người không phải vừa học xong trị liệu pháp thuật sao? Xem xem có thể hay không cứu sống hần.”

Dương Tiễn gật gật đầu, nghiêm túc cấp kia tiểu cầu thi thuật, nửa giờ sau, kia Tiểu Hắc cầu rốt cuộc mở mắt.

ngao tứ cùng Dương Tiễn hai người kích động nhảy dựng lên. Ngao tứ cười tùm tùm giờ lên tiểu cầu, quay đầu đối Dương Tiễn nói:

“Về sau người tới dưỡng nó đi.”

Dương Tiễn gật đầu. Ngao tứ tiếp tục nói:“Ta nhặt được nó, ta chính là hần phụ thân, người nuôi sống nó, người chính là hần mẫu thân.”

Dương Tiễn nghe vậy, sắc mặt nháy mắt đỏ lên, vừa tức lại vội nói:“Ta mới không cần làm mẫu thân, ta là nam nhân, ta cũng muốn làm phụ thân.”

ngao tứ nghe vậy, nghĩ nghĩ, theo sau gật đầu nói:“Kia cũng hảo, kia nó liền có hai phụ thân.”

vừa nói, ngao tứ một bên thò ngón tay trỏ đùa tiểu cầu:“Người này vật nhỏ, cho người thủ danh tự đi, về sau muốn cùng chúng ta đi Thiên Cung, liền gọi người Thiên Bảo đi, đến, Thiên Bảo, tiếng kêu phụ thân.”

ngao tứ thân thủ trạc Tiểu Hắc cầu miệng, Tiểu Hắc cầu bất mãn trừng mắt nhìn hần một cái, mở ra không trường nha miệng cắn ngao tứ ngón tay một chút, theo sau liền nhảy lên đến Dương Tiễn trong lòng.

“Ngao, người cư nhiên dám cắn ta, xem ta không đem người mao nhổ sạch.” Ngao tứ gương nanh múa vuốt hướng tới tiểu cầu đánh tới, Dương Tiễn còn lại là cười tùm tùm đem tiểu cầu nhét vào trong lòng, mở miệng nói:“Không cho khi dễ Thiên Bảo.”

tựa hồ đã nhận ra có người cho mình chỗ dựa, tiểu cầu từ Dương Tiễn trong lòng ló ra đầu, thị uy bình thường hướng tới ngao tứ ngao ngao kêu một tiếng.

“A, người này thói nhĩ tử, cư nhiên còn dám khinh bỉ lão tử.....”

“Ngao tứ người buông tay, Thiên Bảo là ta nhĩ tử, không cho khi dễ nó.”

Nguồn:

“Ngao, ngao, ngao!”

.....

tuyết trung Dương Tiễn mở to mắt, khoe mắt xử tựa hồ có một tia trong suốt, không biết là không phải bay xuống lông mi thượng tuyết hoa ngưng kết mà thành, hần cuối cùng nhìn thoáng qua tuyết hương bên trong kia yên tĩnh khách sạn, xoay người rời đi.

phía sau kia hao Thiên Thần khuyển thấy thể theo sát đi lên, thể nhưng đi vài bước sau, lại quay đầu nhìn nhìn kia tuyết nông thôn trang phương hướng, trong mắt tựa hồ có một tia khó hiểu.

Dương Tiễn dừng lại cước bộ, buông xuống đôi mắt, trong bóng đêm hần hui quạnh cao ngất thân ảnh tựa hồ cùng thiên không hòa hợp một thể. Hần vươn tay, vỗ nhẹ nhẹ Hao Thiên khuyển ngách đỉnh, nhẹ giọng mở miệng nói:

“Thiên Bảo, đi thôi, về sau ngươi cũng chỉ có một phụ thân.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khởi Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: [Phiên Ngoại] Trầm Thâm

trầm thâm từ gia nhập [xãm hình] kịch tổ sau, thường thường liền sẽ nhận được lục truyện gia điện thoại. Lục truyện gia tại điện thoại bên trong bắt đầu ồn ào:

“Tiểu Thâm, ngươi như thể nào đột nhiên nghĩ đến đi đóng phim. Ngươi loại này tính tình, giới giải trí không thích hợp ngươi.”

trầm thâm mỉm cười hạ, mở miệng nói:“Chỉ là tưởng ném thử chút không đồng dạng như vậy sự tình mà thôi, bất quá là tiểu nhân vật mà thôi, không dùng được bao lâu.”

lục truyện gia tiếp tục nói:“Can mụ lần trước đi nhà ta thời điểm, cùng ta mụ nhắc tới, nói ngươi thân thể không tốt, có chút lo lắng ngươi ăn hay không được tiêu quay phim vất vả.”

trầm thâm nói:“Àn, ta biết đến, ta sẽ chiều cố hảo chính mình, này nhân vật chỉ có bốn năm màn diễn phân, chụp xong ta liền đi tìm ngươi, đúng rồi, ngươi hiện tại ở bên kia thể nào?”

lục truyện gia thanh âm đột nhiên đề cao vài cái decibel, trong giọng nói mang theo vài phần hưng phấn ý:“Bên này phong cảnh thật sự là rất đẹp, nhất là mặt trời mọc mặt trời lặn thời điểm, thật muốn gọi ngươi cùng nhau đến, ta vô rất nhiều ảnh chụp, trở về cho ngươi xem.”

trầm thâm trong mắt hiện ra một tia ấm áp, mở miệng nói:“Chờ ta chụp hoàn này bộ hí, liền cùng ngươi cùng đi.”

gác điện thoại, trầm thâm hợp nhau trong tay một màu nâu phong bì nhật kí bản, cấp trong nhà đánh điện thoại, hướng mẫu thân báo bình an.

đi đến kịch tổ đã có một đoạn thời gian, trầm thâm sức diễn này nhân vật vai diễn rất ít, cho nên ngày thường, hần đại bộ phận thời gian chính là ngồi ở quay chụp nơi sân bên cạnh, nhìn những người khác quay phim.

hôm nay cũng là như thế, trầm thâm trầm mặc ngồi ở một bên trên ghế, nghe phía sau ba nữ tử từ bát quái kim trấn boss cùng kiều mạt ái muội sự.

lúc này, một người từ bên ngoài vội vã đi tiến vào, từ trầm thâm bên cạnh đi qua, mạnh đập đến trầm thâm trên chân, trầm thâm ngẩng đầu, gặp người đến là Hoa Dung.

Hoa Dung thân mình nhoáng lên một cái, trong tay bưng đồ uống vẩy ra đến một ít, hần cúi đầu nhìn thoáng qua, gặp bên cạnh là trầm thâm, trên mặt nhất thời hiện ra một tia không kiên nhẫn sắc, hần trừng mắt nhìn liếc mắt nhìn trầm thâm, không có lên tiếng, bưng hai ly đồ uống hướng tới trường quay trung tá sáng sớm vội vã đi đi.

trầm thâm hơi giật mình một chút, nhìn chiếu vào chính mình trên quần thủy ngân, không nói gì. Lúc này, phía sau vang lên một thanh âm:

“Ngươi không sao chứ, đừng để ý đến hần.”

trầm thâm nghiêng đầu, đối diện thượng một khả ái khuôn mặt tươi cười ----- kiều mạt. Trầm thâm nhìn kiều mạt khuôn mặt tươi cười, lẳng lẳng phát ra ngốc.

kiều mạt từ trong túi áo lấy ra một bao khăn tay, rút ra một tờ giấy, giúp hấn sát trên quần vệt nước. Một bên sát một bên thấp giọng nói;

“Vi Vi các nàng vài cái đều nói, Hoa Dung chính là chúc cáp - mô.”

trầm thâm nghe vậy, nhìn kiều mạt, trừng mắt nhìn hỏi:“Vi cái gì?”

kiều mạt cổ cổ quai hàm, than thở nói:

“Ánh mắt trường tại trán thượng, hơn nữa chỉ có thể nhìn gặp động gì đó.”

“Phốc!” Trầm thâm nghe vậy, một không nhịn cười đi ra.

kiều mạt cùng hấn cùng nhau cười, thuận tay từ bên cạnh kéo qua một chiếc ghế dựa, ngồi xuống, nhìn trầm thâm cười mắt, kiều mạt có chút nghi hoặc nói:

“Người gọi trầm thâm có phải hay không? Chúng ta trước kia có phải hay không ở nơi đó gặp qua? Lần trước tiến kịch tổ thời điểm ta vừa nhìn thấy người liền cảm giác rất quen thuộc, ta gọi kiều mạt.”

trầm thâm gật gật đầu, nói:“Ta biết.”

“Người là chuyên trách diễn viên sao? Khả năng ta xem qua người chụp phim truyền hình.” Kiều mạt đầu đầu suy nghĩ

trầm thâm lắc đầu cười nói:“Không có, đây là ta lần đầu tiên quay phim.”

kiều mạt gật gật đầu, nhìn trầm thâm kia hơi mang u buồn khuôn mặt tươi cười, tổng cảm giác giống như đã từng quen biết, thế nhưng lại thật sự nghĩ không ra nơi nào gặp qua. Cuối cùng chỉ phải thở dài từ bỏ, một lát sau, xa xa kim trăn một kêu gọi, khiến hấn đem chuyện này quên đến sau đầu.

trầm thâm như cũ lẳng lặng ngồi ở một bên, đôi mắt Thanh Minh, yên lặng nhìn chăm chú vào trường quay thượng mỗi người.

hai ngày sau, cửu trại phát sinh sự thượng tối cường cấp bậc địa chấn, địa chấn là lúc, trầm thâm vừa vặn tại một tòa dân cư bên cạnh, phòng ở sập, ngăn chặn trong phòng một tiểu cô nương hai chân, trầm thâm dùng hai tay đào thạch đầu cùng mộc lương, một giờ sau, rốt cuộc đem kia nữ hài tử từ phế tích trung cứu đi ra.

thầy thuốc đuổi tới, cấp tiểu cô nương kiểm tra sau phát hiện cũng không lo ngại, bởi vì cứu trợ đúng lúc, của nàng hai chân chỉ là gãy xương, cơ nhục tổ chức không có hoại tử, không cần cắt chỉ.

nhìn tiểu cô nương ném về phía chính mình ngày đó chân mà lại cảm kích ánh mắt, một cổ nồng đậm ám áp từ trầm thâm ngực hiện lên, giờ khắc này, hấn tựa hồ mình bạch thân là phủ nhĩ đại lục truyện gia vì cái gì sẽ vứt bỏ thoải mái an dật sinh hoạt, thường niên bồn tắm ở thế giới các nơi, không ngại cực khổ bất kể hồi báo làm tình nguyện viên.

có chút thời điểm, một ánh mắt, một tiếng cảm kích, kia trong đó bao hàm nội dung đủ để cho nhân tâm ám động dung. Cái loại cảm giác này, là vô luận tiêu tốn bao nhiêu tiền tài đều không thể đạt được.trầm thâm đứng ở địa chấn sau phế tích bên trên, trong lồng ngực rộng mở sáng sủa, tựa hồ giờ này khắc này, hấn rốt cuộc tìm đến chính mình nhân sinh ý nghĩa.

theo sau, hấn dứt khoát rời khỏi [xãm hình] kịch tổ, cười cùng kịch tổ trung các đồng sự nhất nhất cáo biệt, kiều mạt, mạc Vũ Sinh,wsj tổ hợp, đào di, tạ sáng sớm, Hoa Dung.....

kiều mạt có chút tiếc hận không tha, bởi vì chẳng đến trầm thâm rời đi kịch tổ, hấn cũng không có nghĩ đến từng ở nơi nào gặp qua trầm thâm

nửa năm sau, lục truyện gia lại cấp trầm thâm gọi điện thoại tới, điện thoại trung trầm thâm thanh âm đã thay đổi rất nhiều, dương quang mà tràn ngập sức sống.

“Tiểu Thâm, ta tại Quý Châu chi giáo kỳ hạn đến, ngày mai liền có tân tình nguyện viên lại đây, ta tính toán về nhà qua năm, tiếp theo trạm ta tính toán đi Nam Phi. Người đâu? Hiện tại ở nơi nào?”

“Ân, Gia Gia, ta tại Tây Tạng, ước chừng một tháng sau trở về. Chúng ta có thể hồi kinh thị chạm mặt.”

“Ta nói qua bao nhiêu lần, không cho bảo ta Gia Gia, gọi gia ca, gia ca! người đến tốt cùng là từ lúc nào bắt đầu sửa miệng. Mới trước đây gia ca gia ca kêu nhiều nghe lời.”

nghe điện thoại bên kia vang lên tiếng gầm gừ, trầm thâm nở nụ cười, kia một tiếng gia ca chung quy là không có gọi xuất khẩu.

“Hảo, sau khi trở về ta liên hệ người, chúng ta cũng có gần một năm không gặp mặt.” Trầm thâm vừa nói, một bên thay đổi trên bàn báo chí.

“Quá tuyệt vời, chúng ta nói hảo lập, cùng đi Nam Phi.” Lục truyện gia thanh âm tràn ngập dương quang hương vị.

“Hảo, một lời đã định.”

gác điện thoại, trầm thâm như trước mang theo mỉm cười, ánh mắt dừng ở giải trí bản đầu đề thượng.

kiều mặt dựa vào [xăm hình] trung Thanh Vu một góc, vịnh lấy được Kim Hoa thưởng tốt nhất nam phối hợp diễn thường.....

phía dưới trích lục một đoạn vài năm trước kiều mặt mới xuất đạo thời điểm phỏng vấn ghi lại.

.....

phóng viên: Hoa kiều tổ hợp thành lập sau nhận đến quảng đại sân trường nữ phần ti yêu thích, có phần ti có điện vấn đề, xin hỏi các ngươì hai người giấc mộng là cái gì?

Hoa Dung: Đương nhiên là ký ước lớn nhất kinh tế công ty, lao ra Á Châu, hướng đi thế giới a, ha ha ha!

kiều mặt:..... Hoa Dung giấc mộng chính là của ta giấc mộng.

phóng viên: Ha ha, quả nhiên là hảo huynh đệ, bất quá các fans vẫn là hi vọng biết chính ngươì giấc mộng là cái gì? Có thể để lộ một chút sao?

kiều mặt:..... Nhất định muốn nói lời nói, kỳ thật so với ca hát, ta càng thích diễn điện ảnh, hi vọng về sau có thể có cơ hội xuất hiện tại trên màn ảnh lớn đi.

.....

Bạn đang

trầm thâm xem này đoạn thăm hỏi, trước mắt phảng phất lại hiện ra năm đó cái kia mặc somi trắng, có chút thẹn thùng lại khấn trương đại nam hài. Nhìn đầu đề trang thượng kiều mặt bùng lấy cúp lộ ra sáng lạn tươi cười, trầm thâm đôi mắt khinh thủy, trong mắt chợt lóe một tia quang mang, nhẹ giọng nói:

“Cám ơn ngươì, giúp ta thực hiện năm đó giấc mộng.”

theo sau, hấn cầm lấy trên bàn cái kia màu nâu nhạt kí bản, mở ra. Kẹp ở bên trong là nhất trương thoát nhìn có chút cũ ảnh chụp, mặt trên hai vài mười tuổi thiếu niên chụp ảnh chung, chính là thiếu niên khi trầm thâm cùng lục truyện gia, trầm thâm mang sinh nhật mạo, một bên lục truyện gia cho hấn nâng một đại bánh ngọt, hai người trên mặt đều đeo sáng lạn tươi cười.

cùng hiện tại duy nhất bất đồng là, ảnh chụp trung trầm thâm ngồi ở trên xe lăn, cánh tay cùng cổ đều có vết có chút cương ngạnh.

ảnh chụp mặt trái, viết một hàng xiêu xiêu vẹo vẹo tiểu tự:

“Của ta nguyện vọng là, bệnh sớm chút hảo đứng lên, cùng gia ca đi khắp thế giới mỗi một góc.

----- cố gắng![o^^]oo[^o]”

trầm thâm nhẹ nhàng vuốt ve hạ ảnh chụp trung kia trương non nớt khuôn mặt tươi cười, đem ảnh chụp đặt về nguyên vị, khép lại Notebook.

“Nguyện vọng của ngươì, ta đến giúp ngươì thực hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Về Phương Pháp Ấn Kim Đan Chuẩn Khỏi Chỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.